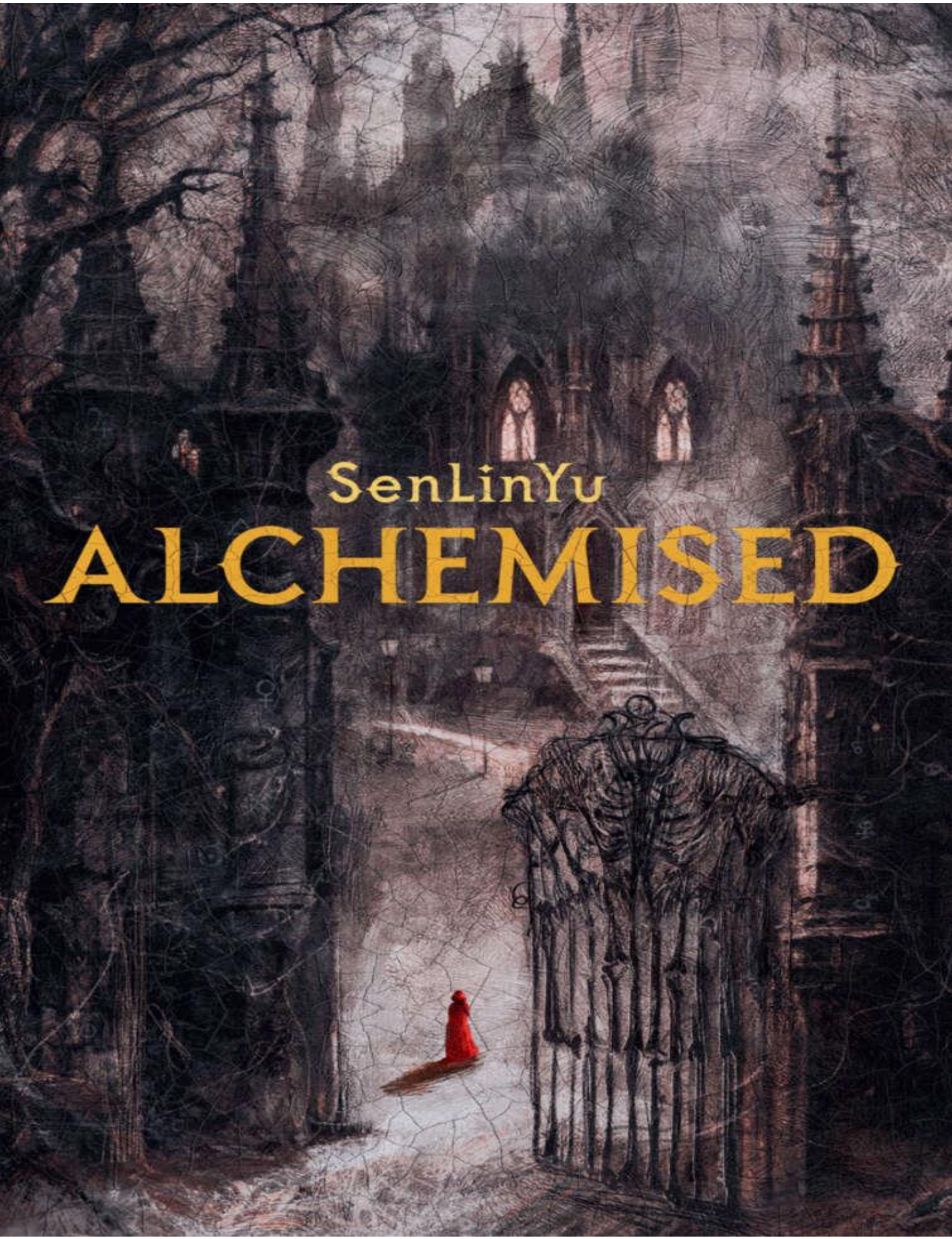
SenLinYu
ALCHEMISED

SenLinYu

ALCHEMISED

PART ONE

Note privind conținutul din partea autorului

Alchemised este o operă de fantezie întunecată care conține violență în timp de război, abuzuri religioase, descrieri ale unor traume complexe, idei suicidale, automutilare, experimente pe oameni, tortură medicală, eugenie, canibalism, agresiune sexuală, viol și aluzii la necrofilie. Vă rugăm să rețineți că descrierea nu reprezintă aprobarea autorului. Deoarece Alchemised este povestită din perspectiva unei persoane terțe, implică în mod necesar unele distorsiuni ale viziunii, precum și evenimente omise sau interpretate greșit. Se recomandă discreție din partea cititorului.

Prolog

HELENA SE ÎNTREBA UNEORI DACĂ MAI AVEA ochi. Întunericul care o înconjura nu se sfârşea niciodată. La început, credea că, dacă va aştepta suficient de mult, va apărea o rază de lumină sau va veni cineva. Însă, oricât de mult aştepta, nu se întâmpla nimic.

Doar întuneric fără sfârşit.

Avea un corp; îl simţea înfăşurat în jurul ei ca o cuşcă, dar niciun efort sau determinare nu-l puteau face să se mişte. Plutea inert şi fără reacţie, cu excepţia momentelor în care se zbătea violent când erau lovit de valuri – şocuri electrice care o străbăteau, începând de la baza gâtului şi făcând ca fiecare muşchi din corpul ei să se contracte violent. La fel de brusc cum apăreau, dispăreau. Erau singurul ei simţ al timpului.

Erau menite să asigure că muşchii ei nu se deteriorau complet în timp ce se afla în stază. Helena îşi amintea acest detaliu. Îşi amintea că fusese plasată acolo ca prizonieră, păstrată în stare de conservare, dar că într-o zi cineva va veni să o salveze.

La început, număra timpul dintre impulsuri pentru a le calcula frecvenţa. Secundă cu secundă. Zece mii, opt sute. La fiecare trei ore, fără excepţie. Întotdeauna la fel. Apoi număra impulsurile, dar pe măsură ce numărul creştea, se oprea, temându-se să afle.

S-a forţat să se concentreze pe alte lucruri, nu pe aşteptare. Nu pe infinitate. Nu pe întuneric. Trebuia să aştepte, aşa că şi-a creat o rutină pentru a-şi menţine mintea limpede. Plimbări imaginare. Stânci şi cer. A vizitat toate locurile pe care le-a străbătut vreodată. Toate cărţile pe care le-a citit.

Trebuia să reziste. Să rămână vigilentă. Astfel, ar fi fost pregătită. Trebuia să rămână pregătită.

Nu se va lăsa să dispară.

CAPITOLUL 1

CÂND A APĂRUT LUMINA, HELENA a simţit că i se despică creierul.

Se auzeau ţipete.

„La naiba! Cum de s-a trezit asta?” O voce a străpuns agonia senzorială.

Lumina o înjunghia. O ţepă îi străpungea ochii, săpându-i în craniu. Zeilor, ochii ei.

Se zvârcolea. Lumina se estompa, se învârtea. Arsură de lichid îi curgea pe gât. Un urlet în urechi.

Degete alunecoase i se înfigeau în braţe, împotriva oaselor, trăgând-o în sus. Aerul îi lovea plămânii, făcându-i să se contracte în timp ce lichidul se întorcea înapoi.

„La naiba cu gelul ăsta de stază. Nu pot să o prind bine. Faceţi-o să tacă! E pe cale să se înece.”

Capul ei se lovi de ceva când fu aruncată. Piatra aspră îi sfâşie mâinile. Se zbătu orbeşte, încercând să se ridice. Închise ochii, dar lumina era încă ca un cuţit în craniu. Un obiect dur îi fu smuls din spatele gâtului, iar ceva cald şi umed îi curgea pe piele.

„Cum naiba e trează? Cineva trebuie să fi greşit doza la asta. Nu o lăsa să se târască.”

Braţele îi erau din nou strânse, şi a fost ridicată de la pământ.

S-a eliberat, forţându-şi ochii să se deschidă. Tot ce putea distinge era o lumină albă orbitoare. S-a aruncat spre ea.

„Târfă nenorocită, m-ai tăiat!”

Durerea i-a explodat în ceafă.

CÂND şi-a recăpătat cunoştinţa, încă era lumină.

A revenit încet, ca şi cum ar fi fost sub apă, înotând spre o suprafaţă care se unduia puţin mai departe, conştiinţa revenindu-i treptat. Avea ochii închişi; lumina era chiar dincolo de ei. Deja simţea durerea.

Era întinsă pe ceva dur. O masă rece, metalul inert sub degetele ei.

Putea distinge vag voci, înăbuşite, dar apropiate.

„Ei bine?” Vocea unei femei. „Mai sunt şi alţii?”

„Nu.” Vocea unui bărbat. Prima voce de mai devreme. „I-am scos pe ceilalţi. Doar aceasta era depozitată greşit.”

„Și era conștientă când ați deschis rezervorul?”

„Sigur că da. A început să țipe când am ridicat capacul și am scos-o. Mi-a provocat un atac de cord, îți spun eu. Willems a fost atât de surprins, încât era să o înece, iar când am scos-o, era sălbatică. M-a zgâriat până nu am mai putut, până când am reușit să o lăsăm inconștientă. Avea perfuzia și tot, dar sedativul era oprit. Cineva trebuie să fi dat peste el.”

„Asta nu explică lipsa înregistrărilor pentru aceasta”, a spus femeia. „Pare ciudat.”

„Probabil s-a făcut în grabă. Nu putea fi păstrată mult timp. Chiar și cele făcute corespunzător sunt în mare parte moarte. Multe dintre rezervoare sunt doar supă și oase.” Bărbatul a râs nervos.

„Vom afla mai multe odată ce o voi duce la Centru”, spuse femeia. Părea dezinteresată. „Ai făcut bine că ai raportat asta. E o anomalie. Anunță-mă câți dintre ceilalți se trezesc. Cadavrele suficient de intacte pentru reanimare se duc la mine. Cei vii se duc la Avanpost.”

„Desigur. Și o să pui o vorbă bună pentru mine, nu? Ar însemna mult dacă ar veni de la tine.” Bărbatul părea plin de speranță, iar râsul lui era forțat. „Nu mai sunt tânăr, știi.”

„Marele Necromant are multe cereri de luat în considerare. Munca ta nu va fi uitată. Pregătește un camion pentru transport.”

Se auziră pași care se îndepărtau, urmați de un suspin iritat.

„Nu e nevoie să te prefaci că ești inconștientă; știu că ești trează. Deschide ochii”, spuse femeia. „Ți-am modificat simțurile, așa că lumina nu ar trebui să fie prea puternică.”

Helena privi cu precauție prin gene.

Lumea din jurul ei era verde-închis, toate formele fiind ca niște umbre. Silueta vagă a unei persoane se mișca în dreapta ei.

Ochii ei o urmăriră lent.

„Bine. Urmezi instrucțiunile și urmărești mișcarea.”

Helena încercă să vorbească, dar scoase doar un sunet slab.

Se auzi un clic de stilou și foșnetul hârtiei.

„Deci, prizonieră 1273, sau ești prizoniera 19819? Ai două numere de deținută și nu există nicio înregistrare pentru niciunul dintre ele în această instituție. Ai cumva un nume?”

Helena nu spuse nimic. Acum că simplul concept de lumină nu mai era o teroare, putea să gândească puţin. Era încă prizonieră.

Femeia scoase un oftat nerăbdător. „Mă înţelegi?"

Helena nu răspunse.

„Ei bine, presupun că nu pot să mă aştept la prea multe. Oricum, vom afla în curând. Tu, adu-o."

Silueta s-a estompat şi au apărut alte figuri. Piele rece i-a apăsat încheieturile. Mirosul de conservanţi chimici şi carne veche i-a ars nasul. Necrothralls. A încercat să distingă feţele, dar ochii îi alunecau, refuzând să se concentreze.

Masa a început să vibreze în timp ce era împinsă pe podeaua de piatră, vibraţiile propagându-se prin craniu până la dinţi.

Apoi lumina a devenit atât de puternică, încât parcă i se înfigeau ace în retină. A scos un ţipăt înăbuşit şi a închis din nou ochii.

A urmat o mişcare greţoasă în sus, iar totul s-a întunecat din nou, un motor pornind undeva sub ea.

Trebuia să scape. A încercat să se mişte şi a simţit zgomotul metalului.

„Stai nemişcată." Vocea femeii s-a auzit brusc din nou. Foarte aproape.

Helena se smuci, respirând rapid şi cu mâinile şi picioarele răsucindu-se împotriva legăturilor. Trebuia să fugă. Trebuia să...

„Nu-mi îngreuna ziua", spuse femeia, cu voce rece.

Degetele îi apucară baza craniului Helenei şi un impuls de energie îi inundă creierul.

Iar întuneric.

O AGONIE ŞI O TEROARE BRUSCĂ o readuseră pe Helena la conştiinţă.

Se ridică brusc, cu ochii larg deschişi, la timp pentru a vedea o seringă îndepărtându-se. Se auzi un zgomot de lanţuri şi ea căzu înapoi, cu inima bătând cu putere, fiecare bătaie fiind o durere ascuţită, ca şi cum ar fi fost înjunghiată.

„Gata." Se auzi zgomotul seringii aruncate pe o tavă metalică undeva în dreapta ei.

„Asta ar trebui să te facă lucidă şi să te facă să vorbeşti."

Era femeia de mai devreme.

Helena nu mai era pe masă sau într-un camion. Sub ea era o saltea tare şi peste tot se simţea mirosul puternic şi steril al antisepticului.

Deasupra ei se întindea un tavan cenușiu și întunecat.

În ciuda durerii, energia îi curgea brusc prin vene, transformându-se într-o căldură arzătoare care îi ardea mâinile când le flexa. Simțea cum conștiința i se ascuțea și totul devenea mai luminos, mai clar. Se răsuci, iar metalul îi mușcă încheietura mâinii.

„Nu face asta. Îți vei rupe oasele înainte să rupi lanțurile. Răspunde la întrebările mele și s-ar putea să te las să te ridici înainte ca medicamentul să-și piardă efectul. Înțeleg că altfel poate fi destul de dureros."

Incapabilă să se miște, Helena simți cum mintea îi începe să alerge.

O injecție, un fel de stimulent puternic. Închise în interiorul ei, energia se revărsa în creierul ei, iar gândurile ei împrăștiate și panicate se concentrau într-un punct cristalin. „Helena Marino. Tu" – se auzi un zgomot de pagini răsfoite – „ar trebui să fii moartă, conform dosarului tău 1273. Ai fost marcată pentru sacrificare, din cauza unor „leziuni extinse" nespecificate.

Dar desemnarea 19819 înseamnă că ai fost selectată pentru stază." Alte pagini au fost răsfoite. „Cu toate acestea, nu există nicio înregistrare că ai ajuns acolo sau că ai fost supusă procesării." Femeia a suflat din dinți. „Nu ai existat nicăieri în sistemul nostru de fișiere din august anul trecut. Paisprezece luni. Și acum te găsim în depozitul de stază la care nu ai ajuns niciodată. Cum se poate asta?"

Helena clipi încet, încercând să proceseze informația. Paisprezece luni?

„Evident, nimeni nu poate supraviețui în stază atât de mult timp. Chiar și la șase luni, în condiții perfecte, este aproape imposibil, iar tu nici măcar nu ai fost depozitată corespunzător. Deci, de unde ai venit? Și cine te-a pus acolo?"

Helena întoarse capul, refuzând să răspundă.

Femeia fredonă, apropiindu-se. „Nu ai niciun fel de probleme. Spune-mi adevărul și totul se va termina. Unde erai înainte să fii pusă în stază?"

Întrebarea a fost rostită încet.

Helena nu a spus nimic, deși îi ardea maxilarul să se miște. Corpul ei a început să tremure, pe măsură ce bătăile inimii împingeau drogul mai adânc în venele ei.

Nu mai era nimeni pe care să protejeze, dar refuza să coopereze cu răpitorii ei. Să le facă viața mai ușoară, chiar și sistemul lor de arhivare.

În plus, nu fusese nicăieri altundeva.

„Unde. Erai. Înainte de stază?" Femeia vorbea tare.

Gâtul Helenei se strânse, încercând să nu se gândească la răspuns, pentru că amintirea o distrugea.

Înainte de depozit, fusese capturată împreună cu toţi ceilalţi, înghesuită în cuşti în afara Turnului Alchimiei, unde fuseseră aduşi toţi prizonierii pentru a asista la „sărbătorirea" sfârşitului războiului.

Încă mai simţea mirosul de fum şi sânge în căldura verii, auzea urletele zgomotoase ale liderilor Rezistenţei pe măsură ce mureau, ţipetele lor pierzându-se în depărtare. Privindu-i cum mureau şi ştiind că încă nu se terminase, chiar şi atunci.

Un necromant din mulţime se grăbea să se arate, dornic să se laude, şi în câteva secunde cadavrul se ridica din nou. Cineva în care Helena avusese încredere sau căruia îi servise, readus la viaţă prin reanimare. Un necrothrall, un cadavru automat gol. Erau tăiaţi, pielea lor era în fâşii, organele le erau scoase, ochii erau goi, faţa era slăbită şi erau folosiţi pentru a ucide următorul „trădător" într-un mod şi mai brutal.

Execuţiile nu s-au oprit până când aerul nu a devenit roşu de la ceaţa de sânge.

Cadavrul generalului Titus Bayard a fost folosit pentru a-i ucide soţia. Încet. Făcându-l să mănânce bucăţi din ea pe măsură ce le tăia.

Fiecare moarte a scos o bucată din Helena, până când în pieptul ei s-a format o cavernă de durere. Când nu a mai rămas nimeni care să merite să fie ucis în public, au pus-o în rezervorul de stază.

Ceilalţi prizonieri erau inconştienţi, paralizaţi, cu ace introduse în vene, tuburi introduse în nas şi măşti de respiraţie lipite de feţe. Nu şi Helena.

Ea fusese ţinută trează, conştientă de ororile claustrofobice ale tuturor lucrurilor care i se întâmplau, în timp ce era închisă în propriul corp şi lăsată în întuneric. Aşteptând ca cineva să vină după ea.

Nimeni nu a venit.

Degetele pocniră în faţa feţei Helenei, smulgând-o din amintirile ei. Femeia o privea cu ură.

„Nu voi permite ca o eroare de înregistrare să-mi strice reputaţia. Dacă nu răspunzi, nu voi mai proceda pe calea uşoară."

Helena tresări.

„Vezi? Mă înţelegi."

Stomacul i se strânse, dar îşi încleştă maxilarul.

Femeia se apropie. Helena se strădui să o distingă. O faţă pătrată, cu buze strânse de nerăbdare. O uniformă medicală.

„Poate că este nevoie de un exemplu.” Mâna femeii apăsă pe gâtul Helenei. Helena scoase un strigăt ascuțit când o energie arzătoare și rece îi străbătu corpul, îndreptându-se spre coloana vertebrală.

Nu era o descărcare electrică ca în rezervor; se strecură din mâna femeii în Helena ca un ac. Canalul de energie îi străbătu corpul ca un diapazon, până când amândouă rezonară pe aceeași lungime de undă.

Femeia strânse degetele. Durerea îi străbătu fiecare nerv din corp. Ea scoase un țipăt înăbușit, corpul i se încordă, mâinile îi smulseră cătușele.

„Stai nemișcată.”

O mișcare rapidă și Helena se lăsă moale. Nu mai simțea nimic sub piept. De parcă coloana vertebrală îi fusese secționată. Sângele îi clocotea de panică.

O mișcare a mâinii femeii și golul amorțirii dispăru.

Degetele aspre de la săpun se strecurară periculos de-a lungul brațului Helenei.

„Înțelegi acum?”

Rezonanța femeii încă curgea prin ea ca un curent, un avertisment visceral. Helena reuși să dea din cap tremurând. Ar fi trebuit să-și dea seama: Femeia era o vivimanceră. Geamăna inversă a necromanției, folosită asupra celor vii, nu asupra celor morți.

„Știam că o să-ți dai seama. Să încercăm din nou.”

Gâtul Helenei se îngroșă, ochii îi ardeau. Fiecare nerv îi zvâcnea, sângele îi vuia în urechi. Ce rău era să răspundă?

„De unde vii?”

„Wsss—th—w-housss—” Helena se strădui să-și facă limba să coopereze.

„Fără prostii străine. Vorbește paladiană”, spuse femeia ascuțit.

Nu exista o limbă paladiană; femeia vorbea în dialectul nordic. Helena voia să-i spună asta, dar nu credea că ar fi ajutat. Înghiți și încercă din nou, dar limba îi încurcă toate cuvintele.

Femeia suspină. „De ce voi, luptătorii din Rezistență, îmi irosiți mereu timpul? Poate că dacă vă zguduim creierul, vă veți aminti cum să vorbiți o limbă corectă.”

De data aceasta, o apucă de cap pe Helena. O undă de rezonanță se propagă din ambele părți, ca și cum ar fi fost lovite două cinele.

Totul se înroși. Țipătul care ieși din gâtul Helenei era animalic.

Mâinile îi fuseseră smulse. „Ce naiba?”

Helena nu era sigură dacă femeia alerga în cercuri deasupra ei sau dacă camera se învârtea.

„Ce e asta? Cine ţi-a făcut asta?”

Helena privea ameţită în sus, în timp ce roşul dispărea din câmpul ei vizual. Mâinile îi tremurau şi se convulsivau, smucindu-se convulsiv împotriva lanţurilor. Nu înţelegea ce însemnau întrebările.

„Ţi s-a făcut ceva la minte”, spuse femeia, părând nedumerită, dar şi ciudat de entuziasmată. „Un fel de transmutare. Nu am mai întâlnit niciodată aşa ceva. Va trebui să raportez asta. Voi avea nevoie de un specialist. Ai...” Femeia se opri. „Nu există un nume pentru asta! Va trebui să inventez un nume...”

Părea să vorbească mai mult cu ea însăşi. „Bariere transmutative în interiorul creierului. Cum este posibil? Niciodată nu am... există... modele în el.”

O atinse din nou pe Helena. Helena tresări, dar de data aceasta rezonanţa nu era pentru tortură, ci doar un fior de energie care îi traversă creierul şi transformă totul din nou într-un roşu aprins.

„Este o muncă elaborată, frumoasă, profesională. Un vivimancer care reconfigurează manual conştiinţa umană.”

Helena zăcea acolo, fără să înţeleagă.

Faţa femeii se apropie atât de mult încât Helena putea distinge ochii albaştri cu riduri adânci între ei şi în jurul gurii. Ea o privea pe Helena cu o fascinaţie avidă.

„Dacă Bennet ar mai fi aici, ar fi uimit de precizia acestei lucrări.” Rezonanţa străbătu mintea Helenei la fel de tangibil ca şi cum nişte degete ar fi alunecat în interiorul craniului ei. Ochii palizi ai femeii îşi pierdeau focalizarea în timp ce lucra. „Cea mai mică greşeală, oriunde, şi ai fi devenit vegetativă, dar cine a făcut asta te-a păstrat aproape complet intactă. Este genial.”

„Ce...?” Helena reuşi în sfârşit să scoată un cuvânt clar.

„Mă întreb... Cum arată?” Femeia se îndepărtă, apoi se întoarse un minut mai târziu, ţinând în mână o foaie de sticlă.

Helena se uită cu ochii mijiţi şi recunoscu obiectul. Un ecran de rezonanţă. Acestea erau folosite frecvent pentru prezentări academice şi proceduri medicale alchimice. Gazul folosea particule reactive pentru a oglindi forma şi modelul unui canal de rezonanţă.

Femeia ţinea sticla deasupra capului, cu cealaltă mână aşezată pe fruntea Helenei, şi trecu prin craniu rezonanţa. Viziunea Helenei se înroşi din nou, dar ea se

uită cu ochii mijiți și văzu cum norul întunecat dintre panouri se transformă în forma vagă a creierului uman, apoi într-o pânză de păianjen de linii incomprehensibile care se întindeau peste tot.

„Mă îndoiesc că înțelegi ceva din toate astea, dar imaginează-ți că mintea ta este un oraș. Gândurile tale parcurg diverse străzi pentru a ajunge la destinație. Liniile pe care le vezi sunt străzile tale care au fost redirecționate. Există bariere, create prin transmutare, și astfel, în loc să urmeze un model natural prin creier, cineva a creat rute alternative. Unele zone sunt complet izolate. Nici nu-mi pot imagina câtă îndemânare ar fi necesară pentru asta..."

Cuvintele ei se pierdură. Puse ecranul deoparte și o privi pe Helena cu atenție.

„Cine a lucrat la tine?" Întrebarea era tare, lentă și pronunțată exagerat.

Helena doar scutură din cap.

Expresia femeii se întări periculos, dar apoi păru să se răzgândească. „Presupun că nu ai de unde să știi, având în vedere starea creierului tău. Probabil că ești norocoasă dacă îți amintești propriul nume. Presupun că ai fost studentă la alchimie." Ea atinse cu degetele o brățară metalică de la mâna Helenei.

Helena dădu din cap cu precauție.

„Și străină. Evident." Ea o privi pe Helena cu atenție.

Helena înghiți în sec. „Etras."

„Ah, destul de departe de casă, atunci. Îți amintești repertoriul tău de rezonanță?"

„Diverse."

„Hmm." Femeia încruntă sprâncenele și o studiă pe Helena mai atent. „Stai. Îmi amintesc că am auzit de tine. Ești micuța savantă pe care familia Holdfast a sponsorizat-o. Asta trebuie să fi fost acum mai bine de zece ani, așa că acum trebuie să ai vreo douăzeci și ceva de ani?"

Ochii Helenei ardeau și ea dădu din cap cu rigiditate.

Femeia ridică o sprânceană. „Îți amintești ce s-a întâmplat cu sponsorul tău, Principatul Apollo?"

„A fost ucis."

„Mhmm. Și războiul. Sunt sigură că îți amintești asta. L-ai ajutat pe băiatul Holdfast să ardă orașul? Dragul tău Luc, cum îi spuneai voi toți?"

Helena simți un nod în gât. „Eu nu am luptat."

Femeia scoase un mic sunet de surprindere şi ochii i se îngustară. „Dar bătălia finală? Presupun că îţi aminteşti asta?”

Helena deschise gura de câteva ori, limba ei luptându-se să se descurce. „Noi... Rezistenţa a pierdut. Au fost... execuţii. M-Morrough a venit... la sfârşit. El... îl avea pe Luc. L-a ucis... acolo. Apoi... apoi m-au dus la depozit.”

„Cine sunt ei?”

Helena înghiţi cu amărăciune. „L-Liches.”

Femeia chicoti. „Nu am mai auzit pe nimeni îndrăznind să folosească cuvântul ăsta de mult timp. Toţi Nemuritorii, indiferent de forma lor, sunt cei mai ascendenţi adepţi ai Marelui Necromant. Nemurirea lor este răsplata pentru excelenţa lor. În această lume nouă, moartea îi revendică doar pe cei nevrednici. Indiferent de insultele pe care încerci să le arunci, prietenii tăi sunt doar cenuşă care va fi uitată.”

Ea îi atinse fruntea Helenei. „Totuşi, pari să fii aproape intactă. Atunci de ce să faci atâta efort? Şi cine ar fi putut chiar să...?” Femeia luă ecranul de rezonanţă, aruncându-i încă o privire, apoi dispăru prin perdele.

Helena se simţi uşurată să o vadă plecând.

Memoria sau mintea ei fuseseră modificate?

Ar fi crezut că era o păcăleală, dar văzuse ecranul de rezonanţă. Ştia cum ar trebui să arate un creier. Ar fi fost nevoie de un grad foarte specializat şi extins de vivimantie pentru a transforma o minte în acea stare.

Nu era ceva ce o persoană ar fi uitat că i s-a întâmplat.

Totuşi, nu simţea că ar fi uitat ceva, cu excepţia menţiunii unei leziuni extinse.

Nu-şi amintea nicio leziune, doar şocul, durerea şi groaza.

Înghiţi în sec şi clipi puternic, încercând să nu se gândească la asta.

Privind în jur, încercă să-şi dea seama unde se afla. Orice i se injectase era un medicament extrem de eficient. Pe pieptul ei se formase o vânătaie ascuţită în locul în care acul îi străpunsese inima. O durea la fiecare bătaie.

Privise în jos. De-a lungul fiecărei părţi a patului erau bare, iar cătuşele metalice de la încheieturile mâinilor îi erau legate de ele. Pielea era crudă şi vânătă, iar sub cătuşele care o legau de pat, o bandă metalică verzui era, de asemenea, fixată în jurul fiecărei încheieturi.

Cel puţin acestea îi erau familiare. Fuseseră fixate în jurul încheieturilor ei în timpul celebrării.

În întunericul dens, plin de sânge, cu puțină lumină de la torțe și prea multe cadavre într-o cușcă înghesuită, abia reușise să le distingă. Dar își amintea de ele.

În interiorul rezervorului de stază, era constant conștientă de ele, fixate în jurul încheieturilor mâinilor. Existența lor persista la marginea conștiinței ei, o prezență inevitabilă care îi sufoca rezonanța, împiedicând orice manipulare transmutațională care i-ar fi permis să scape.

Chiar și în rezervor, putea simți lumitiul din interiorul lor.

Prin natura sa, lumitiul lega cele patru elemente: aerul, apa, pământ și foc, iar în acea legătură se crea rezonanța.

Credința Sacră susținea că rezonanța era un dar, destinat de Sol, zeul elementelor Quintessence, pentru a eleva umanitatea. Rezonanța era o abilitate rară în multe părți ale lumii, dar nu și în națiunea aleasă de Sol, Paladia. Recensământul dinainte de război estimase că aproape o cincime din populație poseda niveluri măsurabile de rezonanță. Se aștepta ca numărul să crească și mai mult odată cu următoarea generație.

De obicei, rezonanța era canalizată în alchimia metalelor și a compușilor anorganici, permițând transmutarea sau alchimizarea. Cu toate acestea, într-un suflet defectuos care se revolta împotriva legilor naturale ale lui Sol, rezonanța putea fi coruptă, permițând vivimantia – precum cea folosită de femeie asupra Helenei – și necromantia folosită pentru a crea necrothralls.

Ca element al rezonanței, lumitiul putea crește sau chiar crea rezonanță în obiecte inerte prin expunere, făcându-le maleabile din punct de vedere alchimic. Cu toate acestea, lumitiul pur era prea divin pentru muritori; supraexpunerea provoca boli de slăbiciune, iar pentru persoanele cu rezonanță, expunerea directă putea provoca o durere metalică crudă în nervi.

Lumitiul din cătușe nu părea să o îmbolnăvească pe Helena. Ceea ce însemna că ceva îl modificase. Energia ascuțită din interior era conectată la rezonanța ei, dar în loc să o transforme în durere crudă, îi înceţoșa simțurile. Își putea simți rezonanța, dar când încerca să o controleze, cătușele erau ca un zgomot static în nervii ei. Indiferent cât încerca, nu putea să treacă dincolo de ele.

Tot ce știa era că, atâta timp cât acele cătușe rămâneau încuiate, ea nu era deloc o alchimistă.

CAPITOLUL 2

ÎN APROPIERE SE AFLA UN NECROTHRALL. SINGURĂ şi capabilă să se concentreze, Helena putea simţi mirosul cărnii putrezite şi al conservanţilor chimici. Nemuritorii foloseau morţii ca pe nişte marionete pentru a îndeplini sarcini nedorite sau umile. În lanţuri şi aşteptând, se întreba pentru ce era folosit acesta. Se uită în jur, căutând umbre dincolo de perdele.

„Marino?"

Numele ei a fost şoptit atât de încet, încât ar fi putut fi o adiere.

Întorcându-se, Helena a zărit o faţă care se uita prin perdeaua despărţitoare. A strâns ochii şi a reuşit să se concentreze suficient pentru a distinge o faţă palidă şi părul.

„Marino, tu eşti?"

Helena a dat din cap, încercând în continuare să vadă cine era.

„Sunt Grace. Eram infirmieră la spital." În timp ce vorbea, se strecură prin perdele. Avea un accent nordic puternic, de genul celui care accentua consoanele.

„Îmi pare rău, sunt... dezorientată", spuse Helena.

„Nu mă aşteptam să te văd aici." Grace se apropie, trăsăturile tinere, dar adâncite, ieşind din întuneric, cu o expresie atât speriată, cât şi curioasă.

Helena rămase cu ochii mari.

Faţa lui Grace era desfigurată de cicatrici, tăieturi lungi care îi despicau obrajii, bărbia şi nasul. Nu erau urme accidentale ale unei răni. Erau intenţionate.

Helena încercă să ridice o mână, dar cătuşele de la încheieturi erau prea scurte. „Ce s-a întâmplat?"

Grace părea confuză, apoi, urmând privirea Helenei, se întinse să-i atingă faţa. „Oh, tăieturile? Toţi le avem."

„Ce? De ce ar face licheii..."

Grace scutură brusc din cap. „Vorbeşte mai încet." Se uită repede în jur, mirosind aerul înainte de a se întoarce din nou spre Helena, cu ochii plini de furie. „Uneori folosesc cenuşii pentru a asculta. E unul aici, nu-l simţi? Nu poţi să-i chemi pe licheii nemuritori." Cuvântul ieşi abia ca un şoaptă. „Dacă aud... vor fi... consecinţe."

Helena dădu repede din cap, temându-se că Grace ar putea fugi dacă nu era atentă.

Grace se apropie încet.

„Nemuritorii nu au făcut asta." Ea arătă spre faţa ei. „Noi am făcut-o singuri. Nemuritorii pot să ne facă orice vor – oricui este etichetat ca Rezistenţă. În zilele

noastre, se poartă să păstrezi griuri în loc de personal. Alteori... vor doar ceva cu care să se joace. La o petrecere sau... după o noapte în oraş." Faţa ei se strâmbă. „Nimeni nu intervine. Chiar şi cei care nu sunt Nemuritori sau membri ai breslelor vor fi de acord cu asta, pentru că toţi speră că le va oferi o şansă mai bună de a câştiga şi ei nemurirea."

Grace ridică din umeri într-un gest sacadat şi afectat. „Dar dacă arăţi rău, nu te vor ţine mult timp." Respiră tremurând şi apoi o privi fix pe Helena. „Unde ai fost?"

Helena scutură din cap, încercând să asimileze tot ce spusese Grace. „M-au dus într-un depozit – după..."

Grace strânse ochii.

Helena o privi cu atenţie.

„Flacăra Eternă mai este..." „Nu." Grace scutură violent din cap, iar expresia ei deveni furioasă. „Sunt toţi morţi. Fiecare dintre ei. După ce Luc a murit, ne-au trimis pe restul la fabrica Outpost de sub baraj. Majoritatea dintre noi nu putem pleca. Este nevoie de luni de comportament bun pentru a obţine permisiunea, şi trebuie să purtăm astea."

Ea ridică o brăţară de cupru, mai strălucitoare şi mai bine ajustată decât cea a Helenei. „Trebuie să ne prezentăm dimineaţa şi seara. Există o oră de stingere. Dacă cineva lipseşte mai mult de douăzeci şi patru de ore..." Înghiţi în sec. „Dacă nu apar, High Reeve este trimis să-i vâneze, iar ei sunt întotdeauna morţi când îi aduce înapoi. Gardianului îi place să-i spânzure, să-i lase atârnaţi uneori zile întregi, iar când încep să putrezească, îi reanimează şi îi pune să „lucreze" cu noi o vreme înainte să-i trimită la mine. Spune că asta e pentru ca noi să nu uităm regulile."

„Cine..." Helena se forţă să întrebe, deşi îi era teamă să afle.

Grace ezită, ochii ei înmuiindu-se uşor. „Lila Bayard a fost prima pe care a adus-o înapoi."

Grace mai spunea ceva, dar Helena nu o putea auzi. Tot ce auzea era „Lila Bayard a fost prima", iar şi iar.

Nu Lila...

Vocea lui Grace reveni încet. „Directorul a pus-o să îmbrace armura de paladin şi a postat-o la poartă. Era moartă de ceva vreme. Probabil ajunsese destul de departe. Mai mult de jumătate din faţa ei lipsea, iar piciorul protetic nu-l mai avea, aşa că i-au sudat o bară de oţel pentru a o ţine în picioare. Ea... Nu se poate mişca. Doar stă acolo.

Trecem pe lângă ea în fiecare zi." Grace părea să observe în sfârşit expresia Helenei; îşi coborî privirea. „Acum e mai mult oasele. Directorul crede că e... amuzant."

Helena clătină din cap, încercând să accepte, dar, desigur, Lila era moartă. Pentru ca Luc să fie capturat şi ucis, paladinii lui trebuiau să fie ucişi. Acesta era jurământul pe care îl depuseseră, să moară pentru Principat.

Helena înghiţi în sec. „Dar cu siguranţă undeva... Rezistenţa..."

„ Nu există Rezistenţă!" spuse Grace într-un şoaptă aspră. „Crezi că noi, ceilalţi, am fi continuat să luptăm, cu toţi cei din Flacăra Eternă morţi? Nu are rost. Înaltul Reeve ucide pe toată lumea. Orice indiciu, chiar şi şoaptele, duc la moartea oamenilor. Are acest... monstru pe care îl foloseşte pentru vânătoare. Nu are rost să fugi, să te opui sau să te organizezi, dacă nu vrei să fii următorul cadavru."

Helena tăcu. Grace o privi cu precauţie, agitându-se şi părând gata să fugă în orice moment.

„Cine e Înaltul Reeve?" Helena spera că era o întrebare sigură. Nu-şi amintea titlul.

Grace scutură din cap. „Nu ştiu. Încă poartă o cască, aşa cum făceau Nemuritorii în timpul războiului. Marele Necromancer este prea important pentru apariţii publice, aşa că îl trimite pe Înaltul Reeve în locul lui. Este un fel de vivimancer, dar nu ca ceilalţi. El ucide oameni fără să-i atingă."

„Rezonanţa nu funcţionează aşa", spuse Helena, corectând-o reflexiv. „Fără o matrice, trebuie format un canal stabil prin contact, iar apoi..."

„Ştiu cum funcţionează rezonanţa", spuse Grace ascuţit. „Dar l-am văzut făcând asta. Săptămâna trecută..." Vocea lui Grace se întrerupse; gâtul ei se mişcă de câteva ori. „Era o reţea de contrabandă. A fost o penurie de cereale. Cea mai mare parte din ceea ce primim la Outpost este putredă. Câţiva oameni aduceau mâncare în plus. Nici măcar nu era multă, dar Gardianul a auzit zvonuri despre organizarea prizonierilor. Zece oameni în total. Execuţie publică. High Reeve i-a executat pe toţi în acelaşi timp. A făcut asta pentru a „curăţa" minele de lumithium, astfel încât să dureze mai mult.

Grace părea să se micşoreze în timp ce vorbea, de parcă amintirea era suficientă pentru a o paraliza. „Acum nu mai contează decât supravieţuirea. Asta e tot ce contează." A şoptit ultimele cuvinte de parcă nu erau pentru Helena, ci pentru ea însăşi.

„De ce eşti aici, Grace?" Helena întrebă, aruncând o privire pe jumătate orbă în jur. „Asta nu e... nu suntem la Outpost, nu-i aşa?"

Grace scutură din cap. „Nu. Acum îi spun Central. Găzduiește toate experimentele Undying. Eu...” Se înecă. „Am trei fraţi. Sunt mai mici decât mine. Niciunul dintre ei nu era suficient de mare pentru a se înrola, aşa că nu erau în listele Rezistenţei. Fratele meu Gid va împlini în curând vârsta necesară pentru a munci şi va putea părăsi Outpost. Va primi un salariu real când va face asta. Noi... noi trebuie doar să rezistăm până atunci.”

„Grace...”

„Oferă bani foarte buni pentru ochi. Doar unul, şi ne-ar ajunge pentru luni întregi.”

Helena o privi, nedumerită. „Pentru ce vor ochi?”

Grace clătină din cap. „Nu ştiu. Vreau doar banii.”

Dacă nu ar fi fost legată de pat, Helena s-ar fi întins spre ea.

„Grace, dacă faci asta... nu va mai fi niciodată vindecabil...”

Grace izbucni într-un râs brusc, aproape sălbatic. „Știu că ochii nu cresc la loc. De aceea plata e bună.”

„Da, dar...”

„De ce să-i păstrez?” Grace părea aproape isterică. „Ca să am doi ochi cu care să-mi privesc fraţii murind de foame? Nu avem mâncare!” Nu mai şoptea. Cicatricile de pe faţa ei se înroşiră, devenind mai pronunţate. „Tu nu ştii... nu ai nicio idee cum e acum. Unde ai fost? De ce nu l-ai salvat pe Luc? Trebuia să o faci, dar nu ai făcut-o. A murit! Toţi am văzut asta. Şi familia Bayard e moartă. Şi toţi cei din Eternal Flame sunt morţi... în afară de tine. Şi tu crezi că ar trebui să-mi pese de ochii mei?”

Înainte ca Helena să poată răspunde sau Grace să poată spune mai multe, se auziră paşi apropiindu-se.

Teroarea se citia pe faţa lui Grace, care fugise.

Perdelele de pe cealaltă parte a lui Helena fuseseră date la o parte, iar mai multe siluete umplură spaţiul. Când una dintre ele se apropie de pat, Helena o recunoscu pe interogatoarea ei. Ridurile de pe faţa femeii erau accentuate de tensiune.

Helena nu putea distinge celelalte persoane din spatele ei, dar aveau o culoare gri nefirească care îi făcea pielea să se înfioră instantaneu, iar spaţiul din spatele perdelelor se umplu de mirosul conservanţilor.

„E aceasta”, spuse femeia. „Destul de sigură, aşa cum ţi-am asigurat.” Ea aruncă o privire nervoasă către siluetele care păreau să se mişte ca un grup.

Necrothralls. Toate erau necrothralls.

Se uită la Helena. „Marele Necromant te-a chemat. Dorește să asiste personal la examinarea ta."

Helena simți un nod în piept și se luptă cu legăturile. „Nu."

Nu putea. Nu putea să-l vadă din nou. Singura dată când îl văzuse pe Marele Necromant, Morrough, acesta îl ucisese pe Luc.

Luc, care era totul pentru ea.

Helena se înrolase în Rezistență și jurase credință Ordinului Flăcării Eterne – nu din credință, ci din cauza lui Luc Holdfast. Pentru că, deși nu credea în zei, credea în el, credea că era bun și amabil și că îi păsa de toată lumea.

Promisese că va face orice pentru el.

Dar el murise în fața ochilor ei.

Gâtul i se strângea. „Nu", spuse ea din nou, în timp ce patul se zguduia și începea să se rostogolească, răpitorii ei neacordându-i nicio atenție.

La lifturi, Helena recunoscu împrejurimile și își dădu seama ce era Centrala. Picturile murale și operele de artă fuseseră răzuite de pe pereți, portretele și auririle dispăruseră, lăsând interiorul brutal și brut, dar ea recunoscu metalurgia complexă a porții liftului.

O văzuse în fiecare zi de când avea zece ani.

Se afla în Turnul Alchimiei. În inima Institutului de Alchimie fondat de Holdfasts.

Acesta era Centrul.

„Ce ați făcut?" Vocea ei tremura de groază și durere. „Ce ați făcut?"

„Calmează-te", spuse femeia prin dinți, privind-o furioasă pe Helena. Se uita încontinuu la necrothrall-urile din jurul lor.

Helena nu putea să se calmeze. Era ca și cum ar fi venit acasă și ar fi găsit tot confortul pe care îl oferise odată distrus, frumusețea sfâșiată, tot ce îi era odată familiar transformat în ruină.

Helena venise de la capătul lumii pentru a studia în acest Turn. Luc era atât de mândru de Institutul pe care îl construise familia lui. Era inima Paladiei. Ea îl cunoștea prin ochii lui, toată istoria și semnificația lui. Acum era devastat și mutilat.

Amploarea pierderii lui Luc era mai mult decât putea suporta, dar cumva avea capacitatea să jelească această parte din ea. Un geamăt plângând și țipând se smulse din ea.

Degetele îi strânseră baza craniului Helenei până când unghiile îi pătrunseră în piele.

Se învârtea în jos. În jos.

Un tunel lung. Întuneric răsucit.

Mâini reci și moarte și mirosul morții.

Când mintea i s-a limpezit, era legată de o masă. O lumină puternică atârna deasupra capului ei, fasciculul fiind îndreptat spre Helena, astfel încât camera din spate dispăruse.

Lângă ea se afla un bărbat mic, cu nasul strâmt, care continua să-i atingă fața Helenei cu vârfurile degetelor transpirate și umede, împungând-o între ochi, la tâmple, scormonind prin părul ei până la craniu.

„Trebuie să recunosc că este o minune a transmutării umane", spunea bărbatul cu o voce ascuțită și rapidă. Avea un accent, nu dialectul nordic, ci ceva care suna mai western. „Vivimantia acestei abilități este miraculoasă. Ai făcut foarte bine că m-ai chemat."

Urma o tăcere lungă și apăsătoare.

El tuși. „Chestia e că... Asta e... imposibil. Asta... nu se poate face."

„Evident că e posibil. Dovada e chiar aici", spuse femeia ascuțit, de cealaltă parte a Helenei, abia vizibilă în umbrele severe.

„Da, aveți dreptate, doctore Stroud. Desigur, e așa cum spuneți. Dar... utilizarea vivimaniei pe un creier a fost întotdeauna o procedură extrem de delicată. Transmutarea de această amploare și complexitate depășește toate posibilitățile științifice cunoscute. Memoria este un lucru misterios, foarte schimbător, deoarece se mișcă. Nu este un loc, ci o călătorie a minții. O cale. Cu cât este mai importantă, cu cât este mai parcursă, cu atât este mai puternică. Cu cât este mai puțin parcursă" – degetele fluturară – „cu atât se estompează."

„Treci la subiect", spuse femeia – doctorul Stroud.

„Da, da. Există zone ale creierului care pot fi modificate. În laboratoare, am vivisecat nenumărate creiere umane și le-am reasamblat în diverse moduri, cu un oarecare succes, dar și... eșec. Această transmutare, însă, se referă la gândire. M-M-Memoria. Ceea ce s-a făcut aici..." Ceva umed a căzut pe fața Helenei, iar ea și-a dat seama că bărbatul transpira pe ea. „Aceasta este modificarea a ceea ce nu poate fi modificat. Cineva... a dezasamblat căile minții ei și a creat rute alternative pentru ele.

Cum ar fi putut face asta fără să-i cunoască toate gândurile şi amintirile? Nu. Nu. Este imposibil din punct de vedere ştiinţific."

„Credeam că mintea era specialitatea ta." O voce se auzi din întuneric, joasă şi răguşită.

Bărbatul gemu şi părea gata să plângă. „Creierul este, Eminţă." Se înclină spre umbre. „Dar această muncă mă depăşeşte. Bennet şi cu mine, vă amintiţi eforturile noastre pentru cauza dumneavoastră? Sper... Amintirile nu pot fi pur şi simplu regenerate; mintea şi spiritul trebuie să le forjeze. Spiritul nu poate fi modificat de forţe externe – febra..."

„Există vreo modalitate de a descoperi ce este ascuns?"

Bărbatul deschise şi închise gura ca un peşte, privind în întuneric ca şi cum se aştepta să fie înghiţit de el.

„Holdfasts sunt morţi", spuse vocea răguşită, „Flacăra Eternă a fost ştearsă de pe faţa pământului. Ce ar fi ascuns ei în mintea ei?"

Întrebarea fu întâmpinată cu tăcere.

„Cine a dus-o în depozitul acela?"

Stroud făcu un pas înainte. „Nu există nimic care să confirme asta, dar, pe baza înregistrărilor, Mandl era supraveghetor la acea vreme. A fost cu puţin timp înainte de ascensiunea ei şi transferul la Outpost."

„Cheam-o."

Stroud dădu din cap şi dispăru. În timp ce o făcea, umbrele se mişcară.

Helena putea vedea doar din colţul ochilor, dar nu putea să nu observe când Morrough ieşi din întuneric.

Marele Necromant nu era aşa cum îşi amintea ea. Când îl ucisese pe Luc, era om. Acum era mutant. Membrele îi ieşeau în moduri imposibile, iar dimensiunile lui erau aproape de două ori mai mari decât ale unui om obişnuit.

La început, ea crezu că purta o mască. Marele Necromant purtase o mască în timpul celebrării, o semilună uriaşă din aur care îi ascundea jumătate din faţă, ca un soare eclipsat.

Cu toate acestea, pe măsură ce se apropia, ea îşi dădu seama că nu era o mască ceea ce privea. Faţa lui Morrough era ca un craniu, trăsăturile lui erau atât de adâncite, iar pielea atât de palidă şi translucidă, încât ea putea vedea oasele.

În locul ochilor lui erau două cavităţi negre şi goale, de parcă ar fi fost arse cu cărbuni aprinşi.

Cumva, el părea să o vadă pe Helena.

El înainta, cu o mână întinsă, dar era ceva în neregulă cu ea, articulaţiile erau exagerate, pielea era întinsă în mod bizar. Avea prea multe oase în interior. Înainte ca degetele lui să-i atingă pielea, durerea rezonanţei lui i-a străbătut craniul.

Viziunea ei s-a transformat în roşu.

Ţipetele o înconjurau, îi ardeau timpanele şi continuau fără încetare, în timp ce amintirile îi explodau în creier. O cascadă de imagini îi străbătu conştiinţa.

Oriunde se uita, oamenii mureau. Mâinile îi erau acoperite de sânge. Erau cadavre peste tot.

Era îngenuncheată pe podea, ţinând în braţe trunchiuri, feţe şi membre, încercând să le reunească, să le împletească într-un întreg. Din nou şi din nou şi din nou. Cadavre cu arsuri, atât de consumate de foc încât nu le putea distinge trăsăturile.

Mereu alt cadavru, şi altul.

Rezonanţa se adâncea tot mai mult, iar ţipetele deveneau tot mai puternice.

L-a văzut pe Luc. Viu, ca şi cum ar fi fost acolo cu ea. Faţa lui frumoasă şi ochii albaştri ca cerul de vară, în care se reflecta lumina aurie a soarelui.

Apoi Luc a dispărut. Sângele era peste tot. Tot ce putea vedea era o lumină roşie, fracturată şi dezarticulată, plutind deasupra capului. Şi ţipetele.

Ţipetele ei. Corzile vocale îi erau sfâşiate, durerea cruntă îi sfâşia plămânii şi gâtul. O durere ascuţită îi străbătea inima de fiecare dată când respira cu dificultate.

Omul mic murmura: „Nu aş recomanda...” iar şi iar, cu braţele strânse defensiv în jurul capului.

Se auzi o bătaie în uşă şi Stroud reapăru, aruncând o privire abia vizibilă către Helena.

„Mandl e pe drum. Şi...” Ea ezită. „L-am adus pe Shiseo. M-am gândit că ar putea avea nişte informaţii despre prizonierul nostru. El s-a consultat cu Flacăra Eternă. Oricum, ea are nevoie de un nou set de anulare; m-am gândit că el ar putea să le aplice înainte de plecare.”

Se auzi un foşnet uşor în întuneric. Helena îşi întinse gâtul cât putu, ochii ei căutând cu disperare să-l zărească pe trădător.

Apăru un bărbat cu faţa rotundă şi părul negru, care purta o mică valiză. Se opri şi se înclină cu respect în faţa Marelui Necromant.

Morrough îi făcu semn să se apropie de Helena. „Ce fel de vivimantie a folosit Flacăra Eternă?”

Shiseo se apropie, iar Helena își dădu seama că era din Est. Din Extremul Orient. El întâlni privirea acuzatoare a Helenei doar pentru o clipă, înainte de a-și întoarce privirea.

„Îmi pare rău.” Se înclină ușor încă o dată. „Am fost consultat doar ocazional, datorită cunoștințelor mele în metalurgie.”

Helena răsuflă ușurată.

„Sigur știi ceva – ai lucrat în laboratoarele lor”, spuse Stroud, nerăbdătoare. „Măcar o recunoști?”

Shiseo abia o privi pe Helena.

„Cred că era vindecătoare”, spuse el încet, în timp ce își îndreptă din nou atenția asupra cazului său.

Helena se abținu să nu se strâmbe.

Stroud o privi ascuțit pe Helena, cu ochii mijiți.

„Serios? O vindecătoare, zici?” Tonul lui Stroud era veninos. Ea își curăță gâtul, aruncând o privire în jur. „Desigur că știam că existau vivimanți care susțineau Flacăra Eternă. De parcă martiriul lor ar fi putut câștiga acceptarea, chiar dacă Credința le respingea darurile ca pe o abominație.” Ochii ei erau pătrunzători. „Pur și simplu nu mi-am dat seama că aceasta era una dintre ei.”

Nimeni nu spuse nimic. Fața lui Stroud se înroși. „Sunt sigură că mi-aș fi dat seama dacă aș fi avut mai mult timp să recuperez înregistrările Rezistenței. Dar de ce ar transmuta cineva mintea unui vindecător?”

Shiseo se înclină acum în fața lui Stroud. „Nu pot să spun.”

Un sentiment crescând de agitație pătrundea în încăpere.

Morrough suspină ca un burduf suflând cu putere. „El nu știe nimic. Aplicați anularea și scoateți-l afară.”

Shiseo se înclină și ridică mâna Helenei cât de sus putu, inspectându-i încheietura și manșeta din jurul ei. Avea mâini moi pentru un metalurgist.

„Acestea sunt... un model foarte vechi. Nu suprimă complet rezonanța”, spuse el. Împinse cătușa pe antebrațul Helenei cât de mult putu, și era ca și cum statica suprimării era împinsă în sus spre creierul ei odată cu ea.

Degetele lui apăsară cu îndemânare de-a lungul brațului ei, găsind adâncitura chiar sub încheietura mâinii, între cele două oase ale antebrațului.

Pulsul ei bătea împotriva degetelor lui. El îl simți pentru o clipă și își îndepărtă degetele, strângând ușor înainte de a se întoarce spre Stroud. „Chiar aici.”

Degetele uscate şi dure ale lui Stroud îi înconjurară încheietura mâinii. Helena simţi o scurtă furnicătură din rezonanţa lui Stroud înainte ca toate senzaţiile de la mână la cot să dispară şi corpul ei să devină moale din cauza paraliziei. Fără explicaţii sau avertismente, Stroud scoase ceva din cutie. Obiectul strălucea în lumină, dezvăluind mânerul bombat şi vârful lung şi ascuţit al unui ştift.

Cu o uşurinţă dobândită prin practică, Stroud înfipse vârful direct în încheietura mâinii Helenei. Helena nu simţi nimic, dar gâtul i se închise şi stomacul i se întoarse pe dos în timp ce îl privea pe Stroud lucrând cu ştiftul în cercuri lente, în timp ce acesta se afunda între oase, vârful ieşind pe partea cealaltă.

Când Stroud l-a scos, pe vârf era o picătură de sânge şi o gaură care traversa încheietura mâinii Helenei. Rana era fără sânge, toată pielea sfâşiată, muşchii şi vasele rupte închizându-se instantaneu în timpul procesului.

Punând acul deoparte, Stroud a manipulat mâna Helenei, îndoind-o şi arcuind-o înapoi, verificând amplitudinea mişcării. Senzaţia a revenit, dar paralizia a persistat.

„Nervii şi venele sunt intacte", a spus Stroud, dându-i drumul.

Helena nu putea face altceva decât să privească cum Shiseo se apropia şi împingea un tub mic, crestat, prin gaura care îi traversa acum încheietura mâinii, până când capetele ieşeau pe fiecare parte. În momentul în care tubul a alunecat la locul său, senzaţia neclară de rezonanţă din mâna stângă a Helenei a dispărut complet.

Era ca şi cum unul dintre simţurile ei fusese smuls.

Putea simţi tubul în interiorul ei, o senzaţie de inerţie care emana din el.

Shiseo scoase o panglică de metal. Era netedă şi strălucitoare pe o parte, canelată pe cealaltă. El a glisat canelura peste un capăt crestat al tubului înainte de a înfăşura panglica în jurul încheieturii mâinii ei şi de a o glisa peste celălalt capăt, blocând tubul în poziţie înainte de a înfăşura restul panglicii metalice în jurul lui.

Verifică tensiunea şi potrivirea, aliniă toate straturile şi, cu o simplă mişcare a degetelor, straturile se transformară într-un inel metalic solid, perfect potrivit.

Fără încuietoare, nu putea fi deschis fără rezonanţă.

Shiseo introduse un fir de formă ciudată într-o mică deschizătură a vechii cătuşe. Un mecanism din interior se declanşă şi cătuşa căzu.

O luă ca pe o antichitate curioasă şi o puse în cutia sa înainte de a se deplasa în dreapta Helenei.

Helena se agăţă cu disperare de sentimentul slab al rezonanţei rămase, încercând să se concentreze, să-şi amintească senzaţia de cine şi ce era, ştiind că va dispărea în câteva minute.

Shiseo tocmai scotea a doua cătuşă veche când uşa se deschise şi un gardian intră.

„Directoare Mandl."

O femeie în uniformă intră în cameră cu paşi rapizi şi siguri, care se opreau brusc când ochii ei se opreau asupra Helenei.

Avea o gură largă, care se deschise în semn de şoc.

„Ce i-ai făcut acestei prizoniere, Mandl?" întrebă Morrough. El dispăruse înapoi în umbră, dar vocea lui se auzea, acum şi mai periculoasă.

Mandl se aruncă la pământ, dispărând din câmpul vizual al Helenei.

„Eminenţa Voastră..." Vocea ei implorătoare se auzi de la podea.

„Te-am salvat de Holdfasts şi de Credinţă. Am salvat toţi necromanţii şi vivimanţii ca tine, care trăiau ca şobolanii, temându-se de pedeapsa Flăcării Eterne pentru „darurile voastre nenaturale". Te-am lăsat să te ridici deasupra celor care au încercat să te subjuge.

Acum aflu că m-ai trădat?"

„Nu! Nu a fost o trădare! Sunt loială. Loială cauzei noastre şi loială ţie! A fost dorinţa mea prostească de răzbunare – recunosc. Voiam să sufere. Dar nu te-aş trăda niciodată."

„Explică-te."

Mandl se ridică, încă îngenunchiată, cu capul plecat, dar cu vocea tremurândă de emoţie. „Ea e o trădătoare a vivimancerilor! M-a chinuit! Se credea mai bună decât mine pentru că făcea parte din Institutul Holdfasts, vivimancia ei fiind binecuvântată de Flacăra Eternă. Trebuia pedepsită!"

Helena o privi pe femeie cu uimire şi nedumerire.

„Ai umblat la o prizonieră şi la dosarul ei din... gelozie?" Stroud părea uimit. „De ce nu ai raportat abilităţile ei?"

Mandl se retrase. „Mă temeam că va fi favorizată dacă se va afla. Că o vei considera utilă şi nu o vei pedepsi aşa cum merita."

Stroud se aplecă peste ea. „Şi ce fel de pedeapsă credeai că merita?"

Mandl înghiţi nervos. „Am lăsat-o conştientă în rezervorul de stază. Aveam intenţia să mă întorc. Voiam să fie prinsă în capcană, să ştie şi să se teamă de ce i-aş

face, dar apoi am fost repartizată la avanpost şi selectată pentru ascensiune. Mi-era teamă că greşeala mea temporară de judecată ar fi dezamăgit, aşa că nu am dezvăluit-o. Dar nu aş trăda niciodată marea noastră cauză!"

„Ea a stat în depozitul acela timp de paisprezece luni de când ai fost transferat. De ce nu există nicio înregistrare?" Stroud părea foarte sceptic.

„Intenţionam să completez înregistrările ei după ce... terminam cu ea. Când am plecat, am presupus că va muri şi că nimeni nu va afla vreodată. Iartă-mă! Nu am făcut nimic altceva, jur." Mandl se aruncă din nou pe podea.

„Acum văd că am fost prea generos", spuse Morrough. Faţa lui de coşmar şi orbite ameninţătoare ieşiră din umbră. Înclină capul ca şi cum ar fi privit-o pe Mandl de sus. „Nu ai fost demnă de darul meu."

„Te rog! Eminţă, te implor, dă-mi..."

Mandl se opri din vorbit când o forţă nevăzută o ridică brusc în picioare. Partea din faţă a uniformei ei gri se rupse, iar coastele îi ieşiră în afară într-un şuvoi de sânge, pieptul ei fiind sfâşiat.

Helena simţi un fior pe şira spinării, teroarea strecurându-se ca un vierme prin intestinele ei, în timp ce mirosul cald şi umed al sângelui proaspăt şi al organelor expuse pătrundea în cameră. Se simţea o senzaţie ca un zumzet în aer, pe care o putea simţi până în plămâni.

Dar Mandl, cu pieptul despicat, nu era moartă.

Îşi ridică mâinile şi încercă să-şi închidă coastele cu o mână şi să-l alunge pe Morrough cu cealaltă, plămânii expuşi pulsând. „Încă o şansă, vă rog! Nu vă voi dezamăgi! Jur. Nu veţi regreta."

„Nu, nu mă vei dezamăgi din nou", spuse Morrough, vocea lui răguşită aproape blândă, în timp ce îşi băgă mâna în pieptul deschis al lui Mandl, degetele alunecând sub plămânii ei şi extragând o bucată strălucitoare de metal de undeva din apropierea inimii. Mici ramificaţii de viscere erau înfăşurate în jurul ei, agăţându-se atât de metal, cât şi de degetele lui Morrough, în timp ce era smulsă.

Când s-a desprins, corpul lui Mandl a căzut la pământ. Tăcut. Mort.

Morrough a oftat uşor şi părea să se micşoreze pentru o clipă, în timp ce stătea în picioare, ţinând metalul în mână. Prin sânge, bucata avea o strălucire ascuţită, strălucitoare, de lumitiu.

El făcu un gest cu cealaltă mână. Un necrothrall se târî din umbră ca un animal. Era o tânără femeie în stadiile incipiente ale necrozei, care încă purta rămăşiţele

zdrenţuite ale uniformei spitalului Eternal Flame. Expresia ei era goală. O ruptură în uniformă dezvăluia un piept acoperit de vene înnegrite.

Când cadavrul ajunse la Morrough, ea se ridică în picioare, iar el îi înfipse bucata de metal în corp. Se auzi un zgomot uşor de oase rupte, care lăsă o gaură purpurie de sânge vechi în centrul pieptului ei.

Femeia-cadavru se cutremură, apoi expresia ei se transformă, goliciunea dispărând.

Ea se împiedică şi scoase un geamăt sălbatic, în timp ce se uita la degetele ei înnegrite şi la corpul ei în descompunere.

„Nu! Te rog, nu... nu a fost vina mea..."

„Nu mă dezamăgi din nou, Mandl", spuse Morrough, „şi, în timp, poate îţi voi permite un relicvariu mai bun. Poate cel original."

El făcu un gest către cadavrul lui Mandl de pe podea. Aerul zumzăi din nou când degetele lui se curbară, iar coastele se închiseră. Corpul lui Mandl se ridică în picioare. Partea din faţă a uniformei era sfâşiată, expunând-o, şi era acoperită de sânge. Pielea se refăcu, dar faţa ei nu arăta nimic. Femeia-cadavru căzu pe podea gemând şi implorând, zgâriind rana care sângera în mijlocul pieptului, ca şi cum ar fi încercat să smulgă metalul, în timp ce Morrough se îndreptă spre Helena.

Stroud îl lovi pe Mandl cu piciorul. „Mulţumeşte-i Marelui Necromant pentru mila sa de a-ţi permite un cadavru de vivimancer şi o întoarcere la Avanpost, Gardianule."

Femeia-cadavru scoase un ultim geamăt gutural şi se ridică cu greu în picioare.

„Mulţumesc, Eminence", spuse ea cu voce răguşită şi ieşi şovăind din cameră.

Stroud se alătură lui Morrough, părând neafectat de ceea ce se întâmplase.

„Este posibil ca cineva să supravieţuiască paisprezece luni în stază?", întrebă Stroud.

Morrough nu spuse nimic, dar bărbatul nervos şi transpirat vorbi din locul în care se ascunsese lângă perete. „De fapt, ideea asta are un anumit potenţial", spuse el, făcând un pas înainte şi apoi retrăgându-se când atenţia lui Morrough, fără ochi, se îndreptă spre el.

Îşi aranjă de câteva ori gulerul cămăşii. „Buna noastră prietenă din Orientul Îndepărtat" – arătă spre Shiseo, care era absorbită de curăţarea sulului – „a menţionat că supresia pe care o purta era un model vechi, fără blocaj complet de rezonanţă. Poate că asta explică atât mintea ei, cât şi supravieţuirea ei."

Stroud strânse ochii. „Cum?”

„Transmutarea la care a fost supusă nu este ceva ce ar putea face o altă persoană. Acele amintiri sunt prea profund înrădăcinate în mintea ei. Cu toate acestea, dacă ai avea pe cineva capabil de o astfel de complexitate – un vindecător, așa cum spune prietena noastră că era ea – poate că ea...”

„Vrei să spui că ea și-a făcut asta singură?” Stroud arătă spre Helena cu o neîncredere usturătoare.

Se înecă cu saliva. „Ei bine... pare cea mai plauzibilă explicație. În opinia mea.” Fața îi strălucea de transpirație.

Stroud își sugea dinții. „Și supraviețuirea?”

„Ea... nu s-a lăsat să moară. Poate că un nivel scăzut de rezonanță internalizată la un vindecător competent ar oferi un mijloc suficient de auto-susținere atunci când, în mod normal, un corp ar pieri în astfel de condiții.”

„E absurd!” izbucni Stroud.

„Asta e irelevant. Putem recupera amintirile?” spuse Morrough. „Flacăra Eternă nu ar fi mers atât de departe dacă informația nu ar fi fost de o importanță vitală.”

„Eminența Voastră.” Stroud părea implorător. „Ordinul Flăcării Eterne a dispărut. Tot ce a mai rămas sunt cenușa lor.”

„Nu te-am întrebat pe tine”, spuse Morrough, concentrându-se asupra bărbatului, care devenise verde ca boala.

„Nu cred...”

„Ieși afară.” Aerul zumzăia.

Bărbatul păli și se înclină repetat, mulțumindu-i lui Morrough pentru milă și răbdare, în timp ce ieșea din cameră cu spatele, cu o ușurare vizibilă pe chip.

„Ce ascunzi?” Morrough se aplecă deasupra ei.

Inima îi bătea din ce în ce mai repede. Nu avea niciun răspuns.

Stroud se aplecă și el, ochii îngustați în semn de apreciere. „Eminență, poate că dacă am îndepărta partea din față a creierului ei, am putea pătrunde în unele dintre amintiri înainte ca febra să devină dăunătoare”, spuse ea, trecând cu degetul gânditoare peste fruntea Helenei. „Sau ar putea modifica suficient căile neuronale pentru a inversa lucrurile. Aș fi onorată să îi mențin semnele vitale în timp ce dumneavoastră efectuați vivisecția.”

Terorile o cuprinseră pe Helena când Morrough dădu din cap. Stroud se dădu la o parte, reglând lumina de deasupra, ca și cum ar fi intenționat să înceapă imediat.

„Scuzați-mă”, întrerupse o voce blândă, iar Helena simți o undă de ușurare până când își dădu seama că era trădătorul, Shiseo, care stătea cu servieta în mâini. „Tocmai mi-am amintit un mic detaliu. Era un general Bayard. A fost rănit la cap în război.”

„Da.” Stroud părea iritată de întrerupere.

„Creierul s-a vindecat, dar” – se opri, ca și cum ar fi căutat cuvintele potrivite – „l-a blocat de cine era – mintea lui, adevăratul lui eu.”

„Da. Știm ce s-a întâmplat cu Bayard. Nonverbal. Dependent. Soția lui a trebuit să aibă grijă de el ca de un copil”, spuse Stroud, cu voce aspră.

„Desigur, îmi cer scuze. Probabil nu era nimic important.” Shiseo se înclină și părea gata să plece.

„Așteaptă.” Stroud părea conciliantă. „Ai început. Spune-ne ce vrei să spui.”

Shiseo se opri. „Nu cunosc toate detaliile, dar cred că au căutat un leac pentru el spre sfârșitul războiului. O procedură complicată a minții.”

„De către un vindecător sau un chirurg?” Stroud se aplecă în față.

Shiseo înclină capul, ca și cum ar fi încercat să-și amintească. „Un vindecător.”

Stroud strânse buzele. „Elain Boyle, presupun.”

Shiseo înclină din nou capul, fără să arate că ar recunoaște ceva.

„Era vindecătoarea personală a lui Luc Holdfast. Eternal Flame era destul de neglijentă în ținerea evidențelor, dar numele Elain Boyle apărea frecvent în ultimul an al războiului. Se pare că devenise neobișnuit de distinsă.” Stroud își bătu degetele pe buze, suptându-și din nou dinții.

„Unde este Boyle acum?”, întrebă Morrough.

„A fost ucisă când am capturat Institutul. Cred că trupul ei a fost trimis la mine. Am putea să vedem dacă mai există vreo rămășiță.” Stroud își îndreptă din nou atenția spre Shiseo. „Ce a făcut Flacăra Eternă cu Bayard, încât crezi că este relevant?”

Shiseo se înclină din nou.

„Știam asta doar pentru că ei sperau că existau tehnici similare folosite în Imperiul de Est. Mi s-a spus că vindecătorul avea o abilitate specială de a modifica nu doar creierul, ci și mintea. Ei au propus să intre în mintea lui Bayard și să-l vindece din interior.”

Starea din cameră s-a schimbat brusc, devenind electrizantă.

„Asta ar fi animancie, nu vindecare”, a spus Stroud cu incredulitate.

„Nu ştiu, cuvintele erau... diferite”, a spus Shiseo. „Mi s-a spus că mintea rezista prezenţei altcuiva, dar acest vindecător credea că, cu multe tratamente mici, era posibil. Ca şi cum ai învăţa să tolerezi o otravă.”

„Mitridatism”, spuse Morrough încet. Se îndreptă în toată înălţimea lui impresionantă. „Mitridatism al sufletului...”

Se apropie de Shiseo de parcă intenţiona să-i smulgă răspunsurile. „Flacăra Eternă a găsit o modalitate de a face subiecţii vii să supravieţuiască transferului de suflet? Şi nu te-ai gândit să menţionezi asta?”

Helena crezu că era pe cale să vadă cum se rupe încă o cutie toracică.

Shiseo rămase straniu de calm şi se înclină din nou. „Îmi cer scuze. Mi-au pus multe întrebări. E greu să-mi amintesc.”

Morrough păru mulţumit de această scuză şi se întoarse, privind-o din nou pe Helena ca şi cum ar fi fost încă dispus să o vivisecţioneze în căutarea răspunsurilor.

„ Dacă Flacăra Eternă avea un animancer care a dezvoltat o metodă de transfer temporar... ar putea asta să explice această formă de pierdere a memoriei? Dacă o altă persoană ar putea intra în mintea cuiva în acest fel, ar putea să modifice gândurile şi amintirile, aşa cum vedem aici. Ar explica totul”, întrebă Stroud, arătând spre Helena. „Şi... trebuie să spun că pare mai probabil decât noţiunile exagerate de autotransmutare.”

„Dacă Flacăra Eternă a descoperit o metodă viabilă de transfer, asta are o semnificaţie mai mare decât simpla pierdere de memorie”, spuse Morrough. Helena îi simţea rezonanţa în măduva oaselor, ca şi cum i se înfigea în carne, încercând să o desprindă, strat cu strat.

El se uită spre Stroud. „Înregistraţi fiecare detaliu pe care Shiseo îl ţine minte despre această procedură înainte de plecarea lui spre est. Vom începe să testăm această metodă de transfer gradual. Vreau să fie perfecţionată. Dacă este posibil, o vom folosi pentru a elimina transmutarea de pe ea şi vom vedea ce era Eternal Flame atât de disperat să ascundă de mine.”

Morrough inspiră zgomotos în timp ce se întoarse.

„Eminenţă”, spuse Stroud, cu voce nervoasă. „Această procedură de transfer pe care doriţi să o testaţi ar necesita un animancer, cred?” Tuşi slab. „Sunt sigură că Bennet ar fi fost încântat de această oportunitate, dar, din păcate, sufletele nu se află în repertoriul meu de rezonanţă şi mai există doar unul. Ar fi ceva ce noi doi...” Vocea ei se înălţă plină de speranţă.

„Lasă-l pe Înaltul Reeve să se ocupe de asta.”

Stroud se întristă. „Dar am găsit...”

„Am altă treabă pentru tine.”

Stroud se îndreptă, dar părea în continuare dezamăgită.

„Înaltul Reeve era preferatul lui Bennet, până la urmă.” Morrough făcu un gest de respingere cu mâna și dispăru în umbră. „E timpul să i se dea mai mult de făcut decât vânătoarea.”

CAPITOLUL 3

CÂND HELENA A FOST ÎNAPOIATĂ ÎN liftul din Central, a numărat etajele Turnului pe măsură ce treceau.

Turnul Alchimiei fusese o minune arhitecturală timp de secole. Când a fost construit inițial ca memorial al primului Război Necromantic, avea doar cinci etaje. Pe atunci, rezonanța alchimică era o abilitate misterioasă, considerată magie. Practicanții ei, figuri învăluite în mit și mister, precum Cetus, primul alchimist din Nord.

Holdfasts și Institutul au schimbat asta, stabilind alchimia ca Știință Nobilă, ceva ce trebuia studiat și stăpânit. Când Institutul de Alchimie a amenințat că va depăși Turnul, acesta a fost ridicat cu sisteme de scripeți forjate alchimic pentru a adăuga etaje suplimentare la bază. A fost cea mai înaltă clădire de pe continentul nordic timp de aproape două secole, devenind din ce în ce mai înaltă pe măsură ce orașul din jurul său se extindea și alchimiștii se adunau la porțile sale.

Studiul alchimiei nordice era strâns legat de structura Turnului. Cele mai joase cinci niveluri, cu cele mai mari săli de curs, erau „fundamentele”, pline de inițiați care încă își descopereau rezonanța și stăpâneau principiile de bază ale transmutării. Pentru a avansa, era necesar să se susțină examene anuale. După cinci ani, majoritatea studenților plecau cu certificarea lor pentru a se alătura breslelor, doar studenții calificați avansând la nivelul următor în Turnul din ce în ce mai îngust pentru a studia domenii și subiecte mai tehnice. Și mai puțini avansau dincolo de etajele dedicate absolvenților și cercetării pentru a atinge rangul de mare maestru.

Liftul se opri undeva între fostele etaje dedicate cercetării.

Helena își forță ochii, obligată să privească prin aura de durere care îi încețoșa constant vederea. Pereții erau încețoșați, ochii ei neputând să se concentreze până când a fost oprită în centrul unei camere sterile.

Probabil fusese odată un laborator privat.

Curelele care o țineau pe loc au fost desfăcute, iar Stroud a făcut o pauză, verificând încheieturile Helenei.

Tuburile care treceau între ulna și radiusul ei erau dezgustătoare, evocând un profund sentiment de greșeală. Nu putea nici măcar să-și mişte degetele fără să simtă cum mușchii, tendoanele, venele și nervii din acel spațiu îngust erau forțați să se adapteze la anularea care o cuprinsese.

„Foarte bine", își spuse Stroud înainte de a se întoarce să plece. Chiar înainte ca ușa să se închidă, Helena o auzi spunând:

„Nimeni nu intră în această cameră fără aprobarea mea."

Se auzi un clic puternic și zgomotul unei încuietori, iar Helena rămase singură.

Se ridică brusc, dar medicamentul își pierduse efectul din sângele ei, iar mușchii îi erau înțepeniți, contractându-se ca și cum ar fi fost întinși la maxim. Încercă să se îndrepte, dar în clipa în care picioarele îi atinseră podeaua, picioarele îi cedară.

Se prăbuși pe podea.

Fugi, îi spunea o voce. Dar nu putea; brațele și picioarele nu o puteau ține. În absența oricărei abilități fizice, gândurile ei s-au îndreptat spre interior.

Chiar uitase ceva?

Poate că Flacăra Eternă nu dispăruse, ci rămăsese ca o cărbune ascuns, așteptând momentul potrivit. Posibilitatea i-a aprins o scânteie de speranță. Dar cum fusese făcută să uite?

Transfer. Animancie.

Ambele cuvinte îi erau necunoscute.

Le întoarse în minte. Încercând să contextualizeze comentariile care fuseseră făcute. Suflete și minți și ocuparea peisajului mental al altei persoane pentru a le transmuta din interior. Și Flacăra Eternă descoperise acest lucru?

Cu siguranță nu. Sufletele erau considerate inviolabile printre cei credincioși. Flacăra Eternă considera chiar și modificările fizice ale vivimaniei și necromanției un risc pentru un suflet nemuritor.

Alterarea unei minți, transferul unui suflet: cu siguranță că asta ar fi considerat infinit mai grav.

Totuși, Shiseo susținea că Flacăra Eternă dezvoltase o metodă de a realiza acest proces de animanță-transfer. Ceva ce Morrough, care descoperise secretele nemuririi, nu descoperise.

Cine era Elain Boyle? Helena nu cunoştea numele şi era sigură că nu existaseră niciodată alţi vindecători, cu atât mai puţin unul personal, desemnat doar pentru Luc.

Luc nu ar fi consimţit niciodată să primească ceva care nu era distribuit în mod egal tuturor celorlalţi membri ai Rezistenţei, inclusiv îngrijirea medicală şi vindecarea. Se luptase cu ideea de a avea paladini care juraseră să-l protejeze, în ciuda faptului că era o tradiţie mai veche decât Paladia.

Stroud trebuia să se înşele.

Totuşi, era ceva ascuns, schimbat la ea. Un secret atât de bine ascuns, încât Helena nici măcar nu putea ghici ce era.

Muşchii ei se contractară şi mai tare. Zăcea pe podea, cu corpul ghemuit şi contorsionat ca un păianjen mort, dar mintea îi gonea.

Ce ar fi făcut Luc dacă el ar fi fost cel care mai era în viaţă? Captiv. Ar fi avut deja un plan. Ar fi fermecat-o pe Grace să transmită un mesaj pentru el, ar fi început să coordoneze o modalitate de evadare şi ar fi complotat să salveze pe toată lumea din Outpost.

Asta ar fi făcut. Acum depindea de Helena.

Nu putea să-l dezamăgească. Nu din nou.

HELENA SE AŞTEPTA ca transferul să înceapă imediat, dar în schimb a petrecut ceea ce i s-a părut a fi zile întregi, abia putând să se mişte, în timp ce muşchii ei se relaxau treptat.

„Sindromul de sevraj", spuse Stroud cu o privire condescendentă, în timp ce îi introducea cu forţa un tub de alimentare în nas şi îi punea o perfuzie cu ser fiziologic în braţ pentru a o menţine sedată. „Nu contează. Îmi imaginez că te-au învăţat să te bucuri de suferinţă. La urma urmei, sacrificiul este vocaţia unui vindecător, nu-i aşa?"

Stroud şi-a dezvăluit dispreţul faţă de Helena odată cu revelaţia că amândouă erau vivimanceri, dar se aflau pe tabere opuse în război.

Stroud o considera o trădătoare.

„Nu-mi plac spasmele alea", a spus Stroud mai târziu, în timpul unui examen, strângând buzele când degetele Helenei s-au încleştat, făcând-o să scape o ceaşcă.

„Nu sunt cauzaţi de setul de anulare; îţi aminteşti când au început?"

Helena a dat din cap, tresărind când senzaţia rece şi arzătoare a rezonanţei lui Stroud i-a pătruns în încheietura mâinii stângi, înfăşurându-se prin oase în timp ce ea o răsucea şi o manipula timp de câteva minute.

„Din starea în care se află, se pare că ţi-ai rupt încheietura asta de mai multe ori. Există leziuni nervoase vechi. Îţi aminteşti când s-a întâmplat?”

Helena nu-şi amintea să-şi fi rănit vreodată grav mâinile. Mâinile dibace erau vitale pentru canalizarea şi controlul rezonanţei atât în practica unui alchimist, cât şi în munca unui vindecător. Întotdeauna fusese foarte atentă cu ele.

„Nu se menţionează nimic despre asta în dosarul tău de studentă, aşa că probabil s-a întâmplat în timpul războiului, dar nici acolo nu există înregistrări.”

Dosarele academice ale Helenei fuseseră descoperite, iar Stroud îi plăcea să le folosească pentru a o interoga despre detaliile minore ale vieţii ei. Ea bănuia că Stroud avea voie să o pedepsească pentru refuzul de a răspunde.

Unde fusese testată pentru prima dată rezonanţa ei alchimică? La ambasada Paladiană din ţara ei natală, insulele sudice Etras. Câţi ani avea când a emigrat în Paladia pentru a studia la Institutul de Alchimie? Zece.

Câţi ani de studii a absolvit la Institut? Şase.

Îşi amintea moartea principelui Apollo Holdfast? Da, era în clasă cu Luc.

Când s-a alăturat Rezistenţei? Când breslele au răsturnat guvernul legitim şi a apărut o Rezistenţă la care să se alăture.

Lui Stroud nu i-a plăcut răspunsul.

Când a devenit membră a Ordinului Flăcării Eterne? Helena a încercat să evite să răspundă, dar Stroud avea cartea membrilor, cu jurămintele şi numele Helenei scrise cu sângele ei.

„Consiliul Flăcării Eterne ştia că eşti vivimanceră când te-ai alăturat?”

Helena a dat din cap.

Stroud stătea şi o privea fix, aşteptând un răspuns verbal.

„Nu ştiam că sunt vivimanceră”, spuse Helena în cele din urmă. „Şi după aceea, când toată lumea a aflat, lui Luc nu i-a păsat. El nu credea că abilităţile unei persoane schimbă cine este, ci doar ce face cu ele.”

„Ce mărinimos.” Vocea lui Stroud era rece. Degetele ei şifonau dosarul din mâna ei. „Păcat că nu a demisionat şi el. Atunci, foarte mulţi oameni ar fi putut fi încă în viaţă.”

„Familia lui a fost Chemată”, spuse Helena, deşi ştia că nu avea rost să se certe.

„Da, de soare”, spuse Stroud, batjocoritoare, vocea ei devenind ascuţită.

„Ştiu că la Institut nu se preda astronomia modernă, dar ai studiat vreodată noile teorii astrologice? La urma urmei, eşti din insulele comerciale; trebuie să fi fost

expusă la tot felul de idei. Chiar credeai că soarele privea pământul şi alegea un favorit? Că o picătură de lumină solară i-a conferit lui Orion Holdfast abilităţi divine, astfel încât toţi descendenţii lui meritau să conducă Paladia ca nişte zei?"

Helena strânse din dinţi, dar Stroud nu se opri.

„Conform dosarului tău academic, erai considerată inteligentă. Cu siguranţă nu ai înghiţit toate poveştile care ţi s-au spus despre familia Holdfast. Uită-te în ochii mei şi spune-mi: chiar crezi că familia Holdfast avea dreptul să domnească?"

Degetele lui Stroud se înfipseră sub bărbia Helenei, forţând-o să ridice privirea.

Ea îl privi fix în faţă, simţind ameninţarea rezonanţei sale. „Mai bine ei decât oameni ca tine."

Mâna lui Stroud se lăsă, rezonanţa ei dispărând înainte să o pălmuiască pe Helena atât de tare încât capul ei se lovi de perete.

„Dacă te-ai fi alăturat cauzei noastre, ai fi putut fi măreaţă." Stroud respira greu în timp ce stătea deasupra Helenei. „Ai fi fost cineva.

Acum eşti un nimic. Te-ai consumat pe partea greşită. Nimeni nu-şi va aminti vreodată de tine. Eşti cenuşă, ca toţi ceilalţi. Şi o trădătoare a semenilor tăi."

Odată ce a rămas singură, Helena şi-a mângâiat partea umflată a feţei, cu capul pulsând.

Rezistenţa considerase războiul un război sfânt – o bătălie divină între bine şi rău, o încercare a credinţei. Dar motivele Helenei erau mai personale decât atât.

Luc nu trebuia să fie divin pentru ca ea să vrea să-l salveze. Ar fi putut fi complet obişnuit, iar ea ar fi făcut aceleaşi alegeri.

Era ceva ce ar fi putut face pentru a schimba lucrurile?

Când emigrase pentru prima dată în Paladia, crezuse că era paradisul. Etras nu avea multe resurse naturale de metal. Rezonanţa era rară. Existau câteva bresle de alchimie, dar acestea nu ofereau pregătire formală. Ajunsă în Paladia, se simţise ca şi cum ar fi ajuns acasă, ca şi cum ar fi găsit locul în care îi era destinat să fie.

Era vag conştientă că exista o ierarhie între alchimişti care diviza chiar şi corpul studenţesc, separând familiile devotate, aliate strâns cu Holdfasts, de bresle, dar nu era suficient de familiarizată cu politica oraşului-stat pentru a înţelege complexitatea acesteia.

Tot ce ştia era că unii studenţi nu vorbeau cu ea, râdeau când le punea întrebări şi îi batjocoreau accentul şi gesturile pe care le făcea cu mâinile când vorbea. Mai târziu a aflat că aceia erau studenţii breslelor şi că trebuia să se ferească de ei.

Luc a fost cel care a trebuit să-i explice că studenţii breslelor considerau că înscrierea Helenei ocupase un loc care ar fi trebuit să revină breslelor, deşi Luc o asigurase că se înşelau. Institutul familiei sale nu fusese fondat pentru bresle, ci pentru oameni ca ea, cei care nu aveau posibilitatea să studieze alchimia pe cont propriu. Elevii din bresle nici măcar nu trebuiau să frecventeze cursurile; locurile şi viitorul lor erau asigurate. Pentru ei, înscrierea la Institut era un simbol al statutului social. Odată ce obţineau certificarea, plecau cu toţii.

Helena era însă specială. Ea era cea care urma să rămână după anul cinci, care urma să studieze mai mult decât doar bazele principale ale alchimiei. Urma să urce la cele mai înalte etaje, să facă descoperiri şi să facă genul de muncă care urma să schimbe lumea. Numele ei urma să fie amintit pentru totdeauna.

De ce ar vrea familia lui un alt student al breslei la Institutul lor, când ar putea avea pe cineva ca ea?

Luc avusese întotdeauna talentul de a o face pe Helena să se simtă specială, în loc să se simtă dureros de nelalocul ei. Ea voia să-i dovedească că avea dreptate – că era cineva, că merita să creadă în ea. Familia lui nu se înşela în privinţa ei.

Se concentrase pe educaţia ei şi ignorase ostilităţile politice din jurul ei.

Luc menţiona din când în când lucruri, cum că breslele erau convinse că familia lui sufoca progresul ştiinţific al alchimiei şi împiedica industrializarea, apoi făcea cu mâna spre fabricile de sub baraj care umpleau cerul cu nori negri de fum. Că tatăl său era acuzat că permitea ţării să rămână în urmă din cauza guvernării sale neglijente. Sau că breslele propuseseră ca puterea Principatului să fie limitată la afacerile religioase, iar ele să fie cele care conduc ţara.

Se părea că nimic din ceea ce făcea Principatul Apollo nu era suficient pentru bresle; plângerile şi cererile lor erau nesfârşite.

Când Principatul Apollo a fost asasinat, breslele nu au văzut deloc o tragedie, ci o oportunitate. Au folosit vârsta lui Luc, de numai şaisprezece ani, ca pretext pentru a declara o reformă: elitele religioase şi clasa războinică nu vor mai conduce Paladia. Oraşul-stat va fi guvernat de nou-înfiinţata Adunare a Breslelor.

Revolta breslelor ar fi fost uşor de oprit de Ordinul Flăcării Eterne dacă nu ar fi fost Morrough. El a apărut în mijlocul revoltei parcă de nicăieri, oferind nemurirea. Nu o viaţă nesfârşită de decădere, ci una impermeabilă la îmbătrânire şi răni, descoperită nu prin puteri divine, ci prin ştiinţă.

Ghildele au profitat de ocazie, iar Nemuritorii au început să apară. La început, doar câţiva aleşi, care s-au dovedit a fi nu numai nemuritori, ci şi capabili de forme avansate de alchimie. Puterea şi viaţa eternă erau brusc la îndemâna oricui era pregătit să-şi dovedească loialitatea faţă de Morrough. Aspiranţii s-au adunat să li se alăture, aliniindu-se cu breslele.

Ideile „Noii Paladii" promise de Adunarea Breslelor s-au răspândit printre populaţie ca o boală.

Când Flacăra Eternă a intervenit pentru a restabili ordinea, Nemuritorii au dezvăluit o altă abilitate: necromancia. La o scară nemaiîntâlnită până atunci. În loc să recruteze în număr mare din rândul Aspiranţilor, atunci când erau atacaţi, ei ucideau soldaţii Flăcării Eterne, apoi foloseau reanimarea pentru a-i întoarce împotriva propriilor compatrioţi, construind o armată cu morţii Flăcării Eterne.

Luc, proaspăt încoronat ca Principat, era convins că cetăţenii din Paladia vor fi şocaţi şi vor reveni la raţiune odată ce vor realiza că se aliază cu necromanţii. Necromancia fusese o crimă capitală pe aproape tot continentul timp de secole. Nici măcar breslele nu ar fi mers atât de departe.

Se înşelase.

„DACĂ ERAI VINDECĂTOARE, de ce nu eşti menţionată mai des în registrele spitalului?"

Stroud se întorsese foarte supărată, cu o grămadă de dosare.

Numele Helenei era aproape imposibil de găsit. Stroud reuşise să-i găsească semnătura doar pe inventarele de consumabile medicale, pe o cerere pentru un cuţit alchimic de bază şi pe câteva formulare de cerere pentru departamentele de chimie şi metalurgie pentru anumite compuşi.

Singurul lucru interesant din întreaga grămadă era o listă preliminară a victimelor, în care Helena era menţionată printre cei presupuşi morţi.

În concluzie, în dosarele militare din acei ani, Helena aproape că nu exista. Stroud părea jignită personal de acest lucru.

„Ei bine?"

„Vindecarea este un miracol; nu este ceva pe care ar trebui să-ţi pui numele", spuse ea, repetând ceea ce i se spusese cu mult timp în urmă. „Există un simbol plasat pe dosarele medicale pentru a indica actele de... intervenţie."

„Vrei să spui...” Stroud răsfoi un dosar şi îl întoarse spre Helena. În colţ era o semilună cu o linie trasă peste ea. „Asta?”

Helena dădu scurt din cap.

Stroud se uită fix la ea. „Atunci cum naiba ţineţi evidenţa procedurilor?”

O senzaţie de strângere i se răspândi din piept până în gât. „Vindecarea nu este o procedură.”

Falcon Matias, consilierul spiritual al Consiliului Flăcării Eterne şi superiorul direct al Helenei, fusese strict în cerinţele sale ca utilizarea vivimaniei să nu fie documentată în niciun fel care ar putea-o glorifica. Actul vivimaniei, spunea el, putea fi purificat doar prin intenţii altruiste.

Deşi vindecătorii erau relativ comuni în zonele îndepărtate ale Paladiei, vivimanţia era suficient de rară încât existau tot felul de afirmaţii despre ceea ce erau capabili vivimanţii – că puteau să-i vrăjească pe cei vii la fel cum necromanţii vrăjeau morţii, de exemplu, şi să efectueze transmutări de nedescris asupra cărnii vii.

Helena obişnuia să considere aceste opinii despre vivimanţi ca fiind nejustificat de dure, dar acum, ca subiect al lui Stroud, a început să înţeleagă.

Stroud nu era fascinantă, dar era expertă în paralizarea şi manipularea transmutativă a Helenei la cea mai mică provocare. Dacă Helena se mişca prea mult, Stroud îi fuziona oasele pentru a o ţine nemişcată. Părea să se bucure de faptul că, din punct de vedere tehnic, nu era tortură. Uneori o lăsa pe Helena în starea aceea ore întregi.

A fost o uşurare când Stroud a părut în sfârşit să-şi piardă interesul, anunţând că nu mai avea timp să se ocupe de Helena. De câteva ori pe zi, doi necrothrall veneau să o ia şi o făceau să meargă pe coridorul care înconjura liftul.

Viziunea ei s-a recuperat, iar necrothrall erau îngrozitori la vedere. Adipocera dădea un luciu ceros şi tensionat petei cenuşii-violet a pielii lor, iar sclera din jurul pupilelor lor tulburi era roşie sau galbenă vie. Vârfurile degetelor lor erau înnegrite şi putrezite. Mirosul conservanţilor chimici şi al putregaiului o făcea pe Helena să se simtă rău, dar ei nu o lăsau să se oprească din mers până când picioarele ei nu cedau şi trebuiau să o tragă înapoi în celulă.

Plimbările se estompau împreună cu zilele. Helena nu ştia de cât timp se afla în Central; luminile nu se stingeau niciodată, iar toate ferestrele erau acoperite şi sigilate.

„Ea este?” Un bărbat cu o față palidă și înfiorătoare și un nas ascuțit, subțire ca un ac, a ieșit brusc dintr-o cameră și i-a tăiat calea Helenei, în timp ce aceasta era împinsă pe traseul perpetuu.

Helena a răsuflat șocată. În fața ei, îmbrăcat în haine brodate și bijuterii elaborate, stătea Jan Crowther, unul dintre cei cinci membri ai Consiliului Flăcării Eterne.

„Crowth...”

O mână cu inele grele s-a întins, apucând-o de umăr și trăgând-o aproape, privind-o atent.

„Îl cunoșteai?”, a întrebat el, degetele și inelele lui înfingându-se în pielea ei.

Ea încercă să se elibereze, dar escortele necrothrall o țineau pe loc, în timp ce Crowther se aplecă, din ce în ce mai aproape, inspirând adânc, iar o limbă groasă și violetă ieși ca și cum ar fi vrut să o lingă.

Ea se retrase, dar el era acum suficient de aproape încât să poată distinge detaliile. Sclera lui era ușor îngălbenită și sub ochii lui vag începțoșați se zăreau contururi vagi de vene întunecate. Pielea lui era pudrată și mirosea puternic a lavandă.

Acesta nu era Crowther.

Unul dintre Nemuritori purta cadavrul lui.

În rare ocazii, când nu mai puteau să se regenereze, fiind atât de grav răniți în luptă încât trupurile lor nemuritoare nu mai puteau să se vindece, Nemuritorii se puteau muta în necrothrall-urile lor. De aceea Rezistența îi numea liche.

Era o soluție imperfectă; chiar și când erau întreținute, corpurile putrezeau încet în jurul lor și nu aveau calitățile regenerative ale originalelor aproape impenetrabile. Helena bănuia că acesta era motivul pentru care Morrough era atât de interesat de transfer – metoda avea potențialul de a permite Nemuritorilor să se mute în corpuri vii.

Lichele care folosea corpul lui Crowther se retrase. O privi din nou, cu o expresie ciudată pe chip.

„Te cunosc”, spuse el încet.

Îi apucă fața, răsucindu-i capul astfel încât lumina să cadă pe ea din unghiuri diferite. Ochii lui se plimbau pe pielea ei, ca și cum ar fi căutat ceva. Îi apucă una dintre mâini, inelele întunecate și grele săpând în oasele ei, deplasând cătușa și provocându-i o durere ascuțită în braț. O privi la degete, apoi din nou la față.

Necrothrall-urile nu făcură nimic.

Era aceasta High Reeve?

„Da. Ea este.” Stroud apăruse, vocea ei fiind mult mai blândă decât era Helena obişnuită. Părea iritată de felul în care Helena era maltratată, dar părea reticentă să protesteze. „Va fi gata în curând.”

Lichul o apucă pe Helena de păr, expresia lui contorsionându-se în timp ce se aplecă din nou, cu o privire înfometată şi disperată în ochi, diferită de orice văzuse vreodată pe faţa impasibilă a lui Crowther.

„Am mai văzut-o undeva.” O apucă mai tare, scuturând-o atât de tare încât capul ei se lovi de spate. „Unde te-am mai văzut?”

„Era animalul de companie al familiei Holdfast, maestre. Probabil ai văzut-o la Institut.”

Faţa lichei se contorsionă de dispreţ la auzul numelui familiei Holdfast şi el o lăsă în pace, pierzându-şi brusc interesul. Acum părea furios, o culoare violet închis apărându-i pe gât şi pătând-i faţa. „Mă aşteptam la mai mult. Mi s-a spus că această misiune era ceva special.”

Stroud îşi sugea dinţii. „Aparenţele nu sunt totul. Poţi să-i spui Înaltului Reeve că va fi gata în curând. Acum, voiai să vezi pregătirile pentru camere.” Stroud făcu un gest spre lifturi. „Intenţionez să încep foarte curând cu un lot de testare, pentru a vedea cât de repede putem începe. Interesul a fost aproape copleşitor. Am zeci de cereri, iar anunţul va fi făcut abia peste câteva săptămâni.” Stroud râse nervos, dar se opri, tuşind şi apăsând cu mâna pe un panou al liftului. „A fost dificil să determin combinaţiile cele mai promiţătoare. Am luat ce am putut din registrele spitalelor. Arhivele breslelor sunt şi ele destul de utile, cu adevărat înaintea vremii lor. Dar tu eşti singura care a produs exact ceea ce sperăm să reproducem aici, aşa că sunt foarte nerăbdătoare să aflu părerea ta.”

În ciuda laudelor, expresia lichei a devenit impasibilă. Liftul a sosit, iar el şi Stroud au plecat înainte ca el să dea un răspuns.

Necrothrall-ii o împinseră pe Helena înainte. Ea expiră încet. Deci nu era High Reeve. Era o uşurare că primul cadavru reanimat pe care îl recunoscuse era Crowther, unul dintre membrii mai detaşaţi ai Consiliului, şi nu cineva pe care îl cunoştea bine.

Ridică privirea şi tresări la vederea singurei portrete care atârna în coridor.

Turnul era odinioară plin de opere de artă şi decoraţiuni, împânzit cu portrete ale alchimiştilor importanţi care studiaseră sau predaseră la Institut. Acum mai era

doar unul, care înfățișa un bărbat palid, cu o privire posomorâtă, cu fruntea lată și bărbia grea.

Numele ARTEMON BENNET era cioplit în placa de sub portret, cu două date sub el, care acopereau o perioadă de peste optzeci de ani.

Helena își amintea cu o claritate viscerală rapoartele asociate cu acel nume. Odată ce Nemuritorii își stabiliseră o poziție puternică în oraș, au lansat un apel către toți vivimanții și necromanții ascunși să se alăture cauzei lor, înființând laboratoare unde acești susținători puteau să-și exploreze puterile, eliberați de opresiunea Credinței.

Când luptătorii din Rezistență nu erau pur și simplu uciși și reanimați în necrothralls, erau trimiși în acele laboratoare ca subiecți de cercetare. Artemon Bennet fusese șeful departamentelor de știință și cercetare din New Paladia. Se raportase că avea un interes deosebit pentru experimentele pe alchimiști.

Singurul lucru bun legat de portret era faptul că Bennet era cumva mort.

În sfârșit, o altă plimbare se apropia de sfârșit. Helena încă se chinuia să respire adânc, un obicei înrădăcinat de oxigenul limitat din rezervorul de stază și agravat de mirosul necrothrallilor. Capul îi devenea ușor, iar vederea îi era încețoșată. Pașii ei începură să se clatine.

Necrothrallii o apucară, nepermițându-i să încetinească. Picioarele ei începură să se târască pe podea.

Un suspin strangulat o trezi brusc.

„Marino?” O fată cu părul negru într-un scaun cu rotile trecea pe lângă ea. Era slăbită, aproape prăbușită, dar se îndreptă, aplecându-se în față, cu ochii fixați pe fața Helenei. Avea cicatrici ca Grace și avea o pătură peste poală. Purta aceleași cătușe la mâini ca Helena. Era împinsă pe hol în direcția unei săli de operații pe care Helena o observase vag că era deschisă.

Helena se clătină, încercând să-și găsească echilibrul. „Penny.”

Penny era cu un an mai mare decât Helena. Era una dintre puținele fete de la Institut care urmau studii universitare în alchimie. Fusese printre primele care s-au înrolat în Rezistență, hotărâte să meargă pe front și să lupte.

Asistentul care o împingea pe Penny a accelerat pasul, întorcând scaunul pentru a bloca conversația.

Helena și Penny și-au întins gâtul, încercând să se vadă una pe alta în timp ce erau împinse una de alta.

„Penny, ce fac ei...” Helena nu a apucat să termine întrebarea, fiind împinsă spre camera ei.

Penny se aplecă peste brațul scaunului, uitându-se înapoi, cu fața îngrozită. „Ai avut dreptate. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să te ascultăm.”

Nu era timp să o întrebe ce voia să spună. Asistentul medical acceleră pasul, iar Penny dispăru.

„Te eliberez astăzi”, spuse Stroud, intrând cu o grămadă de dosare în care era cufundată. De fiecare dată când Helena o vedea, era din ce în ce mai distrasă.

„Pregătește-te.”

„Plec?”

Stroud ridică privirea și zâmbi nervos, iritat. „Da. Centrul are alte scopuri. Înaltul Reeve te așteaptă. Vino. Acum.”

Helena nu avea ce să pregătească. A fost împinsă în lift cu nimic altceva decât hainele de pe ea și o pereche de papuci de lână prea mari pentru picioarele ei.

Liftul coborî la etajul cinci, unde Turnul Alchimiei era conectat prin pasarele suspendate la clădirile Institutului din jur. Într-un oraș atât de vertical ca Paladia, pasarelele suspendate erau folosite frecvent pentru a interconecta clădirile, unele fiind pasaje înguste, altele suficient de mari pentru a găzdui piețe și grădini la zeci de etaje deasupra restului orașului. Pe măsură ce orașul a crescut, părțile inferioare au văzut cerul aproape acoperit, creând o zonă umedă și întunecată, care era un focar de boli.

Ea putea vedea spațiile comune de jos, petice de iarbă despicate de alei geometrice care se întindeau între dormitoare, Turn și Clădirea Principală a Științei.

Treptele de marmură albă duceau la ușile vaste ale Turnului. Amintirea Helenei suprapuse instantaneu valul de sânge, măruntaie și cadavre care îl acoperiseră când îl văzuse ultima oară.

Își întoarse privirea.

Trebuia să se concentreze pe prezent.

HELENA FUSE ÎMPINSĂ pe bancheta din spate a unei mașini, un necrothrall înghesuind-o spre mijloc în timp ce se așeza lângă ea. Mirosul de putreziciune începu imediat să umple spațiul închis.

Gâtul i se convulsiona și își acoperi nasul și gura cu o mână.

Stroud se urcă pe partea cealaltă, aparent imun la mirosul urât, răsfoind teancul ei perpetuu de dosare.

Maşina a intrat într-un tunel lung, lumina chihlimbarie a lanternelor electrice pâlpâind pe poala Helenei, lăsând loc unui gri monoton când maşina a ieşit din subteran. Ea s-a uitat afară, admirând cerul. Era întunecat şi înnorat, un gri care părea să scurgă culoarea din lume. Privind oraşul, a fost şocată de cicatricile încă vizibile ale războiului: goluri uriaşe în orizont, clădiri arse şi ruine prăbuşite. Nu părea că ar fi început vreo reconstrucţie. Singurul lucru care părea nou era drumul.

Când maşina a traversat de la Insula de Est la Insula de Vest, aproape toate urmele războiului au dispărut în urma lor.

Paladia fusese fondată pe un deltă fluvială în bazinul Munţilor Novis. Insula originală avea un platou înalt în nord, care se înclina spre vârful sudic. Turnul Alchimiei fusese construit pe cel mai înalt punct al insulei, iar oraşul — care în cele din urmă a devenit o metropolă — s-a dezvoltat în jurul său până când fiecare centimetru de teren a fost construit. Insula Paladia, numită mai târziu Insula de Est, era sediul industriei, comerţului, guvernului, catedralelor perihelion şi Institutului de Alchimie.

Insula de Vest a fost construită secole mai târziu, proiectată pentru a găzdui populaţia în creştere. Totul era mai nou, mai mare.

În timpul războiului, Nemuritorii deţineau un control diluat asupra Insulei de Vest, în timp ce Rezistenţa îşi avea sediul în Institutul de Alchimie, oferindu-le un punct de apărare stabilit pe Insula de Est şi împărţind oraşul-stat în două. Deoarece Insula de Est deţinea cea mai mare parte a infrastructurii cruciale şi principalele porturi, ea a suportat greul războiului, în timp ce Nemuritorii încercau să preia controlul.

În contrast cu ruinele Insulei de Est, Insula de Vest părea aproape neatinsă, clădirile sale vaste interconectate înălţându-se spre cer, strălucitoare şi neatinse.

Când Helena a navigat pentru prima dată pe râu şi a văzut Paladia, părea ca şi cum o mare zeitate şi-ar fi aşezat coroana în adâncitura munţilor, turnurile şi strălucirea oraşului reflectându-se în apă. Nu crezuse că vreun loc de pe pământ putea fi atât de frumos.

Maşina părea minusculă în timp ce traversa Insula de Vest, trecând peste un alt pod spre continentul Paladiei, care se întindea pe kilometri întregi de la malul râului până la linia copacilor din munţi.

Continentul era în mare parte acoperit de mine şi terenuri agricole, iar puţinul care nu era comercial era deţinut de cele mai vechi familii care se alăturaseră Institutului cu secole în urmă, la momentul fondării acestuia.

Dacă era dusă pe continent, atunci Înaltul Reeve trebuie să fi avut un fel de proprietate. Fie una confiscată şi acordată după război, fie poate provenea dintr-una dintre familiile bogate ale breslei. Au fost mulţi care şi-au văzut averile explodând odată cu industrializarea secolului trecut.

Se aplecă în faţă, uitându-se spre geamul din faţă, căutând orice semn al destinaţiei lor.

Îndepărtată de Centru, începea în sfârşit să contureze un plan vag.

Realist vorbind, şansele ei de evadare erau neglijabile. Chiar şi fără cătuşele care îi împiedicau dexteritatea şi îi suprimau rezonanţa, avea o pregătire minimă în luptă. Rezonanţa ei fusese întotdeauna cel mai mare atu al ei. Presupunând că ar fi reuşit să evadeze cumva, nu avea unde să se ducă, nu ştia cine era în viaţă sau în cine putea avea încredere, sau cine ar fi avut încredere în ea.

Dacă era cooperantă, exista şansa să supravieţuiască transferului, dar dacă supravieţuia, ar fi trădat Flacăra Eternă, renunţând la informaţiile pe care le protejase cu propria memorie.

Îşi strânse mâinile, durerea aprinzându-se ca focul în încheieturi.

În rezervorul de stază, îşi repetase încontinuu că va supravieţui, că trebuie să reziste. Nu putea explica de ce.

La urma urmei, scopul vindecării ei fusese să asigure supravieţuirea celorlalţi, să fie o măsură de siguranţă pentru ca Luc să nu moară. Nu era nevoie de un vindecător când toţi erau morţi.

Nu avea să fie o trădătoare. Orice ar fi permis să fie ascuns în mintea ei, nu avea să lase Nemuritorii să descopere. Supravieţuirea nu conta. Avea să se sinucidă înainte ca ei să afle ceva de la ea.

Poate că violentul ei răpitor ar putea fi mijlocul ei de a ajunge la acest scop.

Dacă ceea ce spusese Grace era adevărat, Înaltul Reeve prefera crima în locul alegerilor strategice, cum ar fi interogatoriul. Bărbaţii predispuşi la violenţă erau, în general, nechibzuiţi, acţionând mai întâi din impuls şi aplicând raţiunea abia după aceea.

Dacă ar fi putut să-l provoace, el ar fi putut să o omoare din impuls. O singură greşeală era tot ce-i trebuia, şi secretele ei ar fi fost pierdute. Niciun fel de necromantie nu putea readuce o minte din moarte.

Ce i-ar face Morrough pe Înaltul Reeve atunci? Fără îndoială, ceva şi mai rău decât ceea ce i s-a făcut lui Mandl.

Helena spera că aşa va fi.

Poate că nu va putea să-l răzbune pe Luc, dar putea să obţină dreptate pentru Lila.

Gândul la Lila Bayard, moartă, cu faţa sfâşiată, cadavrul ei folosit pentru a închide oamenii pe care îi protejase odată, îi strângea pieptul Helenei atât de tare, încât o durea.

Lila era una dintre puţinele persoane care nu erau deranjate de faptul că Helena era vivimanceră. În timpul războiului, chiar împărţiseră aceeaşi cameră. Nu erau apropiate – ca paladin, Lila era adesea plecată, luptând pe front – dar nu o tratase niciodată pe Helena ca pe o persoană inferioară pentru că nu lupta.

Lila era considerată un talent unic în domeniul alchimiei de luptă. Se alăturase cruciadelor Flăcării Eterne la cincisprezece ani, călătorind pe continent, investigând zvonurile despre necromantie. Viaţa ei se învârtea în jurul ideii de a deveni paladin şi de a servi Principatul.

Oamenii o numeau pe Lila întruchiparea Lumithiei, zeiţa războinică a alchimiei.

Helena nu-şi putea imagina cum ar fi putut cineva să o ucidă pe Lila, mai ales după ce Luc fusese ucis. Lila ar fi murit de o mie de ori înainte să trăiască să-l vadă pe Luc capturat. Ea trăise şi respirase jurămintele sale de protecţie.

Helena clipi când se opriră la un punct de control.

Copacii de-a lungul drumului erau scheletici, cu ramurile goale. Maşina mai înaintă câteva mile şi ieşi de pe drumul principal.

O clădire se ivea printre copaci pe măsură ce mergeau pe o alee lungă, iar o poartă grea şi ornamentată se deschise. Maşina trecu prin ea, îndreptându-se spre o casă impunătoare.

Era o clădire veche, cu faţada acoperită de viţă de vie goală, care se căţăra pe faţadă ca nişte vene înnegrite. Arhitectura era departe de eleganţa modernă a oraşului. Detaliile ornamentate aveau un aspect întunecat şi greoi, care părea să fi rezistat cel puţin un secol. Avea cinci turnuri întunecate care se înălţau spre cer, trei

pe partea principală a casei şi câte unul pe fiecare aripă care se întindea înainte pentru a forma un semicerc.

Poarta, zidul şi celelalte clădiri se curbau pentru a crea o curte închisă, cu o grădină luxuriantă în centru. Maşina a scrâşnit pe pietrişul alb în timp ce a virat şi s-a oprit.

În vârful unei scări largi de piatră stătea o tânără femeie.

Helena a fost împinsă afară din maşină în spatele lui Stroud. A inspirat adânc aerul curat şi a tremurat. Era un frig pătrunzător, iar aerul umed de la ţară i-a pătruns imediat în oase. Uitaseră brutalitatea iernilor din nord.

Femeia de pe scări era abia mai mult decât o fată şi ieşea în evidenţă în mediul monoton din jur. Avea părul castaniu deschis, care îi cădea în bucle perfecte în jurul feţei palide. Rochia ei era de un verde otrăvitor, împodobită cu un corset negru care semăna cu o cutie toracică, iar un craniu de pasăre placat şi strălucitor era fixat astfel încât ciocul lung să coboare între sânii ei. Mai multe dintre degetele ei purtau inele alchimice, iar ea legăna leneş un baston scurt în mână, în timp ce privea grupul urcând scările spre ea.

Ea se uită peste Stroud la Helena, ochii ei albastru-pal îngustându-se. „Ei bine", spuse ea când ajunseră la ea. „Presupun că fanaticii trebuie să fie de toate felurile."

Atenţia ei se îndreptă spre Stroud, iar ea afişă un zâmbet fragil. „Bine aţi venit la Spirefell. Soţul meu vă aşteaptă."

Stroud păşi alături de stăpâna casei, în timp ce gardianul necrothrall o împinse pe Helena să-i urmeze.

Uşa casei le-a fost ţinută de un majordom mort, iar priveliştea i-a îngheţat sângele în vene Helenei.

Spre deosebire de necrothrall-urile din Centru, majordomul era proaspăt decedat şi îmbrăcat impecabil. Pentru o clipă, ea crezu că era viu sau că era un lich. Pielea lui nu avea strălucirea cerată a adipocerei, iar mişcările lui nu erau deloc lente, aşa cum era obişnuită să vadă la necrothrall. Dar expresia şi ochii lui erau complet goi.

Probabil fusese ucis recent. Grace spusese că Nemuritorii ţineau necrothralls ca personal, iar o familie bogată nu ar fi vrut să se ocupe de miros, ceea ce însemna că aceştia erau înlocuiţi frecvent.

Stomacul i se strânse când păşi înăuntru şi observă decorul casei.

Holul era mare şi rece, iar primul lucru pe care îl văzu fu o pată strălucitoare de sânge.

Helena răsuflă, ochii şi capul ei îndreptându-se instinctiv în altă parte.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă Stroud aspru.

„Sângele”, se forţă să spună, incapabilă să se uite din nou. Toate execuţiile îi inundară mintea, mirosurile şi gustul greţos din aer, spălând ca un potop marmura albă.

Stroud aruncă o privire în jurul camerei. „Unde?”

Helena încercă să indice, iar Stroud păru doar confuz. Se uită din nou şi îşi dădu seama de greşeala ei. Nu era sânge.

Un buchet de trandafiri era aşezat pe o masă în centrul camerei. Ea tresări doar uitându-se la ei.

„Nu contează”, murmură ea.

Fata în verde privea. Se uită între Helena şi trandafiri, apoi un zâmbet uşor îi apăru în colţul gurii în timp ce se întoarse, îndreptându-se spre o serie de uşi de cealaltă parte a holului.

„Aşteaptă aici”, spuse Stroud. Uşa se închise, lăsând-o pe Helena cu morţii. Se uită în jur, încercând să privească oriunde, numai la trandafiri nu.

Întunericul părea mai dens înăuntru decât sub cerul cenuşiu apăsător. Spirefell era o clădire cavernoasă, umbrită de metalerie filigranată. În dreapta se afla o scară mare, ornamentată, care ducea la mai multe palieruri cu vedere spre hol.

Coridoarele întunecate duceau mai departe în casă, iluminate de aplice electrice slabe care zumzăiau şi abia penetrau întunericul. Ferestrele de deasupra păreau concepute pentru a direcţiona lumina doar către masa din centru. Pe podeaua de marmură era încrustată o formă neagră distorsionată, sub formă de mozaic, care înconjura masa. Din unghiul ei, Helena nu putea să-şi dea seama ce era.

Casa părea murdară. Nu se vedea praf, dar Helena nu putea scăpa de senzaţia că locul era neglijat. Aerul era stătut, de parcă clădirea ar fi fost un cadavru în descompunere.

Uşa de vizavi se deschise. „Vino, Marino”, spuse Stroud, ca şi cum ar fi chemat un animal.

Camera în care intră avea două ferestre imense cu grilaje, care dădeau spre grădini cu un labirint mare de gard viu. Perdelele de iarnă erau trase pentru a lăsa să intre lumina rece. Fata în verde pusese deoparte bastonul scurt şi stătea aşezată pe marginea unui scaun subţire, cu fusta întinsă pentru a arăta materialul. În cealaltă parte a camerei, lângă ferestre, stătea o siluetă întunecată.

Părul de pe brațele ei se ridică.

Stroud o trase pe lângă scaunele subțiri și șezlongurile spre silueta.

Lumina de iarnă îi contura silueta, și abia când se apropie Helena putu să distingă detaliile.

Piele palidă. Păr alb-argintiu.

Era bătrân, deci. Trebuia să fie unul dintre patriarhii breslei.

Îi întâlnise pe câțiva dintre ei la Institut. Erau mereu la fel. Mândri, obsedați de puterea și statutul lor, cerând mereu mai mult respect.

Era exact genul de persoană ușor de manipulat. Helena trebuia doar să nu fie suficient de intimidată, iar el îi va rupe gâtul.

Cu puțin noroc, ar fi putut fi moartă în două săptămâni.

El se întoarse. Gâtul Helenei se strânse, iar lumea din jurul ei dispăru, pașii ei ezitând.

Nu era deloc bătrân.

Era moștenitorul breslei fierarilor. Kaine Ferron.

Ea îl privi uimită, recunoscându-l.

El fusese unul dintre puținii studenți ai breslei care rămăseseră la Institut pentru studii universitare. Fuseseră în același an, împărțiseră aceleași cursuri, chiar lucrase ca asistenți la aceleași etaje de cercetare.

Mintea ei refuza să accepte ceea ce vedea, pentru că nu putea fi Kaine Ferron.

Părul lui era negru, acum era incolor. Deși paloarea pielii lui nu provenea din vârstă, arăta de parcă ar fi fost decolorat de lumina lunii.

Pentru o clipă, ea crezu că era un cadavru, ca și corpul lui Crowther de la Central, dar ochii cenușii-argintii care o priviră erau ascuțiți, sclera albă, pupilele negre, fără vene întunecate sub piele. Nu se vedeau deloc vene, de parcă sângele lui era mercur.

„Ultimul membru al Ordinului Flăcării Eterne pentru dumneavoastră, High Reeve”, spuse Stroud, de parcă i-ar fi înmânat o medalie. „Cred că v-ați cunoscut la Institutul de Alchimie.”

Ochii lui argintii și înfiorători se abătu. „Nu prea.”

„Știu că ai făcut pregătiri”, spuse Stroud, așezându-se, „dar nu mi-aș face prea multe griji; ea nu are niciun fel de pregătire sau experiență de luptă. Va fi destul de ușor de controlat pentru tine.”

El o privi din nou pe Helena, fără nicio emoţie pe chip, dar cu o privire calculată, ca a unui lup. „Sunt sigur.”

Stroud îşi curăţă gâtul, părând incomodată de concisul lui Ferron. „Acum, atunci. Marele Necromant doreşte să aibă rezultate înainte de solstiţiul de iarnă. Conform ordinelor sale, trebuie să aplici metoda transferului temporar asupra ei cât mai des posibil, pentru a obţine singularitatea fără a-i stinge sufletul. Odată ce ai realizat asta şi te-ai obişnuit cu mintea ei, cred că inversarea transmutărilor memoriei ei ar trebui să fie o chestiune minoră pentru tine. Poţi examina ceea ce este ascuns, iar când ai terminat, voi veni să o iau. Marele Necromant intenţionează să extragă şi amintirile.”

Ferron dădu din cap fără tragere de inimă.

„Sunt sigur că ştii, dar aceasta este o prioritate absolută. Toate celelalte obligaţii trebuie considerate secundare până la finalizare.”

Fata în verde scoase un sunet brusc, iar toate buclele ei perfecte tremurară.

„Vrei să spui că trebuie să o păstrăm?” izbucni ea.

„Nu văd cum ar putea fi corect. Nici măcar nu e paladiană. De ce nu poate rămâne la avanpost cu restul? De ce o ţinem aici? Aveam toate petrecerile planificate pentru acest sezon. A trebuit deja să anulez trei cine şi să inventez scuze pentru asta. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau un prizonier.” Vocea ei era plină de o notă de supărare plângăcioasă. „Şi ce poartă? Dacă o vede cineva, toată lumea va vorbi despre asta.”

„Taci, Aurelia”, spuse Ferron, cu vocea rece ca gheaţa, fără să se obosească să se uite înspre ea.

„Nu eram sigură ce haine ar fi potrivite”, spuse Stroud, cu vocea încordată de jenă. „Desigur, nu trebuie să o ţii îmbrăcată aşa. Era pur şi simplu ceea ce aveam la îndemână.”

Ferestrele zăngăniră, iar un urlet slab al vântului se auzi prin casă. Stroud tresări. Ferron şi Aurelia nu păreau să observe.

„Nu e o problemă”, spuse Ferron. „Sunt sigur că vom găsi ceva pentru ea să poarte. Aurelia are atâtea.”

Ochii Aureliei se măriră. „Vrei să-i dau hainele mele?”

„Nu vrem ca cineva să o confunde cu personalul. Sau preferi să-i fac ceva?”

Aurelia a răsuflat îngrozită, de parcă ideea era mai scandaloasă decât să ţii un prizonier sau să conduci o casă cu servitori morţi.

„Excelent”, a spus Stroud cu voce veselă, în timp ce toți se prefăceau că nu observă că Aurelia era pe punctul de a lua foc.

„Acum, ești liber să o examinezi, High Reeve. E a ta.” Ea făcu un gest spre Helena.

Ferron se uită la Helena fără să se miște. „Aici?”

„Doar un examen preliminar, să văd dacă ai întrebări înainte să plec. Preferi intimitatea?”

„Nu. Poți să privești.” El se apropie de Helena. Era îmbrăcat în negru, în haine de oraș. Haina și vesta lui erau bogat decorate cu broderii negre care se vedeau doar când erau luminate. La gât purta o cravată albă imaculată.

Helena nu văzuse niciodată un alchimist al breslei purtând atât de puțin metal. Alchimiștii aveau tendința să poarte metal peste tot: sub formă de bijuterii, țesut în hainele lor, bastoane, arme. Alchimiștii neobișnuiți, precum piromanții, purtau întotdeauna inelele de aprindere, cu excepția cazului în care erau obligați să le scoată.

Aurelia era acoperită de metal, dar nu și Ferron.

El își scoase o mănușă neagră, dezvăluind o mână palidă, cu degete lungi.

Un vivimancer, spusese Grace. Desigur că nu avea nevoie de metal.

Helena încercă să se retragă, prea familiarizată cu pericolul degetelor lui Stroud, dar când încercă să se miște, nu putu.

Fără ca Ferron să o atingă, un fior de rezonanță fin ca mătasea de păianjen se insinuase prin corpul ei, atât de subtil încât nu îl simțise. Acum o ținea pe loc. Nu era ca al lui Morrough; nu umplea aerul până când totul zumzăia. Dacă nu ar fi încercat să se miște, nu și-ar fi dat seama că era acolo.

Ochii lui Ferron străluceau, de parcă simțea că ea se zbătea. Degetul lui arătător abia îi atinse tâmpla, iar atunci ea simți cu adevărat rezonanța lui, vie ca un fir electric.

Ascuțită și fină, aceasta îi străbătu craniul. Camera și Ferron dispărură, iar amintirile îi apăru în fața ochilor ca un zoetrop.

Călătoria spre Spirefell. Penny. Interogatoriile lui Stroud. Lichul din Turn care purta corpul lui Crowther. Discuțiile despre cea mai bună metodă de a extrage amintirile din mintea Helenei. Shiseo ieșind din întuneric cu micuța lui valiză și cuțitul. Pe măsură ce Ferron se întorcea în trecut, amintirile se estompau, trecând în revistă ca și cum mintea ei ar fi fost o carte pe care el o răsfoia pentru a vedea dacă era ceva interesant în ea.

S-a întors până la stază şi la nimicnicia care se repeta la nesfârşit, apoi şi mai departe, la Turn, la sânge şi la anii petrecuţi în spital.

Nu îşi dăduse seama cât de mică şi repetitivă era viaţa ei până când nu a experimentat-o răsfoită în felul acesta.

Când s-a oprit, mintea Helenei era învârtită. Atingerea lui Ferron a rămas încă un moment, iar ea îi putea simţi rezonanţa prin creier, transformându-i vederea în roşu.

În cele din urmă, mâna lui se îndepărtă şi el rămase acolo, privind-o fix.

„Ei bine", spuse el în cele din urmă.

„Extraordinar, nu-i aşa?", spuse Stroud de undeva din spatele lui.

„Destul de extra-ordinar", spuse el, cu privirea ascuţită. Ridică o sprânceană, continuând să o privească pe Helena. „Războiul s-a terminat. Ce crezi că protejezi în creierul tău?"

Ea îi întâlni privirea fără să clipească.

Luc. Ea îl proteja pe Luc.

„Holdfast e mort", spuse el aspru, de parcă ar fi văzut răspunsul în ochii ei. „Flacăra Eternă s-a stins. Nu mai ai pe nimeni de salvat."

Se întoarse, cu o expresie veninoasă.

„Altceva?", îl întrebă pe Stroud.

Ea scutură din cap.

Paralizia Helenei dispăru. Ea se luptase cu ea, iar asta se întâmplă atât de brusc, încât genunchii îi cedară. Căzând, încercă să se prindă, iar greutatea corpului ei se prăbuşi peste mâini. O durere sfâşietoare îi explodă în încheieturi, un foc alb-incandescent arzând-o până la umeri.

Ea se lovi de podea.

Aurelia înăbuşi un râs.

„Te-ai întâlnit cu Shiseo şi aţi discutat totul de mai multe ori înainte să plece, cred", auzi Stroud spunând. „După prima sesiune, voi trimite pe cineva să evalueze, astfel încât să putem stabili un calendar pentru rezultate."

„Da, acest plan mi-a fost prezentat în detaliu", spuse Ferron fără entuziasm. „O să mă ocup de asta. Acum, dacă mă scuzaţi."

Trecu peste corpul Helenei şi ieşi din cameră fără să se uite înapoi.

Helena încercă să se ridice. Fără să-şi poată folosi mâinile, trebui să se rostogolească cu grijă pe o parte şi să-şi folosească coatele, ţinându-şi încheieturile protejate lângă piept.

Când în sfârşit ridică privirea, Stroud plecase, iar Aurelia stătea nerăbdătoare la câţiva metri distanţă. Ţinea în mâini toiagul scurt.

„Ridică-te de pe podea", îi spuse ea. „O să-ţi arăt camera ta."

Helena se ridică şi o urmă pe Aurelia cu precauţie înapoi în hol. Îi pulsau încheieturile. Necrothrallul din Central era încă acolo şi le urmărea pe amândouă în timp ce Aurelia o conducea pe un hol, urca o scară, trecea printr-o serie de camere şi intra într-un alt hol.

Acolo era mai întuneric. O aripă diferită, judecând după unghiul luminii. Majoritatea ferestrelor erau acoperite cu draperii groase, iar mobilierul era acoperit cu cârpe de praf.

„Să fie clar, doar pentru că trebuie să te ţinem aici nu înseamnă că vreau să te văd", spuse Aurelia, mergând repede.

Helena se simţea deja fără suflu de la urcatul scărilor şi abia putea să ţină pasul.

„Înţeleg că brăţările acelea te împiedică să foloseşti alchimia. Deşi asta nu contează prea mult aici. Familia Ferron a construit această casă din fier pur, şi există un motiv pentru care am fost aleasă să fiu soţia lui Kaine Ferron."

Aurelia se opri şi se uită înapoi la Helena, ridicând o mână. Încheietura ei se mişcă dramatic, iar inelele alchimice care îi decorau degetele se transformară, alungindu-se şi devenind cuţite care îi făceau degetele să arate ca ale unui păianjen.

Helena privi transmutarea cu interes. Rezonanţa naturală a fierului era considerată oarecum rară printre alchimişti, deşi nu la fel de neobişnuită ca rezonanţa aurului sau piromanzia. Fierul brut era în mod natural greu de prelucrat, până la punctul în care era considerat în general inert. Majoritatea alchimiştilor nu puteau transmuta fierul fără a-l expune în mod repetat la emanaţiile de lumitiu într-un cuptor Athanor, şi chiar şi atunci se descurcau mai bine cu oţelul decât cu fierul singur.

Transmutarea Aureliei era rapidă şi spectaculoasă. La ore, ar fi fost penalizată pentru mişcările excesive şi distribuţia imperfectă a fierului, dar uşurinţa cu care îşi transformase inelele însemna că avea un grad extrem de ridicat de rezonanţă a fierului, iar dacă casa era din fier, asta însemna că Aurelia îl putea folosi şi ca armă.

Helena privi în jos și observă fierul forjat care străbătea podeaua și decora pereții.

„Nu folosim această aripă”, spuse Aurelia, continuând să meargă pe hol. Inelele ei erau din nou niște benzi frumoase în jurul degetelor. „Nu vreau să fii văzută, mai ales când am oaspeți. Stai deoparte, dacă nu ești chemată. Sclavii au instrucțiuni să te supravegheze, așa că vom ști dacă provoci probleme.”

Aurelia se opri, așezând bastonul scurt pe una dintre barele de fier din podea și răsucindu-l ușor. Fierul se mișcă cu un scârțâit, iar o ușă, bogat decorată cu mai mult fier, se deschise.

Era o cameră mare, cu două ferestre lungi și un pat cu baldachin între ele. Lângă una dintre ferestre se afla un singur scaun cu spătar înalt, iar lângă el o masă ornamentată. Un dulap mare era așezat lângă peretele din fund, iar o covor gros acoperea cea mai mare parte a podelei.

Pe pereți nu era nimic, cu excepția unui ceas prea sus pentru a putea fi atins, dar totul era curat și mirosea a aer proaspăt.

Helena păși în cameră, examinând-o cu atenție.

„Mâncarea va fi trimisă”, spuse Aurelia, iar ușa se închise în urma ei.

Abia când rămase singură, Helena își dădu seama că era ciudat că Aurelia o însoțise.

Poate că familia Ferron nu era atât de bogată pe cât părea din aspectul casei lor.

Casa părea să aibă prea puțin personal. Majordomul lor era un cadavru – poate că toți servitorii erau. Dacă erau disperați după bani, asta ar explica de ce nu aveau de ales decât să o păstreze pe Helena și de ce Ferron își petrecea timpul vânând luptători din Rezistență în loc să se ocupe de breasla și fabricile familiei sale.

Își amintea că familia Ferron era printre cele mai bogate din Paladia. Ei inventaseră producția industrială de oțel, ceea ce le permitea să monopolizeze mai mult decât industria siderurgică din Paladia. Majoritatea țărilor vecine se aprovizionau și ele de la familia Ferron.

Era clar că norocul lor se schimbase, dacă casa lor era într-o astfel de stare.

Se duse la cea mai apropiată fereastră. Sub ea era fixat un radiator, iar fereastra era prevăzută cu grilaj din fier forjat și încuiată bine. Deci nu putea să sară.

Atinse fierul cu vârful degetului şi nu simţi nimic. Nu simţi nicio legătură cu metalul rece, doar acea senzaţie de gol şi de moarte care îi străbătea încheietura mâinii.

Îşi apăsă palma pe fier, regretând amarnic rezonanţa pe care o simţise înainte. Lumea pe care o cunoştea era mereu plină de energie, vibrând de puterea cu care era în armonie încă de la naştere.

Acum totul era nemişcat. Senzaţia constantă de inerţie era dezorientantă.

Privind prin geamul cu geamuri, văzu sălbăticie şi munţi.

Îşi reconsideră planurile. Dacă necrothrall-ii erau acolo să o supravegheze, probabil că li se ordonase să o împiedice să se sinucidă.

Bătu cu degetele pe pervazul ferestrei, ignorând micile şocuri de durere care îi urcau pe braţ.

Din păcate, Ferron nu era patriarhul prost şi iluzionat pe care îl sperase.

Rezonanţa lui era ca a lui Morrough, dincolo de orice credea ea că era posibil, dar ceea ce o îngrijora cel mai mult era modul în care îi cercetase memoria. Morrough făcuse ceva similar, dar acea violare mentală fusese brutală şi întâmplătoare; Ferron fusese chirurgical.

Ea presupusese că uciderile lui rapide erau un semn de impulsivitate, dar nu era nevoie să ţină prizonieri dacă putea să le citească minţile şi să obţină răspunsurile.

Cum putea să-l păcălească pe cineva ca el? Putea să vadă doar amintirile sau şi gândurile ei?

Se întoarse de la fereastră, inspectând camera, întrebându-se dacă aspectul lui ciudat era un efect al abilităţilor sale.

Nemuritorii nu se schimbau după ascensiunea lor. Era o parte a „darului”. Cu excepţia cazului în care corpurile lor erau atât de distruse încât deveneau liche, ei erau imuabili. Puteau să-şi piardă membrele şi să le crească la loc.

Ce l-ar fi făcut pe Ferron să arate aşa?

Părea... distilat. De parcă ar fi fost luat şi sublimat până când tot ce a rămas a fost o esenţă – ceva mortal de rece şi strălucitor. Înaltul Reeve.

Nu o persoană, ci o armă.

Ei bine, Helena avea să-l trateze ca atare.

CAPITOLUL 4

HELENA A AVUT NEVOIE DE DOAR CÂTEVA MINUTE pentru a explora fiecare colţ al camerei sale şi al băii alăturate. I se furnizaseră doar obiectele esenţiale: săpun, prosoape, o periuţă de dinţi şi un pahar metalic pentru apă. Strânse paharul, încercând să-l îndoaie şi să-l modeleze. Dacă ar fi reuşit să o spargă, ar fi avut o lamă ascuţită cu care să-şi taie arterele.

După câteva minute de încercări, tot ce obţinuse erau zgârieturi pe degete şi o durere pulsatilă în ambele încheieturi.

Apoi a încercat să tragă oglinda în jos, dar era sudată de perete atât de ferm încât nici măcar nu putea să-şi bage degetele sub ea. Nici când a încercat să o lovească cu paharul nu s-a spart.

A făcut un pas înapoi, privind furioasă oglinda, şi a tresărit la vederea reflexiei sale.

Abia recunoştea persoana care o privea încruntată. Pielea palidă, care nu văzuse lumina soarelui de mai bine de un an, părul lung şi negru, încâlcit aproape până la nivelul feţei. Trăsăturile îi erau adâncite. Arăta ca o necromantă, dacă nu ar fi fost ochii ei furioşi şi întunecaţi.

Se întoarse în dormitor şi fu dezamăgită să descopere că nu erau corzi de draperie cu care să încerce să se spânzure. Verifică în spatele tuturor perdelelor, în caz că una fusese omisă.

Trăieşte, Helena, o imploră o voce în mintea ei.

Se opri, degetele urmărind modelul de pe perdea, încercând să o înăbuşe.

Luc... oh, Luc. Desigur că o bântuia, refuzând să accepte o alegere pragmatică. Dacă ar fi fost acolo, i-ar fi spus că planul ei era groaznic. Ura genul ăsta de lucruri. Oamenii care se sacrificau din cauza lui sau a familiei lui. Se simţea mereu responsabil, convins că, dacă ar fi fost mai bun, ar fi putut salva pe toată lumea.

Îl auzea acum, spunându-i cu încăpăţânare că nu avea de gând să moară. Ar putea găsi un plan mai bun dacă ar înceta să se mai concentreze pe acesta.

Ea clătină din cap. „Îmi pare rău, Luc. Este tot ce pot face."

Se îndreptă spre uşa care ducea spre hol.

Instrucţiunile de a rămâne ascunsă însemnau că putea părăsi camera. Corpul îi tremura de nerăbdare, iar bătăile inimii se accelerară.

Apucă mânerul, care se întoarse uşor. Uşa grea se deschise, dezvăluind un coridor lung care se pierdea în întuneric, dar, în loc să se bucure de această libertate, inima Helenei se opri.

Aplicele de pe perete nu mai erau aprinse. Nu observase cât de sinistru era coridorul, îngust şi sinuos, plin de umbre târâtoare ca nişte dinţi care dădeau loc unei întunecimi asemănătoare unei guri.

Era obişnuită cu lumina constantă din Central.

Rămase împietrită. Era iraţional. Era o casă. Văzuse prea multe lucruri reale şi îngrozitoare ca să se teamă de umbre şi holuri, dar picioarele ei nu se mişcau. Mânerul uşii zăngănea în mâna ei.

Întunericul era ca un esofag pulsatoriu, umbrele lungi legănându-se în vânt, ameninţând să o înghită. Dacă ieşea, ar fi căzut din nou în întunericul rece, îngrozitor şi nesfârşit.

Nu ar fi fost găsită niciodată.

Teroarea o cuprinse când umbrele se mişcară din nou, târându-se spre ea.

Pieptul i se contractă, provocându-i o durere ascuţită în plămâni. Se retrase în cameră şi închise uşa, lipindu-se de suprafaţa ei liniştitoare, cu plămânii şi inima bătând cu putere. Nu putea respira.

Ştia că teroarea rezervorului de stază o va bântui, dar nu îşi dăduse seama cât de adânc se înrădăcinase în ea, crescând prin nervii şi organele ei pentru a o paraliza.

Rămase ghemuită, fără noţiunea timpului, până când se auzi o bătaie în uşă, zgomotul uşor al vaselor şi paşi care se îndepărtau.

Deschise uşor uşa şi găsi un pachet de pânză şi o tavă cu mâncare. Trăgându-le repede înăuntru, încercă să nu mai vadă din nou întunericul care dispărea.

După ce închise uşa în siguranţă, privi cu dezgust. Mâncarea era o porcărie, de parcă cineva luase resturile din bucătărie şi resturile zilei, le pusese într-o oală şi le fiertese. Mai degrabă ar fi murit de foame.

Împinse tava deoparte.

Desfăcând pachetul, găsi lenjerie intimă, ciorapi de lână şi o rochie roşie ca sângele.

Pe tivuri, la gât şi pe corset erau urme de cusături, de unde detaliile şi dantela fuseseră rupte neglijent pentru a o face cât mai simplă posibil.

Helena îşi dori cu amărăciune să nu fi tresărit la vederea acelor trandafiri.

Se uită din nou la mâncare. Trebuia să fie atentă în preajma Aureliei.

În partea de jos a pachetului se aflau trei perechi de papuci. Papuci de dans, după cum arătau, cu talpă subţire şi delicată, cu şireturi din panglică, aruncaţi pentru că materialul de pe vârfuri era uzat şi îşi pierduseră luciul satinat.

În afară de ciorapi, Helena puse totul în dulap, preferând să rămână în rochia subțire și aspră de la Central.

A doua zi dimineață a sosit o altă tavă, cumva și mai proastă. Helena era suficient de înfometată încât să aleagă câteva bucăți care nu fuseseră fierte atât de mult încât să-și piardă culoarea.

Voia să încerce să iasă din nou din cameră, dar gândul acesta îi provoca o senzație de greață.

În schimb, s-a ocupat cu exerciții fizice, făcând gimnastică. Trebuia să fie capabilă măcar să urce un etaj fără ca picioarele să-i cedeze. Și brațele îi erau slabe, dar orice îi cerea să pună greutate pe încheieturi era exclus.

Se uită cu amărăciune la cătușe. Întotdeauna fusese mândră de mâinile ei, de toate lucrurile pe care le putea face cu ele.

Cu cât se preocupa mai mult de scuze pentru a nu părăsi camera, cu atât se simțea mai vinovată.

Oricine altcineva din Rezistență ar fi cartografiat deja casa, ar fi identificat potențialele arme și i-ar fi ucis pe amândoi soții Ferron.

Lila nu s-ar fi permis niciodată să fie atât de slabă. Nu conta de ce îi era frică. Dar Helena nu fusese niciodată ca Lila. Trebuia să facă lucrurile în felul ei. Mai bine să aștepte, să-l lase pe Ferron să vină la ea.

Era sigur că va apărea în curând.

Nu putea decât să ghicească ce ar însemna transferul.

Se gândi la cadavrul lui Crowther din Central, cu lichul din interiorul lui. Poate că asta o să fie și soarta ei în curând, doar că va fi încă în viață, conștientă de ceea ce i se întâmplă în timp ce Ferron preia controlul, posedându-i mintea și corpul.

Cel puțin, dacă va trebui să-l vadă frecvent pe Ferron, va avea ocazia să-și dea seama ce-l motivează. Să-i găsească o slăbiciune.

Își chinuie memoria să-și amintească ce știa despre familie. Familia Ferron era strâns legată de industrializarea alchimică din secolul trecut.

Ei formaseră prima breaslă a fierarilor la scurt timp după fondarea Paladiei. Fierul era unul dintre cele opt metale tradiționale asociate cu cele opt planete: plumbul pentru Saturn, staniu pentru Jupiter, fier pentru Marte, cupru pentru Venus, mercur pentru Mercur, argint pentru Luna, lumithium pentru Lumithia și aur pentru Sol.

Fiind greu de prelucrat şi foarte predispus la coroziune, fierul era considerat un metal inferior şi necinstit, mai ales în comparaţie cu substanţe incoruptibile precum argintul, lumitiul şi aurul. Şi familia Ferron era una obişnuită. Fierarii şi muncitorii din fier fabricau pluguri şi unelte agricole mai des decât aveau slujbe ilustre, cum ar fi forjarea armelor de oţel pentru Flacăra Eternă, aşa cum făceau alţi alchimişti ai fierului.

Pe măsură ce timpul trecea şi se descopereau noi metale, fierul a rămas un element de bază încăpăţânat, până când ferronii au dezvoltat o metodă eficientă de fabricare a oţelului alchimic. Cu precizia rezonanţei fierului, ei puteau asigura o calitate la scară industrială pe care nimeni altcineva nu o putea egala. Acest lucru a schimbat lumea şi i-a schimbat pe ferroni. Ei s-au transformat din muncitori comerciali într-o clasă muncitoare nouă şi incredibil de bogată, iar lumea s-a transformat odată cu ei.

Nu conta dacă, din punct de vedere teologic, fierul era clasificat ca fiind inferior din punct de vedere celest; lumea modernă era construită cu oţel Ferron. Fabrici, linii de cale ferată, automobile, chiar şi Paladia însăşi, cu arhitectura sa care se înălţa spre cer, urcând odată cu boom-ul industrial.

Spirefell, deteriorat cum era acum, fusese construit în mod clar ca un monument al influenţei şi bogăţiei crescânde şi al mândriei imense a familiei.

Prima amintire a Helenei despre Kaine Ferron era din anul al doilea, nu ca persoană, ci doar ca nume pe o listă. Helena ocupase primul loc la examenul naţional de alchimie pentru anul lor, învingându-l pe Ferron, care ocupase locul primul în anul precedent.

Luc era atât de mândru de ea, încât proclama cu voce tare că primul an nu conta, deoarece era primul an în care Helena studia alchimia şi o făcea într-o limbă străină.

Helena aproape că leşinase de uşurare. Bursa ei la Institut depindea de performanţele academice, iar examenul era o parte importantă a evaluării ei. Tatăl ei renunţase la tot ce avea în Etras pentru a o aduce în Paladia; ar fi fost ruinaţi dacă ea şi-ar fi pierdut bursa.

În cele şase ocazii în care Helena a susţinut examenul naţional, primul loc a oscilat ca un pendul. Helena Marino. Kaine Ferron.

O rivalitate, deşi indirectă, niciodată recunoscută deschis.

El era membru al breslei. Studenţii breslei nu vorbeau cu „animalul de companie al Holdfast”.

Nu-şi putea imagina cum ajunsese el High Reeve.

Fusese pe calea academică, ca şi ea. Nu era un alchimist de luptă specializat, ca Lila, sau pe două căi, cum fusese Luc. De ce ar vâna şi ucide un moştenitor al breslei toţi membrii supravieţuitori ai Rezistenţei?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât o cuprindea un sentiment de ură clocotitoare la gândul că cunoştea, chiar şi de la distanţă, pe cineva atât de rău.

Într-un fel, era ciudat de poetic faptul că Helena era cea care fusese adusă ca prizonieră la Spirefell.

Îl învinsese pe Ferron înainte. Dacă era atentă şi inteligentă, o va face din nou.

CÂND FERRON NU A APĂRUT în a doua zi, Helena s-a forţat să iasă în hol, ignorând modul în care organele i se contractau şi gâtul i se închidea. Se lipi de perete, lăsând degetele să urmărească lambriurile, fără să-i pese că praful se strecură în crestăturile amprentelor ei, înnegrindu-le ca o infecţie.

Poţi să faci asta, îşi spuse ea în timp ce se apropia încet de întuneric, încercând să evite umbrele cele mai ascuţite. Încercă uşa cea mai apropiată de pe hol şi o găsi încuiată. Continuă să meargă, doar puţin mai departe.

Vântul gemea prin holuri, transformându-se într-un ţipăt, iar ferestrele zăngăneau. Casa scârţâia ca nişte oase care se mişcau.

Helena încercă să respire, dar nu putea, nu în holul cu umbrele care se târau pe ea ca nişte degete.

După a treia uşă, nu mai putea merge mai departe. Se întoarse, holul se clătina, întunericul se apropia.

Înainte de a ajunge la uşa deschisă, picioarele îi cedară. Totul s-a estompat, întunecându-se în jurul ei.

Lila Bayard a ieşit din întuneric.

Nu era Lila pe care Helena şi-o amintea. Nu era fata frumoasă, statuară, în armură, cu părul blond pal împletit într-o coroană în jurul capului, ca statuile din Lumithia.

Părul Lilei era tuns scurt, ca al unui băiat. Părea mică, în ciuda înălţimii sale neobişnuite.

Se uită fix la Helena. Partea dreaptă a feței și gâtului era acoperită de cicatrici, o tăietură lungă și crudă pe obraz, care se întindea până la gât. Ochii îi erau roșii.

„Lila. Lila, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?"

Helena simți cum se răcește, degetele îi amorțiră când întinse mâna.

Lila deschise gura să răspundă, dar apoi dispăru.

„Lila…"

Când Helena deschise ochii, era întinsă pe podea în camera ei, cu capul pulsând.

Ceva o frământa în colțul minții, atârnând la limita amintirii.

Încercă să se concentreze, dar o durere ascuțită și roșie îi sfâșie mintea. Orice ar fi fost, dispăru ca apa prin nisip.

Ferestrele zăngăniră, iar casa gemu, trimițând o vibrație prin podea, de parcă ar fi prins viață. Se ridică, sprijinindu-se pe mâini, și se îndreptă spre fereastră.

Munții erau albi, dar zăpada nu ajunsese încă în bazinul râului. Solstițiul de iarnă care marca începutul noului an trebuia să fie peste cel puțin câteva săptămâni.

Paisprezece luni. Încercă să-și amintească ultima dată pe care și-o putea aminti din timpul războiului. Bătălia finală avusese loc la sfârșitul verii, dar nu-și putea aminti luna sau fazele lunii din acea perioadă. Salonul spitalului nu se schimba odată cu anotimpurile.

În timp ce se uita afară, ușa din spatele ei se deschise. Se întoarse, anticipând apariția lui Ferron, și simți un fior pe șira spinării.

În schimb, era Aurelia, care intră într-un vârtej de țesătură albastră, aurită din nou cu metal, ca și cum ar fi fost un exoschelet filigranat. Dacă familia Ferron avea probleme cu banii, probabil era din cauza faptului că fustele Aureliei necesitau zeci de metri de mătase importată.

Aurelia avea poate o afinitate neobișnuită pentru fier, dar părea să nu fie obișnuită cu banii. Nu că Helena ar fi avut vreodată, dar era o cunoștință inevitabilă printre familiile nobile care slujeau Holdfasts și Flacăra Eternă.

Rochiile de țară trebuiau să fie mai puțin formale. Luc îi povestea mereu despre casa de țară a familiei sale din munți, despre cât de confortabile erau hainele. În fiecare an, după paradele de solstițiu de vară care sărbătoreau ziua de naștere a Principatului, el o invita să vină, pentru a scăpa de căldura orașului și de bolile râului care veneau odată cu sezonul cald.

Ea alegea întotdeauna să rămână cu tatăl ei.

Ani mai târziu, a văzut casa de la țară, dar a mers acolo singură. Luc avusese dreptate. Era frumoasă, hainele erau confortabile, dar ea urâse fiecare minut petrecut acolo.

Aurelia stătea și o privea pe Helena cu dezgust. „De ce mai porți asta? Nu te-ai spălat de când ai ajuns aici?"

Helena nu se spălase. Se simțea mai în siguranță murdară.

„Știam că ești străină, dar am presupus că există igienă de bază în orice cocioabă te-au găsit Holdfasts."

Helena strânse din dinți.

„Stroud a sunat. Procedura va avea loc în seara asta. Spală-te și fă ceva cu părul tău oribil înainte să mă întorc, sau voi pune sclavii să te dezbrace și să o facă în locul meu. Acum avem câțiva sclavi mirositori, și îi voi chema dacă te mai văd vreodată arătând așa."

Se întoarse, fusta foșnind în timp ce ieșea.

Helena se duse la baie, își scoase rochia și deschise repede robinetul de la duș. Țevile scuipară apă de câteva ori înainte ca apa să curgă în sfârșit cu un șuierat. Se frecă de la cap până în picioare cu o cârpă cât mai repede posibil și încercă să-și pieptene părul cu degetele. Nu era niciun pieptene nicăieri.

Oare Ferron credea că ar putea să-și taie gâtul cu el?

De fapt, nu era o idee rea.

Când a fost suficient de curată, s-a îmbrăcat cu lenjeria curată și aspră, apoi s-a forțat să îmbrace rochia, încercând să nu se uite la pata roșie.

Apoi s-a așezat, luptându-se cu nodurile rămase în păr. Mâinile și încheieturile îi erau dureroase, dar nu voia să afle dacă Aurelia vorbea serios cu amenințarea ei.

Paladianii consideraseră întotdeauna părul Helenei dezordonat. Părul nordic era, în general, fin și extrem de drept; buclele erau acceptabile doar atunci când erau făcute cu un fier de călcat încins, care ardea părul în forma unui tirbușon.

Când Helena era vindecătoare, învățase să-l țină în două împletituri strânse, răsucite la baza gâtului. Acum încerca să-și împletească părul, dar încheieturile mâinilor nu puteau face mișcarea de răsucire.

Ușa se deschise brusc cu un zgomot puternic, iar Aurelia stătea în prag, ochii ei albaștri și pătrunzători privind-o de sus în jos cu dispreț evident. Helena stătea tensionată, pregătindu-se pentru verdict.

Aurelia oftă, strângând buzele. „Vino."

Helena o urmă pe Aurelia în tăcere, încercând să se concentreze pe filigranul metalic complex al hainelor ei şi nu pe umbrele din jurul ei.

Însoţitoarea ei nu părea să se bucure de tăcere. „Kaine spune că tot ce ai valoros la tine este creierul tău." Se uită la Helena ca şi cum se aştepta ca afirmaţia să fie dureroasă în vreun fel. „Presupun că asta înseamnă că pot face ce vreau cu restul corpului tău. "

În timp ce spunea asta, îşi transformă degetele înconjurate de inele de fier.

În ciuda puterii rezonanţei fierului, mişcările Aureliei erau doar de faţadă. Armele pe care le transformase i-ar fi rupt jumătate din degete dacă ar fi încercat să le folosească.

Helena se îndoia că avea vreo pregătire formală. În general, breslele trimiteau doar fiii la Institut; fiicele erau destinate căsătoriei. Poate că erau învăţate trucuri alchimice de salon, dar rareori primeau certificare.

Totuşi, Helena se prefăcu că se retrage, evitând cu grijă să-şi dezvăluie privirea critică.

Pieptul corsetat al Aureliei se umflă în timp ce inelele se transformau din nou. „Pun pariu că acum îţi doreşti să nu te fi alăturat Holdfasts. Breaslele aveau să câştige oricum. Aţi încercat cu toţii să ne opriţi şi uite ce aţi obţinut."

Ea îşi aruncă capul pe spate şi continuă.

Holul era gol. Aurelia urcă repede treptele, grăbindu-se pe coridorul de la etajul al doilea, înainte de a se opri brusc în faţa primei uşi din stânga, atingând un panou de pe uşă, deasupra mânerului. Se auzi un clic al încuietorii care se deschidea.

„Aici. Intră şi aşteaptă", spuse Aurelia, ochii ei scrutând împrejurimile, iar Helena îşi dădu seama prea târziu că intrase într-o capcană.

„Kaine va veni în curând. Nu ieşi până nu ajunge el", adăugă Aurelia.

Cu asta, Aurelia se grăbi spre capătul îndepărtat al holului, lăsând-o pe Helena în coridor cu sentimentul copleşitor că nu trebuia să intre în camera aceea.

Se uită în jur. Ar trebui să încerce să se întoarcă? Sau era posibil ca asta să-i aducă atâtea probleme încât Ferron să o omoare?

Înainte să apuce să cântărească opţiunile, coridorul începu să se întindă, umflându-se până când toate suprafeţele începură să alunece din raza ei de acţiune. Mânerul uşii se îndepărta de ea, lăsând-o în aer liber, în mijlocul umbrelor adânci.

Se aruncă înainte şi apucă mânerul, reuşind să-l răsucească şi să se tragă în cameră.

Înăuntru, era mai mică decât coridorul.

Se sprijini de uşă, palmele şi degetele urmărind fibrele lemnului, în timp ce spaţiul închis se aşeză în jurul ei.

Helena fu surprinsă să găsească camera ca a ei. Două ferestre. Un pat şi un dulap, dar un birou şi un scaun în loc de fotoliu. Ar fi putut aparţine unui ascet.

Se duse la biroul de lângă fereastră. Era o grămadă ordonată de hârtii.

Ridică foaia de sus, ţinând-o în lumina slabă pentru a vedea dacă corespondenţa lui Ferron ar fi putut să se imprime pe foaia de jos, dar hârtia era groasă şi imaculată. Trecu cu degetele peste suprafaţa biroului; era decorat cu argintărie delicată, frunze şi viţă de vie complicate, încrustate în lemn cu o aliniere perfectă. Fără îndoială, opera unui alchimist talentat în argintărie.

Biroul era perfect întreţinut. Un contrast puternic cu pânzele de păianjen care acopereau filigranul de fier din restul casei.

Se întoarse, tensionată şi prinsă într-o cameră în care era aproape sigură că nu ar fi trebuit să se afle. Se îndoia că ar putea să se întoarcă în camera ei, iar dacă Aurelia o prindea că nu se supunea, era sigură că va face ceva urât.

Dar ce ar putea face Ferron când o va găsi? Intrarea într-o cameră încuiată merita o pedeapsă letală? Se îndoia că el era atât de impulsiv, iar dacă Stroud cunoştea atât de multe pedepse vivimantice care nu erau tehnic tortură, fără îndoială că şi Ferron le cunoştea.

Gura i se uscă.

Încă nu ştia ce presupunea transferul. În ciuda referirilor frecvente la acesta, nimeni nu îi explicase ce urma să facă Ferron. Helena putea doar să ghicească pe baza comentariilor făcute de Shiseo, chiar dacă acestea nu aveau sens, deoarece Helena fusese cea care îl vindecase pe generalul Bayard când fusese rănit pentru prima dată. Ea îşi testase limitele cunoştinţelor şi abilităţilor încercând să-l salveze, regenerând cu migală ţesutul cerebral deteriorat. Când el supravieţuise, oamenii numiseră asta un miracol, declarând că mâinile Helenei erau binecuvântate de Sol.

Laudele au încetat când generalul Bayard s-a trezit. Era ca un copil. Un general uriaş şi puternic, cu emoţiile unui copil mic. Un tactician odată strălucit, care nu putea să treacă de o uşă fără ajutor.

Helena îi salvase corpul şi învăţase lecţia amară că mintea era un lucru separat şi că nu o salvase. Încercase şi eşuase ani de zile să repare ce făcuse. Undeva, în

spațiile ascunse ale memoriei sale, Elain Boyle se materializase, cu un leac în mână, o procedură folosită apoi și pe Helena. Acum, Nemuritorii aflaseră despre asta.

Ușa se deschise, întrerupând gândurile Helenei. Se întoarse când Ferron intră cu pași mari. Avea mâna la gât, slăbind gulerul.

Se opri brusc când o văzu.

„Ei bine", spuse el, „asta e o surpriză".

CAPITOLUL 5

HELENA NU SPUSE NIMIC. NU AVEA NICIUNĂ IDEE ce să se aștepte sau ce să facă, așa că îl privi pe Ferron ca un animal încolțit.

Ochii lui se îndreptară de la ea spre ușă.

„Aurelia te-a adus aici, presupun". Suflă. „Cred că e timpul să începem".

"

El se apropie. Helena se înțepeni, dar el trecu pe lângă ea spre dulap și îl deschise brusc.

Aparent, nu era chiar un ascet. Ușa dulapului ascundea un rând întreg de decantoare. El apucă unul și turnă câteva degete de lichid chihlimbar într-un pahar, apoi se întoarse, luând o înghițitură lungă în timp ce o privea peste pahar, cu privirea pornind de la podea și urcând încet.

Atenția lui s-a îndreptat în altă parte când a ajuns la umerii ei. A privit paharul cu un alt suspin, de parcă situația era profund incomodă pentru el.

„Să terminăm odată."

Helena nu s-a mișcat.

Privirea lui s-a ridicat. „Vino aici."

Când ea nu a ascultat, un zâmbet lent i-a curbat buzele. „Te pot obliga, dacă nu o faci."

Ridică mâna și făcu un gest leneș, degetele lungi curbându-se cu precizie perfectă, articulație după articulație.

Membrele Helenei începură să se miște împotriva voinței ei, ca o marionetă manipulată pe scenă. Picioarele i se îndoiră, se ridicară, greutatea se mută, un pas, încă un pas. Se luptă împotriva acestui lucru, încordându-se, dar asta doar îi făcu oasele să se simtă de parcă ar fi fost pe punctul de a se rupe.

Se opri odată ce ea ajunse la o distanță de un braț. El îi ridică bărbia cu vârful degetului, ochii lor întâlnindu-se.

„Vezi?”, spuse el. „Va fi mai uşor dacă te supui.”

Ea ar fi vrut să-l scuipe, dar când încercă, maxilarul i se încleştă, dinţii se blocară. Ochii lui străluceau.

„Nu mă testa; nu vei obţine ce vrei”, spuse el, ochii lui înfiorători ascunşi sub pleoape. „Ştii, asta e ceva nou pentru mine. De obicei nu ţin prizonieri.”

Îşi golise paharul şi îl pusese jos.

„Stai jos.” Îi făcu semn să se aşeze pe scaun.

Îşi recăpătă libertatea mişcărilor. Se gândi să încerce să fugă, măcar pentru a-l enerva, dar simţea rezonanţa lui prin nervii ei ca pe un fir de declanşare.

Se aşeză şi, în clipa în care se aşeză, nu se mai putea mişca.

Ferron se apropie în spatele ei. Îl putea auzi, dar nu-l putea vedea, ceea ce îi făcea inima să bată mai repede, urechile întinzându-se să capteze orice sunet.

Una dintre mâinile lui îi prinse maxilarul, înclinându-i capul înapoi până când se uită la tavan. Nu-i putea vedea faţa, doar cealaltă mână, care purta un inel întunecat care strălucea în lumina slabă. Două degete îi apăsară tâmpla, iar degetul mare se aşeză între ochii ei.

Se aplecă suficient încât ea să-i poată zări faţa.

„Acum, să vedem cum e să fii tu.”

Se încordă când o greutate îi învălui partea din faţă a craniului, apăsând cu o presiune care creştea încet. Creştea şi creştea până când ceva cedă, ca şi cum degetele lui Ferron i-ar fi străpuns fruntea şi i-ar fi pătruns în creier.

Mintea şi corpul ei erau brusc separate. Simţea că craniul ei era încă intact, mâinile lui încă pe suprafaţă, dar parcă capul ei fusese spart, crăpat ca un ou, creierul ei expus în timp ce rezonanţa lui Ferron se revărsa înăuntru.

Nu era un canal de energie ca rezonanţa normală, ci ceva imens şi fluid care se împingea în spaţiu până când ea se sufoca sub el, canelurile şi crăpăturile minţii ei umplându-se cu sentimentul apăsător şi crescând al unui Altul care încerca să ocupe planul existenţei ei cerebrale. Când nu mai erau crăpături, conştiinţa ei a fost zdrobită ca şi cum s-ar fi prăbuşit în ea însăşi.

Totul s-a făcut roşu.

Ea ţipa.

Putea să audă. Să simtă. Partea fizică a ei, încă imobilizată în scaun, ţipa, dar mintea Helenei era în altă parte, fisurându-se sub presiunea crescândă a conştiinţei lui Ferron.

Ferron nu s-a oprit. A împins mai adânc. Ea se îneca în creierul ei, prinsă în capcană pe măsură ce apa creştea şi presiunea creştea şi nu avea unde să se ducă. El a înghiţit-o pe toată.

Se auzi un zumzet seismic, apoi o lumină ca o ceaţă care se evaporă.

Ea încă privea în sus, cu ochii fixaţi pe tavan. O faţă palidă atârna chiar deasupra ei, privind-o în jos.

Ochii ei se mişcau sacadat, surprinşi de trăsăturile crude ale lui Ferron, de cât de străin şi nenatural era el. Îşi dădu seama lent că el era în mintea ei, privindu-se pe sine prin ochii ei.

Apoi dispăru. Rezonanţa şi mintea lui se smulseră ca o rădăcină invazivă.

Totul din mintea ei se prăbuşi în jurul spaţiului gol, integritatea propriului conştiinţă se destrăma.

Căzu pe o parte din scaun, camera răsturnându-se odată cu ea.

Gândurile îi rulau ca nişte zaruri în craniu.

Unde era?

„Ieşi afară."

Cunoştea cuvintele, dar veneau de departe. Sunete. Nu erau etrasiene. Etrasiana era mai frumoasă. Melodică.

Aceasta era...

Dialect.

Gândurile ei erau foarte lente.

Încercă să ridice capul, dar camera continua să se mişte.

Probabil era pe o navă. Traversând marea. Lăsând în urmă stâncile şi insulele.

Unde se ducea?

La şcoală. Da, se ducea să studieze alchimia.

Avea ceva umed pe faţă. Încercă fără putere să ridice mâna şi reuşi să-l şteargă.

Degetele îi erau roşii. De ce roşii?

„Ieşi afară!"

Camera se zguduia. Helena fu ridicată de o forţă invizibilă şi împinsă spre uşă. Se prăbuşi ameţită, dar şocul o readuse la realitate, amintindu-şi.

Ferron. Transferul.

Stomacul i se întoarse. Dacă nu ar fi fost gol, ar fi vomitat.

Se uită înapoi. El era chiar acolo, cu faţa albă şi înspăimântătoare, contorsionată de furie. Camera zumzăia.

„Am spus să ieşi!”

Arăta ca un animal, gata să se năpustească şi să-i sfâşie gâtul cu dinţii.

Teroarea absolută o împinse pe Helena la acţiune. Se ridică, deschise uşa cu forţa şi fugise.

Pământul se învârtea sub picioarele ei. Viziunea ei era pătată de roşu, indiferent cât clipea, ca şi cum pereţii ar fi picurat sânge, umbrele transformându-se în sânge. Îşi freca mâinile peste ochi în timp ce încerca să-şi găsească drumul.

Tot ce putea auzi era respiraţia ei panicată şi paşii pe lemnul gol, fierul din podea era rece ca gheaţa.

A ajuns în vârful scărilor. Simţea că intră în şoc, membrele îi deveneau grele, trăgând-o în jos. Corpul îi devenea din ce în ce mai rece, în timp ce un frison febril o cuprindea.

Se clătină şi aproape că se prăbuşi pe scări, agăţându-se de balustradă pentru a rămâne în picioare, privind în jos spre hol.

Trandafirii se unduiau ca sub apă, podeaua se mişca, iar în jurul ei se învârtea un dragon negru.

Era ghemuit în jurul mesei, cu aripile întinse, capul aplecat în jos, astfel încât coada îi era prinsă între dinţi, consumându-se pe sine.

Un ouroboros.

În viziunea ei pătată de roşu, părea că înoată în sânge.

Ce-ar fi dacă s-ar arunca pur şi simplu de la balcon?

Nu era nimeni care să o oprească. Secretele pe care Luc i le încredinţase ar fi fost în siguranţă, iar Ferron ar fi eşuat.

Se aplecă în faţă, cu mâinile tremurând.

Cu capul înainte.

Ar fi murit la impact sau Ferron ar fi putut folosi vivimanţia pentru a o ţine în viaţă.

Doar puţin...

O strânsoare ca o menghină îi cuprinse braţul şi o trase înapoi cu o clipă înainte să se prăbuşească peste balustradă.

Se întoarse şi îl văzu pe Ferron privind-o cu furie.

„Să nu îndrăzneşti.”

Ea încercă să se elibereze, aruncându-se spre ieşire, dar el o trase înapoi de balustradă şi o coborî pe scări, în timp ce ea îl lovea şi îl zgâria, încercând să se

elibereze. El nu se opri. O trase prin casă, practic spărgând uşa camerei ei cu piciorul, înainte de a o împinge pe pat.

Helena se prăbuşi, respirând neregulat, cu mâinile şi încheieturile pulsând.

„Credeai că nu ştiu că vei încerca să te sinucizi?" întrebă Ferron cu răutate. „De parcă ar exista ceva pe care Flacăra Eternă să-l iubească mai mult decât să moară pentru cauza lor."

„Credeam că ne vrei morţi." Capul o durea atât de tare, încât îi venea să vomite.

El a râs zgomotos. „Consideră-te singura excepţie de la această regulă. Marele Necromant vrea secretele tale şi, până nu le va avea, nu vei muri."

El a aruncat o privire în jurul camerei ei, iar ochii lui păreau să strălucească.

I-a închis, scuturând din cap. „Credeam că transferul va fi suficient pentru o noapte, dar se pare că eşti hotărâtă să-ţi faci viaţa cât mai dificilă."

S-a aplecat peste ea.

Helena îl privi cu teamă.

„Să vedem ce alte idei ai mai avut." Degetele lui reci îi apăsară tâmpla.

Nu era transfer, şi ea se simţi atât de uşurată încât aproape se relaxă când îşi dădu seama că el îi încălca doar amintirile.

Rezonanţa lui îi străbătu mintea ca o adiere, făcându-i gândurile să zboare.

Se mişcă încet. În loc să parcurgă o lungă perioadă de timp, el se interesa doar de evenimentele recente, răscolind amintirile ei ca un curent.

Părea să studieze fiecare detaliu. Explora camera ei. Felul în care holul o speria şi gândurile ei despre el şi familia lui. Încercările ei de a face exerciţii fizice.

Când în sfârşit se opri, sângele de pe faţa ei se uscase în dâre pe obraji.

„Harnică ca întotdeauna", spuse el batjocoritor, retrăgându-şi mâna.

Ea strânse din dinţi.

El era încă aplecat peste ea, cu mâna apăsată pe saltea lângă capul ei. „Chiar crezi că mă poţi păcăli să te omor?"

Ea privi fix baldachinul.

„Poţi să încerci." El se întoarse să plece, apoi se opri, ca şi cum tocmai îşi amintea ceva. „Nu mai intra în camera mea. Dacă vreau să vorbesc cu tine, voi veni eu aici."

Odată ce plecă, Helena nu se mişcă.

Nu avea prea multă încredere în planurile ei. Ştia că şansele de succes erau imposibil de mici, şi totuşi încercase să se convingă de contrariu. Luc nu ar fi renunţat.

Dacă ar fi fost el, ar fi luptat până la capăt. Cum ar fi putut să-l trădeze făcând mai puțin?

Dar Luc era mort.

Indiferent ce ar fi făcut, nu l-ar fi adus înapoi.

Tremuratul ei deveni incontrolabil. Se ghemui pe o parte, îngropându-se în așternuturi. Sentimentul de durere din capul ei creștea până când deveni o groapă care o atrăgea în interior, pielea ei devenind tensionată ca un exoschelet membranos.

Cearșafurile se umeziră de transpirație pe măsură ce febra îi creștea. Corpul îi era înghețat, dar creierul îi era în flăcări.

Timpul se transforma, se răsucea, iar ea pierdea urma tuturor lucrurilor din afara mizeriei ei.

Se auzeau voci. Atât de multe voci. I se turnau lucruri urâte pe gât, făcând-o să vomite, amestecuri arzătoare care îi provocau arsuri la organe. Lucruri fierbinți, reci și lipicioase pe pielea ei. Era ridicată și aruncată în apă rece ca gheața, scoasă afară pentru a respira, apoi împinsă din nou sub apă.

Mintea ei ardea ca o cărbune aprins, carbonizând totul în jurul ei.

Au fost ace. Mici înțepături pe care abia le simțea, apoi mari și agonizante lovituri de durere care îi străpungeau brațele.

Durerea din capul ei a crescut până când i-a șters toate gândurile.

În cele din urmă, a alunecat, mintea ei dezlegându-se într-o cădere liberă.

Era sânge peste tot.

Era în spitalul din sediul central. Clopotele sunau. Erau cadavre aduse în grabă de asistente și medici, ale căror fețe se estompau pe măsură ce treceau.

În brațele ei se afla un băiat pe moarte. Ea încerca să-l calmeze, să se concentreze, să nu simtă panica care se instala în cameră și care îi strângea plămânii ca niște gheare, dar el nu o lăsa să-l vindece. Oricât ar fi încercat, el o împingea înapoi. Sângele continua să curgă în jeturi întunecate. Căldura lipicioasă îi pătrundea în piele. Oamenii o strigau în mijlocul zgomotului, dar ea trebuia să-l salveze pe acest băiat.

Era chiar acolo.

În cele din urmă, el a încetat să se mai lupte. Ea l-a simțit prin rezonanța ei. O undă de speranță i-a umplut inima la simțul vibrant al vieții. Apoi el a dispărut, ca un pumn în pieptul ei. Prea târziu.

Ea a privit cadavrele îngrămădite în jurul ei, unul peste altul, un zid care se înălța la nesfârșit, șiroaie de sânge curgând pe el în timp ce se clătina, amenințând să o zdrobească.

Încercă să respire. Mirosul de bilă, carne arsă și sânge, transpirație, murdărie și antiseptic îi ardea nasul și plămânii, sufocând-o.

Oriunde se întorcea, erau mai multe cadavre, chiar și sub picioarele ei. Le zdrobea când se mișca.

Alege.

Cine trăiește și cine moare. Trebuia să decidă.

Ar fi fost alegerea ei.

Întinse mâna, cu degetele tremurând, dar o mână o prinse pe a ei, imobilizând-o.

Era Luc.

Ea a răsuflat ușurată, apucându-l cu panică.

El stătea în armura lui aurie, fără cască, astfel încât ea îi putea vedea fața. El i-a zâmbit. Pentru o clipă, coșmarul a dispărut.

Apoi sângele a început să-i curgă pe față.

Lila era chiar în spatele lui, cu glaiva în mână, părul pal ca o coroană în jurul capului, dar jumătate din fața ei era putrezită, dezvelind craniul. Alte persoane stăteau lângă ea, dar Helena nu-și putea aminti chipurile lor.

Lângă ei se aflau Titus și Rhea, iar în spatele lor Consiliul și Flacăra Eternă, toți stând în cerc în jurul ei.

Chipurile lor erau inexpresive, cu excepția celui al lui Luc.

Luc era încă în viață. Sângera, dar ea îl putea vindeca. Mâna îi tremura când se întinse spre el, dar el vorbi.

„Sunt mort din cauza ta."

Ea clătină din cap, vocea îi pierdu puterea.

„Uite, Hel", spuse Luc. Își atinse pieptarul, iar armura aurie se topi, dezvăluind pieptul gol. Un cuțit negru strălucitor era înfipt între coastele lui, o rană fără sânge.

Incizia se mări, coborând pe toracele lui până când cuțitul căzu, spărgându-se pe pământ, iar organele lui ieșiră, înnegrite de cangrenă, mirosul de putreziciune umplând aerul de parcă ar fi putrezit de luni de zile.

„Vezi?"

„Nu. Nu…” Ea încercă să-l atingă oricum, dar el se topi, lăsându-i degetele pătate cu sângele lui.

Mama ei era acolo acum. Helena nu-i putea distinge faţa, dar ştia că era mama ei. Mirosul de ierburi uscate se lipise de ea în timp ce stătea în faţa Helenei.

Helena se întinse spre ea, dar mama ei dispăru în ceaţă.

Apoi tatăl ei.

El se remarca printre nordici. Ochii lui erau întunecaţi, iar părul negru îi era cârlionţat, la fel ca al ei.

Purta halatul alb de medic şi, când ea i-a întâlnit privirea, el i-a zâmbit. Chiar sub maxilar avea o tăietură care imita curba zâmbetului său, întinzându-se de la o ureche la alta.

„Helena”, a spus el, „sunt mort din cauza ta”.

S-a îndreptat spre ea, cu un bisturiu strălucind în mână.

Ea nu s-a mişcat, nu s-a opus de data aceasta când el a luat-o în braţe şi i-a tăiat gâtul.

CÂND LUMEA A REVENIT în focalizare, Helena şi-a dorit să fi murit.

Capul îi pulsa, iar părul îi era lipit de obraji şi frunte. Camera era sufocant de caldă. Gura îi era atât de uscată, încât limba îi ameninţa să se crape.

Reuşi să se rostogolească pe o parte. Pe noptieră se aflau un ulcior, un pahar cu apă şi câteva flacoane. Căută cu mâna paharul şi îl golise dintr-o înghiţitură.

Se lăsă pe spate, dând la o parte păturile. Mirosul unei cataplasme cu muştar îi ardea nasul. Îşi întinse gâtul, uitându-se din nou la flacoanele de pe masă. Erau tablete de fier şi arsenic, săruri mirositoare şi ipeca.

Întinse mâna după arsenic, dar abia ridică mâna că uşa se deschise şi bărbatul nervos şi bâlbâit de la Centrală intră, însoţit de Ferron.

„Este puţin probabil ca febra să scadă pe măsură ce procedura continuă”, spuse bărbatul, arătând la fel de îngrozit de Ferron cum fusese de Morrough.

Ferron nu părea să asculte; privirea lui se îndreptase instantaneu spre masă şi spre flaconul pe care Helena era pe cale să-l fure. Traversă camera cu paşi mari, luând toate cele trei flacoane şi punându-le în buzunar, aruncându-i doar o privire scurtă.

Nenorocitul.

„Se aşteaptă să suport asta în fiecare săptămână?”, întrebă Ferron, privind-o pe Helena cu o privire severă, de parcă ar fi fost un animal rătăcit pe care voia să-l înece.

Bărbatul dădu din cap. „Din câte am înţeles, procesul de asimilare a transferului dezvoltat de Flacăra Eternă avea scopul de a cultiva un grad progresiv de toleranţă. La fel ca în cazul mitridatismului tradiţional, vor exista efecte secundare. Data viitoare ar trebui să înregistrezi progrese suplimentare, dar, ca urmare, febra cerebrală va fi probabil de o magnitudine similară. Trebuie să înţelegi că nu este o stare naturală. Niciodată până acum nu s-a reuşit ca un corp viu să supravieţuiască chiar şi unei scurte prezenţe a unui alt suflet. Faptul că ea este în viaţă ar trebui considerat un miracol. Deoarece scopul este doar să o menţinem în viaţă suficient timp pentru a inversa transmutările, deteriorarea pe termen lung va fi irelevantă."

„Nu am timp să mă joc de-a asistenta medicală", spuse Ferron, rânjind la el. „Leacul tău a fost aproape la fel de rău ca boala. În ritmul acesta, nu văd cum ar putea supravieţui suficient de mult pentru ca eu să găsesc ceva. A o face să tolereze transferul şi a reuşi o inversare completă a ceea ce i s-a făcut memoriei ei vor fi doar primii paşi. Tot va trebui să găsesc informaţia. Asta ar putea dura luni de zile. Nu voi fi condamnat la eşec pentru că tu ai decis că ceva este „irelevant".

Bărbatul se micşoră, gâtul lui părând să se afunde în cavitatea toracică, umerii ridicându-se până la urechi. „Te asigur, Înaltule Reeve, că este puţin probabil ca arsenicul să o omoare. Ea poate începe să prezinte simptome de otrăvire, dar, pe baza teoriilor noastre, această procedură va fi finalizată înainte ca ea să dezvolte vreo necroză gravă sau leziuni hepatice semnificative."

„De unde ştii cât va dura această procedură?

Nici măcar nu ştim dacă a funcţionat în cazul lui Bayard." Vocea lui Ferron devenise mortală. „Dacă eşti sigur că ea nu va muri înainte ca Înaltul Necromant să obţină răspunsurile sale şi eu trebuie să-ţi urmez sfatul, atunci vei merge să atesti acest lucru, acum, în faţa liderului nostru suprem, şi îi vei clarifica că acţionez pe baza sfaturilor şi asigurărilor tale."

Bărbatul şi-a pierdut toată culoarea rămasă.

„Păi, dacă ne gândim în felul acesta, este posibil ca, dacă sesiunile ar fi mai rare, am putea reduce efectele secundare şi febra cerebrală. Dar nu aş îndrăzni să fac recomandări pe cont propriu. Nu sunt expert în această nouă ştiinţă. Aceasta ar fi o decizie care îi revine lui Stroud sau Înaltului Necromant însuşi." „Am fost trimisă la tine. Mă aşteptam să ai cel puţin suficientă experienţă pentru a avea

o opinie", spuse Ferron.

Bărbatul îşi şterse fruntea. „Îi voi recomanda insistent lui Stroud să vină în vizită, pentru ca ea să poată face o recomandare”, spuse el, evitând privirea lui Ferron.

„Ieşi afară!”

Helena tresări.

Ferron îl privi dispărând pe uşă înainte de a o privi cu dispreţ, de parcă totul ar fi fost vina ei.

El se întinse spre ea, iar ea se retrase, dar mâna lui trecu fără să-i facă rău şi alunecă sub pernă, căutând în pat pentru a se asigura că nu reuşise să ascundă arsenicul. Ea îl privi cu ură până când el se asigură că nu ascunsese otravă nicăieri şi plecă din nou trântind uşa.

Picioarele îi tremurau când se ridică. Trebuia să se aşeze pe podea sub jetul de apă, pentru că era prea obositoare să stea în picioare, dar se simţi din nou vag umană când transpiraţia şi mirosul de cataplasme dispărură.

Rochia roşie oribilă fusese spălată, călcată şi pusă în dulap, împreună cu alte câteva rochii, tot roşii. Unele erau aproape burgund, în timp ce altele erau de un roşu strident. Proaspăt vopsite. Se mai vedeau urme de verde salvie şi roz pal, abia vizibile de-a lungul tivurilor.

Era clar că Aurelia nu renunţa la o idee odată ce i-o băgase în cap.

STROUD A SOSIT A DOUA ZI, urmat în cameră de un servitor mort şi de Mandl, sau mai degrabă de cadavrul pe care Mandl îl ocupa acum.

Servitoarea era o femeie în vârstă, îmbrăcată ca un fel de personal domestic. Avea părul castaniu deschis, pieptănat cu grijă în spate, şi riduri de vârstă în jurul gurii şi ochilor. Ochii ei aveau o lipsă de concentrare înfiorătoare, care contrasta puternic cu resentimentul aprins de pe noul chip al lui Mandl.

„Stai drept”, îi spuse Stroud Helenei, aşezând o geantă medicală pe masă.

Helena se supuse fără să spună un cuvânt, rămânând impasibilă în timp ce Stroud o pipăia, observând modul în care încheieturile Helenei se micşoraseră în cătuşe şi verificându-i semnele vitale, clătinând din cap cu iritare.

„Ei bine, este dezamăgitor”, spuse ea în cele din urmă. „Speram cu adevărat că te vei descurca mai bine.”

Helena nu spuse nimic, o strălucire de triumf ridicându-se în pieptul ei.

„Presupun că era prea mult să sper că ai rezistența fizică a unui bărbat ca Bayard”, adăugă Stroud cu un oftat nemulțumit, după ce îi verifică încă o dată organele Helenei.

Își apăsă degetele pe capul Helenei, împingând un mic fior de energie în mintea ei, făcând-o pe Helena să se crispeze. Mintea ei încă se simțea vulnerabilă. „Acest grad de inflamație după șapte zile este îngrijorător.”

Ea își sugea dinții și se uita urât la Mandl. „Păcat că nu ai raportat-o la momentul respectiv. Totul ar fi fost mult mai ușor.”

Mandl dădea din cap rigid, ceea ce nu era suficient pentru Stroud.

„Ar trebui să fii recunoscătoare că nu i-am spus Eminentei Sale că, dacă am fi aflat mai devreme despre ea, am fi putut păstra cadavrul lui Boyle și am fi avut un animancer pe care unul dintre Nemuritori să-l folosească.”

„Am spus că îmi pare rău”, spuse Mandl. „Nu știu ce altceva vrei să fac sau de ce m-ai adus aici.”

„

Ai primit ascendența la recomandarea mea. Dacă eu voi avea de suferit din cauza asta, la fel vei avea și tu”, spuse Stroud. „Și dacă asta mă va costa ceva, voi avea grijă să te coste și pe tine mai mult.”

Stroud se întoarse spre Helena, examinând-o din nou cu o expresie din ce în ce mai acră. „Va trebui să amânăm următoarea procedură până când va fi mai puternică. Dacă moare prematur, vom pierde informațiile.”

Se întoarse către celălalt necrothrall din cameră. „High Reeve!”

Servitoarea întoarse capul, ochii tulburi concentrându-se asupra lui Stroud.

„Voi vorbi cu tine. În particular.”

Servitoarea necrothrall dădu din cap și făcu un gest către ușă.

Dintre toate utilizările necromanției la care Helena fusese martoră, crearea servitorilor familiei Ferron părea o alegere deosebit de josnică. Într-un război, ea putea înțelege rațiunea oribilă care ducea la acest act, dar servitorii din Spirefell erau toți civili, uciși pentru o comoditate ieftină.

Cu fiecare minut petrecut în casă, ura ei față de Ferron se adâncea, pentru că îi cunoștea istoria – luxul și privilegiile familiei sale. Viața lui ușoară. Familia Ferron nu ar fi fost nimic fără familia Holdfast și Institutul de Alchimie; averea lor nu ar fi existat niciodată.

Ar fi trebuit să fie recunoscători, loiali lui Luc pentru ceea ce familia lui le-a permis să devină, dar au devenit trădători şi l-au ales pe Morrough.

Poate că dragonul ouroboros nu era doar o decoraţie pretenţioasă, ci ceva cu care familia Ferron se mândrea. Un semn al unei foame distructive, insaţiabile, care nu lăsa în urmă decât ruină.

FERRON A INTRA ÎN CAMERA EI a doua zi. Corpul Helenei se înţepeni, iar frica o cuprinse ca un val. Durerea fizică a transferului îi străbătu psihicul ca o undă de şoc.

El se opri în pragul uşii şi ochii lui palizi o scrutară, oprindu-se pe degetele ei, care se crispară incontrolabil când ea se sperie. Ea le ascunse în spatele fustei.

„Stroud vrea să ieşi afară", spuse el. „Crede că aerul curat îţi va îmbunătăţi starea de sănătate." El aruncă un pachet spre ea. „Pune-l pe tine."

Helena îl desfăcu şi descoperă că era o mantie groasă, vopsită în roşu aprins. Ea făcu o grimasă.

„S-a întâmplat ceva?"

Ea se uită la el. „Roşu e singura culoare pe care o aveţi în casa asta?"

„Te va face uşor de zărit pentru sclavi. Haide!" Ferron păşi în hol.

Ea îl urmă ezitant. Aplicele din holuri erau aprinse, alungând umbrele în timp ce el se îndrepta spre capătul îndepărtat al aripii, coborând o nouă scară către o serie de uşi care se deschideau spre o verandă în curte.

Ploua, iar o rafală de vânt se învârtea în jurul casei, biciuindu-i faţa. Ea scoase un strigăt de surprindere.

Ferron se întoarse brusc. „Ce?"

„Eu..." Vocea ei se frânse şi înghiţi în sec. „Uitasem cum e să simţi vântul."

El se întoarse cu spatele. „Curtea e închisă. Poţi să te plimbi după cum doreşti."

Ea se uită în jur, observând detaliile casei şi ale celorlalte clădiri. Veranda pe care stăteau continua dincolo de capătul aripii şi devenea o pasarelă acoperită, care lega casa principală de celelalte clădiri, înconjurându-le. O persoană putea ajunge până la poartă fără să păşească în ploaie, casa şi clădirile formând un inel de fier.

„Du-te." Ferron îi făcu semn să plece, apoi se aşeză la o masă din apropiere, cu două scaune mici, scoţând un ziar din pardesiu.

Ochii Helenei se fixară instantaneu pe titlurile din ziar.

TERORISTUL ETERN FLAME PRINS! strigau cuvintele de la capătul paginii, scrise cu majuscule.

Se apropie fără să se gândească.

Pe cine găsiseră?

Grace spusese că erau toți morți. Dar aici era dovada că existau supraviețuitori. Ferron nu îi omorâse pe toți.

El ridică privirea. Ea îngheță pe loc, incapabilă să-și ia ochii de pe ziar, căutând cu disperare un nume.

„Vrei să vezi?", a întrebat el cu un ton lent care i-a făcut pielea să se înfioră.

El a deschis ziarul, iar Helena a privit uimită o fotografie cu ea însăși, drogată și sedată în Central. Fața ei era slăbită, expresia contorsionată, tensionată de retragerea drogului de interogare, părul încâlcit în jurul feței.

Era clar intenționat să o facă să arate ca o extremistă murdară și sălbatică.

Ultimul fugar al teroriștilor Eternal Flame a fost prins și dus la interogatoriu, proclama titlul de deasupra pliului.

„În sfârșit ești faimoasă, și uite, sunt și eu inclus." Ochii lui Ferron străluceau de răutate când arătă o fotografie cu el mai jos în coloană, în aceeași curte, cu turnurile casei siluetate în spatele lui. „ În caz că cineva vrea să știe unde ești. Sau cine te ține."

Helena îl privi confuză. De ce ar vrea să facă publică capturarea și locația ei? Și de ce acum? Era în Central de săptămâni întregi. Arestarea ei era o știre veche.

„Am crezut că era o capcană destul de evidentă", spuse Ferron cu un suspin, trecând peste prima pagină. „Dar, din nou, Rezistența ta nu a fost niciodată cunoscută pentru inteligența ei. Orice ar fi fost mai subtil le-ar fi scăpat. Marele Necromant speră că, dacă mai este cineva, aceștia se vor simți obligați moral să se grăbească să salveze ultima scânteie a Flăcării." El o privi din colțul ochiului. „Am îndoielile mele, dar nu strică să încercăm, presupun."

El se lăsă pe spate, întorcându-și atenția la următoarea coloană.

Helena se clătină înapoi.

De aceea o trimiseseră la Spirefell în loc să o țină în Central? Pentru a fi folosită ca momeală?

Un sunet strangulat îi ieși din gât. Se întoarse și coborî șovăind treptele, ieșind în ploaie. Nu avea unde să se ducă, dar trebuia să plece undeva.

Mantia, prinsă la gât, o sufoca, trăgând-o înapoi. Degetele ei o sfâșiară până când se desprinse, eliberând-o. A alergat prin curte.

Ploaia rece i-a udat rochia subțire și elegantă, dar ea abia a simțit-o. Putea vedea turnurile orașului, ridicându-se dincolo de Spirefell. A căutat farul, lumina care

strălucea mereu din vârful Turnului Alchimiei, Flacăra Eternă care ardea neîncetat de la fondarea Paladiei, dar nu era acolo. Dispăruse.

Ea continuă să se îndrepte spre ele, dar când se apropie de capătul îndepărtat al curții, toate turnurile dispar în spatele zidului. Se mișcă înainte și înapoi, căutând o ieșire, ajungând în cele din urmă la poartă, știind că va fi inutil, dar incapabilă să se abțină.

Era încuiată, făcută din fier forjat prea ornamentat pentru a se strecura prin ea. O zgâlțâie atât de tare, încât îi provoacă spasme la încheieturi.

A încercat să se cațere, dar papucii i s-au rupt, fierul era atât de rece încât îi ardea pielea, iar când a încercat să se ridice, durerea din încheieturi i-a amorțit mâinile.

De cealaltă parte a curții, Ferron citea ziarul, nepăsător de încercările Helenei de a evada.

Voia să țipe. A apucat poarta și a zgâlțâit-o din nou.

Dacă venea cineva, fără să știe că era atras într-o capcană?

Cineva care reușise să supraviețuiască până atunci, capturat din cauza ei.

Își trase aer în piept. Pieptul îi părea că se va despica. Se prăbuși, zguduind poarta din nou și din nou, de parcă fierul s-ar fi îndoit pentru ea dacă ar fi fost suficient de perseverentă.

În cele din urmă, se întoarse disperată spre casă.

Peste tot unde privea era gri: iarba moartă și copacii scheletici, fără frunze, casa întunecată cu viță de vie neagră și turnuri, chiar și versantul spălat al munților, vârfurile albe învăluite de ceața unui cer înnorat.

Era ca și cum toate culorile ar fi fost scurse din lume. Cu excepția ei. Stătea acolo, în roșu sângeriu, contrastând cu monocromul.

Vântul îi bătea ploaia în față, lovind-o ca picături de gheață, făcând-o să tremure. Era udă leoarcă. Mâinile îi deveniseră albe, vârfurile degetelor îi dureau la fiecare rafale de vânt. Metalul cătușelor îi trimitea un fior rece în oase.

Își apăsă degetele peste ochi, încercând să gândească. Ce putea să facă? Cu siguranță era ceva.

Nu. Planul ei rămânea același. Să moară, de mâna lui Ferron sau de mâna ei.

Ploaia îi curgea prin păr și pe față, în timp ce se forța să se întoarcă spre casă. Erau doi necrothralli postați afară, în vârful scărilor care duceau spre aripa principală.

Îi recunoscu de la Central. Expuși intemperiilor, erau atât de decrepiți încât aproape se confunda cu pietrele, dar amândoi o urmăreau în timp ce se apropia de Ferron.

Ferron ridică privirea, cu ochii duri. „Nu ai stat afară suficient timp. Continuă să mergi."

Se strecură înapoi în curte. În centru erau câțiva copaci care o ascundeau de privirile curioase, în timp ce se ghemuia în pasarela acoperită din curte, încercând să se încălzească. Își putea vedea mantia zăcând pe pietriș, udă leoarcă de ploaie. Își înfășură brațele în jurul pieptului, încercând să-și conserve căldura corporală.

Treptat, tremuratul încetă. O altă rafală de vânt o străbătu. Se simțea subțire ca hârtia, atât de obosită încât putea adormi acolo.

Ceea ce ar putea indica hipotermie...

Dacă adormea, organele ei ar fi început să se oprească și ar fi murit. Citise că era o moarte blândă. Se lăsă să se scufunde în uitare până când totul deveni confortabil de vag.

„Creativ." Vocea lui Ferron era mai rece decât vântul. Degetele îi strânseră brațul și căldura o cuprinse, inima îi bătea brusc cu putere, sângele fierbinte pulsând prin corp.

Ea scoase un strigăt de surprindere, smulgându-se de lângă el, dar era prea târziu.

El o privi cu furie. „Ridică-te."

Ea se ridică stângaci în picioare, cu încheieturile mâinilor dureroase. Era încă albastră de frig, membrele îi erau rigide de frig, dar acum era prea caldă ca să moară.

„Nu mă obliga să te trag", spuse el prin dinți, în timp ce se întoarse și plecă.

Ea îl urmă posomorâtă. La ușă aștepta o servitoare. A treia pe care o vedea. Moartă, ca toate celelalte. Aceasta era mai tânără, îmbrăcată în uniformă de menajeră. Ținea în mână o perie și o cârpă. Helena încercă să se strecoare pe lângă ea, dar se trezi blocată.

„Aurelia se va supăra dacă vei lăsa urme de noroi în casa ei. Stai jos."

„Pot să mă curăț singură", spuse Helena rigid.

„Nu te-am întrebat", spuse Ferron. Rezonanța vocii lui îi zguduia nervii, iar genunchii Helenei cedară, făcând-o să cadă pe un scaun. Menajera îngenunche și începu să curețe papucii uzi ai Helenei, în timp ce Helena stătea rigidă, împărțită între fascinația îngrozită și rușine.

Credința spunea că sufletul și trupul rămâneau unite până la incinerare. Abia când focul consuma carnea, sufletul eteric se desprindea de forma pământească grosieră. O persoană care trăise cu evlavie și fără vicii elibera un suflet pur care putea să se înalțe la cele mai înalte tărâmuri cerești.

Dacă trupul nu era ars, sufletul rămânea prins în capcană, incapabil să se înalțe și în pericol de a fi pătat de putrezirea trupului. Dacă era lăsat prea mult timp, impuritatea trupului putea metamorfoza sufletul în viermi și insecte, plăgi și alte forme grotesce ale răului, condamnat să se scufunde sub suprafața pământului pentru a fi consumat pentru totdeauna în focul întunecat și umed al Abisului.

Reanimarea risca această metamorfoză. Legarea atât a trupului, cât și a sufletului de un necromant însemna că chiar și cele mai pure suflete puteau deveni prea corupte pentru a se înălța vreodată, dacă nu erau eliberate cu foc sacru.

Helena nu se putea abține să nu se uite în fața menajerei, căutând orice semn că ar putea exista încă un suflet înăuntru, putrezind încet, prins într-o stare nici de viață, nici de moarte. Privirea menajerei era goală. Dacă exista vreo urmă din sufletul ei, era sufocată sub voința lui Ferron.

Ea îl privi. „Ești un monstru."

El ridică o sprânceană. „Ai observat asta, nu-i așa?"

CAPITOLUL 6

FERRON A PLECAT ÎN MOMENTUL ÎN CARE MENIERA A TERMINAT CU papucii Helenei, iar Helena s-a ridicat imediat, refuzând să mai lase cadavrul să o atingă.

Meniera s-a îndreptat spre interior. În clipa în care i-a întors spatele, Helena a luat ziarul aruncat de Ferron, ascunzându-l la spate, în timp ce a tras aer în piept și a păşit înăuntru.

S-a concentrat asupra ziarului din mâna ei, în timp ce se grăbea spre scări.

Umbrele se întindeau, dar Helena refuză să se uite la ele, numărând fiecare pas, cu mâna apăsată pe balustradă și apoi de-a lungul peretelui, concentrându-se pe bălțile de lumină chihlimbarie aruncate de aplice, până ajunse în camera ei.

În absența ei, camera fusese aerisită. Patul era dezbrăcat, lenjeria schimbată. Aerul era aproape la fel de rece ca afară, dar ferestrele erau închise și încuiate din nou.

Helena era udă leoarcă şi îngheţată, dar Ferron s-ar fi putut da seama că uitase ziarul şi ar fi venit să-l ia. Nu avea timp de pierdut.

Se ghemui lângă fereastra unde lumina era cea mai puternică, ochii ei sorbind fiecare cuvânt, începând de la început. NOVEMBRIS 1788.

Privise data cu uimire. Nu putea fi adevărat. Ultima ei amintire cu o dată clară era audierea despre Lila Bayard care îşi relua îndatoririle de paladin şi se întorcea la luptă la începutul anului 1786.

Dacă războiul se terminase cu paisprezece luni în urmă, asta ar fi fost la sfârşitul verii anului 1787. Ceea ce însemna că nu avea nicio amintire despre aproape nouăsprezece luni de război. Totul se estompa când încerca să-şi amintească, să-şi amintească altceva în afară de turele de la spital. Nu-şi amintea nimic, nici conversaţiile, nici anotimpurile, nici Ascendenţa şi Suspendarea Lumithiei, nimic în afară de bucla nesfârşită a turelor la spital, ca un ţipăt etern.

Închise ochii, chinuindu-şi creierul. Trebuia să fie ceva. Nu putea să fi pierdut atât de mult, dar era ca şi cum ar fi încercat să prindă vântul cu degetele. O durere ascuţită îi străbătu craniul.

Clipi, iar vederea îi pâlpâi în roşu când deschise ochii.

Avea un ziar în mâini.

Îl strânse cu putere. Trebuia să citească repede, înainte ca Ferron să observe că îl luase. Ochii ei se îndreptară spre primul articol.

Ultima fugară a grupului extremist care se autointitulează Ordinul Flăcării Eterne a fost prinsă şi va fi interogată. Biroul central din New Paladia a confirmat identitatea Helenei Marino, o studentă străină la alchimie din insulele sudice ale Etrasului. Guvernul etrasian neagă orice implicare sau sprijin în activităţile teroriste ale Flăcării Eterne. Pentru a proteja cetăţenii din New Paladia de alte violenţe, Marino a fost închisă în afara oraşului, la Spirefell, în timp ce se decide soarta ei.

Spirefell, renumita proprietate a familiei Ferron, a fost construită din fier de Urius Ferron. Cu o structură unică, construită pentru a celebra rezonanţa excepţională a familiei, casa este un loc sigur pentru prizonierii periculoşi.

Familia Ferron, una dintre cele mai vechi familii din New Paladia, are o istorie în regiune care precede familia Holdfast. Ei au fost victime frecvente ale persecuţiei Flăcării Eterne. Maestrul Ghildei Fierului, Atreus Ferron, a fost arestat şi executat pentru că s-a pronunţat împotriva regimului opresiv al familiei Holdfast, iar fiul său,

Kaine Ferron, a fost acuzat fără temei de asasinarea Principatului Apollo Holdfast. Toate acuzaţiile împotriva tatălui şi fiului au fost ulterior retrase...

Ferron fusese acuzat de uciderea Principatului? Asasinatul responsabil pentru declanşarea războiului?

Ea a privit cuvintele până când acestea s-au estompat.

Îşi amintea moartea Principatului Apollo. El fusese găsit ucis brutal în sala comună a Institutului de Alchimie, iar o anchetă fusese deschisă imediat. Nu-şi amintea să fi existat vreo concluzie. Se întâmplaseră atât de multe lucruri în acea perioadă: înmormântarea, pregătirile pentru încoronarea lui Luc ca prinţ. Ce ar fi trebuit să fie un eveniment fericit a fost umbrit de durere şi şoc, Luc refuzând să accepte realitatea, chiar şi atunci când prietenii lui jurau să moară pentru a-l proteja. Ceremonia abia se terminase când au început revolta şi Undying, şi războiul care părea să nu se mai termine.

Oare Ferron îl ucisese pe Principatul Apollo? Cu siguranţă nu, el ar fi avut doar şaisprezece ani. Poate că afirmaţia fusese inventată pentru a prezenta familia Ferron ca victime ale Holdfasts? Asta părea mai probabil.

Ea a citit restul articolului, sperând să găsească mai multe informaţii, dar găsind doar o repetare a naraţiunii obişnuite a Nemuritorilor despre război: că nu ei l-au început; că, de fapt, nu a existat niciodată un „război", ci doar tulburări civile cauzate de un mic grup de extremişti religioşi care refuzau să recunoască Adunarea Paladiană a Breslelor, aleasă democratic.

Luc era prezentat ca un monstru însetat de putere, care încercase să ardă întregul oraş, mai degrabă decât să lase pe altcineva să pună mâna pe el.

Luc, care urcase pe acoperişul Turnului Alchimiei în noaptea dinaintea devenirii sale Principat, stând singur la marginea acoperişului.

Helena îl urmărise şi se apropiase cât de mult îndrăznise, promiţându-i că ar fi făcut orice pentru el dacă ar fi făcut un pas înapoi şi i-ar fi luat mâna.

El nu o ascultase, până când ea jurase că, dacă el va sări, va sări şi ea. El se dăduse înapoi pentru a o salva.

Stătuseră împreună acolo, pe acoperiş, până la răsăritul soarelui. Ea îi strânsese mâna şi vorbise toată noaptea, povestindu-i despre Etras, stânci, satele mici cu măgari care trăgeau căruţe vopsite, măslinele, toate fermele şi marea în zilele de vară. Într-o zi vor merge acolo, îi spusese ea. Când totul va fi mai bine, îl va duce acolo şi el va vedea cât de frumos este.

Luc nu își dorise niciodată să fie Principat. Dacă ar fi existat altcineva, ar fi renunțat la titlu fără ezitare.

Helena întoarse pagina ziarului, clipind puternic.

O rubrică din ziar enumera execuțiile efectuate de Înaltul Reeve în săptămâna precedentă. Era o fotografie cu bărbați și femei cu înfățișare mizerabilă, îngenuncheați pe o platformă. Îmbrăcat în negru, cu o cască complicată care îi ascundea fața și părul, stătea Ferron, cu o mână palidă întinsă.

Își dădea seama că era Ferron doar după postura lui și după înclinarea familiară a degetelor lui lungi, dar articolul se referea la el doar ca la Înaltul Reeve.

Nicăieri nu se menționa că Kaine Ferron era Înaltul Reeve.

Era un secret?

Cine ar avea de câștigat din asta? Dacă starea de degradare a proprietății era un indiciu, nu erau familia Ferron.

Nu. Morrough trebuie să fie responsabil. La urma urmei, ascunderea identității Înaltului Reeve îi oferea Înaltului Necromant un instrument extrem de puternic. Dacă Înaltul Reeve putea fi oricine, oamenii erau ținuți în stare de paranoia, întrebându-se mereu. De asemenea, îl împiedica pe Ferron să-și adune proprii adepți sau să acumuleze suficientă putere pentru a-l răsturna pe Morrough.

Poate că Ferron avea ambiții de care Morrough se temea. Era o posibilitate tentantă. Ceva de care Helena ar putea profita.

De asemenea, făcea din Spirefell capcana perfectă. Dacă cineva ar fi încercat să o salveze pe Helena, ar fi presupus că atacă moștenitoarea unei bresle; nu ar fi avut nicio idee cine era cu adevărat răpitorul ei.

Ea a citit repede restul ziarului. Erau câteva aluzii vagi la penuria de cereale. Era ciudat. Țările de pe ambele părți ale Paladiei erau exportatori agricoli importanți. Monarhia Novis avea legături istorice cu Holdfasts, așa că un embargo din partea Novis era previzibil, dar Hevgoss, vecinul lor occidental și o țară puternic militaristă, încerca de zeci de ani să obțină acorduri comerciale mai bune cu breslele.

Holdfasts blocase întotdeauna negocierile, refuzând ca alchimia să fie folosită pentru războiul industrializat. Breslele care încălcau restricțiile comerciale cu Hevgoss aveau accesul la lumithium blocat, împiedicându-le să proceseze alchimic la scară industrială.

De ce nu ar fi Hevgoss cel care ar furniza cereale Paladiei acum?

Secţiunea politică a ziarului era aproape amuzantă într-un mod oribil. Adunarea Breslelor, a cărei formare era aparent motivul războiului, se afla de trei săptămâni în negocieri privind tariful de transport, de parcă New Paladia nu ar fi avut nimic mai urgent de făcut înainte ca solstiţiul de iarnă să aducă noul an.

Mai interesant era un paragraf care menţiona că un emisar paladian sosise în Imperiul de Est şi i se permisese să treacă graniţa. Era prima dată în câteva sute de ani când unui paladian i se permitea să intre în Imperiul de Est. Acolo se îndreptase trădătorul Shiseo?

Helena a sărit peste paginile de mondenităţi, dar nu a putut să nu remarce cât de des era menţionat numele Aureliei Ferron. Părea o persoană destul de mondenă.

Apoi, un editorial i-a atras atenţia. Era aproape inofensiv, descria actuala penurie de forţă de muncă şi deplângea pierderea recentă a atâtor alchimişti talentaţi în „conflictul" cauzat de Flacăra Eternă. Erau prezentate statistici despre modul în care se preconiza că economia Paladiei va continua să se contracte din cauza pierderii alchimiştilor pe mai multe generaţii. Soluţia, declara autorul, era naşterile sponsorizate. Articolul încetase brusc să mai fie editorial şi semăna mai degrabă cu o reclamă. Șefa noului departament de ştiinţă şi alchimie de la Central, Irmgard Stroud, conducea un program pentru a susţine următoarea generaţie de alchimişti, folosind noi metode ştiinţifice de selecţie pentru a le oferi cel mai bun start.

Se căutau voluntari. Participanţilor li se ofereau hrană şi cazare, iar la finalizarea programului, cei cu condamnări penale erau eligibili pentru rejudecare.

Helena a citit editorialul de mai multe ori, neputând să creadă ceea ce vedea. Era un program de reproducere prezentat ca o soluţie economică. De parcă alchimiştii ar fi câini care se împerechează în căutarea abilităţilor de transmutare dorite din punct de vedere economic.

Nu era un concept complet nou. Căsătoria în rezonanţă era un termen binecunoscut pentru tendinţa familiilor din breaslă de a se căsători cu persoane care aveau aceeaşi rezonanţă alchimică sau una complementară. Aurelia şi Ferron erau un astfel de exemplu.

Deşi repertoriul de rezonanţă al unui alchimist era moştenit la fel ca culoarea părului sau a ochilor, rezonanţa putea apărea sau dispărea în mod aleatoriu.

Niciunul dintre părinţii Helenei nu fusese alchimist. Tatăl ei avea o rezonanţă minoră pentru oţel şi cupru, dar nu suficientă pentru a merita să fie instruit sau să se califice pentru o breaslă. Mama ei nu avea nicio rezonanţă, din câte îşi amintea

Helena. Mătușa lui Luc, Ilva Holdfast, era cunoscută ca fiind o Lapse, un copil al alchimiștilor care nu manifestase niciodată rezonanță.

Acum părea că Stroud avea intenția de a testa exact cât de moștenită era sau nu rezonanța și intenționa să folosească prizonierii din Outpost pentru a face acest lucru. La urma urmei, cine altcineva s-ar oferi voluntar pentru un program de reproducere din cauza unor stimulente precum hrană, cazare și un nou proces?

Se gândi la Grace, înfometată și disperată, cu frați prea mici pentru a munci, dispusă să-și vândă un ochi. Helena putea doar să ghicească câți alții erau ca ea.

Toate dosarele pe care Stroud le parcurgea constant. Probabil că asta era ceea ce făcea, selectând candidații eligibili din registrele Rezistenței.

Helena ascunse ziarul în dulapul ei, hotărând să-l arunce undeva când va ieși din cameră. Articulațiile îi erau rigide de frig și se duse la duș, scoțându-și hainele ude.

Stătu sub apa fierbinte până când simți că îi revenea căldura în corp și frigul care îi pătrundea până în oase dispăru. Începu să se spele încet, fără să se grăbească să se întoarcă în camera înghețată.

Când se uită în jos, descoperă cicatrici de care nu-și amintea.

Cea mai mare era chiar în mijlocul pieptului, între sâni. Cicatricele erau ridicate, ușor încrețite, ca și cum sternul i-ar fi fost despicat și apoi cusut la loc.

Își trecu degetele peste ele, găsind o adâncitură în os, senzația ciudată a nervilor secționați.

Nu părea să fi fost folosită vindecarea. Osul ar fi putut fi regenerat. Ar fi putut să unească cu ușurință terminațiile nervoase pentru a evita pierderea sensibilității, apoi să aranjeze matricile astfel încât cicatricile să fie mai puțin vizibile.

Nimic din toate acestea nu se întâmplase. Rana fusese lăsată să se vindece fără niciun fel de vivimantie.

Poate că aceasta era rana extinsă despre care vorbise Stroud.

Nu, nu putea fi pusă în stază cu o astfel de rană. A început să-și examineze cu atenție corpul și a găsit mai multe cicatrici.

Mintea ei părea antrenată să le ignore, dar s-a concentrat, observând fiecare dintre ele.

Erau urme ale unei răni circulare mari care îi traversa gamba. Cicatrici fine, una pe stomac și alta între două coaste. Fără îndoială, se folosise vivimantia pentru a le vindeca.

În palma dreaptă erau mai multe cicatrici. Tăieturi în palmă și degete, ca și cum ar fi strâns lama unui cuțit în mâini, și, mai ciudat, șapte mici înțepături. Erau perfect distanțate într-un cerc în palma ei. Nu erau mari, dar distincte prin felul în care marcau pielea. Le privi fix. Forma îi părea familiară.

Își lăsă mâna în jos, neliniștită, și în cele din urmă se întinse să găsească singura cicatrice pe care și-o amintea.

Era abia vizibilă, ascunsă sub umbra maxilarului. Era lungă și subțire, traversând partea stângă a gâtului, oprindu-se chiar înainte de gât.

FERRON A ADUS mantaua uscată și curățată a HELENEI cu el când a sosit a doua zi și i-a aruncat-o în cap.

Helena l-a urmat, aruncând pe furiș ziarul pe drum. Pe verandă, el a scos un alt ziar. Articolul de pe prima pagină era despre un monument pe care guvernatorul, Fabian Greenfinch, îl construia în onoarea lui Morrough, eliberatorul New Paladiei. Acesta urma să fie dezvelit în anul următor.

Ploua din nou. Helena se uită în jur, neștiind ce să facă, nefiind atrasă de ideea de a se plimba în cercuri sub supravegherea lui Ferron.

Poate că ar putea găsi undeva un băț foarte ascuțit și să-l înjunghie cu el.

A rătăcit pe verandă până s-a plictisit, apoi s-a așezat și a observat liniștea casei, încercând să ghicească câte camere trebuie să fie într-un loc atât de mare.

Credea că casa familiei Bayard, Solis Splendour, era enormă. Era una dintre puținele case independente din oraș, o rămășiță din vremuri îndepărtate. Spirefell era mult mai mare.

Când Ferron s-a ridicat și a plecat, ea a presupus că era un semn să se întoarcă înăuntru. A aruncat o privire în jur și a fost dezamăgită să constate că el nu-și uitase ziarul.

S-a dus la ușă. Lumina iernii se revărsa ca mercurul pe podeaua întunecată, dar holul dincolo dispărea în întuneric ca gura deschisă a unui cavernă. Cu perdelele de iarnă, lumina era blocată, creând senzația sufocantă și prăfuită a unui mormânt. Luminile erau stinse.

A bâjbâit de-a lungul peretelui, încercând să găsească un buton sau un întrerupător.

Vântul a ieșit din întuneric, iar mirosul de praf și putreziciune i-a lovit fața ca o suflare rece, urmat de un gemet joasă și schimbătoare care a făcut casa să vibreze.

Helena se împiedică înapoi afară, cu inima bătând cu putere.

Dacă norii s-ar fi ridicat, ar fi devenit mai luminos. Se ghemui pe verandă, aşteptând. Prin ploaia care ascundea totul, casa din jurul ei arăta aproape ca o creatură imensă adormită, curbată spre interior, cu turnurile ca nişte spini.

Ploaia nu înceta. În schimb, cerul se întunecă pe măsură ce se lăsa seara. În acest moment al ciclului lunar, chiar şi Lumithia, luna mai strălucitoare, slăbise prea mult pentru ca lumina ei să pătrundă prin norii care acopereau cerul.

Lumina din pragul uşii se micşorase şi slăbise.

Helena respiră adânc; mai parcursese drumul acela înainte. Nu departe, în umbră, erau nişte trepte. Dacă le găsea, putea să se întoarcă pe jos.

Erau doar umbre. Nu era rezervorul. Nu era nimic. Doar umbre.

Ea ezită în pragul uşii, iar totul se întunecă, lumina rămasă afară începând să dispară.

Helena simţi că dispare în întuneric. Teroarea ascuţită ca ghearele o străbătu în timp ce se forţa să înainteze. Se împiedică, lovindu-se de o masă, abia simţind durerea care îi străbătu tibia.

Găseşte scările.

E doar o casă.

Dar simţea întunericul înghiţind-o, trăgând-o înăuntru, infinitul atât de aproape. Se agăţă de masă, mâinile tremurând atât de violent încât lemnul zăngănea. Ceva căzu, prăbuşindu-se pe podea.

Respiră. Doar respiră.

Se luptă să respire, dar durerea îi sfâşia pieptul. Inima îi bătea cu putere, ca o pasăre în cuşcă în interiorul ei, lovindu-se de coaste.

A făcut câţiva paşi înainte ca picioarele să-i cedeze. S-a ghemuit pe podea, lemnul ca nişte oase sub mâinile ei. Disărea din nou în neant. În neantul în care nu se putea mişca... nu putea ţipa... şi nimeni nu venea niciodată...

A fost apucată de braţe şi smulsă de pe podea.

„Ce faci?”

Clipi în lumina bruscă, privindu-l pe Ferron cu faţa încruntată.

Un aplice electrică de pe perete strălucea, un halou în întuneric care îi lumina doar pe ei.

Se concentră pe faţa lui, încercând să nu vadă oceanul de negru care o înconjura.

„Era... întuneric”, spuse ea cu greu.

„Ce?”

Respirația ei era atât de rapidă, încât îi învârtea capul.

„Ți-e frică de întuneric?” Ochii lui argintii ardeau, vocea lui era plină de neîncredere.

Ea încercă să se îndepărteze – prefera să se sufoce în holuri decât să fie lângă Ferron – dar el nu o lăsă, trăgând-o spre scări, la doar câțiva pași distanță, și târând-o în camera ei, refuzând să o lase să se prăbușească din nou pe podea.

„Calmează-te”, îi spuse el pe un ton rău, imediat ce ea intră în spațiul familiar.

Ușa se trânti.

Helena se lăsă pe scaun, îndoindu-se și apucând materialul. Degetele îi tremurau, provocându-i dureri în brațe, dar nu-i păsa. Avea nevoie să simtă că lucrurile erau reale și tangibile, nu un abis al nicăieri cu corpul ei și nimic altceva.

Aerul îi tăia interiorul plămânilor.

Era în camera ei. Casa nu o înghițise, pentru că casele nu înghit oameni. Mintea i se limpezi încet, teroarea sufocantă dispărând treptat, permițând rațiunii să se întoarcă.

Era aproape mai rău să fie din nou rațională, să stea acolo știind că frica ei nu avea sens. Nu conta. Partea din ea care se temea nu-i păsa să fie rațională.

„Ce ai pățit?”

Ea tresări, ridicând privirea.

Ferron era încă în cameră, aparent rămânând să o interogheze acum că criza ei de panofobie se terminase.

Ea își întoarse privirea.

„Dacă nu-mi spui, o să-ți scot răspunsul din cap.”

Helena tresări. Gândul la rezonanța lui îi făcea dinții să se strângă. Erau părți ale creierului ei care încă se simțeau lovite, copleșite de transfer.

Gura i se strâmbă, gâtul i se încordă. „Nu-mi plac locurile pe care nu le pot vedea.”

„De când? Nu am observat să ții lumina aprinsă aici în permanență. Sau aceste umbre sunt diferite?”

Căldura îi urcă în ceafă. Se uită fix la barele de fier din podea. „Cunosc această cameră. Locurile pe care nu le cunosc, ale căror limite nu le pot vedea. În rezervorul de stază era întotdeauna întuneric, indiferent cât de mult încercam să văd, și nu

simţeam nimic în jurul meu, doar corpul meu plutind şi nemişcat. Părea... nesfârşit. Ca şi cum nu eram nicăieri. Am stat acolo atât de mult timp. Mă gândeam că în cele din urmă va veni cineva, dar..." Scutură din cap. „Când văd locuri întunecate şi nu ştiu unde se termină, simt că voi dispărea în ele, dar de data asta nu voi mai fi găsită niciodată."

Părea iraţională. Era iraţională, dar nu avea ce face; exista o ruptură între raţiunea şi mintea ei, o falie care le despărţea pentru totdeauna. Mintea ei nu-i păsa dacă frica avea sens; voia doar să nu se mai întoarcă niciodată.

Ferron tăcu atât de mult timp încât ea îl privi în cele din urmă, cu o curiozitate morbidă, dar el era de necitit. Stătea nemişcat ca o statuie, privind-o fix.

Era prima dată când se obosise să-l privească, să-l vadă pentru ceea ce era, mai degrabă decât pentru cine era.

Hainele lui ascundeau bine acest lucru, dar era ciudat de subţire. Nu era deloc construit ca un alchimist de fier. Nici măcar nu avea aspectul sau prezenţa unui alchimist de luptă. Nu şi-l putea imagina cu o armă grea în mână.

În afară de intensitatea prădătoare din ochii lui, trăsăturile lui erau aproape prea fine, ca o statuie sculptată cu o lovitură prea mult.

Totul la el era subţire şi ascuţit.

„Ştii", spuse Ferron, smulgând-o din gândurile ei, „când am auzit că tu vei fi eleva mea, abia aşteptam să te distrug".

El clătină din cap. „Dar nu cred că este posibil să depăşesc ceea ce ţi-ai făcut singură".

CAPITOLUL 7

FERRON O DUCEA ŞI O ADUCEA din curte în fiecare zi. După aceea, era mereu într-o dispoziţie sumbră şi îi arăta batjocoritor locaţia diverselor întrerupătoare de lumină pe care ea era „prea proastă" să le observe singură.

Era atât de condescendent, încât îi venea să arunce cu o piatră în el şi era dezamăgită când nu găsea nimic afară decât bucăţi mici de pietriş alb fin măcinat.

Curtea o plictisea. Era plictisitoare şi îngrozitor de rece, zăpada de iarnă apăsând în nori, deşi nu era niciodată mai mult decât un strat subţire pe pământ — suficient pentru a-i lăsa picioarele amorţite de frig.

Când era singură, se aventura afară din camera ei, hotărâtă să găsească o armă acceptabilă; chiar şi un cui de mobilă ar fi fost bun. Dacă Ferron nu ar fi făcut o greşeală şi nu ar fi făcut-o, ea s-ar fi sinucis înainte de următoarea sesiune de transfer.

În orele în care lumina se strecură prin ferestrele din est, dacă stătea lângă pereţi şi se concentra foarte atent asupra respiraţiei, putea să facă aceste excursii.

Dar de fiecare dată când părăsea camera pentru mult timp, necrothrall-urile începeau să se materializeze. Nu încercau să o oprească sau să o împingă înapoi în cameră; doar o priveau, plutind ca nişte apariţii fantomatice.

Ea încerca să-i ignore, împreună cu scârţâiturile şi gemetele casei, umbrele mişcătoare, dar ei îi făceau imposibil să găsească vreun mijloc de sinucidere. Ea persista cu încăpăţânare, dar majoritatea camerelor erau încuiate, iar cele care nu erau încuiate nu conţineau decât mobilă veche şi bibelouri inutile.

Într-o cameră veche, ea găsi un tablou înghesuit în spatele unui cadru de pat dezasamblat. Era acoperit cu o cârpă de praf. Ea l-a scos, curioasă.

După ce a dat cârpa la o parte, a văzut că era un portret al familiei Ferron. Nu Ferron şi Aurelia, ci Ferron când era copil, împreună cu părinţii lui.

Atreus Ferron, fostul patriarh, era un bărbat corpolent pe care Helena îşi amintea vag că îl văzuse la Institut. Avea trăsături aspre, un chip cu linii dure şi sprâncene groase care umbreau ochii albastru-pal. Era îmbrăcat elegant, dar descendenţa familiei de fierari şi lăcătuşi era evidentă în constituţia sa, în umerii largi şi mâinile uriaşe, cu inele grele de fier care îi decorau degetele.

Kaine Ferron stătea lângă tatăl său. Arăta exact aşa cum şi-l amintea ea de la Institut, atât de diferit de versiunea distilată care urma să devină. Faţa lui era mai plină şi, deşi era aproape la fel de înalt ca tatăl său, nu avea deloc constituţia care îl făcea pe patriarh atât de intimidant. Ferron era slăbănog, cu aerul unui mânzul. Manierele lui erau o imitaţie clară ale bărbatului care se înălţa lângă el. Părul lui castaniu era mai deschis decât al tatălui său, dar coafat identic, iar expresia şi postura lui îl oglindeau pe Atreus, cu sprâncene întunecate coborâte peste ochii căprui.

Figura centrală a portretului era o femeie într-o rochie gri pal. Purta un inel de fier pe degetul inelar, dar mâinile ei erau atât de delicate încât părea nepotrivit pentru ea. Era subţire ca un salcie, cu faţa în formă de inimă, ochi cenuşii şi bărbie mică încadrată de părul cenuşiu-castaniu. Dacă Helena ar fi văzut un portret doar cu ea, nu ar fi ghicit niciodată că aceasta era mama lui Ferron, dar, alături de el, putea vedea influenţa ei în constituţia lui, felul în care trăsăturile ei îi înmoiau pe ale lui Ferron,

ștergând unghiurile aspre și constituția pe care le moștenise de la tatăl său; dar cea mai mare asemănare era în gurile lor și în ceva din lumina și înclinarea ochilor lor.

Helena studiă chipurile îndelung, înainte de a observa că portretul era incomplet. Detaliile vestimentației și motivele incluse de obicei în astfel de portrete lipseau cu desăvârșire. De parcă ceva îl întrerupsese și de aceea fusese abandonat.

Ea lăsă cârpa de praf să-i alunece din degete și ascunse pictura înapoi în ascunzătoarea ei. Mintea ei se învârtea ca o monedă între Ferron cu părul negru din pictură și versiunea argintie-palidă care exista acum.

„INFLAMAȚIA A DISPĂRUT APROAPE COMPLET", anunță Stroud două săptămâni mai târziu, aducând-o din nou pe Mandl cu ea și apăsând-o intruziv pe Helena până când vederea acesteia se înroși. „Cred că sesiunile lunare vor fi suficiente. Deși" – îi apucă încheietura mâinii Helenei, inspectându-i tonusul muscular cu dezaprobare – „nu te recuperezi așa cum speram. Iei aer curat zilnic?"

„Da. High Reeve se asigură de asta."

„Și faci exerciții fizice? Cu cât constituția ta este mai puternică, cu atât este mai probabil să faci față transferului fără alte crize febrile."

Helena o privi pe Stroud cu uimire și neîncredere, neînțelegând de ce nimeni nu i-a spus asta până acum. Avusese crize?

Stroud o privi așteptând un răspuns, iar Helena își aminti că femeia credea că plimbările ar putea preveni crizele.

„Da", răspunse Helena.

„Bine. S-a observat că ai o tulburare nervoasă."

Helena strânse din dinți. Desigur că Ferron îi spusese lui Stroud.

„Da. Nu-mi plac locurile întunecate pe care nu le cunosc."

Mandl scoase un râs disprețuitor.

„Păi, nu prea avem ce face în privința asta",

spuse Stroud și reluă examinarea Helenei. „Știi, e păcat că nu te pot folosi ca subiect de testare pentru programul meu. Am recitit documentele tale de admitere. Aveai un repertoriu remarcabil."

Helena simți un nod în gât.

„Familia Holdfast adora să colecționeze alchimiști rari", spuse Mandl.

Helena își mușcă limba până simți gustul sângelui.

Stroud dădu din cap. „Odată ce Înaltul Reeve va termina cu tine, cred că voi cere să te am pe tine următoarea."

Helena ridică brusc bărbia. „Ei bine, nu vei avea prea mult noroc cu mine. Sunt sterilizată."

Ea se strâmbă când rezonanța lui Stroud îi străpuse brusc abdomenul inferior. O clipă mai târziu, dezamăgirea și furia luminau fața lui Stroud.

„Când s-a întâmplat asta?"

Helena își întoarse privirea, fixând cu atâta intensitate cealaltă parte a camerei, încât vederea i se înceţoșă. „Era una dintre condițiile pe care Falcon le-a impus pentru a mă lăsa să intru în oraș. Deoarece vivimanția este o corupție a sufletului care începe în uter, ar putea... ar putea fi transmisă. Deja depusesem jurământul ca vindecătoare că nu mă voi căsători și nu voi avea copii, dar el..." Înghiți în sec. „El voia să fie sigur."

„Și, bineînțeles, ai fost de acord", spuse Stroud, retrăgându-și mâna. „Pentru că ai crezut că te vor accepta așa cum ești dacă te vei umili suficient."

Helena simți căldura răspândindu-se pe maxilar. „Nu avea rost să refuz. Cum am spus, deja depusesem jurământul."

Stroud chicoti. „De obicei, copiii erau cei care credeau minciuna asta."

Helena o privi, strângând ochii.

Stroud avea o expresie ironică și îl privi din nou pe Mandl. „Nu știai? Flacăra ta eternă era destul de pricepută în a identifica potențialii vivimanți care nici măcar nu se născuseră. A fost acum vreo treizeci de ani când Principatul Helios a mandatat ca toate sarcinile să fie gestionate de spitalele Credinței. Medici devotați, instruiți să știe ce să caute și ce soluții să ofere. Ce fel de părinți ar vrea să păstreze un monstru odată ce au fost avertizați de pericol?"

Helena simți un nod în stomac.

„Mandl a fost abandonată la naștere, crescută ca orfană într-unul dintre cuiburi.

Copiii ca ea erau informați că sufletul lor corupt trebuie purificat și că, dacă fac ceea ce li se cere, ar putea fi doriți într-o bună zi." Stroud ridică din umeri. „Desigur, nici Credința, nici Paladia nu i-au dorit vreodată pentru altceva decât muncă forțată. Și uite, te-au tratat în același fel." „Nu", spuse Helena, scuturând din cap.

„Luc nu era așa. Nici măcar nu știa despre condițiile pentru ca eu să devin vindecătoare. Sau cum funcționa vindecarea. Nu m-ar fi lăsat, dacă ar fi știut. Oameni

ca Falcon Matias aveau opinii dure, dar Luc îi ținea mereu în frâu pe oameni ca Falcon. Odată ce s-a terminat, el a vrut să...” „

Dacă nu știa, asta înseamnă doar că era o marionetă și un prost. Iar tu ești în continuare una”, spuse Mandl, cu fața ei moartă plină de ură, înainte de a se întoarce către Stroud. „Ar trebui să-i spui ce a făcut Eminența Sa cu Holdfast după ce l-a ucis.”

Helena simți cum i se face un nod în stomac. Se uită repede la ei, dar Stroud scutură din cap. „Amintește-ți locul tău, Mandl.”

Când au plecat, Helena a rămas nemișcată, întrebându-se ce se întâmplase cu Luc.

Desigur, nu era o surpriză că nu îl incineraseră cum se cuvine, dar... ce se întâmplase de Mandl voia ca Helena să fie torturată cu această informație?

Luc nu merita cruzimea și ura la care fusese supus.

Recunoștea că el nu știa totul, dar asta nu era pentru că era o marionetă. Poziția de principat era complexă. A fi un lider religios și conducător era o sarcină dificilă, mai ales în timpul războiului, când se aștepta ca el să lupte și să guverneze. Nu putea fi împovărat de deciziile personale ale tuturor celorlalți.

Unele alegeri trebuiau făcute fără el, anumite sacrificii care l-ar fi paralizat să le facă sau chiar să le cunoască. Asta nu-l făcea o marionetă. Îl făcea uman.

Helena îl iubea pentru cât de uman era. Nu era nevoie să fie Principat sau favorizat de zei. Era suficient de bun așa cum era.

FERRON A APĂRUT, ca de obicei, după prânzul necomestibil al Helenei. Ea s-a dus resemnată să-și ia mantaua.

„Nu e nevoie astăzi”, a spus el. Ea s-a oprit, privindu-l cu precauție.

Ușa se închise în urma lui cu un clic ușor.

Degetele lui se învârti, iar rezonanța lui o cuprinse. Ea fu trasă înainte. Odată ce ajunse lângă pat, mâna lui se mișcă, răsturnând-o pe spate pe saltea.

Ferron se apropie cu un aer plictisit, singura emoție fiind o sclipire în ochii lui.

Helena își mușcă buza pentru a rămâne tăcută, încercând să-și stabilizeze respirația în timp ce lupta împotriva rezonanței lui.

El o privea de sus, cu ochii ascunși sub pleoape.

Ea nici măcar nu se gândise la asta. Ar fi trebuit. Știa că el era un monstru, dar el nu arătase niciodată interes.

De parcă interesul ar fi avut vreo legătură cu asta. Mintea ei gonea. De ce acum? De ce astăzi? Oare Stroud îi spusese că Helena era sterilă şi el văzuse asta ca pe o oportunitate? Ceva ce putea exploata fără consecinţe?

Un geamăt îi urcă în gât. Îşi dorea să se poată scufunda în saltea şi să se sufoce acolo. Îşi dorea să poată ţipa. Degetele îi reuşiră să se flexeze, dar în locul unde ar fi trebuit să fie rezonanţa ei, nu era nimic altceva decât o rană deschisă.

Mâna lui dreaptă apăsă salteaua lângă capul ei şi îi întoarse bărbia până când ea îl privi direct.

Inima ei se cutremură.

Pupilele lui erau contractate, irisul lui cenuşiu ca o furtună.

Degetele lui reci urmau curba maxilarului ei până la tâmplă. Ea zăcea, conştientă visceral de greutatea corpului lui, în timp ce rezonanţa lui îi străpungea mintea.

Mintea ei era ca un glob de zăpadă răsturnat, toate gândurile ei învârtindu-se ca fulgii de zăpadă prin conştiinţa ei.

Nu era transfer, dar ea încă îi putea simţi vag mintea prin conexiune. Îi suportă amuzamentul faţă de toate ideile ei de a-l ucide – care se transformaseră într-o adevărată constelaţie de fantezii. El le parcursese pe toate fără să-şi facă griji, apoi se afundă mai adânc în mintea ei, urmărind explorările ei timide ale casei, curţii, necrothrall-urilor, ziarului pe care îl furase, Stroud. Singurul moment în care simţi o urmă de reacţie din partea lui fu când se gândi constant la Luc, la amploarea durerii ei.

Apoi se afla în camera ei, întinzându-se după mantia ei, iar el închidea uşa, şi ea ştia ce urma să se întâmple.

Amintirea s-a evaporat ca ceaţa sub soarele strălucitor, iar ea s-a trezit întinsă pe pat, cu Ferron privind-o cu o expresie dispreţuitoare pe chip. El şi-a retras mâna.

„Nu am nicio dorinţă să te ating”, a spus el, rânjind. „Prezenţa ta aici este suficient de jignitoare.”

„Mici milă”, a spus Helena cu voce seacă.

Nu era o replică foarte inteligentă, dar capul îi pulsa din nou, ca şi cum crusta de pe o rană fusese îndepărtată în timp ce pielea era încă proaspătă.

El se îndreptă şi ea crezu că va ieşi ofensat, aşa că îi puse repede întrebarea care o bântuia.

„Tu l-ai ucis pe Principatul Apollo?”

El se opri şi se sprijini de piciorul patului, încrucișând brațele și înclinând capul într-o parte. „Nu... oficial.”

„Dar tu ai fost. Nu-i așa?” Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai convinsă.

„Nu-ți amintești?” El clătină din cap. „Ai făcut măcar ceva în timpul războiului? După felul în care te prezentau cei de la Holdfast, ai fi crezut că ai încercat măcar să fii de folos, dar ai cel mai obișnuit dosar personal pe care l-am văzut vreodată.”

El râse disprețuitor. „Câți ani din viața ta ai petrecut în spitalul acela? Și pentru ce? Pentru a salva oameni care ar fi fost mai bine dacă i-ai fi lăsat să moară. Dar nu, tu i-ai pus la punct și i-ai trimis înapoi să sufere încă puțin.” Zâmbi încet. „Poate că Stroud se înșeală și tu ai simpatizat cu cauza noastră.”

Nu ar fi putut să o rănească mai mult nici dacă ar fi lovit-o.

Toți acei ani. Toți oamenii pe care îi vindecase, rezonanța ei refăcându-i pentru ca ei să poată trăi și să lupte în continuare, și pentru ce? Pentru ca ei să poată fi torturați până la moarte, sau reduși în sclavie, sau... mai rău?

Până în acel moment, vindecarea fusese singurul lucru pentru care nu se simțise vinovată. Luc era poate mort, dar ea făcuse ceva bun. Acum Ferron îi smulsese acea fărâmă de alinare, transformând gestul într-o formă de atrocitate.

Își acoperi gura cu mâinile până când simți conturul dinților, ghemuindu-se pe o parte.

El râse. „Voi, luptătorii din Rezistență, sunteți întotdeauna ușor de înfrânt.”

Se întoarse să plece.

Durerea îi umplu plămânii, dar ea o înfrână. „Nu mi-ai răspuns la întrebare”, spuse ea prin dinți.

El se opri.

„Da... Ei bine, presupun că nu e niciun rău în a-ți spune.

Marele Necromant mi-a cerut personal să-l ucid pe Principat. El se afla deja de ceva timp în Paladia, adunând în tăcere adepți, dar cu Apollo la putere, Adunarea Breslei nu ar fi obținut niciodată suficient sprijin public. Țara trebuia destabilizată, viitorul trebuia făcut să pară incert. Principatul era imposibil de atacat în public, cu paladinul său, gărzile și toți ceilalți care se adunau în jurul lui, venerându-i strălucirea. Dar cei de la Holdfast erau mereu neglijenți la Institut, convinși că oricine trecea prin porțile acelea ar fi fost prea orbit de splendoarea lor ca să le pună mâna pe ei.

Ea îl urmărea din colţul ochiului pe Ferron, care îşi ridică mâna stângă, studiind-o. „Sunt sigur că ştii cât de fascinantă este rezonanţa vivimantică. Când mi-am scufundat mâna în cavitatea toracică a lui, a fost ca şi cum aş fi spart suprafaţa apei. Am alunecat înăuntru" – degetele lui s-au încovoiat – „apoi i-am scos inima care bătea. Ar fi trebuit să vezi şocul de pe faţa lui. Nu mi-am dat seama că va mai trăi o clipă, dar a trăit suficient cât să ştie exact cine l-a ucis. "

Principatul Apollo era un om cald, generos, cu un zâmbet uşor, gata să glumească cu orice student nervos care se apropia. Luc era foarte asemănător cu el. Avea acelaşi zâmbet strâmb. A fi lângă ei era ca şi cum ai sta în soarele verii.

„Presupun că maestrul tău era foarte mulţumit de tine", spuse ea monoton, nevoind să-i ofere satisfacţia de a-i vedea groaza.

„Într-adevăr, era. Toţi mă aşteptau când m-am întors. Am avut o cină festivă cu el, mama mea şi cu mine. Am fost declarat un copil minune..."

Helena ridică privirea. Ochii lui erau fixaţi pe fereastră, de parcă mintea lui era în altă parte.

Se trezi din reverie, privind în jos.

„Alte întrebări?" Ridică o sprânceană, ca şi cum ar fi provocat-o.

„Nu", spuse ea repede, privind în altă parte. „Ai făcut destul."

CAPITOLUL 8

LUC HOLDFAST STĂTUA PE ACOPERIŞUL Turnului Alchimiei, cu spatele aplecat pe ţiglele înclinate, învârtind absent o pipă de opiu între degete. Turla Turnului, luminată de Flacăra Eternă, ardea deasupra lui, ca un far de lumină albă.

Soarele apunea, iar lumea era învăluită în umbre bronzate când Helena se căţăra să i se alăture.

Era atât de slăbit, încât părea deja mai bătrân decât tatăl său. Războiul îl măcinase până la os. Tendoanele de-a lungul gâtului îi ieşeau în relief ca nişte corzi când înghiţea, se uita în jur, apoi îşi îndrepta din nou privirea în altă parte.

„Ce s-a întâmplat cu noi, Hel?", întrebă el, în timp ce ea se ghemui lângă el.

Ea privi spre orizont, dincolo de toate turnurile, spre sud.

„Un război", spuse ea.

„Credeai în mine. Ce am făcut ca să nu mai crezi?" Vocea lui era îndepărtată.

„Încă cred în tine, Luc”, spuse ea. „Dar trebuie să câştigăm acest război; nu putem face alegeri pentru că vrem să avem o anumită poveste de spus mai târziu. Miza este prea mare.”

„Nu”, spuse el. „Aşa vom câştiga. Aşa am câştigat întotdeauna. Tatăl meu, bunicul meu, toţi Principatele până înapoi la Orion. Au câştigat având încredere că binele va triumfa asupra răului, şi eu trebuie să fac la fel.”

Degetul lui mare lovi degetul arătător, aprinzând inelele de aprindere. Flăcări palide se aprinseră, umplându-i palma, o lumină ca un mic soare. Degetele lui se închiseră în jurul lor, lăsând doar o limbă de foc de-a lungul vârfului degetului, în timp ce îşi băgă pipa de opiu între buze şi apropie flacăra de bol.

Helena îşi întoarse privirea, ascultându-l cum inhalează.

„Dar dacă nu e atât de simplu?”, spuse ea. „Toţi cei care câştigă spun că au fost buni, dar ei sunt cei care spun povestea. Ei aleg cum o vom ţine minte. Dar dacă nu e niciodată atât de simplu?”

El clătină din cap. „Orion a devenit binecuvântat de soare pentru că a refuzat să-şi încalce credinţa.”

Helena expiră, ascunzându-şi faţa în mâini.

Auzi inelele lui scânteind, iar pipa şuieră când opiul se vaporiză.

„Luc, te rog, lasă-mă să te ajut.” Încercă să se apropie de el.

El se retrase. „Nu mă atinge.”

Se balanţa periculos de aproape de acea cădere imensă, de parcă Abisul încă îl chema. Ea nu mai ştia cum să-l aducă înapoi, ce să-i spună ca să o mai asculte.

„Îţi aminteşti ce ţi-am promis, Luc, în noaptea în care ai venit aici?”, îl întrebă ea, cu voce implorătoare.

El nu răspunse. Privirea lui se întorsese la o stare de stupoare vagă, apusul de soare conturându-i trăsăturile slăbite, ca şi cum l-ar fi aurit.

„Ţi-am promis că voi face orice pentru tine.” Îşi strânse degetele în pumn. „Poate că nu ţi-ai dat seama cât de departe eram dispusă să merg.”

AMINTIREA LUI LUC ÎI RĂMĂSESE în minte Helenei când se trezi dimineaţa.

Stătea întinsă în pat, retrăind-o. Era o amintire uitată, care ar fi trebuit să o sperie, dar părea să nu conţină informaţii utile pentru Ferron, iar ea îl ducea dorul lui Luc cu disperare, chiar dacă era o amintire amară ca apa mării.

Fumase opiu. Cum se întâmplase asta? Trebuia să fi fost rănit îngrozitor pentru a i se permite să consume astfel de droguri. Mătușa lui Ilva, care fusese administratorul Principatului când Luc era pe front, fusese întotdeauna reticentă în a-i permite să consume droguri, preferând să utilizeze abilitățile Helenei decât să rişte dependența.

Dar el nu o lăsa nici măcar pe Helena să-l atingă.

Ea zăcea în pat, răscolind amintirea în minte, notând fiecare detaliu. Lumina serii, felul în care îi bronza trăsăturile şi îi lumina ochii. Felul nervos şi intens în care îi mișca degetele când aprindea inelele, dând viață flăcărilor.

Îi plăcea piromania lui. Întotdeauna i se părea mai mult magie decât alchimie, felul în care putea face focul o extensie a lui însuşi cu acele flăcări strălucitoare ca soarele.

Familia Holdfast era întotdeauna descrisă înconjurată de foc. Crearea focului sacru şi alchimizarea aurului erau cele două daruri unice pe care Sol le-a acordat familiei Holdfast.

Alchimizarea, transformarea unui metal în altul, era cea mai dificilă formă de alchimie. Înainte de înființarea Institutului de către Orion Holdfast, scrierile alchimice timpurii erau mai mult legate de idei mitologice decât de ştiință.

Miticul Cetus, adesea numit primul alchimist nordic, era creditat cu sute, chiar mii de scrieri alchimice timpurii, care se întindeau pe mai multe secole. Cercetătorii au speculat că Cetus era numele unei şcoli sau al unei secte alchimice. Misterul a fost dezvăluit mai târziu ca fiind o consecință a superstiției. Primii alchimişti erau obligați să scrie sub pseudonim, inițial pentru a evita persecuția, iar mai târziu, alchimiştii începători foloseau numele unor alchimişti mai faimoşi în încercarea de a-şi legitima teoriile şi descoperirile. Drept urmare, „Cetus” a scris aproape toate textele de alchimie care au supraviețuit.

Deşi lucrările lui Cetus erau considerate istorice, ele erau extrem de inexacte şi se punea la îndoială existența vreunui alchimist cu acest nume, dar, neavând pe nimeni altcineva cui să i se atribuie, aproape toate teoriile şi descoperirile alchimice timpurii anterioare fondării Paladiei au rămas atribuite lui.

Scrierile timpurii ale lui Cetus au stabilit principiul alchimic conform căruia un metal putea fi alchimizat doar într-o formă mai puțin nobilă, adesea în conformitate cu ierarhia planetară.

Mai târziu, Orion Holdfast a descoperit principiile moderne ale alchimizării, răsturnând afirmaţiile lui Cetus şi stabilind metodele şi principiile necesare pentru a transforma metalele ignobile în cele mai puţin coruptibile.

În lucrarea lui Orion, alchimizarea se baza pe puritatea spirituală; numai un alchimist cu un suflet la fel de pur ca metalul pe care dorea să-l creeze putea să-l alchimizeze.

Lumina şi puritatea lui Sol, revărsate ca o binecuvântare asupra familiei Holdfast, le-au conferit acestora abilitatea divină de a transforma plumbul în aur pur.

Cu toate acestea, Luc a preferat întotdeauna piromancia. Existau reguli stricte pe care familia trebuia să le respecte atunci când alchimiza aurul. Metalul ceresc nu putea fi abuzat sau folosit în scopuri egoiste; la urma urmei, moneda ţărilor vecine şi a Paladiei trebuia respectată. Existau şi reguli privind focul, dar nu atât de elaborate ca cele care implicau producţia de aur.

Îşi amintea prima dată când Luc i-a arătat focul său. Era sigură că flăcările îl vor arde, dar acestea dansau pur şi simplu pe suprafaţa degetelor sale, strălucind ca o stea în mâna lui.

Chiar şi fără flăcări, se simţea mereu caldă lângă Luc; chiar şi iernile reci din Paladia erau topite de prezenţa lui. Acum, singură, îi era atât de dor de el, încât oasele şi pielea îi dureau de familiaritatea şi confortul unei îmbrăţişări.

HELENA TERMINASE explorarea aripii de la etajul al doilea şi se hotărî să exploreze parterul.

Stătea şi privea în jos, spre scara întortocheată şi umbrită, în timp ce geamurile ferestrelor zăngăneau ca nişte dinţi care clănţăneau, iar vântul gemea prin coridor.

Degetele i se strânseră în jurul balustradei, netedă ca osul sub palma ei. Strânse până când simţi fibrele lemnului, încheietura mâinii lovindu-se de cătuşă.

Refuză să-şi lase privirea să se scufunde în umbră în timp ce păşea înainte.

Se gândi la stâncile de pe Etras, la vuietul nesfârşit al mării. În memoria ei, era din nou copil, căţărându-se printre bazine de maree în timpul verii Abeyance, când Lumithia pălea şi marea se retrăgea, lăsând fundul gol şi plin de comori. Soarele strălucitor al verii îi încălzea pielea.

Helena avea să plece spre sud. Avea să fugă şi să urmeze râul din munţi până la mare şi să navigheze spre casă.

Ajunsă la capătul scărilor, găsi un necrothrall care o aştepta, cu toate luminile chihlimbarie deja aprinse. Un memento fără cuvinte din partea lui Ferron că nu putea face nimic şi nu putea merge nicăieri fără ştirea lui.

Înghiţi în sec, renunţând la fantezie. Avea să moară în Spirefell.

Camerele de la parter se înşirau una după alta. Spirefell părea să aibă mai multe camere decât Ferronii ar fi putut folosi vreodată.

„Vino înapoi, nu am terminat cu tine." O voce aspră o făcu pe Helena să îngheţe înainte să-şi dea seama că nu era adresată ei.

„Nu mai e nimic de spus", se auzi vocea lui Ferron. „Nu mă interesează."

„Nu pleca de lângă mine! Dacă nu mă asculţi, te voi renega şi numele tău va fi şters din breaslă!"

Helena se uită pe coridor şi îl văzu pe Ferron întorcându-se spre lichul pe care îl văzuse cu Stroud la Central, cel care folosea corpul lui Crowther.

„Eşti mort, tată. Poate ai uitat. Cadavrul acela nu are niciun drept asupra averii sau moştenirii mele. Şi" – vocea lui Ferron deveni ascuţită – „nu ai rezonanţă de fier în corpul acela.

Indiferent de titlurile cu care te răsfaţă breasla, nu ai nicio putere reală. A durat aproape un an până când cineva şi-a amintit de tine şi şi mai mult până când au vrut să te primească înapoi. Singurul motiv pentru care te-am lăsat să continui ca maestru al breslei este pentru că am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu decât să mă ocup de detaliile administrării fabricii."

Faţa lichei se întunecă până deveni aproape purpurie de furie. Helena nu ar fi ghicit niciodată că acesta era Atreus Ferron. Crowther avea o constituţie complet diferită, era atât de subţire încât părea un ac şi cu mai mult de jumătate de cap mai scund decât Ferron.

„Ar fi trebuit să refuz rugăminţile mamei tale şi să te omor în pântec", spuse Atreus, cu faţa contorsionată de furie.

„Nu meriţi niciuna dintre suferinţele pe care le-am îndurat pentru tine."

Ferron părea nepăsător, chiar uşor plictisit.

„Păcat că nu ai făcut-o, dacă asta m-ar fi scutit de această conversaţie plictisitoare." Se întoarse, ochii lui cenuşii încă aprinşi de dispreţ. „Ieşi din casa asta, tată, înainte să te dau afară."

Helena se ascunse, temându-se să nu fie descoperită. Necrothrallul care o urmărea clipi liniştit.

„O să regreți asta. Marele Necromant își va aminti că nu te-ai oferit voluntar.”

„Marele Necromant știe exact unde sunt și ce fac. Dacă vrea ceva, nu va apela la cineva ca tine. La urma urmei, de câte ori ai reușit să-l dezamăgești, încât să fii interzis să primești un cadavru cu rezonanță de fier? A fost a doua oară sau a treia?”

Se auzi un mârâit, urmat de un țipăt brusc de metal și o bufnitură. Ea se uită din nou. Atreus era pe pământ; una dintre barele de fier din podea îi prinsese piciorul, trăgându-l înapoi spre aripa principală a casei.

El zgâria pământul, încercând să scape, dar reușind doar să-și rupă aproape degetele. Atreus țipa de furie, cu spume la gură, scotând sunete aproape animale.

Ferron îl urmărea fără să facă nimic. „Aș fi atent cu cadavrul ăla. Piromania este o abilitate rară, să știi. Mai acordă-ți câteva luni și sunt sigur că vei reuși să produci o scânteie.”

HELENA S-A ÎNTOARSĂ ÎN CAMERA EI imediat ce au plecat; doar o privire aruncată asupra casei în acțiune o făcuse mult mai precaută. Înțelesese în teorie că era maleabilă, dar văzând realitatea, fiecare bucățică de filigran din fier forjat i se părea amenințătoare.

Nu era imaginația ei: casa era aproape vie.

La fel și Atreus — sau reanimat. Ar fi jurat că fusese executat înainte de apariția Nemuritorilor.

Încerca în continuare să pună cap la cap fragmentele din amintirile ei pierdute, dar era dificil să știe dacă uitase ceva sau dacă nu fusese informată de la bun început. La urma urmei, un vindecător nu merita prea mult în ceea ce privește autorizarea de securitate. Singura ei cunoștință despre bătălii și strategie militară era încercarea de a opri marea de sânge care urma.

Deși știa cât de periculos era, nu se putea abține să încerce să dezlege misterul a ceea ce uitase. Mintea ei tânjea după context. Totuși, juca un joc de-a șoarecele și pisica cu Ferron, iar ignoranța ei era singura ei apărare. Dar nu se simțea protejată. Se simțea ca și cum ar fi mers orb, cu pielea jupuită.

Mintea ei se învârtea fără încetare, tratând fiecare informație nouă ca pe un indiciu potențial, întorcând-o într-o parte și în alta, încercând să vadă dacă se potrivește cu vreuna dintre lacune. Ce ar fi putut și ea de trebuia ascuns astfel?

Nu mai gândi. Şi-a aşezat picioarele sub dulap şi a început să facă abdomene până când muşchii abdominali au început să o ardă. Lila obişnuia să facă asta în camera lor când era anxioasă şi nu era de serviciu.

Helena trebuia să se concentreze pe Ferron, să găsească o modalitate de a-l provoca să o omoare.

El trebuia să aibă vreun punct slab pe care ea să-l poată exploata.

Kaine Ferron, unde este fisura în armura ta perfectă?

Ca la semnal, uşa se deschise şi el intră.

Se uită în jos, la picioarele ei ascunse sub dulap şi la felul în care era întinsă, gâfâind de efort.

„Văd că ai găsit ceva de făcut."

Ea se forţă să se rostogolească şi să se ridice, înăbuşind o grimasă când se împinse în sus.

El venise mai devreme pentru plimbarea lor, iar această abatere de la rutina zilnică o făcu să devină suspicioasă.

„Vino aici", îi spuse el, scoţând un flacon care conţinea câteva tablete albe mici şi urmărind reacţia ei.

„Ce sunt astea?", întrebă ea când el desfăcu capacul şi scoase una.

El ridică o sprânceană. „Îţi spun dacă o înghiţi ca o fată cuminte."

Helena strânse buzele.

În ciuda faptului că vindecătorii nu aveau, în general, pregătire medicală formală, Helena era foarte familiarizată cu medicina. Ştia foarte bine puterea şi pericolul unui lucru aparent inofensiv precum o mică pastilă albă.

„Ştii că nu o să te omor", spuse Ferron, cu ochii strălucind de amuzament. „La urma urmei, dacă aş face-o, te-ai simţi obligată să vii în fugă."

Helena îl privi cu încruntare. Otravă era doar una dintre nenumăratele posibilităţi.

Ferron nu-i dădu ocazia să aleagă între supunere şi rezistenţă. Rezonanţa lui se aşeză în oasele ei şi îi deschise gura cu forţa. El îi ridică bărbia cu un deget şi îi lăsă pastila pe limba ei, forţând-o să înghită.

Aceasta alunecă ca o pietricică pe esofagul ei.

Ea se aşteptă ca el să o elibereze imediat, dar, în schimb, el îşi scoase mănuşile şi îi luă faţa în mâini, apăsând cu vârfurile degetelor pe maxilarul ei.

Părul de pe ceafă i se ridică şi ea îl lovi violent cu piciorul în tibie.

Maxilarul lui se crispă, dar nu o lăsă să scape. Picioarele ei pur şi simplu încetară să se mai mişte.

„Te urăsc”, spuse ea printre dinţii strânşi.

El nu-i dădu atenţie, iar privirea i se înceţoşă.

Îşi dădu seama că el îi făcea un fel de transmutare complexă. Se întâmpla ceva. Ar fi trebuit să intre în panică, să încerce să se opună, pe măsură ce rezonanţa lui Ferron se scufunda în biochimia ei. În schimb, ea deveni complet calmă.

Îl simţea cum o schimba, ca şi cum ar fi fost un instrument pe care îl acorda; o manipula, o regla, o manipula până când se simţi goală.

El o lăsă în pace.

Ea se îndepărtă brusc, aşteptându-se ca sentimentele să revină. Vivimania de acest tip era practic inutilă, deoarece necesita o conexiune constantă de rezonanţă pentru a fi menţinută.

Totuşi, emoţiile ei nu reveniseră.

Erau în altă parte. Prezente, dar îndepărtate. Îndepărtate.

Ferron o privi cum stătea acolo, lăsând confuzia să-i domine mintea.

Era ca şi cum o bucată de sticlă fusese introdusă între ei. Era conştientă că îl ura. Aceasta era o informaţie care părea extrem de importantă, şi totuşi nu o putea simţi. Ura era mai degrabă o construcţie decât o emoţie.

„Cum te simţi?” Ochii lui ascuţiţi îi catalogau fiecare detaliu.

Pielea îi furnica conştientizând privirea lui scrutătoare, un fior îi parcă trecu pe şira spinării, dar nu simţi valul de frică corespunzător. Doar conştientizare. Mâinile îi încetaseră să mai tremure.

„Simt frig”, spuse ea. „Am senzaţia de amorţeală. Ce sunt pastilele alea?”

„Au fost dezvoltate în timpul războiului. Au un fel de efect de reţinere asupra transformărilor fiziologice care altfel ar fi temporare.”

Helena clipi, întrebându-se cum ar putea funcţiona asta. Probabil că fuseseră dezvoltate folosind chimia în tandem cu vivimanţia; dezvoltate în etape, adresându-se fiecăruia dintre diversele hormoni şi...

Ferron pocni din degete în faţa ei. „Scopul este să te aclimatizezi la casă, astfel încât să nu trebuiască să-mi pierd timpul escortându-te peste tot, nu ca să ai ceva de inversat. Afară.”

Helena nu se lăsă impresionată. Era ciudat cât de goală se simţea. Abia umană. De parcă nimic nu mai avea sens sau consecinţe. Tabletele îi luaseră atât sentimentele bune, cât şi pe cele rele. Era sculptată şi goală. Un abis în loc de un om.

„Aşa e să fii tu?"

El râse sec. „Să-mi placă?"

Ea se gândi. Era cu siguranţă mai uşor să fie lângă Ferron acum, că nu se mai simţea copleşită de cât de mult îl ura şi nu mai era speriată de capacitatea lui de a-i face rău. Era încă extrem de conştientă de cât de periculos era, dar fără reacţia fizică dezgustătoare pe care o provoca acea conştientizare.

„Mă simt ca şi cum aş fi moartă", spuse ea.

El scoase un sunet ciudat. „Ei bine, efectul este temporar. Va dura doar câteva ore."

El făcu un gest spre uşă, dar Helena rămase unde era, strângând ochii.

„Acum te comporţi diferit cu mine. Eşti mai puţin rău." Ea îşi încruntă sprâncenele, confuză – un sentiment pe care, aparent, era încă capabilă să-l experimenteze.

El se apropie de ea şi se aplecă atât de aproape, încât respiraţia lui îi mângâia gâtul.

„De ce te-aş tortura când tu nu reacţionezi?", îi întrebă el încet la ureche.

Se îndreptă, ridicând o sprânceană. „Vezi? Nimic. Nici puls accelerat, nici bătăi rapide ale inimii. Aş putea să aduc unul dintre micuţii tăi prieteni şi să-i jupoi pielea chiar aici, în faţa ta, şi tu nu ai reacţiona." Scutură din cap. „Nu e niciun farmec în asta."

Helena dădu din cap, propriile ei idei prindând contur. Aceasta ar fi starea perfectă în care să se sinucidă în sfârşit, fără ca instinctul de autoconservare să o împiedice.

„Afară", repetă el, o expresie de iritare trecând peste chipul său, ca şi cum i-ar fi citit intenţiile. Helena îşi luă mantaua cu un suspin. Luminile din hol erau toate stinse, doar lumina slabă a zilei se strecură prin ferestre, dar ea nu se temea.

Ştia că erau doar umbre.

Coborî scările şi se îndreptă spre verandă, rămânând o clipă în prag, dar curtea nu o interesa.

Se întoarse să exploreze casa. Nu putea să nu se întrebe de ce Ferron alesese să o drogheze. Nu era mai convenabil pentru ea să fie speriată?

El trebuia să aibă un fel de măsură de siguranţă, un truc pentru a o supraveghea pe care ea nu-l descoperise încă.

Se opri din mers, un gând brusc venindu-i în minte, unul care nu-i trecuse prin cap când era consumată de gânduri despre umbre.

Se întoarse şi se îndreptă spre aripa de vest. Ferron era pe verandă, citind o carte. El aruncă o privire prin uşa deschisă, dar ea îl ignoră, urcând scările şi scrutând fiecare colţ în timp ce se îndrepta spre camera ei.

Rar ridica privirea. Tavanele erau umbroase, întunericul apăsând mereu asupra ei când se uita prea mult timp. Se concentra pe împrejurimile imediate, pe pereţii la îndemână, pe următorul loc pe care îl păşea, pe spaţiul dintre umbre. Nu ridica privirea.

În camera ei erau două menajere moarte, care făceau patul, cu ferestrele larg deschise. Au aruncat plapuma şi au închis imediat ferestrele, încuiându-le când Helena a intrat.

Ea le-a ignorat, apucând fotoliul şi târându-l în colţul îndepărtat al camerei, în timp ce cătuşele se loveau de oasele din interiorul încheieturii mâinii ei. Se urcă pe scaun şi, în cele din urmă, îl înclină spre perete, căţărându-se pe spătar pentru a putea vedea bine colţul înalt de lângă uşă.

Ascuns în umbră era un ochi încastrat în sticlă. Se rotea, pupila se contracta, ca şi cum ar fi fost încă viu, şi o privea fix.

Irisul era de un albastru frumos şi profund.

Oferă mulţi bani pe ochi, spusese Grace.

Tapiţeria scaunului era alunecoasă. Helena alunecă înapoi, iar scaunul se prăbuşi pe cele patru picioare în momentul în care Ferron intră.

„Ţi-a luat destul de mult”, spuse el.

„Mă urmăreşti mereu?”, întrebă ea în cele din urmă, privind în continuare spre colţ. Ochiul era ascuns atât de ingenios încât abia îl putea distinge. Câte avea în casă?

Nu putea fi singurul, dacă ne luăm după viteza cu care necrothrall-ii o găsiseră.

El râse dispreţuitor. „Nici vorbă. Eşti teribil de plictisitoare.”

Ar fi trebuit să fie îngrozită. Ar fi fost, dar asta urma să se întâmple mai târziu. În acel moment, tot ce simţea era curiozitate. Se uită la el. Avea în mână o carte despre plante otrăvitoare, cu degetul arătător marcând pagina.

„Cum funcţionează asta? Nu ştiam că poţi... reanima părţi.”

„De fapt, e mai ușor decât sclavii”, spuse el, venind să stea lângă ea. „Reanimarea e ca electricitatea. Trebuie doar să canalizezi energia potrivită acolo unde trebuie și să o menții acolo. Nu e nevoie de aproape nimic pentru a menține ceva atât de mic odată ce e învelit în conservanții potriviți.”

Era mai puțin interesant decât sperase. Se întoarse să privească servitoarele, care terminau de curățat camera.

Erau remarcabil de reanimate. O persoană ar fi putut să nu observe că erau moarte. Erau agile și precise în sarcinile lor și nu prezentau semne de descompunere. Era de necontestat că Ferron avea un talent îngrozitor pentru necromantie.

Era nevoie de o cantitate enormă de resurse mentale pentru a le menține și a le monitoriza independent, astfel încât să se comporte așa. Exista un motiv pentru care necrothrall-urile erau folosite în principal pentru munca repetitivă și hoardele de luptă: sarcinile complexe depășeau capacitatea lor mentală limitată.

Cum era posibil?

Ea îl privi pe Ferron, scrutându-l.

„Nu ești un homunculus, nu-i așa?” Se simți ridicolă punând această întrebare. Oamenii artificiali erau considerați la fel de mitici ca himerele sau pietrele filosofale. Una dintre multele idei atribuite lui Cetus în era preștiințifică.

Dintre cele trei, homunculii erau un concept deosebit de durabil. Ideea era că, prin plasarea seminței unui bărbat într-un cucurbit cu un mediu adecvat de căldură stabilă, aceasta putea prinde viață de la sine. După ce era hrănită cu sânge distilat, putea crește și deveni un om cu un potențial alchimic nelimitat și complet lipsit de defecte, deoarece nu era afectată de mediul inferior și de contribuțiile unui uter feminin – sursa tuturor defectelor umanității.

Ferron o privi fix. „Poftim?”

„Nu contează”, spuse ea repede. Evident, nu era așa; ea îl cunoștea ca pe un băiat obișnuit, iar un om „fără defecte” nu ar fi fost un criminal în serie. „Încerc doar să te înțeleg.”

El râse. „Presupun că ar trebui să mă simt flatat că asta ai dedus, dar nu, nu sunt un homunculus.” Urma o pauză. „Deși Bennet a petrecut ani întregi încercând să creeze unul. Tot ce a obținut a fost o mulțime de cucurbitacee cu spermă putrezită.”

Ea făcu o grimasă, dar îl privi din nou.

Era incontestabil că Ferron suferise o transformare. Având în vedere forma monstruoasă și deformată a lui Morrough, era logic ca acesta să aibă abilități nefirești

ca urmare a transformărilor pe care le făcuse asupra sa, dar Ferron părea în mare parte uman.

De unde provenea puterea? Ea îl studiă.

Se presupunea că existau cristale şi pietre preţioase cu proprietăţi utile pentru rezonanţă. În miturile timpurii ale Orion Holdfast, binecuvântarea lui Sol era descrisă ca o piatră celestă uriaşă. Ca urmare, amuletele cu cristale erau populare de mult timp. Coliere şi broşe erau vândute în magazinele şi tarabele din Paladian pelerinilor care vizitau oraşul-stat considerat deosebit de sacru pentru Credinţă, adesea cu promisiunea că acestea vor întări sau extinde rezonanţa sau repertoriul unui alchimist, asigurându-i admiterea la Institut.

Mulţi studenţi purtau bijuterii de familie, iar oficialii Credinţei purtau adesea obiecte cu pietre solare.

Ea îl studiă pe Ferron în căutarea unor bijuterii sau semne ale unei amulete. Familiile din breaslă purtau de obicei inele cu sigiliu şi o varietate de broşe şi insigne pentru a indica ordinele şi cluburile lor exclusive, dar, în contrast puternic cu soţia şi tatăl său, Ferron nu purta de obicei nimic, nici măcar o verighetă. Singura piesă vizibilă era un inel subţire, din metal închis la culoare, pe mâna dreaptă.

Ea îl studiă cu ochii mijiţi.

„Ce fel de inel este acela?", întrebă ea.

El privi în jos. „Acesta?", întrebă el, de parcă ar fi existat alte inele la care ea s-ar fi putut referi. Îşi întoarse mâna. „Doar o piesă veche."

Îl scoase şi i-l aruncă. Ea îl prinse reflex, dezamăgită să descopere că nu era deloc un metal negru neobişnuit, ci un inel de argint puternic oxidat, de parcă nu-l scosese niciodată pentru a-l îngriji. Era forjat manual, nu creat prin transmutare; putea vedea urmele ciocanului care îi conferiseră un model scaldat, aproape geometric.

Un lucru bizar pentru un alchimist al fierului.

Simţea că el o priveşte şi se întrebă ce ar face dacă l-ar înghiţi.

„Nu-l înghiţi."

Ea ridică privirea.

El o privi din colţul ochiului. „Ai noroc că examenul naţional nu testează abilitatea de a minţi. Ai o faţă transparentă."

El întinse mâna după inel. Helena se gândi să-l bage în gură doar pentru a-l provoca.

Iritarea îi strălucea în ochi. „Încearcă și ți-l voi scoate din nou. Tot ce vei obține este o durere în gât.”

Ea lăsă inelul să cadă în palma lui, iar el îl puse la loc pe deget.

„De ce acest interes brusc pentru mine?”, întrebă el.

Ea ridică din umeri. „Nu ai sens.”

El ridică o sprânceană. „Oh, asta e tot? Și eu care speram că plănuiești să mă seduci.”

Ea îl privi fără expresie.

El zâmbi batjocoritor. „Să-mi furi inima cu inteligența și farmecul tău.”

Helena râse dispreţuitor.

„Cine știe, poate că am o înclinație pentru...” Se opri, studiind-o, încercând să găsească ceva.

Helena se îndepărtă. „Poate mâine.”

SINGURĂ, era plăcut să se simtă din nou o persoană funcțională. Helena uitase cât de ușor era să existe când mintea și corpul ei nu o trădeau.

Era hotărâtă să nu irosească efectele pastilei și se mișcă repede prin casă, încercând să descifreze compoziția medicamentului.

Părinții ei practicau medicina. Mama ei era farmacistă, iar tatăl ei era chirurg tradițional, format în Khem. Helena crescuse înconjurată de plante medicinale, tincturi și proceduri medicale. Nu era o pregătire formală, dar era suficient pentru ca ea să învețe repede meseria de vindecătoare, spre nemulţumirea superiorului ei religios, Falcon Matias.

Odată, ea încercase să-i spună că principiile vindecării urmau aceleași reguli ca orice formă de medicină, citând munca părinților ei. Era ca și cum ai compara metalurgia manuală cu cea alchimică: utilizarea rezonanței nu altera principiile fundamentale.

El se înfurie atât de tare, încât o obligă pe Helena să petreacă două zile într-o capelă, făcând penitență pentru că îndrăznise să compare rezonanța ei coruptă cu cea a Artei Nobile.

Conform înțelegerii stricte a credinței de către Matias, necromancia, pe lângă încălcarea morților, era și o încălcare a ciclului natural și a legii naturale, iar vivimancia provenea din aceeași formă coruptă de rezonanță.

Vindecarea era permisă în limite, deoarece era clasificată ca o intervenţie spirituală, ceva altruist şi condus divin.

Helena nu înţelesese niciodată de ce, dar Institutul, care în general trata ştiinţa şi credinţa ca fiind complementare, interzicea strict studiul vivimanţiei, chiar şi pentru vindecare. Majoritatea vindecătorilor apăreau în locuri îndepărtate din Munţii Novis şi erau învăţaţi să lucreze doar prin intuiţie, succesul sau eşecul lor fiind lăsat la voia lui Sol. Nu exista nicio „ştiinţă" în acest sens.

Helena a învăţat să-şi ţină gura şi să pretindă că talentul ei neobişnuit pentru vindecare era divin şi nu pentru că înţelegea sistemele şi funcţiile corpului uman.

Tableta pe care Ferron i-o băgase pe gât era o demonstraţie clară a potenţialului dacă vindecarea ar fi fost permisă să fie ştiinţifică. Părea să aibă un fel de componentă vasoconstrictivă. Un glicozid, poate sintetizat din foxglove. Încercă să-şi amintească dacă observase ceva care ar fi putut indica prezenţa acizilor minerali şi poate...

„Sunt îngrozitori, nu-i aşa?" Vocea Aureliei se auzea pe holuri, din holul de la intrare. „La început erau înăuntru, dar indiferent cât de mult îi stropim, tot miros urât. I-am spus lui Kaine că le dau foc dacă mai stau înăuntru încă o zi."

„Nu-ţi va lua altele noi?" Era vocea unui bărbat.

„Nu." Tonul Aureliei era iritat. „Am cerut şi am cerut, dar sunt ale Centrului, aşa că trebuie să le păstrăm. Toţi ceilalţi au sclavi noi tot timpul, dar Kaine nu vrea niciodată să-i schimbe. Apoi, în sfârşit, aduce nişte noi, şi sunt acelea groaznice."

„Pentru prizonieră, presupun."

„Desigur." Vocea Aureliei deveni acră. „Toată casa a fost dată peste cap din cauza ei. Uită-te la balustrade. Fac holul să arate ca o colivie uriaşă, dar Kaine insistă să le păstrăm aşa. Mă ceartă dacă las uşa deschisă, iar sclavii nu sunt niciodată prin preajmă când am nevoie de ei.

E atât de jenant. Am văzut-o pe Lotte Durant zilele trecute. Soţul ei îi cumpără noi sclavi de îndată ce cei vechi încep să se urâţească. O lasă să-i aleagă şi tot. Ei fac tot ce le spune ea. Uneori chiar lucruri îngrozitoare – e atât de amuzant. Una dintre fete a ars mătasea nouă a lui Lotte, şi ar fi trebuit să vezi ce le-a pus Lotte pe toate celelalte să-i facă. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc la asta. Am vrut să pedepsesc unul dintre ai mei odată, şi Kaine a apărut spunând că sunt ai lui şi că, dacă vreau să torturez vreunul, trebuie să-mi fac proprii... Ei bine, aş face-o dacă aş putea.

Helena a urmat vocea Aureliei şi a descoperit că holul se transformase de când îl văzuse ultima oară. Balustradele fuseseră remodelate în bare de fier care se întindeau până la tavan, făcând imposibil să sari de pe palier sau de pe scări. Ferron nu voia să rişte nimic.

Jos, Aurelia şi însoţitoarea ei au intrat în camera alăturată, discutând în continuare despre cât de nedrept şi lipsit de compasiune era Ferron ca soţ.

Detaliile ouroborosului de pe podeaua holului se vedeau mai bine de la etajul al treilea, chiar şi cu barele. Helena s-a uitat în jos, studiind aripile, spinele, colţii şi corpul zvelt care se curba într-un cerc în timp ce se consuma pe sine.

A DOUA ZI, HELENA ZĂCEA imobilizată pe saltea, ca şi cum un bolovan i-ar fi căzut pe piept. O undă de disperare, durere şi furie – toate sentimentele pe care nu le putuse experimenta cu o zi înainte – reveniseră, dublate, atât de grele încât abia putea respira.

Perioada de respiro făcea ca totul să doară şi mai tare; uşurarea momentană făcea ca greutatea să fie şi mai tangibilă. Simţea că se prăbuşeşte.

Coloana vertebrală şi gâtul îi erau supraîncălzite, în timp ce restul corpului era umed şi rece ca gheaţa, cearşafurile şi pijamalele fiind umede şi mirosind puternic a minerale. Cu siguranţă că în pastilă erau săruri minerale.

Se rostogoli pe o parte şi vomită violent pe podea.

Se prăbuşi, tremurând, cu membrele grele. Voia să-l sugrume pe Ferron, apoi să se târască într-o gaură şi să moară. Era fierbinte şi rece, însetată şi disperată după alinare.

Dacă măcar unul dintre necrothralls ar fi intrat şi i-ar fi mângâiat părul, probabil că ar fi plâns.

Un val de singurătate o lovi atât de puternic, încât izbucni într-un suspin şi aproape că izbucni în lacrimi.

Uşa se deschise şi unul dintre necrothralls intră, dar numai pentru a curăţa mizeria.

Rămase în pat, bolnavă, până seara, tremurând şi transpirând până când leşină de epuizare.

Când Ferron sosise a doua zi, Helena îl privise cu ură. Ar fi putut să o avertizeze despre sevraj.

Aşteptase ca ea să-şi ia mantaua, dar, în loc să o conducă, rămăsese în picioare şi o lăsase să treacă pe lângă el.

Holul era neiluminat. Simţea umbrele, întunericul care se apropia, dar îşi ţinea degetele pe lambriuri şi se concentra pe următorul pas. Ştia drumul. Chiar şi în întuneric, îl putea găsi acum.

Când a ajuns în curte, Ferron a apărut pe verandă, observând-o ca un om de ştiinţă cu un subiect de test.

Ea a suspinat şi a început o plimbare plictisitoare în jurul curţii. Când a terminat prima tură, el deja plecase.

CAPITOLUL 9

Câteva zile mai târziu, pe tava cu prânzul Helenei a apărut un bilet.

Pe bilet era scris cu litere bruste: „Transferul are loc în seara asta".

Ferron a intrat în cameră la ora opt. Nu a spus nimic, s-a dus şi s-a aşezat lângă scaunul ei, aşteptând.

Ar fi putut încerca să se opună, dar ştia că era inutil. Se apropie, cuprinsă de greaţă şi teamă, amintirea febrei şi a coşmarurilor deja apucând-o.

În timp ce se aşeza, el îşi scoase mănuşile şi se aşeză în spatele ei.

Ea îşi ţinu privirea fixă înainte până când el îi înclină capul pe spate.

Era mai atent decât fusese prima dată. Se pare că convulsiile febrile erau suficiente pentru a merita o anumită prudenţă.

Presiunea rezonanţei sale s-a dezvoltat mai gradual. Se simţea ca şi cum ar fi scufundat-o prea adânc sub apă, iar când greutatea a început în sfârşit să o zdrobească, era prea târziu să mai scape. Rezonanţa lui i-a sufocat conştiinţa până când gândurile i s-au fragmentat, s-au aplatizat. Viziunea i s-a înroşit, iar ceva cald i-a curs din colţurile ochilor şi peste tâmple.

A urmat o presiune zumzăitoare oribilă, iar apoi Ferron s-a contopit cu conştiinţa ei, ca şi cum s-ar fi unit.

De data aceasta, era brutal de conştientă şi coerentă, în bine sau în rău.

„Te urăsc", zise ea cu voce răguşită şi îl lăsă să simtă fiecare gram din dispreţul ei. Dacă era un moment potrivit să-l provoace, acela era cu siguranţă acum. În timpul unei proceduri atât de periculoase, el nu-şi putea permite să facă greşeli, dar ea nu se putea mişca.

Te urăsc. Trădătorule. Laşule. Te urăsc.

Ferron nu-i dădu atenţie. Era straniu de nemişcat, ca şi cum ar fi fost distras de planul străin al existenţei în care se forţase să intre. De data asta nu făcu nimic, nici măcar nu se uită în jur.

După un moment etern, se dezlegă. Nu se smulse, ci se retrase încet. Era şi mai rău pentru că dură atât de mult. Ca şi cum ar fi fost jupuită din interior.

Camera se transformă într-un tunel, roşie şi zgâriată, mintea ei ca o piele jupuită.

Se prăbuşi în faţă.

O FAŢĂ ÎI APĂRĂ ÎN FAŢĂ. Roşie, apoi albă. Clipi şi roşul se estompa. Ochii ei refuzau să se concentreze. Mâinile şi picioarele îi erau amorţite. Partea dreaptă a feţei şi a corpului îi era rigidă.

Faţa din faţa ei era ciudat de palidă, emoţionantă pentru o clipă, apoi goală, când reuşi să-şi focalizeze privirea asupra ei.

Era un bărbat.

„Eşti bine. Ai avut o criză. Acum s-a terminat."

El îi atinse maxilarul, iar ea simţi căldură sub piele, acolo unde muşchii erau atât de rigizi încât păreau că vor crăpa, îndemnându-i să se relaxeze.

„Poţi să vorbeşti? Ai ţipat câteva minute."

Ea se strădui să înghită, capul îi pulsa, o membrană umedă îi bătea în craniu. Gura îi avea gust de cupru.

Încercă să vorbească, dar muşchii din partea dreaptă a maxilarului erau încă atât de încordaţi, încât abia putea să-şi despartă dinţii. Îşi apăsă faţa în căldura mâinii, dorind să plângă.

Se simţea atât de rece, de parcă ceva otrăvitor se răspândea prin ea, îngheţând-o. Un sunet slab, ca un suspin, îi ieşi din gât.

Nu înţelegea. Nu-şi amintea...

„Cine eşti?", murmură ea printre dinţi.

O mulţime de emoţii îi trecură pe chip. Deschise gura, apoi o închise cu hotărâre.

„Eu sunt responsabil de îngrijirea ta", spuse el în cele din urmă foarte încet, pronunţând fiecare cuvânt cu precizie. Mâna lui alunecă pe partea laterală a gâtului ei,

făcând-o să tremure. Vârfurile degetelor lui atinseră adâncitura de la baza craniului ei. „Culcă-te. Îţi vei aminti când te vei trezi.”

Helena voia răspunsuri, nu somn, dar căldura se infiltra sub pielea ei ca apa. Camera se estompa, marginile dispărând. Faţa se înmuiase pe măsură ce se estompa.

„Te cunosc?”, întrebă ea în timp ce ochii i se închideau.

„Presupun că da.”

CÂND SE TREZI DIN NOU, îşi amintea şi ţipa. Mintea îi era înflăcărată de febră. Trecea de la luciditate la confuzie. Uneori îşi amintea transferul, alteori era pierdută şi confuză.

Să fugă.

Trebuia să fugă, să plece undeva. Dar avea nevoie de ceva.

Nu ar fi plecat fără acel ceva.

În mijlocul nopţii, a ieşit în curte, sub ploaia rece care cădea din cer, căutând. S-a întins pe pământ, încercând să-şi răcorească capul de focul care îi ardea înăuntru. Dacă mintea i s-ar fi răcorit, şi-ar fi amintit ce căuta.

„Ce faci? O să mori de frig, idioato.” Ferron o duse înăuntru.

Pielea ei era atât de rece încât chiar şi mâinile reci ale servitorilor ardeau când îi scoteau hainele ude.

Când în sfârşit o lăsară în pace, încercă să iasă din nou, dar uşa şi ferestrele erau încuiate. În cele din urmă, o legară de pat, ca să nu mai zgârie uşa cu unghiile, încercând să scape.

A fost lăsată acolo, prinsă în capcană, forţată să îndure coşmarurile macabre şi însângerate în timp ce ardea.

De fiecare dată când închidea ochii, se afla la Institut, strălucitor şi auriu şi sclipitor cum fusese odată, urcând în grabă treptele Turnului pentru a ajunge la curs, cu manualele strânse la piept, iar Luc mergând alături de ea. Mai era cineva cu ei, dar chiar şi visele ei se fereau de chipul acelei persoane.

Apoi Helena clipea sau se uita în jos pentru a lua notiţe, iar când se uita din nou, lumea era în ruine. Toţi elevii erau prăbuşiţi pe scaune, tăiaţi, sângele lor împrăştiat prin toată sala. Helena era singura supravieţuitoare în mijlocul carnagiului.

Într-un vis, Penny era întinsă pe o masă medicală, legată şi ţipând în timp ce figuri fără chip o vivisecau în faţa adunării de elevi morţi.

În altul, Ferron era în fața sălii, ca și cum ar fi fost chemat pentru o demonstrație. Stătea acolo, transformându-se treptat dintr-un băiat cu părul negru într-un coșmar palid și argintiu, culoarea lui transformându-se în sânge care picura din mâinile lui.

Când febra a scăzut, membrele Helenei se atrofiaseră din nou. Nu avea idee cât timp trecuse. Se împiedica și tremura ca un pisoi când mergea. Era ca și cum sinapsele din creierul ei erau dezaxate.

Era recunoscătoare că Ferron nu venise să o hărțuiască să iasă afară. Nu voia să-l mai vadă, pentru că avea o amintire foarte clară în care își apăsa fața pe mâna lui, fără să aibă habar cine era.

Responsabil de îngrijirea ei? Un mod foarte generos de a se descrie.

Se opri, retrăind interacțiunea. Pronunția lui lentă când îi răspunse la întrebare. Ea vorbise în etrasiană.

Pe măsură ce își revenea, continua să aibă vise despre Luc, amintiri. Nu erau amintiri uitate, ci momente din trecut care îi provocau dureri în piept când și le amintea.

„Haide", îi șopti Luc după ce o găsi studiind în bibliotecă, „ești aici de două zile. O să-ți crească ciuperci în urechi." Îi trase una dintre ele în glumă. „Ai nevoie de soare. Eu am nevoie de soare."

„Trebuie să termin de analizat structura asta", șuieră ea, încercând să-l îndepărteze cu cotul, în timp ce el începea să-i fure pixurile. „Pleacă."

Luc nu pleca niciodată, indiferent cât de mult îl amenința ea. Se îmbufna și se supăra, făcând din ce în ce mai mult zgomot, până când bibliotecarii îi porunceau Helenei să-l ducă afară, de parcă viitorul Principat ar fi fost un animal de companie recalcitrant.

Când au crescut și ea a început să lucreze în laborator, el nu mai putea să facă zgomot doar pentru a o deranja, așa că, în schimb, amenința că va pleca și va intra în belele, iar ea nu îi promisese tatălui său că îl va feri de belele?

Se duceau în oraș și el îi arăta toate locurile frumoase. Cele mai frumoase capele de foc și imensele catedrale perihelice, grădinile ascunse cu apă, micile librării și cafenele.

Toate turnurile, grădinile și priveliștile din Paladia pe care le iubise vreodată, le cunoștea pentru că Luc i le arătase. Iubise orașul prin ochii lui. Își dorea să fi cedat mai des.

Când Helena reuşi în sfârşit să iasă din nou din camera ei, mintea îi juca feste. Casa părea cumva greşită, diferită de ceea ce îşi amintea. Lumina venea din unghiuri greşite, ferestrele erau în locuri greşite, uşile erau unde nu trebuiau să fie.

„Inflamaţia creierului este mult mai bună de data asta", spuse Stroud când veni să o examineze pe Helena. Rezonanţa ei se mişca sub suprafaţa craniului Helenei ca un vierme. „Nu-mi place că ai avut din nou o criză, dar faptul că a fost doar una este o îmbunătăţire. Cred că un program lunar va fi potrivit."

Stroud abia plecase când Ferron a sosit şi s-a oprit la picioarele patului ei, cu mâinile la spate, studiind-o cu ochii leneşi.

„Ştiai că se apropie solstiţiul?", a spus el în cele din urmă.

Nu. Nu avea habar de dată. Ştia că între sesiunile de transfer era o lună, dar nu era sigură când sosise.

Solstiţiul de iarnă marca sfârşitul anului în nord. Era unul dintre cele mai importante evenimente din calendarul lor. Ţările de coastă din sud, unde zilele nu se scurtau şi nu se lungeau atât de dramatic, urmăreau anul după mareele lunare ale Lumithiei.

„Trebuia să fi plecat deja." Ochii lui se îndreptară spre fereastră. „Se pare că o să te ţin aici toată iarna."

Nu era nicio emoţie în vocea sau pe chipul lui Ferron când spuse asta. Era unul dintre lucrurile pe care Helena le considera cele mai ciudate la el: cât de puţin comunicau uneori corpul şi tonul lui.

Etras avea o cultură şi un limbaj animate, folosind expresii şi gesturi ale mâinilor. Acesta fusese unul dintre multele lucruri care o făcuseră pe Helena să se simtă clar o străină. Învăţase să-şi împletească strâns degetele sub bancă când vorbea în clasă, altfel risca să provoace hohote de râs în clasă când mâinile ei începeau să gesticuleze.

Paladianii apreciau liniştea. Alchimiştii experţi îşi mişcau degetele doar pentru a-şi folosi rezonanţa în mod precis şi controlat. Era o tradiţie culturală. Expresiile erau, de asemenea, apreciate mai mult când erau subtile; insultele veneau adesea sub forma unor complimente sarcastice care nu erau uşor de înţeles pentru un nou-venit.

Helena învăţase să fie nemişcată şi să observe indiciile subtile. Să înţeleagă că, atunci când pupilele se micşorau, ochii îi evitau faţa şi picioarele se îndreptau în altă parte, zâmbetul şi cuvintele frumoase nu însemnau că era plăcută sau că prezenţa ei era dorită.

Ferron era mai greu de citit decât majoritatea paladianilor, nu pentru că gura lui spunea un lucru și corpul altul, ci pentru că corpul lui uneori nu spunea nimic.

Stătea acolo, nemișcat, cu o expresie impasibilă, cu mâinile ascunse. Helena nu-i putea descifra starea de spirit.

„Mâine vor sosi câteva lucruri, pentru a mă scuti de orice inconvenient suplimentar din toate acestea.

Te rog" – el a pus un accent evident pe cuvânt – „nu confunda asta cu un semn de afecțiune".

A doua zi dimineață, un pachet de hârtie a fost lăsat la ușa ei, împreună cu tava cu micul dejun. Înăuntru se afla o pereche de cizme.

Ea le-a scos, trecând cu degetele peste detalii.

Erau frumoase, din piele strălucitoare, cu tălpi solide și o serie de nasturi pentru a le fixa. Putea vedea măiestria în toate detaliile.

Când Ferron se referise la ceva care îi scutea de „inconveniente suplimentare", ea nu se așteptase la pantofi, deși papucii erau zdrențuiți de pietrișul ud.

Își strecură picioarele în ele, așteptând cu nerăbdare să meargă pe holuri fără ca fierul rece ca gheața din podele să-i pătrundă prin picioare.

Atunci și-a dat seama că în pachet era mai mult. O pereche de mănuși din piele de oaie, cu un design ciudat, foarte lungi la încheietură. Nu erau de lungime formală, ci aveau proporții ciudate, mai degrabă ca niște mănuși de vânătoare.

A tras una pe mână din curiozitate și și-a dat seama că forma și lungimea erau menite să acopere cătușele, împiedicând metalul să se răcească și să-i ardă pielea.

Când ieși la plimbare, era pentru prima dată când mâinile și picioarele ei nu începură imediat să o doară de frig.

Totuși, refuză să simtă vreo recunoștință față de Ferron. După solstițiu, vremea avea să devină și mai rece. Dacă urma să rămână acolo toată iarna, probabil că ar fi suferit leziuni nervoase sau degerături din cauza ieșirilor în aer liber. Era în interesul lui să o mențină sănătoasă.

Nu era atât de naivă încât să confunde calculul cu bunătatea.

CAPITOLUL 10

HELENA STĂTU LA FEREASTRĂ ÎN CAMERA ei, încercând fără succes să simtă vreo rezonanță în degete. Dacă se concentra foarte intens, uneori îi părea că mai simte o licărire.

Se ridică și se duse la fereastră. Zilele erau scurte și teribil de întunecate, apusul era la amiază.

Închise mâna în pumn, închise ochii, se concentră, apoi își flexă degetele, apăsându-le pe grilajul de fier înghețat al ferestrei, străduindu-se până când ochii i se înceţoşară.

Nimic.

Se jucă cu cătușa de la încheietura mâinii până când țepușele dintre oasele încheieturii îi provocară o durere ascuțită.

În ciuda secolelor de studii alchimice, încă existau multe necunoscute despre rezonanță.

Înainte de Credință, exista un cult al alchimiei dedicat unei versiuni masculine a Lumithiei.

Cultul susținea că omenirea însăși era primul produs al alchimiei, creat de Sol la începutul timpurilor și împrăștiat pe pământ. Cu toate acestea, ființele umane create erau umile și coruptibile, asemănătoare celor mai ignobile metale, iar Sol, cu toată puterea sa, nu le putea face mai bune. Apoi a venit Lumen, ale cărui procese alchimice erau mult mai dure. Lumen a unit celelalte patru elemente, focul, pământul, apa și aerul, folosind întregul pământ ca alambic, cu creaturile pământului ca prima materia. Marele Dezastru, de acum două milenii, care aproape a distrus atât pământul, cât și omenirea, a fost procesul de alchimizare în sine.

Mai întâi, focurile care au căzut asupra pământului: calcinarea. Valurile în creștere care au înghițit marile orașe au fost dizolvarea. Cutremurele care au distrus chiar și munții au fost separarea. Urmările, pe măsură ce supraviețuitorii au ieșit din distrugere: conjuncția. Ciumele, bolile și foametea care au urmat: fermentarea. Numărul morților, atât de imens încât umanitatea aproape a dispărut din existență: distilarea. Și, în cele din urmă, în culmea experimentului lui Lumen, rezultatul manifestării rezonanței alchimice a umanității a fost coagularea.

Acest proces era metoda de alchimizare la care se refereau scrierile timpurii ale lui Cetus.

Atât Credința, cât și Institutul au respins cultul aproape în totalitate, deși l-au acceptat pe Lumen ca Lumithia și l-au recunoscut ca una dintre zeitățile elementare

din Quintesență. Cu toate acestea, Credința susținea cu strictețe că rezonanța nu era o reflectare a purității spirituale, ci doar o expresie a acesteia. Toți oamenii erau imperfecți, alchimiști sau nu, și, prin urmare, toți oamenii trebuiau să se străduiască să se purifice. Un pas pe care Cetus l-a omis în mod convenabil din procesul său alchimic.

În plus, nu era dificil să se prevadă unde vor apărea un număr mare de alchimiști. Acest lucru era corelat cu regiunile care aveau zăcăminte mari de lumithium. Cea mai mare mină din continentul nordic se afla în munți, în amonte de Paladia, iar numărul copiilor cu rezonanță măsurabilă născuți în oraș era mai mult decât dublu față de ratele din țările vecine.

Minele de lumitiu din Paladia au dus la o politică complicată. Lumitiul putea fi excavat în siguranță doar de cei fără rezonanță; în caz contrar, simptomele și boala consumatoare apăreau rapid. Dar munca era limitată la o singură generație. Copiii minerilor se nășteau aproape întotdeauna cu rezonanță măsurabilă. Paladia aducea constant noi muncitori pentru a lucra în mine, ceea ce ducea la o explozie demografică perpetuă. Acesta era motivul pentru care densitatea populației din orașul-stat era incredibilă.

Breslele depindeau de lumitiu pentru procesare, dar nu le plăcea concurența creată de minerit. Institutul de Alchimie funcționa la capacitate maximă de zeci de ani, ceea ce limita numărul de certificate de alchimie eliberate într-un an. Fără certificare, oamenii nu se puteau numi alchimiști profesioniști și nu-și puteau folosi rezonanța fără un supraveghetor acreditat.

Breslele doreau ca certificarea și admiterea la Institutul de Alchimie să rămână limitate, atât pentru că aceasta creștea valoarea acreditărilor lor, cât și pentru că cei fără certificare formală erau ieftini de angajat pentru munca în fabricile de alchimie. Cu toate acestea, breslele doreau și garanția că moștenitorii lor vor fi cei care vor intra la Institut, indiferent de rezonanța sau aptitudinile lor.

Aceasta a creat un ciclu perpetuu de nemulțumiri în care toată lumea considera circumstanțele actuale nedrepte, dar nimeni nu era de acord cu o soluție. Principatul Helios a încercat timp de decenii, iar rezultatul a fost revolte în masă și greve ale muncitorilor.

Nemuritorii păreau să fi rezolvat problema mineritului folosind necrothralls, evitând atât penuria de lumithium, cât și concurența exponențială, ceea ce a dus la o

ironie amară: Războiul decimase atât de mult populaţia de alchimişti, încât acum era nevoie de un program de reproducere pentru a o revigora.

Ea strânse ochii, încercând să vadă mai clar tubul care îi traversa încheietura mâinii, pentru a-şi da seama ce era. Părea să fie învelit în ceramică. Ceea ce putea însemna că era fragil, deşi era mai probabil să însemne că metalul era coroziv.

Lumitiul nu era coroziv, totuşi. Era categoric nobil, un metal incoruptibil, mai puţin perfect decât aurul, dar superior argintului, care se păta. Poate un aliaj de lumitiu?

Nu-i veneau în minte multe aliaje de lumitiu, totuşi, deoarece era utilizat în principal în emanaţiile necesare pentru a creşte sau stabiliza rezonanţa altor metale.

Bănuia că suprimarea rezonanţei era un fel de alchimie orientală. Imperiul Oriental era foarte secretos în privinţa alchimiei sale, iar Shiseo fusese cel care îi pusese cătuşele.

În timp ce încă examina, uşa se deschise. Se uită înspre ea, aşteptându-l pe Ferron, dar găsi un străin care o privea fix, cu faţa luminată.

El intră, închizând uşor uşa, uitându-se în jur, ca şi cum se aştepta să fie oprit imediat. Când nu se întâmplă nimic, un zâmbet lent îi apăru pe faţă.

Se îndreptă spre Helena cu paşi rapizi şi silenţioşi.

Era solid construit, cu părul de culoarea grâului şi faţa pătrată. Era îmbrăcat într-o redingotă albastră închisă şi o pelerină decorată cu broderii geometrice, iar la gât purta o cravată de culoare burgund închis.

Reacţia instinctivă a Helenei la vederea lui a fost de teroare absolută.

Nu i-a trecut niciodată prin minte că un străin ar putea intra într-o zi în cameră. Mâinile i s-au crispat, provocându-i o durere ascuţită în braţe.

El s-a oprit.

„Nu-ţi aminteşti de mine”, a spus el cu incredulitate. Era o umbră de ofensă în modul în care a spus-o, de parcă ea ar fi trebuit să-l recunoască imediat.

Helena îl studiă cu atenţie, încercând să ghicească cine ar putea fi. Vocea lui îi era vag familiară, dar nu-şi putea aminti unde o auzise.

Expresia lui deveni nerăbdătoare, triumfătoare, pe măsură ce se apropia. Îşi întinse mâna, cu degetele curbate şi gata să apuce.

Uşa se deschise brusc, cu atâta putere încât camera păru să se zguduie.

„Te-ai rătăcit, Lancaster?”, spuse Ferron când intră, cu ochii arzând de furie.

Helena simţi o undă de uşurare.

Lancaster se îndreptă instantaneu, agitaţia lui dispărând în timp ce se întoarse spre Ferron, ridicând din umeri cu indiferenţă. Ferron trecu pe lângă el fără să-l privească.

„Doar exploram conacul tău”, spuse el. „Am devenit curios când am văzut-o.”

El a dat din cap spre Helena chiar când Ferron s-a interpus între ei. Helena s-a apropiat de Ferron fără să se gândească, atât de aproape încât putea simţi mirosul de ienupăr de pe hainele lui.

„Nu este disponibilă pentru divertisment”, a spus Ferron, cu voce rece. „Va trebui să găseşti pe altcineva cu care să te distrezi. Sunt sigur că te vei descurca.”

Lancaster a râs. „Dar ai pus-o în ziare şi tot.” El a făcut o mutriţă. „Sigur îi permiţi vizitatori?”

„Nu, nu-i permit”, a spus Ferron după ce i-a aruncat o privire superficială Helenei. „Şi pe viitor, dacă eşti curios să afli ceva despre mine, poţi să întrebi. Ar trebui să ne întoarcem la petrecere. Îmi imaginez că Aurelia ne aşteaptă.”

El şi-a pus mâna înmănuşată pe umărul lui Lancaster şi l-a condus cu fermitate spre uşă. Lancaster se uită înapoi la Helena, intensitatea revenind în ochii lui, ca şi cum ar fi încercat disperat să-i comunice ceva.

Helena îl privi dispărând prin uşă, încercând să-şi amintească numele.

Lancaster.

Un nume de breaslă. Nickel. Da, breasla Nickel. Fusese un Lancaster în anul ei, sau poate în anul de deasupra? Erik Lancaster.

De ce se aştepta ca Helena să-l recunoască?

În timp ce stătea şi se gândea la asta, un sunet slab de muzică se auzi prin uşa închisă.

Atunci îşi dădu seama de ce era cineva în casă. Familia Ferron organiza o petrecere în ajunul solstiţiului.

Nu avea idee că organizau ceva. Părţile casei pe care le văzuse erau atât de murdare, încât i-ar fi fost ruşine să primească oaspeţi. Cu toate acestea, solstiţiul de iarnă era una dintre cele mai importante sărbători din Paladia şi, având în vedere cât de strâns legat era solstiţiul de vară de Holdfasts, era probabil singura sărbătoare importantă pe care Nemuritorii încă aveau voie să o celebreze.

Se îndreptă spre uşă. În ciuda pericolului, era cuprinsă de curiozitate. Ştia că vor fi prezenţi Nemuritori şi liche. Toţi cei invitaţi erau Aspiranţi sau cel puţin susţinători ai regimului.

Ar putea fi cea mai bună șansă a ei de a fi ucisă. Apucă mânerul, apoi se opri; era mai probabil ca ei să o tortureze. Ea ezită. În acest caz, dacă Ferron nu intervenea, nu putea face prea multe pentru a se proteja.

Uşurarea instinctivă pe care o simţise la apariţia lui o tulbură mai mult decât voia să recunoască, şi ar fi gândit la asta dacă ar fi petrecut întreaga seară în camera ei.

Deschise uşa.

Chiar dacă explorarea casei în timp ce era drogată de pastila aceea îi permisese să treacă prin umbrele holului fără să intre în panică, totuşi trebuia să respire de câteva ori pentru a se linişti înainte de a putea trece pragul.

Se îndreptă spre aripa principală.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare. Se opri, verificând dacă totul era în regulă.

Abia recunoscu casa. Aplicele şi candelabrele erau aprinse şi strălucitoare, totul sclipea într-un mod pe care Helena nu-l cunoştea la Spirefell.

Se furişă pe hol, dar înainte să apuce să întoarcă colţul, auzi foşnetul unei ţesături şi chicotitul înăbuşit al unei femei. Se retrase, ţinându-şi respiraţia în timp ce se topi în umbre, încercând să nu simtă cum se închid în jurul ei. Aurelia se repezi după colţ, trăgând pe cineva de încheietură, atrăgându-l în întunericul de la capătul îndepărtat al coridorului.

Nu era Ferron.

Helena nu putea vedea prea multe din locul în care se afla, dar constituţia şi părul erau în mod evident greşite.

Aurelia se sprijini de perete cu un râs nerăbdător, iar bărbatul se apropie de ea până când Helena nu o mai putu vedea. Se auzi din nou foşnetul ţesăturii, iar chicotitul lăsă loc suspinelor, gemetelor înăbuşite şi gemetelor audibile.

Helena privi îngrozită, neştiind ce să facă, până când îi veni o idee: Ferron îşi va vedea soţia având o aventură când va verifica amintirile Helenei.

Se îndepărtă repede de umbre şi fugise în tăcere pe scara cea mai apropiată.

Cu ruta preferată blocată, se resemnă să se apropie de la un etaj superior. Putea auzi zumzetul vocilor ca un roi de albine. Era o petrecere mare.

Aruncase o privire într-o sală de bal abandonată în timpul explorării casei sub influenţa drogurilor. La etajul al treilea era o scară mică, îngustă şi sinuoasă, care

ducea la balconul de deasupra sălii de bal, unde candelabrul putea fi ridicat pentru curățare.

Se furișă pe scări, apoi îngenunche, uitându-se peste balustradă, părul ei desfăcut căzându-i în jurul feței. Observă cu iritare că era o plasă de siguranță peste deschizătură, de parcă Ferron ar fi prevăzut cumva că ea va merge acolo și ar putea încerca să se sinucidă în timpul petrecerii sale.

Nici măcar nu se gândise la asta, dar era supărată că se trezise împiedicată preventiv.

Se uită peste plasă. Sala de bal era plină de oameni și cadavre. Toți străluceau, împodobiți cu țesături, bijuterii și podoabe. Chiar și de la distanță, putea să vadă că hainele lor erau acoperite cu decorațiuni complexe. Argint fin ca lumina lunii, platină și aur care păreau să strălucească printre pietrele prețioase și metrele de țesături bogat vopsite. Bogăția oaspeților se scurgea din ei.

Înalta societate din New Paladia. Erau zeci de liche în prezență, moartea corpurilor lor fiind evidentă în paloarea cerată a pielii și sclera îngălbenită. În timp ce Helena privea, a început să bănuiască că unii erau oameni vii care își pudraseră și unseseră pielea pentru a imita acest aspect. De parcă ar fi fost ceva la care să aspire.

Erau două fete, evident surori. Cea mai tânără avea trăsături ascuțite și o privire vicleană, în timp ce sora mai mare părea să fi fost turnată din același tipar, dar cumva mai blândă, cu marginile uzate, ca o statuie lăsată la intemperii.

Fata mai mare purta o vopsea albastru-pal pe piele și părea dezinteresată de petrecerea din jurul ei. Când oamenii încercau să vorbească cu ea, ea îi ignora. Uneori se îndepărta ca și cum ar fi fost prinsă de un curent invizibil, iar sora mai mică întrerupea imediat conversația și se ducea după ea, alintând-o și luând lucruri de pe tăvile care treceau pe lângă ele și hrănind-o cu canapele ca și cum ar fi fost un pui de pasăre, ținând-o de mână pentru a o ține aproape.

O pereche ciudată.

Helena îi zări pe Stroud și Mandl. Mandl folosise în mod evident vivimancie pentru a-și îmbunătăți aspectul. Cadavrul nu mai prezenta semne vizibile de putrezire. Venele înnegrite se vedeau încă prin pielea lipsită de sânge, dar ea părea să le fi accentuat, ca și cum ar fi vrut să-și facă aspectul să pară intenționat.

Erau mai mulți fotografi cu aparate foto mari. Blițurile, ca niște mici explozii, continuau să se declanșeze în timp ce încercau să surprindă imaginea din încăpere.

Helena îl recunoscu pe guvernator, Fabian Greenfinch, care fusese numit şef al Adunării Breslei în timpul „reformei”.

Îl căută pe Ferron şi îl găsi stând în partea îndepărtată a camerei. Era ca şi cum ai zări o panteră în mijlocul unui stol de păsări exotice.

Era îmbrăcat în negru, ca întotdeauna, ceea ce făcea ca albul argintiu al părului şi al pielii sale să fie şi mai evident. Nu era griul morţii, ca al lichelor şi al imitatorilor lor; el strălucea într-un fel.

Era ceva atât de distinct ciudat la el.

„Anul nou este aproape!” spuse o femeie cu faţa vopsită în gri, învârtindu-se. Ea scoase un chicotit sălbatic în timp ce ţinea un pahar de cristal deasupra capului, conţinutul stropind rochia şi podeaua.

Aurelia intră înapoi în cameră. Rochia ei era, de asemenea, neagră, şi era împodobită peste tot cu argint, în loc de fierul obişnuit, ca şi cum ar fi încercat să semene mai mult cu soţul ei. Corsetul ei era detaliat cu armură solzoasă. Geometria modelului era brodată cu argint pe mâneci. Purta inele alchimice din argint, create pentru a-i face degetele să pară mai lungi.

Totuşi, era o uşoară senzaţie de dezordine în jurul ei. Pata de pe buze era estompată, astfel încât îi înmuia gura, iar fusta avea cute ciudate. Se îndreptă spre Ferron cu o expresie îngâmfată, întinzând mâna pentru a-i îndrepta gulerul şi a-l trage spre ea.

Ferron se uită la soţia sa, fără să-şi schimbe expresia.

„Zece! Nouă! Opt! Şapte!” Camera începu să numere înapoi pentru solstiţiu şi noul an pe care îl anunţa.

Pe măsură ce numerele se apropiau de zero, Ferron întinse mâna şi îşi trecu degetul mare peste gura soţiei sale.

La zero, se aplecă şi îşi lipi buzele de ale Aureliei. Un aparat foto făcu un bliţ. Camera explodă în urale, săruturi şi clinchetul paharelor.

Buzele lui Ferron rămăseseră lipite de ale Aureliei, dar, în timp ce o săruta, ridică ochii şi privirea i se fixă pe chipul Helenei.

Ea îl privi înapoi, uitând să respire, îngheţată pe loc.

Stomacul i se întoarse pe dos, iar inima începu să-i bată cu putere, până când sângele îi vuia în urechi. Voia să se retragă, să dispară, dar era prinsă în capcana acelui argint rece.

El nu şi-a îndreptat privirea până când Aurelia nu a întrerupt sărutul, întorcându-se de la el. Ochii lui s-au coborât imediat, iar un zâmbet fals şi indulgent i s-a curbat pe buze în timp ce scruta sala, aplaudând fără entuziasm până când unul dintre servitorii morţi s-a apropiat cu un tăvi cu băuturi. A luat un pahar şi a dat pe gât conţinutul ca şi cum ar fi fost apă de gură.

Helena s-a aşezat pe spate, apăsându-şi mâinile pe piept, încercând să-şi oprească inima să mai bată cu putere.

„ Şi acum", spuse o voce puternică, întrerupând zumzetul conversaţiilor, „puţină distracţie pentru a inaugura acest nou an".

Muzica se opri, iar muzicienii se uitară în jur, nesiguri dacă trebuiau să continue să cânte.

Helena urmă vocea şi zări un bărbat cu perciuni lungi care îi încadrau maxilarul, îmbrăcat la fel de elegant ca restul oaspeţilor, intrând din partea opusă a camerei şi trăgând după el, cu veselie, un şir de oameni. Un bărbat, o femeie şi trei copii, de vârste diferite, toţi legaţi cu lanţuri.

Era clar că nu erau oaspeţi; hainele lor erau prea simple, iar feţele lor erau cuprinse de teroare.

Cel care vorbise se întoarse, privind mulţimea care privea, în timp ce arăta cu degetul spre prizonieri. „Aceştia sunt ultimii rude în viaţă ai uneia dintre familiile nobile ale Flăcării Eterne."

Şocul se răspândi prin încăpere. Helena scrută feţele oamenilor legaţi cu lanţuri, dar nu îi recunoscu.

„Rude îndepărtate, recunosc, dar aţi avut mare grijă să ascundeţi această legătură ilustră, nu-i aşa?" Se întoarse către prizonieri, arătând cu degetul.

„Vă rog..." Tatăl a fost cel care a vorbit. „Bunica soţiei mele era o Lapse, noi nu aveam..."

Tatăl a fost lovit cu dosul palmei acoperite de bijuterii peste faţă, căzând la pământ, iar el a tras familia după el în cădere. A rămas întins, cu o parte a feţei plină de răni.

„Ţi-am spus să nu vorbeşti. Îmi strici distracţia." Vocea celui care vorbea era aproape cântată. „Acum, ştiu că toţi veţi vrea să vă luaţi rândul, dar eu zic să alegem o ordine şi să-i facem pe rând. Cel mai tânăr primul, cred. Sau... ultimul?" Se uită în jur aşteptând, ca şi cum ar fi vrut să vadă care va fi votul popular.

„Durant." Vocea lui Ferron era rece. „Ţi-am spus că nu."

Durant se întoarse, câștigând un moment prin care își netezi perciunii cu degetul, în timp ce se ridică și se întoarse spre Ferron. Toată lumea din cameră își ținu respirația.

„Haide, va fi distractiv, și ei merită asta. Conform legii, toți cetățenii sunt obligați să dezvăluie orice legătură cu Flacăra Eternă. Ei nu au făcut-o. Trebuie să fie pedepsiți exemplar."

„Atunci vor fi executați în mod oficial", spuse Ferron. „Nu am nevoie de ideile tale de divertisment care să păteze marmura."

„Haide, e începutul perfect pentru noul an, să-i îngropăm pe ultimii dintre ei. Toată lumea vrea să-i vadă murind. Ai de gând să fii un gazdă de rahat și să-ți dezamăgești toți oaspeții?"

Ferron ridică din sprâncene. „Bine."

Mai repede decât putea să se miște Durant, Ferron păși în față și rupse gâtul celui mai tânăr prizonier. Un băiat de zece sau doisprezece ani. Crăpătura se auzi până acolo unde Helena privea îngrozită.

Mama țipă, aruncându-se în față și prindându-și fiul în brațe când Ferron îi dădu drumul. Apoi Ferron o apucă de gât și îi rupse și ei gâtul.

Întreaga familie era moartă în mai puțin de un minut, cadavrele rămânând întinse pe podea, încă legate de lanțuri.

S-a întâmplat atât de repede, încât toți cei din sala de bal au rămas în picioare, șocați, incapabili să înțeleagă că totul se terminase deja. Helena abia putea să creadă. Nu părea real că așa ceva se putea întâmpla fără avertisment. Cinci oameni.

Ferron nici măcar nu folosise rezonanța sau o armă, doar mâinile goale.

Se îndreptă, ajustându-și manșetele cu o mișcare rapidă a încheieturii. „Execuțiile trebuie să fie curate acum, Durant. Eminenta Sa a fost destul de clară în privința asta. Sper că nu te așteptai să încalci legea aici, pe proprietatea mea, în fața ilustrului nostru guvernator și a unei duzini de jurnaliști."

Ferron îl bătu pe Durant pe umăr, cu o expresie impasibilă, de parcă nu ar fi făcut nimic. Ridică două degete, făcând un semn, și mai mulți servitori se grăbiră prin mulțimea ametită să tragă cadavrele. Durant stătea acolo ca un copil căruia i se furase jucăria.

Tăcerea fu întreruptă de voci șoptite, pe măsură ce mulțimea se trezi din stupoare. Muzica a început să cânte ezitant și, după o ușoară ezitare, petrecerea a continuat.

În câteva minute, era ca şi cum morţile fuseseră uitate.

Helena era gata să plece, nevoind să fie martoră la ce s-ar fi putut întâmpla în continuare, dar la fel de temătoare să nu rateze ceva important. Fusese izolată de tot atât de mult timp.

Petrecerea nu s-a terminat până în zori, deşi numărul invitaților a scăzut pe măsură ce cei care aveau de lucru a doua zi au fost nevoiţi să plece. În cele din urmă, au rămas doar cei mai înstăriţi. Helena a încercat să observe tot ce putea, să identifice cât mai multe fețe. A căutat semne de tensiune sau familiaritate. A încercat să-şi formeze o imagine despre ierarhia socială existentă.

De sus, neputând auzi cuvintele, era uşor să observi modul în care oamenii se minţeau unii pe alţii. Ea doar privea mişcările corpurilor lor, observând contradicţiile dintre expresiile lor şi gesturile subconştiente, alegând încet dintre oaspeţi pe cei care erau Nemuritori. Exista un fel de teamă pe care aceştia tindeau să o provoace chiar şi după conversaţii scurte.

Ferron privea şi el sala, conversând doar când era abordat. Nu se amesteca printre oameni şi nu căuta niciodată pe nimeni. Întreaga cameră părea să se orienteze în jurul lui.

A devenit evident care dintre cei prezenţi îl cunoşteau ca fiind Înaltul Reeve şi care nu ştiau. Unii se apropiau de el cu respect şi delicateţe, în timp ce alţii păreau să-i poarte pică. Atreus nu părea să fie deloc acolo, presupunând că era încă în corpul lui Crowther.

Ferron zâmbea fără ca zâmbetul să-i ajungă la ochi, angajându-se în conversaţii interminabile, ca şi cum ar fi fost un conducător binevoitor. Pentru Helena, care nu-i putea desluşi cuvintele şi îl privea pur şi simplu de la distanţă, părea complet plictisit.

Lumina dimineţii pătrundea prin ferestre când ultimii oaspeţi au început în sfârşit să plece.

Helena s-a întors să se întoarcă în camera ei şi aproape că a sărit în sus de spaimă. Una dintre servitoare stătea în tăcere lângă scări, privind-o. Era o servitoare mai în vârstă, una dintre cele mai fidele îngrijitoare ale Helenei. Nu era menajeră, ci ceva mai important. Helena fusese atât de absorbită de petrecere, încât nici nu observase când venise necrothrallul.

La jumătatea drumului spre camera ei, se opriră la auzul unei voci furioase.

„Încă?" Era un bărbat care vorbea.

„Nu e ceva ce pot face singură", replică Aurelia cu voce ascuţită.

„Singurul motiv pentru care exişti este să dai familiei Ferron un moştenitor. Dacă te vor alunga, crezi că te va mai vrea cineva?”

„Nu pot face altceva! Am încercat totul.”

„Îmbătaţi-l. Drogă-l dacă trebuie, sau găsiţi pe altcineva care să vă facă un copil. Nu vă voi lăsa să distrugeţi familia noastră.”

„Nu se poate îmbăta!” replică Aurelia. „Crezi că nu am încercat? Am fost în toate magazinele, am folosit toate drogurile şi parfumurile, şi nimic nu funcţionează. Dacă rămân însărcinată, va şti că nu este al lui.”

„Fată inutilă. Ar fi trebuit să le păstrez pe surorile tale în locul tău.”

Nu a primit niciun răspuns.

Helena a auzit paşi rapizi şi abia a reuşit să se ascundă într-o nişă înainte ca un bărbat cu faţă de viperă şi perciuni groşi să apară după colţ. Era mult mai puţin elegant îmbrăcat decât ceilalţi oaspeţi.

Helena a auzit zgomotul tocurilor Aureliei pe podeaua de lemn şi o uşă trântindu-se în depărtare.

Ea expiră încet. Ştia că Ferronii erau o căsătorie aranjată, dar nu îşi dăduse seama cât de disfuncţionali erau.

Când ajunse în holul care ducea la camera ei, se uită cu precauţie după colţ şi îl găsi pe Ferron stând în faţa uşii, aşteptând-o. Sângele i se răci, pocnitura gâtului băiatului încă îi răsuna în urechi. Ştia ce era el, dar să vadă era altceva.

Se întâmplase atât de repede şi în faţa tuturor.

El nici măcar nu ezitase.

El aruncă o privire. „Ţi-a plăcut să spionezi?”

Înghiţi în sec şi se forţă să meargă spre el. „A fost... ceva nou.”

El înclină capul, studiind-o sub pleoape. „Te plictiseşti?”

Bineînţeles că se plictisea. Nu avea prea multe de făcut în afară de a căuta frenetic prin casa lui dărăpănată şi de a se îngrijora că nu găsea nimic. „Închisoarea nu e tocmai distractivă.”

„Îţi dai seama că ai voie să ceri lucruri. În limite rezonabile.”

Cu siguranţă nu ştia asta. „Da?”

El dădu din cap, de parcă era evident. „Cere servitorilor dacă vrei ceva. Ei ştiu ce ai voie să ceri.” Ochii lui se îngustară. „De ce este Lancaster interesat de tine?”

Desigur, de aceea era acolo.

„Nu ştiu.” Ea scutură din cap, o buclă căzându-i peste faţă, brusc obosită. „Nu cred că îl cunoşteam. Studenţii din breaslă nu vorbeau niciodată cu mine.”

Curiozitatea îi înflori în ochi, un interes real, mai degrabă decât atenţia prefăcută pe care o arătase în timpul petrecerii. „Eşti plină de surprize.”

„Spui asta tuturor fetelor?” Cuvintele îi ieşiră fără să se gândească.

Ferron râse scurt, privirea lui devenind ascuţită, ochii lui trecând repede peste faţa ei.

„Cred că ar trebui să te culci”, spuse el.

Ea îl privi confuză, simţind că întâlnirea luase brusc o altă turnură, dar nu era sigură cum.

Era obosită, totuşi. Nu se aşteptase să stea trează toată noaptea. Îl privi încă o clipă, apoi intră în camera ei fără să se uite înapoi. Când se urcă în pat, încă mai putea vedea umbra lui Ferron în faţa uşii.

Cumva, ştiind că era a lui, vederea ei nu o speria, deşi ar fi trebuit.

A URMĂTORULUI ZI CÂND HELENA a zărit una dintre menajere, a oprit-o. „Îmi dai un cuţit?”

Menajera a dat din cap.

Helena a înclinat capul, ochii ei mărindu-se inocent. „Dar o foarfecă?”

Un alt refuz. Ei bine, se aşteptase la asta.

„Cărţi? Sau ziarul de azi?”

Menajera ezită, apoi dădu încet din cap.

Helena o privi, împărţită între triumf şi frustrare profundă. Chiar i se permisese să citească tot timpul? Şi Ferron presupusese că ea ştia că are voie să dea ordine servitorilor?

„Atunci le-aş dori”, spuse ea, cu maxilarul încordat. „Vă rog.”

Ziarul sosise odată cu următoarea masă.

Pe copertă era o fotografie cu Ferron şi Aurelia sărutându-se. Pentru toată lumea, păreau un cuplu tânăr şi fericit, mai ales că fotografia alb-negru îl făcea pe Ferron să pară mai uman decât era în realitate. Mâna lui era aşezată pe talia soţiei sale, iar degetele ei împodobite erau curbate în jurul umărului lui, ca şi cum s-ar fi agăţat de el.

Părea romantic şi încântător de festiv.

Articolul nu făcea nicio referire la faptul că Ferron ucisese o familie pentru a-şi distra oaspeţii, de parcă nici măcar nu era demn de menţionat.

Pagina următoare avea o fotografie cu High Reeve executând încă câţiva „insurgenţi”. Se pare că, în aşteptarea Anului Nou, execuţii publice avuseseră loc în toate cele opt zile ale săptămânii care precedau solstiţiul.

Era şi un articol despre programul de repopulare „promiţător”.

Ferron a sosit în acea după-amiază pentru a verifica amintirile Helenei. Nu se mai întâmplase asta de la ultima transferare, de parcă ar fi aşteptat ca creierul ei să se recupereze suficient pentru a face faţă intruziunii.

Nu era interesat de ceea ce a găsit, în afară de momentul în care Lancaster a intrat în camera ei. A urmărit întâlnirea de mai multe ori, forţând-o pe Helena să retrăiască în mod repetat umilinţa abjectă a uşurării ei nechibzuite când el a dat buzna înăuntru. Nu era interesat de aventura Aureliei, iar când a dat peste conversaţia dintre Aurelia şi tatăl ei, a râs în timp ce rupea legătura cu mintea Helenei.

Dacă avea ochi şi necrothralls în toată casa, probabil că nu era nimic ce nu ştia.

A scos un flacon cu mici tablete albe. Helena s-a crispat la gândul sevrajului, dar a deschis gura ascultătoare.

În câteva minute, toate sentimentele din interiorul ei dispăruseră; se simţea liniştită ca un lac îngheţat.

„Asta va fi ultima”, spuse el înainte de a pleca.

Helena se hotărî să exploreze restul casei. Încă nu se aventurase în aripa de est şi, după o petrecere atât de mare, era posibil ca ceva util pentru ea să fi fost uitat acolo.

Se strecură prin casă, ascultând cu atenţie sunetul tocurilor Aureliei pe podeaua de lemn, începând de la etajul superior şi coborând. Aripă estică nu era identică cu aripă vestică, dar era suficient de similară încât Helena aproape că simţea că o explorase deja.

Servitorul din noaptea precedentă o urmărea din nou.

În timp ce Helena explora etajul principal, servitorul se opri să închidă uşa, iar Helena observă că o uşă mare de vizavi fusese lăsată întredeschisă.

Era ceva neobişnuit. Încuiate sau descuiate, uşile erau aproape întotdeauna închise.

Impulsiv, Helena se aruncă înainte, trecând repede prin uşă şi trântind-o în urma ei. Era un zăvor pe interior, pe care îl răsuci într-o fracţiune de secundă înainte ca mânerul să se zgâlţâie.

Dacă nu ar fi fost drogată, inima i-ar fi bătut cu putere.

Ştia că avea cel mult câteva minute la dispoziţie înainte ca cheia să fie recuperată, aşa că se întoarse, dornică să experimenteze libertatea de a explora singură şi, cu puţin noroc, să găsească ceva ce nu trebuia să găsească.

Pe perete era un întrerupător. Un candelabru prăfuit de deasupra capului ei s-a aprins, becurile zumzăind, iluminând abia camera. Luminile pâlpâiau instabil, aruncând umbre care se mişcau pe podea ca nişte şobolani.

Se afla într-un salon mare. Ferestrele erau acoperite, nu doar cu perdele, ci şi cu scânduri, iar mirosul de praf, metal şi ceva organic neplăcut plutea în aer. Era un miros înţepător de ozon metalic pe care îl simţea pe limbă, o senzaţie densă cauzată de utilizarea intensă a alchimiei. Când rezonanţa era canalizată profund, aerul însuşi rămânea cu urme ale transmutării.

Trecea mult timp de când nu mai întâlnise un miros ca acela.

Nu putea să nu simtă că atmosfera apăsătoare a casei era mai puternică în acea cameră.

Pe podea era sudată o cuşcă mare, care strălucea când lumina pâlpâia; filamentele becului scoteau un zumzet uşor de fiecare dată.

Se apropie cu precauţie. Cuşca era prea îngustă pentru un animal, dar puţin mai scurtă decât Helena. Un prizonier ar fi fost obligat să se ghemuiască înăuntru.

Era din fier, dar grosolan lucrat, realizat manual, nu prin alchimie, ceea ce însemna că fierul era probabil inert, deloc transmutabil. Ea o atinse, simţind trăsăturile aspre care trădeau faptul că niciun alchimist nu ar fi lăsat-o în urmă.

Un model pe podea îi atrase atenţia.

Era o matrice alchimică sculptată în lemn. Cea mai mare pe care Helena o văzuse vreodată.

Matricea de transmutare era adesea doar ilustrativă, pentru a înregistra procesele, dar era folosită şi pentru transmutare atunci când procesul era prea complex pentru o simplă manipulare a rezonanţei. Alchimizarea necesita întotdeauna stabilizarea unui model. Modelele proprietare erau cele care permiteau breslelor să producă produse alchimice în forje de dimensiuni industriale.

Helena nu văzuse niciodată ceva atât de elaborat ca ceea ce era sculptat în podeaua din Spirefell. În interiorul cercului de izolare se aflau nouă modele mai mici care se întâlneau pentru a forma nouă puncte, în loc de opt celeste sau cinci elementare.

Fiecare matrice interioară era marcată cu numeroase simboluri, iar toate se canalizau către o serie de cercuri concentrice în centru.

Nu era o matrice de forjă de fier. Simbolurile și liniile erau toate greșite pentru orice fel de fierărie.

Lumina din cameră se întrerupea în continuu. Ea îngenunche, încercând să vadă mai clar.

Alchimiștii foloseau adesea simboluri unice pentru a-și proteja descoperirile de oricine nu avea pregătirea și devotamentul necesare pentru artele subtile, dar energia alchimică favoriza anumite modele. Un savant cu un repertoriu vast și experiență suficientă le putea de obicei descifra. Era ca și cum ai citi stenografia: dacă fundamentele erau acolo, un alchimist educat putea ghici semnificația prin rațiune.

Ea trase cu degetele de-a lungul liniilor, încercând să-și imagineze fluxul de rezonanță.

Se auzi un clic și un scrâșnet în spatele ei.

Se uită înapoi și văzu silueta lui Ferron umplând ușa.

CAPITOLUL 11

HELENA ȘTIA CĂ URMA SĂ FIE scoasă din cameră, dar în loc să se ridice, se întoarse spre matrice, dorind să descifreze măcar o parte din ea.

Viața ei era deja un mister de neînțeles.

În loc să o scoată din cameră, Ferron veni și rămase să o privească în timp ce ea încerca să înțeleagă simbolurile de pe podea. După ce eșuă cu unul, încercă următorul, apoi altul. Îi luă un minut să-și dea seama că toate fuseseră meticulos distruse pentru a ascunde orice urmă a ceea ce fuseseră inițial.

Puzzle-urile imposibil de rezolvat păreau să fie destinate să fie ocupația ei principală.

Ea îl privi pe Ferron cu resemnare.

El o privea cu o privire severă. „E impresionant cât de hotărâtă ești să fii dificilă."

„Te așteptai la altceva?", întrebă ea cu un gest de indiferență.

El nu răspunse, dar în jurul ochilor lui se putea vedea o furie tot mai intensă.

Ea îl privi, suficient de calmă încât să zărească ce se ascundea sub: o mare de furie clocotitoare. Era ceva în această cameră care părea să-i displacă în mod deosebit. Dacă avea noroc, poate că îi va rupe gâtul.

Ea privi spre cușcă. „Ții mulți oameni în cuști, Ferron?"

El strânse din maxilar, înghițind în sec.

„Doar pe tine", spuse el, aruncând o privire în jur la interiorul complex, din fier, al casei sale ancestrale. „Nu ai observat?"

Helena își strânse buzele și se ridică. Sperase să-l provoace, dar el își dăduse seama deja. Mai bine să se comporte cum trebuie, ca să o lase în pace.

Ieși în holul principal, așteptându-se să găsească necrothrall-ul așteptând, calm ca întotdeauna. În schimb, femeia era în capătul celălalt al camerei, cu ochii înceţoşaţi și larg deschiși, ca și cum ar fi fost speriată. Buzele necrothrall-ului se mișcau, articulând ceva în tăcere în timp ce se uita la Ferron.

Kaine, își dădu seama Helena. Femeia repeta numele lui Ferron încontinuu.

Ferron făcu un gest brusc cu mâna, iar femeia fugise.

Helena o privi dispărând, simțind un vag sentiment de vinovăție. „Nu-i face rău."

„E moartă", spuse Ferron rece, în timp ce închidea ușa. Ea auzi cum se încuiase din interior, apoi fierul din perete scârțâi, deformându-se. Ușa nu se mai deschidea pentru nimeni fără rezonanță de fier. „Nu poate fi rănită."

El spuse asta aproape cu indiferență, dar Helena bănuia că nu era atât de indiferent pe cât încerca să pară.

Helena se întoarse spre el. „De ce îi păstrezi?"

El ridică din umeri. „E greu să găsești personal bun în zilele noastre."

Ea strânse ochii. „De cât timp îi ai?"

El zâmbi larg. „Ești interesată să păstrezi câțiva pentru tine? Mă îndoiesc că necromancia ar fi de acord cu tine."

Ea ridică bărbia, privindu-l cu ironie. „Eviti întrebarea."

Ochii lui clipiră, dar el scutură din cap. „Am reanimat atât de mulți, încât nu mai țin evidența. Acum, ai terminat în această aripă sau încă mai speri să găsești arme pe aici?"

Ea refuză să-i cadă în plasă; un astfel de truc nu funcționa când era drogată. De obicei era atât de direct, încât era interesant să-l prindă evaziv.

„Am presupus că aveam voie să intru în orice cameră găseam descuiată. Aurelia nu mi-a spus niciodată să nu mă duc nicăieri, doar să nu mă las văzută."

„Ei bine", spuse el, punându-i mâinile pe spatele ei și împingând-o ferm departe de ușa acum deformată. „Mă îndoiesc că Aurelia ar fi foarte dezamăgită dacă ai avea un sfârșit nefericit. Ar putea însemna și moartea mea, iar ea ar deveni o văduvă bogată, liberă să-și desfășoare aventurile de prost gust și mai public decât o face deja."

Helena îl privi evaluator în timp ce mergeau. „Nu-ți pasă?"

El nu o privi. „Mi s-a poruncit să mă căsătoresc cu ea, așa că m-am căsătorit cu ea. Nu mi s-a poruncit niciodată să-mi pese."

Helena se opri din mers. „Pari la fel de sclav ca și mine."

El se opri și se întoarse încet spre ea. „Încerci să mă provoci? Sau să-mi clatini loialitatea?" El chicoti sumbru. „Ce îndrăzneală teribilă din partea ta."

„Deja te-ai gândit la asta", spuse ea, savurând cât de clar putea gândi când nu era copleșită de nevoia de a scana și de a urmări fiecare umbră, când nu se simțea permanent sufocată. „Dacă nu te-ai fi gândit, ai fi fost jignit acum."

El păru impresionat pentru o clipă de curajul ei indus de droguri, dar apoi își îndreptă privirea cu dispreț în altă parte. „E păcat că te-ai irosit așa."

Ea nu era sigură că înțelesese linia gândirii lui, dar răspunse oricum. „Luc a meritat."

„De ce?"

Întrebarea o luă prin surprindere. Ea clătină din cap. „Unii oameni pur și simplu merită. Te uiți la ei și știi asta."

„Adorație oarbă, atunci", spuse el, întorcându-se să plece.

„Nu era oarbă. Eu l-am ales", spuse ea.

El făcu un pas înapoi, iar ceva din expresia lui se ascuți. „Da? Amintește-mi, câte alte opțiuni aveai?"

Ea strânse pumnul, cicatricile din palmă apăsând pe vârfurile degetelor. „Nu multe, recunosc, dar știam a cui era vina."

El începu să o înconjoare fără grabă. „Crezi că breslele au inventat diviziunea dintre noi și Flacăra Eternă? Holdfasts susțineau că toate preferințele lor erau moralmente divine și tratau orice concesie ca pe o încălcare a conștiinței lor; unde rămâneau dorințele și nevoile restului dintre noi? Când orice ne doream devenea un păcat sau o formă de viciu pur și simplu pentru că le era incomod să avem parte de ele? Tot ce am făcut a fost să devenim ceea ce ei se convinseseră deja că suntem.

Ignobili şi corupţi." Se opri, cu mâinile încrucişate la spate. „Crezi că a fost o întâmplare că îi uram pe studenţii sponsorizaţi ca tine? Dacă nu i-am fi urât, cum te-ar fi ţinut atât de singur şi de disperat de recunoscător faţă de ei?"

Ea clătină din cap. Nu era adevărat. Gildele erau cele care începuseră totul. Luc încercase întotdeauna să vadă ce era mai bun în fiecare. Pentru el, responsabilităţile familiei sale erau o povară pe care nu avea de ales decât să o accepte pentru binele tuturor. Încercase să rezolve problemele care afectau oraşul, dar niciuna dintre soluţii nu era suficient de bună pentru gilde.

Ferron era un şarpe, încercând să se prezinte ca şi cum ar fi fost de partea Helenei. De parcă moralitatea ei era dictată de cine era cel mai drăguţ cu ea.

Ea îl privi cu neîncredere, dar după un moment emoţia vagă dispăru, atenţia ei fiind atrasă de noi întrebări. Privindu-l, nu putu să nu se întrebe din nou ce era el.

Ar fi avut şaisprezece ani când l-a ucis pe Principatul Apollo. Ceva de genul acesta ar fi trebuit să fie suficient pentru a deveni unul dintre Nemuritori, dar Ferron nu arăta a avea şaisprezece ani.

Dacă nu luam în considerare culoarea pielii sale, aspectul său general era cel al unui om de douăzeci şi ceva de ani. Totuşi, dacă ascendenţa sa era atât de recentă, ar fi trebuit să arate mai îmbătrânit de anii de război. Era aproape imaculat, de parcă toate morţile şi distrugerile pe care le provocase nu l-ar fi atins niciodată. Singurul semn că văzuse vreodată o bătălie era în ochii lui: în spatele lor se ascundea o furie profundă, pe care ea o văzuse doar la cei care petrecuseră mult timp pe front.

De parcă Ferron ar fi avut vreun motiv pentru o astfel de furie.

Chiar şi blocată de emoţiile ei, ura pe care Helena o simţea pentru el era o structură inevitabilă în mintea ei.

De ce să facă toate astea? Nu părea să găsească nicio plăcere în ceea ce făcea. Au fost mulţi Nemuritori sadici care au luptat în război; Helena avusese grijă de victimele lor. Ferron părea devotat eficienţei brutale şi totuşi nu părea să obţină nici plăcere, nici beneficii din asta.

Ca Mare Reeve, era doar o armă, neavând dreptul la prestigiul abilităţilor sale. Era singura figură anonimă; nimeni altcineva nu era ascuns în spatele unui titlu.

Asta trebuie să-l irite, mai ales când restul Nemuritorilor îşi umpleau zilele cu desfrâu, în timp ce Ferron trăia în continuare la cheremul Înaltului Necromant. Ascultător ca un câine.

Ce câştiga din asta? Cu siguranţă era prea inteligent pentru a fi atât de lipsit de ambiţie. Trebuia să joace un joc pe termen lung. Şi dacă Helena putea deduce asta, i-ar fi dat un avantaj, un mijloc de a-l manipula.

Sau poate că era doar vanitatea Helenei care îi distorsiona evaluările – avea nevoie ca răpitorul ei să fie viclean, pentru că cât de patetică era ea, ca prizonieră a lui, dacă el nu era?

Deschise gura, dorind să-l provoace, dar se răzgândi.

El zâmbi. „Mă analizezi din nou?"

Înainte să apuce să răspundă, sunetul ascuţit al unor tocuri grăbite răsună pe hol. Helena se mişcă pentru a dispărea, dar Aurelia deja apăruse după colţ, cu o expresie nerăbdătoare, până când îl zări pe Ferron.

Ochii i se îngustară instantaneu, buzele i se strânseră în timp ce se apropia, privindu-i acuzator. Buclele care îi încadrau faţa tremurau.

„Acum socializăm cu toţii împreună?", întrebă ea, cu o voce dulce ca arsenicul.

„Doar vizităm casa", spuse Ferron, arătând cu mâna spre holul mare, plin de portrete prăfuite şi busturi ale unor bărbaţi care probabil fuseseră membri importanţi ai familiei.

Aurelia strânse buzele, care deveniseră albe.

„Credeam că ai treabă azi.

Ai spus că ai o după-amiază destul de încărcată când te-am rugat să treci pe la strângerea de fonduri." Îşi aruncă capul pe spate, buclele perfecte sărind ca nişte arcuri. „Şi totuşi" – spuse ea printre dinţi – „iată-te aici, „vizitând casa". Credeam că nu mai suntem obligaţi faţă de Flacăra Eternă."

Helena rămase nemişcată.

Ferron ridică privirea pentru o clipă. „Marele Necromant a fost destul de clar că această misiune are prioritate faţă de orice altceva. Acestea sunt ordinele mele."

Aurelia izbucni într-un râs ascuţit şi zdrobitor. „Dar ai ucis deja restul Flăcării Eterne, aşa că de ce mai contează ea?"

„Orice doreşte Marele Necromant să se facă, eu îndeplinesc", spuse Ferron cu nerăbdarea cuiva care avusese deja această discuţie de multe ori. „Dacă ar vrea agrafe de birou făcute manual, aş face asta cu aceeaşi devotare."

Nici măcar nu se mai uita la soţia lui. Privirea lui trecu peste capul Aureliei, fixându-se pe o oglindă care îi reflecta imaginea lui şi a Helenei.

„Ah, și asta ar trebui să explice de ce petreci atât de mult timp cu ea. Iar când nu ești cu ea, sunt sclavii care o urmăresc.” Aurelia râse dispreţuitor. „De parcă altfel ar dispărea.” Ea aruncă o privire plină de ură către Helena. „Nu e nevoie să te comporţi de parcă ar fi ceva preţios. Am întrebat-o pe Stroud şi mi-a spus: era o nimeni. Nimeni nu vine după ea, dar tu tot te învârţi în jurul ei de parcă ai vrea să o păstrezi.”

Ferron râse sumbru, iar ochii lui străluciră când privirea lui se mută de la oglindă la Aurelia. O umbră de nesiguranţă îi trecu peste chip, de parcă ar fi fost luată prin surprindere de intensitatea atenţiei lui.

„Credeam că nu vrei să o vezi, Aurelia.” Felul în care a rostit numele soţiei sale era neliniștitor de intim.

Aurelia s-a înroşit, culoarea urcând de la gât şi pătând-o pe obraji.

Ferron s-a apropiat de ea. „Dacă simţi că o ţin pentru mine, că o păstrez doar pentru mine, poate ar trebui să te includ mai mult. Ar putea lua cina cu noi. Aş putea să o mut în aripa noastră a casei, să o aduc cu noi când vizităm oraşul. Poate că ar fi trebuit să o includem în fotografia de solstiţiu pe care ai cumpărat-o.”

Aurelia pălea din ce în ce mai mult.

„Lumea ştie deja că este a mea”, spuse Ferron, cu voce aspră, „dar dacă vrei, pot să le reamintesc. Nu aş vrea să crezi că ascund ceva, draga mea.”

Aurelia tremura de parcă era pe punctul de a exploda.

„Nu-mi pasă ce faci cu ea, doar ţine-o departe de ochii mei!” Se întoarse pe călcâie şi plecă furioasă.

Ferron o privi cu o expresie de iritare, apoi se întoarse şi îşi îndreptă privirea încruntată spre Helena.

„O iriţi pe soţia mea”, spuse el.

„Se pare că da”, răspunse ea cu indiferenţă. „Dacă vrei să faci ceva în privinţa asta, poţi să mă omori.”

El oftă, amuzamentul luminându-i faţa pentru o clipă.

„Pastilele alea chiar îţi fac efect.”

„Simt că pot respira din nou”, spuse ea, dorindu-şi să poată simţi această calmă fără să fie îngheţată. „De parcă m-aş fi înecat atât de mult timp, încât am uitat cum e să respiri oxigen.” Apoi făcu o grimasă. „Totuşi, sevrajul lasă de dorit.”

„Păi, nu eu sunt de vină pentru asta.” Se întoarse să plece. „În plus, dacă nu te-aş fi lăsat pe podea, vomitând, ai putea face greşeala să crezi că îmi pasă.”

Helena înclină capul. „Da. Pari ciudat de preocupat de faptul că aș putea crede așa ceva."

Ferron îngheță pentru o clipă, apoi se întoarse, un zâmbet crud dezgheţându-i fața. „Prietenii tăi trebuie să fi avut o părere foarte proastă despre tine, dacă asta ţi se pare grijă."

Helena era atât de uimită de cuvintele lui, încât simţi cum inima îi bătea mai repede.

„Da, așa este", spuse ea repede. „Desigur că le păsa."

El înclină capul. „Cine?"

Ea înghiţi în sec. „Luc, şi Lila, şi..." Avea un nume pe vârful limbii, dar mintea ei părea să se învârtă în jurul lui până când se concentră. „Și S-Soren. Fratele geamăn al Lilei. El era... era şi prietenul meu."

Cum de îl uitase pe Soren? Abia avu timp să se întrebe. Ferron părea să aştepte mai multe nume.

„Ilva Holdfast, mătușa lui Luc. Ea m-a apărat când mi s-a descoperit vivimanţia. Şi... şi Matron Pace. Ea conducea spitalul."

Ferron părea să aştepte în continuare, iar asta o supără atât de tare încât furia îi izbucni pentru o clipă.

„Prezența unui vivimant în Eternal Flame nu era ceva cu care toată lumea se simţea confortabil. Mai ales că eu eram străină. Pentru unii era prea mult. Nu aveam aceleași relaţii ca ceilalţi. Dacă ar fi apărut probleme, ar fi putut să-l compromită pe Luc."

El ridică o sprânceană. „Păi, se pare că ai raționalizat totul foarte bine pentru tine. Felicitări. În final, a meritat cu siguranţă."

El zâmbi nesincer şi plecă.

Helena era tentată să arunce cu un bust de marmură după el şi să-l întrebe exact cui îi păsa de el. Propriul său tată voia să-l renege, soţia lui nu-l suporta, iar el nu putea nici măcar să păstreze personalul care se ocupa de casa lui.

Dacă nu ar fi fost drogată, ar fi făcut-o, dar era suficient de rațională încât să ştie că era inutil, iar timpul ei era limitat.

Necrothrall-urile apăreau şi dispăreau ca fantomele în timp ce ea îşi relua explorarea. Când termină cu aripa de est, îşi luă mantaua şi mănuşile, hotărâtă să-şi petreacă timpul rămas în clădirile anexe.

Cerul era neobişnuit de senin, de un albastru intens de iarnă. Soarele renăscut era un disc auriu pal, prea slab pentru a oferi multă căldură, dar reconfortant de privit.

Magazia din grădină era încuiată. Clădirea următoare era o mică forjă de fier. Şi ea era încuiată. Nu era deloc surprinzător. La fel erau şi magaziiile conectate. Încercă grajdul, simţind privirile necrothrallilor asupra ei în timp ce testa uşile mari glisante şi le găsea încuiate. Trase de ele de încă câteva ori, sperând că vor ceda.

Întotdeauna îi plăcuseră caii. Îi aminteau de măgarii din Etras, care mereu îşi băgau nasul catifelat în buzunarele oamenilor, căutând gustări.

Animalele erau rare pe insulele Paladiei. Oraşul era atât de dens şi de multietajat, încât nu era loc pentru ele decât ca animale de companie, iar la Institut nu erau permise animale de companie. Drumurile principale erau rezervate exclusiv maşinilor şi camioanelor, aşa că caii erau aduşi în oraş doar pentru evenimente ceremoniale şi parade.

Luc avea cel mai frumos cal alb, numit Cobalt, care iubea morcovii, dar ura oraşul, şi era întotdeauna dus înapoi la ţară imediat după parada solstiţiului de vară. Luc îi spusese că, dacă va vizita vreodată proprietatea lor de la ţară, vor merge să călărească.

Helena încercă o uşă mai mică a grajdului din colţ şi fu surprinsă când aceasta se deschise.

Se strecură înăuntru. Mirosul dulce al fânului umplea aerul, împreună cu un alt miros pe care nu-l putea identifica. Se uită cu ochii mijiţi în întuneric. Toate boxele păreau goale; niciun tropot sau sforăit nu o întâmpină.

Clătină din limbă şi auzi un foşnet în capătul îndepărtat al grajdului. Sunetul a ceva foarte mare care se ridica.

A pocnit din dinţi din nou şi a auzit o respiraţie profundă, dar nu putea vedea nimic.

„Bună”, a spus ea ezitant, păşind puţin mai departe.

Uşa din spatele ei s-a deschis larg. O lumină strălucitoare a pătruns înăuntru.

Se aştepta să-l vadă pe Ferron, dar erau cei doi necrothralli din Central care se înghesuiau să intre.

Un mârâit – aproape un răget – se auzi în întuneric. Toate firele de păr de pe corpul Helenei se ridicară.

Se auzi sunetul unui lanţ greu care era târât, un alt mârâit, mai furios decât primul, şi Helena văzu ce se afla în umbră. O creatură enormă, neagră ca noaptea, se năpusti spre ei.

Era un lup.

Nu. Mai mare decât un lup. Era mai mare decât un destrier. Atât de imens încât părea să umple grajdul.

Grace spusese că High Reeve avea un monstru, dar Helena nu luase asta literalmente.

Creatura era monstruoasă. Colţii mai lungi decât degetele ei străluceau în lumină. Vântul a suflat prin cameră. Mirosul de sânge i-a lovit faţa când o gură spumoasă a izbucnit din umbră, cu fălcile pocnind.

S-a auzit sunetul ascuţit al unui lanţ care ajungea la capăt. Ghearele cu gheare zgâriau podeaua de lemn în timp ce monstrul se năpustea din nou.

Necrothrall-ii o apucară pe Helena de păr şi o târâră înapoi în curte, aruncând-o pe pietriş.

Helena se ridică în picioare, inima încercând să bată de frică, dar fără să poată. Era uimită de ceea ce se întâmplase. Captivitatea ei era atât de strict controlată, încât era surprinzător să se confrunte cu pericolul.

Nu putea să nu se întrebe dacă şi deblocarea uşii grajdului era opera Aureliei.

Creatura încă mârâia, apoi se auzi un urlet slab, un sunet ca un vânt gemând.

Îşi ţinu respiraţia şi se uită înapoi la necrothralls, care se aşezaseră amândoi în faţa grajdului, urmărind-o în timp ce creatura dinăuntru se linişti.

Se îndepărtă. Clădirea următoare era una mică, geometrică. Helena încercă uşa, care se deschise cu un clic, balansându-se spre interior. De îndată ce văzu cele cinci pereţi din interior, îşi dădu seama ce era. O capelă.

Intră înăuntru, lăsând uşa să se închidă în urma ei. Helena se luptase întotdeauna cu rigiditatea religiei nordice, dar acum, la sfârşitul tuturor lucrurilor, un loc ca acesta avea un gust dulce-amărui.

Paladia fusese un şoc cultural pentru Helena în multe privinţe. În Etras, zeii nu cereau să fie crezuţi mai mult decât munţii. Ei existau. Oamenii îi tratau cu respect şi, uneori, aduceau mici ofrande şi rugăciuni cerând favoruri, dar zeii reprezentau faţete ale vieţii în Etras, nu scopul în sine.

Lucrurile erau diferite în Paladia. În timp ce se spunea că zeii antici cereau sânge pentru sacrificiile lor, Sol cerea însăşi viaţa, trăită în slujba lui. Se aştepta ca

nordicii să-şi dedice fiecare moment sacrificiului ritual, astfel încât la moarte sufletele lor să poată urca la ceruri. Totul se învârtea în jurul a ceea ce Sol permitea sau nu.

Luc încercase totul pentru a câştiga favoarea pe care Sol o acordase strămoşilor săi. Avea darurile alchimice, binecuvântat de soare ca toţi ceilalţi, dar nu a primit niciodată miracolele de care se bucuraseră strămoşii săi, care le asiguraseră triumfurile în luptă şi bogăţiile domniei lor.

Luc ar fi renunţat la toate darurile sale pentru un singur miracol, orice pentru a pune capăt războiului, dar rugăciunile sale nu au fost niciodată ascultate, devotamentul său nu a fost niciodată recunoscut.

Întotdeauna s-a învinovăţit pentru asta.

Dacă ar mai fi fost în viaţă, s-ar fi rugat chiar şi acum, dar cuvintele ritualului i se blocaseră în gâtul Helenei.

Fiecare perete era dedicat unuia dintre cei cinci zei ai Quintesenţei. Radiosul şi invincibilul Sol, dătătorul de viaţă, se afla în centru, flancat de ceilalţi. Altarul care ar fi trebuit să ardă neîncetat cu flacăra focului etern era rece, fitilul său de amiantos era prăfuit şi uscat.

Probabil că familia Ferron construise o capelă pentru cultul privat şi înmormântări, pentru că asta făceau clasele superioare – deşi, având în vedere numărul de turle care decorau casa, părea că familia fusese religioasă la un moment dat. Paladianii adorau să decoreze în seturi de cinci, chiar dacă venerările şi sărbătorile lor erau în primul rând pentru Sol şi Lumithia.

De-a lungul pereţilor se aflau zeci de pietre cu plăci inscripţionate cu nume şi date. Având terenuri limitate, paladienii păstrau cenuşa morţilor lor timp de generaţii, în loc să-i îngroape în cimitire, aşa cum făceau unele ţări.

În ciuda neglijării vizibile, capela nu era complet abandonată. O placă era mai strălucitoare decât restul, lustruită cu grijă. Se afla sub altarul Lunei, zeiţa lunii minore.

ENID FERRON. IUBITĂ MEREU. SOŢIE ŞI MAMĂ.

Pe baza datelor celeste, ea murise în timpul războiului, în 1785, la trei ani de la începutul domniei lui Luc. Probabil era mama lui Ferron.

Helena studiă inscripţia, găsind-o ironică. Oricât de „iubită” ar fi fost Enid Ferron de către soţul şi fiul ei, nu fusese suficient pentru a i se acorda nemurirea de care se bucurau ei.

Pe de altă parte, breslele fuseseră întotdeauna intens patriarhale.

În mod ironic, singurul lucru despre care breslele considerau că Holdfasts nu erau suficient de tradiționali era femeile. Fetele erau binevenite să studieze la Institut de zeci de ani. În școală existau profesoare, instructoare și membre ale consiliului de administrație. Cu binecuvântarea Principatului Apollo, Lila Bayard fusese pregătită încă din copilărie pentru a deveni paladin principal.

Breslele, în ciuda discursurilor lor despre progres și egalitate și despre eliberarea de tradiționalismul rigid, aveau idei foarte precise despre cine merita acea egalitate și libertate.

O părere proastă despre femei era comună în nord, mai ales printre cei credincioși. Înainte de presiunea exercitată de Principat, credința considera femeile ca fiind categoric inferioare, și chiar și după distanțarea oficială, această credință a rămas răspândită.

Era considerată o realitate a naturii. Bărbații erau ai lui Sol, activi, fierbinți și uscați, plini de vitalitate și sursa seminței vieții. Femeile, în consecință, erau o formă umană inferioară. Umede și reci, legate pasiv de ciclul lunar al Lunei, luna inferioară. Deși corpurile lor erau vasele necesare pentru naștere, sângele lor era sursa tuturor defectelor. Atât vivimanția, cât și necromanția erau considerate o corupție a rezonanței cauzată de un „uter otrăvitor".

De aici provine obsesia de lungă durată de a crea homunculi chiar și în rândul credincioșilor, pentru a șterge influența defectuoasă a femeilor asupra umanității.

Cu toate acestea, nu toate femeile erau condamnate la o pasivitate rece. Pentru a evita o astfel de categorizare, o fată se putea dedica cultului Lumithiei, zeița războiului și alchimiei, care se născuse din inima lui Sol. Femeile asociate cu Lumithia nu erau obligate să fie tradiționale; puteau fi alchimiști, chirurgi, paladini, orice.

Dar exista un preț. Dacă se căsătoreau sau aveau copii, trebuiau să renunțe la toate acestea. Lumithia era o zeiță virgină. Mamele și femeile căsătorite nu erau binevenite la altarul ei.

Când Helena a terminat explorarea, a rămas afară, în ciuda frigului, privind soarele de iarnă care apunea în spatele munților. Stelele au apărut pe cerul nopții, strălucind scurt înainte ca lunile să răsară. Mai întâi Luna, o lună deformată în sfert, la orizontul îndepărtat, cu lumina ei blândă, anunțând un amurg delicat.

Apoi a răsărit Lumithia. Era o semilună în scădere, dar totuși mai mare decât Luna și atât de strălucitoare încât te durea să te uiți direct la ea. S-a înălțat pe cer ca un soare alb, constelațiile dispărând în spatele luminii ei, până când doar planetele și

câteva stele au rămas vizibile în abisul negru al cerului. Sclipiri fine ca praful de diamant.

CAPITOLUL 12

HELENA DESCHISE UȘA, ținând o bucată de cristal în mână, și o găsi pe Lila așezată pe podea, ghemuită ca un copil care încearcă să nu fie găsit. Nu mai purta armura. Avea ochii roșii, părul lung și palid tăiat scurt, iar când se întoarse să o privească pe Helena, îi dezvălui partea dreaptă a feței.

O cicatrice lungă îi brăzdă fața și gâtul.

„Lila. Lila, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?"

Lila se uită la Helena fără să răspundă, multă vreme.

„Am făcut o greșeală", spuse Lila în cele din urmă, cu o voce abia auzită, „am făcut o greșeală atât de mare".

„E... în regulă. Sunt sigură că totul va fi bine.

Orice ai fi făcut, sunt sigură că nu poate fi atât de grav."

„Nu." Lila scutură din cap. „Am mințit pe toată lumea..."

Helena se trezi brusc, ridicându-se în timp ce visul se întrerupse.

Retragerea din tabletă o lovi ca un zid de cărămidă și se prăbuși din nou, copleșită de emoții. Chiar și respirația îi era dureroasă.

Încercă să ignore asta, să se concentreze pe amintire.

Ce voia să spună Lila? Și ce i se întâmplase? Rana părea recentă, cicatricea amintind de cea de pe pieptul Helenei, fără să se fi folosit vivimancie.

Helena nu-și putea imagina de ce. Lila nu era genul de persoană care ar fi refuzat vreodată vindecarea. Ca paladin principal al lui Luc, avea o presiune enormă să-l țină în siguranță, să dovedească că merita rangul ei.

Adesea devenea irascibilă când nu i se permitea să se recupereze atât de repede pe cât dorea, ignorând avertismentele Helenei despre echilibrul lucrurilor, că vindecarea avea un impact mult mai mare asupra corpului decât recuperarea naturală; prea mult și ar fi putut să o omoare. Că exista un preț care trebuia plătit, într-un fel sau altul, de cineva.

Lila nu-i păsa niciodată de asta. Protejarea lui Luc era tot ce conta pentru ea.

ZĂPADA DE MUNTE A ACOPERIT PROPRIETATEA câteva zile mai târziu, izolând Spirefell de restul lumii, iar viaţa a căzut într-o rutină monotonă până la sosirea celei de-a treia sesiuni de transfer.

Încă o dată, conştiinţa Helenei a fost zdrobită până la limita uitării, până în momentul singularităţii, când Ferron şi-a împletit mintea cu a ei.

De data aceasta, ea îl simţi clipind, iar ochii ei se închiseră. Era manipulată nu fizic, ci prin intermediul peisajului mental pe care îl împărţeau acum. Simţea cum mintea lui se orienta în modelele minţii ei, conştiinţa lui încercând să o influenţeze.

Cu prezenţa lui, ea putea în sfârşit să simtă forma ciudată a gândurilor sale, modul neobişnuit în care acestea se abăteau.

Mare parte din ele erau canale de evaziune perfecte, netede, care refuzau să se abată de la cursul lor, dar exista o falie, ca şi cum o parte ar fi fost construită separat.

Simţi că Ferron o observă şi, înainte ca el să poată să se îndrepte spre ea, ea reacţionă.

Un val autodistructiv de disperare explodă din interiorul ei, ca o bombă care se declanşează în capul ei.

Ferron dispăru. Totul dispăru.

Când şi-a recăpătat cunoştinţa, abia putea să gândească. Vibraţiile propriului respiraţie o dureau ca o limbă de bici care îi lovea mintea.

Nu avea febră, dar nici nu se simţea mai bine după câteva zile.

În visele ei, erau oameni înghesuiţi în jurul ei. Zeci de oameni. De fiecare dată când adormea, o trăgeau sub apă şi o înecau. Mâini fără sânge o apucau. Apa rece îi umplea plămânii. Braţele şi picioarele îi erau răsucite şi smulse. Unghiile ciobite îi zgâriau pielea. Degetele se agăţau în gura ei, trăgând de maxilarul ei până când acesta se desprindea. Unghiile se înfigeau în globii oculari, iar ea nu murea niciodată.

Pur şi simplu continua să se înece.

Se trezea, sufocându-se şi vomitând, în timp ce corpul ei încerca să expulzeze apa fantomatică din plămâni. Nu putea să-şi mişte gura. Vedea totul cu susul în jos.

Recunoscu vocea specialistului în tulburări de vorbire, care spunea că mintea este complexă şi nu este pe deplin înţeleasă, că starea Helenei era fără precedent şi că nu se putea face altceva decât să se aştepte şi să se vadă ce se va întâmpla.

Când a început în sfârşit să-şi revină, a simţit ca şi cum o parte din ea murise.

Invazia lui Ferron era inevitabilă, progresând puţin mai mult cu fiecare lună, crăpăturile din mintea ei lărgindu-se pentru a-l acomoda. Nu avea nici puterea, nici voinţa de a continua să reziste.

Războiul era pierdut. Suferinţa ei nu avea să aducă pe nimeni înapoi, la fel cum nici suferinţa lui Luc nu îi salvase.

Când nu mai era imobilizată la pat, a înfruntat frigul şi a ieşit la grajduri. Uşa laterală era descuiată şi a intrat repede, înainte ca sclavii să o poată opri.

Era gol. Moartea îi scăpa din nou printre degete.

Iarna se adâncea, scufundându-se într-un frig apăsător care se strecură în adâncurile casei, fierul acţionând ca nişte vene, ducând îngheţul de iarnă în fiecare hol şi cameră interioară, lăsând casa înghețată, indiferent cât de mult şuierau radiatoarele.

Familia Ferron a fugit în oraş, lăsând-o pe Helena în urmă. În absenţa lor, mesele erau îmbunătăţite de lipsa resturilor de la masă, iar pâinea era mai puţin veche, deşi proteina era mai rară.

Timp de câteva săptămâni, ziarele au devenit singura ei fereastră către lumea din afară. Programul de repopulare, care iniţial fusese tratat ca o necesitate economică, a fost treptat redefinit ca o nouă frontieră ştiinţifică. Noua Paladia îşi va forja propriul viitor; repertoriile alchimice nu vor mai fi lăsate la voia întâmplării. Paternitatea în cadrul programului urma să fie selectată pe baza puterii şi varietăţii rezonanţei. Se efectuau teste pentru a descoperi combinaţiile ideale.

Familiile din breaslă, scriau editoriale, aveau ideile potrivite despre căsătoria în rezonanţă. Fără interferenţa şi noţiunile înapoiate ale superstiţioşilor, ar fi existat o nouă ordine mondială. Abilităţile bazate pe rezonanţă ar fi atins culmi nemaiîntâlnite până atunci.

Terminologia ştiinţifică şi utilizarea excesivă a cuvintelor precum „geniu” şi „revoluţionar” încercau să prezinte programul ca pe un pas următor evident. Nu existau explicaţii despre unde vor ajunge aceste resurse, cine le va creşte sau că erau oameni, ci doar că vor exista şi vor fi resurse valoroase din punct de vedere industrial şi economic.

Noua Paladia părea mai degrabă o fabrică decât un oraş, menită să producă exact varietatea de alchimişti dorită de bresle.

Paginile de societate, care nu o interesaseră prea mult pe Helena, au devenit treptat secţiunile pe care le citea cu cea mai mare aviditate, pe măsură ce observa un

tipar. În decursul a câteva săptămâni, mai multe nume cunoscute au dispărut. Societatea breslelor din Paladia avea doar un număr limitat de membri vizibili, ceea ce făcea ca dispariţiile lor bruşte să fie vizibile, mai ales când paginile care de obicei abundau în bârfe erau reticente în a specula despre locul în care se aflau.

Helena nu putea să nu se întrebe dacă era un semn al unei insurecţii în creştere. Poate că fisurile din New Paladia începeau în sfârşit să se vadă.

A început să aibă vise în care stătea vizavi de Ilva Holdfast, cu Crowther lângă ea. Ochii ei se mişcau rapid între expresia tensionată a Ilvei şi privirea evaluatoare a lui Crowther.

Simţea că aşteptau să spună ceva, dar se trezea întotdeauna înainte de a răspunde.

Deoarece Helena era lăsată să se descurce singură, Spirefell a devenit domeniul ei. Odată cu plecarea Aureliei, petrecea puţin timp în camera ei, obişnuită să ignore necrothrall-urile care o înconjurau constant. Ea evita camerele mari şi spaţiile cu umbre adânci, iar deschiderea uşilor şi ridicarea obiectelor cu grijă, pentru a nu agita cătuşele, devenise un obicei înrădăcinat.

Familiaritatea ei era un noroc, pentru că, atunci când Aurelia s-a întors din oraş, Helena cunoştea fiecare nişă ascunsă şi fiecare pasaj al servitorilor în care se putea ascunde.

Aurelia nu venise singură. Aducea cu ea un însoţitor, acelaşi bărbat cu umeri laţi pe care Helena îl zărise în timpul petrecerii de solstiţiu. Prima dată când Helena i-a întâlnit împreună, Aurelia era complet goală, întinsă pe un covor din piele de urs, chicotind sub corpul iubitului ei. Ferron era încă în oraş, iar ei păreau să profite din plin de absenţa lui.

A trecut mai mult de o săptămână până când Helena i-a văzut în sfârşit pe amândoi complet îmbrăcaţi. În spatele casei se întindea un labirint enorm de gard viu. Helena îşi petrecea uneori timpul încercând să-l parcurgă cu privirea. Era aproape de centru când Aurelia a ieşit din labirint, însoţită de partenerul ei.

Aurelia vorbea animat, era prima dată când Helena o vedea fericită, în timp ce însoţitorul ei părea absorbit de casă, privind în sus şi oferindu-i Helenei o vedere clară asupra feţei sale.

Lancaster.

Helena se ascunse instantaneu.

Lancaster era iubitul Aureliei? Aceeaşi persoană care tocmai îi găsise camera în timpul petrecerii.

Nu putea fi o coincidenţă.

Ar putea el...

Helena se temea să-şi permită măcar să ia în considerare posibilitatea ca Ferron să se întoarcă şi să descopere asta, dar nu se putea abţine să nu se întrebe.

Putea Lancaster să fie spion? Dacă era din Rezistenţă şi de aceea o căutase pe Helena? Asta încercase să-i comunice?

Era o parte din memoria ei ascunsă? Trebuia să fie. Asta ar explica surprinderea lui când ea nu l-a recunoscut.

Se întoarse la fereastră, dar el şi Aurelia plecaseră.

Helena începu să-l urmărească pe Lancaster, convinsă din ce în ce mai mult că vizita lui avea motive ascunse. El încerca adesea să se strecoare departe de Aurelia, cu ochii şi atenţia rătăcind constant.

Helena cântări riscul de a se apropia de el. Dacă bănuielile ei erau corecte, era vital să fugă înainte ca Ferron să se întoarcă. Dacă acţiona prematur, i-ar fi condamnat pe amândoi.

Mai bine suspiciuni neconfirmate decât ceva concret pe care Ferron să-l descopere.

Era recunoscătoare pentru alegerea făcută când Ferron s-a întors fără avertisment.

Părea obosit. Un sentiment de epuizare îl învăluia, dar a devenit ager şi concentrat odată ce Helena i-a apărut în câmpul vizual.

„Stroud va fi aici mâine", a spus el în cele din urmă. „Este îngrijorată de starea ta fizică."

Helena se înţepeni. „Am mers pe jos. Nu s-a schimbat nimic."

„Va sosi după prânz", spuse el înainte de a pleca. „Asigură-te că eşti în camera ta."

Stroud sosise fără Mandl şi o pusese pe Helena să se dezbrace până la lenjerie şi să stea tremurând în faţa ei. Stroud se plimbă în jurul ei, trecând cu degetele peste umerii Helenei, rezonanţa pătrundând în pielea ei.

„Nu te hrănesc?", întrebă Stroud în cele din urmă, suflând printre dinţi în timp ce se oprea, strângând braţul Helenei şi apoi apăsând cu două degete pe stomacul ei. „Prezinţi semne de malnutriţie. Ce mănânci?"

Pielea Helenei era dureroasă de la frig, aerul pătrunzând direct în oasele ei. „Rămăşiţe din bucătărie”, spuse ea, tremurând.

„Ce?” Stroud se retrase, privind-o pe Helena de sus până jos. „Descrie exact ce ai mâncat.”

Helena înghiţi, încercând să se concentreze. „Um. Totul este fiert împreună, nişte cereale, coji de legume, miezuri şi, uneori, resturi de carne. Când sunt aici, cred că se pune şi ce rămâne în farfurii. Dar nu au fost, aşa că nu a mai fost multă carne în ultima vreme.”

„Asta le dăm de mâncare sclavilor. De ce mănânci tu asta?”

Helena clipi la această revelaţie. Era logic, dar era prea îngheţată ca să poată manifesta vreo emoţie la auzul veştii. „Pentru că sunt prizonieră. Nu cred că au considerat necesar să mă hrănească bine.”

„Eşti o...” se opri, ca şi cum s-ar fi gândit cum să o numească pe Helena, „o comoară. Familia Ferron ar trebui să te hrănească corespunzător. Asta nu este suficientă hrană, nu e de mirare că ai fost atât de bolnavă.” Stroud se înfurie. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Una dintre servitoarele necrothrall aştepta afară.

„Îl vreau pe High Reeve. Aici. În persoană.

Acum.”

Ferron intră câteva minute mai târziu, cu o expresie încruntată, abia aruncând o privire către Helena, care încă tremura în lenjeria intimă. „M-ai chemat?”

„Există vreun motiv pentru care o înfometezi?” spuse Stroud, cu degetele ei dure înfingându-se în braţul Helenei, ridicând-o şi întorcând-o. „Uită-te la ea. Te plângi de febra ei, în timp ce îi dai să mănânce puţin mai mult decât resturi din bucătărie.”

Ferron o privi în sfârşit pe Helena cum se cuvine. „Poftim?”

„Nu e o necrothrall”, spuse Stroud aspru. „Are nevoie de mâncare adevărată. Nu poţi să te aştepţi să facă faţă transferului dacă o înfometezi.”

Ferron nu spuse nimic, dar Helena ar fi putut jura că pălea cumva. „Am presupus că mănâncă la fel ca Aurelia şi ca mine.” Degetele lui se încordară. „Aurelia s-a ocupat întotdeauna de meniu. Voi face cercetări.”

„Vreau să mănânce mese complete. Cât de mult doreşte, cu bucăţi adecvate de carne şi legume. Şi terci sau supe între mese, până când va fi sănătoasă.”

Ferron dădu din cap cu hotărâre. „Va fi hrănită corespunzător. Mă voi asigura de asta.”

„Mulţumesc, High Reeve. Ai grijă să se întâmple aşa.” Stroud se întoarse spre Helena.

Ferron nu se mişcă, continuând să o privească pe Helena până când Stroud se uită peste umăr la el. „Poate ar trebui să te duci să vezi dacă va fi o masă adecvată în seara asta.”

El clipi, dădu scurt din cap şi plecă.

„Întinde-te”, spuse Stroud imediat ce uşa se închise. „Vreau să examinez lucrurile mai atent.”

Helena era atât de rece, încât era recunoscătoare că se putea urca în pat. Chiar şi degetele reci ale lui Stroud păreau calde în timp ce îi examina membrele Helenei şi apoi îi palpa abdomenul, apăsând cu palma, pentru a-i simţi organele.

Helena nu se gândise cu adevărat că ar putea suferi de malnutriţie. În timpul războiului, alimentele erau adesea insuficiente, iar cei care luptau aveau prioritate; ei aveau nevoie de alimente consistente şi de înaltă calitate. Cei care nu luptaseră se mulţumeau cu ce rămânea.

După ce Rezistenţa a pierdut porturile, aproape totul a început să lipsească.

Rezonanţa lui Stroud i-a provocat Helenei o senzaţie de greaţă. A încercat să se ridice, dar Stroud i-a spus: „Nu face asta. Stai întinsă”.

Înainte să apuce să protesteze, degetele lui Stroud i-au apăsat baza craniului, iar Helena a închis ochii, pierzându-şi cunoştinţa.

CÂND HELENA S-A TREZIT, STROUD DISPĂRUSE. Se simţea groaznic, cu o senzaţie puternică de dezorientare în tot corpul, vederea înceţoşată şi o vânătaie dureroasă lângă şoldul

CÂND HELENA S-A TREZIT, STROUD DISPĂRUSE. Se simţea groaznic, cu o senzaţie puternică de dezorientare în tot corpul, vederea înceţoşată şi o vânătaie dureroasă lângă şoldul stâng, de parcă ar fi fost înţepată cu un ac. Helena o frecă, încercând să se gândească ce fel de injecţii ar putea fi necesare pentru a trata malnutriţia, dar mintea ei era prea înceţoşată pentru a putea gândi coerent.

În acea seară, se auzi o bătaie în uşă, iar menajera aduse o tavă cu o masă completă. Carne în sos de vin roşu, două feluri de legume, unul cu brânză, şi felii groase de pâine moale şi pufoasă, unsă cu unt generos, şi chiar o pară fiertă ca desert.

Helena se îndopă, deşi ştia că s-ar putea să-i fie rău. Era lihnită de foame.

Încă mânca când Ferron intră, aplecându-se peste ea pentru a-i inspecta masa.

„Se pare că sunt obligat să mă ocup personal de toate”, spuse el cu o încruntare, în timp ce se retrăgea. „Puteai să-mi spui.”

„Dacă ar fi să încep să mă plâng, mâncarea nu ar fi primul lucru pe care l-aș menționa”, a spus ea, trăgând lingura pe marginea perei și mâncând-o în bucăți mici, savurând-o, refuzând să se lase grăbită de el.

El a înclinat capul, cu o expresie încă iritată, și s-a dus la fereastra cea mai apropiată. Helena a luat în mod deliberat bucăți mai mici, mestecând cu poftă.

Când a terminat în sfârșit de mâncat, a crezut că o să explodeze. Voia să se ghemuiască și să doarmă, dar Ferron i-a făcut un semn cu capul. A suspinat și s-a așezat pe marginea patului, urând cât de rutină devenise totul. Chiar și visele ei păreau rutină.

Continua să viseze la Ilva și Crowther. Și la Lila plângând. Din nou și din nou, amintirile păreau să o bântuie.

Ferron părea să le găsească și el interesante. Le-a urmărit de mai multe ori înainte de a trece la perioada în care ea îl spionase pe Lancaster, întrebându-se dacă el ar fi fost acolo să o salveze.

Și-a retras mâna.

Când și-a recăpătat vederea, s-a trezit întinsă pe spate în pat, cu fața lui chiar deasupra ei.

„Lancaster va deveni în curând unul dintre Nemuritori”, a spus el.

„Ca o recunoaștere tardivă pentru serviciile sale excepționale din timpul războiului.”

Era ceva batjocoritor în felul în care o spuse, dar dacă intenția lui era să o arunce pe Helena în disperare, nu reuși. Dacă Lancaster nu era încă unul dintre Nemuritori, asta făcea și mai probabil ca el să fie un spion al Rezistenței. Trebuia să pară de încredere pentru a se apropia atât de mult de Helena fără a trezi suspiciuni.

„Tu ești unul?”, îl întrebă ea. Presupusese asta de mult timp, dar începuse să se întrebe dacă nu era cu totul altceva.

El zâmbi lent. „Tu ce crezi?”

Ea clătină din cap, nesigură.

Zâmbetul dispăru, dar el continuă să o privească, iar ochii lui deveniseră mai întunecați ca niciodată.

Atunci își dădu seama că era întinsă pe un pat sub el. Căldura îi inundă pielea, iar coloana vertebrală îi furnică când se ridică repede, încrucișând brațele.

El făcu un pas înapoi, îndreptându-se. „Dacă ai vreo speranță legată de Lancaster, ar trebui să renunți la ea.”

LILA ERA AȘEZATĂ pe marginea patului Helenei, cu sprâncenele încruntate, studiind-o. Nu avea nicio cicatrice pe față.

„Ești...” Lila își întoarse privirea și părea să-și aleagă cu grijă cuvintele. „Nu mai ești bine? De asta ai vorbit și de asta sunt acum toți stagiarii?”

Helena o privi ascuțit pe Lila, dar Lila desfăcea o cataramă și nu-i întâlni privirea.

„Nu. Sunt bine. Stagiarii sunt aici pentru că Matias speră să scape de mine.”

„Oh, bine. Adică, nu e bine, dar are sens”, spuse Lila și își curăță gâtul. „Înțeleg de ce nu ești încântată de ei, atunci.”

Helena forță un zâmbet.

„Știi, poți vorbi despre orice cu mine, dacă vrei.” Lila se uită la ea.

„Nu.” Helena scutură din cap. „Nu am nevoie să vorbesc.

Nu are rost să vorbesc și, după cum mi s-a reamintit public, nu sunt o luptătoare. Nu știu nimic despre ce înseamnă războiul cu adevărat. Așa că... ce aș putea să spun?”

Proteză piciorului Lilei a scârțâit când s-a mișcat, apoi a spus: „Cred că spitalul e mai rău decât câmpul de luptă.”

Helena a rămas nemișcată.

„Mi-am dat seama de asta când am fost acolo pentru piciorul meu.” Privirea Lilei era îndepărtată, sprâncenele încruntate. „Pe front, totul este atât de concentrat, știi. Regulile sunt simple. Câștigăm unele bătălii. Pierdem altele. Uneori ești lovit. Ripostezi. Ai câteva zile să te recuperezi dacă e grav. Dar...” Se uită în jos, degetele ei bătând absent pe locul unde proteza era atașată de coapsă. „... în spital, fiecare bătălie pare pierdută. Nu-mi pot imagina cum e.” Se uită la Helena. „Tot ce vezi acolo e partea cea mai rea.”

Helena nu spuse nimic.

Lila suspină și desfăcu mai multe piese din armura ei, lăsându-le peste tot pe patul Helenei. „Când Soren mi-a spus ce ai zis... Nu sunt de acord, dar înțeleg.”

Lila o împinse ușor cu cotul și se ridică. „Chiar dacă stagiarii sunt doar din cauza amestecului lui Matias, mă bucur că ai mai mult timp liber. Cred că aveai nevoie de asta — de puțină distanță față de toate astea.”

HELENA A PETRECUT ZILE ÎNTREGI RETRAGÂND CONVERSAȚIA. Îi lipsea amarnic să aibă oameni cu care să vorbească, cărora să le pese de ceea ce spunea.

Avusese stagiari?

Își amintea că Stroud menționase că mai existau și alți vindecători, precum Elain Boyle, dar Helena presupusese că aceștia veneau din altă parte.

Nu-și putea imagina că Falcon Matias ar fi aprobat adăugarea mai multor vindecători.

Ilva Holdfast muncise din greu pentru a face vivimanția Helenei acceptabilă pentru Rezistență. Declarase că era voia zeilor ca Flacăra Eternă să aibă un vivimant în rândurile sale și că Helena se născuse, fusese găsită și adusă în Paladia cu destinul de a deveni vindecătoare, astfel încât, dacă Luc ar fi fost doborât în luptă, vivimanția l-ar fi putut salva; o rezonanță a corupției purificată de voința lui Sol.

Helena trebuia să părăsească orașul și să se retragă în munți pentru a se antrena cu un călugăr ascet. Matias era un Shrike la acea vreme, locuia într-o colibă lângă proprietatea Holdfast și era consilier spiritual al familiei.

Nu-i plăceau vindecătorii din principiu și a urât-o pe Helena din momentul în care a văzut-o.

Nimic la ea nu se potrivea cu ceea ce el considera potrivit pentru un vindecător. El fusese mai mult un obstacol decât un profesor, dar Helena era încăpățânată și suficient de familiarizată cu medicina pentru a-și gestiona propria pregătire. Era hotărâtă să devină vindecătoare, indiferent dacă el voia sau nu.

Când Ilva a început să ceară ca Helena să fie trimisă înapoi în oraș pentru că Luc plecase pe front, Matias a încercat să se opună, negând aptitudinile Helenei, până când Ilva practic l-a mituit cu oferta ca Luc să-l facă Falcon, un rang religios suficient de înalt pentru a se alătura Consiliului, și chiar și atunci a fost de acord doar cu condiția ca, dacă Helena urma să fie vindecătoarea Flăcării Eterne, atunci ea să vindece pe toți cei care serveau cauza sacră a lui Sol.

La urma urmei, Principatul nu era deasupra celorlalți, ci primul între egali.

Ce l-ar fi determinat pe Matias să aprobe stagiarii?

Helena nu putea să nu se gândească cu nostalgie la Lila.

Când Helena s-a întors ca vindecătoare, nu era recomandabil să pară prea apropiată de Luc. O prietenie din copilărie era foarte bună, dar cineva ca Helena nu putea părea că are o influență nejustificată asupra unei figuri precum Principatul.

Supraviețuirea Paladiei depindea de credința neclintită a Rezistenței în Luc. Dacă judecata lui era pusă la îndoială, toată Paladia avea de suferit consecințele. Trebuiau făcute anumite sacrificii.

Lila, ca paladin principal al lui Luc, fusese cea mai apropiată de Luc pe care Helena avea voie să fie după aceea. Lila fusese principală...

Helena clipi.

Mai fusese un paladin secundar. Soren. Fratele geamăn al Lilei. Unde era Soren?

Capul Helenei pulsa.

De ce ar fi uitat-o pe Soren? El...

O față îi trecu rapid prin minte. Mintea Helenei se întoarse violent, ca și cum ar fi dat înapoi. Nu. Încercă să se concentreze.

Soren. Amintește-ți de Soren. Ce s-a întâmplat cu el?

Pielea i se făcu piele de găină, o durere cumplită îi străbătu corpul, plămânii i se blocară de parcă ar fi fost plini cu apă, iar vederea i se înroși violent.

Când mintea i se limpezi, tâmplele îi pulsau.

La ce se gândise?

Ceva legat de... Lila?

CAPITOLUL 13

O STRĂLUCIRE DE ARGINT PIERDUTĂ i-a atras atenția Helenei în timp ce trecea pe lângă marginea exterioară a holului principal. În partea opusă a camerei, a zărit o ușă întredeschisă, o ușă despre care știa că era întotdeauna încuiată.

S-a prefăcut că nu observă și s-a îndreptat încet spre ea. Era prea conștientă de privirile care o urmăreau de pretutindeni.

Sala de mese era bine luminată și se pregătea pentru o cină festivă. Farfuriile și cutii cu tacâmuri erau așezate pentru a fi alese.

Helena și-a acordat doar un moment pentru a respira adânc înainte de a se strecura pe ușă.

Știa că nu era bine să o închidă, pentru că asta ar fi atras toate spiritele morții ca o momeală.

În schimb, a mers calmă, explorând ca de obicei, îndreptându-se spre vitrina mare plină cu sfeșnice și epergne din argint, fără să se uite prea atent la cutii cu argintărie expuse.

Când s-a ascuns în spatele unui aranjament floral mare, mâna ei dreaptă s-a întins şi a apucat cu o mişcare fluidă un cuţit de masă frumos şi ascuţit. A lăsat mâna să cadă din nou, ascunzând cuţitul sub fusta ei, în timp ce continua să meargă.

Inima îi bătea violent în piept.

După toate aceste luni, reuşise în sfârşit să pună mâna pe o armă.

Una dintre servitoare era chiar în spatele ei. Helena ştia că nu era bine să atace un necrothrall decât dacă era sigură că îi putea tăia capul complet. Mai bine să ducă cuţitul în camera ei.

Şi apoi? Tâmplele îi pulsau.

Ar trebui să se sinucidă? Cu o lună în urmă, răspunsul ar fi fost evident, dar posibilitatea de a fi salvată o frământa. Vocea insistentă a lui Luc o bântuia, implorând-o să trăiască.

Poate că trebuia doar să mai aştepte puţin.

Nu. Gata cu aşteptarea.

Strânse cuţitul, simţind greutatea lui ascunsă în palma ei, până când încheietura mâinii îi tremură.

Dacă se ducea în baie şi se ascundea între uşă şi chiuvetă, ar fi avut suficient timp să-şi taie încheieturile şi gâtul înainte ca cineva să ajungă la ea.

Avea nevoie doar de un minut, suficient timp pentru a pierde cât mai mult sânge posibil înainte să intervină cineva, ceea ce nu ar fi fost prea greu, deoarece Paladia, în ciuda progreselor sale medicale ştiinţifice, era superstiţioasă şi se temea de transfuziile de sânge sau de orice altceva care implica corpurile sau fluidele altora. Ei credeau că asta le-ar contamina rezonanţa.

Un vivimancer putea forţa regenerarea sângelui, dar cu o pierdere suficientă de sânge, energia şi materialele necesare pentru sânge nou ar fi avut un efect letal. Stroud ar fi putut fi suficient de priceput pentru a evita asta, dar cineva ca Ferron nu ar fi fost.

Dacă ea îşi tăia arterele carotide, chiar dacă el reuşea să o ţină în viaţă, creierul ei nu ar mai fi fost funcţional.

Camera părea să se clatine, dar ea se înarmă cu curaj. Continuă să se mişte fără rost, oprindu-se pentru a pretinde că studia vasele de argint expuse. Erau piese frumoase, complexe, realizate cu linii elegante, organice, în contrast puternic cu fierăria grea.

Majordomul intră în cameră, făcând un gest spre uşă.

Helena se întoarse şi ieşi, având grijă să ascundă cuţitul, mişcându-se doar puţin mai repede decât de obicei, în timp ce uşa din faţă se deschise şi Ferron intră, urmat de Atreus, a cărui dispoziţie îi înrăutăţise faţa subţire a lui Crowther.

Ferron se opri, ochii lui înfiorători fixându-se instantaneu pe Helena, privirea lui îndreptându-se spre uşile deschise ale sufrageriei.

„Nu mi-am dat seama că îi dai prizonierului tău libertate totală în casă", spuse Atreus, privind-o cu dezgust.

Ferron ridică o mână pentru a-l face să tacă, concentrându-se asupra Helenei, o intensitate prădătoare luminându-i ochii.

Instinctele ei îi strigau să fugă, dar nu voia să afle cât de repede ar putea el să pună casa pe urmele ei; cuşca din bare de fier din holul de la intrare ar fi putut-o prinde cu uşurinţă.

Cel mai bine era să evite suspiciunile.

Se forţă să se oprească şi să-i înfrunte, ascunzându-şi mâna sub fusta.

Ferron se îndreptă spre ea. Privirea lui părea să o catalogheze, de parcă ar fi verificat o listă. Îşi scoase mănuşile şi le băgă în buzunar.

Ea făcu un pas involuntar înapoi, modelul mânerului cuţitului înfingându-se în palma ei.

„Nu te văd des în această parte a casei." Vocea lui era relaxată. „Era prima dată când veneai în sala de mese?"

Gura i se uscă. „Mă uitam la flori."

El aruncă din nou o privire spre sala de mese, strângând ochii. „Da, aşa este?"

Ea profită de distragerea lui pentru a-şi regla strânsoarea cuţitului. „Da. Îmi plac florile."

Căldura îi cuprinse gâtul, iar în stomac se formă un gol rece.

„Să le vedem, atunci." Ochii lui erau aţintiţi asupra mâinii ei, ascunsă sub fusta.

Inima Helenei se opri ca o piatră, în timp ce încerca să nu reacţioneze, să pară nevinovată.

„Ce ai luat?" El întinse mâna.

Putea încerca să mintă. El nu o va crede. Putea încerca să fugă. El o va prinde.

Putea încerca să-l omoare.

Da. Ar fi făcut asta.

Îşi lăsă ochii să se mărească, maxilarul slăbindu-i de surprindere. Gura lui se curba într-un zâmbet slab.

Se aruncă asupra lui.

Avea o pregătire minimă în alchimia de luptă, dar corpul ei se mişca din instinct. Lama tăie aerul în timp ce se arunca asupra lui.

Ferron se feri, aşa cum se aşteptase. O eschivare defensivă perfectă.

Ea a dat drumul cuţitului, care a zburat prin aer.

Rezonanţa ar fi făcut totul mai uşor, dar se putea descurca şi fără ea.

A prins mânerul cu mâna stângă, ignorând durerea care i-a străbătut braţul. Cu rezonanţă, ar fi transformat lungimea, dar a durat o fracţiune de secundă mai mult să-i înfigă lama în piept, direct în inimă.

Durerea îi explodă în încheietura mâinii. Îşi aruncase toată greutatea în lovitură, dar ar fi putut să înjunghie granit; lama abia îl străpunsese.

Ferron scoase un suspin slab, de parcă i-ar fi tăiat respiraţia, apucând-o de umeri în timp ce se aplecă. Ea îşi folosi ambele mâini şi împinse mai tare, în timp ce ceva din interiorul încheieturii mâinii stângi se rupse, încercând să forţeze lama să-i străpungă inima.

Ferron râse, buzele lui fiind atât de aproape de gâtul ei încât respiraţia lui îi curgea pe şira spinării.

„Şi eu care credeam că vei folosi otravă", spuse el, cu voce batjocoritoare.

Furia se aprinse în ea. Se aruncă înapoi, luând cuţitul cu ea.

Atreus traversa camera, cu mâinile întinse, faţa contorsionată de furie.

Nu avea nicio şansă împotriva a doi.

Încheietura mâinii stângi îi ardea. Abia reuşea să ţină mânerul, dar nu voia să-l lase.

Înclină lama înapoi şi o îndreptă spre propria gât, privindu-l pe Ferron cu un triumf sălbatic.

Ferron se mişcă atât de repede încât deveni o umbră.

Lumea se transformă, devenind argintie, în timp ce rezonanţa explodă în exterior şi cuţitul îi fu smuls de la gât, durerea sfâşiindu-i braţul până la umăr.

Mintea ei se străduia să înţeleagă ce se întâmplase.

Ferron prinsese lama în pumn, ridicând-o deasupra capului. Cealaltă mână o înconjura gâtul, ţinând-o pe loc.

Nu se putea mişca. Rezonanţa lui o îngheţase, fiecare os, muşchi şi tendon fiind sub controlul lui. Nici măcar nu putea respira. Inima îi era strânsă. Atreus, aflat la câţiva metri distanţă, era şi el blocat pe loc.

Așa ucidea Ferron.

Mâna lui în jurul lamei cuțitului sângera, sângele curgând peste degetele ei și pe brațul ei. Ochii lui erau de un argintiu strălucitor, atât de strălucitori încât păreau să lumineze.

„De ce nu te oprești niciodată?" El o lăsă în pace, împingând-o înapoi.

Mâna ei, amorțită de durere, își pierdu prinderea.

„De ce nu mori?" Nu avea rost să fie timidă. Voia să-l omoare; amândoi știau asta.

Sângele încă curgea pe mânerul cuțitului, picurând stropi roșii pe podeaua de marmură albă, împroșcând mozaicul cu ouroboros.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet nesincer. „Mă tem că am alte angajamente."

Se uită înapoi la tatăl său, care se apropia din nou de ei. Expresia lui Ferron deveni răutăcioasă. „Ți-am cerut ajutorul?"

Se întoarse spre Helena, examinând cuțitul din mâna lui. Îi tăiase palma atât de adânc, încât se înfipsese în oase. Nici măcar nu se strâmbă când îl scoase, ținându-l în sus, astfel încât lama să prindă lumina, sângele roșu strălucind de-a lungul muchiei.

„Ce bine că Aurelia le-a ascuțit proaspăt și le-a lăsat la îndemâna ta."

Cu o mișcare neglijentă a încheieturii, îl aruncă înapoi spre sufragerie. Având în vedere felul leneș în care îl aruncă, cuțitul nu ar fi trebuit să traverseze camera, dar rezonanța lui încă răsuna în aer.

Cuțitul câștigă viteză în timp ce zbura direct prin ușa abia deschisă și se înfige în vaza mare din centrul mesei. Aceasta se sparge la impact, sticla zburând în toate direcțiile, iar apa inundând masa.

El se uită la mâna lui. Rana dispăruse deja.

Helena știa că Nemuritorii se puteau regenera, dar era totuși surprinzător să vadă asta. I-ar fi luat cel puțin o jumătate de oră să vindece o rană ca aceea; mâinile erau delicate, complexe, pline de nervi.

Încheietura mâinii stângi o durea atât de tare încât abia putea gândi limpede. Un șuvoi de sânge curgea de sub cătușă în palma ei, alăturându-se celui al lui Ferron de pe podea.

Ea privi fără expresie cum Ferron își strânse degetele. Apoi ochii lui se opriră asupra mâinii ei. Maxilarul i se încordă. „Ai rănit singurul loc care este greu de vindecat. Va trebui să-l chem pe Stroud."

Se întoarse spre unul dintre necrothralls.

„Du-o pe prizoniera noastră în camera ei”, spuse el cu voce rece. „Asigură-te că rămâne acolo până mâine.”

Helena nu aşteptă să fie împinsă. Se întoarse şi plecă.

„Am mai văzut-o pe fata aia undeva”, auzi Atreus spunând când ajunse în hol.

„Era singura sudistă de la Institut, destul de greu de ratat, aş zice”, spuse Ferron, fără să pară că-i pasă.

Adrenalina începuse să-i scadă. Când ajunse la scări, picioarele îi tremurau, aproape că cedau. Se sprijinise de peretele cel mai apropiat, cu vârfurile degetelor căutând suprafaţa şi strâmbându-se când au intrat în contact cu ea. Sângele ei se întindea pe tapet.

Ar fi trebuit să-şi taie gâtul în clipa în care pusese mâna pe cuţit.

ERA MIEZUL IERNII CÂND GUVERNATORUL Fabian Greenfinch a fost aproape asasinat.

S-a întâmplat în timpul ceremoniei de dezvelire a noii statui a lui Morrough. Guvernatorul ţinea un discurs despre eliberarea New Paladia, iar Mandl, directorul centrului de reeducare din Outpost, ai cărui „membri” construiseră statuia, stătea lângă el pe podium. În momentul în care a început tăierea panglicii, o săgeată de arbaletă a ieşit dintr-una dintre clădirile din apropiere. A ratat la mustaţă guvernatorul, lovindu-l în schimb pe Mandl.

Mandl a murit.

În faţa unei mulţimi de reporteri şi vizitatori internaţionali, cetăţeni şi demnitari străini, una dintre Nemuritoare, a cărei înfăţişare o marca în mod incontestabil şi vizibil printre nemuritori, a murit.

Moartea ei a provocat valuri de şoc în Paladia şi dincolo de graniţele acesteia. Titlurile ziarelor erau aproape isterice. Teroriştii din Rezistenţă, despre care se credea că au fost exterminaţi, reapăruseră într-un mod spectaculos, în faţa unui public care nu putea fi intimidat la fel de uşor ca presa naţională.

Vizitele lui Lancaster la Spirefell au încetat brusc. Aurelia plutea prin casă, palidă şi paranoică, tresărind la fiecare sunet, de parcă se aştepta ca luptătorii Rezistenţei să iasă din pereţi şi să o ucidă pe ea următoarea. De mai multe ori, Helena a auzit-o întrebându-l pe Ferron ce protecţii avea proprietatea şi dacă nu puteau avea mai mulţi necrothralls.

Ferron, când Helena îl zărea, nu mai purta haine şi mantii şi cămăşi albe imaculate sau chiar armură, ci ceea ce părea a fi o combinaţie de echipament de luptă uşor şi haine de vânătoare. Se întorcea regulat acasă acoperit de noroi, ud leoarcă de ploaie şi palid de furie.

Helena era încântată.

Citea obsesiv articolele, cu inima bătând cu putere. Rezistenţa era încă acolo.

Ziarele subliniau în repetate rânduri că fusese o tentativă eşuată de asasinat, încercând cu disperare să ascundă faptul că cineva aparent nemuritor fusese ucis accidental.

Helena ştia că continentul trebuia să fie în fierbere cu speculaţii despre cum se întâmplase asta şi cum ar putea fi repetat.

Exista o modalitate de a ucide Nemuritorii.

Zilele următoare, paşii ei erau uşori.

Stroud a venit din nou în vizită. Spre deosebire de Ferron şi Aurelia, ea părea neafectată de tulburările şi noul pericol.

Majordomul o însoţea, aducând o masă medicală pliabilă, pe care o aşeză în mijlocul camerei înainte de a pleca.

„Dezbrăcaţi-vă şi aşezaţi-vă", spuse Stroud, bătând uşor cu mâna pe masă şi apoi întorcându-se să examineze un dosar.

Helena îşi strânse maxilarul în timp ce se supunea.

„Aş fi crezut că ai preocupări mai urgente decât să vii aici", spuse Helena, sperând să obţină informaţii noi.

Stroud aruncă o privire. Răspunsul ei „nu" era casual, de parcă nu-i venea nimic în minte.

„Nu-ţi faci griji că ai putea fi ţinta?"

„Nu fac parte din Nemuritori", spuse Stroud cu un gest nepăsător.

„Nu eşti?" Helena era surprinsă. Presupusese că oricine era atât de apropiat de Morrough trebuia să fie.

„Nu. Poate într-o zi, dar în prezent nu mă interesează. Marele Necromant îmi dă puterea să-i duc mai departe munca, astfel încât să nu slăbesc sau să dispar atâta timp cât îi sunt loială."

„Nu ştiam că este posibil." Helena avea dureri la degete; mâna stângă era încă în atelă, recuperându-se după încercarea ei de a-l ucide pe Ferron.

„Sunt multe lucruri pe care nu le ştii. Preţul vivimaniei extinse este reversibil pentru cei care cunosc mijloacele.” Stroud o privi pe Helena cu dispreţ.

Helena o privi cu curiozitate. „Dar de ce să nu devii Nemuritor?”

Stroud clătină din cap. „Nemuritorii au propriile lor... limitări. Bennet a fost unul dintre primii care s-au înălţat. El a folosit marile cunoştinţe ale Marelui Necromant pentru a experimenta dincolo de ceea ce se credea posibil. A petrecut zeci de ani încercând să descopere secretele transferului. Oricine îl cunoştea nu putea să nu-i aprecieze geniul. Eu am fost printre puţinii care au lucrat cel mai îndeaproape cu el...”

O emoţie vizibilă i-a traversat faţa lui Stroud, iar ea şi-a curăţat gâtul. „Dar nici măcar eu nu puteam nega că, spre sfârşit, a început să alunece. A investit resurse enorme, inclusiv propria vitalitate, în experimente, şi cu cât o făcea mai mult, cu atât devenea mai obsedat. Nemuritorii dezvoltă frecvent o tendinţă spre sadism în timp. Unii mai repede decât alţii. Nu vreau ca munca mea să fie afectată de astfel de preferinţe. Poate că odată ce transferul va fi perfecţionat, voi solicita ascendenţa. Dar până atunci, Marele Necromant îmi oferă ceea ce am nevoie. El ştie că asta mă face să fiu şi mai loială decât ceilalţi.”

Nemuritorii păreau întotdeauna psihotici, dar Helena nu îşi dăduse seama că era un efect secundar al nemuririi lor.

Stroud o atinse pe Helena cu mâinile ei dure, aspre ca săpunul, murmurând pentru sine că Helena dădea deja semne că mănâncă corespunzător.

„Ia astea.” Stroud îi întinse câteva pastile.

„Pentru ce sunt?”

Nerăbdarea se citia pe chipul lui Stroud. „Marele Necromant doreşte să te vadă.”

Helena se retrase. „De ce?”

Stroud ignoră întrebarea. „Dacă nu le iei singură, am un tub aici.” Îl scoase din trusa medicală. „Te pot paraliza şi ţi-l pot băga pe gât până în stomac, apoi pot turna pastilele. Am făcut-o de multe ori. Îţi va vătăma esofagul şi vei avea dificultăţi în a înghiţi sau a vorbi timp de câteva zile. Tu decizi.”

Helena îşi băgă pastilele în gură, înghiţindu-le fără apă şi ignorând senzaţia de a se lipi de gât. Pe măsură ce se dizolvau, îi ardeau ţesutul.

Stroud se întoarse, scotocind din nou în geantă. Aducea cu ea mult mai multe obiecte decât la vizitele anterioare. Helena a strâns ochii, încercând să distingă ce erau, dar vederea i s-a înceţoşat brusc.

„Stai...”

Stroud a scos mai multe flacoane şi seringi mari, aşezându-le în şir.

„Ce faci...” Faţa i se amorţise.

A clipit. Stroud umpluse o seringă şi stătea în faţa ei, scuturând-o pentru a elimina bulele de aer.

Helena încercă să citească cuvintele de pe flacon. Literele se estompau.

„Nu...” reuşi să spună.

„E totul pentru a te pregăti, aşa cum ţi-am spus”, spuse Stroud în timp ce înfigea acul în braţul Helenei, injectând-o.

Helena abia simţi asta.

Stroud luă următorul flacon şi o seringă mai mare.

Helena îşi lăsă capul pe spate şi se clătină, aproape căzând de pe masă în timp ce încerca să se îndepărteze.

„Întinde-te.” Cuvintele lui Stroud se învârteau în jurul ei.

A fost nevoie doar de o uşoară presiune şi Helena se prăbuşi pe o parte. Masa era rece la tâmplă, în timp ce un alt ac se înfigea în braţul ei. Camera se întunecase.

Auzi pocnitura degetelor lui Stroud lovind o altă seringă.

Apoi nu-şi mai amintea nimic.

CÂND A DESCHIS OCHII, era întuneric. Era în patul ei, cu braţele şi picioarele dureroase de la vânătăile provocate de injecţii. Atela de la mână dispăruse.

Era ca şi cum cineva o lovise repetat în abdomenul inferior şi apoi o înjunghiase peste tot, pentru a fi sigur. Întregul ei corp era tensionat şi umflat, ca şi cum pielea îi era întinsă prea tare. Voia să se ghemuiască, dar o durea prea tare să stea întinsă pe braţe.

În oglinda din baie, îşi văzu ochii larg dilataţi, cu sclera înroşită. Avea gura uscată, dar apa îi provoca dureri în stomac. Aproape că se prăbuşi pe podeaua băii.

Ferron sosise a doua zi, sau poate două zile mai târziu. Helena pierduse noţiunea timpului.

„Marele Necromant doreşte să te vadă”, îi spuse el. „Ce ai păţit?”

Helena nu avea habar ce se întâmplase, știa doar că i se administrase ceva oribil.

„Stroud”, murmură ea.

El înjură și plecă, apoi se întoarse furios.

O duse într-o mașină care aștepta în curte. A fost învelită în pături și așezată pe bancheta din spate. Aerul proaspăt o făcu să se simtă puțin mai bine, suficient încât să poată sta în șezut și să se uite pe geam, brațele încă durându-i de la vânătăi.

În loc să se îndrepte spre Centru, podul pe care îl luară se îndreptă spre partea de jos a orașului și intră într-un tunel. Mașina continuă să meargă și nu ieși din tunel. În schimb, se opri undeva în întuneric. Lumini slabe de culoare chihlimbar străluceau slab prin un fel de ceață vaporoasă care atârna deasupra solului, întunericul apăsând din toate părțile.

Aerul era stătut și umed. Putea simți mirosul râului care amenința să se infiltreze.

Ferron a ieșit și a deschis ușa din spate, cu o expresie tensionată. „Poți să mergi?”

Cele câteva siluete pe care Helena le putea distinge erau niște necrothralli bătrâni și putreziți. A înghițit în sec și a dat din cap.

Nu te uita la umbre.

„Vino, atunci.” El o luă de braț. Nu o strânse tare, dar totuși îi făcu vânătăile să pulseze.

Helena nu avea de ales decât să-l urmeze, respirația ei devenind tot mai scurtă. Părul lui alb-argintiu era singurul lucru vizibil în întuneric. Ea întinse mâna, încercând să se ancoreze găsind un perete pe care să-l atingă.

O suprafață umedă și lipicioasă îi atinse vârfurile degetelor. Își retrase mâna brusc.

Tunelul se deschise în cele din urmă într-o cameră mare, iluminată de aplice din sticlă verde; zeci de alte tuneluri se deschideau în ea, ca și cum ar fi fost în centrul unui labirint. Pereții erau acoperiți cu picturi murale complexe, dar estompate. Arăta aproape ca un templu abandonat.

Nu văzuse niciodată acest loc. Știa că Paladia fusese construită pe ruinele unui oraș distrus cu mult timp în urmă de ciumă. Rivertide. Locul primului Război al Necromanției. Credea că toate urmele lui dispăruseră.

Aerul era greu, mirosind a putreziciune, un miasma urât care venea din capătul îndepărtat al camerei.

Toate instinctele ei îi spuneau să fugă, dar Ferron o trase înainte. Picioarele ei alunecară pe podea până ajunseră în capătul îndepărtat al camerei.

„Eminență." Ferron îngenunche, trăgând-o pe Helena la pământ cu el. „Am adus prizoniera. Îmi cer scuze pentru întârziere."

Urmă o lungă tăcere, atât de lungă încât Helena începu să se îndoiască că mai era cineva acolo.

„Adu-o mai aproape." Cuvintele pluteau, neclare și mormăite, din întuneric.

Ferron o ridică pe Helena în picioare și o târî pe o serie de trepte pe care abia le distingea, înainte de a o împinge din nou în genunchi.

Helena privi cu groază scena din fața ei. Abia recunoscu forma grotescă.

Morrough zăcea întins pe un tron format din cadavre. Necrothralls, contorsionați și răsuciți împreună, cu membrele transformate și topite într-un scaun, mișcându-se sincron, ridicându-se și coborând în timp ce respirau în tandem, strângându-se și eliberându-se în jurul lui. Morrough părea cumva micșorat față de ființa imensă și distorsionată care fusese.

Acum părea că pielea îi putrezea.

Una dintre fețele de pe tron a fost iluminată pentru o clipă de lumina slabă, iar Helena a crezut că ar putea fi vechea față a lui Mandl, dar nu putea fi sigură, deoarece tronul s-a mișcat, ridicându-l pe Morrough spre ea.

Morrough și-a înclinat capul, orbite goale ca niște găuri înnegrite. „Te-am apreciat prea mult, High Reeve? Voiam acele amintiri până acum, iar tu mi-ai adus doar fragmente."

Era ceva în neregulă cu limba lui Morrough, cuvintele îi ieșeau neclare, de parcă ar fi vorbit cu un obiect mare în gură.

„Îmi cer scuze. Voi încerca să mă descurc mai bine."

„Da, tu mereu încerci, nu-i așa?" Cuvintele nu păreau a fi binevoitoare. „Voi inspecta eu însumi aceste amintiri. Ține-o bine."

Se făcu o pauză, iar singurul sunet era cel al cadavrelor în descompunere. Apăru o altă față, pe jumătate putrezită, dar ea recunoscu cicatricea largă care se întindea de-a lungul craniului lui Titus Bayard.

Înainte să apuce să se retragă, genunchiul lui Ferron se așeză între omoplații ei, iar mâinile lui îi înconjurară maxilarul, ținând-o pe loc.

Morrough întinse mâna dreaptă decrepită, prea mare, cu degete articulate ca picioarele unui păianjen. Oasele ieşeau prin vârfurile degetelor, cu excepţia a două care atârnau flasce, cu fâşii de carne atârnând.

Rezonanţa care o lovi pe Helena era copleşitoare în puterea ei. O zguduia ca un fir sub tensiune, carbonizând-o din interior. Corpul ei se convulsiona, zvârcolindu-se violent.

Ea ţipă printre dinţi, în timp ce durerea îi străbătea craniul.

Examinarea amintirilor ei de către Morrough nu era o stare dezorientantă de retrăire; era ca şi cum i se jupoaie conştiinţa. Morrough îi despica mintea, smulgându-i amintirile de oriunde le găsea.

Deşi spusese că voia să vadă amintirile pierdute, nu părea să se grăbească să le găsească, concentrându-şi atenţia asupra încarcerării ei la Spirefell. Monotonia claustrofobică, izolarea nesfârşită, întreruptă doar de apariţiile ocazionale ale lui Ferron pentru a-i verifica amintirile sau pentru a efectua transferul.

Morrough părea deosebit de interesat de sesiunile de transfer şi de coşmarurile şi febrele care urmau. El găsea temerile ei amuzante şi agonia transferului o noutate, redând-o iar şi iar, Ferron zdrobind-o şi consumând-o până când nu mai era nici sfârşit, nici început pentru niciunul dintre ei.

Abia când ea a încetat să mai ţipe şi a devenit inertă, fără să mai lupte deloc, el s-a îndreptat în sfârşit spre licăririle memoriei, dar chiar şi pe acestea le-a distorsionat.

Luc pe acoperiş, dar lipsit de toate detaliile care făceau amintirea frumoasă: focul alb, lumina din ochii lui, aurirea oraşului la apus, toate dispăruseră până când nu mai rămăsese decât distanţa dintre ei, felul în care Luc se retrăgea de ea, reproşul din vocea lui şi drogul care îl spăla.

Morrough a privit amintirea Lilei întrebând de mai multe ori despre stagiari cu un fel de curiozitate oarbă, dar amintirea Lilei rănite şi plângând era cea care îl interesa cel mai mult.

Când s-a săturat de ea, ea a sperat că a terminat, dar nu era aşa. S-a întors la ultima sesiune de transfer.

Orice putere pe care o avusese pentru a-l alunga pe Ferron din mintea ei îi lipsea acum. Morrough a prelungit amintirea, scoţând în evidenţă fiecare moment chinuitor al violării mentale a Lilei, reacţia violentă la încercarea ei de rezistenţă, până când ea nici nu şi-a dat seama când el s-a oprit în cele din urmă.

Mintea ei era inundată de atâta durere încât a șters totul din calea ei, până când a devenit conştientă că plămânii îi erau strânşi. Ochii ei nu puteau să se concentreze. Nu avea niciun sentiment al locului în care se afla, până când a simţit pulsul bătând sub presiunea degetelor lui Ferron, genunchiul lui apăsând pe coloana ei vertebrală.

„Deci...", vocea lui Morrough veni de undeva din întuneric.

„Animantrul Flăcării Eterne nu este mort până la urmă."

„Crezi că Boyle este încă în viaţă?" Ferron părea surprins.

„Cine?"

Ferron slăbi strânsoarea asupra Helenei, iar ea se prăbuşi peste el în întunericul sufocant. „Stroud a menţionat-o. Pe baza înregistrărilor Rezistenţei despre Elain Boyle, s-a presupus că ea..."

„Boyle nu era nimeni. Nu ai observat că transferul a fost diferit faţă de ceilalţi?"

Helena încruntă sprâncenele. Ceilalţi?

„Mi s-a spus că transmutările din mintea ei vor cauza dificultăţi", spuse Ferron.

„Aceste dificultăţi sunt cauzate de faptul că ea rezistă, pentru că poate rezista. Ea este animancerul."

A urmat o pauză, întreruptă doar de ritmul greoi al necrothrall-urilor. Ferron părea îngheţat de surprindere.

„Nu ai observat, nici măcar nu ai bănuit?" Morrough părea atât de furios, încât a trebuit să facă o pauză pentru a-şi recăpăta respiraţia. „M-am mirat de progresul tău, de intensitatea raportată a febrei cerebrale la ea, spre deosebire de subiecţii noştri de testare. Cum ar putea fi ascuns atât de mult dacă simpla pătrundere în mintea ei este atât de dificilă?"

Morrough vorbea atât de încet, încât frica părea să crească cu fiecare cuvânt. Ferron rămase tăcut.

„Există un singur răspuns: ea este animanţa. Chiar şi acum, cu rezonanţa ei aproape dispărută, ea încă rezistă. Şi-a şters memoria despre ceea ce este, în încercarea de a-mi scăpa."

Presiunea din capul Helenei era atât de intensă, încât vederea îi dispăru.

„ „Sigur că nu." Vocea lui Ferron se auzi. „Stroud a spus că este imposibil ca cineva să-şi şteargă propria..."

„Ce ştie Stroud despre ceva? Ea nu-şi poate imagina un talent dincolo de propriile abilităţi. Aceasta este animanţa. Am putut simţi încercările ei de a-mi

rezista.” Cadavrele îl împinseră pe Morrough din nou spre Helena, orbite sale ochilor ieşind în evidenţă, rezonanţa sa fiind un zumzet ascuţit în oasele ei.

„Îţi cer iertare pentru eşecul meu”, spuse Ferron, vocea lui răguşită de şoc. „Nu m-am gândit niciodată la asta.”

Morrough rămase tăcut mult timp, faţa lui scheletică umflată şi ondulată în viziunea ei.

„Tatăl tău a fost recent aici, implorând o audienţă, aşa cum tu implori acum iertare. El susţine că a încercat

să-ţi spună ce-şi amintea, dar tu nu l-ai ascultat.”

Ferron o strânse din nou pe Helena. „Memoria lui nu este deloc de încredere, Eminence. Mi s-a părut imprudent să-i satisfac accesele de paranoia. Nu mi-am dat seama că te va deranja cu afirmaţiile lui. Cu toate acestea... am început în tăcere o nouă anchetă din cauza comentariilor lui.”

„Şi...”

„ Se pare că a fost arestată lângă Portul de Vest la scurt timp după bombardament.”

„Pentru a salva paladinul Bayard?”

„Un bombardament pare o metodă de salvare neglijentă. Evadarea paladinului ar putea fi o coincidenţă. După cum îţi aminteşti, Bayard era deja pe moarte când am capturat-o.”

„A fost din cauza lui Bayard. Sunt sigur.”

Mintea Helenei pulsa în timp ce încerca să înţeleagă ce spuneau.

Un suspin răguşit şi şuierător se auzi din toate corpurile în acelaşi timp. „Tot acest timp am crezut că Hevgoss... dar era Flacăra Eternă până la urmă. Probabil că l-au prins.”

„Cu siguranţă, dacă şi-ar fi dat seama, nu ar fi permis ca sediul lor să fie cucerit atât de uşor.”

„Poate...” Morrough nu părea convins. „Dar nu tu decizi asta. Eu decid ce era inutil. Asta dovedeşte că Flacăra Eternă era mai vicleană decât credeam. Bănuiesc că animanţa noastră captivă ştie mult mai multe decât îşi dă seama.”

„Atunci voi continua să o rup”, spuse Ferron. Începu să o ridice pe Helena de pe podea pentru a o târî de acolo.

„Ţi-am dat voie să pleci?” Corpul lui Morrough se ridică brusc, forma lui masivă şi deformată aplecându-se acum peste amândoi. Era aproape dezbrăcat, iar pielea îi

atârna, putrezind, astfel încât Helena putea să-i vadă organele pulsând acolo unde se rupseseră. Luminoase sub carnea în descompunere. Ea se uită ameţită.

Erau prea multe oase, unele cenuşii şi sfărâmicioase, altele albe.

Mâna slăbită a lui Morrough căzu pe umărul lui Ferron. „Devii prea îndrăzneţ, Înalt Reeve."

Ferron o eliberă instantaneu pe Helena. Ea căzu la pământ, la picioarele lui. Era cald, iar ceva umed se lipise de pielea ei, pătrunzând prin haine. Simţea mirosul de viscere şi sânge vechi. În întuneric, degete reci îi trăgeau de rochie, în timp ce tronul se transforma cu un alt zgomot răguşit, putrezit.

„Cum pot avea încredere în cineva care este atât de arogant şi neglijent, aşa cum ai fost tu în ultima vreme?"

Ferron inspiră brusc.

„Eşecurile tale par să se înmulţească. Ai trecut cu vederea semnele de animistică ale prizonierului tău. Ai ignorat sfatul tatălui tău. Şi unde sunt asasinii pe care ţi-am ordonat să-i găseşti?"

Puterea putreziciunii din aer o sufoca pe Helena, în timp ce întunericul o înconjura, degete reci şi moarte zgâriind, încercând să o tragă mai adânc. Toate temerile ei prindeau viaţă.

„Sunt cea mai loială servitoare a ta. Nu te voi dezamăgi. Dacă a fost Flacăra Eternă, îi voi găsi."

„A fost Flacăra Eternă. Cine altcineva ar putea fi? Cine ar îndrăzni să-l ucidă pe Nemuritorul? Arma era din obsidian. Crowther este al nostru acum, dar trebuie să fi împărtăşit secretele cu cineva trecut cu vederea în timpul epurării. Poate că identitatea lor este unul dintre secretele pe care animanţul nostru captiv încearcă din răsputeri să le ascundă de noi."

În timp ce Morrough vorbea, rezonanţa din aer deveni o masă solidă şi grea care apăsa. Coastele Helenei se îndoiră sub presiune, ameninţând să se rupă şi să-i sfâşie plămânii.

„Moartea lui Mandl a fost o umilinţă. Pentru cineva atât de ilustru, ar fi trebuit să o previzi."

Presiunea se uşură suficient pentru ca Helena să poată respira disperată, dar miasma îi acoperi gâtul, sufocând-o.

„Investighez toate pistele posibile", spuse Ferron, respirând greu. „Înregistrările indică faptul că Crowther a colaborat cu un metalurgist ucis în timpul

bătăliei finale. Am desemnat cripto-analisti să reevalueze cercetările sale în căutarea unor indicii despre alţi colaboratori."

„Astea sunt informaţii vechi", mârâi Morrough. „De câte săptămâni investighezi morţile fără să obţii niciun rezultat? Ai uitat ce se întâmplă când sunt dezamăgit?"

„Eu..."

Zgomotul rezonanţei lui Morrough s-a concentrat şi a dispărut. S-a auzit o pocnitură, ascuţită şi bruscă, ca şi cum s-ar fi rupt nişte crengi. Ferron a scos un suspin sfâşietor şi a căzut ca o piatră, nu pe burtă, ci peste Helena, cu un braţ întins chiar deasupra capului ei.

Abia îi putea distinge faţa. Ochii lui argintii de deasupra ei păreau să strălucească în timp ce sângele îi ţâşnea din gură, picurând de pe buze pe podea. Expresia lui se contorsionă, corpul i se răsuci şi pupilele i se dilată până când irisul lui deveni o bandă îngustă de argint.

Apoi ţipă şi se lăsă moale, prăbuşindu-se peste ea.

Greutatea corpului lui, proeminenţa oaselor rupte, apăsau asupra ei, dar nu putea simţi bătăile inimii.

Niciun semn de respiraţie. Era complet nemişcat.

Se zbătu, un suspin neclar zguduindu-i plămânii, în timp ce pieptul îi începea să pulseze. Se convulsiona ca şi cum s-ar fi înecat, tuşind sânge, în timp ce se împingea de pe ea.

„Nu te voi dezamăgi, jur." Vocea îi tremura, abia mai mult decât un şoaptă, şi se ridică nesigur în picioare.

„Asigură-te că nu o vei face", fu tot ce spuse Morrough.

Ferron se aplecă, cu degetele tremurând, şi o ridică pe Helena de pe pământ. Capul ei era pe spate.

„Supravegheaz-o cu atenţie. Flacăra Eternă va veni după ea în curând, sunt sigur de asta."

„Voi muri înainte să o pierd", spuse Ferron, strângând-o mai tare.

„De data asta îi vreau vii, High Reeve. Ultimii aceştia care îndrăznesc să mă batjocorească. Mi-i vei aduce, ca să-i ucid în voie."

„Îi vei avea. Aşa cum ţi i-am dat pe toţi ceilalţi." Vocea lui Ferron devenise mai fermă. Se înclină adânc.

Helena îşi întinse gâtul, privind prin viziunea înceţoşată feţele verzi şi putrezite vizibile pe tron, îngrozită de câte ar recunoaşte dacă le-ar putea vedea clar.

Încercă să se elibereze, dar nu putea scăpa. Ferron strânse mai tare în timp ce o târî pe Helena afară din sală, trăgând-o prin tuneluri sinuoase, fără să se oprească chiar și când picioarele ei cedară, împiedicându-se. Nu o lăsa să plece.

În cele din urmă, se opri și, fără să-i dea drumul, o lăsă pe Helena să alunece pe podea. Ea se prăbuși, gâfâind, încă luptându-se să respire. Aerul era mai curat, umed și mlăștinos, dar nu mai era miros de sânge. Pietrele din tunel erau uscate.

Capul îi durea atât de tare încât încercarea de a gândi era ca și cum ar fi atins o rană deschisă, dar avea atâtea întrebări.

„Eu..." Gâtul i se închise, convulsiv.

„Eu... am atacat o închisoare?"

„A fost după bătălia finală", spuse Ferron, cu vocea îndepărtată. „Se pare că ai fost capturată după ce ai distrus mai mult de jumătate din Laboratorul West Port. Te-ai deghizat în hevgotiană în timpul atacului, apoi ai dispărut în rezervorul acela, ceea ce a dus la rapoarte contradictorii. Ancheta a fost considerată neconcludentă până când tatăl meu și-a dat seama de unde te recunoaște. El a fost prezent în acea noapte."

Ea clătină din cap. „Eram vindecătoare", spuse ea. „Nu eram... nu m-au lăsat să lupt."

Ferron nu spuse nimic.

Ea încă nu înțelegea. „Și Lila era acolo?"

„Da."

„Dar era pe moarte când ai... prins-o."

„Laboratorul West Port era locul de cercetare experimentală al lui Bennet."

Un sunet slab de groază se auzi din gura Helenei. Se aplecă, având senzație de vomă. Ferron trebui să o susțină.

„Bea asta", îi spuse, apăsând o fiolă cu ceva în mâna ei. „O să te ajute."

Mâna Helenei tremura, dar înghiți fără să pună întrebări. Nu putea să-i dea nimic care să înrăutățească lucrurile. În schimb, un calmant atât de amar încât îi amorțea gura îi inundă limba. Ea stătea și respira neregulat, în timp ce medicamentul își făcea efectul.

Încercă să se concentreze, dar se simțea amețită. În cazul leziunilor cerebrale, era important să rămâi conștient. Conversația ar fi trebuit să ajute, să-i facă pe pacienți să vorbească. Ea continuă să vorbească.

„Ți s-a întâmplat asta?" Limba îi era greoaie. Simți că Ferron o privea, ochii lui palizi strălucind scurt în întuneric.

„De mai multe ori...”, spuse el după o lungă tăcere. „Antrenamentul meu a fost riguros.”

„De ce?”

El se mișcă, înăbușind un gemet slab. „Pentru a vedea dacă voi fi mai bun decât tatăl meu sau dacă și eu voi ceda sub interogatoriu.”

Ea își încruntă sprâncenele. „Asta a fost înainte să-l omori pe Principatul Apollo?”

El expiră zgomotos, ca și cum ar fi înăbușit un râs.

„Vrei o mărturisire?”, întrebă el în cele din urmă. „Să-ți spun tot ce am făcut?”

Ea nu putea distinge decât conturul vag al siluetei lui, ghemuit în fața ei. Respirația lui era încă greoaie în timp ce o ținea în poziție verticală.

Se întrebă atunci dacă se opriseră acolo pentru ca ea să-și revină, sau pentru ca el să-și revină. Doza de laudanum pe care o luase îi ușurase durerea care îi sfâșia capul.

O întrebare îi veni pe buze și simți că era vital să o pună. Se aplecă în față, încercând să-i vadă fața. „Vrei să o faci?”

El rămase tăcut pentru un moment lung, apoi se ridică fără să răspundă, trăgând-o în picioare. Corpul ei era pe jumătate amorțit și el a trebuit să o care aproape tot drumul până la mașină.

În lumină, ea a descoperit că era acoperită de rămășițe putrezite, sânge putrezit și sânge împrăștiat pe hainele și mâinile ei. Toți necrothrallii priveau cum Ferron o trăgea spre mașină, predând-o unuia dintre servitorii săi, lăsându-l să-i scoată rochia și să o învelească într-o pătură de lână. Ea s-a prăbușit pe bancheta din spate.

Ferron stătea în față. Când mașina a ieșit din tunel, ea a fost aproape orbită de albul strălucitor al cerului înnorat, dar a reușit să-i distingă profilul. Era aplecat în față, cu ochii închiși. Palid ca moartea.

AU TRECUT DOUĂ ZILE până când Helena a putut vedea clar și trei până când a putut să stea în șezut fără să se simtă amețită. A încercat să citească, dar cuvintele se învârteau, lăsând-o cu nimic altceva decât gândurile care o preocupau.

În a treia zi, una dintre servitoare îi aduse o tavă cu terci la pat. Ea se uită la ea, întâlnind ochii albastri tulburi.

„Ferron, vrei să vii aici?”

Servitoarea o privi fix, apoi îşi întoarse privirea, plecând fără să răspundă, dar în seara aceea, în timp ce ea mânca din cină, uşa se deschise şi Ferron intră.

„M-ai chemat?" Tonul lui era sarcastic.

„Voiam să te întreb ceva", spuse ea, aplecându-se în faţă, chiar dacă asta îi provoca dureri de cap atât de puternice încât ochii îi păreau că vor să iasă din orbite.

Inspiră încet, adunând toate informaţiile pe care le strânsese în ultimele luni. Fără să-şi dea seama, ţesuse o tapiserie şi abia acum putea distinge imaginea care se contura sub degetele ei.

„Mandl nu a fost primul dintre Nemuritori care a fost ucis", spuse ea în cele din urmă. „Ei mor de săptămâni întregi. Până acum nu mi-am dat seama ce aveau în comun dispariţiile. Credeam că era vorba de cenzură, că poate erau disidenţi, dar sunt Nemuritorii. Ei dispar pentru că sunt ucişi, iar tu eşti cel care a ascuns asta."

Ferron nu spuse nimic, expresia lui fiind atent neutră.

Ea înghiţi în sec. „Ştii, Nemuritorii nu mi s-au părut niciodată prea logici. Din punct de vedere ştiinţific sau logic. Nemurirea pare un lucru periculos pe care să-l oferi pur şi simplu oamenilor, iar Morrough nu este deloc un tip altruist. Ştiu cum funcţionează vivimanţia. Există un preţ pentru regenerarea complexă, şi cineva trebuie să-l plătească întotdeauna. Nu există nicio cale de ocolire. Pentru a se regenera aşa cum o fac Nemuritorii, cineva plăteşte pentru asta."

„Credeam că ai o întrebare", spuse Ferron.

„Ajung şi acolo", spuse Helena calm, încercând să ignore durerea pulsatilă din spatele capului. „Când Nemuritorii se află în cadavre, nu îşi păstrează vechea rezonanţă; ei capătă rezonanţa noului corp. Ca tatăl tău: el este un alchimist al fierului, nu ştie nimic despre piromancie. Deci, dacă cineva ca tine, un animancer, şi-ar pierde corpul, ai pierde acea abilitate, şi dacă ai considera că a fi un lich este o pedeapsă, ceva ce faci pentru a da o lecţie cuiva, te-ai agăţa de corpul tău indiferent de starea în care se află şi ai fi disperat să descoperi transferul. Dar chiar dacă ai face asta, tot ar trebui să găseşti un animancer. Dar cineva ca el s-ar opune transferului."

Ea se strâmbă, apăsându-şi mâna pe frunte, ca şi cum ar fi putut respinge presiunea. „Deci... aici intervine programul de repopulare", spuse ea nesigură. „Morrough nu-i pasă de economie sau de ce fel de alchimişti există în New Paladia. Adevăratul motiv pentru care Stroud foloseşte reproducerea selectivă este pentru a găsi o modalitate de a controla rezonanţa cu care se nasc copiii. De aceea l-au adus înapoi pe tatăl tău şi l-am văzut la Central. Ea încearcă să producă un animancer

pentru Morrough. Dacă transferul va fi perfecţionat până atunci, el va avea mijloacele şi vasul perfect pe care să-l folosească, dar... îi expiră timpul."

Ferron strânse ochii.

Ea inspiră adânc. „Ceva nu e în regulă cu el. E prea bătrân, iar asta ar trebui să afecteze rezonanţa, dar nu e cazul lui. Are o altă sursă pentru puterea lui, ceva din care poate să se alimenteze. Dar oricum se deteriorează. L-am văzut acum câteva luni şi nu era aşa. Tronul acela îl ţine în viaţă acum. Am încercat să ghicesc ce ar putea răni pe cineva ca el. Nu e ca şi cum cineva s-ar putea apropia de el. Apoi m-am gândit că poate sursa puterii lui se află chiar în faţa noastră, dar a fost deghizată, astfel încât oamenii să nu-şi dea seama. Poate că este prezentată ca un dar, ceva ce oamenii sunt disperaţi să câştige, dar, de fapt, el este cel care are nevoie de ea. "

O durere ascuţită i-a străbătut capul Helenei. Viziunea i s-a înroşit. A scos un geamăt de durere şi s-a prăbuşit pe o parte. Ferron se îndrepta spre ea.

Ea a ridicat privirea şi a rostit cu greu întrebarea.

„Nemuritorul. Tu eşti sursa puterii lui, iar Rezistenţa... am descoperit asta, nu-i aşa? Cum să-l omorâm. Cum să vă omorâm pe toţi."

CAPITOLUL 14

HELENA STĂTEA PE UN SCAUN ÎNTR-UN laborator. Pe masa din faţa ei se aflau rânduri şi rânduri de metale şi compuşi transmuzaţi, unii sub formă de sfere goale, alţii încă în flacoane mici, aşteptând să fie testaţi.

Chiar în faţa ei stătea Shiseo, studiind o sferă pe care o ţinea între degete, în timp ce lua notiţe pe o bucată de hârtie.

„Ai un repertoriu interesant", spuse el cu voce joasă, întinzându-se spre o fiolă din al treilea rând. „Foarte neobişnuit. Ai o atenţie deosebită la detalii. Mă surprinde că nu eşti metalurgist."

„Nu eram sigură ce să fac", spuse Helena, întinzându-i o altă sferă pentru evaluare. „Simţeam că, orice aş fi ales, cineva ar fi fost dezamăgit. Toată lumea..." Începu să-şi mişte degetele, dar se opri, încrucişându-şi mâinile.

„Toată lumea voia multe de la mine, iar eu nu sunt sigură că am ştiut vreodată ce voiam." Ea ridică din umeri. „Probabil că e bine că nu am ştiut, deoarece în final nu a contat."

Shiseo nu răspunse. Studia notiţele sale; apoi se uită la mâinile ei împreunate, înainte ca ochii lui impasibili să ajungă la faţa ei. „Nu cred că o armă din oţel ţi s-ar potrivi."

„Ce?"

„Eşti excepţională cu titanul. L-am întâlnit odată pe maestrul breslei titanului şi nici măcar munca lui nu era atât de perfectă." Apoi luă o bucată din lucrarea ei din nichel, studiind-o şi pe aceasta. „Ai încercat vreodată aliajul de nichel-titan?"

Ea clătină din cap.

„Ar fi o armă mai bună pentru tine. Foarte uşoară. Ţi-ai irosi forţa cu oţelul."

„Nu e pentru o armă", spuse Helena repede. „E doar... din curiozitate."

Shiseo făcu un mic clic cu limba. „Păi... dacă ai vrea o armă, ţi-aş recomanda să foloseşti nichel şi titan. Nu te limita la ceea ce fac paladienii."

ÎNTREAGA PARTE DREAPTĂ a corpului Helenei era vag dureroasă, iar limba ei avea senzaţia de ţesut hipersensibil, recent regenerat, pe toată suprafaţa, în timp ce se chinuia să se trezească.

Privise ameţită baldachinul de deasupra ei, încercând să-şi amintească ce se întâmplase.

Ferron... vorbise cu Ferron. Se uită în jur după el, dar dispăruse.

Îi spusese că Morrough era pe moarte, că uciderea Nemuritorilor îl rănea într-un fel; în sfârşit, pusese toate piesele cap la cap şi apoi...

După aceea, nu mai era nimic.

Se ridică încet. Probabil fusese o altă criză. Îşi mişcă umerii, deschizând gura cu precauţie, aşteptându-se ca muşchii să se contracte, tensiunea reziduală să o împiedice, dar nu se întâmplă asta.

Se uită la ea însăşi. Fusese tratată.

Crizele nu erau ceva cu care se confruntase des într-un spital militar, dar Titus Bayard suferise de ele după leziunea cerebrală.

Tensiunea musculară nu era ceva ce putea fi tratat doar cu o simplă atingere de vivimantie. Rezonanţa putea slăbi muşchii încordaţi, dar tensiunea trebuia masată manual pentru a ajuta membrele să se întindă şi să se extindă din nou.

Ceea ce însemna că cineva îi atinsese, cel puţin, întreaga parte dreaptă a corpului. Ea se cutremură şi speră că nu fusese unul dintre necrothralls — dar apoi se răzgândi când analiză alternativele.

Făcu un duș lung până când toate durerile rămase în corp îi dispărură, aplecându-se pe spate și lăsând apa să-i curgă prin păr, retrăind amintirea.

Shiseo. Deci îl cunoștea. Nu voia să creadă, dar el era chiar acolo, în mintea ei, acum.

Nu se puteau cunoaște bine. Probabil că el făcea teste de rezonanță pentru mulți oameni. Poate că o făcea ca să spioneze Rezistența.

Dar de ce să ascundă acea amintire? Era uimită de amploarea pierderii de memorie.

De ce ar fi avut Undying încredere în Shiseo dacă el lucrase și trăise printre membrii Rezistenței pe tot parcursul războiului? Nenumărați paladieni fuseseră uciși sau închiși pentru mai puțin, dar lui i se încredințase rolul de trimis.

Nu avea niciun sens.

După fondarea sa, Paladia a curtat străini din întreaga lume. Holdfasts au vrut ca Institutul să fie capitala alchimiei mondiale, unde alchimiști de toate felurile să poată veni să studieze și să împărtășească tehnicile și metodele lor. Paladia a depășit însă rapid acel vis.

Mai ales odată ce Institutul a ajuns la capacitate maximă, sentimentele de bun venit s-au acrit.

După moartea Principatului Apollo, când au început discuțiile despre război, tatăl Helenei a vrut să se întoarcă în sud. El a spus că nu era lupta lor și că responsabilitatea lui era să o țină în siguranță, dar Helena îi promisese deja lui Luc că va rămâne, așa că tatăl ei a rămas din cauza ei.

Și a murit din cauza ei.

Ea a tras aer în piept, urmărind cu degetul cicatricea de pe gât în timp ce ieșea din duș.

În timp ce se ștergea cu prosopul, a înghețat la vederea reflexiei sale.

De când mesele se îmbunătățiseră, începuse să-și evite reflexia, urând schimbările pe care le vedea, pe măsură ce versiunea ei pe care o cunoștea dispărea.

În amintirile ei, era slăbită de stres. Pielea îi era palidă din cauza lipsei soarelui. Părul ei aproape negru era întotdeauna îngrijit strâns în două împletituri strânse la ceafă. Era osoasă și subțire. Ochii ei erau mari și întunecați, dar plini de foc.

Când venise la Spirefell, mai era încă ceva din fata aceea în reflexia ei.

Acum, fața ei nu mai era slăbită, obrajii nu mai erau adânciți, iar ochii nu mai erau scufundați de oboseală. Culoarea ei se îmbunătățise. Fără pieptene sau elastic

pentru păr, acesta îi atârna liber, căzându-i peste coate. Oasele abia mai ieşeau în relief.

Arăta sănătoasă.

Chiar frumoasă.

O Helena dintr-o altă viaţă.

Dar ochii ei...

Ochii ei erau morţi. Nu mai aveau foc în ei.

Scânteia pe care o considerase odată cea mai intrinsecă parte a ei se stinsese.

Era un cadavru vibrant, aproape la fel ca necrothrall-urile care bântuiau Spirefell.

FERRON A REAPĂRUT O ZI MAI TÂRZIU, în timp ce Helena lua cina.

Purta hainele lui de „vânătoare", dar erau curate, aşa că ea a presupus că pleca, nu se întorcea. L-a privit cu precauţie când a intrat. Fără haina şi straturile obişnuite, era vizibil mai slab.

Pe măsură ce se apropia, ea îşi strânse ochii. Hainele lui erau de un gri închis, făcute să se confunde cu umbrele oraşului, dar în unele locuri aveau o strălucire metalică. Era cel mai evident pe antebraţe, piept şi picioare.

O armură ţesută. De aceea nu reuşise să-l înjunghie.

Se opri în faţa ei, cu o expresie de necitit, mâinile undeva în spatele lui. „Ce te-a făcut să-ţi dai seama?"

Dinţii furculiţei ei se înţepară în farfurie. „Mi-am dat seama de ce? Că Morrough este pe moarte sau că a creat Nemuritorii ca pe un fel de sursă de energie?"

Gura lui se curba. „Să începem cu cea din urmă."

Ea privi spre fereastră. „Toată lumea se comporta mereu de parcă războiul era inevitabil, o parte a ciclului etern al luptei dintre bine şi rău, dar eu pur şi simplu... nu am înţeles niciodată. De ce voia Morrough Paladia? Consiliul credea că Hevgoss era implicat, că creau un pretext pentru intervenţia lor militară, astfel încât să poată absorbi Paladia în graniţele lor. Dar ce a câştigat Morrough din asta? Nimeni nu părea să se întrebe. Există întotdeauna un necromant malefic pe undeva pe care Flacăra Eternă trebuie să-l ucidă. Nimeni nu vorbeşte despre motivul pentru care cineva ar face asta." Ea clătină din cap. „Nu cred că nemurirea este un dar atât de mare, mai ales unul pe care cineva l-ar da aşa cum face Morrough, dacă nu ar fi un avantaj mai mare

pentru el decât pentru toţi cei care îl primesc. Lucrurile care par prea bune pentru a fi adevărate au de obicei un preţ pe care nu îl afli decât când este prea târziu."

Ferron nu spuse nimic.

„Am dreptate?", întrebă ea.

Expresia şi postura lui erau de necitit. „Are importanţă?"

Ea îşi întoarse privirea.

„De fapt, îţi voi spune... dacă îmi spui tu ce a fost prea frumos ca să fie adevărat pentru tine."

Ea înghiţi în sec, privind munţii. „Paladia."

Ea inspiră adânc şi îl privi. „Ei bine?"

El îi întâlni privirea, ochii strălucind cu o expresie ciudată de satisfacţie. „Da, el este pe moarte."

CAPITOLUL 15

CAPTIVITATEA HELENEI SE ÎNTOARCE LA MONOTONIE.

Îl vedea pe Ferron doar când venea să-i verifice memoria şi, câteva zile mai târziu, să efectueze din nou transferul.

Nu se opunea. Mintea ei era încă fragilă ca o pânză de păianjen. Se temea că, dacă se destrăma, Ferron ar fi avut mână liberă.

El nu încercă să pătrundă în spaţiile ascunse, ci pur şi simplu se aşeză în peisajul minţii ei şi rămase acolo. El clipi, iar ochii ei se mişcară. Mâna ei stângă se ridică; ea o privi cum se deschide şi se închide. Conştiinţa ei era împărţită între ea şi el, dar cu fiecare secundă care trecea, se simţea mai mult ca el decât ca ea însăşi. Încet devorată.

Simţi gustul sângelui.

Îi curgea din ochi şi din nas.

Când s-a terminat, a rămas moale acolo unde era, cu capul dat pe spate, privind tavanul până când au venit necrothrallii şi au ridicat-o, punând-o în pat.

Din cauza lipsei ei de rezistenţă, a avut doar o febră uşoară timp de câteva zile. Se părea că era totuşi animancerul.

Realizarea îi apăsa pieptul ca o piatră. Era sigură că pierderea memoriei făcea parte din strategia Rezistenţei, menită să protejeze un secret vital pentru Luc. Că era ceva grandios şi sacrificial la care cooperase, încredinţându-şi mintea şi amintirile misteriosului Elain Boyle.

Oare fusese doar ea, ascunzându-se tot acest timp? Asta fusese totul până la urmă? Cu siguranță era ceva, dar nimic din ce-și amintea, niciuna dintre sclipirile de memorie care-i reveneau, nu sugera ceva important.

Ferron era mereu ocupat, petrecându-și cea mai mare parte a timpului încercând să-i vâneze pe ultimii membri ai Flăcării Eterne. Când îl vedea din ferestrele curții, părea vizibil epuizat. Uneori se întorcea acoperit de sânge.

Nu putea să nu remarce tensiunea din jurul ochilor lui și felul rigid în care se mișca adesea.

A început să bănuiască că Morrough îl tortura în mod regulat.

Deoarece Ferron nu putea rămâne mort, Morrough avea plăcerea de a-l ucide iar și iar.

Nu se întorcea acasă palid de furie; era în stare de șoc din cauza torturii. Simptomele se manifestau mai distinct de fiecare dată când îl vedea. Era ca și cum se eroda mental pe măsură ce ramificațiile fizice dispăreau.

Ea încerca să nu observe. Când nu putea să nu observe, încerca să nu-i pese.

El încerca să vâneze Rezistența. De fiecare dată când era torturat, era un semn că eșuase. Nu voise ea să fie pedepsit?

La urma urmei, el alesese asta. Morrough era pe moarte, iar Ferron știa asta, și totuși el a ales să-l servească, îndeplinind tot ceea ce Morrough nu mai avea puterea să facă singur.

Merita să sufere.

CÂND A GĂSIT PETE DE sânge între picioare, a rămas uitându-se fără să înțeleagă nimic, până când și-a dat seama că era menstruată. Chiar și înainte de război, stresul burselor de studiu îi provocase nereguli. După asasinat, menstruația încetase complet.

Uitaseră că era ceva ce corpul ei trebuia să facă.

Când fusese sterilizată, Matias voise să-i fie îndepărtat uterul, dar Ilva insistase ca procedura să fie cât mai puțin invazivă. O ligatură. Ceea ce însemna că încă putea sângera.

Își băgă o cârpă între picioare și, când i se aduse prânzul, trebuia să o roage pe menajeră să-i aducă ceva pentru menstruație. Dacă s-ar fi întâmplat mai devreme, s-ar fi bucurat să se gândească la disconfortul lui Ferron, obligat să se confrunte cu

realitatea unei prizoniere, dar acum disconfortul lui Ferron era ceva la care încerca să nu se gândească.

La zece zile după transfer, când veni în camera ei să-i verifice din nou amintirile, părea mai puţin nervos. Când a întâlnit îngrijorarea reticentă, dar obsesivă a Helenei faţă de el, a întrerupt conexiunea.

Ea a clipit şi l-a găsit privind-o fix.

„Îţi faci griji pentru mine?" Faţa lui s-a contorsionat într-un zâmbet satisfăcut. „Nu credeam că voi apuca să văd ziua asta."

Faţa ei se înroşi. „Nu o lua ca pe un compliment. Urăsc tortura."

„Ce sfântă eşti", spuse el sec, punând o mână pe piept. „Sunt sigur că dulce Luc ar fi emoţionat de inima ta tandră."

„Nu-i rosti numele", spuse ea ascuţit. „N-ai fost niciodată prietenul lui."

Se ridică în şezut, deşi capul îi era încă ameţit.

El se sprijini de capul patului. „Ştii, uneori mă întreb cine este responsabil pentru mai multe morţi în Rezistenţă, Holdfast şi moralitatea lui sau eu. Tu ce crezi?"

„Nu e acelaşi lucru."

Degetele lui se crispară. Aproape reuşi să ascundă acest lucru încrucişându-şi braţele. „Există cu adevărat o diferenţă între a lăsa pe cineva să moară pentru tine şi a-l ucide?"

Furia îi aprinse pieptul. „Da. Sunt sigură că ţi-ar plăcea să crezi că nu există, ca să-ţi liniştească conştiinţa, dar tu nu eşti deloc ca el."

El zâmbi slab. „Nu cred că am conştiinţă, dar spune-mi, ai fi vrut să-i las în viaţă?" Întrebarea îi ieşi încet. „Să-i las în viaţă pe membrii Flăcării Eterne, să las oamenii să spere, ar fi fost mai milos?"

„Ar trebui să spere, pentru că există cineva acolo. Cineva din Flacăra Eternă pe care nu l-ai prins."

„Nu pentru mult timp."

Sângele i se scurse din faţă. „Ai...?" Vocea îi tremura.

El scutură din cap. „Nu încă. Dar pot să garantez asta." Zâmbetul lui era plin de furie. „Orice s-ar întâmpla cu Morrough, ucigaşul va fi mort şi dispărut cu mult înaintea lui."

„Nu ştii asta", spuse ea cu înverşunare.

„Ba da”, spuse el, cu o expresie atât de dură, încât părea sculptată în granit. „Aceasta este o poveste cu un singur final. Dacă Rezistența voastră voia altceva, ar fi trebuit să facă alegeri diferite.

Poate unele dificile, realiste, şi ar fi trebuit să renunțe la ideile fanatice că dreptatea cauzei lor făcea victoria inevitabilă. Erau nişte proşti, fiecare dintre ei.” Rânji. „Dacă zeii ar fi existat, l-ar fi făcut pe Apollo Holdfast mai greu de ucis.”

Helena se uită fix la el, observând felul în care i se strâmba fața, furia tangibilă din ochii lui.

„Pe cine urăşti atât de mult?” Până atunci, ea nu realizase profunzimea furiei lui. Era ca un ocean care se întindea la nesfârşit, iar toate promisiunile lui erau moartea.

Păru surprins pentru o clipă de întrebare, apoi emoțiile lui dispărură ca şi cum ar fi fost închise într-o cutie.

„Mulți oameni”, spuse el cu un gest de indiferență. Zâmbi, gura lui curburându-se ca o coasă. „Majoritatea dintre ei sunt morți acum.”

VIZITELE LUI LANCASTER LA SPIREFELL AU REÎNCEPUT odată cu sfârşitul iernii. Helena nu le-a acordat prea multă atenție. Dacă ar fi existat vreo şansă ca el să fie membru al Rezistenței, Ferron l-ar fi urmărit până acum.

Când auzea paşi frecvenți, ştia că familia Ferron trebuie să organizeze vreun eveniment nou. Aripă principală a casei era plină de activitate. Au fost aduşi noi necrothralls, iar cadavrele în descompunere care stăteau permanent în fața uşilor principale au fost mutate în altă parte.

În hol erau împrăştiate cutii cu flori care urmau să fie aranjate. Acestea fuseseră aduse de undeva din sud sau cultivate în interior; grădinile din Spirefell erau încă pustii.

Helena a calculat data şi şi-a dat seama că era echinocțiul de primăvară.

Aurelia urma să organizeze o petrecere.

În curte erau aprinse braziere mari, în timp ce maşinile începeau să sosească. Helena privea de la o fereastră înaltă cum apăreau oaspeții. Era o petrecere mai mică decât cea de solstițiul de iarnă. Solstițiile erau cele mai importante sărbători din Paladia, în timp ce echinocțiile erau mai mult sărbătorite în țările agricole. Se spunea că Novis organiza în fiecare primăvară parade grandioase în cinstea lui Tellus, zeița pământului.

Când toţi oaspeţii au intrat înăuntru, Helena a aşteptat o jumătate de oră înainte de a se strecura spre aripa principală. Sclavii erau prea ocupaţi cu oaspeţii pentru a o supraveghea, lăsând doar ochii din pereţi să o urmărească.

Putea auzi vocile înainte de a ajunge în sala de mese. Petrecerea părea a fi una cu oameni beţi. S-a furişat în camera alăturată. Vocile erau înăbuşite de pereţi, dar când se întindea, putea totuşi să distingă conversaţia.

„E o fantomă, îţi spun eu. Holdfast s-a întors să se răzbune. Nu există altă explicaţie", se auzi o voce puternică şi neclară. „Chiar prin afurisitele de ziduri."

„Taci din gură", zise cineva. „Nu există fantome, idiotule."

„N-ai zice asta dacă l-ai fi văzut pe Vidkun. S-a zidit în casa lui, având alături doar sclavii lui. Nici un şobolan n-ar fi putut intra acolo. Cum l-ar fi putut ucide cineva?"

„Doar pentru că tu nu poţi transmuta nimic care nu e pe jumătate din cupru, nu înseamnă că restul lumii nu poate. Toată lumea ştie că Holdfasts aduna alchimişti din toată lumea. Probabil e unul dintre acei ciudaţi. În plus, Vidkun era un idiot. Stătea acasă şi trăia singur. Dacă nu vrei să mori, culcă-te cu cineva în patul lui, în loc să te culci în al tău."

Se auzi un râs zgomotos.

„Apropo de futut", se auzi o voce nouă, vicleană, „câţi dintre voi aţi fost recent la Central? Stroud v-a arătat cum se face?"

Se auzi un chicotit.

Helena rămase nemişcată, fără să respire.

„Mereu bucuros să-mi îndeplinesc datoria civică. Paladia nu poate avea niciodată prea mulţi alchimişti", răspunse o voce lascivă.

„Stroud te lasă să alegi pe oricine vrei?"

„Păi", răspunse vocea şireată, „probabil depinde de repertoriul tău. Îţi dă o listă cu numere de camere din care să alegi. E o fată drăguţă, cu cicatrici nu prea grave. Târfa aia mică a reuşit să mă muşte, dar a fost foarte cooperantă după ce i-am rupt maxilarul. I-am spus lui Stroud să o lase să se vindece în stilul vechi."

Se auzi un suspin dramatic. „O să mă întorc din nou săptămâna asta, să mă asigur că a rămas însărcinată, şi dacă nu, cred că o să încerc din nou. Sper să nu fi funcţionat, cred că o să-mi placă mai mult cu gura închisă cu sârmă."

Helena se simţi de parcă cineva o înjunghiase. Durerea îi străbătu pieptul şi stomacul.

„Asta e tot? Din ziare am înţeles că va fi un proces mai lung. Va trebui să mă duc să văd ce pot obţine.”

Apoi s-au auzit şi mai multe râsete.

„Ai fost acolo, Ferron? Cu repertoriul tău, probabil că te pun să lucrezi în fiecare cameră.”

Helena a simţit că i se uscă gura.

„Nu”, a răspuns Ferron cu voce rece. „Am lucruri mai bune de făcut.”

„Da, nu e nevoie să faci naveta în oraş când ai unul aici.”

„Prizoniera nu e pentru asta”, interveni Aurelia. „Oricum, vom termina curând cu ea. Şi, sincer, nu e nimic de văzut. Nu face decât să se furişeze ca un şobolan. A trebuit să o ameninţ doar ca să o fac să se spele.”

„Am văzut poza în ziar. E cam sălbatică, dar nu cred că m-ar deranja”, răspunse vocea şireată.

A urmat un râs zgomotos.

„Ai observat florile?”, întrebă Aurelia cu voce tare.

O voce de femeie, mult mai blândă decât a bărbaţilor, răspunse, iar apoi şi vocea Aureliei se înăbuşi. Helena se strădui să audă, dar nu reuşi să deslușească decât câteva cuvinte despre taxe de import.

Conversaţia reveni la cea mai recentă crimă.

„Groaznic. Nici măcar n-am putut dormi după ce l-am văzut.

L-au tăiat în bucăţi, atât de subţiri încât lumina strălucea prin ele. I-au îndesat totul pe gât.”

„După, nu? O voce nouă, nervoasă. „Era deja mort când...”

„Nu, au făcut-o înainte. Avea aliajul în sânge. A blocat regenerarea. Oricine ar fi fost cel pe care l-am ratat, e psihopat.”

„Ai observat tiparul, nu-i aşa?”

A urmat o pauză şi un murmur neliniştit.

„Purificarea sărbătorii”, a spus Ferron când nimeni nu a vorbit. „Ucigaşul imită execuţiile. Vidkun era o copie a lui Bayard şi a soţiei sale.”

„Deci totul e răzbunare?” Era din nou vocea nervoasă. „Durant, Vidkun şi toţi ceilalţi, aceştia sunt Nemuritorii care erau acolo în acea noapte. Noi, ceilalţi, suntem în siguranţă.”

Se auziră murmure de uşurare.

„La naiba...”, se auzi vocea vicleană. „Asta înseamnă că nu o vor urmări pe târfa aia frigidă. Speram să fie ea următoarea.”

„Ei bine, eu nu risc”, se auzi o altă voce. „Tocmai am construit o cameră de siguranță. Fier inert și plumb solid pentru pereți, tavan și podea. Eu sunt singurul care are combinația. Nimic nu poate trece prin asta.”

Au petrecut mult timp descriind diverse măsuri de precauție pe care le luau – trepte ascunse și apărări secrete în casele lor, toate adaptate repertoriului lor.

Helena a încercat să asculte cu atenție, dar conversația s-a fragmentat în mai multe conversații mai mici, care se suprapuneau într-un murmur de neînțeles. În cele din urmă, s-a auzit zgomotul scaunelor mișcându-se, iar Aurelia a spus ceva despre florile din seră, iar vocile s-au dispersat în altă cameră.

Helena s-a lăsat să alunece pe perete, incapabilă să facă altceva decât să stea înghețată de groază la gândul tuturor celor din Central.

Fuseseră atât de multe femei în Rezistență. Nu multe în luptă, dar peste tot în altă parte; lucraseră în spitale, merseseră pe front ca medici de campanie și târâseră trupurile rănite în siguranță, operaseră radiourile și transmisese mesaje, spălaseră și reparaseră hainele și uniformele și gătiseră mesele. Toate sarcinile obișnuite care nu se terminau niciodată, nici măcar când începea războiul. Femeile le făcuseră.

Ele ar fi fost în cartierul general și nu ar fi fost suficient de importante pentru a fi executate.

În tot acest timp, Helena crezuse că închisoarea ei era teribilă. Acum era copleșită de vinovăție pentru cât de puțin avusese de îndurat.

Casa era liniștită, conversația era un zumzet la câteva camere distanță. Se îndreptă încet spre aripa de vest, încă în stare de stupoare și groază.

Era aproape de colț când auzi pași zgomotoși în spatele ei.

Se întoarse la timp pentru a vedea o umbră. Ceva o lovi.

Rămase fără suflare când fu trântită la pământ, lovindu-se cu capul de podeaua de lemn. Lumea se învârti în fața ochilor ei, tavanul arcuit părea o gură cavernoasă atârnând deasupra ei.

Zăcea pe jumătate amețită, încercând să respire, în timp ce creatura de deasupra ei se ridică, dezvăluind chipul lui Lancaster.

„Te-am prins”, spuse el, gâfâind, greutatea lui imobilizând-o. Râse în liniște. „Cine ar fi crezut că dacă mă strecor să fac pipi voi avea atâta noroc? Ferron are

mereu aripa ta plină de sclavii lui. Nu știam dacă voi ajunge vreodată la tine. A trebuit să organizez o petrecere suficient de mare încât să-i țin pe toți ocupați."

Degetul lui mare îi mângâie bărbia și obrazul, respirația lui fierbinte și grea de vin. „La naiba. Uită-te la tine. Te-ai umplut de data asta."

Helena avea capul învârtit. Fă ceva.

„Dacă aș fi Ferron, te-aș ține legată de patul meu." O mână îi alunecă pe sâni, strângându-i tare, apoi și mai tare. „Trebuia să fii a mea.

Eu sunt cel care te-a prins în timp ce îl eviscerai pe Atreus. Când te-am văzut în ruinele laboratorului, totul în flăcări, cerul în flăcări și toți sclavii aceia în jurul tău. Arătai ca Lumithia născută din foc."

Helena încercă să se miște și să se elibereze, dar nu putea să-și miște brațele cum trebuie. Voia să țipe, dar știa că el îi va înăbuși sunetul prea repede. Trebuia să aștepte momentul potrivit.

El se aplecă aproape, șoptind: „Ar fi trebuit să fiu făcut Nemuritor atunci; nu te-ar fi prins fără mine. Dar ai dispărut. De data asta nu te voi pierde. În sfârșit ne vom distra. "

Inima Helenei bătea cu putere în piept. Își mușcă limba, așteptând momentul potrivit.

O singură șansă.

„M-ai auzit țipând de multe ori", spuse el cu voce răgușită. „Mă întreb cum sună când țipi tu." Râse încet. „Cred că va trebui să rămânem în liniște pentru moment. Nu vrem ca Ferron să ne întrerupă din nou."

El băgă mâna în buzunar, căutând ceva.

Helena își ridică șoldurile, făcându-l să-și piardă echilibrul, și îi dădu un cot în maxilar. Se ridică repede, simțind o durere ascuțită în încheieturi, pe măsură ce cătușele îi mușcau mușchii și oasele. Durerea îi străbătu brațele.

O luă la fugă. Ușa de la capătul holului era închisă. Mâinile îi ardeau și abia putea simți mânerul, degetele căutând cu greutate un punct de sprijin.

Capul îi fu tras înapoi când fu târâtă de păr. Vederea îi era încețoșată și un braț îi acoperi gura cu forță când încercă să țipe, o haină groasă înăbușindu-i țipetele de teroare.

„Cățelușă isteață." El o trase puțin mai în spate și îi răsuci capul într-o parte. Un ac i se înfipse în gât.

CAPITOLUL 16

Ceva nu era în regulă.

Gândurile Helenei erau confuze, încercând cu greu să se ordoneze în timp ce era târâtă pe podea şi împinsă într-un colţ întunecat.

„Nu scoate niciun sunet”, spuse cineva.

O umbră se apropie. O gură se lipi de a ei, groasă şi umedă, limba împingându-se printre dinţii ei până când se înecă. O durere ascuţită îi cuprinse buza, sânge fierbinte şi sărat umplându-i gura.

„Trebuie să deschid poarta. Aşteaptă aici”, spuse umbra, dar apoi rămase, apropiindu-se şi înconjurându-i gâtul.

Degetele ei se zbăteau, spasmodice. O durere ascuțită, ca o rană proaspătă, i-a străbătut brațele, în timp ce dinții i se înfigeau în partea laterală a gâtului. Corpul ei s-a zbătut. O mână i-a acoperit gura, înăbușindu-i țipătul.

Umbra a dat-o în sfârşit drumul. „Aşteaptă aici. Nu scoate niciun sunet.”

Ea s-a aşezat. Durerea i-a cuprins gâtul şi umerii. Când a încercat să o alunge, mâinile i s-au umplut de o substanţă lipicioasă şi umedă.

Un gând îi trecu prin minte în timp ce stătea şi aştepta în întuneric. Umbra se întoarse. Încercă să vorbească, dar umbra îi acoperi gura cu o mână şi o târî afară. Ambele luni erau aproape pline, atârnând ca două discuri luminoase în întuneric.

Îi trase de încheietură, trăgând-o înainte. Durerea îi străbătu braţul în timp ce se împiedică.

A fost târâtă prin pietriş, în timp ce un ţipăt înăbuşit îi scăpă. O gură căscată se aplecă asupra ei.

Poarta. Era deschisă.

„Aproape am ajuns. Zeilor, o să te întorc pe dos.”

Faţa umbrei era din nou aproape. O putea vedea în lumina lunii. Buze şi dinţi roşii. Lancaster. Un rânjet ca al unui şacal.

Încercă să vorbească. Avea ceva de spus, dar cuvintele nu-i ieşeau. Erau blocate, pulsând în gâtul ei. Se auzi o smucitură bruscă. Picioarele îi cedară în timp ce Lancaster dispăru.

Apoi se auzi o bufnitură puternică.

Se întoarse, cu ochii ameţiţi, şi îl văzu pe Lancaster prăbuşit lângă perete, iar Ferron stătea deasupra lui, lovindu-l atât de violent încât oasele îi trosneau de fiecare dată.

Ferron îl ridică pe Lancaster de gât până când ajunseră la aceeaşi înălţime. Lumina lunii îi lumina pe amândoi ca şi cum ar fi fost turnate în argint.

„Te duci undeva, Lancaster?"

Plămânii lui Lancaster scoteau un sunet umed. „Am presupus că nu te deranjează dacă o împrumut, având în vedere că ai lăsat-o pe Aurelia să se joace. Eu sunt cel care a prins-o. Ar trebui să fie a mea."

„Nu va fi niciodată a ta."

Fără să-l lase jos pe Lancaster, Ferron îşi băgă mâna în cavitatea abdominală a lui Lancaster cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi spart apa. Îi scoase organele lui Lancaster, înfăşurându-le încet în jurul pumnului.

Lancaster ţipă, zbătându-se cu picioarele.

Ferron trase intestinele atât de mult încât se zbăteau, strălucind în lumina lunii.

„Dacă te mai văd vreodată, te voi strangula cu astea", spuse Ferron cu o voce mortal de calmă. „Păcat că nu eşti încă nemuritor. Atunci aş putea s-o fac foarte încet."

Aruncă intestinele, astfel încât acestea atârnau în faţa lui Lancaster ca nişte lanţuri de ceas, apoi scoase o batistă şi îşi şterse mâinile, în timp ce Lancaster se împiedica prin gura porţii, plângând şi încercând să-şi bage organele înapoi în stomac.

Când Lancaster dispăru, Ferron se întoarse spre Helena. Faţa lui era rigidă de furie.

„Idioto, de ce ai ieşit în seara asta?"

Helena se limită să-l privească.

Se gândi că ar trebui să spună ceva. Ce încercase să-i spună lui Lancaster.

„Ferron vine mereu după mine", şopti ea.

El se opri brusc. Îşi încleştă maxilarul, strânse pumnii şi nu spuse nimic pentru o clipă. Apoi îşi coborî gâtul şi suspină.

„Ce ţi-a făcut?", întrebă el cu voce joasă, îngenunchind lângă ea.

Helena se uită în jos la ea. Rochia îi era ruptă, ciorapii sfâşiaţi. Toate lucrurile ei erau rupte. Era sânge și pietriș alb peste tot.

Ferron întinse mâna spre ea, atingându-i abia umărul, iar ea simţi o uşoară undă de căldură. Se ghemui spre el, dar el se îndepărtă.

„Drogată", spuse el. „Te-a făcut să înghiţi ceva?"

Ea scutură din cap.

„Atunci, o injecţie. Hai să mergem în camera ta.” Ochii lui se estompă pentru o clipă, apoi o ajută să se ridice în picioare. Helena răsuflă greu când durerea îi străbătu braţele.

Ferron nu spuse nimic, dar îi puse haina pe umeri, acoperindu-i rochia distrusă.

Femeia necrothrall era în camera Helenei cu un bol cu apă şi o cârpă în mână.

„Curăţ-o”, spuse el, mergând la fereastră şi rămânând nemişcat ca o statuie în timp ce necrothrall o conducea pe Helena să se aşeze pe marginea patului şi începea să şteargă pietrişul şi sângele.

Degetele femeii erau reci şi mirosea vag a carne crudă lăsată prea mult timp la aer. Helena se retrase, dar de fiecare dată când se retrăgea, femeia o urmărea până când Helena rămase blocată lângă pat. Începu să tremure.

„Opreşte-te”, spuse în cele din urmă Ferron, cu vocea tensionată.

Helena îngheţă, la fel şi necrothrall-ul, care se retrase când Ferron se apropie.

Helena se uită fix la pantofii lui. Erau atât de bine lustruiţi, încât străluceau.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă el.

Multe lucruri erau în neregulă. Mai multe decât putea Helena să-şi amintească în acel moment.

„Nu-mi place când oamenii sunt morţi”, spuse ea cu voce slabă.

El suspină şi se aşeză lângă ea, luând pânza de pe necrothrall.

„Nu o să-ţi fac rău”, spuse el cu voce tensionată. O luă de umeri, întorcând-o spre el.

Ea ştia că nu o va face. El o rănea doar în anumite zile, iar aceasta nu era una dintre ele, aşa că ea stătea nemişcată.

Mişcându-se încet, el începu de la umăr, îndepărtând bucăţile de pietriş alb şi spălând rănile înainte ca degetele lui să-i atingă pielea. Ea simţi o senzaţie de căldură pe măsură ce pielea se refăcea, regenerându-se într-un ţesut nou şi delicat. El lucră pe umerii ei şi urcă pe gât, până la buza ei care pulsa.

Buzele lui erau strânse într-o linie dreaptă, expresia lui era clinică şi concentrată.

Când termină, atenţia lui se îndreptă spre mâinile ei. Încheieturile îi erau dureroase, pielea fierbinte şi întinsă.

Îi întoarse o mână. Palma ei era zgâriată, plină de bucăţi de pietriş.

I-a luat mai mult timp să-i vindece mâinile şi încheieturile, şi chiar şi după ce tăieturile au dispărut, încă o mai dureau. El a continuat să le examineze, făcând-o să-şi mişte toate degetele.

În cele din urmă, s-a aşezat şi şi-a îndreptat privirea în altă parte. „Ţi-a mai făcut şi altceva?"

Ea a dat din cap.

El a expirat încet. Se uita fix în cealaltă parte a camerei. „Trebuie să petrec următoarele câteva zile în oraş. Cred că e mai bine să rămâi în camera ta până mă întorc."

Helena nu spuse nimic. În cele din urmă, el se ridică şi plecă. Ea auzi uşa încuiându-se pentru prima dată.

Stătea şi se uita fix la perete, neştiind ce simţea. Mintea ei părea să funcţioneze doar în fragmente.

Era murdară.

Se duse şi se aşeză sub jetul de apă, lăsând-o să-i curgă fierbinte pe faţă şi pe umeri.

Încă simţea dinţii înfipţi în piele, felul în care carnea se rupea sub presiune. Locurile erau încă hipersensibile. Voia să-şi bage degetele în ele şi să le smulgă pe toate.

Găsi o cârpă. Frecă şi frecă până când pielea îi era atât de iritată încât apa o durea.

Pe scaun era aşezată o cămaşă de noapte albă din flanelă, iar lângă pat era o cană cu ceai. Recunoscu mirosul de muşeţel, dar când o sorbi, era atât de amară încât îi îngheţă limba.

Laudanum.

O bău pe toată înainte să se cufunde într-un somn adânc şi gol.

Ceaţa mentală dispăruse a doua zi dimineaţă.

Plămânii i se contractară, pieptul i se ridică, panicată de ceea ce aproape se întâmplase şi de lipsa ei de înţelegere în acel moment.

Dacă Lancaster ar fi scos-o din Spirefell, ce i-ar fi făcut? Ce ar fi făcut ea, ar fi rămas întinsă acolo şi l-ar fi lăsat să-i facă ce voia?

Se ghemui într-o minge strânsă şi nu se ridică când auzi uşa descuiându-se şi menajera intrând, aşezând tava lângă patul Helenei.

Micul dejun şi un ceainic cu ceai cu mirosul recognoscibil al muşeţelului. Menajera turnă o ceaşcă şi apoi scoase o mică fiolă cu câteva picături de lichid roşiatic în interior.

Ea clătină din cap, dar regretă alegerea odată ce menajera plecă şi ea rămase cu gândurile ei.

Se gândea în continuare la fetele din programul de repopulare, ademenite de promisiunea hranei şi a iertării.

Dacă Helena nu ar fi fost sterilizată şi nu şi-ar fi pierdut memoria, ar fi fost şi ea acolo.

În comparaţie cu ceea ce au suferit restul supravieţuitorilor, Ferron era aproape amabil. Era un gând atât de oribil.

Cum se făcea că Înaltul Reeve era cumva unul dintre cei mai puţin monstruoşi dintre Nemuritori? Nu. Nu era adevărat. Ea fusese martoră la uciderea lui, îl văzuse cum îi smulgea calm organele lui Lancaster cu mâinile goale.

Ferron era un monstru, ascuns sub suprafaţă.

Capul îi pulsa şi închise ochii.

Uşa era încuiată de fiecare dată când servitorii plecau, aşa că Helena nu făcu niciun efort să se ridice din pat. Stătea ghemuită sub pături, copleşită de disperare, până când liniştea fu întreruptă de un zgomot metalic şi uşa se deschise brusc.

Helena se ridică brusc şi o văzu pe Aurelia intrând cu paşi mari, cu un ziar în mână şi cu un baston scurt de fier în cealaltă. În hol erau mai mulţi necrothralli. Toţi se mişcară pentru a o urma pe Aurelia.

Aurelia se opri brusc, se întoarse, apoi apucă bastonul şi îl răsuci împotriva uneia dintre barele de fier care traversau podeaua. Uşa se trânti, aproape cărturând braţul uneia dintre servitoare. Se auzi un zgomot metalic ascuţit când cadrul uşii se deforma, închizând camera.

Aurelia se întoarse spre Helena.

„Vino aici.” Vocea ei era plină de furie.

Helena se dădu jos din pat şi se apropie fără să spună nimic, cu inima bătând cu putere.

Aurelia era palidă. Fragilă ca un fir de iarbă în mijlocul iernii. Era îmbrăcată şi aranjată impecabil, ca întotdeauna, dar se simţea că se destramă. Cerceii ei, mici candelabre complicate din perle minuscule, tremurau.

„Ştiai că eram a treia fiică a mamei mele?”

Helena nu ştia nimic despre Aurelia.

„Familia mea a fost din fier pur de aproape un secol, a avut un membru al breslei în fiecare generaţie, dar nu am ajuns niciodată foarte sus. E greu să concurezi cu o familie ca familia Ferron. Tatăl meu spunea mereu că în Paladia trebuie să te mulţumeşti cu fier vechi până când poţi face ceva din el. Noi voiam să facem ceva din el."

Aurelia a tras aer în piept. „Oamenii credeau că era ceva în neregulă cu Kaine când s-a născut. Credeau că poate era un Lapse sau că nu avea rezonanţă de fier. Nimeni nu era sigur, ştiau doar că familia era secretă în privinţa lui. Tatăl meu a văzut o oportunitate. Mama şi tatăl meu erau veri. El credea că ar putea avea cu uşurinţă o fată cu rezonanţă pură de fier, iar familia Ferron ar fi disperată să-l căsătorească pe Kaine cu ea. Pentru a păstra controlul asupra breslei."

Aurelia respiră greu, pieptul ei se ridica şi cobora.

„Mama spunea că primele două erau micuţe. Nişte fiinţe minusculi." Ochii ei albaştri străluceau. „Tatăl meu a plătit o vivimanceră să vină mai devreme să vadă dacă erau fete, dar când nu au arătat niciun semn de rezonanţă cu fierul în uter, nu a lăsat-o să le păstreze. Dacă ar fi ajuns la termen, spunea el, o altă familie cu rezonanţă cu fierul ne-ar fi putut devansa la contractul de căsătorie. Eu eram a treia fată. Mama mea spunea mereu că primele două bebeluşe erau ale ei, iar eu eram... a lui Kaine Ferron. Le-a ars în şemineu şi a îngropat cenuşa în grădină. Şi-a petrecut tot timpul acolo cu ele."

Helena o studiă pe Aurelia cu o simpatie uluită, dar asta părea să o înfurie şi mai tare.

„Ştiu că tragi cu ochiul. Ai văzut povestea asta?" Aurelia ridică ziarul, astfel încât Helena să poată vedea prima pagină.

Era o fotografie macabră, chiar şi în alb şi negru. Îngenuncheat, cu faţa la vedere, Ferron îl evisceră calm pe Lancaster în holul Spitalului Central.

Helena nu putu decât să se uite o clipă, înainte ca Aurelia să-şi mişte mâna, pliind ziarul şi strângând cu putere bastonul scurt, până când i se albiră articulaţiile. Casa scârţâi şi se cutremură.

„Trebuie să recunosc", spuse Aurelia cu o voce neobişnuit de calmă, „când am auzit prima dată că Kaine l-a ucis pe Erik, am fost foarte fericită. M-am gândit: «În sfârşit a observat».

Cerceii cu cristale tremurau din ce în ce mai vizibil.

„Am încercat să fiu o soție perfectă. Știam că nu era o căsătorie din dragoste, dar am crezut că își va da seama că eram făcută să fiu soția lui. Câți bărbați pot spune asta? Am făcut totul, absolut totul, exact așa cum trebuia."

Își flutură mâna, încă strângând ziarul, inelele ei alchimice strălucind slab.

„Oamenii nu știu, dar el nu locuia aici. În ziua nunții noastre, m-a lăsat în hol. A dispărut o lună întreagă, până când am auzit că s-a întors în oraș. Am crezut că era un test. Am decorat și am organizat petreceri, dar el nu a venit niciodată. Apoi m-am gândit că îi voi atrage atenția dacă îl fac gelos, dar lui nu i-a păsat. Mi-am dat seama că prefera bărbații sau nu prefera nimic, și nu puteam face nimic în privința asta decât să accept."

Amărăciunea din expresia Aureliei a devenit urâtă.

„Am acceptat." Vocea ei tremura de resentimente. „Până când ai apărut tu, și brusc s-a mutat aici și a dat peste cap fiecare centimetru din această proprietate pentru tine; te-a scos la plimbare și ți-a făcut un tur al casei."

Helena deschise gura, încercând să explice că Ferron primise ordin să facă toate acele lucruri.

„Taci! Nu vreau să te aud!" Ziarul se mototoli în pumnul ei. „Apoi Erik Lancaster a început să-mi acorde atenție." Aurelia părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. „Era atât de simpatic, îmi ținea companie la toate evenimentele la care Kaine nu apărea niciodată.

Voia să știe totul despre mine. A observat toate lucrurile pe care le-am făcut pentru a-l impresiona pe Kaine. Voia să vadă casa, cum am decorat-o. El a fost cel care a spus că ar trebui să organizez din nou toate petrecerile, pentru ca toată lumea să poată vedea cât de minunată eram, chiar dacă Kaine nu vedea asta. Solstițiul de iarnă a fost ideea lui. Lista lungă de invitați. Și toate petrecerile cu cină. Chiar și petrecerea de echinocțiu."

Vocea Aureliei se stinse și ea privi spre ferestre câteva clipe.

„Când am auzit că Kaine l-a ucis pe Erik, m-am gândit: «În sfârșit a observat. Înainte era doar ocupat. Lui îi pasă. Dar apoi...»" Un tremur o cuprinse pe Aurelia. „... atunci mi-am dat seama că Erik m-a abordat în săptămâna de după articolul acela urât despre tine. Voia mereu să vină aici, chiar și iarna, când e îngrozitor. Apoi m-am gândit la cum dispărea. În timpul petrecerii solstițiului, a petrecerilor și a echinocțiului. Și era mereu atât de agitat când se întorcea și mă găsea."

A urmat o tăcere teribilă.

„Totul a fost din cauza ta”, a spus Aurelia în cele din urmă. „Erik a venit aici din cauza ta. Kaine l-a ucis din cauza ta. Erik m-a folosit! M-a folosit ca să ajungă la tine!”

A aruncat ziarul pe podea, paginile s-au împrăştiat, dezvăluind imaginea lui Ferron, cu părul şi pielea palide. Mâinile pătate de sânge negru şi privirea goală a lui Lancaster, cu faţa încă contorsionată.

KAINE FERRON UCIDE PUBLIC UN INIŢIAT

„De ce le pasă atât de mult de tine?”, întrebă Aurelia, apropiindu-se de Helena. „Ce e atât de special la tine încât Kaine s-a mutat aici, în casa asta pe care o urăşte în mod evident? Cu toţi aceşti servitori pe care nu-i suportă, dar de care nu va scăpa niciodată? De ce Erik a petrecut luni întregi folosindu-mă pe mine ca să ajungă la tine? De ce îi pasă cuiva de tine?”

„Eu...”

Aurelia o pălmuieşte peste faţă, inelele de fier pocnind-o peste pomeţi. „Nu vreau să aud nimic de la tine!”

Se aude o bubuitură puternică în spatele uşii, de parcă cineva ar încerca să o spargă. Aurelia sare în sus.

Se aude o altă bubuitură.

Aurelia zâmbeşte. „Cred că a observat că sunt aici”, spune ea. „ Dar nu vor reuşi să treacă de uşa aia la timp. Nu când am asta.”

Aurelia a aşezat bastonul scurt direct pe una dintre barele de fier din podea, iar acestea s-au răsucit ca nişte viţe, înfăşurându-se în jurul încheieturilor Helenei şi trăgând-o în jos. Genunchii ei au lovit podeaua cu o mişcare dezgustătoare care i-a cutremurat coloana vertebrală.

Aurelia stătea deasupra ei. „Ţi-am spus să nu-mi creezi probleme. ”

Bătaia în uşă devenise mai puternică. Aurelia înclină capul într-o parte.

„Ştii, e foarte greu să-i iei cadouri lui Kaine. Nu găsesc niciodată ceva ce-i place, dar există un lucru pe care a început să-l colecţioneze... Ştii ce este?”

Inima Helenei bătea cu putere. Ea scutură din cap.

Aurelia făcu un semn cu capul spre colţul îndepărtat al camerei. „Ochi. Uite unul chiar acolo. Pun pariu că ne priveşte acum. Nu cred că are vreunul maro.”

„Te rog, nu.” Helena încercă să-şi elibereze mâinile, dar fierul care îi înconjura încheieturile nu cedă.

„Nu-ţi face griji”, spuse Aurelia. „Astfel, Kaine va avea încă bucăţi din tine după ce vei fi trimisă înapoi.”

Helena încercă să se elibereze, dar Aurelia o trase în jos cu fierul, până când umerii ei erau pe punctul de a se disloca.

Ferron va veni. Ferron va veni.

Cuvintele îi treceau prin minte într-o buclă neîncetată. El va veni; trebuia să știe ce se întâmplă. Nu o va lăsa pe Aurelia...

El era în oraș. Știa cât de lungă era călătoria.

Aurelia o apucă pe Helena de bărbie. Inelele ei se alungiseră, transformându-se în vârfuri amenințătoare. „Deschide ochii larg."

Helena tremura. „Te rog..."

„Taci", spuse Aurelia, aruncând bastonul scurt și strângând mai tare maxilarul Helenei, vârfurile inelelor ei înfingându-se în obrazul Helenei.

Bătaia în ușă se intensifică.

Aurelia apăsă vârful unuia dintre inelele ei ascuțite pe colțul exterior al ochiului stâng al Helenei, înfingându-l în orbita ochiului. Zâmbi, cu ochii aprinși de răutate. „Sper să fiu acolo când Kaine te va vedea data viitoare. Chiar dacă mă va ucide, satisfacția asta va merita."

Helena își trase capul înapoi când inelul Aureliei îi tăie obrazul.

„Aurelia!"

Țipătul zguduie aerul. Nu era o singură voce, ci mai multe, toate în același timp. Toate la unison.

„Aurelia!"

Sclavii țipau prin ușă. Vocile lor erau pline de furie inumană.

Aurelia tresări și râse panicată în timp ce se uită spre ușă. „Nu știam că pot face asta. Se pare că tu beneficiezi de un tratament special."

Se întoarse spre Helena, cu degetele înfipte în părul acesteia pentru a o ține pe loc, în timp ce îi înfigea din nou țepușa în colțul ochiului.

Durerea și presiunea creșteau; Helena simțea că globul ocular era pe punctul de a-i fi smuls din orbită. Sclavii încă țipau, dar Helena abia îi auzea, acoperite de bătăile propriului inimii. A fost lovită de gândul suprarealist că fața Aureliei Ferron va fi ultimul lucru pe care îl va vedea vreodată.

Urma să rămână în întuneric pentru totdeauna.

Ochiul ei a cedat, iar vederea i s-a redus la un singur ochi.

Întreaga casă se cutremură, iar podeaua se undui, ca o creatură care prinde viață.

Aurelia îi dădu drumul, întorcându-se uimită. Înainte să apuce să facă ceva, bare de fier se smulseră din podea şi din pereţi, aruncându-se spre Aurelia ca nişte şerpi, înconjurând-o şi târând-o departe.

Aurelia ţipă de groază în timp ce era târâtă de pe podea, luptând să se elibereze cu propria rezonanţă, dar barele de fier se strângeau din ce în ce mai tare, până când Helena a auzit oase rupându-se şi Aurelia a devenit moale, degetele ei cu gheare de fier întinse şi contorsionate acolo unde încercaseră să împingă barele.

Totul s-a oprit.

La fel de repede cum prinsese viaţă, casa a revenit la linişte.

CAPITOLUL 17

BRAŢELE HELENEI SE ÎNTENDEAU ÎMPOTRIVA FIERULUI IMPLACABIL, marginile zgâriindu-i pielea, umerii ţipând în timp ce se zbătea, încercând să se elibereze. Camera din jurul ei era doar pe jumătate vizibilă şi totul era în ruine. Respiraţia ei îngrozită era singurul sunet. Casa era complet tăcută.

Părea o eternitate până când Helena auzi sunetul îndepărtat al paşilor în hol. Uşa se deforma, se deschise, iar apoi Ferron îngenunche în faţa ei, blocând vederea îngrozitoare a Aureliei, în timp ce fierul din jurul încheieturilor ei se topea. Ea se prăbuşi spre el.

Pieptul ei era cuprins de spasme din cauza panicii reprimate.

El îi înclină faţa spre a lui, iar expresia lui deveni îngrozită. Îi atinse obrazul şi îi ţinu faţa în timp ce respira adânc de câteva ori.

„Ochiul tău este ieşit din orbite şi ai o rană profundă în alb", spuse el, cu vocea tremurândă. „Cum pot să-l repar?"

Helena îl privi ameţită, tremurând în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă, alergând de-a lungul degetelor lui. Respiraţia ei devenea din ce în ce mai rapidă.

Ar fi trebuit să ştie răspunsul la întrebare, dar nu-şi putea aminti. Nu putea decât să simtă locul în care gheara de fier a Aureliei îi perforase ochiul.

Ferron o apucă ferm de umeri. „Uită-te la mine. Vreau să rămâi calmă şi să-mi spui cum să repar asta. Ştii cum să faci asta."

Îşi înăbuşi un suspin.

Gândeşte, Helena. Era vindecătoare. Cineva avea un ochi rănit. Trebuia să lucreze eficient dacă voia să le păstreze vederea. Concentrează-te.

„P-P-Pentru o scleră perforată”, spuse ea cu voce tremurândă, încercând să-şi amintească tehnica. Nu avea idee cum să explice asta unui vivimancer novice; nu învăţase niciodată pe nimeni să vindece.

Oricum, era inutil. Ferron putea repara ţesutul deteriorat, dar nu îi putea reda vederea. Ea ar fi rămas oarbă la un ochi. Se prăbuşi.

Ferron o strânse mai tare, ţinând-o ferm în picioare. „Haide. Ştii cum să faci asta. Spune-mi.”

Înghiţi cu greu. „Rezonanţa trebuie să fie foarte apropiată”, spuse ea, cu o voce abia mai mult decât un şoaptă. „Începi din partea cea mai adâncă şi reproduci ţesutul exact ca ţesutul din jur; nu se va matriza aşa cum o face pielea singură. Trebuie să regenerezi complet fiecare structură. Strat cu strat.”

Acest răspuns ar fi fost suficient pentru a descuraja orice vindecător cu experienţă. Regenerarea de bază era una, dar matriţarea ţesutului era tehnic solicitantă şi repetitivă până la epuizare, ca şi cum ai privi cum ţi se freacă pielea. Îţi provoca mâncărimi la creier, dar trebuia să te concentrezi tot timpul.

Ferron nu ştia acest lucru.

El îşi aşeză mâna peste a ei, degetele lor aliniindu-se, iar ea îi simţi vag rezonanţa prin vârfurile degetelor, înainte ca aceasta să se întrerupă la încheieturi.

„Arată-mi.”

Încheieturile ei erau acoperite de vânătăi. Durerea îi străbătea oasele când îşi mişca degetele. Ea o ignoră, concentrându-se pe senzaţia intuitivă care lipsise atât de mult timp, simţind vag ochiul ei acolo unde rezonanţa lui îi străbătea vârfurile degetelor.

Transmutarea începea întotdeauna cu o atingere iniţială pentru a crea conexiunea. Odată stabilită, alchimistul putea să-şi lase degetele să manipuleze canalul.

Degetele ei se mişcau cu precauţie, îndemnându-l pe el, ţesând filamente invizibile de energie într-o reţea de ţesut fragil.

Ochii argintii ai lui Ferron erau aproape luminoşi în timp ce imita mişcările.

O smucitură veni din centrul ochiului ei.

Ea gemu, încercând să rămână nemişcată.

Era ca şi cum un ac era înfipt în punctul de puncţie, un fir era tras prin el, iar şi iar.

Îi trebuia toată voinţa pentru a nu se smulge, pentru a se concentra pe slaba senzaţie de rezonanţă, pentru a continua să creeze structura complexă de regenerare.

În ciuda faptului că rana era mică, a durat o veşnicie. Ferron nu s-a oprit nici măcar când degetele Helenei s-au crispat, au cedat şi au căzut, senzaţia lăsând-o gata să ţipe.

„Şi acum?", întrebă Ferron în momentul în care totul se termină, fără să-i acorde nici măcar o clipă de răgaz.

Ea inspiră adânc.

„Pentru... pentru un... un ochi luxat", spuse ea cu o voce mult mai calmă decât se simţea, „trebuie să-l modelezi şi să-l retragi cu grijă, altfel vei tensiona nervul optic... şi mai mult".

Mişcarea era ca şi cum ai roti un cadran. Ochiul ei alunecă înapoi, strângându-se şi transformându-se înainte de a se aşeza la loc cu un pocnet greţos.

Clipi încet. Ochiul ei o durea; devenise uscat şi lipicios după ce fusese expus atât de mult timp.

„Cât de bine vezi?" întrebă Ferron, înclinându-i faţa spre a lui, cu vârfurile degetelor apăsate pe maxilarul ei, cu degetul mare alergând de-a lungul locului unde Aurelia îi tăiase obrazul.

Ea îl privi fix şi îşi acoperi ochiul drept cu mâna. Faţa lui era la doar câţiva centimetri distanţă, dar vedea doar o pată întunecată.

„Nu pot..." Vocea ei se întrerupse, pieptul i se strânse. Mâna îi alunecă de pe ochi şi se lipi de gură, în timp ce se lupta să nu plângă.

„Ce altceva trebuie să fac? Cum pot să repar asta?" El o apucă de umeri, nepermiţându-i să se prăbuşească.

Ea clătină din cap, apăsându-şi mâinile pe tâmple. „Probabil că nervul optic este deteriorat. Nu pot... să ajut, totuşi... va fi prea..."

Degetele lui apăsară în jurul orbitei ochiului ei, iar ea simţi rezonanţa lui deplasându-se de-a lungul nervului spre creierul ei. Corpul ei se convulsionă violent la această senzaţie, dar el o ţinu nemişcată. Simţi căldură şi acelaşi proces de regenerare agitat, în timp ce el găsi leziunea ascunsă între ochiul şi creierul ei. Un geamăt animalic îi scăpă printre dinţii încleştaţi.

Îşi retrase mâna şi o privi fix. Acum era mai uşor, ca şi cum ar fi privit printr-o fereastră acoperită de ceaţă densă.

„Ceva?" Vocea lui era răguşită.

„Părul tău e palid. Cred că... pot să-ți disting puțin ochii și gura...”

„Bine, înseamnă că facem progrese. Acum ce facem?”

Voia să facă mai mult?

„Păi... Picături de atropină, din belladonna. Ar dilata pupila, împiedicând-o să se obosească în timp ce țesutul se reface.”

„Aduceți trusa”, le spuse Ferron servitorilor, care rămăseseră cu toții nemișcați, inanimati, în timp ce Ferron era concentrat asupra Helenei. Unul dintre ei se trezi la viață și se grăbi pe hol.

„Trebuie să mă ocup de Aurelia acum”, spuse Ferron.

„Așteaptă aici.”

Helena dădu din cap, lăsându-se pe spate.

Privi prin viziunea înceţoşată cum Ferron se întoarse spre soția sa.

Nici măcar nu trebuia să atingă metalul contorsionat care o înconjura. Cu o mișcare rapidă a mâinii, încurcătura de fier alunecă, strecurându-se înapoi în podea și pereți.

Ferron îngenunche, apăsând două degete pe gâtul Aureliei.

Dezechilibrul din vederea Helenei îi îngreuna urmărirea gravității rănilor Aureliei, în timp ce Ferron începea să-i repună oasele și articulațiile dislocate la locul lor cu aceeași ușurință cu care ar fi asamblat un puzzle.

El puse o mână pe pieptul Aureliei, iar Helena se aștepta să-l vadă pe Ferron creând un nou necrothrall. În schimb, Aurelia țipă, ridicându-se brusc de pe podea, cu ochii sălbatici de teroare.

„Ce? Cum ai...?” Aurelia bolborosea, mâinile ei zburând spre piept și coaste, atingându-se peste tot în confuzie. „Cum? Cum de ești aici?”

„Asta e casa mea.” Furia din vocea lui Ferron era palpabilă în fiecare cuvânt.

„Dar tu... tu erai în oraș!” Aurelia părea mai isterică în legătură cu asta decât cu orice altceva.

Nu-și amintea ce îi făcuse Ferron? Sau era pur și simplu prea mult pentru ea să înțeleagă?

„Da, eram. A fost incredibil de neplăcut din partea ta să mă obligi să plec în mijlocul unei ceremonii.”

„Dar... cum ai...” Aurelia se uită în jurul ruinelor camerei Helenei.

„Credeai că sclavii erau singurele lucruri pe care le puteam controla de la distanță? Aceasta este casa mea și metalul familiei mele.”

Helena îl privi şocată. Ceea ce pretindea el nu era posibil.

Nu era posibil ca cineva să poată transmuta fierul de la distanţă, mai ales în felul acela.

Rezonanţa lui Ferron era poate mai puternică decât orice văzuse Helena până atunci, dar nici măcar el nu putea ajunge din oraş şi controla funcţionarea internă a Spirefell cu atâta precizie. Ar fi acţionat orb, fără să ştie ce face, dacă nu...

Se uită spre ochiul din colţ.

Nu. Chiar şi aşa, era imposibil. Fiecare centimetru de distanţă faţă de ţinta transmutării creştea efortul necesar. Chiar dacă ar fi fost doar într-o altă aripă a casei, ar fi murit, dizolvat în neant ca o stea care se prăbuşeşte, pentru a folosi atâta putere.

Se întâmpla uneori în fabrici, când sursa matricei transmutării era prea puternică. Alchimiştii se dezintegrau.

„E imposibil", spuse Aurelia, repetând gândurile Helenei.

„Îţi subestimezi soţul de două ori într-o singură zi? Nu e foarte soţesc din partea ta."

„Oh, ai venit pentru mine? Nu, nu ai venit pentru mine, ai venit pentru ea."

Ea arătă acuzator spre Helena. „Aproape m-ai ucis şi l-ai ucis pe Erik Lancaster din cauza ei!" „Da, aşa este. Ştii de ce? Pentru că ea este ultimul membru al Ordinului Flăcării Eterne, ceea ce înseamnă că este importantă. Infinit mai importantă decât vei fi tu vreodată. Mai importantă decât a visat Lancaster.

Treaba mea este să-i păstrez mintea intactă. Când tatăl tău te-a educat, ţi-a spus vreodată că ochii au un nerv care se conectează direct la creier? Ce crezi că se întâmplă dacă îi scoţi pur şi simplu?"

Aurelia o privi îngrozită pe Helena.

Ferron continuă să vorbească cu vocea lui rece şi lipsită de compasiune. „Am încercat să fiu răbdător cu tine, Aurelia. Am fost dispus să trec cu vederea comportamentul tău indecent şi interferenţele mărunte, dar ţine minte, în afară de faptul că eşti oarecum decorativă, eşti inutilă pentru mine. Dacă te mai apropii vreodată de ea, dacă mai vorbeşti cu ea sau dacă mai pui piciorul în această aripă, te voi ucide, şi o voi face încet, poate în decursul unei seri sau două. Nu este o ameninţare. Este o promisiune. Acum dispari din faţa mea."

Aurelia se ridică neîndemânatic, cu faţa contorsionată de frică şi durere, în timp ce fugea şchiopătând din cameră.

Ferron stătea în picioare, respirând adânc, înainte de a se întoarce spre Helena. Ochii lui încă ardeau argintiu.

Se apropie încet de ea și îngenunche, întorcându-i fața spre a lui, studiindu-i ochii. „Pupilele sunt de dimensiuni diferite", spuse el. „Voi chema un specialist. Să vedem dacă se mai poate face ceva."

Ea îl privi fix. El arăta hăituit, pielea lui era palidă, de un gri cenușiu, iar ochii lui erau prea strălucitori în contrast, dar poate că doar i se părea așa din cauza vederii ei înceţoșate.

„Erai în casă când..." Ea arătă spre ruinele camerei.

El aruncă o privire. „Nu. Altfel aș fi reușit să fac mai multă ordine. Ajunsesem la marginea proprietății."

„Cum...?"

El făcu o grimasă obosită. „Abilitatea mi-a fost oferită de Artemon Bennet, deși el nu avea habar la momentul respectiv ce făcea. Era menită să fie o pedeapsă."

Helena ridică sprâncenele. Nu avea idee ce se putea face pentru ca rezonanța unei persoane să devină atât de puternică încât să poată controla fierul de la o asemenea distanță.

„Cum ar putea ceva...?"

„Nu vreau să discut despre asta acum", o întrerupse el.

Urma o pauză. Ea simțea în continuare că ar trebui să spună ceva.

„De unde știai că voi putea să-mi vindec ochiul?"

„Erai vindecătoare."

„Da, dar..." Vocea ei se stinse. Nu putea explica de ce nu era mulţumită de răspuns.

„Unde ai învățat să vindeci?" întrebă ea, gândindu-se nu numai la cât de ușor îi imitase instrucțiunile, ci și la felul în care se descurcase cu Aurelia și își reparase singur leziunile nervoase.

„Păi, vezi tu, a fost un război, iar eu eram general. Am învățat câteva lucruri."

Helena simțea o durere de cap în tâmple din cauza vederii sale dezechilibrate.

„Păi, ai un talent natural pentru asta. Într-o altă viață, ai putea fi vindecător."

„ Una dintre marile ironii ale vieții", spuse el, aruncând o privire spre ușă, cu maxilarul încleștat.

Menajera se întorsese cu o geantă, de genul celor purtate de medicii de teren, cu curea peste umăr și centură la talie.

Ferron o luă şi începu să scotocească prin buzunare. Auzi zgomotul şi clinchetul flacoanelor de sticlă.

„Doar atropină?", întrebă el, uitându-se spre ea cu o fiolă în mână.

Ea clătină din cap. „Cinci picături de atropină diluate într-o linguriţă de soluţie salină."

Se auzi din nou un zgomot metalic, deşurubare, turnare, apoi el băgă ceva în buzunar şi închise geanta. Menajera o luă imediat înapoi.

Helena începu să se ridice în picioare, nesigură.

„Ar trebui să mă întind, ca să nu curgă", spuse ea. Se simţea dezechilibrată, iar mâinile şi braţele îi tremurau, refuzând să-i susţină greutatea. Se lăsă înapoi pe podea. Poate că ar fi trebuit să rămână întinsă acolo.

O mână o apucă de cot şi o ridică în picioare.

„Nu mă aplec peste tine pe podea", spuse Ferron cu voce iritată.

În loc să o tragă spre pat, o conduse afară din cameră şi pe hol, către o altă cameră.

Aerul era închis, patul era dezbrăcat şi gol. Ferron smulse o cârpă de praf de pe canapea, iar Helena se întinse pe ea.

El se aplecă peste ea, cu flaconul în mână. Faţa lui se vedea şi nu se vedea de fiecare dată când ea clipea. Întuneric. Lumină. Întuneric. Lumină.

„Câte picături?"

„Două, de două ori pe zi, timp de două zile. Apoi comprese cu eufrasie timp de o săptămână."

Ferron se aplecă mai aproape şi îi picură două picături de atropină din belladonna în ochi. Ea închise ochii pentru a nu clipi.

Degetele lui îi atinseră obrazul şi ea simţi că tăietura de acolo dispăru. „Servitorii vor pregăti camera asta."

Ea numără paşii lui care se îndepărtau, acoperindu-şi ochiul stâng ca să poată vedea.

El se împiedică când ieşi din cameră, sprijinindu-se de tocul uşii şi redresându-se încet, ca şi cum ar fi fost nesigur pe picioare.

Ea închise din nou ochii, ascultând tăcerea apăsătoare a casei.

Nu plânge. Nu plânge, îşi spuse ea.

Ascultă cum slujitorii sosiră şi salteaua patului fu întoarsă şi aranjată cu cearşafuri şi lenjerie proaspătă. Radiatoarele fură pornite, şuierând în timp ce camera

se încălzea. Puţinele posesiuni ale Helenei fură aduse şi puse într-un dulap nou. Perdelele fură lăsate trase, lăsând să intre doar o fâşie de lumină.

Când plecară, Helena se îndreptă spre pat şi încercă să adoarmă.

Ferron se întoarse câteva ore mai târziu, urmat de un bărbat mai în vârstă cu o valiză plină de nenumărate dispozitive.

„Te avertizez, perforaţiile sclerei sunt o treabă destul de urâtă", spuse el cu o voce şuierătoare, în timp ce o privea pe Helena. „

Nu se poate face prea mult. Vom avea noroc dacă va putea păstra ochiul. Am adus nişte plasturi, sau, dacă eşti dispus să cheltui bani, am şi nişte plasturi din sticlă care vor fi foarte buni."

Se aşeză greoi pe un scaun adus de majordom.

„Ea te-a instruit în vivimantie să încerci să-l repari?", îl întrebă pe Ferron, care stătea rezemat de perete, privind cu ochii pe jumătate închişi.

Ferron dădu din cap fără să spună nimic.

Opticianul se aplecă mai aproape, deschizând ochiul Helenei şi ţinând diverse dispozitive mecanice, ridicând pleoapa în timp ce studia rana.

Rămase tăcut mult timp.

„Este o muncă excepţională", spuse în cele din urmă, cu voce plină de surprindere. „Vivimantie, zici? Ei bine."

Se lăsă greu pe spate şi o privi pe Helena, frecându-şi bărbia. „Unde ai învăţat trucul ăsta?"

„Am fost vindecătoare", spuse Helena.

Doctorul scoase un sunet incredibil, ca un şuierat. „Dar tu eşti..." Îi făcu un gest fără să spună nimic. „De unde ştii despre proceduri medicale de genul ăsta?"

„Tatăl meu a fost chirurg, s-a format în Khem, înainte să se mute în Etras."

„Khem? Serios. Au doctori acolo?"

Helena dădu din cap cu hotărâre.

„Ciudat. Nu am cunoscut niciodată pe nimeni din Khem. Şi a traversat tot continentul inferior? Nu-mi pot imagina. Marea este..." Se cutremură. „Valuri ca munţii? Nu, mulţumesc. Chiar şi în timpul verii Abeyance, se spune că este o traversare periculoasă. Nu-mi pot imagina să trăiesc în regiunile de coastă. Trebuie să fii recunoscătoare că eşti acum în interiorul continentului, departe de toate astea."

Helena îl privi fix.

El o privi prin intermediul unei serii de lentile, murmurând pentru sine şi răsucind diverse şuruburi, apoi ţinând o mică lanternă lângă faţa ei înainte de a se aşeza înapoi. „Cred că te vei recupera complet."

El aruncă o privire spre Ferron. „Ţine-o departe de lumină, aplică-i belladonna de două ori pe zi şi sunt şanse mari să nu rămână cu sechele."

Helena îl privi cu un singur ochi în timp ce el se ridică, îşi strânse instrumentele şi se întoarse spre Ferron, aranjându-şi pompos haina.

„Trebuie să recunosc, ai un vindecător excepţional. Când mi-ai povestit ce s-a întâmplat, nu credeam că există şanse mari să-şi păstreze ochiul. Avem câţiva vivimanţi la spital acum, şi ei cauzează mai multe probleme decât folos. Sunt mereu siguri că ştiu mai bine decât doctorii, dar se ocupă doar de simptome şi nu se obosesc să înţeleagă cum funcţionează lucrurile. O adunătură de nefolositori."

Doctorul se uită din nou la Helena. Ochii lui se opriră asupra cătuşelor de la încheieturile ei.

„Ce păcat", îşi spuse el. „Ce risipă de talent."

Ferron mormăi fără să se angajeze. Doctorul se întoarse spre el, înroşindu-se. „Şi dumneavoastră, domnule. E remarcabil că aţi reuşit să realizaţi o vindecare atât de delicată prin imitaţie. Foarte impresionant. Ar trebui să lucraţi la spital."

„Aşa mi s-a spus", spuse Ferron cu un zâmbet nesincer. „Crezi că mă vor mai angaja după ce am ucis pe cineva în hol?"

Bărbatul păli. „Păi... ce vreau să spun este..."

„Dacă nu mai este nimic, te conduc la ieşire", spuse Ferron, îndepărtându-se cu paşi mari.

HELENA PURTA UN PLASTUR PE ochiul stâng. Ferron venea cu regularitate să-i administreze picăturile de atropină, aparent neavând încredere nici măcar în servitorii săi din jurul Helenei cu belladonna. Odată ce nu mai avea nevoie de picături pentru ochi, i se aduceau comprese reci din ochi-de-lumină.

Tocmai încetase să mai poarte plasturele când Stroud s-a întors.

„Am auzit că ai avut o lună destul de nefericită", spuse ea, în timp ce Helena se dezbrăca automat pentru examinare.

Viziunea Helenei era încă dezechilibrată, făcând lucrurile să se estompeze în timp ce Stroud începea să o examineze. Stroud notă ceva în dosarul ei, apoi o făcu pe

Helena să se întindă pe spate şi petrecu mai mult de un minut frământându-i stomacul şi abdomenul inferior.

„Perfect", spuse Stroud în cele din urmă, dând un pas înapoi şi luând încă câteva notiţe.

„În sfârşit eşti pregătită."

Helena se uită absentă la tavan, întrebându-se dacă să-i dea lui Stroud satisfacţia de a o întreba ce voia să spună. Stroud stătea şi aştepta, iar în cele din urmă Helena cedă.

„Pregătită pentru ce?"

„Înscrierea în programul meu de repopulare."

Helena o privi fără să înţeleagă.

„Nu ţi-am spus?" Stroud înclină capul cu satisfacţie. „Probabil mi-a scăpat din minte."

Helena clipi încet. Vederea ei neclară o făcea să se simtă dezechilibrată, ca şi cum realitatea însăşi ar fi fost deplasată. „Am fost sterilizată."

„Da, ştiu." Stroud doar dădu din cap. „Cred că sunt prima vivimanceră care a reuşit o reversibilitate completă a ligaturii."

Camera părea să se încline. „Nu. Au spus că va fi..."

„ Ei bine, au încercat să complice lucrurile. A trebuit să exersez de câteva ori pe câteva dintre fetele suplimentare pe care le aveam în program. Nu a fost nicio pierdere, nu-ţi face griji. Nu orice rezonanţă merită replicată şi e bine să ai câteva de rezervă pentru consolare; unii dintre taţi nu acceptă prea bine când nu avem disponibilitate pentru repertoriile lor."

Helena a avut un spasm în gât. „Ce?"

„Oricum, nu am vrut să spun nimic până nu eram sigur. Am crezut că o să-ţi dai seama. Presupun că nu eşti atât de inteligentă pe cât spune toată lumea."

Helena a încercat să se ridice şi să fugă, dar Stroud i-a paralizat membrele cu o atingere neglijentă.

„Marele Necromancer este convins că eşti o animantă. Dacă are dreptate, nu putem lăsa o fată ca tine să se irosească. Ai idee cât de rare sunt? Şi tu eşti aici, în momentul critic, când avem cea mai mare nevoie de una."

Corpul ei tremura. „Credeam că... transferul..."

„Oh, deci acum vrei să cooperezi cu transferul?” Stroud râse. „ Nu-ţi face griji, vom încerca să-ţi recuperăm amintirile după aceea. Pur şi simplu ne schimbăm prioritățile pentru o perioadă.”

Stroud se îndreptă spre uşa unde o aştepta menajera. „Înaltule Reeve, pe cuvânt.”

Helena zăcea acolo, incapabilă să se mişte. Ferron nu ar fi permis asta. Petrecuse luni întregi exersând transferul; Stroud nu putea veni şi să răstoarne totul.

Încercă să respire regulat. Dacă începea să hiperventileze, Stroud probabil că o va seda sau o va lăsa complet inconştientă. Ce se va întâmpla dacă se va trezi înapoi în Central, aşteptând ca cineva să intre pe uşă pentru a...

Viziunea îi era înceţoşată, teroarea îi străbătea trupul ca nişte insecte.

Ce avea de gând să facă? Să încerce să argumenteze că amintirile ei erau mai valoroase decât o sarcină?

Dacă ar fi trebuit să aleagă între una şi alta, care era mai rău? Să coopereze cu Ferron pentru a extrage secretele Flăcării Eterne sau să se lase violată pentru a produce copilul de care Morrough avea nevoie pentru propria sa transferinţă?

Chiar dacă ar fi încetat să se opună transferinţei, dacă ar fi cooperat cu Ferron, nu ar fi impregnat-o cu forţa după aceea?

„Ai sunat”,

spuse Ferron când intră, cu un ton iritat.

„Înaltule Reeve, da, voiam să te informez că am reuşit să inversez sterilizarea Marino. Înaltul Necromant vrea să fie transferată în programul de repopulare”, spuse Stroud.

Expresia lui Ferron nu se schimbă deloc, dar rămase nemişcat în mod straniu.

„Ce ai făcut?”, spuse el în cele din urmă.

Stroud puse mândru mâna pe burta Helenei. „Ştii cât de rari sunt animanţii. Dacă ea chiar este unul, ar fi o risipă să nu o folosim. Am petrecut ultimele luni experimentând un proces de inversare şi, în sfârşit, l-am finalizat. Au fost neglijenţi, într-adevăr; ar fi trebuit să-i scoată uterul, deşi eu l-aş fi înlocuit dacă ar fi făcut-o. Am o mulţime de subiecţi sănătoşi din care să aleg. A fost un proces relativ minor în comparaţie cu ceea ce Bennet şi cu mine obişnuiam să facem cu himerele.”

„Nu ai menţionat asta.” Vocea lui Ferron devenise periculoasă.

„Programul nu ține de competența ta, iar tu vorbeşti atât de des despre cât de fragilă este ea, încât am considerat că este mai bine să aştept până când voi fi sigură.

Cu toate acestea, Marele Necromant vrea ca ea să fie înscrisă imediat. Problema transferului va fi reluată odată ce vom avea copilul. Bănuiesc că atunci va fi mult mai cooperantă în privința asta." Ea s-a uitat la Helena. „Nu-i așa?"

Ferron a tăcut.

„Acum, aș putea să o duc înapoi la Central. Avem o listă lungă de taţi promiţători, iar Marino are un repertoriu atât de neobişnuit încât am putea să o împerechem cu aproape oricine." Stroud îl privi fix pe Ferron. „Totuşi..." Vocea ei era indiferentă, curgând ca un pârâu de vară. „Când vine vorba de rezonanţă, există un candidat care se distinge de restul."

„Treci la subiect", vocea lui Ferron era monotonă, dar Helena putea auzi furia care se ascundea în spatele ei.

Stroud se îndreptă imperios. „E timpul să ai copii. Știu că familia ta se preocupă de fier, dar ai o soție pentru asta. Ca și celălalt animancer al nostru, Marele Necromant te-a ales să fii primul care va încerca cu Marino. Dacă va rămâne însărcinată, vom căuta semne de animancy. Tatăl tău ne-a fost de mare ajutor în detalierea stării mamei tale, așa că știm exact ce simptome să căutăm. Cu toate acestea, având în vedere cât de strâns a devenit calendarul nostru, Marele Necromant consideră că este mai bine să luăm în considerare și alte alternative. Ai două luni la dispoziție să obții rezultate, altfel ea va fi transferată la Centrală și vom vedea dacă avem mai mult noroc cu alți candidați."

CAPITOLUL 18

TOTUL ÎN JURUL HELENEI ERA ÎNCEPUT. STROUD A ÎNLĂTURAT paralizia după ce Ferron s-a scuzat rece, dar Helena tot nu se mișca.

Sunetul zgârieturilor și zgomotul stiloului lui Stroud pe hârtie erau singurele sunete din camera liniștită.

Gura Helenei era uscată, dar se străduia să înghită, încercând să găsească o modalitate de a inversa ceea ce se întâmplase atât de brusc.

Degetele i se încordară, alergând peste cearșafurile de in, în timp ce încerca să se concentreze asupra senzațiilor externe. Un sunet răguşit, pe jumătate gemet, îi scăpă din gât.

Credea că va țipa. Că va țipa și țipa fără oprire.

„Ce s-a întâmplat?", întrebă Stroud, ridicând privirea din dosarul medical al Helenei.

Helena o privi fix.

„Aş fi crezut că vei fi încântată să ai o pauză de la transfer. La felul în care te-ai opus, probabil că ai fi ajuns să ai insuficienţă hepatică înainte de sfârşitul anului." Stroud bătuse absent cu degetul pe dosarul Helenei.

„Sunt foarte exigentă în privinţa alchimiştilor din programul meu. Războiul ne-a costat atât de multe descendenţe nepreţuite. Ar trebui să fii recunoscătoare că încă poţi oferi ceva cu o semnificaţie atât de durabilă."

„Mă violezi şi te aştepţi să fiu recunoscătoare pentru asta?" Vocea Helenei era lipsită de viaţă, venind de departe.

Expresia lui Stroud se încruntă. „Îţi ofer o şansă ca viaţa ta să aibă un sens."

Furia Helenei era singurul lucru care o împiedica să-şi piardă minţile. „Dacă este un lucru atât de minunat, mă mir că nu te oferi voluntară."

Stroud îngheţă, furia strălucind ca un fulger pe faţa ei, întunecând fiecare rid. Helena se pregăti să fie lovită, dar Stroud zâmbi cu buzele strânse şi se aplecă aproape tandru peste Helena.

„Înaltul Reeve este căsătorit de mai bine de un an şi nu are copii. Eminenţa Sa insistă ca Ferron să fie primul tău candidat, dar mă îndoiesc că va ieşi ceva din asta. După tot ce i-a făcut Bennet, el nu mai este ceea ce aş numi om. După ce va încerca, te vei întoarce la Central, iar eu voi decide cine va urma. Oricât timp va dura."

Helena simţi cum i se îngheaţă sângele în vene.

Stroud îi atinse bărbia Helenei cu vârful degetului. „Având în vedere asta, cred că ar fi bine să înveţi să-ţi ţii gura. Nu sunt obligată să te las să o păstrezi."

Helena nu scoase niciun sunet până când Stroud nu plecă. Groaza se revărsă în ea ca un otravă, corodându-i organele, arzându-i plămânii. A trecut prin toată casa, a deschis fiecare uşă descuiată, căutând în camere într-o frenezia disperată să găsească ceva, orice. Trebuia să fie ceva.

Ferron nu a reapărut până în seara următoare. Când a apărut, expresia lui era dură, dar ochii lui păreau să alunece de pe ea, ca şi cum nu mai putea să o privească.

Mâinile ei au început să se contracte în spasme repetate, nervii îi zvâcneau.

„Nu e în seara asta", spuse el brusc. „Mi s-a spus" – încă nu o privea – „că nu vei fi fertilă încă trei zile".

Nu era surprinsă...

Era un criminal şi un necromant. Ce motiv avea să creadă că el ar fi mai presus de asta?

Totuși, într-un mod irațional, ea crezuse că el era... sigur.

Prostesc.

„Vino aici”, spuse el în cele din urmă.

Ea mersese mecanic, uitându-se la nasturii de pe haina și cămașa lui. El întinse mâna, mănușile de piele apăsând-o pe maxilar, ridicându-i fața până când ochii ei îl întâlni pe ai lui.

„Cât de bine vezi?”, întrebă el, privirea trecând de la un ochi la altul, comparându-i.

Helena râse.

Nu avea idee când râsese ultima oară. Cu o viață în urmă. Dar întrebarea era amuzantă. Chiar hilară.

Tot ce avusese bun în viață fusese distrus, fiecare fărâmă de alinare îi fusese smulsă, de parcă nu mai rămăsese nimic din ea în afară de durere. Fusese închisă și violată în aproape toate modurile imaginabile, iar acum el îi va inflige această ultimă atrocitate, dar era îngrijorat pentru vederea ei.

Ea a râs și a râs, apoi nu a mai râs, ci a plâns. A plâns până când a început să se legene înainte și înapoi, țipând pe jumătate, iar Ferron a rămas acolo.

Nu s-a oprit până când nu a devenit goală, ca și cum ar fi plâns tot ce era în ea și acum nu mai rămăsese decât o cochilie. Era atât de obosită să mai existe.

„Te simți mai bine?”

A înghițit, cu gâtul dureros. „Nu.”

Degetele lui se crispară, iar ea îl privi cum le strânse în pumn, ascunzându-l la spate. Cunoștea trucul acela.

Îl privi, observând atunci paloarea ciudată și expresia hăituită a maxilarului său.

Ei bine, cel puțin amândoi sufereau.

„Pentru ce ai fost torturat de data asta?”, întrebă ea monoton, ușurată că se putea întreba despre altceva, orice altceva.

El mormăi ușor. „Pentru câteva lucruri. Așa cum mi se reamintește frecvent, sunt o dezamăgire constantă, iar acum publicul, prin vasta sa inteligență colectivă, a dedus că eu sunt Înaltul Reeve.”

Vestea îi stârni curiozitatea. „A fost pentru că l-ai ucis pe Lancaster?”

„Îmi imaginez că asta a jucat un rol, iar micul acces de furie al Aureliei nu a ajutat. A trebuit să plec brusc, iar Înaltul Reeve trebuia să fie prezent. Ziarele

internaționale sunt mai puțin reticente în a publica astfel de teorii, așa că vestea s-a răspândit. În curând voi fi recunoscut ca succesorul Înaltului Necromant." El zâmbi cu o grimasă. „Anonimatul anterior era doar pentru protecţia mea, înțelegi."

„Desigur", spuse Helena. „Deci ai fost torturat doar puțin."

„N-a fost nimic", a spus el, dar avea ambele mâini la spate.

S-a mișcat, de parcă era pe punctul de a pleca. Chiar dacă nu voia să fie lângă el, alternativa era să rămână singură cu gândurile ei.

„De ce l-ai ucis pe Lancaster?", l-a întrebat ea.

„Mi-a pus în pericol misiunea. Aș fi făcut o execuție formală, dar eram ocupat și voiam să scap de el."

„Deci l-ai ucis în mijlocul spitalului?", spuse ea, privindu-l cu îndoială.

„Voiam să-l ucid în camera lui de spital, dar a încercat să fugă." El ridică din umeri. „Am improvizat."

Imaginea lui Lancaster zăcând cu corpul despicat, în timp ce Ferron îi scotocea rămășițele, se întipări în mintea Helenei.

Ferron își rotise gâtul. „Dacă nu mai ai întrebări, ar trebui să terminăm cu asta. Canapea sau pat?"

Cuvintele erau ca o tijă de oțel înfiptă în coloana vertebrală și îi luă un moment să-și dea seama că el intenționa să-i verifice amintirile.

Ea presupusese că asta se terminase acum. „Credeam că..."

Ce credea? Că nu mai era prizonieră și că, în schimbul corpului ei, i se va permite acum să-și păstreze mintea? Își înghiți cuvintele și se îndreptă spre canapea.

El o urmări, cu o expresie de necitit, întinzând mâna, degetele abia atingându-i fruntea înainte ca rezonanţa lui să-i străbată craniul.

Când se opri, Helena se simți de parcă s-ar fi prăbușit în interiorul ei. Retrăind toate zilele recente, îi strânse maxilarul până când dinții îi amenințară să se spargă.

Se întinse pe canapea, amenințarea lui Stroud răsunându-i în cap.

Își apăsă fața în țesătura canapelei, mirosind vechimea și praful, și încercă să se izoleze de lumea din jur. Ferron plecă fără să spună un cuvânt.

OCHII HELENEI SE RECUPERASERĂ SUFICIENT pentru a putea suporta din nou lumina, așa că trase perdelele, noua ei cameră dezvăluind o privelişte spre curte, mai degrabă decât spre munți. Afară, lumea se metamorfozase, arătând primele

semne ale primăverii. Griul mort cu care era obişnuită arăta acum pete de culoare printre iarba răvăşită şi ramurile copacilor.

Cu câteva săptămâni înainte, ar fi fost mângâiată de asta, dar acum simţea un gol în interiorul ei, chiar şi frumuseţea se transformase în groază.

Două zile. Gândurile îi dădeau târcoale fără încetare, ca un animal prins în capcană, gata să-şi roadă propriile membre pentru a scăpa.

În război, violul era întotdeauna o posibilitate. Existau poveşti despre prizonierii din laboratoare, avertismente despre ce se putea întâmpla cu femeile capturate din teritoriul Rezistenţei. Dar violul în scopul sarcinii era un nivel de intenţie pe care încă nu îl înţelesese pe deplin.

Experienţele ei în materie de sarcină nu fuseseră niciodată favorabile.

Măsurile de precauţie erau rare în timpul războiului. Din când în când, fete veneau la spital şi cereau nervos să vorbească cu Matron Pace. De multe ori, asta era tot, dar alteori, ele continuau să se întoarcă.

Helena fusese singurul copil. Ca farmacistă, mama ei prevenea în mare parte sarcinile. Moaşele din sat se ocupau de restul. Mamele veneau la un chirurg ca tatăl Helenei doar când lucrurile mergeau prost. Majoritatea copiilor pe care Helena îi văzuse crescând erau deformaţi, grav bolnavi sau născuţi morţi.

Acest tipar a continuat şi în timpul războiului. Ca vindecătoare, Helena era chemată doar când un copil se năştea prea devreme sau rămânea blocat în poziţie greşită, sau când laptele nu venea din cauza lipsei de hrană. Era întrebată dacă putea face ceva. De cele mai multe ori, nu putea. Copiii erau mici şi fragili, şi nici măcar vivimantia nu putea rezolva totul.

Ea privea cum mamele se rup, ceva seismic în interiorul lor se rupea. Uneori ţipau. Altele tăceau, iar asta era adesea mai rău în final.

Helena era recunoscătoare că nu va fi niciodată ea. Nu se va căsători niciodată şi nu va avea copii, aşa că nu va trebui să suporte pierderea lor.

Era singurul lucru de care se credea ferită.

Zăcea în pat, incapabilă să adoarmă. Lumithia se apropia de Ascendenţa bianuală, devenind atât de plină încât noaptea strălucea argintiu, lumina contrastând puternic cu umbrele negre. Aerul avea o senzaţie aproape constantă de rezonanţă.

Helena îşi flexa degetele, dorindu-şi să-şi poată băga mâna în corp la fel de uşor cum Ferron o băgase în burta lui Lancaster. Şi-ar fi smuls organele chiar acolo, în pat.

Gândul la complicitatea forţată a corpului ei o făcea să se simtă rău, şi totuşi ideea de a nu rămâne însărcinată o lăsa îngheţată de frică. Ameninţarea lui Stroud îi răsuna în cap.

Confruntată cu alegerea de a lupta sau de a coopera cu propriul viol, pentru ca acesta să nu fie atât de grav pe cât ar putea fi, se simţea atât de vinovată, încât mintea ei era pe punctul de a se destrăma. Dacă destinaţia era inevitabilă, singura ei alegere era cât de îngrozitoare urma să fie călătoria.

Noaptea se târâia ca şmirghelul pe pielea ei, până când aceasta era aproape jupuită.

Când Ferron intră în camera ei, ea scoase un suspin sfâşietor şi aproape izbucni în lacrimi.

Când o văzu, el păru să se întoarcă, ca şi cum ar fi vrut să iasă.

Ea a început să întindă mâna, apoi a retras-o instantaneu, strângând degetele în pumn. Mişcarea a fost suficientă pentru a-l opri.

Ochii lui se mişcau între ea şi uşă, ca şi cum încă se certa cu sine însuşi.

Ce se întâmplă dacă refuză şi îl lasă pe Stroud să o ia?

Camera se învârtea. Mâinile ei erau deja amorţite.

Dacă pleca, ea îl lăsa. Ar fi mers la Centrală. Nu ar fi fost atât de complice încât să-l roage.

Nu putea descifra expresia de pe faţa lui. Era impasibilă, de parcă nu era pe deplin prezent.

În cele din urmă, el se întoarse. Helena nu ştia dacă să râdă sau să plângă că aceasta era limita pe care el nu o putea depăşi. Singura poruncă pe care o refuza. La urma urmei, era cunoscut acum ca fiind Înaltul Reeve; Morrough nu-l putea ucide.

Scoase o cutiuţă de tablă din buzunar şi puse ceva din ea sub limbă.

„În pat", spuse el în cele din urmă, fără să se uite la ea.

Helena nu se mişcă.

El se întoarse cu faţa spre ea, cu ochii inexpresivi.

„Aşteaptă..." Ea întinse mâinile, ca şi cum ar fi putut să-l alunge. „Ce-ar fi să mă omori?", întrebă ea, cu vocea tremurândă. „Acum ai putea. Ai spus că acum toată lumea ştie că eşti Înaltul Reeve. Morrough nu ar putea justifica uciderea ta din cauza mea. Eu nu sunt nimeni."

Ferron deveni mai atent. Pentru o clipă, rămase pe gânduri, calculul fiind vizibil în ochii lui.

Pulsul ei se acceleră.

„Pot s-o fac eu însămi, dacă vrei, ca să nu-şi dea seama”, se oferi ea. „Dacă îmi dai ceva. Nu trebuie să fie ceva uşor sau rapid; poate fi ceva mic. Poţi spune că ai plecat pentru scurt timp şi...”

Ştia imediat că a greşit. Expresia lui Ferron s-a întărit brusc, ochii lui au devenit inexpresivi şi privirea lui a alunecat din nou peste ea.

„Pat”, a spus el din nou, de data aceasta prin dinţi strânşi.

Mâinile ei au căzut pe lângă corp. S-a întors încet, simţindu-se straniu deconectată de corpul ei în timp ce se îndrepta spre el. Îşi muşcă buza interioară, din ce în ce mai tare, încercând să simtă ceva. Sângele îi curgea pe limbă în timp ce se întindea, dar corpul ei rămânea amorţit.

Ferron se apropie câteva clipe mai târziu. Îşi scosese doar haina.

Ea se încordă imediat ce el se apropie, încercând să nu scrâşnească din dinţi.

Expresia lui era impasibilă; stătea la picioarele patului, privind fix tăblia.

„Închide ochii”, îi spuse el.

Ea se forţă să se supună şi încercă să se concentreze pe respiraţie. Nu gândi. Îi simţea mirosul în cameră, mirosul de ienupăr, metal şi putreziciunea casei.

Salteaua se afundă în dreapta ei. Respiraţia îi deveni sacadată şi se acceleră.

„Nu... deschide ochii.”

Ea le strânse şi mai tare. Urma o pauză în timp ce fusta îi era ridicată până la şolduri, lenjeria intimă era dată jos. Inima ei părea să se oprească.

Îl auzi pe Ferron inspirând. Îi simţea corpul prin aer.

„Respiră”, îi spuse el lângă urechea stângă.

Simţi o atingere între picioare, ceva cald şi alunecos. Se retrase, apoi îşi dădu seama că era ulei.

Respiră zgomotos, strângând ochii atât de tare, încât îi pulsau în timp ce greutatea lui apăsa pe şoldurile ei.

Îşi înăbuşi un geamăt neclar.

Închise ochii şi mai tare. Mintea ei se zbătea, încercând să găsească o cale de scăpare. În stază, în rezervor, învăţase să se retragă când mintea ei se afla la limita prăpastiei.

Aşa supravieţuise. Învăţase că putea să îndure.

Acum, evadarea nu mai funcţiona.

Era prinsă în interiorul corpului ei, ca şi cum cineva îi fixase conştiinţa cu un cui.

E mai bine decât la Central, îşi reaminti, luptându-se să nu hiperventileze, să nu zgârie, să nu ţipe şi să nu încerce să-l împingă.

Pieptul îi era cuprins de spasme. Lacrimi îi curgeau din colţurile ochilor.

Mai bine decât la Central.

Dacă asta nu funcţiona? Dacă Stroud avea dreptate în privinţa lui, că nu era posibil, dar Helena cooperase oricum? Dacă totul era în zadar?

Ea a tras aer în piept frenetic, panicată, incapabilă să se abţină să nu se retragă în momentul în care el s-a zbătut şi s-a liniştit.

A dispărut atât de brusc, de parcă s-ar fi evaporat.

Helena deschise ochii şi nu-l mai văzu nicăieri. Din baie se auzi un sunet violent de vomă.

În cele din urmă, auzi apa curgând din toaletă şi din robinet timp de câteva minute.

Reuşi să-şi tragă fusta în jos, dar nu se putea mişca mai departe de atât. Corpul îi era amorţit.

S-a terminat, îşi spunea ea, încercând să se calmeze, dar nu putea să nu mai tremure. Unghiile îi săpuseră semilune în palme.

Ferron ieşi din baie, expresia lui tensionată dispărând, ca şi cum nu ar fi putut să o menţină. Faţa lui era trasă, ochii lui erau duri şi roşii.

Arăta ciudat de muritor. Ea îşi dorea să nu fie aşa.

Îşi întoarse privirea.

El traversă camera în tăcere, îşi luă haina şi plecă.

Helena se ridică încet, încercând să nu-şi simtă corpul.

Intră în baie, deschise robinetul duşului şi se ghemui sub el fără să-şi dea hainele jos. Când apa se răci, ea încă nu se mişcă.

CAPITOLUL 19

HELENA ÎNCERCA SĂ SE OBLIGE SĂ IESĂ AFARĂ a doua zi. Era disperată să respire aer curat, să scape de greutatea apăsătoare a casei, dar când ajunse la uşă, o briză caldă de primăvară îi mângâie faţa, umplându-i plămânii cu mirosul de pământ şi flori de primăvară. Putea vedea mici grupuri de crocuri şi ghiocei care se iţeau

printre iarba uscată. Vița de vie înnegrită care acoperea casa era presărată cu pete verzi, iar stoluri de păsări ciripeau în timp ce zburau deasupra capului ei.

Era frumos și se simțea ca o trădare.

Lumea nu mai trebuia să fie frumoasă. Trebuia să fie moartă și rece, oglindind pentru totdeauna mizeria vieții Helenei. În schimb, lumea mergea mai departe, trecând într-un nou anotimp, iar ea nu putea. Era prinsă pentru totdeauna în iarnă, în anotimpul morții.

Se retrase în casă.

Când ușa camerei ei se deschise după-amiaza, se simți ușurată să-l vadă pe Stroud în locul lui Ferron.

Stroud părea amuzat. „M-am gândit să trec pe aici și să mă asigur că nu au fost pagube după prima dată. Nu vrem să intervină o infecție. A fost sânge?"

Helena nu se uitase, dar scutură încet din cap.

Ochii lui Stroud se mișcau curios în sus și în jos. „Păi, ai peste douăzeci de ani. Nu întotdeauna este sânge."

Helena încercă să nu reacționeze la rezonanța lui Stroud când acesta își puse mâna pe pelvisul Helenei, dar când simți unda de rezonanță alunecând prin cele mai intime părți ale corpului ei, se cutremură incontrolabil.

„Probabil că nu vom ști dacă ești însărcinată decât peste câteva săptămâni, dar vom afla destul de curând. Am devenit destul de pricepută în a le detecta din timp." Helena a simțit o senzație extrem de neplăcută, ca și cum ceva din abdomenul ei inferior era ajustat, și a răsuflat brusc. „Da, acesta este cu siguranță momentul potrivit. Ești cât se poate de pregătită."

Helena a simțit furnicături pe piele până când Stroud s-a oprit.

„Deci, cum a fost?"

„Oribil", spuse Helena, uitându-se în altă parte.

Stroud scoase un sunet de falsă compasiune. „Nu e de mirare. Ești foarte nervoasă."

Helena se uită fix spre fereastră, cu maxilarul tremurând.

Buzele lui Stroud se întinseră ca de cauciuc, iar ea puse dosarul jos, trecând cu degetele peste numele Helenei și cele două numere de prizonier ștampilate pe copertă.

„Știai că am studiat în Turnul Alchimiei? A fost cu mulți ani înaintea ta, evident. Repertoriul și nivelurile mele de rezonanță nu erau suficient de bune pentru a

continua să avansez, dar mi s-a permis să mă transfer la departamentul de ştiinţe şi să studiez ca asistent medical. Acolo am auzit pentru prima dată de vivimantie. Abia după mulţi ani mi-am dat seama ce putere aveam şi am început lupta pentru a o stăpâni. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi deveni una dintre puţinele vivimanţe care au supravieţuit războiului."

Helena nu înţelegea de ce Stroud îi spunea asta.

Stroud a scotocit în geantă şi a scos un flacon cu pastile, rupând una în două. „Deschide."

„De ce?", a întrebat Helena, încleştându-şi maxilarul.

Stroud nu a răspuns, ci a făcut un pas înainte şi, folosindu-şi degetele şi rezonanţa pentru a-i deschide gura Helenei, i-a împins bucata sfărâmată în gură şi a forţat-o să înghită în timp ce aceasta începea să se dizolve. Helena a recunoscut gustul în timp ce acesta îi cobora pe gât.

„Artemon Bennet a salvat oameni ca mine. Ne-a dat şansa să ne testăm abilităţile în mod deschis şi să fim mândri de ele. " Stroud încă îi strângea maxilarul Helenei; degetele ei se înfigeau în piele.

Helena simţea cum Stroud îi modifica fiziologia, o regla. Era cu totul diferit de ceea ce făcuse Ferron când o aclimatizase la casă. În loc să se simtă detaşată fiziologic de mintea ei, îşi dădu seama că pielea îi începuse să se încălzească, începând de la suprafaţă şi scufundându-se încet mai adânc.

Stroud continuă să vorbească. „Nu spun că era perfect; Bennet îi considera pe ceilalţi vivimanţi prea slabi de minte pentru a-i aprecia geniul." Sprâncenele ei palide se ridicară. „Dar l-am servit fără să pun întrebări, am renunţat la ambiţiile mele personale pentru a rămâne alături de el. De aceea sunt încă aici, chiar dacă toată lumea m-a subestimat mereu."

Helena încercă să se retragă, dar rezonanţa lui Stroud îi strangulase nervii motori. O tensiune pulsantă îi înflori în abdomenul inferior, iar pielea îi devenise atât de sensibilă, încât o durea.

„Gata." Stroud o eliberă, lăsând-o pe Helena să se prăbuşească pe o parte pe pat. „Acum o să-ţi placă mult mai mult."

Helena zăcea paralizată, incapabilă să se opună sau să ţipe, în timp ce Stroud o aşeza pe pat, întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute.

Nu. Nu. Nu.

„O să-i spun Înaltului Reeve că ești pregătită pentru el când plec”, spuse Stroud în timp ce ieșea.

Helena aşteptă ceea ce i se păru a fi ore întregi, dorința săpându-i în oase. Corpul ei striga după mişcare, după atingere, după frecare, nevoia târându-se sub pielea ei.

Când Ferron a sosit în sfârşit, dacă ar fi putut să se mişte, ar fi tremurat doar la vibrația uşii care se închidea, dar nu putea decât să stea întinsă acolo, cu ochii ațintiți asupra lui, implorându-l să observe că ceva nu era în regulă.

El însă nu se uita la ea. Se uita peste ea, prin ea, cu privirea pierdută în depărtare, în timp ce îşi scoase haina şi o aruncă peste canapea.

Ea îl urmărea mişcându-se, cu ochii brusc înfometați, hotărâtă să catalogheze toate detaliile despre el. Aşteptarea o lăsase goală în interior, cu un gol sfâşietor de dorință care continua să crească.

Ştia că mâinile lui erau calde.

Un tremur o cuprinse.

Nu mai gândi.

Închise ochii, dar nevoia pe care o simțea îi coroda voința.

Patul se mişcă. Un fior îi străbătu şira spinării. Fustele îi erau mutate, ridicate, iar atingerea țesăturii pe coapse o făcu să inspire zgomotos. Era singura reacție pe care o putea avea.

„Respiră”, îi spuse Ferron, la fel ca în noaptea precedentă.

Era foarte conştientă de prezența lui, mai mult decât în ziua precedentă, doar că acum dorințele ei erau inversate. Abia îi simțea greutatea. Voia să se arcuiească, să se lipsească de el, chiar dacă un țipăt nesfârşit îi răsuna în cap. Deschise brusc ochii şi se uită fix la el.

Simțea că nu îl privise niciodată cu adevărat până atunci.

Între ei fusese întotdeauna o distanță clară şi prudentă. Când îl observa, era în căutarea unor indicii, a unor slăbiciuni. Nu îl privise niciodată ca pe un om sau ca pe o ființă cu sânge fierbinte.

Acum îi părea foarte uman. Voia ca el să o atingă. Îşi amintea cum se simțeau mâinile lui, presiunea degetelor lui de-a lungul maxilarului ei. Îşi dorea atât de mult asta, încât îi durea pielea. Greutatea de care voise cu disperare să scape cu o seară înainte – acum o dorea.

Lacrimile îi curgeau fierbinți pe tâmple.

Pentru o fracțiune de secundă, Ferron își îndreptă privirea spre fața ei, înainte de a o întoarce din nou. Se opri și o privi din nou.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă el.

Ea îl privi fix, dorind ca el să înțeleagă.

El se îndepărtă, scoțându-și o mănușă. Încă le purta, chiar și acum.

Abia o atinsese, dar asta era tot ce trebuia. Paralizia se topi.

Corpul Helenei se cutremură și se mișcă din nou, iar ea se ghemui instantaneu pe o parte, suspinând, strângând picioarele la piept, în timp ce corpul îi pulsa și respira greu. Chiar și respirația îi ardea în plămâni.

„Ce ți-a făcut?”

Nu putea să-l privească.

„A spus că era pentru a face lucrurile mai bune.” Vocea ei tremura incontrolabil. „Pentru că m-am plâns. Cât timp durează efectul pastilelor pe care mi le-ai dat?”

„Opt ore.”

„Mi-a dat jumătate.” Respiră sacadat. „Poți să-mi dai altceva?”

„Nu după ce și-au făcut efectul”, spuse el. „Trebuie să-și piardă efectul de la sine.”

Ea dădu din cap. Se gândise la asta, dar sperase să se înșele.

Încercă să respire din nou.

„Putem să așteptăm până după?” Vocea îi era sufocată.

Se lăsă tăcerea.

„Trebuie să plec după asta. Nu mă întorc până mâine seară târziu.”

Ea zăcea acolo, încercând să gândească limpede, nesigură că mai era rațională.

Asta, sau poate că nu era însărcinată. Din toate sarcinile accidentale pe care le tratase, știa că nu întotdeauna copiii veneau ușor. Părinților ei le luase ani de zile; ea venise pe lume după ce ei renunțaseră. Un miracol, spuneau ei.

Două luni, apoi se va duce la Central, la Stroud, și...

Înebunea. Nu putea face asta. O alegere ca asta... nu era corect să o pună să aleagă între astfel de lucruri. Nu existau alegeri bune, doar din ce în ce mai rele, care o vor face să se urască pentru totdeauna.

Era cel mai crud lucru pe care Stroud îl putea face.

„ „Fă-o odată”, spuse ea, întorcându-se pe spate, refuzând să-l privească.

Se uită fix la baldachin, încercând să-şi alunge gândurile. Urma o pauză lungă înainte ca patul să se mişte.

Nu crezuse că ar putea fi mai rău a doua oară, dar era de o mie de ori mai rău. Acum, corpul ei îl dorea.

Încercă să închidă ochii, dar era neliniştită. Nu putea să-i ţină închişi. Le deschise şi îl privi din nou pe Ferron, observând toate detaliile pe care nu le remarcase niciodată înainte. Pometii şi ochii lui ascuţiţi, buzele subţiri, linia precisă a maxilarului şi felul în care gâtul lui palid dispărea în gulerul cămăşii. Voia să se apropie şi să respire pe pielea lui, să simtă căldura altui corp.

„Grăbeşte-te", spuse ea prin dinţi, încercând să rămână rigidă.

Nu era nevoie de ulei, dar el îl folosi oricum. Ea se arcuie în spate până când putu vedea capul patului, cu coloana vertebrală tremurând, îngropându-şi faţa în mâini, muşcând cu sălbăticie din palmă şi simţindu-se distrusă.

Gemete se formară în gâtul ei când el se mişcă. Degetele ei se răsuciră, zgâriind plapuma, ameninţând să o rupă.

Îi era greaţă de groază. Îşi ura fiecare fibră a fiinţei sale – fizicul pe care nu-l putea depăşi, care era mereu speriat, slab şi acum doritor – şi nu putea scăpa de nimic din toate acestea. Poate că Matias avusese dreptate tot timpul şi era în natura ei să fie slabă.

Îşi dorea să se poată smulge din corpul ei. Să-l taie în bucăţi şi să-l vadă arzând, astfel încât să nu mai fie om.

Corpul ei se contractă împotriva voinţei ei. Ferron scoase un geamăt sfâşietor, iar sunetul o arse. Greutatea lui apăsă, iar ea izbucni într-un suspin disperat.

El mai împinse de câteva ori şi se cutremură cu un geamăt torturat.

Într-o clipă, dispăruse, retrăgându-se de parcă nu putea să scape destul de repede.

Abia apucă să deschidă ochii la timp pentru a-l vedea dispărând pe uşă.

A apucat să-i vadă doar o bucăţică din faţă înainte ca uşa să se trântească. Arăta palid, de parcă era pe punctul de a leşina.

Plecase. Camera era goală, iar ea era singură.

S-a ghemuit pe o parte şi a plâns cu faţa în mâini. Disperarea care îi ardea sub piele a fost temporar atenuată de magnitudinea ororii pe care o simţea. S-a târât în baie, vomitând până când nu a mai avut ce să scoată.

Știa dintotdeauna despre sex. În Etras, era parte din viață – ca nașterea și moartea – dar în Nord, sentimentele erau diferite, subiectul era ținut cu strictețe în spatele ușilor închise.

Băieții puteau avea probleme dacă mergeau în cartierele de divertisment, dar era considerat o parte de neînlocuit a naturii lor să fie înfometați și un semn al vitalității lor, așa că pedepsele erau de obicei ușoare, mai mult o consecință a faptului că fuseseră prinși decât a faptei în sine.

Așteptările erau diferite pentru fete, chiar și pentru cele cărora li se permitea să depășească limitele tradiționale ale societății paladiene. Lumithia era o zeiță virgină, pură și strălucitoare. Femeile asociate cultului ei și oportunitățile pe care acesta le oferea trebuiau să fie la fel. Viața Helenei la Institut se învârtea în jurul bursei sale, care, pe lângă faptul că depindea de performanțele sale academice, includea și o clauză de moralitate.

Ea o respectase mai devotat decât ar fi respectat orice credință, mai mult de teamă față de consecințele pământești decât de amenințările divine. Frica ei sufoca chiar și cea mai mică scânteie potențială de dorință față de cineva.

Uneori se gândea că într-o zi, când își va fi plătit datoriile, va fi realizat tot ce se aștepta de la ea și își va fi atins propriile obiective, ar vrea să fie iubită. Să știe ce înseamnă să te simți dorită.

Acum, această rușine bolnavă era tot ce cunoștea.

CÂND EFECTUL DROGULUI s-a estompat în cele din urmă, Helena a rămas întinsă, încercând să se gândească la altceva, la orice altceva, dar nu avea la ce să-și îndrepte mintea. Singura întrebare care mai rămânea era de ce era ea, într-un fel, o piesă într-o conspirație labirintică.

Îi putea înțelege în mare parte motivele lui Morrough și Stroud, ce folos aveau de ea, dar indiferent din ce unghi privea Helena lucrurile, nu putea înțelege motivele lui Ferron în toată povestea asta, chiar dacă el era ultima persoană la care voia să se gândească. Cel puțin, întrebându-se care erau motivele lui politice, nu se gândea la el ca la un om.

Era sigură că el aranjase cumva dezvăluirea faptului că era High Reeve. Poate că existau circumstanțe atenuante, dar dacă nu ar fi vrut ca zvonul să se răspândească, l-ar fi ținut sub control. Voia ca Paladia și țările învecinate să știe că era Kaine Ferron.

De ce? Poate era o încercare de a scăpa de pedepsele lui Morrough? Pentru a se face mai greu de înlocuit? Trebuia să fie mai mult de atât.

Noua Paladia era înconjurată de dușmani.

Monarhia Novis de peste râu, la est, avea legături vechi cu Holdfasts: mama lui Luc era verișoara îndepărtată a reginei. Era puțin probabil ca Novis să recunoască vreodată Adunarea Breslelor. Hevgoss, care se întindea la vest de Paladia, avea o lungă istorie de interferențe ascunse în țările vecine pentru a provoca crize în care să „intervină". Intervenții care, de obicei, duceau la instalarea unui guvern care le era loial.

Flacăra Eternă bănuise de la început că Morrough era folosit de Hevgoss, dar se părea că ceva, probabil Helena, stricase acea relație.

Economia și legitimitatea Paladiei depindeau de alchimie, iar războiul decimase atât populația, cât și industria. Resursele naturale și secole de știință alchimică rămăseseră, dar țara era slabă, iar lupii se apropiau. Doar frica de Nemuritori îi ținea la distanță pe vecinii întreprinzători, dar acum mitul era spulberat. Morrough dispăruse aproape complet din ochii publicului; High Reeve era singura putere adevărată care rămăsese.

Poate că Ferron negocia în secret cu Hevgoss pentru a-l răsturna pe Morrough.

Oricât de înfricoșător era Înaltul Reeve, familia Ferron era o familie veche, considerată parte a istoriei Paladiei chiar înainte de a-și face averea. Nemuritorii își menținеau regimul în întregime prin frică, iar cei din Paladia care încă beneficiau de acesta puteau încăpea în sala de bal din Spirefell. Deziluzia atingea apogeul. Odată ce se va prăbuși în cele din urmă, oamenii vor dori pe cineva familiar, cineva cu putere de care să se mândrească.

Întreaga lume cunoștea puterea revoluționară a oțelului Ferron. Acesta a forjat era industrială.

În acest moment, paladianii l-ar putea considera pe Ferron un salvator dacă l-ar uzurpa pe Morrough. El ar putea da vina pe Morrough pentru majoritatea atrocităților sale și ar putea să-și asume responsabilitatea doar pentru ceea ce l-a avantajat.

Din câte știa Helena, Ferron nu avea concurență. Greenfinch era puțin mai mult decât o marionetă, iar Adunarea Breslei era o glumă. Ferron era singurul sprijin vizibil al lui Morrough.

Asta ar explica de ce Morrough îl tortura atât de mult: din resentiment pentru propria sa nemurire eşuată. Era extrem de dependent de Ferron şi nu avea alternative.

Totuşi, Helena nu putea scăpa de sentimentul că îi scăpa ceva.

Cum se potrivea ea în planurile lui Ferron?

Oricare ar fi fost maşinaţiile, ea juca cumva un rol. El era prea implicat în protejarea ei ca să fie altfel. Ferron depunea eforturi excesive pentru a-i asigura bunăstarea, încercând în acelaşi timp să nu pară asta.

Ea continua să se gândească la ezitarea lui când îi ceruse să o omoare. El luase în considerare acest lucru. De ce? Dacă ea era o parte necesară a planului său, cum putea uciderea ei să fie o opţiune? Dar dacă nu era, de ce tot efortul acesta?

ERA DUPĂ CĂDEREA NOPŢII CÂND Ferron s-a întors. Când a intrat în cameră, s-au privit unul pe altul, fără să spună nimic.

Nu era nimic de spus.

El s-a întors, a pus o tabletă sub limbă şi, când s-a întors, privirea lui a trecut prin ea.

Helena zăcea cu ochii aţintiţi spre baldachin.

Nu a tresărit când a simţit că patul se mişcă. Nu a scos niciun sunet când fustele i-au fost ridicate până la talie. El s-a aşezat între picioarele ei, iar ea l-a privit fix, cu intensitate, până când vederea i s-a înceţoşat.

Când el a pătruns în ea, ea a scos un mic suspin sufocat şi şi-a întors faţa spre perete, zvârcolindu-se de durere interioară.

Corpul ei anticipase asta. La fel cum drogul o aclimatizase la casă, îi adaptase corpul la asta.

Era o trădare atât de profundă.

Se gândi să-l împingă. Dacă ar fi forţat-o fizic, ar fi imobilizat-o sau ar fi paralizat-o, atunci poate s-ar fi urât mai puţin.

Dar era atât de obosită să fie rănită, încât nu se mişcă.

Când s-a terminat, el a plecat fără să spună un cuvânt. Ea nu i-a privit faţa.

După cinci zile, uşa a rămas închisă, iar casa era tăcută. În sfârşit se terminase, dar ea abia simţea o uşurare.

Înnebunea. Simţea că se fragmentează de anxietate, că se destramă, consumată de cuşca care o ţinea prizonieră.

Dacă funcţiona? Dacă eşua?

Nu ştia de ce îi era mai frică.

PE MĂSURĂ CE ZIUA SE ÎNTÂRZIA spre seară, Helena devenea din ce în ce mai agitată, dar abia când s-a întunecat pentru scurt timp şi apoi a devenit din nou strălucitor, şi-a dat seama de ce.

Lumithia ajunsese la Ascendenţa deplină. Lumea din afară era scăldată într-o lumină argintie, aproape la fel de strălucitoare ca ziua, radiind lumină din mijlocul unui cer negru. Fiecare stea şi planetă dispăruse. Luna, la jumătatea cerului, arăta ca o bucată de ceramică spartă, în contrast.

Orbita lentă a Lumithiei însemna că ea devenea plină doar de două ori pe an, primăvara şi toamna, în timp ce intra în Abeyance vara şi iarna.

Când era în Ascendenţă, aceasta avea un efect intens asupra alchimiştilor.

Pentru cei cu rezonanţă scăzută, Ascendenţa era singura perioadă a anului în care puteau transmuta, în timp ce alchimiştii cu abilităţi puternice se simţeau dezorientaţi de strălucirea ei. Oamenii numeau asta „beţie lunară”.

Ascendenţa avea o influenţă deosebit de puternică asupra paladianilor. Un semn al legăturii profunde a Paladiei cu zeii, potrivit Credinţei. Luc şi Lila erau atât de intoxicate de ea, încât aveau probleme să meargă drept, în timp ce Helena – în adevăratul stil al unei străine necredincioase – se simţea doar anxioasă, cu un sentiment greu de teamă apăsând asupra ei.

În acea seară, cina nu a mai apărut.

Era pentru prima dată în toate lunile de închisoare când nu se servea masa.

Ceva nu era în regulă. Chiar şi cu Ascendenţa, necrothrall-urile ar fi trebuit să fie prezente şi oarecum active. Ea s-a uitat în curte şi a văzut cele două necrothrall-uri staţionate lângă uşile din faţă, nemişcate ca statuile. Dar nu se auzeau paşi în afara uşii, iar când a ieşit din cameră, nu a apărut nimeni.

Helena se îndreptă spre hol, rămânând în lumina argintie a Lumithiei, aşteptând în permanenţă ca unul dintre necrothralls să apară. Umbrele erau negre ca cerneala, contururile lor fiind clare în lumina albă strălucitoare.

Holul era gol, marmura albă practic strălucind în lumina lunii. Dragonul ouroboros de pe podea strălucea ca şi cum ar fi avut solzi, corpul său întunecat sclipind în mijlocul marmurei albe.

Greutatea Lumithiei era apăsătoare. Rezonanţa Helenei cânta în sângele ei, ca şi cum ar fi încercat să învingă anularea, creând senzaţia de a fi într-o cuşcă prea mică pentru a se putea întoarce.

Ea a scanat spaţiul, căutând orice semn de mişcare. Necrothrall-urile nu aveau nevoie să fie întreţinute în mod conştient. Conform cercetărilor, li se puteau da ordine şi apoi le îndeplineau repetitiv la infinit. Chiar dacă Ferron era beat de Ascendenţă, ei ar fi trebuit să funcţioneze ca de obicei.

Doar dacă Ferron nu era mort...

Ea îngheţă pe loc. Ce se întâmpla dacă Flacăra Eternă venise în timpul Ascendenţei, profitând de dezorientarea lui pentru a-l ucide? Nemuritorul de la petrecere spusese că ucigaşul era ca o fantomă, intrând şi ieşind fără să lase urme, cu excepţia cadavrului lăsat în urmă.

Se uită mai încet în jurul holului. Alb-argintiu şi negru care o înconjurau îi făceau vederea să se învârtă în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă.

Degetele îi tremurau când încercă să apese pe clanţă. Nu se mişca. Încercă să răsucească încuietoarea de sub mâner, dar se învârtea. Se smuci, ignorând durerea care îi străbătea braţele, încercând să zgâlţâie uşa, dar nu se mişca. Era închisă ermetic.

Inima i se strânse, dar se forţă să se îndrepte spre următoarea uşă exterioară.

Închisă ermetic.

Se mişcă prin casă, respiraţia devenind din ce în ce mai rapidă cu fiecare uşă pe care o găsea sigilată.

Ferron era mort undeva în Spirefell? Urma să dea peste cadavrul lui? Se pregătea de fiecare dată când intra într-o cameră, sigură că va găsi sânge scurgându-se din umbre.

Cu siguranţă, Eternal Flame nu ar fi părăsit-o. Dacă ar fi venit aici, ar fi lăsat o uşă sau o fereastră descuiată. Măcar atât ar fi făcut.

Trebuia doar să o găsească.

Încercă o altă uşă. Trase de ea în repetate rânduri, până când o durere ascuţită îi amorţi mâna.

Cu cât căuta mai mult, cu atât era mai convinsă. Ferron era mort. Era prinsă singură în această casă.

În curând, Stroud va veni să o recupereze. Helena va fi dusă la Centrală şi, dacă nu era însărcinată, Stroud va găsi pe altcineva pe care să o violeze.

Braţele îi amorţiseră, capul îi era uşor. Se duse la etajul al doilea şi coborî pe primul coridor. Evitase această parte a casei, deoarece atât camera lui Ferron, cât şi cea a Aureliei se aflau pe acel hol.

Dacă Ferron era mort, trebuia să vadă cu ochii ei. Trebuia să ştie, altfel el o va bântui.

A ajuns la prima uşă din stânga şi a rămas în picioare, încercând să respire, să-şi stabilizeze mâna suficient pentru a apuca mânerul.

Uşa s-a deschis în tăcere.

Camera era cuprinsă de umbre. Lumina lunii se revărsa ca un râu de argint topit prin ferestre. Privirea i se îndreptă spre pat. Era gol.

În timp ce stătea în prag, aerul din cameră se schimbă.

Se întoarse brusc spre birou. Era în mare parte în umbră, marginea acoperită de sticle. Apoi o umbră se mişcă, iar lumina lunii căzu peste faţa lui Ferron, luminându-i părul şi pielea palide, astfel încât părea să strălucească.

„Helena", spuse el încet.

Ea rămase nemişcată, neştiind dacă simţea uşurare sau teroare la vederea lui.

El nu îi spusese niciodată cumva. „Prizoniera" era singurul mod în care se referise la ea în toate lunile petrecute la Spirefell. Stroud îi spunea Marino, dar Ferron nu îi spusese niciodată cumva. Trecuse atât de mult timp de când nu mai auzise pe nimeni folosindu-i numele.

„Eu..." Se simţea proastă. „Credeam că eşti mort."

Ar fi trebuit să se întoarcă şi să plece, dar el arăta atât de nepământesc încât nu-şi putea lua ochii de la el. Expresia lui era una de disperare totală, dar, în timp ce o privea, o privire de înfometare îi umplu ochii.

Se ridică încet.

Era ceva neobişnuit în felul în care se mişca. Ea privi în spatele lui, spre birou, şi în sfârşit înţelese.

Era beat. Excesiv de beat, sub influenţa atât a Lumithiei, cât şi a alcoolului. Cu abilităţile sale regenerative, probabil că avea nevoie de această combinaţie.

Când se apropie de ea, ea încercă să se retragă, dar se lovi de perete şi nu mai avea unde să se ducă, iar între ei nu mai era niciun spaţiu.

El ridică o mână palidă şi-şi înfăşură degetele în jurul gâtului ei.

Ochii lui erau întunecaţi, înconjuraţi de un cerc argintiu strălucitor. Pulsul ei bătea cu putere sub strânsoarea lui, în timp ce el o privea fix.

Nu era de mirare că servitorii dispăruseră. Poate că toți ceilalți știau să se ascundă de el în nopțile astea. Cu excepția ei.

„Oh, Marino." Degetul lui mare îi mângâie gâtul, urmând cicatricea de sub maxilar. „Dacă aș fi știut ce durere îmi vei provoca, nu te-aș fi luat niciodată."

El suspină, iar ea simte mirosul de alcool din respirația lui, când capul lui se apropie. Nu avea idee ce voia să spună, dacă trebuia să-și ceară scuze.

„Dar, în acest moment, cred că merit să ard. Mă întreb dacă și tu vei arde."

Fața lui era atât de aproape încât cuvintele îi mângâiau buzele, iar gura lui se izbi de a ei.

CAPITOLUL 20

A FOST UN SĂRUT PEDEPSITOR.

În clipa în care buzele lor s-au atins, el i-a strâns corpul la pieptul lui. Mâna de pe gâtul ei a alunecat în părul ei, încurcându-se în buclele ei, strângându-le puternic pe măsură ce sărutul se adâncea, înclinându-i capul înapoi pentru a o putea consuma. A continuat să o sărute, suficient de tare încât să o doară, dar fără să o facă să sângereze, ca o furtună care se revărsa în gâtul ei.

Când ea gâfâia după aer, el s-a îndepărtat de buzele ei, sărutând-o de-a lungul maxilarului și pe partea laterală a gâtului. Cealaltă mână i s-a înfășurat în jurul taliei.

Helena rămase înghețată de șoc. Supusă și uimită în mâinile lui posesive.

El trase de rochia ei până când nasturii se rupseră, cedând. Ea era cu spatele la perete, genunchiul lui apăsând între picioarele ei, imobilizând-o de fustă, în timp ce mâinile lui lucrau repede, rupând materialul, și ea rămase dezbrăcată până la talie.

Aerul rece îi mușcă pielea pentru o clipă, înainte ca căldura mâinilor și a gurii lui să-l șteargă. O durere o cutremură. Fața lui era îngropată în gâtul ei, buzele apăsate sub urechea ei, sărutând-o de-a lungul gâtului până la îmbinarea umărului, mușcând-o, și el ajunse la un punct, iar ea... gemu.

Sunetul sparge liniștea.

Amândoi înghețară. Ferron se smulse.

Helena îl privi, prea amețită ca să se miște. Lumina lunii se revărsa prin fereastră, o cale argintie și condamnabilă către locul unde ea era prăbușită lângă perete, pe jumătate dezbrăcată și... excitată.

Ochii lui Ferron erau mari de șoc, părul său pal căzându-i peste față. În timp ce stătea și o privea, ochii lui au căpătat acea lumină stranie care părea să-l lumineze din

interior. Și-a trecut mâna peste față, pieptănându-și părul înapoi, iar maxilarul i s-a încleștat, rostogolindu-se, o expresie de dispreț răspândindu-se pe fața lui chiar înainte de a deschide gura să vorbească.

Înainte să apuce să spună ceva, un suspin de groază se smulse din gâtul Helenei. Degetele ei se zbăteau, încercând disperat să-și tragă rochia la loc. Era ruptă, nasturii dispăruseră, așa că se agăță de material, folosindu-și brațele pentru a se acoperi, dând înapoi până ajunse la ușă.

O luă la fugă, traversând casa în timp ce realitatea a ceea ce făcuse aproape că îi rupse picioarele de sub ea.

Fusese receptivă la Ferron.

El se apropiase de ea și o sărutase, iar ea îl lăsase. În acel moment, nici măcar nu-i trecuse prin minte să-l respingă. În schimb, se topise la căldura îmbrățișării.

Prinsă în Spirefell, se agăța de orice urmă de bunătate, de orice sentiment de tandrețe pe care mintea ei îl putea inventa.

Dar nu era bunătate.

El nu era bun; pur și simplu nu era crud. Nu era atât de monstruos pe cât ar fi putut fi.

Iar pentru mintea fracturată a Helenei, absența cruzimii era o consolare suficientă. Pentru inima ei înfometată, era de ajuns.

Fugi în camera ei, rupând rochia distrusă în lumina argintie orbitoare, îmbrăcând haine noi, de parcă acestea ar fi putut ascunde ceea ce făcuse.

Era mai bună de atât. Se strânse la piept, unghiile înfingându-se în piele ca și cum ar fi putut să-și impună hotărârea.

„Îmi pare atât de rău, Luc.” Vocea îi era sufocată de vinovăție.

Nu putea face asta. Nu putea.

Nu avea de gând să-și lase mintea să o păcălească să dorească atenția persoanei responsabile pentru începerea războiului. Răul pe care îl făcuse era incalculabil. Totul. Absolut totul. Era vina lui, dar simțea că se erodează, disperată să aibă în viața ei ceva care să nu fie durere. Ceva care să nu fie mort și dispărut.

Dar nu putea.

Putea suporta ororile trădării propriului corp, dar nu se lăsa trădată de propria minte.

Mai degrabă și-ar fi distrus mintea.

Se uită pe fereastră la curtea închisă, închisoarea ei de neevitat, apăsând mâna tremurândă pe sticla rece şi grilajul de fier, căutând puterea care nu mai era acolo. Nu era nimic.

Dispăruse, ca totul.

Suflă un suspin sfâşiat, disperat, apoi îşi trase capul înapoi şi îl izbi de sticlă şi fier cât de tare putu.

O făcu din nou.

Şi încă o dată.

Sângele îi curgea în ochi, dar ea continua.

Un braţ o cuprinse în jurul taliei şi o mână îi strânse ambele încheieturi, în timp ce era târâtă departe de fereastră. O dâră roşie curgea pe geam.

Ea se zbătu, încercând să-şi elibereze mâinile, ignorând durerea care o străbătea, înfingându-şi degetele de la picioare în barele de fier din podea, încercând să se elibereze.

„Nu... nu." Vocea lui Ferron îi răsună în ureche.

Viziunea ei se înroşi când sângele îi inundă faţa şi ea ţipă. Toată vina şi suferinţa pe care le reprimase o copleşiră. Ţipă de parcă ar fi putut sparge lumea cu ţipătul ei.

Voia să se termine.

Nu putea să-i trădeze pe toţi. Luc. Lila. Soren. Matroana Pace. Tatăl ei...

„Nu pot..." Se strădui din nou să se elibereze, zgâriind aerul gol în timp ce se întindea spre fereastră.

Mâna lui care îi înconjura încheieturile se eliberă, iar apoi palma lui se apăsă pe fruntea ei.

„Nu...!"

Era prea târziu. Rezonanţa lui se revărsă prin ea. Era ca şi cum ar fi fost o tapiserie. El găsi firele emoţiei şi le smulse.

Nu o sedă şi nici nu o paralizã. Era mai rău, mai violent decât atât. El îi luă toate sentimentele, lăsându-i mintea în confuzie, încercând să reconcilieze disonanţa.

Era ca şi pastilele, doar că el îşi folosea rezonanţa pentru a o ţine acolo cât era nevoie, până când corpul ei pierdu în cele din urmă toată energia acelor emoţii acum dispărute.

Lupta se scurse din ea. Ea atârna moale lângă el. Sânge îi curgea pe faţă, picurând de pe bărbie. Mâna lui era pătată de sânge când a căzut. A folosit doar

vârfurile degetelor pentru a vindeca tăieturile şi zgârieturile de pe fruntea ei. Ea îi simţea rezonanţa în craniu.

„O fractură uşoară", a spus el, iar durerea rămasă dispăruse aproape complet înainte ca el să o lase în sfârşit să plece.

Ea stătea în picioare, goală şi pierdută. El îi distrusese emoţiile atât de profund, încât era ca şi cum ar fi încercat să ajungă la fundul unui puţ.

Se uită spre fereastra pătată de sânge şi se gândi să încerce a doua oară, dar nu avea rost. El ar fi făcut-o din nou până când ea ar fi devenit goală şi docilă. O statuie uzată, fără trăsături.

Ferron o întoarse cu faţa spre el, ochii lui încă strălucind argintiu. „De ce?"

Ea îl privi cu ochii înceţoşaţi; capul îi pulsa încă. Măcar ceva o durea.

„De ce ce?", întrebă ea.

„De ce această nevoie bruscă de a merge atât de departe?" Se auzi o mişcare în spatele lui. Una dintre necrothralls intră în cameră, cu mâinile pline, lăsând uşa deschisă în urma ei. Era femeia mai în vârstă, dar pentru o clipă era ceva ciudat de viu la ea.

Nu era atât de rigidă şi inexpresivă cum era Helena obişnuită; se mişca mai degrabă ca un lich.

Sub privirea scrutătoare a Helenei, ea încetini şi deveni mai mecanică în timp ce aduse un bol şi o cârpă şi începu să-i şteargă faţa Helenei.

„De ce nu?", spuse Helena cu o voce fără viaţă. „Întotdeauna am încercat să mă sinucid. Ştii asta."

El strânse ochii. „Ştii la fel de bine ca mine că asta nu te-ar fi ucis."

Ea nu răspunse.

„Dacă nu-mi spui, voi căuta singur", spuse el când ea refuză să răspundă.

Helena se retrase, îndepărtându-şi brusc faţa de încercările de a-i curăţa sângele rămas în colţurile ochilor.

Deschise gura de câteva ori înainte de a putea vorbi. „Cred că e ceva în neregulă cu mine", spuse ea în cele din urmă.

El îi aruncă o privire din colţul ochiului, care îi transmise că asta era evident.

„E un instinct de supravieţuire sau" – corpul ei era atât de încordat de umilinţă încât cuvintele o sufocau – „poate un mecanism de adaptare".

Ea își întoarse privirea. „Am citit odată această propunere de cercetare la Institut. Autorul avea ideea de a încerca să facă subiecții testați să se atașeze emoțional de superiorul lor”.

Vocea ei era tensionată, amenințând să se rupă.

„El credea că, cu metodele sale, putea face subiecții să fie proactivi și supuși. Că, dacă erau condiționați cu un sentiment suficient de puternic de dependență, ar fi început să raționalizeze și să justifice orice... orice rău pe care îl sufereau și chiar ar fi încercat să formeze o legătură emoțională sau chiar sentimente față de persoana care îi controla, ca un fel de instinct de supraviețuire.”

Simțea că ar putea leșina. Simțea greutatea privirii lui Ferron asupra ei.

„Era doar o propunere, nu știu dacă era adevărat, dar în ultima vreme nu pot să nu mă gândesc la asta”, spuse ea, cu vocea încordată.

Privii peste cameră spre fereastra pătată de sânge. „Aș prefera să-mi petrec restul vieții fiind violată în Central decât să petrec un minut simțind ceva pentru tine.”

Aerul din cameră păru să înghețe.

„Ei bine”, spuse Ferron după o lungă tăcere, „cu puțin noroc, ești însărcinată și nu va mai fi nevoie să alegi. Vei fi lăsată în pace.”

El se întoarse, iar hotărârea Helenei se spulberă. Ea întinse mâna și îl apucă de haină pentru a-l opri.

Corpul ei tremura, dar nu putea să-i dea drumul. Îl strânse mai tare. Nu voia să fie singură; nu putea suporta asta.

Mâna lui se ridică, așezându-se pe umărul ei, și asta a fost tot ce a trebuit. Ea s-a prăbușit, ghemuindu-se mai aproape. Abia îi simțea degetele pe braț, dar respirația nu mai era ca o frânghie care îi ardea plămânii. Și-a lăsat capul pe pieptul lui.

Era atât de obosită de spațiul din jurul ei, mereu rece, gol și nesfârșit.

Ferron își întoarse brusc capul și o împinse. Helena se împiedică și căzu pe pat. Ochii lui se măriră și expresia lui era tensionată, privirea lui trecând rapid prin cameră și apoi spre ușa deschisă.

Apoi râse ușor și amar.

„Oh, ești patetică, nu-i așa?”, spuse el. „Supraviețuire? Serios?”

Ea nu înțelegea ce voia să spună.

El râse din nou. „Te aștepți să cred că brusc îți pasă de supraviețuire? Când toți cei din Rezistență au fost întotdeauna atât de înverșunați să moară pentru cauza lor?

Dar tu eşti diferită? Chiar dacă de luni de zile visezi la o mare crimă-sinucidere pentru noi doi?"

El se ghemui în faţa ei, iar ea nu îi văzuse niciodată faţa atât de răutăcioasă. În ochii lui se citea o răutate crudă. „Nu, ceea ce te macină nu este supravieţuirea sau un instinct subconştient de a mă mulţumi. Ceea ce nu poţi suporta este izolarea. Mica vindecătoare singură a Flăcării Eterne, fără nimeni pe care să-l salveze. Nimeni nu are nevoie de tine şi nimeni nu te vrea."

El îi zâmbi, zâmbetul lui fiind aproape ca al unui vampir. „Asta este tot. Nu poţi suporta să fii singură.

Ai face orice pentru oamenii care te lasă să-i iubeşti." Ridică o sprânceană. „Nu asta a fost războiul? Ai vrut să lupţi, dar când au realizat ce eşti, Ilva Holdfast a decis că eşti mai potrivită ca miel de sacrificiu pentru Holdfast. Te-au condamnat la moarte înainte ca Holdfast să intre în luptă." „Nu... aşa... a fost."

Helena strânse pumnii, cu degetele înfipte în palmă.

„Exact aşa a fost. Ştii, Falcon Matias şi-a lăsat apartamentul aproape intact. Avea o grămadă de scrisori de la Ilva din perioada în care erai în antrenament. Ea ştia că tot ce trebuia să facă era să-ţi ameninţe viaţa lui Holdfast şi tu ai fi făcut orice i-ar fi cerut." El înclină capul pe spate. „Ai fi făcut orice pentru prietenii tăi: ai fi luat toate deciziile dificile, ai fi plătit preţul fără să te plângi, te-ai fi prostit pentru efortul de război. Dar spune-mi... pentru că sunt sincer curios, ce a făcut Holdfast pentru tine ca să merite asta?"

Ea îl privi cu ochii în flăcări. „Luc era prietenul meu. Era cel mai bun prieten al meu."

„Şi?"

Helena inspiră tremurând şi îşi întoarse privirea. „Tatăl meu a renunţat la tot ca să pot studia la Institut, dar... a fost... a fost greu. Eu... nu voiam să ştie cât de greu era." Avea senzaţia că îi stă o piatră în gât. „Dar îmi era... atât de teamă că voi eşua şi... nu cunoşteam pe nimeni. Luc ar fi putut fi prieten cu oricine, dar m-a ales pe mine. Fără el, n-aş fi avut pe nimeni."

„Şi acum ce urmează?" spuse Ferron, îndreptându-şi haina şi netezind urmele lăsate de degetele Helenei. „Sunt înlocuitorul tău, Holdfast, nu-i aşa? Dacă cineva face greşeala să-ţi vorbească, nu te poţi abţine să te agăţi de el?"

Helena se retrase, dar Ferron nu terminase. „Să fiu foarte clar, atunci. Nu te vreau. Nu te-am vrut niciodată. Nu sunt prietenul tău. Nu-mi doresc nimic mai mult decât momentul în care voi termina în sfârşit cu tine."

Se întoarse şi plecă.

CÂND STROUD S-A ÎNTORS DOUĂ SĂPTĂMÂNI mai târziu, Helena stătea tăcută pentru examinare. Timpul trecuse într-o ceaţă atât de plictisitoare, încât abia îşi dădea seama de trecerea zilelor. Ca un fantomă, lăsase lumea să treacă pe lângă ea, în timp ce ea rămăsese îngheţată în timp.

„Arăţi destul de palidă", spuse Stroud, cu un zâmbet ironic. „Cum au progresat eforturile Înaltului Reeve?"

Helena simţi un nod în gât şi nu spuse nimic, privindu-şi poala şi răsucind între degete ţesătura subţire de in a cămăşii de noapte.

„Întinde-te", spuse Stroud, punându-şi geanta pe noptieră.

Stroud trase cămaşa de noapte a Helenei în sus şi la o parte, punându-şi mâna rece pe partea inferioară a abdomenului. „Poate că e prea devreme să spun, dar uneori reuşesc. În cazul tău, cu cât aflăm mai repede, cu atât mai bine."

Capul Helenei pulsa în ritmul bătăilor inimii.

Sprâncenele lui Stroud i-au brăzdat faţa cu riduri, în timp ce rezonanţa ei pătrundea mai adânc. O expresie de surprindere i-a traversat faţa. „Eşti însărcinată."

La început, Helena nu a simţit nimic. Cuvintele erau abstracte. Conceptuale.

Apoi au străbătut-o ca o sabie lungă.

Totuşi, nu simţea nicio emoţie; Ferron le smulsese din ea şi ea era încă goală.

Aşa că s-a prăbuşit în interior.

Era ca şi cum ar fi fost forţată să se scufunde adânc în apă îngheţată: fără aer, doar o presiune nesfârşită care o zdrobea din toate părţile. Inima îi bătea cu putere până când nu mai auzea decât zgomotul sângelui.

Stroud încă vorbea. Helena nu înţelegea cuvintele.

Nu.

Te rog, nu.

Nu. Nu. Nu.

Era vina ei. Se conformase, nu se opusese.

Stroud încă îi vorbea, vorbind mai tare. Cuvintele se estompau, sunetele deveneau rotunjite şi indescifrabile.

Camera se estompa, amenințând să se întunece. Gâtul Helenei se comprima, strangulând-o. O durere ascuțită îi străbătu pieptul, ceva se rupea în interiorul ei.

Nu. Te rog. Nu.

Stroud întinse mâna, degetele apăsând pe partea laterală a gâtului Helenei, iar Helena începu să țipe.

Nu cu durere, așa cum făcuse cu Ferron, ci țipete sfâșietoare, ca ale unui iepure pe moarte. Ascuțite, rapide, repetitive. Continuau să izbucnească din ea.

Stroud părea nedumerită. O pălmuiește puternic pe Helena peste față.

Helena nu putea să înceteze să țipe.

Totul se amesteca, marginile vederii ei se estompau.

Ferron era în fața ei, cu mâinile pe umerii ei.

„Calmează-te." Vocea lui era dură, dar mâinile lui nu erau. O trase aproape de el până când lumea se restrânse la spațiul dintre ei. „Respiră."

Îi strânse umerii suficient de tare încât să treacă de amorțeală.

„Haide. Trebuie să respiri."

Helena reuși să respire o dată sacadat și izbucni în lacrimi.

„Nu…" Vocea ei se înălță staccato. „Nu, nu, nu. Te rog. Nu!"

„Continuă să respiri, asta e tot ce trebuie să faci. Respiră", spuse Ferron, cu o expresie tensionată. Mușchii maxilarului îi erau încordați.

Se întoarse să-l privească cu ură pe Stroud, fără să-i dea drumul.

„Știi că este predispusă la crize. Nu poți să-i faci așa ceva", spuse el cu voce joasă.

Stroud se îndreptă. „Ai spus că îi este frică de umbre. Dacă va continua să adauge lucruri în mod perpetuu, ar trebui să faci o listă și să o afișezi undeva pe perete." Ea ridică din sprâncene, cu brațele încrucișate la piept. „Nu ar trebui să fie bucuroasă să afle că eforturile de concepție s-au terminat?"

„Nu. Și ar fi trebuit să știi asta. Încep să cred că o torturezi intenționat. De ce faci asta?"

„Nu o torturez", spuse Stroud, prea repede.

Ferron strânse ochii. „Fii sincer. Nu-ți va plăcea modul în care obțin răspunsuri."

Stroud păli, ochii lui aruncând o privire spre ușă, ca și cum ar fi măsurat distanța. „Marele Necromant spune că ea este cea care a bombardat Laboratorul West

Port. Câştigasem. Era ziua victoriei noastre, iar ea... ea l-a ucis pe Bennet! Anii lui de muncă. Munca mea. Toate experimentele noastre. Ea a distrus totul."

Urmă o pauză lungă, iar ochii lui Ferron se transformară în fante.

„Apreciez devotamentul tău fanatic faţă de memoria lui, dar torturarea psihologică a unui prizonier nu are niciun efect când ea nu-şi aminteşte că s-a întâmplat. Nici programul tău, nici rangul tău nu-ţi dau dreptul la răzbunare personală asupra prizonierului meu."

Îi dădu drumul Helenei, se întoarse spre Stroud şi îşi scoase mănuşile. „Se pare că ai uitat că nu tolerez ca proştii să se amestece în treburile ei. Am cheltuit sume considerabile şi am depus eforturi considerabile pentru a-i menţine mediul, indiferent cât de exagerat este sentimentul tău de importanţă pentru faptul că te aflai în afara laboratorului când a explodat. Singurul motiv pentru care deţii vreun rang este că cei mai potriviţi pentru această sarcină sunt toţi morţi. Dacă ar fi să fii recunoscător cuiva, ar trebui să-i fii recunoscător ei. Nu ai fi nimeni acum dacă ar fi supravieţuit altcineva."

Stroud păli, nările îi erau dilatate. „Am lucrat alături de Bennet. Programul meu de repopulare este..."

„O farsă. O acoperire convenabilă pentru Marele Necromant, ca să-şi atingă scopurile şi să-şi satisfacă apetitul nesfârşit al loialiştilor săi", o dispreţui Ferron. „Singurul motiv pentru care ai supravieţuit este că erai un asistent de laborator glorificat, trimis să recuperezi noi subiecţi. Fără Shiseo, n-ai avea nimic de arătat pentru timpul petrecut la conducerea Centrului. Crezi că nu se observă cât de puţin ai produs de la plecarea lui? Nu e de mirare că erai atât de dornică să lansezi programul tău de repopulare."

Ferron avea aceeaşi intensitate usturătoare şi implacabilă pe care o arătase faţă de Aurelia. „După ce ai ameninţat că îmi vei confisca misiunea, am investigat micul tău proiect. Te lauzi atât de liber în ziare, încât eram curios să văd ce date remarcabile ai de arătat. Şi eu am fost odată un fel de academician. Te superi dacă îmi spui despre controalele tale? Sau despre statistici şi date istorice? Oriunde mă uit, găsesc doar anecdote în articole de ziar nefondate."

„Lucrurile... sunt încă în stadii incipiente..." Stroud bâlbâi, faţa ei fiind acum o combinaţie stark de alb cu obrajii roşii. „Eu sunt o persoană legitimă..."

„Programul tău este un spectacol." Vocea lui Ferron deveni joasă şi batjocoritoare. „Asistenţii tăi de laborator sunt mai calificaţi decât tine. Vivimania este

singura abilitate unică pe care o posedezi, iar eu sunt mult mai competent în acest domeniu decât tine."

Ferron făcu un semn majordomului, care stătea lângă uşă. „Condu-o pe Stroud afară şi nu o mai lăsa niciodată să intre în această casă, decât dacă sunt prezent să o însoţesc personal."

Stroud oftă, mormăind că va vorbi cu Marele Necromant, dar mâinile îi tremurau violent în timp ce îşi strângea dosarele. Când uşa se închise, Ferron se întoarse spre Helena.

Ea îi simţea privirea fără să ridice ochii.

El se întinse spre ea, iar ea se înţepeni. El nu îi atinse faţa; în schimb, degetele lui alunecară de-a lungul ceafei ei, găsind adâncitura craniului.

Atunci ea ridică privirea, dar pe chipul lui nu se citea nicio emoţie. Putea fi de marmură.

„Nu am încredere că eşti conştientă în acest moment", spuse el.

Ea îi simţi rezonanţa, delicată ca înţepătura unui ac.

O greutate o cuprinse ca un val negru, trăgând-o în jos.

„Nu...", se înecă ea, neştiind sigur ce protesta. Totul.

Dar lumea îi scăpă din mâini. Era vag conştientă că picioarele îi erau ridicate pe pat, iar plapuma era trasă peste ea.

„Îmi pare atât de rău."

CAPITOLUL 21

A FOST O LUPTĂ SĂ SE TREZEASCĂ DIN NOU. Camera era întunecată şi apăsătoare, iar vederea Helenei era înceată şi dezorientată. Se simţea de parcă ar fi fost inconştientă mult timp. Avea gura uscată.

Întoarcând capul, îl zări pe Ferron stând lângă camerista doamnei. Îi vorbea repede, cu voce joasă, de parcă îi explica ceva complicat.

Ochii i se închiseră, capul îi era ameţit.

Când îi deschise din nou, Ferron o privea, iar necromantul era în cealaltă parte a camerei.

Acum că nu mai era panicată, Helena simţi că îi vine să vomite la vederea lui. Închise ochii şi se ghemui într-o poziţie defensivă în timp ce el se apropia.

„Nu ai voie să te rănești sau să faci ceva care ar putea provoca un avort sau o pierdere de sarcină”, spuse el. „Vei fi monitorizată permanent, pentru cazul în care noua ta disperare te va împinge către culmi de creativitate necunoscute până acum.”

Cuvintele erau caustice, dar el părea mai obosit decât orice altceva.

Helena nu spuse nimic, așteptând să plece.

Se ghemui protectiv în jurul stomacului. Știa că acolo nu era aproape nimic, dar în cele din urmă va fi, și nu putea face nimic pentru a opri asta.

Când nu se ridică din pat timp de câteva zile, Ferron se întoarse.

„Nu poți sta în pat și să te plângi timp de nouă luni”, îi spuse el când ea refuză să-l bage în seamă. „Trebuie să mănânci și să ieși afară.”

Ea îl ignoră.

„Am ceva pentru tine”, a spus Ferron în cele din urmă.

Ceva greu a apăsat pe plapumă. Ea a aruncat o privire.

Lângă ea se afla o carte groasă. Starea maternă: un studiu aprofundat asupra științei și fiziologiei gestației.

Ea și-a îndreptat privirea în altă parte. „De ce?”

„Pentru că îți vei epuiza creierul dacă nu găsești răspunsuri la toate lucrurile pe care vrei să le afli.” Părea resemnat.

Urmă o pauză; era clar că el sperase la o reacție.

„Mă aștept să te dai jos din pat mâine”, spuse el și plecă.

Când pașii lui se auziră din ce în ce mai slab, Helena întinse mâna spre carte și aproape o împinse de pe pat, apoi ezită și o trase la piept, ținând-o strâns.

A doua zi, se dădu jos din pat și se așeză lângă fereastră, unde lumina era cea mai puternică. Cartea era nouă, cu un cotor din piele care scârțâia când ridica coperta și pagini care încă miroseau a ulei de mașină și cerneală.

Era un manual medical, nu un ghid pentru gospodine care ar fi evitat terminologia tehnică și medicală în favoarea unor explicații mai accesibile despre sarcină.

Citisese deja câteva capitole când el se întorsese.

Ea a strâns cartea în mod reflex, dar el s-a limitat să o studieze.

„Când ai ieșit ultima oară afară?”, a întrebat el.

Ea a privit în jos. „Am ieșit...”

Nu știa cât timp păstrau informațiile necrothrall-ii, dacă puteau observa trecerea timpului. Dacă mințea, el ar fi știut?

„Săptămâna trecută”, a spus ea.

„Nu, nu ai ieşit. Nu ai mai ieşit afară de săptămâni întregi.”

Ea se uită în jos la cartea ei, fără să clipească, până când cuvintele începură să se estompeze. Nu voia să iasă afară. Nu voia să vadă primăvara sau să simtă mirosul lumii care prindea viaţă.

„Pune-ţi pantofii.”

Ea se ridică, ţinând cartea strâns la piept. El suspină iritat.

„Nu poţi să iei asta; cântăreşte aproape două kilograme.”

Helena îl strânse şi mai tare. În afară de pantofi şi mănuşi, era singura ei posesiune.

Ferron îşi strânse tâmplele ca şi cum ar fi avut migrenă.

„Nimeni nu o să-ţi fure cartea”, spuse el, parcă încercând din greu să fie răbdător. Făcu un gest cu mâna. „Cine ar face asta? Dacă o fac, îţi cumpăr una nouă. Las-o aici.”

Ea o aşeză cu grijă pe masă, degetele ei zăbovind o clipă pe copertă înainte de a se duce să-şi ia cizmele.

Curtea renaştea odată cu primăvara. Era iarbă, iar copacii erau acoperiţi de mici muguri roşii. Viţa de vie de pe casă avea frunze de un verde strălucitor, transformând aspectul ei anterior sinistru.

Era frumos, Helena nu putea nega asta, dar fiecare detaliu părea contaminat şi otrăvitor.

Ferron nu spuse nimic, dar se plimbă cu ea de câteva ori prin curte, apoi se întorseră în camera ei.

Când se întoarse să plece, ea se forţă să vorbească.

„Ferron.” Vocea îi tremura.

El era deja în hol, dar se opri şi se întoarse încet. Expresia lui era impenetrabilă, ochii lui erau precauţi.

„Ferron”, spuse ea din nou, cu o voce abia mai mult decât un şoaptă. Maxilarul îi tremura incontrolabil şi se agăţă de stâlpul patului, încercând să se stabilizeze. „Eu... eu nu-ţi voi cere niciodată nimic...”

Expresia lui deveni inexpresivă şi rece, iar ceva în interiorul ei se rupse, dar ea continuă să vorbească.

„Poţi să-mi faci orice vrei.

Nu-ţi voi cere niciodată milă, dar te rog... nu face asta...”

El stătea impasibil.

„Acest copil... va fi pe jumătate al tău. Nu-i lăsa să...” spuse ea cu voce întreruptă. „Voi face orice vrei... voi... voi...”

Nu avea nimic de oferit. Inima îi bătea prea repede, iar vocea i se întrerupse când nu mai putea respira. Se apucă de piept, încercând să-şi forţeze plămânii să inspire.

Ochii lui Ferron clipiră, iar el intră în cameră, închizând uşa. Se apropie şi o apucă de umeri, practic ţinând-o în picioare în timp ce ea se lupta să respire.

„Nimeni nu-ţi va face rău copilului”, îi spuse el, privind-o în ochi.

Ea răsuflă uşurată. Era exact ceea ce voia să-i spună.

Îşi lăsă capul în jos, părul căzându-i peste faţă şi ascunzându-i chipul.

„Serios?” Vocea ei era plină de disperare.

„Nu i se va întâmpla nimic. Îţi dau cuvântul meu. Calmează-te.”

Ce promisiune goală. Nu avea rost să implore. El avea toate motivele să o mintă, să spună orice era necesar pentru a o linişti, pentru a o menţine calmă şi docilă cu asigurări care nu însemnau nimic.

Ea se eliberă brusc, dându-se înapoi.

„O să spui orice, nu-i aşa?”, spuse ea, cu vocea tremurândă. „Presupun că trebuie să faci asta, orice ar fi necesar pentru a-mi „menţine mediul”.

”

Ea îşi înfăşură braţele în jurul corpului şi se lăsă pe podea.

„Stai departe de mine”, spuse ea. „Voi face exerciţii şi voi mânca doar dacă nu trebuie să te văd.”

A URMAT SINGURĂ AFARĂ a doua zi, hotărâtă să se otrăvească cu tot ce putea găsi. Primăvara era un moment potrivit pentru asta. Cu o grădină atât de crescută, exista şansa ca undeva printre buruieni să se afle un crin alb. S-a târât printre paturi, ignorând durerea din mâini şi braţe, căutând peste tot, dar nu a găsit nimic abortiv sau otrăvitor.

Chiar şi crocusii şi clopoţeii de zăpadă pe care era sigură că îi văzuse dispăruseră, lăsând în urmă pământul afânat. L-a răscolit cu degetele, dar nu mai rămăsese niciun bulb.

Ieşea în fiecare zi să caute, disperată să găsească vreun mugur trecut cu vederea, în timp ce începea să aibă dureri de cap şi greaţă. Ce fusese la început o

durere ascuțită în spatele capului părea să se extindă cu fiecare oră. Se agrava de la o săptămână la alta, până când nu mai putea citi, vederea ei fiind învăluită într-o aură de durere.

Perdelele groase de iarnă erau ținute închise, blocând orice lumină. Mânca din ce în ce mai puțin. Când nu a mai putut să mănânce, să bea sau să se ridice din pat timp de două zile, Ferron a reapărut.

„Ai spus că vei mânca", a spus el.

Ea a râs disprețuitor, iar capul îi pulsa atât de dureros, încât parcă cineva îi înfipsese o tijă de metal în craniu. Viziunea ei s-a transformat în roșu sângeriu. A gemut, abia putând să respire până când durerea a trecut.

„Chiar dacă aș putea să mă gândesc la ceva care să pară comestibil, mă îndoiesc că aș putea să-l țin în stomac", spuse ea cu voce tensionată. „Greața nu este neobișnuită în primele luni de sarcină. Va trece. Probabilitatea statistică indică faptul că este puțin probabil să mor din cauza asta."

Simți cum aerul se schimbă când Ferron se înțepeni, de parcă cuvintele ei l-ar fi surprins.

„Mama mea aproape a murit", spuse el.

Simți că ar fi trebuit să înțeleagă ceva din comentariul lui, dar o durea prea tare capul ca să se întrebe.

Ferron nu plecă. Era încă lângă patul ei când ea adormi, epuizată.

Câteva zile mai târziu, îl aduse pe Stroud.

„Nu-mi pot imagina că efectele animanței se manifestă deja", spuse ea cu voce tare când intră în cameră.

„De obicei, nu se dezvoltă până în ultimele luni. Totuși, ea era vindecătoare. Poate că are mai puțină vitalitate decât ne-am dat seama."

Se opri lângă Helena, fără să o privească deloc. Împinse pătura înapoi și îi ridică cămașa de noapte până la stomac, fără să o avertizeze.

Helena tresări, iar Ferron își întoarse privirea.

„Acum, este încă devreme, dar cred că..." Stroud scotoci în geantă și scoase un ecran de rezonanță.

Stroud ținea ecranul în mâna stângă, în timp ce mâna dreaptă era așezată pe abdomenul inferior al Helenei. Rezonanța lui Stroud pătrundea prin pielea ei, iar gazul din interiorul sticlei se transforma într-o serie de forme neclare. În spațiul negativ, se afla ceva mic, care pulsa atât de rapid încât părea să fluture.

Helena se uită fix, şocată.

„Acolo.” Stroud părea mulţumită. „Moştenitorul tău...” Se opri. „Ei bine, descendentul, cred că ar trebui să spunem.”

Faţa lui Ferron devenise cenuşie.

Stroud îşi retrase mâna. „Totul pare normal, nu detectez nimic neobişnuit. I-ai verificat creierul recent?”

Ferron scutură din cap.

Stroud clătină din limbă, dar dădu din cap. „Având în vedere crizele pe care le-a avut, probabil că e mai bine să nu perturbăm lucrurile într-un moment atât de fragil.” Îşi odihni mâna pe capul Helenei, trimiţând o undă foarte slabă de rezonanţă. Helena se cutremură de durere. „Dacă ea este într-adevăr o animantă, bănuiesc că durerile de cap sunt auto-provocate, aşa că nu se poate face nimic în privinţa asta. De fapt, ar putea grăbi recuperarea amintirilor ei.”

Ferron strânse ochii. „Ce vrei să spui?”

Stroud trase pătura peste Helena. „Dacă Marele Necromant are dreptate, ea îşi ascunde amintirile internalizându-şi rezonanţa. Ceea ce înseamnă că probabil şi-a concentrat cea mai mare parte a energiei în menţinerea acesteia. Asta ar putea explica letargia ei, deoarece este puţin probabil ca acest lucru să se facă în mod eficient. Acum este însărcinată. Nu are puterea să le susţină pe amândouă, mai ales dacă acest embrion este un animancer. Marele Necromant spune că puterea lui era atât de mare, încât a revendicat fiecare picătură din viaţa mamei sale încă din pântec şi s-a născut din cadavrul ei pe rugul funerar. Va trebui să ne asigurăm că îl menţinem pe Marino. Poate că, dacă avem noroc, vom ajunge să avem atât un copil, cât şi amintirile, înainte ca ea să cedeze în faţa Toll.

„Nu te-ai gândit să menţionezi asta până acum?” Cuvintele lui Ferron erau fine şi ascuţite ca un brici.

Stroud ridică din umeri. „Nu e ca şi cum aş avea multe date pe care să-mi bazez teoria.” Ea îi aruncă o privire sarcastică. „Ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău. El este expertul nostru, să ştii.”

Ceva de necitit trecu pe chipul lui Ferron. „Nu m-aş baza pe cooperarea lui în acest caz.”

„Păi, pot să-i pun o perfuzie intravenoasă, dar asta e tot ce pot face.”

Stroud plecă, dar Ferron rămase în urmă.

Helena închise ochii. Acum înțelegea: se așteptau să moară și toți știau asta. Speră doar că se va întâmpla prea devreme pentru ca sarcina să fie viabilă.

Spațiul negativ care flutura pe ecranul de rezonanță dansa în mintea ei.

Pieptul i se strânse, inima îi bătea ca și cum ar fi alergat.

Salteaua se mișcă și niște degete reci îi atinseră obrazul, îi dădură părul la o parte și se odihniră pe fruntea ei.

Câteva zile mai târziu, un doctor a venit în vizită și i-a introdus o perfuzie intravenoasă în brațul stâng. Zilele ei au început să fie dominate de perfuzia nesfârșită de soluție salină și medicamente din flaconul de sticlă.

Greața de dimineață părea să dispară, dar durerile de cap nu; dimpotrivă, se înrăutățeau. Helena abia se putea mișca. A fost împunsă și împinsă de nenumărați doctori, dar niciunul nu i-a oferit sfaturi utile.

Când plecau, Ferron se așeza pe marginea patului și îi netezea părul. Uneori îi lua mâna, degetele lui mișcându-se absent pe ale ei. Prima dată când a făcut asta, ea a crezut că se joacă cu degetele ei; apoi și-a dat seama că le masa.

Întotdeauna începea de la palme, având grijă să nu-i îndoaie încheieturile sau să lovească cătușele, lucrând încet până la vârfurile degetelor, articulație cu articulație. Asta le făcea să se contracte mai puțin, așa că ea îl lăsa să o facă, dar își spunea că nu-i place.

A slăbit atât de mult, încât cătușele i se lăsaseră atât de mult încât putea să vadă tuburile care îi penetrau încheieturile, iar servitoarea necrothrall care o supraveghea cel mai des devenise atât de neliniștită încât Helena începuse să se îndoiască că femeia era chiar o necrothrall.

Ea stătea lângă Helena, oferindu-i fără să spună nimic ceaiuri de mentă și ghimbir, supe limpezi și bucăți de pâine prăjită, făcându-i baie cu buretele și pieptănând-o cu grijă și împletindu-i părul într-o coadă lejeră, ca să nu se încurce. Părea ciudat de experimentată în îngrijire pentru o servitoare.

Ferron a început și el să stea lângă ea. Trebuia să plece la vânătoare și să îndeplinească orice sarcini îi mai dădea Morrough, dar era adesea în camera ei. Uneori intra, complet murdar, verificând dacă era încă în viață înainte chiar să se spele.

Nu vorbea și nu o privea în ochi, dar era acolo constant. Uneori stătea ore întregi cu mâna ei în a lui, de parcă asta ar fi putut-o împiedica să se stingă.

Stroud a vizitat-o din nou când Helena era abia conştientă. Ea a auzit comentarii despre faptul că nu se aşteptau ca boala să aibă deja un impact atât de mare, dând vina pe transmutarea din creierul Helenei şi plângându-se că era mult prea devreme pentru viabilitate.

Atreus a fost menţionat din nou.

Helena a visat că camera ei era plină de lumina lunii, doar că, în loc să intre prin ferestre, lumina venea de la Ferron. Ochii lui aveau acea strălucire argintie înfiorătoare în timp ce stătea lângă ea, cu mâna ei în a lui încă o dată, dar de data aceasta palma ei era apăsată pe pieptul lui, astfel încât să-i poată simţi bătăile inimii.

Nu putea să nu se gândească că ar fi trebuit să se întâmple ceva, dar nu s-a întâmplat nimic. Senzaţia de amorţeală din încheieturile mâinilor ei era ca o groapă.

Se simţea ca o clepsidră, cu ultimele granule de nisip curgând în sfârşit. Era aproape gata. Simţea că se stinge.

Camera s-a răsturnat în timp ce era trasă în sus şi strânsă cu putere.

„Rămâi... te rog... rămâi."

Lumina a crescut şi o senzaţie ciudată a cuprins-o, o strălucire în piept, familiară, deşi era sigură că nu mai experimentase niciodată aşa ceva. Senzaţia constantă de tensiune din pieptul ei, ca un fir tras până la punctul de rupere, dispăru încet.

Închise ochii, respirând cu dificultate, iar visul se dizolvă în neant.

HELENA SE TREZI BRUSC, cuprinsă de panică. Se ridică în pat, clătinându-se în timp ce camera se învârtea în jurul ei. Se pregăti, smulgând acul din braţ şi căzând din pat.

Avea ceva important de făcut...

Picioarele i s-au îndoit când au atins podeaua. S-a împiedicat, dar s-a prins. O durere ascuţită i-a străbătut braţele, dar a ignorat-o.

Trebuia să facă ceva.

Dar ce anume?

Nu-şi amintea.

Aştepta. Trebuia să fie pregătită pentru...

Cunoaşterea îi dansa la îndemână, dar o simţea.

Nu ceda.

Promisese...

Ce? Ce promisese? Gândește, Helena.

Trebuia să-și amintească acum. Își apăsă mâinile pe tâmple.

În fața ochilor îi dansau pete roșii. Durerea creștea până deveni mai mare decât ea.

Ferron apăru în fața ei. „Ce..."

Ea îl privi cu ochii ieșiți din orbite. „Aștept... Am promis că voi aștepta..."

Durerea îi străbătu creierul, iar lumea se despică în două.

Când vederea i se limpezi, Ferron era încă acolo, dar ochii lui deveniseră de un gri mat, părul îi era întunecat de umbre, în timp ce se năpusti spre ea.

Ea se retrase instinctiv, cu degetele căutând să găsească...

El dispăru.

Camera se sfărâmă.

Ilva Holdfast stătea în fața ei, cu o expresie tensionată. „Pierdem războiul."

Înainte ca Helena să poată răspunde, Ilva dispăruse. Helena cădea.

Nu... Nu cădea.

Ferron o apucase de gât și o trântise pe podea. Ochii lui se îngustaseră până deveniseră două fante.

Gura i se umplu de apă rece.

Totul era întunecat, rece ca gheața. Era înconjurată de apă. Îl vedea pe Luc. Se zgâria pe gât, degetele lăsând urme adânci în piele.

Lila, cu părul tuns scurt, se ghemuise lângă perete și plângea. „Am făcut o greșeală."

„Cu siguranță merit ceva în schimb, ca să-mi încălzesc inima rece."

Un sărut dur, în timp ce era lipită de perete.

„Pari mulțumită că ai reușit să te prostituezi."

Matron Pace stătea în picioare, uitându-se peste umăr. „Lila Bayard nu este singura persoană pe care Flacăra Eternă ar suferi foarte mult dacă ar pierde-o."

„Ești a mea. Mi-ai jurat credință." Cuvintele îi fură șoptite în ureche.

Jan Crowther, viu, cu ochii îngustați și furios. „E mai probabil să distrugi Flacăra Eternă decât să o salvezi."

Helena plângea. „Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău că ți-am făcut asta."

Totul se prăbușea în jurul ei când Ferron reapăru, cu fața albă de furie, ochii strălucind de un argintiu supranatural.

„Te-am avertizat că, dacă ți se întâmplă ceva, voi distruge personal Flacăra Eternă. Nu este o amenințare. Este o promisiune. Consideră că supraviețuirea ta este la fel de necesară pentru Rezistență ca și cea a lui Holdfast. Dacă mori, îi voi ucide pe toți.”

Era ca și cum ar fi căzut. Trecutul s-a eliberat, invadându-i mintea și înghițind-o.

PART TWO

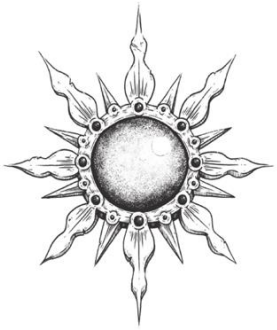

CAPITOLUL 22

Cu patru ani înainte

Ajunul solstițiului, 1785 PD

PE PLATOUUL SUPERIOR AL INSULEI DE EST, nu departe de Institutul de Alchimie, se afla una dintre puținele case independente de pe insulele Paladian.

Solis Splendour, vechea casă a familiei Bayard, era una dintre puținele care au supraviețuit ascensiunii arhitecturale stratosferice a orașului. În timp ce cea mai mare parte a orașului a cedat locul unor turnuri vaste, interconectate, care se înălțau tot mai mult, familia Bayard și-a păstrat casa originală pe terenul inițial. Orașul și cei mai noi bogați se înălțau deasupra, dar Solis Splendour nu a încercat niciodată să se ridice, mulțumindu-se să înflorească în umbra Institutului de Alchimie și a Turnului.

Familia Bayard era atât de prezentă la Institut, încât Helena uita uneori cât de aproape era reședința familiei și cât de bogată era.

Chiar și în timpul războiului, abia întreținută, Solis Splendour era frumoasă și surprinzătoare prin dimensiunile sale, chiar și ca azil de convalescență. Numeroasele sale camere spațioase erau acum pline cu rânduri de paturi pentru cei prea răniți pentru a se întoarce la luptă, astfel încât Cartierul General să nu fie inundat de răniți. Rhea Bayard oferea astfel de îngrijiri chiar înainte ca soțul ei să devină unul dintre rezidenții permanenți.

Helena stătea la baza scărilor care duceau la ușa din față, încercând să-și adune curajul să bată la ușă. Aerul era atât de rece încât nasul îi amorțise, iar vârfurile degetelor o dureau prin mănușile de piele. Era prima zi de iarnă, dar deja de luni de zile era un frig cumplit.

Solstițiul de iarnă trebuia să fie un moment în care să privim spre zile mai luminoase, dar după cinci ani de război, era greu de crezut că lucrurile se vor îmbunătăți vreodată, indiferent cât de mult se lungeau sau se încălzeau zilele.

Când Helena a simțit că este prea frig pentru a mai sta afară, a urcat treptele și a bătut ezitant la ușă.

Ușa s-a deschis imediat, dezvăluindu-l pe Sebastian Bayard, unchiul Lilei și al lui Soren. Era un bărbat înalt, cu o constituție agilă, pielea palidă și părul care aproape se confunda cu tenul. Singura culoare din aspectul său era cea a ochilor lui albaștri, care păreau mereu căutând ceva ce nu era acolo.

Fusese paladinul principal al Principatului Apollo, printre altele, iar acum, în rezervă, avea mereu o stare de alertă tragică, ca un câine care așteaptă întoarcerea stăpânului său.

„Helena", spuse Sebastian, invitând-o să intre, „ne bucurăm că ai venit. Știu că Rhea spera să vii."

Helena simți un nod în stomac când păși în interiorul cald al casei, lepădându-și haina, dar păstrându-și mănușile.

Câțiva copii trecură în fugă pe lângă ea, tăcuți și palizi, dar cu ochii strălucitori. Unii erau atât de mici, încât nu cunoscuseră niciodată o zi fără război. Toți erau obișnuiți să stea deoparte și să-și vadă de treaba lor, dar solstițiul era magic pentru ei.

Camerele din față erau încă funcționale și pline de oameni, unii cu scaune cu rotile, cârje sau bandaje, iar alții în stare bună de sănătate, dacă nu și de spirit. Starea de spirit a petrecerii nu se potrivea cu lumina și căldura confortabile sau cu muzica veselă care răsuna din gramofon; vocile și conversațiile erau toate joase și sumbre.

„Iat-o." Vocea Lilei a străbătut brusc zumzetul, în timp ce ea se ridica din partea îndepărtată a camerei de zi. Părul ei palid era împletit, ca întotdeauna, într-o coroană în jurul capului, ceea ce o făcea să pară și mai înaltă decât era. Grupurile s-au despărțit pe măsură ce Lila traversa camera, sărind agil pe piciorul ei protetic strălucitor pentru a evita scaunele și mesele.

Era neobișnuit de ostentativ, dar Helena știa că Lila era disperată să dovedească că se recuperase suficient și gata să se întoarcă la luptă.

Decizia urma să fie luată de Consiliu în trei zile. Urma să aibă loc o audiere completă, iar Helena, în calitate de vindecătoare și una dintre alchimiștii implicați în dezvoltarea bazei de titan a protezei, urma să fie printre cei consultați cu privire la competența Lilei de a-și relua îndatoririle de paladin principal.

Ochii albastru-gheață ai Lilei scrutară fața Helenei într-o clipă. „Pari aproape înghețată. Vino aici. Luc a aprins focul, o să-ți facă cald."

Ajunseră la grupul de care Lila se despărțise, toți membri ai aceluiași batalion. Erau adunați în jurul șemineului, iar în centru stătea Luc, Principatul lor atins de zei, cocoșat ca un școlar și jucându-se cu flăcările cu vârfurile degetelor. Cu o mișcare a

degetelor, flăcările luau forme și dansau peste bușteni ca niște acrobați, lumina lor aurindu-l.

Luc era mai mic atât ca statură, cât și ca înălțime decât aproape toți ceilalți, cu excepția câtorva fete. Chiar și fratele geamăn al Lilei, Soren, care era considerat mic pentru un paladin, era cu câțiva centimetri mai înalt decât Luc.

Oamenii spuneau că era ceva legat de piromanci, că aveau tendința să fie slabi, dar cei câțiva care râdeau sub mustață subliniau că faptul că Principatul era așteptat să se căsătorească cu cineva mai scund decât el ar putea avea de-a face și cu scăderea staturii lor de la o generație la alta.

Helena nu știa aproape nimic despre mama lui Luc, cu atât mai puțin cât de înaltă sau scundă era. Murise de o boală consumatoare când el era prea mic pentru a-și aminti de ea.

„Faceți loc pentru Helena", spuse Lila, împingând-o înainte. „Hel, o să-ți aduc niște vin fiert, o să te încălzească."

Lila dispăru din nou.

„Nu cred că am văzut-o vreodată pe Lila atât de serviabilă", spuse unul dintre băieți, cu un zâmbet ironic pe față.

Helena nu era sigură de numele lui. Era nou venit. Un specialist în apărare. Predecesorul său fusese ucis în aceeași bătălie împotriva lui Blackthorne în care Lila își pierduse piciorul.

„Taci, Alister", spuseră simultan Luc și Soren, care stătea chiar în spatele lui Luc.

Ochii lui Luc s-au aprins, în timp ce Soren părea să se lungească ca o umbră amenințătoare. Toți îl priveau furioși pe Alister.

Alister se mișcă și forță un zâmbet. „Era o glumă. Cred că toți ne-am comporta la fel ca ea dacă am avea nevoie de o audiere pentru a relua lupta. Pur și simplu nu înțeleg de ce este îngrijorată. Ar fi putut să-și piardă și un braț și tot ar lupta mai bine decât majoritatea dintre noi."

Soren se relaxă, ridicând ochii la cer, dar Luc privi fix focul.

Penny Fabien își mută picioarele într-o parte și, întâlnind privirea Helenei, îi făcu semn să se așeze lângă Luc, dar Helena ezită.

Dacă ar fi rămas acolo, în câteva zile, Ilva Holdfast ar fi chemat-o pe Helena „doar pentru o discuție" și, în timpul conversației, ar fi făcut o serie de remarci despre cât de fragile erau lucrurile în prezent. Despre necesitatea de a face sacrificii și despre

cum, uneori, a ține la cineva înseamnă a sta departe de acea persoană. Ar fi vorbit despre loialitate, despre cum membrii Eternal Flame îi urmau pe Holdfast de generații întregi. Principatul era supus anumitor standarde, iar dacă încrederea lor în Luc ar fi fost zdruncinată, dacă el ar fi părut să acorde prioritate altora mai mult decât lor, ar fi fost devastator pentru cauză.

Helena clătină din cap, mormăind ceva despre găsirea Lilei în timp ce se îndepărta.

Camera următoare era mai liniștită, plină de convalescenți cu răni mai grave. Ei nu îi acordară nicio atenție.

Printre ei stătea fostul general Titus Bayard.

Deși nu fusese niciodată paladin, era mai înalt și mai lat decât fratele său, cu o frunte largă, plină de brazde și riduri. Fusese comandant militar al Flăcării Eterne aproape toată viața lui Luc, antrenând și aprobând noi membri, inclusiv propriii copii, alegându-le pozițiile și rolurile în luptă.

Acum, cu aceeași grijă și concentrare intense, înfășura foarte încet un ghem de lână în mâinile sale uriașe.

„Bună, Titus", spuse Helena cu voce joasă și calmă, îngenunchind lângă el. „Sunt vindecătoarea Marino, îți amintești de mine?"

El nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. El o băga în seamă doar pe Rhea.

„Te superi dacă mă uit la creierul tău? Nu te va durea deloc, doar o mică atingere."

El scoase un mormăit neangajant. Ea își scoase o mănușă și întinse mâna, degetele urmărind cicatricea largă care începea la tâmplă și dispărea în păr. Rezonanța ei se desfășura din vârfurile degetelor ca niște tentacule de energie aruncate într-o plasă, examinând țesutul și oasele și creierul, căutând cu disperare orice semn de schimbare.

Totul era la fel.

Fizic, Titus nu avea aproape nimic. Chiar și creierul lui nu arăta semne că ar fi ceva în neregulă, cu excepția inactivității. Tot țesutul regenerat cu grijă și perfecțiune, pe care Helena îl reconstruise schimb după schimb, îi salvase viața, dar îl prinsese în propria minte. Ea nu știa cum să-l scoată de acolo. Dacă mai era încă acolo.

„Ești foarte puternic", îi spuse ea pe un ton conversațional, netezindu-i părul pentru a ascunde din nou cicatricea.

Concentrarea lui asupra ghemului de lână se întrerupse pentru o clipă, astfel încât el îi zâmbi cu o grimasă. Privirile lor se întâlni, iar ea simţi din nou aceeaşi durere în piept, o dorinţă copleşitoare de a-i spune: Îmi pare rău. Am încercat să te salvez. Nu am vrut să-ţi fac asta.

„Helena."

Stomacul i se strânse de teamă când se întoarse spre Rhea Bayard. Soţia lui Titus era o femeie înaltă, cu trăsături aspre, lungi şi ascuţite, şi ochi verzi adânciţi, pe care Soren îi moştenise. Conform poveştilor, fusese alchimistă la Institut şi una foarte bună, dar se retrăsese pentru a se căsători şi a avea copii.

„Ai intrat atât de silenţios, încât nu mi-am dat seama că eşti aici. L-ai văzut deja pe Titus?" Rhea zâmbea, dar era un zâmbet forţat.

Helena ştia, când primise invitaţia, că acesta era motivul pentru care fusese invitată. Rhea trăia cu speranţa disperată că, în cele din urmă, Helena va găsi o cale de a-l vindeca pe Titus. Obişnuia să-l aducă constant la spital, chiar şi după ce toţi ceilalţi renunţaseră, convinsă că, cu timpul şi cu ajutorul noilor descoperiri ştiinţifice, cineva cu abilităţile Helenei îl putea vindeca.

Helena se temea că Rhea o va învinovăţi pentru că nu a reuşit să-l vindece pe Titus, dar convingerea ei neclintită că Helena va găsi un leac era uneori şi mai dureroasă.

„Da, chiar acum", spuse Helena, deşi ştia că nu asta era întrebarea pe care Rhea o punea de fapt. „Ai grijă de el atât de bine."

Zâmbetul Rheei dispăru când Helena nu mai spuse nimic. Ea privi în jos, răsucindu-şi degetele.

„Bine. Bine. Da. Mă bucur să aud asta." Rhea îşi curăţă gâtul, se apropie de un raft, ia un pachet şi îl întinde. „Mă bucur că ai venit. Ai ratat primele festivităţi, dar asta e pentru tine."

Helena se uită la cadoul întins, simţind că i se înroşesc obrajii. „Oh, dar eu nu... nu mi-am dat seama că vor fi... cadouri. Nu am adus..."

„Tu îmi ţii copiii în viaţă. Să zicem că suntem chit."

Helena se aşeză şi scoase sfoara de hârtie, deschizând pachetul. În interior se afla un pulover verde tricotat, realizat cu măiestrie, cu modele în relief care aminteau de simboluri alchimice. „Oh. E frumos. E prea mult; nu pot accepta aşa ceva."

Rhea părea încântată de uimirea Helenei. „Nu eram sigură de culorile tale sau de rezonanța ta, în afară de titan, dar Lila mi-a spus că îți plac păşunile, aşa că m-am gândit că verdeul ți s-ar potrivi."

„Cred că ți-a luat mult timp să-l tricotezi."

Rhea suspină. „Tricotatul îmi ține mâinile ocupate. Părinții mei sunt din câmpia Novis, unde sunt multe oi. Mama îmi trimite mereu mănunchiuri de lână împreună cu scrisorile ei, încercând să mă convingă să-l aduc pe Titus să locuiască cu ei." Îşi strânse buzele. „I-ar plăcea oile. Dar gemenii sunt aici. În plus, nu sunt prea multe șanse să se vindece Titus dacă plecăm."

Helena trecu nervos cu degetele peste modelele tricotate. „Voi încerca să fac mai multe cercetări, să văd dacă pot găsi ceva nou."

„Mulțumesc..." începu Rhea, dar se opri. „Titus, nu! Nu facem asta."

Helena privi cum Rhea se grăbi să se apropie şi încercă să smulgă cârja cuiva din mâinile lui Titus.

„

Helena, poți să-l găsești pe Sebastian?", spuse Rhea, cu o voce forțat veselă, în timp ce se lupta cu soțul ei, care, deşi era de obicei blând, era de două ori mai mare decât ea şi uneori făcea crize de furie.

Helena se grăbi din cameră în cameră, căutându-l pe Sebastian. El era în micul hol de la uşa din față, evitând pe toată lumea sub pretextul că face parte din comitetul de întâmpinare.

Helena abia deschise gura, când el păru să-şi dea seama. „Titus?"

Dispăru într-o clipă. Helena rămase în picioare, strângând puloverul tricotat în mâini. Avea în față o ocazie clară de a pleca. Nimeni nu ar fi observat dacă ar fi fugit.

„Deja pleci?"

Se uită în jur cu vinovăție şi îl văzu pe Luc stând în spatele ei, cu două căni de vin fiert în mâini.

„Am un alt schimb în curând", spuse ea, recunoscătoare că era adevărul. Luc o tachina mereu pentru că era o mincinoasă groaznică. Fața ei, spunea el odată, era dezastruos de sinceră.

Sprâncenele lui se încruntară. „Te-au pus să lucrezi două ture consecutive astăzi?"

„De obicei nu, dar toată lumea voia să-şi ia liber de solstiţiu”, spuse ea. „Şi ştiu că nu este chiar o tradiţie în sud, aşa că presupun că nu am niciun plan şi... au dreptate. Nu am oameni ca ei.”

Sprâncenele lui se ridicară. „Eu nu mai sunt o persoană?”

Ea reuşi să zâmbească. „Ba da, desigur, dar eşti ocupat. Toată lumea te vrea.”

El se lăsă pe banca subţire de lângă uşă şi întinse una dintre căni. „Rămâi. Nici măcar nu ai stat aici zece minute.”

Ea aruncă o privire spre celelalte camere să vadă dacă cineva observase, ştiind că, fără îndoială, observaseră, pentru că Luc era întotdeauna remarcat imediat. Dacă Soren şi Lila nu-l urmăreau, era doar pentru că ştiau deja unde se afla şi îi acordau spaţiul pe care îl ceruse.

O auzea pe Lila în camera alăturată, ridicând dramatic vocea, povestind despre Orion şi marea bătălie împotriva Necromantului din timpul primului Război al Necromanţiei. Copiii alergau din toate colţurile pentru a asculta.

Lila avea un farmec misterios când venea vorba de copii; putea fi îmbrăcată în armură şi acoperită de sânge, iar copiii mici tot voiau să-i ia în braţe. Şi ea o făcea, iar un minut mai târziu se juca de-a v-aţi ascunselea cu viziera cascăi.

Soren stătea lângă uşă, cu o expresie de interes profund pentru o poveste pe care o auzise de sute de mii de ori. Helena i-a atras atenţia pentru o clipă, înainte ca el să se prefacă că nu o vede pe ea sau pe Luc.

Această interceptare a fost coordonată cu atenţie.

„Mi-e dor de tine”, spuse Luc în timp ce ea lua cana, resemnându-se la predica iminentă a Ilvei. Luc o împinse uşor cu cotul în timp ce ea se aşeza lângă el. „De fiecare dată când te caut, eşti ocupată sau pleci undeva.”

Ea strânse cana mai tare. „Păi, munca mea începe când a ta se termină. Probabil de asta”, spuse ea. „Dar sunt mereu aici când ai nevoie de mine.”

Ea sorbi din vin. Era cald, dar şi acru şi abia condimentat; penuria afecta toate proviziile.

„La fel şi pentru tine. Doar pentru că eşti vindecătoare nu înseamnă că nu ai dreptul la pauze. Dacă eşti chemată la prea multe ture, spune-mi. O să rezolv eu.”

Ea clătină din cap. „Nu-ţi face griji, Ilva are mereu grijă de mine.”

La urma urmei, Ilva o considera pe Helena un atu vital. Flacăra Eternă avea un singur vindecător şi, deşi nu-şi puteau permite să o piardă, nici nu-şi puteau permite să nu o folosească. Nu mai puteau suporta alte pierderi.

„Asta e bine. E plăcut să știu că există o persoană pentru care nu trebuie să-mi fac griji”, spuse el, închizând ochii pentru o clipă, oboseala fiind vizibilă pe chipul său.

Vocea Lilei se înălță, profundă și dramatică. „Morții îi înconjurau din toate părțile. Orion și paladinii lui fideli stăteau spate în spate. Întunericul îi înconjura, singura lumină fiind focul din mâinile lui Orion...”

Luc suspină. „O să o absolvi pe Lila, nu-i așa?”

Helena se uită în cana ei. „E pregătită. Nu există niciun motiv să nu o fac, iar ea e cea mai bună în ceea ce face, adică să te țină în viață.”

Copiii din camera alăturată au răsuflat ușurați când Lila a descris paladinii luptând cu hoardele de necrothralls, în timp ce Orion lupta singur cu Necromancerul.

„Și dacă motivul este că nu vreau să fie achitată?”, a spus Luc, cu vocea abia audibilă.

Helena s-a uitat la el. Acum el era cel care îi evita privirea, cu maxilarul înaintat cu încăpățânare.

„Știi”, spuse el, „când a depus jurământul, m-am gândit că, dacă ea va fi mereu acolo să mă protejeze, asta înseamnă că și eu voi fi acolo să o protejez.” Frecă inelul de aprindere de pe degetul mare de marginea canei. „Dar nu sunt... nu mereu. Ea se comportă de parcă asta ar fi meseria ei, să fie tăiată în bucăți în fața mea. Mi-a salvat viața de mai multe ori decât pot număra, și asta ar trebui să fie în regulă” – sprâncenele lui se încruntară – „pentru că voi câștiga războiul, așa că totul se va echilibra în final. La fel ca Orion. Doar că eu nu știu cum să fac asta. Iar ea continuă să fie lovită și eu ar trebui să o las în continuare”.

Înghiți cu greu.

Erau prea mulți oameni, prea multe vieți, care se echilibrau pe umerii lui. Toată lumea îl privea mereu, așteptând ca el să manifeste intuitiv un miracol, precum cel pe care Lila îl descria în detaliu, în mijlocul exclamațiilor și urale.

Sentimentul de eșec al lui Luc îl străbătea ca o falie, așteptând să se rupă. Fiecare moarte și fiecare cicatrice pe care Lila și Soren le purtau se adăugau la el.

El vorbi din nou. „Toată lumea spune: «Suntem aproape», «Trebuie să se înrăutățească înainte să se îmbunătățească», «Este o încercare», iar eu trebuie doar să dovedesc că este adevărat... dar dacă nu pot? Dacă de aceea lucrurile sunt așa?”

O privi, cu fața îndurerată, plină de vinovăție, cu toate îndoielile pe care nu ar fi trebuit să le simtă. Principatul trebuia să fie neclintit, credința manifestă, divinitatea lui Sol venită pe pământ.

Toţi erau gata să moară pentru el în orice moment, aşa că cum putea să le trădeze credinţa, îndoindu-se de sine însuşi?

„Flăcări albe sfinte se înălţau pretutindeni, consumând fiecare necrothrall", vocea Lilei răsună grandios.

Aşezat acolo, lângă Helena, Luc era un orfan cu secole de moştenire pe umeri şi nu avea mai multă idee decât oricine altcineva despre cum să câştige singur un război.

Helena clătină din cap. „Luc, nu cred în tine pentru că mi s-a spus să o fac. Sunt aici pentru că nu există nimeni mai curajos sau mai bun decât tine. Tu eşti tot ce şi-ar putea dori cineva să fie. Nu suntem aici pentru că ne-ai păcălit." Ea îi atinse încheietura mâinii cu degetele înmănuşate pentru o clipă. „Motivul pentru care credem în tine este că, dacă tu nu eşti suficient de bun, atunci nimeni nu este."

El clătină din cap. „Orion era. Toţi strămoşii mei erau. Nimic de genul acesta nu li s-a întâmplat vreodată. A apărut un necromant şi ei l-au oprit, pur şi simplu, dar eu am încercat totul şi nu pot..."

„Războaiele lor erau mai uşoare decât acesta", spuse Helena cu fermitate. „ Niciunul nu a fost ca acesta, cu excepţia celui al lui Orion, dar chiar şi atunci, a fost mai simplu, pentru că, aşa cum a spus Lila, el putea umple valea cu foc care ajungea până la vârfurile munţilor şi ardea totul. Chiar dacă ai putea face asta, în jurul tău se află un oraş cu mii şi mii de oameni. Orion a luptat cu un singur necromant în toată viaţa lui. Nu există niciun motiv să credem că vreunul dintre ei ar putea lupta mai bine în acest război. Tu faci tot ce poţi, iar dacă zeii nu văd asta, înseamnă că sunt orbi..."

„Nu spune astfel de lucruri", o întrerupse el. „Nu ajută la nimic."

Ea tăcu şi nu ştia ce altceva să spună; nimic nu părea să fie potrivit.

„În locul unde stătuse Necromantul, nu mai era nimic decât cenuşă", spuse Lila cu voce solemnă.

„Cum se numea Necromantul?", se auzi o voce subţire.

„Nimeni nu ştie", spuse Lila cu un aer misterios. „Pe oricine ştia, el îl omora. Unde rămăsesem? Da, chiar şi acum, întregul corp al lui Orion era învăluit în focul sfânt al soarelui şi, folosindu-şi puterile piromantice, el luă acel foc şi aprinse un brazier."

„Parcă ai spus că totul a fost ars în valurile mari de foc, cu excepţia paladinilor şi a lui Orion", a întrerupt din nou vocea mică.

S-au auzit râsete şi şuşoteli.

„Ei bine, s-a întâmplat ca acest brazier de fier să nu fie ars în valurile mari de foc”, a spus Lila cu o voce solemnă. „Așa că Orion a pus focul sfânt în el și, în fața paladinilor săi și a soarelui răsărit, a jurat solemn că, atâta timp cât el și descendenții săi vor respira, focul nu se va stinge, iar flăcările vor fi purtate pentru a distruge putreziciunea necromanției oriunde ar fi ea și...” „Credeam că era o piatră”, se auzi din nou vocea pițigăiată, aparent revoltându-se împotriva șuierăturilor.

„Când tata povestește această poveste, în versiunea lui apare o piatră.”

„Ei bine, în această versiune nu apare nicio piatră”, spuse Lila repede, încercând să termine povestea. „Oricum...”

„Îmi place mai mult când apare piatra”, interveni o altă voce mică.

Helena puse cana jos, aruncându-i o privire lui Luc, care era clar distras de cearta Lilei cu un grup de copii despre istoria familiei sale.

„Luc, trebuie să plec acum”, spuse ea. „Nu-ți pierde speranța, totuși. Suntem mereu aici pentru tine. Zilele vor deveni mai luminoase.”

El zâmbi palid și dădu din cap apatic. „Știu.”

Cerul aproape fără lună se întindea deasupra capului ei când ieși afară, strălucitor de stele de iarnă. Ea expiră zgomotos, iar respirația ei se ridică ca o ceață, acoperindu-le.

Își îndreptă privirea spre Turnul Alchimiei din față, nemișcat și mereu iluminat de Flacăra Eternă a lui Orion Holdfast.

Luc era singurul Holdfast rămas acum pentru a păstra acea promisiune și a menține focul aprins, dar după cinci ani, războiul devenise o bătălie de uzură. Niciun fel de vindecare, foc sau paladini nu erau suficienți pentru a învinge armata în continuă creștere a necrothrallilor.

Ea privi fix farul de lumină, inima strângându-i-se la gândul că acesta s-ar putea stinge, că Luc ar fi ultimul, pentru că nimeni nu-l putea salva de destinul său.

Ea se uită la mâinile sale, strângând degetele în mănuși și deschizându-le încet, inspirând adânc.

„Ai promis că vei face orice pentru el.”

CAPITOLUL 23
Februa 1786

HELENA ÎȘI STRÂNGEA MAXILARELE, ÎȘI SCÂRȚÂIA DINȚII în timp ce degetele îi zburau prin aer, trăgând, smucind slaba legătură care amenința să se topească.

Mâna dreaptă îi era înțepenită, o durere ascuțită îi străbătea tendonul până la cot, dar dacă rupea legătura, dacă își lăsa mâna să se odihnească pentru o clipă, pacientul ei ar fi murit.

„Haide", spuse ea în șoaptă, în timp ce degetele îi zburau prin aer, refuzând să renunțe. „Unde este?"

De parcă ar fi avut nevoie să-și verbalizeze disperarea, ea găsi: hemoragie internă acolo unde se acumula presiunea.

„Te-am găsit. Te-am găsit",

spuse Helena cu un mic suspin de ușurare, degetele ei mișcându-se acum mai repede, manipulând țesutul, reparând artera, îndepărtând sângele, astfel încât să se poată concentra asupra sarcinii care o aștepta: o cutie toracică care fusese despicată.

Transmuta țesutul pulmonar regenerativ cu o mână și menținea bătăile inimii cu cealaltă când își dădu seama că mai era ceva în neregulă, iar acum, în sfârșit, rezonanța ei nu-i mai striga că moartea era iminentă.

Își acordă un moment pentru a-și flexa mâna dreaptă înainte de a ghida oasele sfărâmate înapoi peste noii plămâni, îmbinând locurile în care se rupseseră, regenerând ceea ce lipsea. Împinse pielea sfâșiată înapoi, reparând-o cât de bine putea. În cele din urmă, își odihni ambele mâini pe pieptul vindecat, ridicându-l, făcându-l să se ridice pentru a respira, lăsând să-i scape propriul suspin.

Urma să mai fie săptămâni de recuperare, cel puțin o lună de convalescență la Solis Splendour. Țesutul pulmonar era nou și delicat, oasele reparate fragile, dar el va trăi pentru a lupta în continuare.

Își permise să se uite la fața lui, acum că știa că nu va muri, verificând perfuzia intravenoasă înainte de a le face semn medicilor să preia din nou.

Era tânăr. Cunoștea atât de multe fețe, dar pe a lui nu o mai văzuse niciodată. Un nou recrut, sau poate abia majorat. Nu, nu putea fi major. Părea să aibă abia paisprezece ani.

Nu avea timp să se întrebe. Trebuia să se spele pe mâini, să le dezinfecteze și să treacă la următorul pat cu o panglică care indica necesitatea intervenției.

Nu te uita la față, își reaminti ea, în timp ce medicii și asistentele se împrăștiau pentru a-i face loc.

Nu mai ştia de cât timp era de serviciu. O zi sau două? Era greu de spus.

La început, erau în mare parte răni de luptă, tăieturi şi zgârieturi, răni prin înjunghiere, oase rupte. Apoi au apărut arsurile, membre carbonizate, plămâni arşi, pielea carbonizată care se crăpa şi sângera.

Spitalul mirosea a carne prăjită, sânge, puterea rănilor intestinale şi uleiul de lavandă cu care dezinfectau.

Helenei îi plăcea mirosul de lavandă.

Ultimul ei pacient, l-a pierdut. Organele au cedat mai repede decât Helena a putut să le regenereze. Era atât de obosită încât mâinile îi tremurau incontrolabil la fiecare mişcare a rezonanţei. Nu a fost suficient de rapidă.

Rezonanţa ei se întoarse împotriva ei, un impuls de energie ca o lovitură directă în piept. Un frig fantomatic o cuprinse şi se disipă.

Dispăruse.

Helena se prăbuşi, respirând neregulat, dorind să ţipe. Încă un minut şi ar fi putut...

Se ridică, cu mâinile tremurând în timp ce făcea un pas înapoi, uitându-se la faţa de în faţa ei înainte să se poată opri.

Corpul era atât de grav ars, încât nu putea spune dacă era un băiat sau o fată. Era îngrozitor de mic. Se uită în jur, căutând o altă panglică, dar nu găsi niciuna.

Mergea rigidă spre cel mai apropiat perete, genunchii cedându-i. Avea gura uscată şi mâinile îi tremurau când un infirmier se opri şi îi întinse o cană cu apă.

Era una dintre cele tinere, cu ochi albastru strălucitor. Suficient de nouă încât să fie încă entuziastă în meseria ei.

Helena strânse paharul în mâini, privind cu privirea pierdută spre sala de urgenţe, rândurile de paturi şi grămezile de haine, bandaje şi cearşafuri îmbibate de sânge de pe podea. Simţea acelaşi sânge pe faţă şi pe păr. Doar mâinile îi erau aproape curate. Era singurul lucru pe care îl spălase în ultima zi.

Îşi apăsă mâna pe piept, găsind amuleta din piatră solară sub uniforma murdară. Ţesătura era atât de rigidă de sânge, încât aproape se rupse când strânse amuleta, încercând să se calmeze.

„Ar fi trebuit să fii în pauză de ore bune."

Ridică privirea şi o văzu pe Matron Pace stând lângă ea, ştergându-şi fruntea cu o cârpă aproape curată, cu o ceaşcă ciobită în cealaltă mână.

Şorţul matroanei era la fel de pătat de sânge ca al Helenei, iar firele de păr cărunt, pătate de roşu, se lipiseră de faţa ei roşie şi umflată.

„Nici eu nu te-am văzut în pauză.” Chiar şi vocea Helenei tremura de oboseală.

Pace lucra în medicină de mai mult timp decât exista Spitalul Central din Paladian. Helena auzise că fusese moaşă înainte de intrarea în vigoare a legilor naţionale privind licenţierea medicală. Femeile aveau nevoie de certificare în alchimie pentru a se califica, iar Pace nu era alchimistă, aşa că devenise asistentă medicală.

Helena stătea jos, cu articulaţiile mâinilor dureroase de la flexarea repetitivă constantă. În pieptul ei, avea senzaţia că o frânghie îi strângea pieptul. Îi era teamă să se gândească că va începe să-şi simtă din nou picioarele.

„Du-te şi odihneşte-te”, îi spuse Matron Pace.

Helena scutură din cap, cu ochii aţintiţi spre uşa pe care ar fi fost aduşi eventualii noi răniţi. „Ar trebui să rămân, în caz de urgenţă. Maier mai este în sala de operaţii?”

Maier era unul dintre cei mai pricepuţi chirurgi alchimişti pe care Paladia i-a avut vreodată. Părăsise un spital din Novis pentru a se alătura Rezistenţei şi a menţine spitalul în funcţiune după ce Nemuritorii au distrus toate spitalele şi clinicile de campanie.

Maier era un chirurg genial şi un muncitor harnic, dar era şi irascibil şi nu-i plăceau femeile. Din păcate, spitalul de război era condus şi avea personal format în majoritate din femei. El se izola şi stătea doar cu cei câţiva asistenţi bărbaţi pe care îi adusese cu el, lăsând gestionarea spitalului şi relaţiile cu medicii, asistentele sau infirmierii în seama lui Pace.

„Marino, aici sunt mulţi medici talentaţi. Ai lucrat mai mult decât ar fi trebuit, du-te şi odihneşte-te.”

Helena privi o targă acoperită cu un cearşaf, deja în drum spre crematoriu. „Nu vreau să dorm acum. O să visez că sunt aici.”

Pace suspină. „Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun asta, dar are loc o şedinţă. Consiliul a cerut un raport de la spital. Dacă vrei să te duci.”

Oboseala îi înceţoşase mintea Helenei până la punctul în care aproape nu mai înţelegea nimic, dar gândul de a prezenta un raport în camera de război o lăsă amorţită.

Ura să intre în acea cameră unde totul se reducea la cifre şi zone de interes. Morţii erau doar numere în acea cameră.

„Avem deja cifrele?”, întrebă ea.

„Doar cele preliminare.” Pace luă un dosar şi i-l întinse.

ŞEDINŢA ERA ÎN PLINĂ DESFĂŞURARE când Helena intră în camera de război. Sediul Rezistenţei se afla în ceea ce fusese odată Institutul Holdfast de Alchimie şi Ştiinţă. Camera de război era anterior sala de şedinţe a facultăţii; acum era o sală de audienţe. Pe un perete se întindea o hartă stratificată a întregului oraş-stat, a celor două insule principale şi a continentului care se învecina cu munţii, cu nivelurile şi districtele acvatice marcate.

Cele mai multe erau colorate în negru sau roşu, un val de sânge care se apropia de zona albastră centrată în jumătatea superioară a Insulei de Est. În marea de albastru care marca Institutul însuşi se vedea o sclipire aurie.

Consiliul celor Cinci stătea pe o estradă în spatele unei mese lungi de marmură. Două scaune erau goale. Falcon Matias stătea în extrema dreaptă, lângă el se afla Steward Ilva Holdfast, o femeie slabă, cu părul cărunt, cu o broşă mare din piatră solară fixată peste inimă.

Scaunul de onoare, din centru, era gol. Trecuseră săptămâni de când Helena îl văzuse ultima oară pe Luc. Mai lupta încă?

Al patrulea scaun era, de asemenea, gol, ocupantul său stând lângă hartă, cu un baston lung în mână. Pe măsură ce generalul Althorne atingea părţi ale hărţii cu bastonul său, zonele care fuseseră negre deveneau roşii, indicând zonele de luptă active.

În extrema stângă a podiumului stătea Jan Crowther, ochii lui scrutând sala, urmărind mai degrabă publicul decât pe Althorne.

Toţi ceilalţi erau aşezaţi în rânduri de scaune despărţite în centru pentru a forma un culoar. Helena rămase în spate. Cei prezenţi erau toţi curaţi, iar Helena era acoperită de sânge şi alte fluide.

„Dacă continuăm să respingem inamicul în districtul comercial superior, ar trebui să putem profita de avantajul nostru...”, spuse Althorne, indicând o serie de clădiri din apropierea porturilor.

„Stai, Althorne”, interveni Ilva. „În sfârşit avem raportul spitalului.”

Toate privirile se îndreptară spre Helena, iar sprâncenele se ridicară la vederea ei. Ar fi trebuit să se cureţe mai bine înainte de a veni. Se simţise atât de urgent când era pe drum.

„Marino, ai cuvântul.”

Helena înghiţi în sec şi se uită la dosarul din mâinile ei, cu pieptul strâns, în timp ce se îndrepta spre centrul camerei, unde se afla un mozaic mare cu soarele, cu raze care se întindeau în jurul lui. Vorbitorii trebuiau să stea în centru.

„Acestea sunt doar estimări iniţiale”, spuse ea, cu o voce abia suficient de puternică pentru a fi auzită, dar care se auzea oricum; locul în care stătea fusese proiectat pentru a capta orice sunet şi a-l amplifica datorită tavanului ciudat, în trepte, de deasupra.

„O estimare este suficientă”, spuse Ilva.

Helena deschise dosarul. Cifrele păreau atât de incomprehensibile, încât ameninţau să se întindă şi să se distorsioneze pe măsură ce le citea. Estimări privind numărul victimelor, estimări privind numărul celor care vor fi retraşi definitiv din luptă, estimări privind numărul celor care s-ar putea recupera suficient pentru a se întoarce pe front. Toate cifrele, cu excepţia ultimei, erau prea mari.

Raportul a fost întâmpinat cu o lungă tăcere.

Althorne îşi curăţă gâtul. „Aţi spune că aceste estimări sunt susceptibile să crească sau să scadă în raportul final?”

„Să crească”, spuse ea cu voce monotonă. „Spitalul a recurs la trierea pacienţilor conform protocolului şi a acordat prioritate celor cu cele mai mari şanse de supravieţuire, dar rapoartele preliminare sunt de obicei conservatoare.”

Se auziră murmure îngrijorate.

„Mulţumesc, Marino”, spuse Ilva, cu o notă de tensiune în voce, în timp ce dădea din cap spre hartă.

„Althorne, poţi continua.”

„Staţi”, spuse Helena. Inima îi bătea cu putere în timp ce se forţa să ridice privirea de la cifre şi să se uite la scaunul gol pe care ar fi trebuit să stea Luc. Orice. Orice. Orice. „Am înaintat o propunere Consiliului acum o săptămână, împreună cu raportul meu privind inventarul spitalului, şi cu câteva săptămâni înainte. Nu am primit niciun răspuns.”

Se lăsă o tăcere tensionată. Ea continuă.

„Ştiu că este greu de acceptat, dar cred că ar trebui să le oferim membrilor Rezistenţei posibilitatea de a-şi dona trupurile cauzei în cazul în care sunt ucişi în luptă”, spuse ea. „În loc să ardem trupurile, am putea...” Ezită o clipă, ştiind că nu va putea retrage niciodată ceea ce urma să spună.

„... să le reanimăm şi să le folosim ca infanterie pentru a ne proteja combatanţii în viaţă. Acest lucru s-ar face numai cu permisiunea lor scrisă..."

„Absolut nu", o întrerupse Ilva.

„Asta e trădare!", se auzi o altă voce.

Helena ridică privirea şi se întâlni cu ochii lui Falcon Matias, care o privea cu furie, cu faţa lividă.

„Stai în faţa noastră şi propui o profanare a ciclului natural. Acesta este motivul pentru care vivimancerii nu pot fi niciodată de încredere, nici măcar pentru o clipă. Sunt corupţi din naştere! De aceea această ţară se confruntă cu războiul chiar şi acum. O clipă de indulgenţă şi natura lor coruptă va căuta să-şi răspândească contaminarea." Se întoarse către membrii Consiliului aşezaţi lângă el, înclinând capul. „Mi-e ruşine că o astfel de apostazie a putut fi rostită de oblata mea. Cer iertare Consiliului. Ea va fi luată în custodie, pusă în lanţuri şi lipsită de toate..." „

„Noi ducem un război împotriva morţilor şi a Nemuritorilor", spuse Helena. Ştia că nu o vor asculta, dar cu siguranţă că până acum înţeleseseră că Flacăra Eternă nu avea cum să câştige dacă lucrurile continuau aşa cum erau. „Nu s-ar face asta nimănui care nu şi-a dat consimţământul cât era încă în viaţă. Soldaţii noştri sunt dispuşi să moară pentru cauză; de ce să nu le dăm măcar şansa de a continua să lupte şi de a cruţa vieţii?"

„Ce ştii tu despre luptă?"

Întrebarea veni din spatele ei. Se uită înapoi, dar erau atât de mulţi oameni care o priveau cu ură, încât nici măcar nu putea ghici cine vorbise.

„Propunerea ta încalcă tot ceea ce Flacăra Eternă a reprezentat încă de la înfiinţare", spuse Ilva cu voce rece. „Vrei să luăm în considerare condamnarea sufletelor soldaţilor noştri? Ai depus jurământ, Marino. Te-am judecat greşit? Abilităţile tale te-au făcut să uiţi de umanitatea ta?"

„Nu!" spuse Helena, zdruncinată de frustrare. Dosarul din mâinile ei se mototolea în timp ce îl strângea.

„Sunt loială cauzei. Jurămintele mele sunt să protejez viaţa şi să lupt împotriva necromanţiei, indiferent de costuri. Acesta ar fi scopul. Mi-aş sacrifica sufletul pentru Flacăra Eternă. S-ar putea să mai fie şi alţii care ar face la fel. Nu putem să-i întrebăm?"

Falcon Matias se ridică în picioare. Era un om mic şi osos şi părea gata să se arunce peste podium spre Helena şi să o sugrume. „Ordinul Flăcării Eterne, creat de

însuşi Orion Holdfast, a fost fondat pe principiile lui Sol privind ciclul natural al vieţii şi al morţii. Datorită curajului şi disponibilităţii lui Orion de a-şi sacrifica viaţa, el a fost binecuvântat de ceruri şi a ieşit victorios. Orice utilizare a necromanţiei este o încălcare a ciclului. Gândurile şi cuvintele tale sunt o pată pe Flacăra Eternă şi pe istoria însăşi."

„Pe cine salvăm acum?", spuse Helena, ridicând vocea. „Câţi mai putem pierde înainte să..."

Se auzi o palmă puternică pe masa de marmură, iar tavanul de deasupra se rearanja brusc. Cuvintele Helenei fură înghiţite, lăsând în urmă o tăcere mortală.

Jan Crowther îşi luă mâna de pe podium, ochii lui îngustându-se în timp ce o studia.

„Marino, vocea ta nu mai este recunoscută de acest corp", spuse Ilva după o clipă, cu voce rece şi deliberată. „Cu toate acestea, este evident că eşti... isterică. Având în vedere că este clar că nu eşti în toate minţile, nu te vom dezavua pentru asta."

În timp ce vorbea, Ilva îl privi aspru pe Matias, care părea gata să protesteze. „În semn de recunoştinţă pentru anii tăi de serviciu, voi şterge această izbucnire din registre." Închise ochii pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi rugat. „Sunt doar recunoscătoare că Principatul Lucien nu a fost aici să asiste la această trădare a încrederii. Spune-i Matroanei Pace că ea se va ocupa de toate rapoartele viitoare de la spital. Eşti liber."

Fără să mai arunce o privire în direcţia Helenei, Ilva se întoarse din nou spre hartă. Îşi puse o mână pe braţul lui Matias pentru a-l calma. „Să continuăm. Althorne, poţi continua."

Vocea lui Althorne era un zgomot îndepărtat în urechile Helenei, care se întoarse şi părăsi camera de război.

STÂND ÎN CORIDORUL DIN AFARĂ, Helena se privi.

Cu excepţia mănuşilor curate pe care le pusese când plecase de la spital, era acoperită de sânge.

Dosarul îi alunecă din degete pe podea şi îşi acoperi gura cu mâinile pentru a nu plânge, în timp ce pieptul îi începea să se ridice şi să coboare.

O mână grea îi ateriză pe umăr. „Nu aici. Doamne, ce proastă eşti."

Fuse condusă, orb, pe holul din coridorul alăturat, înainte de a fi lăsată să plece. Se lăsă pe perete, alunecând pe podea, cu capul apăsat pe genunchi, plângând până când capul îi deveni gol.

Îl privi pe Soren, care stătea la un metru distanță, sprijinindu-se de perete, privind-o cu ochii lui adânciți.

Dacă el era aici, însemna că și Luc se întorsese. Probabil că leșinase de oboseală, dacă desfășuraseră ședința fără el.

Soren clătină din cap. „Ar fi trebuit să plângi înainte să intri să-ți prezinți raportul, dacă nu cumva pariai că Ilva te va ierta pe motiv de nebunie temporară."

„Taci", spuse ea, ghemuindu-se și tremurând.

„Ai fi putut măcar să te speli, dacă voiai să fii luată în serios."

„Taci", repetă ea.

„Știai că nu va funcționa", spuse el, încrucișând brațele. „Trebuia să știi. Niciodată, niciodată, nici într-un milion de ani nu vor aproba folosirea necromanției asupra soldaților noștri. Sau asupra oricui altcuiva care nu este soldat, înainte să-ți vină alte idei."

Ea își strânse genunchii la piept. „Nu ai idee cum este în spital."

„Nu, nu știu", spuse Soren cu voce monotonă, „și nici altcineva de acolo nu știe, așa că nu înțeleg de ce ai crezut că țipând la ei în starea asta le vei schimba părerea."

Era prea obosită ca să se certe.

„Știi care e problema ta?"

Helena nu spuse nimic. El îi va spune, indiferent dacă ea voia sau nu. El avusese întotdeauna toate trăsăturile aspre și prudența care îi lipseau lui Luc.

„Nu ai credință în zei."

„Ba da, am", spuse ea repede.

„Nu. Nu ai. Crezi că ai, pentru că crezi că probabil există, dar asta nu e credință. Nu ai încredere în ei."

„De ce aș avea? Nu au făcut nimic pentru a merita încrederea", spuse ea, cu vocea îngroșată. „Am încercat totul, Soren.

Încerc să cred, dar nu e niciodată suficient. Chiar dacă aș crede cu adevărat – dacă sufletul meu ar fi prețul pentru a te salva pe tine, pentru a salva pe toată lumea" – se înecă – „ăsta nu e un preț. E o afacere."

El se lăsă în genunchi în faţa ei, astfel încât feţele lor erau aproape la acelaşi nivel. „Totuşi, asta nu contează. Ei nu vor fi niciodată de acord. Nimeni nu va fi. Doar te rănești singură."

Ea privi în jos. „Atunci vom pierde", spuse ea cu voce monotonă. „Şi eu voi fi cea care te va reface, iar şi iar, până când va trebui să te văd murind. Şi tot nu vom câştiga."

Soren oftă adânc. „Bănuiesc că nimeni nu ţi-a spus, dar această bătălie a fost de fapt o victorie pentru noi."

Ar fi trebuit să simtă ceva la auzul acestei veşti, dar era goală pe dinăuntru. „Indiferent dacă câştigi sau pierzi o bătălie, eu văd doar costul."

„M-am gândit că ai vrea să ştii, pentru că Luc crede că este un semn că lucrurile încep în sfârşit să se schimbe."

Helena simţi ca şi cum pieptul i s-ar fi prăbuşit.

„Nu-i lua asta. Te rog."

Ea dădu din cap în tăcere. Soren îi puse o mână pe umăr. Îşi dădu seama că voia să mai spună ceva, dar în schimb se ridică în picioare.

„Ne întoarcem pentru câteva zile. Sunt sigur că ne vom vedea. Ar trebui să te speli şi să dormi puţin. Ai nevoie de asta."

El plecă.

Helena rămase ghemuită lângă perete, prea zdrobită de disperare ca să se poată mişca.

„MARINO."

O voce rece o trezi pe Helena.

Deschise ochii şi o văzu pe Ilva Holdfast stând în faţa ei, cu ambele mâini sprijinite pe capul bastonului. Helena era încă ghemuită lângă perete, acolo unde o lăsase Soren.

„Hai să vorbim între patru ochi", spuse Ilva, cu un ton calm şi lipsit de emoţie.

Helena simţi un gol în stomac şi se ridică rigidă.

Urcau un etaj până la biroul Ilvei, iar aceasta scoase o cheiţă din buzunar pentru a-l descuia.

Helena admirase întotdeauna faptul că Ilva nu încerca niciodată să-şi ascundă lipsa de rezonanţă, nu se comporta niciodată ruşinată sau plină de remuşcări în legătură cu asta. Chiar dacă majoritatea oamenilor nu aveau o rezonanţă măsurabilă,

odată intraţi în lumea alchimiei, absenţa acesteia era uneori surprinzătoare. Familiile din breaslă mizau totul pe alchimie; viitorul şi averea lor depindeau de menţinerea rezonanţei tradiţionale. Erau aproape superstiţioşi în privinţa abilităţilor copiilor lor, aşa că o abatere în familie era adesea considerată un semn că linia genealogică era slabă.

Dar Ilva nu fusese niciodată ascunsă de Holdfasts. Credinţa susţinea de mult timp că rezonanţa nu era o formă de superioritate; era voinţa lui Sol să-i înzestreze pe cei pe care îi dorea.

Familiile Holdfast i-au oferit Ilvei la fel de multe oportunităţi ca oricărui alt membru al familiei Holdfast. Ea a fost una dintre primele femei care a studiat la facultatea de ştiinţe înainte de a decide că interesele ei se îndreaptă în altă parte şi prima femeie non-alchimistă care s-a alăturat Eternal Flame când fratele ei Helios, bunicul lui Luc, a devenit Principat.

Acum era singura familie pe care Luc o mai avea şi el o numise administrator, încredinţându-i sarcina de a acţiona în numele său când el era absent.

Helena intră în birou şi se opri brusc.

Jan Crowther era aşezat pe unul dintre cele două scaune din faţa biroului Ilvei.

Era un bărbat subţire, îmbrăcat simplu, cu părul cenuşiu-maroniu pieptănat înapoi. Crowther, un piromancer al flăcării roşii, luptase în cruciadele Flăcării Eterne împotriva necromanţiei în ţările învecinate, până când braţul său drept rămăsese paralizat.

Rar lua cuvântul în şedinţele publice. Se ocupa de aspectele logistice, de aprovizionare, de raţii şi de trimiterea şi repartizarea noncombatanţilor din Rezistenţă. Helena nu ştia de ce era el acolo; dacă urma să fie sancţionată, era mai logic ca Falcon Matias să fie prezent.

„Stai jos”, spuse Ilva, aşezându-se în spatele biroului acoperit de dosare.

Helena se aşeză pe scaunul de lângă Crowther. Era atât de obosită încât îi era greu să nu se prăbuşească.

„Se pare că sunt condamnată să nu am niciodată o conversaţie uşoară cu tine”, spuse Ilva.

Helena nu spuse nimic. Urma o lungă tăcere, de parcă Ilva se gândea de unde să înceapă.

„Pierdem războiul”, spuse Ilva în cele din urmă.

Helena clipi, iar camera se focaliză brusc. Ochii ei se îndreptară spre Ilva şi Crowther, care rămăseseră tăcuţi, amândoi aşteptând reacţia ei.

Nu ştia ce să spună. Majoritatea oamenilor considerau că era un fapt prestabilit că Rezistenţa va câştiga. În cele din urmă. Flacăra Eternă era întotdeauna victorioasă. În lupta dintre bine şi rău, binele câştiga întotdeauna în final.

„Ştiu", spuse Helena în cele din urmă.

Ilva înclină capul, privirea ei parcă trecând prin Helena. „Luc este... excepţional. Cel mai bun dintre toţi Holdfasts, am spus întotdeauna. Când ai trăit atât de mult cât am trăit eu, înveţi cât de rar este ca cineva cu o astfel de capacitate de măreţie să fie cu adevărat bun, dar Luc este unul dintre acei puţini rari. Este o povară enormă să încerci să protejezi pe cineva ca el." Ilva închise ochii pentru o clipă, vârsta ei arătându-se în fiecare rid de pe faţa ei. „Nu m-am aşteptat niciodată să fiu administratorul Principatului. Am petrecut atât de mult timp întrebându-mă ce ar face Apollo, sau fratele meu, sau tatăl meu, dar nu are rost – niciunul dintre ei nu era ca Luc. Este atât de sincer, încât mă doare." Îşi apăsă mâna pe inimă şi o privi direct pe Helena. „Îţi sunt recunoscătoare că măcar nu ai făcut propunerea aceea în prezenţa lui Luc."

Helena doar îşi strânse buzele, ştiind că recunoştinţa Ilvei nu era pentru că Helena l-ar fi rănit pe Luc, ci pentru că el ar fi putut fi de acord cu ea. Pentru că avea încredere în ea, îi aprecia perspectiva chiar şi atunci când nu erau de acord.

Dar dacă ar fi vorbit în prezenţa lui Luc, iar el ar fi ascultat-o, toţi ceilalţi ar fi văzut-o ca pe un şarpe, care îi picura otravă în urechi, corupându-l pe moştenitorul lor de aur.

„Rămân la ceea ce am spus."

Crowther expiră ca un şuierat, iar degetele mâinii îi tremurară. Ochii ei se opriră asupra inelelor care îi decorau degetele.

„Ştii că e imposibil", spuse Ilva.

Helena ridică din umeri. „Chiar şi când pierdem?"

„Da, chiar şi atunci", spuse Crowther, vorbind în sfârşit cu dinţii strânşi.

„Ştiu că vrei să ajuţi",

spuse Ilva, „dar noi nu luptăm doar pentru noi înşine, ci şi pentru sufletul Paladiei. În calitate de Principat, Luc nu poate permite ca principiile strămoşilor săi să fie trădate." Ilva se uită la mâinile sale, încrucişate în faţa ei pe birou. „Cu toate acestea, ţara a fost epuizată de acest război. Indignarea morală faţă de necromantie s-

a estompat şi mai mult cu timpul. Sunt mulţi oameni ca tine în oraş care preferă ideea ca necrothrall-ii să lupte în locul fiilor lor. Nemuritorii nu cer hrană sau soldaţi, nici ca cetăţenii să se priveze de ceva, iar asta a permis Adunării lor să se legitimeze şi să pretindă că ei sunt cei care luptă pentru popor."

„Atunci ce facem?", întrebă Helena.

Ilva îşi strânse buzele şi inspiră adânc. „Îţi aminteşti de Kaine Ferron?"

Helena înăbuşi un râs incredul. Toată lumea îşi amintea de Kaine Ferron. El îl ucisese pe tatăl lui Luc, smulgându-i inima la poalele Turnului Alchimiei.

Ferron avea şaisprezece ani, era doar un alt student şi, fără avertisment, comisese cea mai gravă crimă din istoria Paladiei.

Nu a fost niciodată arestat sau acuzat, chiar dacă ancheta a adus la iveală mai mulţi martori care l-au identificat cu certitudine ca fiind ucigaşul, pentru că dispăruse.

Au existat câteva rapoarte ulterioare care îl menţionau ca fiind probabil printre Nemuritori, dar de atunci nu s-a mai ştiut nimic.

„Da, îmi amintesc de Ferron", spuse ea, realizând că Ilva aştepta un răspuns.

„Kaine Ferron s-a oferit să spioneze pentru Rezistenţă", spuse Crowther.

Helena întoarse brusc capul. „Ce?"

Crowther ridică din sprânceană. „Spune că o face pentru a-şi răzbuna mama." Înclină capul. „Un motiv ciudat, având în vedere că Enid Ferron a murit în pace în reşedinţa familiei din oraş acum un an. Când i s-a reamintit acest lucru, a recunoscut că are câteva condiţii pentru serviciile pe care le oferă."

Helena îl privi aşteptând, dar Ilva fu cea care vorbi.

„Vrea iertare completă pentru toate activităţile sale din timpul războiului."

Părea o cerere evidentă, deşi era complet exclusă. Luc nu l-ar fi iertat niciodată pe ucigaşul tatălui său.

Era ceva în felul în care Ilva spuse asta care o făcu pe Helena să simtă că iertarea nu era tot ce ceruse Ferron.

„Şi...?"

„Te vrea pe tine, Marino", spuse Crowther. „Atât acum, cât şi după război."

Crowther spuse asta cu nonşalanţă, dar buzele Ilvei păliră.

Helena stătea şi se uita la ei, sigură că înţelesese greşit, dar nu se auzea decât tăcere.

„Informaţiile lui ar fi neprețuite pentru noi", spuse Ilva fără să o privească pe Helena în ochi.

Helena clătină încet din cap, nefiind pregătită să treacă la estimări de valoare.

Crowther şi Ilva stăteau prea departe unul de altul pentru a-i putea privi simultan. Trebuia să se uite alternativ la ei; Ilva nu o privea, în timp ce Crowther o studia cu o privire impasibilă şi curioasă.

Vocea Helenei se întrerupse de două ori înainte să reuşească să vorbească. „Dar... de ce ar... Nu cred că Ferron ştie cine sunt."

Crowther clipi încet, ca un reptil. „Voi doi eraţi rivali în plan academic, nu-i aşa?"

„Păi, da, tehnic vorbind, dar... era vorba doar de notele la examenele naţionale.

Nu am vorbit niciodată. El era membru al breslei, şi ştii cum erau ei... iar eu eram... eu eram..."

Tura de treizeci şi şase de ore la spital îi amorţise creierul până la punctul în care abia atunci îşi dădu seama că Ilva nu o adusese în birou pentru a o mustra.

Se uită din nou la ei. „Îmi ceri să..."

„Avem nevoie de informaţiile astea", spuse Crowther. „Avem spioni, dar niciunul la nivelul celui pe care îl poate oferi Ferron. Ar fi acces direct la informaţii pe care de multe ori încercăm să le adunăm luni întregi." Înclină capul, studiind-o din profil. „Având în vedere pledoaria ta pasionată de astăzi, că Rezistenţa trebuie să facă tot ce e necesar pentru a câştiga războiul, fără să se gândească la costurile personale..." Zâmbi. „Ne-am gândit că ai putea fi interesată."

Gura Helenei era atât de uscată, încât abia putea să înghită. Cuvintele i se blocaseră în gât.

„Nu te vom forţa", spuse Ilva repede. „Doar dacă eşti de acord. Poţi să refuzi."

„Da", spuse Crowther cu un alt zâmbet subţire şi gol. „Ferron a fost destul de clar că trebuie să fii de acord."

Trebuia să fie un test. Nu ar face asta, nu după tot ce s-a întâmplat...

Ilva nu ar vinde-o.

„Ai o zi la dispoziţie să te gândeşti", spuse Ilva.

„Dar ar fi de preferat să dai un răspuns acum, pentru toate părţile implicate", spuse Crowther cu insistenţă.

Ilva strânse pumnii. „Ar trebui să aibă timp să se gândească, Jan."

Acele cuvinte făcură în sfârşit totul real.

Ilva nu-i oferise niciodată Helenei timp să se gândească la vreuna dintre deciziile ireversibile pe care i se ceruse să le ia. Helena aproape că simţea cicatricea

aproape invizibilă a inciziei de sub buric. Ilva, care era mereu calmă, care făcea mereu ceea ce considera cel mai bine pentru Luc, indiferent de costuri, găsise în sfârşit o alegere cu care chiar şi conştiinţa ei se lupta.

Nu era un test, atunci.

„Nu am nevoie de timp să mă gândesc", spuse Helena. „Spui că pierdem războiul şi că aceasta este singura opţiune, aşa că... o voi face." În timp ce vorbea, simţi cum sângele i se scurgea din faţă, iar capul şi corpul îi deveneau uşoare.

Ilva se uită la ea, apoi la Crowther, şi dădu din cap cu hotărâre. „Bine."

La un moment dat în timpul conversaţiei, degetele Helenei amorţiseră. Înghiţi cu greu, forţându-se să vorbească din nou. „Cum vei explica... odată ce voi pleca?"

Ilva îşi curăţă gâtul. „Oh, nu vei pleca. Cel puţin nu imediat. Pentru început, vei acţiona ca intermediar între Rezistenţă şi Ferron. Te vei întâlni cu el... cât de des?"

„De două ori pe săptămână", spuse Crowther.

„Da. Vei merge la fiecare patru zile, vei fi persoana lui de contact şi vei transmite informaţiile pe care ţi le dă lui Crowther, care se va asigura că ajung la membrii potriviţi ai Consiliului şi la comandanţi. În restul timpului, vei rămâne aici şi totul va funcţiona ca de obicei."

„Oh", a fost tot ce a putut spune Helena.

Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar nu simţea nimic. Camera se transforma într-un tunel; Crowther şi Ilva se aflau la capătul unui telescop lung. Chiar şi vocile lor erau îndepărtate.

„Având în vedere natura sensibilă a acestei înţelegeri, nu vor exista înregistrări oficiale sau confirmări de niciun fel", spuse Crowther. „Şi în niciun caz Luc sau alţi prieteni sau cunoştinţe pe care îi ai nu trebuie să afle despre asta. Ai înţeles, Marino?"

„Da." Îi ţiuiau urechile.

Crowther mai spuse ceva despre vindecarea ei, dacă era necesar, pentru a evita întrebările. Nu înţelese toate cuvintele.

Doar dădu din cap şi spuse din nou „da".

CAPITOLUL 24

Februa 1786

ERA ZORII ZILEI CÂND HELENA AJUNSE la ultimele etaje ale Turnului Alchimiei. Ceea ce fusese odată reşedinţa familiei Holdfast în oraş era acum locuinţa lui Luc, a paladinilor şi a câtorva alţi alchimişti.

Când Helena a ajuns la capătul holului, uşa din faţă s-a deschis şi Luc a ieşit.

„Hel!" Faţa lui s-a luminat pentru o clipă, dar apoi s-a oprit brusc. „Ce s-a întâmplat?"

Ea l-a privit, uimită că el citise atât de repede totul din expresia ei. Apoi îşi dădu seama că el se uita la hainele ei.

Se uită în jos. Era încă acoperită de sânge uscat.

Soren şi Lila ieşiră amândoi din camera din spatele lui Luc, complet înarmaţi. Paladinii nu ar fi făcut niciodată greşeala de a crede că vreun loc era sigur pentru Principat după ce se întâmplase cu Apollo.

„Nu e sângele meu", spuse Helena. „Tura de la spital. Tocmai am terminat."

„Oh, ce uşurare." Luc era clar distras; o luă de umeri. „Ai auzit veştile?"

Vocea lui era veselă, iar ochii îi străluceau.

Helena nu-şi amintea când fusese ultima oară când îl văzuse aşa.

„Am recucerit districtul comercial în timpul bătăliei, ceea ce înseamnă că suntem pe cale să cucerim porturile până la vară."

„Serios?" Încercă să-şi forţeze vocea să pară entuziastă.

Dacă Soren nu ar fi menţionat că bătălia fusese considerată un succes, ea ar fi sunat complet neîncrezătoare. Ştia că era important din punct de vedere strategic. Războiul urban era plin de pericole şi logistică complicată. Toate nivelurile, districtele şi zonele oraşului erau permeabile. Atacurile puteau veni din orice direcţie. Cucerirea unui district atât de mare era un succes remarcabil.

Dar cum putea acea bătălie să fie o victorie, când atâţia oameni muriseră?

Pentru că porturile însemnau hrană, resurse şi provizii medicale. Tot ceea ce fusese raţionalizat de luni de zile. Proviziile aduse ilegal din Novis nu făceau decât să atenueze puţin lipsa. Dacă ar fi obţinut porturile la timp pentru vară, ar fi putut obţine cantităţile de care aveau atâta nevoie.

„Avem o nouă strategie", spuse el şi zâmbi din nou. „Ştii bucăţile de lumithium pe care le găsim uneori după ce ardem licheii şi Nemuritorii? Dacă le smulgi, îi omoară. Şi pe toţi necrothrallii lor."

Helena îl privi surprinsă. „Cum ţi-a venit ideea asta?"

Singura metodă sigură de a elimina definitiv nemuritorii din luptă era să-i arzi atât de tare şi de repede încât să nu se poată regenera, dar când erau în flăcări, nemuritorii şi necrothrall-ii se aruncau adesea direct în grupul cel mai apropiat de combatanţi.

De aceea erau întotdeauna atât de multe arsuri.

„Am auzit un zvon despre asta, așa că ne-am gândit să încercăm. Lila l-a prins pe primul." Luc zâmbi, dând din cap peste umăr. „Ieșim să sărbătorim. Doar câțiva dintre noi. Vrei să te speli și să vii?"

Răspunsul negativ pe care știa că ar fi trebuit să-l dea i se blocă în gât. Nu voia să rămână singură cu gândurile ei. Ar fi fost atât de frumos să-l vadă pe Luc fericit.

„Eu..." începu ea să spună, dar îl zări pe Soren, care îi făcu un semn de avertisment din cap.

Cuvintele îi mori în gât. Desigur că nu putea să meargă. Cum de uitase deja ce făcuse în fața Consiliului?

Chiar dacă oamenilor li se ordonase să uite, nu ar fi uitat dacă ar fi fost văzută în preajma lui Luc.

„Nu pot", spuse ea.

Fața lui se întristă. „Doar pentru puțin timp", spuse el și încercă un zâmbet conspirativ, așa cum obișnuia să zâmbească când o convingea să renunțe la teme. „Nu trebuie să stai mult."

Soren interveni. „Las-o să doarmă, Luc. Probabil a stat în spital mai mult decât noi am luptat."

Luc îl ignoră. „Micul dejun", spuse el, strângând din dinți cu încăpățânare. „Măcar micul dejun. Tu nu ești niciodată în cantină. Du-te și spală-te. Te așteptăm."

„Nu. Chiar nu pot", spuse ea. „Trebuie să dorm. Poate data viitoare, bine?"

Vocea ei tremura.

Fața lui se întristă. „Bine, dacă chiar nu vrei." El a făcut un pas înapoi și a zâmbit forțat. „O să te iau la cuvânt, totuși. Data viitoare."

CAMERA HELENEI, DE OBICEI ORDONATĂ, ARĂTA de parcă ar fi trecut un tornadă prin ea. Lila se întorsese în forță, ceea ce însemna că într-un colț se aflau o grămadă de haine murdare, armuri ignifuge din amiantos și căptușeli, în timp ce armuri, armele, tocuri și hamuri erau împrăștiate pe patul ne făcut al Lilei, de parcă ar fi golit tot cufărul pentru a se îmbrăca.

În ciuda impresiei de talent calm și perspicace pe care Lila o emana ca paladin, în spatele ușilor închise putea fi haosul întruchipat. În afara serviciului, era nervoasă și incapabilă să stea liniștită sau să se concentreze asupra unei sarcini care nu o interesa, și lăsa lucrurile împrăștiate peste tot. La câteva săptămâni după plecarea

Lilei, Helena îi găsea lucrurile în locuri ciudate. În mare parte căptușeli, bucăți de zale sau rotițe pentru hamul ei de rapel, despre care Helena spera să nu fie importante.

Helena stătea în picioare, privind obosită dezordinea pentru o clipă, înainte de a se strâmba la vederea reflexiei sale în oglinda Lilei.

Era acoperită de sânge uscat. Nu era sigură dacă uniforma ei putea fi curățată cu înălbitor. Era păcat că numai țesătura amiantos putea fi albită aruncând-o în foc.

Se forță să se așeze la oglinda Lilei și să scoată agrafele care îi țineau împletiturile înainte de a se dezbrăca pentru a face un duș. Amuleta ei din piatră solară, ascunsă sub uniformă, era caldă de la pielea ei când a scos-o. S-a oprit, ținând-o în palmă, cu gâtul în mișcare, în timp ce studia razele aurii ale soarelui și suprafața roșie strălucitoare a pietrei din centru.

Holdfast Suncrest, cu șapte puncte în loc de opt, reprezentând fiecare dintre cele șapte planete, cu excepția soarelui, centrul tuturor.

Ilva i-o dăruise când Helena se întorsese în oraș și își făcuse jurămintele oficiale ca vindecătoare.

Fusese o ceremonie privată, o recitare informală sub lumina Flăcării Eterne, la care doar administratorul și Falcon fuseseră prezenți ca martori, deoarece Ilva nu voia ca Luc să afle despre promisiunile pe care Helena le făcuse în numele lui. El era deja nemulțumit de jurămintele tradiționale pe care paladinii lui le făcuseră pentru a-l proteja. Luc nu voia ca nimeni să moară pentru el și cu siguranță nu voia să promită asta, așa cum făcuseră paladinii săi.

Helena promisese și ea.

Majoritatea vindecătorilor puteau practica timp de zeci de ani fără consecințe, dar vindecarea rănilor care înșelau moartea avea un preț. Se numea Taxa.

Pentru a vindeca o rană mortală sau a reanima morții era nevoie de vitalitate, de o picătură din însăși viața. Cu cât era mai mare amploarea lucrării, cu atât era mai mare și costul. Vindecarea avea cel mai mare cost; de aceea Credința o considera un act purificator și permitea practicarea ei, interzicând în același timp toate celelalte forme de vivimantie.

A deveni vindecătoare îi va scurta încet durata de viață a Helenei, ca o lumânare care arde la ambele capete. Într-o zi, nu știa când, rezonanța ei va începe să se ofilească și să se estompeze, iar Helena va dispărea odată cu ea. Uneori simțea asta în timp ce vindeca, o senzație ca și cum nisipul dintr-o clepsidră era deviat, curgând din vârfurile degetelor ei în pacienții ei.

Nu ştia niciodată cât mai avea, doar că îl consuma.

După ceremonia de jurământ, când Matias plecase, Ilva o oprise şi îi pusese un amulet în jurul gâtului, ascunzându-l sub decolteul uniformei.

„Este o tradiţie ca vindecătorii să poarte un amulet sfânt", spusese Ilva.

„Această emblemă este purtată doar de Holdfasts şi paladinii lor, dar cred că este corect să o porţi şi tu."

Acum Helena stătea în picioare, privind amuleta, rece şi goală în interior. Razele soarelui proeminente îi muşcau palma, lăsând un cerc de adâncituri, ameninţând să-i rupă pielea. Strânse mai tare până când acestea se afundară în palma ei şi sângele îi curgea peste aur.

HELENA SE TREZI DIN CAUZA DURERII DIN MÂINI, o durere profundă care iradia din palme până în vârfurile degetelor. Leziunile repetitive erau frecvente la alchimişti. Începu să-şi maseze palma dreaptă pentru a încerca să-şi relaxeze muşchii, strâmbându-se de durere. Cercul de tăieturi de la amuletă s-a redeschis, sângele curgându-i pe încheietura mâinii. Ar fi trebuit să le vindece – otrăvirea sângelui era un risc grav în spital – dar, în schimb, a rămas întinsă acolo, uitându-se la ele până când au încetat să mai sângereze.

În cele din urmă, s-a îmbrăcat, şi-a împletit părul şi s-a îndreptat spre spital – doar pentru a fi informată că nu avea ture în următoarele două zile. Vestea ar fi trebuit să fie o uşurare, dar să fie lăsată singură cu gândurile ei era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Helena plecă cu regret, întocmind o listă cu sarcinile pe care le amânase. Mai întâi urma să verifice inventarul spitalului, iar apoi...

Când a dat colţul, l-a găsit pe Crowther stând în hol, studiind un mural al Orion Holdfast.

Fiecare colţ al Institutului era frumos decorat cu diverse forme de artă alchimică, dar acel mural era preferatul Helenei. Se trezea adesea în faţa lui după cele mai grele ture sau când Luc nu se întorcea de mult timp.

În majoritatea reprezentărilor Principatelor Holdfast, expresiile personajelor erau indiferente, probabil pentru a le face să pară regale şi divine. În acest mural, pe chipul lui Orion se citea o tandreţe, un zâmbet abia schiţat.

Îl făcea să semene cu Luc.

Razele soarelui formau un halou în spatele lui Orion, care purta pe cap o coroană strălucitoare. Sabia lui înflăcărată era aşezată deoparte, încă străpungând craniul Necromantului, în timp ce în palme ţinea un glob mare de lumină strălucitoare.

De fiecare dată când Helena stătea în faţa lui, îşi spunea că într-o zi vor exista picturi cu Luc ca acesta.

„Înţeleg de ce îţi place acesta", spuse Crowther, aruncându-i o privire din colţul ochiului.

Helena ştia puţine lucruri despre Jan Crowther, chiar dacă el se alăturase facultăţii Institutului când Helena avea cincisprezece ani.

El fusese un student sponsorizat, ca şi ea, adus în Paladia când era copil, după ce rămăsese orfan din cauza unui necromant din extremitatea nord-estică a continentului. Frecventase Institutul, se alăturase Flăcării Eterne şi luptase în cruciade, unde fusese rănit. Când se alăturase facultăţii Institutului, studenţii se aşteptau ca el să fie acolo pentru a-l antrena pe Luc, având în vedere raritatea piromancerilor, dar Luc nu avea nimic de-a face cu Crowther. După mai puţin de un an, Crowther a plecat din nou, pentru a se întoarce imediat după asasinarea Principatului Apollo.

Se întoarse şi o privi fix. Braţul său drept era strâns lipit de trunchi cu un ham. Deşi purta încă inele de aprindere pe mâna stângă, ea nu-l văzuse niciodată folosindu-le.

„În biroul meu, cred", spuse el, arătând cu degetul spre Turnul Alchimiei, în capătul holului. Helena nu spuse nimic. Urcară cu liftul până la unul dintre etajele facultăţii, iar el o conduse spre o uşă pe care era scris numele său.

Mâna lui atinse un panou metalic, iar uşa se deschise cu un clic.

Biroul din interior era clar locuit. Un perete era acoperit cu hărţi, nu numai ale Paladiei, ci şi ale ţărilor vecine şi ale altor continente. O canapea dărăpănată era înghesuită într-un colţ.

Abia mai era loc să păşeşti pe podea.

„Stai jos", a spus el, ocolind biroul şi aşezându-se. Singura fereastră din cameră era chiar în spatele lui, lăsându-l în umbră. „Ce ştii despre istoria familiei Ferron?"

Helena stătea şi se uita la poala ei, în loc să încerce să descifreze expresiile lui Crowther.

„Doar lucruri generale”, a spus ea. „Au fost una dintre primele familii comune ale breslei.

Sunt cunoscuți mai ales pentru aliajele de oțel. Au mine de fier și, cu câteva generații în urmă, au dezvoltat metodele de fabricare industrială a oțelului. Majoritatea infrastructurii din Paladia de astăzi este construită cu oțel Ferron.”

Silueta lui Crowther dădu din cap. „Familia Ferron este, fără îndoială, mai veche decât Paladia. Erau alchimiști ai fierului când bazinul era încă o câmpie inundabilă; rezonanța și tehnicile lor timpurii au fost dezvoltate prin descoperirea fierului de mlaștină.”

Helena nu era sigură cât de relevantă era această informație, dar presupunea că orice informație despre familia Ferron era utilă.

„Am fost consilierul academic al lui Kaine Ferron aici, la Institut.”

Ea îl privi cu atenție. „L-ai cunoscut? Crezi că oferta lui de a spiona este legitimă?”

Crowther suspină, apăsând cu degetele pe birou, astfel încât articulațiile să se îndoaie spre interior. „Ferron era un mincinos remarcabil și un student impersonal. Cred că ura această instituție. Conversațiile noastre erau rareori mai mult decât minim cordiale.”

„De ce?”

„De ce? Cred că este evident. Familia Ferron este ambițioasă. Nu au făcut niciun efort să-și ascundă părerea exagerată despre ei înșiși. Ai văzut vreodată blazonul pe care l-au cumpărat cu averea lor?”

Helena încercă să-și amintească. „Este o șopârlă?”

„Nu.” Crowther îi întinse o bucată de hârtie.

Helena o luă și se uită fix la ea. Era un dragon încolăcit într-un cerc perfect, cu colți lungi care îi sfâșiau propria coadă. În partea dreaptă sus, aripi cu gheare se arcuiau deasupra corpului curbat.

„Este un ouroboros”, spuse ea, îndoielnică cu privire la ce informații despre caracter ar putea dezvălui o emblemă familială.

Crowther rămase tăcut, așa că ea riscă o presupunere. „În alchimia Khemish, un șarpe ouroboros ar trebui să reprezinte infinitul sau renașterea. Poate că așa vedeau Ferronii noua lor avere. Deși, în scrierile lui Cetus, poate fi folosit și pentru a reprezenta lăcomia și autodistrugerea. Poate de aceea au ales un dragon în loc de șarpe. O creatură mitică este o alegere neobișnuită în orice caz.”

Ea încercă să i-l înapoieze.

„Uită-te. Din nou."

Ea suspină, neştiind ce voia Crowther să vadă.

„Strânge ochii dacă e nevoie."

Ea strânse ochii, lăsând imaginea să se estompeze. „Oh." Se simţi ca o idioată. „Au ales un dragon pentru că aripile îl fac să arate ca simbolul fierului."

„Da", spuse Crowther. Ea strânse din dinţi la condescendenţa din vocea lui. „Spune multe despre felul în care familia se vede pe sine. Un cerc nu are ierarhie, şi totuşi, în acest blazon, fierul este cel care îl formează." Crowther bătu cu degetele în birou. „Fierul nu va fi niciodată un metal nobil, dar este incontestabil în acest moment că oţelul Ferron a construit Paladia la fel de mult ca aurul Holdfast. Holdfastii au domnit timp de aproape cinci sute de ani celesti prin drept divin, dar restul lumii a ajuns din urmă cu revelaţiile noastre tehnologice. Tensiunea dintre idealurile trecutului şi realităţile prezentului este ceea ce a făcut posibil acest război."

„Ce vrei să spui?"

Ochii lui Crowther străluceau în umbră.

„Vreau să spun că timpul a permis acestei ţări să înceapă să pună la îndoială ceea ce este divin şi dacă acest lucru contează. Principatul nostru poate transforma aurul şi poate folosi focul sfânt. Două daruri de o raritate excepţională. Odată, asta era un miracol suficient. Dar lumea s-a schimbat, iar Principatul nu. Morrough poate învia morţii şi poate acorda nemurirea. Ferronii au găsit o modalitate de a transforma fierul lor umil în munţi aparent infiniti de bogăţie. Într-o lume ca aceasta, ce rost mai au focul sau aurul nesfârşit?"

Helena a rămas mută de uimire auzind astfel de critici rostite de un membru al Consiliului.

„Dacă asta crezi, de ce eşti aici?"

„Pentru că doresc să văd fiecare necromant şters de pe faţa pământului. Acesta este scopul Flăcării Eterne şi motivul pentru care Principatul poartă coroana. Voi vedea acest oraş ars până la cenuşă mai degrabă decât să permit necromanţilor să-l folosească ca fortăreaţă", spuse Crowther, arătându-şi dinţii. „Atâta timp cât Flacăra Eternă rămâne fidelă misiunii de a scăpa lumea de necromanţi, eu îi voi rămâne fidel."

Cuvintele lui erau înfiorătoare.

„Atunci acceptarea ofertei lui Ferron este un compromis – să colaborezi cu un necromant pentru a-i opri pe ceilalţi."

„Da, și pentru că nu avem altă opțiune în acest moment”, spuse Crowther, făcând un gest cu mâna.

Helena se abținu să menționeze alternativa ei. „Totuși, aș vrea să știu că există un scop tangibil în această înțelegere. Sunt singura vindecătoare pe care o are Rezistența, iar dacă Ferron...” Nu reuși să verbalizeze ce ar putea face Ferron. „Pe baza a tot ce ai spus, Ferron nu pare să aibă niciun motiv să ajute Flacăra Eternă. Nu înțeleg cum ar putea merita să avem încredere în el.”

Crowther doar a râs disprețuitor. „Sunt sigur că Ilva ți-a umplut capul cu povești frumoase despre importanța ta, dar ești ușor de înlocuit. Avem deja mai mulți candidați în vedere.”

Camera a devenit pentru o clipă neclară, iar Helena s-a simțit de parcă ar fi fost lovită în stomac.

Trăsăturile lui Crowther erau suficient de vizibile încât să-i poată vedea obrajii întinzându-se în timp ce zâmbea. „ Motivul pentru care cred în legitimitatea ofertei lui Kaine este că știu că nu este loial sau preocupat de cauza noastră, de aceea cred că este sincer în această privință. Familia Ferron a petrecut ultimul secol cercetând genealogia familiei și convingându-se de un drept imaginar de a domni, care a fost uzurpat de familia Holdfast. Nu căutau pe altcineva pe care să-l servească când a apărut Morrough; îl considerau un mijloc pentru atingerea unui scop, un străin cu resursele necesare pentru a provoca și submina Principatul în locul lor. Dar acum Morrough deține un avantaj prea mare. Ferron pariază că poate sabota Nemuritorii ajutându-ne până când balanța se va echilibra.”

„Pentru că dacă Nemuritorii și Flacăra Eternă se distrug reciproc, atunci...”

„Cine ar putea domni mai bine peste cenușă decât familia a cărei oțel poate reconstrui acest oraș?”

Helena se îndreptă, începând să înțeleagă strategia. „Deci ne va trăda în cele din urmă, dar nu înainte de a deveni o amenințare mai mare pentru Nemuritori.”

„Da.”

Ea dădu din cap încet, ignorând nodul de la stomac.

„Nu va fi niciodată loial, dar mă aștept să fie un spion excelent, dacă nu pentru alt motiv, atunci pentru vanitatea lui. A făcut deja mai mult pentru noi într-o zi decât a realizat Rezistența în ultimul an.”

„Ce vrei să spui?”

Crowther flutură două degete; erau atât de lungi încât îi aminteau Helenei de păianjenii cu coarne. „Când ne-a făcut oferta şi ne-a stabilit condiţiile, ca dovadă a sincerităţii sale, ne-a spus cum să ucidem licheii şi Nemuritorii fără foc."

„Lumitiul", spuse Helena, amintindu-şi cuvintele lui Luc, „zvonul" pe care îl auziseră.

„Da.

Vulnerabilitatea „talismanelor", cum le numeşte el, era o mostră din informaţiile pe care Ferron le putea oferi. Este probabil să fie un aranjament foarte benefic pentru noi în viitorul imediat."

Şi când nu va mai fi? Ce se va întâmpla cu ea atunci?

„Totuşi... nu am niciun interes să accept firimiturile lui Ferron. Vom profita de asta."

Helena se aplecă în faţă. „Cum?"

Crowther ridică sprâncenele, un zâmbet ciudat jucându-i-se pe buze. „Pentru că a făcut o greşeală când te-a cerut."

Inima Helenei se opri.

„Voia să ne facă să credem că motivul pentru care spiona era mama lui. Când nu l-am lăsat să scape cu minciuna asta, a fost nevoit să improvizeze şi a făcut-o inventând o scuză că te voia pe tine.

Aş zice că a fost o greşeală destul de gravă."

Îşi strânse mâna şi simţi cum înţepăturile din palmă începuseră să sângereze, lipindu-se de interiorul mănuşii. „De ce?"

Crowther se aplecă în faţă, trăsăturile sale subţiri ieşind din umbră.

„E o cerere ciudată, nu crezi? De ce ar vrea Kaine Ferron, moştenitorul breslei fierului, să o aibă pe Helena Marino?"

Ea clătină din cap.

„Ar fi putut cere orice, ar fi putut invoca o criză de conştiinţă, ar fi putut cere o grămadă de aur, dar în schimb, el te vrea pe tine? E o alegere iraţională." Crowther îşi bătu degetele gânditor. „Poate un semn al unei obsesii subconştiente."

Ochii lui o priviră pe Helena cu apreciere. „O obsesie e o slăbiciune, iar o slăbiciune e o oportunitate pentru noi. Aşa cum am stabilit, te vei duce la Ferron de două ori pe săptămână şi îmi vei aduce în siguranţă scrisorile lui, iar în timpul acelor vizite, vei face tot ce doreşte el."

„Ştiu."

„De asemenea, îl vei studia. Acum este treaba ta să observi totul. Descoperă-i slăbiciunile, dorinţele secrete. Foloseşte-ţi mintea ta presupus inteligentă. Lasă-l să creadă că are toată puterea şi fă-l treptat să înceapă să-şi dorească lucruri pe care nu le poate cere de la tine. Indiferent ce interes trecător a determinat asta, vreau să-l transformi într-o obsesie care să-l consume."

Ea îl privi increduloasă. „Nu am nicio idee cum să fac asta."

„Ei bine, atunci este norocos că ai un avantaj asupra lui."

Helena îl privi pe Crowther, nedumerită.

„Ferron plecase deja când ţi s-a descoperit vivimanţia. El nu ştie ce eşti. Cu abilităţile tale, poţi să-l faci să simtă orice vrei tu să simtă pentru tine. Fascinează-l."

Helena rămase uimită. „N-am folosit niciodată vivimanţia mea pentru a..."

„Dar ai putea, nu-i aşa?" Faţa lui se întări, ochii lui întunecaţi se îngustară.

Acesta era scopul conversației, destinaţia către care o condusese tot timpul. „Sarcina ta, Marino, este să foloseşti orice mijloace necesare pentru a-l îngenunchea pe Ferron. Vei folosi abilităţile tale blestemate pentru a-l face să uite că a dorit vreodată altceva în afară de tine."

Gâtul i se încleştă, faţa îi ardea. „Nu cred că este posibil..."

„ Atunci fă-o posibilă. Sau eşti doar o oaie docilă, aşa cum te vede Ilva?"

Helena tresări.

„Dacă vrei doar să fii o victimă, atunci pleacă. Sau poţi face lucrurile în felul meu, iar Kaine Ferron nu va mai fi stăpânul tău, ci ţinta ta, iar sarcina ta va fi să obţii cât mai multe informaţii de la el, până când noi nu vom mai avea nevoie de el." El zâmbi slab. „Alegerea este a ta."

CÂND CROWTHER A LĂSAT-O ÎN SFÂRŞIT să plece, Helena se simţea la fel de epuizată ca şi cum tocmai ar fi terminat o altă tură de trei zile la spital. El i-a spus că o va „anunţa" când va avea data şi locul pentru prima întâlnire, iar până atunci ea trebuia să se comporte ca de obicei.

Se duse la arhivele bibliotecii şi găsi vechi exemplare ale ziarelor tipărite după asasinarea principului Apollo. Era inclusă şi o fotografie a lui Ferron. Portretul său de student, făcut cu doar o săptămână înainte.

Se uită fix la băiatul din fotografia alb-negru.

Purta uniforma de elev, cu gulerul alb şi crocant care îi ţinea bărbia ridicată, şi insignele cu sigiliile breslei sale, fier şi oţel, pe jachetă. Elevii breslei purtau doar

insignele breslei, în timp ce Helena era obligată să poarte o eșarfă cu insigne pentru toate metalele în care era considerată competentă, de parcă nu ieșea deja suficient în evidență.

El avea părul închis la culoare, dar pielea și ochii palizi, tipici nordicilor, iar expresia lui era tensionată, cu o ușoară urmă de sfidare mândră, de parcă ar fi știut atunci la ce va fi folosită fotografia.

Ea îl studiă, memorând detaliile, încercând să-și imagineze cum ar fi acum, după mai bine de cinci ani.

Când rămase fără ziare de citit, consultă mai multe manuale medicale, precum și studii și teorii despre comportamentul uman și minte.

Nu găsea niciun motiv pentru care nu ar fi putut să-l captiveze emoțional și fizic cu vivimanția, așa cum voia Crowther, dar asta nu însemna neapărat că era posibil. Era posibil doar teoretic.

Nu putea fi ceva prea evident, doar suficient pentru a modifica ritmul cardiac și a stimula anumite hormoni și reacții la stimuli până când apărea o reacție fiziologică înrădăcinată. Folosirea vivimanției ar fi pur și simplu o scurtătură în vechile experimente comportamentale.

Helena știa din ani de vindecare că majoritatea oamenilor nu își dădeau seama când se folosea rezonanța asupra lor, cu excepția cazului în care manipularea era evidentă. Asta era una dintre lucrurile care îi făceau pe oameni să se teamă atât de mult de vivimanți: ideea că se putea face ceva fără știrea lor.

Dar dacă Ferron ar fi bănuit vreodată asta, ar fi ucis-o fără ezitare.

Asta însemna că va fi un proces gradual, care îi cerea să-l cunoască intim pe Ferron, pentru a-i putea citi corpul și emoțiile. Sentimentele pe care le evoca trebuiau să pară naturale. Subtile ca otravă, până când el era prea departe pentru a mai putea fi vindecat.

CAPITOLUL 25

Februa 1786

PUNCTUL DE LEGĂTURĂ SELECTAT SE AFLA LA avanpostul fabricii din nordul sediului central. Avanpostul era o structură satelit uriașă construită în râu, chiar sub barajul hidroelectric, ridicată pe stâlpi enormi care o țineau deasupra chiar și a celor mai mari inundații, dar suficient de aproape pentru a beneficia direct de energia electrică generată acolo.

Fabricile de acolo fuseseră închise din cauza războiului, iar avanpostul fusese distrus de ambele părți în timpul încercărilor inițiale de a-l controla pentru producția potențială de arme. Distrugerea fusese atât de masivă și extinsă, încât în cele din urmă a devenit practic inutilizabil. Odată ruinat, nu mai era suficient de strategic pentru niciuna dintre părți pentru a-l păstra, iar deoarece disputarea teritoriului ar fi putut pune în pericol barajul, a fost abandonat de comun acord.

Niciuna dintre părți nu dorea ca Paladia să rămână fără electricitate sau să fie acoperită de apă până la brâu.

Chiar și înainte de război, Helena considerase avanpostul unul dintre cele mai urâte lucruri pe care le văzuse vreodată, o pată neagră brutală pe un peisaj pitoresc. Pe lângă faptul că era urât, avanpostul umplea cerul cu fum negru, otrăvea apa și lăsa mlaștini urâte de nămol puturos în toată zona umedă, care se revărsau în cartierele sărace și în districtele joase în timpul Ascendenței.

Nu se apropiase niciodată de el.

În seara târzie a zilei stabilite, și-a schimbat uniforma, lăsând toate bunurile ei împachetate cu grijă în cufăr, inclusiv amuleta din piatră solară. Nu o mai purtase de la întâlnire, simpla vedere a acesteia făcând-o să se simtă rău.

S-a îmbrăcat în haine civile cât mai banale cu putință. Cu gluga trasă pe cap, ascunzând culoarea închisă a părului, era greu de remarcat. Doar o persoană care încerca să se ferească de război. De obicei, Nemuritorii nu deranjau civilii; ei preferau soldații Rezistenței ca sclavi necrothrall, deoarece aceștia erau înarmați și antrenați să lupte.

Traseul era relativ simplu. Trebuia doar să meargă spre nord de la Cartierul General și să traverseze podul către continent. Deoarece vârful nordic al insulei era construit pe platou, nu trebuia să se deplaseze prin diferitele niveluri ale orașului. Poarta drumului era închisă. Gărzile staționate la poarta pietonală au verificat documentele și actele de identitate furnizate de Crowther și i-au permis să treacă.

Râul se învârtea dedesubt, nici măcar nu era încă sezonul inundațiilor, doar apa provenită din furtunile de munte.

A ajuns pe continent și a urmat drumul până la baraj, apoi a traversat un al doilea pod peste apă până la avanpost. A fost surprinsă de numărul mare de oameni de acolo. Deoarece instalația era abandonată, mulți dintre civilii mai săraci, care nu erau alchimiști și se temeau să se alieze cu vreuna dintre părți, fugiseră acolo:

avanpostul era singurul loc îndepărtat de luptă care nu necesita să înduri brutalitatea iernii din munţi.

Avanpostul era o combinaţie între un labirint şi un oraş. Zidurile uriaşe din metal şi beton îl făceau claustrofobic. Fabricile erau sabotate în moduri posibile doar cu ajutorul alchimiei. Transmutări şi alchimizări bizare erau folosite pentru a distruge maşinării complexe. Locuinţele erau mai intacte şi foarte aglomerate. Clădirea pe care i se spusese să o găsească avea simbolul alchimic al fierului încrustat în uşa decorativă din mozaic.

Helena intră, încercând să nu pară pierdută.

Deasupra capului se afla un luminator, dar acum sticla acestuia acoperea podeaua. Doar câteva dintre unităţi aveau uşi. Etajul al doilea, la stânga, a patra uşă. Numărul de lângă ea era şters.

Helena îşi scoase mănuşile şi bătură ferm, încercând să nu facă prea mult zgomot.

Nu se întâmplă nimic. Aşteptă şi verifică harta. Poate că venise prea devreme.

Ei bine, avea să aştepte. Stătea în picioare, aparent calmă, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Uşa se deschise brusc, iar lumina unei lanterne electrice se revărsă pe palier. Kaine Ferron stătea încadrat în uşă.

Arăta identic cu portretul său din ziar, de parcă nu îmbătrânise nici măcar o zi. Cinci ani şi timpul nu-l atinseseră.

Nici măcar nu părea să aibă şaptesprezece ani. Avea o constituţie fizică zveltă, de genul celei pe care o au băieţii imediat după o perioadă de creştere rapidă, înainte de a se dezvolta. Chiar şi părul său negru era pieptănat în acelaşi mod în care îl purta la Institut, de parcă ar fi trecut direct prin ani.

Purta o uniformă gri-piatră care se potrivea aproape perfect cu culoarea ochilor lui, gri-câmp. Era uniforma membrilor de rang mediu-superior ai Undying. Cu cât rangul era mai înalt, cu atât uniforma era mai închisă la culoare. Generalii purtau uniforme complet negre.

El o privea leneş, cu faţa lui straniu de tânără.

Circumstanţele erau deja odioase, dar, cumva, ceea ce o luase prin surprindere era faptul că el arăta atât de tânăr.

Ea rămase cu gura căscată, privindu-l, până când el se mişcă în sfârşit, ţinând uşa puţin mai larg deschisă, în semn de invitaţie, creând suficient spaţiu pentru ca ea să se strecoare pe lângă el, dacă îl atingea.

Inima îi sări în gât când păşi înăuntru.

În timp ce trecea pragul, era împărţită între dorinţa de a inspecta unitatea şi teama de a-şi lua ochii de la Ferron pentru o clipă.

În fracţiunea de secundă în care s-a întors, ochii ei au alergat prin cameră, înregistrând cât mai multe detalii posibil. Era simplă şi goală. O singură cameră cu pereţi murdari şi podea cu gresie crăpată, mobilată doar cu o masă de lemn şi două scaune. Fără pat, fără canapea. Nu ştia dacă ar trebui să fie uşurată sau îngrozită.

Corpul ei ameninţa să tremure incontrolabil. Abia auzea uşa închizându-se din cauza zgomotului sângelui care îi bubuia în urechi.

Se întoarse cu faţa spre el, încercând să-i imite indiferenţa leneşă, pentru a nu trăda cât de speriată era. Degetele lui abia au atins suprafaţa uşii, dar ea a auzit un mecanism mişcându-se în interiorul acesteia înainte ca încuietoarea să se închidă, închizând-o înăuntru.

Când el s-a întors cu faţa spre ea, ea a vorbit.

„Ferron, înţeleg că vrei să ajuţi Rezistenţa.” Vocea ei părea să vină de undeva de departe. Mintea ei era în fierbere. Se grăbea înainte.

Câţi oameni ucisese? Era clar că era unul dintre Nemuritori şi asta de ani de zile. Câţi necrothralli controla? De ce o ceruse pe ea? De ce o voia? Dacă o rănea, ar fi putut să se vindece înainte de ora stingerii sau ar fi rămas blocată acolo, la Outpost, peste noapte?

Întrebările îi răsunau în cap, în timp ce frica o cuprindea ca un parazit. O simţea insinuându-se în oasele ei, găsind fiecare crăpătură în hotărârea ei pentru a se ascunde.

„Înţelegi condiţiile?”, o întrebă el, înclinând capul evaluativ. Faţa lui putea părea înşelător de tânără, dar ochii lui nu erau.

Ea îi privi. „Iertare completă. Şi pe mine. În schimbul informaţiilor tale.”

„Acum şi după război.” Ochii lui sclipeau în timp ce spunea asta.

Helena nu-şi permise să reacţioneze. După ani petrecuţi în spital, învăţase să-şi ignore sentimentele şi să-şi facă treaba.

„Da”, spuse ea, fără emoţie. „Sunt a ta.”

Ferron o putea poseda fizic, dar mintea şi sentimentele ei îi aparţineau. Dacă le voia, trebuia să depună mai mult efort.

Apropie-te, Ferron. Devino atât de obsedat de găsirea vulnerabilităţilor mele, încât să nu observi cele pe care le creez în tine.

El zâmbi, iar în acel moment, vârsta lui reală se văzu brusc, nu o dispariţie fizică, ci o privire de răutate atât de evidentă, întărită de timp, încât şterse temporar faţada tinereţii.

„Promiţi?" întrebă el.

„Dacă vrei."

El zâmbi rapid, expresia tăind ca o coasă peste faţa lui, mai mult o rană decât o emoţie reală. „Atunci jură. Vreau să te aud spunând-o ca pe un jurământ."

Ea nu se lăsă să ezite sau să se gândească, ci doar îşi apăsă mâna peste inimă. „Jur, pe spiritele celor cinci zei şi pe sufletul meu, Kaine Ferron, că sunt a ta atât timp cât voi trăi."

Abia după ce a rostit aceste cuvinte s-a gândit la celelalte jurăminte pe care le făcuse în viaţa ei. La toate promisiunile contradictorii pe care le făcuse. Va trebui să găsească o cale să le împace cumva.

La auzul acestor cuvinte, el a făcut un pas spre ea.

În ochii lui se citea o curiozitate prădătoare, ca a unui lup care vânează prada.

Înainte ca el să apuce să o atingă, ea izbucni: „Până când vom câştiga, nu poţi să-mi faci nimic care să interfereze cu... cu celelalte responsabilităţi ale mele în Rezistenţă. Trebuie să mă pot întoarce fără... fără să atrag atenţia."

El se opri, ridicând o sprânceană. „Bine... Va trebui să te ţin în viaţă până când totul se va termina." Suflă. „Ei bine, presupun că asta ne dă ceva de aşteptat cu nerăbdare." Se aplecă spre ea, apropiindu-şi faţa de a ei. „Vom păstra distracţia adevărată pentru mai târziu."

„Vreau să juri", spuse ea, iar vocea îi tremură.

El îşi puse mâna pe locul unde ar fi trebuit să fie inima. Ea nu era sigură dacă Nemuritorii aveau inimă.

„Jur", spuse el, cu o reverenţă exagerată, respiraţia lui atingându-i gâtul, „pe zei şi pe sufletul meu" – râse în timp ce spunea asta – „că nu voi interveni."

Ea îşi întinse gâtul înapoi, ochii îngustaţi, suspicioasă în privinţa cooperării lui. Ştia că era un jurământ gol, dar de ce să intre în joc? El avea tot avantajul şi, în loc să-l exploateze, se prefăcea că era un fel de acord reciproc.

Observând privirea ei scrutătoare, el se îndreptă şi o ocoli, clătinând din cap când ea încercă să-l ţină în câmpul ei vizual. Ochii lui străluceau de amuzament.

„Măi, eşti suspicioasă în privinţa mea, nu-i aşa? Lasă-mă să ghicesc: crezi că totul este o stratagemă din partea mea şi că îmi voi schimba părerea în momentul în care voi obţine ce vreau."

Helena rămase nemişcată.

„Da, exact asta crezi." Se opri brusc. „Ce zici de asta? Ca dovadă a sincerităţii mele, nu te voi atinge. Deocamdată." Ochii lui se îndreptară leneşi în jos. „La urma urmei, am specificat că trebuie să fii de acord, iar tu nu pari foarte dispusă."

Ar fi trebuit să simtă uşurare, dar, în schimb, era îngrozită de propunerea lui. Nu asta voia. Trebuia să-şi înceapă misiunea imediat; cu cât dura mai mult să înceapă, cu atât era mai probabil ca Ferron să-şi piardă interesul înainte ca ea să pună mâna pe el. Dar cum putea să spună asta fără să-şi dezvăluie intenţiile?

Părea să-i observe disconfortul faţă de ofertă şi zâmbi lent, ca un lup. „ Între timp, te voi lăsa să te întorci la preţioasa ta Flacără Eternă cu informaţiile mele şi voi găsi alte modalităţi de a mă bucura de compania ta."

Gândul de a consimţi la orice lucru îngrozitor voia el era destul de rău, dar a fi forţată să rămână înfricoşată era şi mai rău.

Îşi strecură o mână în spatele ei, strângând-o într-un pumn strâns până când unghiile îi muşcară palma, tăieturile aproape vindecate pulsând, ameninţând să se deschidă din nou.

„E... generos din partea ta", spuse ea cu o voce pe care spera să fie convingător de umilă.

„Da, sunt generos. Totuşi." Ferron păru brusc evaluator. „Cred că ar trebui să-mi dai ceva, cel puţin." Zâmbetul pe care îl afişă era veninos. „La urma urmei, a trebuit să renunţ la nişte informaţii destul de preţioase pentru a te câştiga. Cu siguranţă merit ceva în schimb, pentru a-mi încălzi inima rece."

Helena simţi un gol în stomac, echilibrul ei dispărând.

„Ce... ce vrei?", întrebă ea cu voce rigidă.

Încercă să calculeze opţiunile probabile, dar era deja copleşită de posibilităţi. Nu-i plăcea să se gândească la genul de lucruri pe care bărbaţii le considerau o favoare.

„Nu pari foarte entuziastă." El afişă o expresie de durere prefăcută, bosumflându-se şi arătând atât de tânăr încât ea aproape se retrase fizic.

„Ce vrei să fac?" întrebă ea prin dinți. „Spune-mi și o voi face."

El scoase un râs răgușit. „Zeii mei, Marino. Ești disperată."

„Sunt aici. Am presupus că era evident", spuse ea cu voce stinsă, incapabilă să-l mai privească.

„Ei bine, din moment ce ești lipsită de creativitate când vine vorba de recunoștință: sărută-mă cu sinceritate", spuse el, iar apoi, ca și cum ar fi fost o idee de ultim moment, adăugă: „Pe baza performanței tale, voi decide cât de multe informații mă simt inspirat să-ți dezvălui".

Un sărut? Doar un sărut? Era mai bine decât se așteptase, dar tot nu voia să se apropie de el.

El o provoca. Era evident. Din momentul în care bătuse la ușa aceea, tot ce făcuse el era menit să o țină în tensiune.

Sărutul acesta era menit să agraveze situația. Să-i pecetluiască sentimentul de umilință și să-i cimenteze resentimentul față de el, convingerea că era scutită de rușine doar datorită indulgenței lui. Se aștepta ca ea să-l urască, să fie atât de distrasă de emoțiile ei încât să fie ușor de manipulat pentru a-și alimenta propria mizerie.

Era un joc. Nimic din toate astea nu era real. Ea era o jucărie, ceva ce el aruncase pe lista cererilor sale ca tactică de diversiune. Ea nu făcea parte din planul lui real.

Trebuia să-și amintească asta.

Ea păși spre el.

Ferron era meticulos compus, de la unghiile sale îngrijite până la fața sa fără vârstă, toate ascunzând monstrul care se ascundea sub pielea sa.

Pupilele îi erau contractate, ochii lui erau inexpresivi, plini de dezinteres.

Ea și-a adunat rezonanța până când a simțit-o vibrând în vârfurile degetelor și a temperat-o până a devenit subțire ca firul de păianjen.

Nu îl va manipula încă – era mult prea devreme – dar sărutul era o ocazie să îl atingă, să descopere cum se simțea. Și ce simțea el pentru ea. I-ar fi dat un punct de plecare.

Își strecură brațele în jurul gâtului lui, fără să-și lase încă mâinile goale să-i atingă pielea. Degetele ei alunecară peste lâna fină și întunecată a hainei lui, trăgându-l spre ea.

El zâmbi în timp ce se aplecă, ca și cum ar fi fost amuzant.

Când buzele lor erau aproape să se atingă, ea ezită, aşteptându-se ca el să-şi înfigă mâna direct în pieptul ei şi să-i smulgă inima, aşa cum îl ucisese pe tatăl lui Luc.

Tremură şi ştia că el simţea asta.

Respiraţia lui mirosea a ienupăr: piperată, ascuţită şi proaspăt tăiată.

Ochii lui erau din nou languizi, cu genele coborâte când o privi. Se întrebă ce vedea el când o privea.

Criminalii sunt tot oameni, îşi spuse ea. Iar el era doar un băiat.

Aşa că îi dădu un sărut lent şi dulce, aşa cum îşi imagina că ar săruta pe cineva pe care îl dorea. Nu încercă să-l facă seducător sau provocator. Îl lăsă să fie ezitant. Un prim sărut, pentru că era primul ei sărut.

În timp ce îl săruta, îşi lăsă degetele să-i mângâie ceafa, alunecând prin părul lui, urmând curbura craniului, apoi lăsă un şoaptă din rezonanţa ei să-i pătrundă sub piele.

Ferron nu era uman.

Ştia că Nemuritorii erau nenaturali, dar nu era pregătită pentru cât de nenatural îl simţea.

Îl putea simţi, îl putea cartografia ca pe oricine altcineva, bătăile inimii sale, nervii, venele, curenţii de energie, toate faţetele interconectate ale unui corp, dar se simţea greşit. Ca şi cum ar fi încercat să atingă reflexia unei oglinzi în loc de o persoană.

Ferron era acolo, fizic. Şi era viu, tehnic vorbind. Dar era imuabil într-un mod pe care mintea ei pur şi simplu refuza să-l înţeleagă.

Nu se putea lăsa să se concentreze asupra acestui lucru. Trebuia să acorde atenţie la ceea ce trebuia să facă, şi anume să-l sărute. Totuşi, găsea fiziologia lui mult mai interesantă decât gura lui.

Îşi lăsă una dintre mâini să alunece în jos, cu palma apăsată pe faţa lui, oferindu-şi un contact mai direct, trăgându-l mai aproape. Îşi pierdea concentrarea, dar corpul lui o fascina.

Cum era posibil? Nu se putea abţine să nu se apropie puţin mai mult.

Ritmul bătăilor inimii lui se schimbă, apoi se schimbă din nou.

Mintea ei îşi aminti brusc realitatea fizică a ceea ce făcea: braţul ei era în jurul gâtului lui, o mână pe faţa lui, corpul arcuit împotriva lui pentru a compensa diferenţa de înălţime.

El se îndepărtă brusc de ea.

Ea se sperie, dar îşi lasă imediat mâinile jos, încercând să nu respire greu şi să nu pară la fel de dezorientată pe cât se simţea. Oare el îi observase rezonanţa? Ea căută semne de suspiciune sau furie în expresia lui.

Ochii lui erau mai întunecaţi şi părea mult mai puţin stăpân pe sine, cu părul ciufulit şi căzându-i peste faţă.

„Ei bine." El clipi şi scutură din cap.

„A fost cu siguranţă... ceva." Îşi trecu degetul mare înmănuşat peste gură.

„Eşti plină de surprize", adăugă după o clipă, cu vocea mai joasă decât înainte.

Helena nu ştia ce să răspundă, aşa că spuse primul lucru care îi veni în minte. „Spui asta tuturor fetelor?"

El râse şi îşi trecu mâna prin păr pentru a-l da la o parte de pe faţă. „Nu, nu pot spune că da."

Urma o pauză.

Probabil se aştepta ca ea să-l muşte.

Căldura îi urcă în obraji. Îşi dorea să fi făcut-o, dar fiziologia lui era atât de interesantă. Nu putea să întâlnească ceva de genul ăsta şi să-l ignore.

El îşi curăţă gâtul. „Am ceva pentru tine." Îşi băgă mâna în buzunar şi îi aruncă un obiect.

Ea îl prinse reflexiv şi îl studiă. Era un inel de argint pătat; îl recunoscu atât după aspect, cât şi după rezonanţă, deşi rezonanţa ei cu argintul era minimă, insuficientă pentru ca repertoriul ei să fie considerat nobil. Totuşi, acest inel era forjat manual, nu creat prin transmutare; putea vedea urmele ciocanului care îi conferiseră un model scaldat, aproape geometric.

Un lucru bizar pentru un alchimist al fierului.

„Un simbol al relaţiei noastre", spuse Ferron, iar când ea ridică brusc privirea, el ridică mâna dreaptă pentru a-i arăta un inel identic pe degetul arătător. „Există o legătură oglindită între ele. Dacă fac ceva cu al meu, tu o vei simţi.

O voi transmuta pentru a se încălzi scurt dacă am nevoie să ne întâlnim. De două ori dacă este urgent. Îţi recomand să vii foarte repede dacă se întâmplă să ardă de două ori."

Ea inspectă inelul. Împletitura oglindită era modul în care funcţiona brăţara ei de apel de la spital. Era o formă de transmutare incredibil de rară. Puţini alchimişti aveau abilitatea de a o gestiona. Aceasta făcea piesele foarte valoroase, dar erau utile doar atâta timp cât piesele legate erau contabilizate.

Flacăra Eternă ținea o evidență strictă a tuturor celor care purtau una.

Ea a încercat să-l pună pe degetul arătător al mâinii stângi, deoarece era mâna ei nedominantă pentru transmutare, dar l-a găsit prea mic. S-a resemnat, alunecându-l pe degetul inelar stâng.

„Rezonanța mea cu argintul este doar acceptabilă, dar cred că pot gestiona o schimbare de temperatură. Te chem în același mod?", întrebă ea.

„Nu", răspunse el brusc, cu o voce surprinzător de vehementă. „Nu mă chemi niciodată. Dacă mă arzi vreodată, această înțelegere se anulează.

Nu sunt un câine. Dacă ai nevoie de mine, poți veni aici și aștepta sau să lași un bilet, iar eu voi veni când voi avea timp."

Răutatea lui era surprinzătoare după toată calmul lui batjocoritor. Crowther avea dreptate: Ferron nu voia să fie condus de nimeni. El tânjea după putere.

„Păi, nu pot veni întotdeauna imediat", spuse ea. „S-ar putea observa dacă ies la ore nepotrivite. Cu excepția urgențelor, ar fi mai bine să respectăm un program."

„Bine."

„În fiecare Saturnis și Martiday ies să cumpăr medicamente chiar înainte de răsărit. Nimeni nu va observa dacă mă întorc puțin mai târziu. Ți-ar conveni? Aș putea să ies în alte zile, dacă preferi."

El dădu încet din cap. „E în regulă. Dacă nu pot din vreun motiv, întoarce-te seara."

„Și dacă nu pot?" întrebă Helena, neînțelegând de ce era atât de reticent să folosească inelele pentru altceva decât semnalizarea de bază. Drumul până la avanpost nu era suficient de scurt încât să merite să fie făcut inutil.

„Sunt sigur că o să găsesc o soluție", spuse el, zâmbindu-i. Apoi băgă mâna în haină și scoase două plicuri, alegând unul.

„Prima mea tranșă, atunci", spuse el, întinzându-i-l.

Ea îl luă de la el. Era adresat unei Aurelia Ingram.

„Crowther are deja codul", spuse Ferron, în timp ce ea stătea în picioare, studiind adresa.

„Am încredere că are bunul simț să nu folosească totul dintr-o dată."

„Serviciile tale vor fi unul dintre secretele cele mai bine păzite ale Rezistenței. Nu vom face nimic care ar putea să te compromită."

El dădu din cap vag. „Atunci ne vedem marți. Acum ieși și asigură-te că iei o altă rută când pleci."

CAPITOLUL 26

Februa 1786

„CE VREI SĂ SPUI CU CĂ REZONANȚA TA ȚI S-A PARUT greșită?”, spuse Crowther când Helena termină de povestit tot ce se întâmplase. El o chemase în biroul său în clipa în care ea trecuse de porți.

Helena își încrucișă brațele, îmbrățișându-se.

„Presupun că este din cauză că el este Nemuritor. A fost diferit de ceea ce mă așteptam. Nu sunt sigură dacă îl pot transmuta. Arată identic cu portretul său de student; poate că nu poate fi schimbat. Nu pare posibil, și chiar dacă ar fi, nu sunt sigură că pot face asta suficient de subtil.”

„Ar ajuta un subiect de testare?”

Ea îl privi cu groază. „Ce? Nu.”

„Ar fi eficient, nu-i așa?”

„Nu”, repetă ea. „Sunt vindecătoare, am depus jurământul...”

„Nu, nu ești”, o întrerupse Crowther, cu o șoaptă în voce ca o tăietură de foarfece.

„Nu în această cameră, nu în această misiune. Nu am nevoie de un vindecător. Am nevoie de un vivimancer care să facă ceea ce este necesar. Eroismul este ceva ce alții fac pentru masele populare. Munca de informații – munca noastră – înseamnă să descifrăm oamenii prin orice mijloace necesare pentru a le descoperi secretele. Acum faci parte din asta. ”

Helena îl privi cu furie. „Știu cum să mă ocup de aspectele fiziologice; nu sunt sigură în privința regenerării. Dacă nu ai unul dintre Nemuritori la îndemână, un subiect de testare nu are niciun rost.”

Crowther se lăsă pe spate și privi cu amărăciune. „Nu în prezent, dar este posibil dacă este nevoie.” Își strânse ochii. „El ți-a dat inelul acela?”

Helena îl scoase și îl împinse peste birou. „Este legat. Intenționează să-l folosească pentru a mă chema în caz de urgență. A fost foarte clar că înțelegerea se anulează dacă îl folosesc în sens invers. Ai avut dreptate în privința lui, este incredibil de mândru. Doar ideea de a fi chemat de mine l-a înfuriat.”

Crowther examină inelul, rostogolindu-l între degete. „Este din argint?”

„Da.”

El dădu din cap. „Probabil l-a moştenit de la mama lui. Ea era alchimistă de argint aici, la Institut. O familie nobilă minoră, dar cu un talent acceptabil. Atreus a fost destul de îndrăgostit de ea o vreme."

„Îi cunoşteai?" Helena îl privi curios pe Crowther.

„Pe ei. Sentimentele dintre bresle faţă de studenţii sponsorizaţi nu erau diferite atunci. Toată lumea a presupus că era o pasiune trecătoare. Un Ferron nu s-ar fi îndepărtat atât de mult de rezonanţa sa. A fost un şoc când Atreus s-a căsătorit în linişte cu ea, evident din obligaţie. Nu-mi pot imagina cum un om ambiţios ca Atreus s-a iritat de această legătură, dar nu-şi putea permite condamnarea socială şi religioasă de a o părăsi."

Oricine studia metalurgia ştia că argintul şi fierul erau metale incompatibile. Nu puteau fi aliaţi. Argintul era însă un metal nobil, ceea ce ar fi plasat soţia deasupra soţului în ceea ce priveşte statutul social, dacă nu şi averea.

„Kaine a fost conceput în afara căsătoriei, atunci?", întrebă ea ezitant.

Crowther clătină din cap. „Nu, el a venit ceva mai târziu. Enid a avut... dificultăţi. Au fost avorturi spontane, în mod clar o combinaţie nefericită de rezonanţă. Când Enid a fost adusă la spital, însărcinată, medicii aveau motive să creadă că starea ei arăta semne clare de vivimantie la copil. Familia Ferron a fost avertizată despre ceea ce purta ea şi a fost sfătuită, dar Atreus era disperat să aibă un moştenitor. Au dispărut la conacul lor de la ţară. Câteva luni mai târziu, Atreus a fost prins angajând vivimanţi pentru a ajuta la gestionarea sarcinii şi arestat pentru câteva săptămâni. Până când a fost eliberat, Kaine se născuse deja."

Crowther a pus inelul pe birou.

„După aceea, au trăit foarte liniştiţi la conacul lor de la ţară. Se spune că naşterea a fost atât de traumatizantă pentru Enid, încât ea nu a mai ieşit niciodată în societate. Atreus vorbea rar despre ea. Au apărut zvonuri printre bresle că Kaine era un Lapse şi că familia se străduia să ascundă acest lucru. În cele din urmă, credinţa a devenit atât de răspândită, încât Atreus nu a avut de ales decât să-l prezinte societăţii breslei, dar îl controla pe băiat. Ca pe un câine în lanţ. Ştia că, dacă ar fi existat vreun semn de vivimantie, Flacăra Eternă ar fi acţionat. Atreus plătise atât de scump pentru moştenitorul său, încât nu-şi putea permite să-l piardă. A fost oarecum surprinzător când Atreus l-a înscris la Institut, dar ce altceva putea face? Dacă Kaine nu putea infirma zvonurile despre abilităţile sale şi nu obţinea certificarea, familia ar fi pierdut controlul asupra breslelor.

„De unde știi toate astea?”, întrebă Helena, punându-și inelul la loc.

Crowther ridică o sprânceană. „De ce crezi că am fost adus în facultate și numit consilier academic al lui Kaine Ferron?”

Helena rămase cu ochii mari. „Îl urmăreai pentru a găsi semne.”

Crowther dădu scurt din cap. „Da, era unul dintre studenții pe care mi s-a cerut să-i observ. Din păcate, am fost repartizat să investighez zvonurile din oraș. Dacă aș fi fost aici, aș fi observat că ceva nu era în regulă când s-a întors după execuția tatălui său. Atunci, totul ar fi putut fi cu totul altfel.”

CÂND HELENA A AJUNS LA blocul de locuințe în săptămâna următoare, și-a scos mănușile și s-a oprit, apăsând mâna pe ușă, folosindu-și rezonanța pentru a simți mecanismul din interior. Chiar dacă unitatea părea abandonată atât în interior, cât și în exterior, ea și-a dat seama că ușa avea o încuietoare complexă.

Cele mai bune încuietori erau o combinație de metal și compuși rari, adesea adaptate rezonanței specifice a proprietarului, și includeau de obicei și unele metale inerte, toate menite să creeze puncte oarbe. Pentru a o descuia, alchimistul trebuia să știe cum trebuia să se simtă mișcarea mecanismelor și pe care dintre ele să le manipuleze.

Își lăsă degetele pe panou în timp ce bătea. Urmărea modul în care se roteau, atât de concentrată pe modelul pe care îl urmau, încât nu era pregătită când o mână palidă se întinse, apucând-o de încheietură și trăgând-o înăuntru.

Ușa se trânti în urma ei și Ferron o împinse cu spatele la perete.

S-a dus promisiunea lui de a nu o atinge.

Se aplecă și își apăsă palma pe partea laterală a gâtului ei, cu vârfurile degetelor urmărind crestăturile coloanei vertebrale. Ea se forță să-și ridice bărbia în timp ce capul lui se aplecă spre al ei.

Începu să inhaleze, dar nu se putea mișca. Inima i se opri când își dădu seama de asta.

Ferron se retrase, studiind-o cu ochi inexpresivi, lipsiți de emoție.

Plămânii ei începuseră deja să ardă în timp ce încerca să înțeleagă exact ce îi făcuse. Deși era o vindecătoare experimentată, nimeni nu folosise vreodată vivimanția asupra ei.

El îşi înclină capul, ţinând-o în picioare lângă perete, apucând-o de un umăr. „Ai vreun instinct de autoconservare? Aş fi putut să te omor de cincizeci de ori numai în clădirea asta.”

Helena nu putea răspunde. Ochii ei începuseră să se umfle. Cel puţin inima îi funcţiona încă; bătea cu putere în pieptul ei. Ochii ei trebuie să fi arătat îngroziţi, pentru că el chicoti.

„Nu-ţi face griji, nu voi profita de tine”, îi spuse el încet la ureche.

Degetele lui abia se mişcară şi paralizia din plămânii ei dispăru, dar numai din plămâni.

Ea trase o răsuflare sacadată printre dinţi, pentru că era singurul lucru pe care îl putea face în locul unui ţipăt.

Nu găsea nicio cale să-şi elibereze corpul de sub controlul lui, nici măcar nu-şi putea găsi propria rezonanţă. El o luase complet prin surprindere, făcând-o să creadă că voia să o sărute.

„O să-ţi arăt ceva interesant acum.

Mi s-a spus că este unul dintre talentele mele speciale.” Mâna lui liberă apăsă pe fruntea ei, întunecându-i vederea.

Acesta a fost singurul avertisment pe care l-a primit înainte ca rezonanţa lui să pătrundă în mintea ei ca un ac mare care îi străpungea craniul.

Corpul ei se zbătu.

Îl putea simţi. Rezonanţa lui lovi conştiinţa ei ca un fulger, iar amintirile îi apăru în faţa ochilor ca un zoetrop.

Era ca şi cum retrăia momentul: umerii ei lipiţi de perete, corpul lui aplecat, ridicându-i faţa; apoi timpul a sărit înapoi şi mâna ei a fost apăsată pe uşă; apoi îşi găsea drumul prin blocul de locuinţe şi apropierea claustrofobică a clădirilor.

Ferron se adânci în memoria ei; ea se privi pe sine înşivă punându-şi geanta medicală pentru a pleca.

El îi putea citi gândurile.

Nu putea lăsa asta să se întâmple.

Se zbătu, încercând să se elibereze, să-şi smulgă conştiinţa din controlul lui.

El se adânci şi mai mult.

Ea se afla într-un laborator de chimie gol, transformând mai multe compuşi rari într-un elixir. Îi acoperi inelul cu el, având grijă să nu perturbe legătura oglindită.

Ferron a dat drumul foarte brusc, iar paralizia a dispărut.

Genunchii i s-au îndoit şi a alunecat pe perete, capul îi pulsa atât de violent încât abia putea să vadă drept.

„Ce ai făcut cu inelul meu?", a întrebat el, stând deasupra ei.

„Ce mi-ai făcut?", a replicat ea, cu vocea tremurândă.

„Este un truc pe care l-am învăţat de la Artemon Bennet", a spus el, îndepărtându-se de ea.

„El îi spune animancy. Când capturăm luptători ai Rezistenţei, nu este neobişnuit să le examinăm amintirile. Aşa că, dacă vei fi vreodată capturată, există şansa să ţi se întâmple şi ţie. Ceea ce te face o povară pentru mine."

Helena închise ochii, încercând să se calmeze. Flacăra Eternă nu avea idee că se poate face aşa ceva. Ce fel de apărare era posibilă?

„Acum, o să te întreb din nou." Vocea lui Ferron era implacabil de rece. „Ce ai făcut cu inelul meu? Unde este?"

Ea înghiţi, forţându-se să vorbească cu voce fermă. „Este un elixir care se leagă de suprafaţă. Acoperirea îndoaie lumina pentru a face lucrurile greu de observat, dacă nu ştii să le cauţi."

El se aplecă şi îi ridică mâna stângă, degetul său mare alunecând peste degetele ei până când găsi inelul prin atingere. Ochii lui se îngustară. Îi înclină mâna într-o parte şi în alta.

Sprâncenele lui se ridicară.

Ea îşi dădu seama că el putea vedea din nou inelul.

El rămase tăcut pentru un moment lung. „Nu am auzit niciodată de aşa ceva."

„Nu a fost niciodată dezvoltat complet."

O sprânceană se ridică când o privi în ochi. „Al tău?"

Ea dădu din cap cu reticenţă. „Unul dintre proiectele mele de licenţă. Nu am reuşit însă să-l fac să funcţioneze bine pe obiecte mult mai mari decât acesta. Refracţia devine neregulată."

El se ridică, trăgând-o şi pe ea în picioare.

Ea se strădui să nu se retragă, acum că ştia ce putea face el cu acea atingere.

„Nu-mi voi pierde acoperirea din cauza incompetenţei tale", spuse Ferron.

Helena nu fusese niciodată numită incompetentă în viaţa ei şi se înfurie. „Nu ştiam că imunitatea la citirea gândurilor era ceva ce te aşteptai de la un trofeu de război."

„Nu e citirea gândurilor”, spuse Ferron, cu un aer disprețuitor. „Ce am făcut a fost doar o mică manipulare a creierului tău. Poate părea că am pătruns în mintea ta și ți-am văzut gândurile la fel de vivid ca și cum le-ai retrăi, dar, dacă nu le analizez în detaliu și nu le redau, sunt doar fragmente; majoritatea se pierd în zgomot. Doar lucrurile pe care te concentrezi sunt suficient de clare pentru a fi descifrate cu ușurință. Dacă ești vreodată prinsă, nu-l lăsa pe interogator să te păcălească să crezi că a văzut mai mult decât a văzut.”

„Deci, ce ai văzut?”, întrebă ea, încercând să înțeleagă.

El zâmbi. „În principal, teroarea ta. Dezorientarea ta cu frică te-a făcut vulnerabilă. Nu erai suficient de coerentă pentru a face ceva ca să te opui. Apoi totul a devenit neclar. Cele două momente clare au fost când analizai ușa și inelul. Erai atât de concentrată pe ele, încât nu te gândeai la nimic altceva care ar fi putut estompa amintirile. Mintea este excelentă în a-și trăda prioritățile.”

Deci un interogator nu putea vedea totul, ci doar lucrurile importante. Minunat.

„Ce pot face pentru a mă proteja?” Ura faptul că trebuia să-l întrebe. „Cum te aștepți să previn asta?”

„Un interogator nu se va opri până nu va obține informații valoroase. Dacă ești capturată, nu poți face nimic pentru a-l opri, dar dacă te consideră slabă, nu te va cerceta cu atenție. Trebuie să renunți la ceva suficient de valoros încât să pară legitim, pentru a ascunde lucrurile care contează cel mai mult.”

Ea se gândi la asta, încă sprijinită de perete, pentru că nu era sigură că picioarele o vor ține.

„Gândește-te la asta. Alege ceva. Dacă caut informații despre Flacăra Eternă sau Holdfast, ce poți renunța care să pară cel mai mare secret al tău? A folosi rezonanța asupra minții în felul acesta este ca și cum ai da foc casei cuiva. Mințile se închid instinctiv pentru a proteja ceea ce este cel mai important de ascuns. Trebuie să te antrenezi să faci invers. Concentrează-te pe ceea ce nu contează. Și amintește-ți, orice crezi că au văzut, dacă nu le atragi atenția sau dacă nu sunt extrem de meticuloși, au văzut doar o frântură. Nu te concentra pe asta.”

Ea dădu din cap încet. „Bine.”

„O să te testez din nou săptămâna viitoare. Fii pregătită.”

CAPITOLUL 27

Februarie 1786

CÂND HELENA I-A SPUS LUI CROWTHER DE CE ERA CAPABIL FERRON, el a îndepărtat-o de la toate întâlnirile Flăcării Eterne și a tăiat-o de orice informație referitoare la locul unde se afla Luc.

Toată lumea a presupus că era din cauza misterioasei ei „căderi nervoase" despre care se vorbea în șoaptă. Acest lucru era convenabil pentru Crowther, dar o făcea pe Helena să fie și mai marginalizată decât de obicei.

Ea a fost ușurată când Ferron a invitat-o calm să intre data viitoare, în loc să o abordeze înainte să treacă de ușă.

Clădirea era deprimant de mohorâtă. Era clar că nu se acordase prea multă atenție confortului muncitorilor care locuiau acolo pe vremea când fabricile funcționau.

„Ești gata?", o întrebă el, apropiindu-se de ea și scoțându-și o mănușă neagră de piele.

Helena își strânse mâinile goale, simțind textura cicatricei de pe palmă, în timp ce dădea din cap.

De data aceasta, el nu o paralizã. Pur și simplu îi apăsă palma pe frunte. Ea nu putu să-și stăpânească un suspin.

Ochii i se întoarseră atât de violent, încât simți o tensiune în nervii optici.

Deși știa ce urma să se întâmple, mintea ei se împotrivise, intrând în panică și îndreptându-și instantaneu atenția către lucruri pe care nu voia să se concentreze.

Biroul lui Crowther. Fața lui umbrită.

Își forță atenția să se îndepărteze.

Luc.

Crowther îi dăduse voie să folosească ultima întâlnire a Flăcării Eterne la care participase ca distragere a atenției.

Discutaseră despre noua metodă de a elimina licheii și Nemuritorii și despre ce ar trebui să facă cu talismanele pe care le recuperaseră. Unitatea lui Luc adusese câteva înapoi.

Rezonanța din mintea ei se opri brusc și ea rămase în picioare, clătinându-se, încercând să-și forțeze ochii să se concentreze, gândurile ei învârtindu-se.

„Mai bine decât mă așteptam", îl auzi vag pe Ferron spunând.

„Din păcate, nu se va întâmpla doar o dată."

Rezonanța lui o străbătu din nou.

A doua oară fu şi mai rău, ca şi cum rana s-ar fi redeschis, devenind şi mai mare. Era mai greu să gândească.

Când Ferron o lăsă în sfârşit în pace, Helena simţi că i se despică capul în două.

Ochii i se umplură de lacrimi şi îşi muşcă cu sălbăticie buza, pieptul îi tremura în timp ce se lupta să respire.

Camera se învârtea, ameninţând să dispară. Se clătină, căutând orbeste peretele.

„Bea asta." O fiolă cu ceva îi fu băgată în mână. „Altfel, s-ar putea să leşini."

O puse în gură, îndoindu-se că Ferron ar fi otrăvit-o, dar dacă o făcuse, nu era sigură că i-ar fi păsat. Craniul îi pulsa ca şi cum ar fi avut un tambur înăuntru.

O durere amară, care îi amorţea gura, îi cuprinse limba. Era gata să o scuipe înapoi în flacon când îşi dădu seama că el îi dăduse laudanum pentru durerea de cap. Avea el idee cât de limitate erau rezervele de opiu în Nord?

Dar era deja în gura ei, aşa că îl înghiţi.

Când redeschise ochii, camera avea o lumină difuză. Clipi, uimită de felul în care lumina atenua contururile tuturor lucrurilor, inclusiv ale lui Ferron.

„Ţi s-a întâmplat şi ţie?", întrebă ea, cu limba greoaie. El era Nemuritor; nu ştia dacă ei aveau dureri de cap. Sau dacă dormeau.

„De mai multe ori", răspunse el.

„Antrenamentul meu a fost riguros."

Ea dădu din cap. Era ciudat cât de neatins de război părea el. Totuşi, când se forţă să privească dincolo de înfăţişarea lui, observă o linişte stranie şi periculoasă în jurul lui.

„De ce?", întrebă ea.

El o privi de sus, cu ochii devenind duri. „Pentru a vedea dacă voi fi mai bun decât tatăl meu sau dacă şi eu voi ceda sub interogatoriu."

Nu se gândise niciodată la ce i se făcuse lui Atreus Ferron după arestare. Toată lumea ştia că mărturisise; ea presupusese întotdeauna că o făcuse de bunăvoie.

„Asta a fost înainte să-l omori pe principul Apollo?"

Ferron o privi fix, cu gura strâmbă. „Vrei o mărturisire? Să-ţi spun tot ce am făcut?"

Ea îl privi în ochii lui batjocoritori. „Vrei să o faci?"

O umbră de surprindere îi înmuia trăsăturile pentru o clipă. Era singur.

Bănuise că ar putea fi așa. De când Crowther îi povestise despre circumstanțele căsătoriei părinților lui, își reevaluase amintirile vagi despre Ferron la Institut. Nu-și amintea să fi avut prieteni. Se încurcase cu ceilalți studenți din breaslă, dar nu petrecuse mult timp cu vreuna dintre persoane în mod special. Dacă ar fi avut, ar fi fost inundați cu întrebări și acuzații după crimă. Studenții din anul lor spuneau cu toții lucruri de genul: „Am fost coleg de cameră cu el anul trecut, dar abia dacă vorbea” și „Eram parteneri la fuziunea aliajelor, dar el făcea mereu singur temele”.

Dacă fusese crescut cu ambiția ancestrală și puțin altceva, fiind mereu supravegheat pentru semne de slăbiciune sau vivimancie, probabil că nu avusese niciodată pe cineva în care să riște să aibă încredere. Acum, în război, miza crescuse și mai mult.

Trăia printre oameni nemuritori, consumați de propria dorință de putere și răzbunare. Nu putea risca să aibă încredere în nimeni.

„De ce aș vrea să-ți spun ceva?”, întrebă el cu răutate, îndepărtându-se de ea.

Ea nu insistă. Nu avea nevoie să știe.

Avea nevoie doar ca el să-și dea seama că voia să spună cuiva...

...că voia să-i spună ei.

Asta ar fi făcut-o valoroasă din punct de vedere emoțional pentru el. Ar fi făcut-o suficient de interesantă încât el să înceapă să-și lase garda jos.

„Vrei să mai încercăm o dată?”, întrebă ea după un moment, sperând să-l impresioneze.

În schimb, el se ridică. „Obișnuiau să mă tortureze în timp ce Bennet o făcea. Spuneau că e pentru antrenament, în caz că aș fi fost prins.” Gura lui se strâmbă într-un rânjet. „Dar era o scuză. Îi place, îi place senzația de a fi în mintea cuiva care țipă. Dacă vei fi prinsă vreodată, asta îți va face.”

Nu a așteptat răspunsul ei, ci i-a aruncat un plic prea repede ca să-l prindă, ieșind înainte ca acesta să atingă podeaua.

HELENA ERA DE SERVICIU în secția de urgențe când Ilva Holdfast și Falcon Matias au apărut cu patru fete în urma lor.

„Vindecătorule Marino, ne-am dat seama că ești supus unei presiuni excesive, fiind singurul nostru vindecător”, a spus Ilva cu o expresie complet impenetrabilă, în timp ce Matias vorbea monoton despre datoria sacră, rostind o invocație și punând amulete din piatră solară la gâtul celor patru fete.

„Falcon Matias a fost condus de divinitate către aceste patru fete. Le-a intervievat pe larg pentru a verifica sinceritatea credinţei lor şi puritatea intenţiilor sufletelor lor. Va fi datoria ta sacră să le îndrumi pe măsură ce învaţă să ofere mijlocirea lui Sol."

Urmă o pauză; Helena nu ştia ce să spună. Când tăcerea deveni apăsătoare, se forţă să dea din cap în tăcere. Crowther spusese că erau şi alţii care o puteau înlocui ca vindecătoare. Nu se aşteptase la patru.

Matias respinsese întotdeauna ideea de noi vindecători. Se părea că izbucnirea Helenei îl convinsese că orice număr de vindecători ar fi mai bun decât Helena.

Deşi fetele erau stagiarele ei, nu se aştepta ca Helena să se ocupe de toată predarea. Matron Pace fusese desemnată să le ofere noilor venite instruire medicală de bază. Helena s-a abţinut să sublinieze că acest proces ar crea acelaşi hibrid de medicină şi vindecare pe care Matias îl respinsese întotdeauna în mod deschis.

Matron Pace revizuia deja protocoalele de securitate ale spitalului împreună cu stagiarele, subliniind că fiecare pacient adus trebuia verificat pentru reanimare înainte de a putea fi tratat. Putea fi dificil de determinat în cazul victimelor care muriseră recent, dar fiecare dintre ele trebuia verificată de două ori, o dată de către paznici la internare şi apoi de către un medic sau o asistentă medicală. Orice pacient care nu era marcat de două ori cu autorizaţie trebuia abordat cu extremă prudenţă; putea fi un necrothrall sau, şi mai insidios, un lich.

Helena nu mai asculta cursul, rezistând impulsului de a-şi atinge cicatricea de pe gât. Auzise avertismentul repetat de atâtea ori încât pierduse numărul, dar de fiecare dată când îl auzea, voia să-şi scufunde faţa într-o găleată cu apă rece şi să ţipe.

Ştia că ar trebui să se bucure că vor fi mai mulţi vindecători, dar, în schimb, simţea un nod în stomac în timp ce le studia pe fiecare dintre fete.

Acestea erau înlocuitoarele ei, deoarece meseria ei de vindecătoare era acum secundară în raport cu funcţia şi scopul ei ca posesiune a lui Ferron.

Această conştientizare era ca un cărbune aprins în interiorul ei.

Una dintre stagiarele făcu un pas înainte, întinzând mâna, dar apoi, văzând mâna înmănuşată a Helenei, se înclină într-o reverenţă stângace.

„Tu eşti Marino, ştiu. Ele sunt Marta Rumly, Claire Reibeck şi Anne Stoffle. Eu sunt Elain Boyle."

ÎN MAI PUȚIN DE O SĂPTĂMÂNĂ, Helena se săturase de toate stagiarele sale. Ele nu se adaptaseră la noile lor posturi odată ce începuseră să realizeze că vindecarea nu era o funcție ilustră.

Claire și Anne abia încercau să formeze un canal de rezonanță. Martă nu-i plăcea să-și murdărească mâinile. Elain Boyle era dornică să învețe, dar continua să încerce să vindece pacienți morți.

Toate erau înclinate să creadă că, doar pentru că „simțeau" cum să facă ceva, era firesc să fie corect, iar când erau corectate, în loc să caute răspunsuri, se comportau ca niște pui de păsări, așteptând pasiv, cu gura căscată, așteptând ca ea să se grăbească și să le bage în cap cunoștințele relevante. Nu părea să le treacă prin cap să fie proactive sau să caute singure răspunsuri, așteptând mereu să li se spună ce să învețe sau să facă.

Nu putea să nu se gândească cu resentimente la ei când s-a întors la avanpost. Ferron părea să-i observe distragerea; i-a prins bărbia, înclinându-i capul înapoi, astfel încât privirile lor să se întâlnească.

Era încordată în așteptarea invaziei mentale a lui, dar în schimb a simțit rezonanța lui, o senzație la fel de insubstanțială ca mătasea de păianjen, trecând prin nervii ei. Ce era el...

Palmă lui era apăsată pe fruntea ei, iar ea abia a avut timp să se concentreze din nou înainte ca mintea ei să fie deschisă și tot ce putea face era să-și țină gândurile despre cursanți departe de el, încercând să se concentreze pe părțile repetitive ale vieții ei pe care el le considera neinteresante. Din câte știa el, ea își petrecea zilele făcând inventarul, revizuind formularele medicale și spălându-se pe mâini.

Când totul s-a terminat în sfârșit, el a studiat-o cu o expresie pe care ea nu o putea desluși. În loc să se îndepărteze, s-a apropiat.

Ea s-a înțepenit, forțându-se să-i privească fața, pentru a nu se concentra asupra fizicului lui. Degetele lui goale i-au atins ușor bărbia, înclinându-i capul înapoi, astfel încât gâtul ei să fie descoperit.

Ea i-a simțit din nou rezonanța.

O testa, încercând să vadă dacă ea o putea simți?

„Amintește-mi, care era repertoriul tău?", o întrebă el încet.

„Larg", răspunse ea, știind că nu trebuie să mintă – Adunarea Breslei ar fi putut avea acces la dosarul ei de imigrare. „De aceea m-a acceptat Institutul. Au fost câteva

compuşi rari pe care nu i-am putut trece, dar, în mare parte, rezonanţa mea are un spectru larg."

El înclină capul într-o parte, încă neliniştitor de aproape. „Ce voiai să faci?"

„Nu mă hotărâsem."

El îi apucă bărbia. „Erai în al doilea an de studii universitare. Cum de nu te hotărâseşi?"

„Luc voia să călătorească şi voia să merg cu el. M-am gândit că pot alege mai târziu."

Mâna lui se îndepărtă, rezonanţa dispărând.

„Desigur. Probabil te credeai foarte specială, fiind micuţa preferată a lui Holdfast." El îi aruncă o privire din colţul ochiului în timp ce scoase un plic şi i-l întinse. „Uită-te la tine acum."

Cicatricile de pe palma ei o mâncau când îl luă.

Plicul purta acelaşi nume ca întotdeauna. „Cine e Aurelia Ingram?"

El scutură din cap cu dispreţ. „Nimeni." Apoi a râs. „Cineva cu care tatăl meu m-a logodit când aveam... nouă ani. Breasla insistă să mă căsătoresc. Sunt îngrijoraţi de ce se va întâmpla dacă voi fi consumat prematur de foc."

„Dar tu eşti..." Ea ezită, găsind cuvântul bizar de folosit în conversaţie. „... nemuritor."

„Într-un fel." El ridică din sprâncene. „Dar tot aş putea să-mi pierd corpul la un moment dat. Ei vor să am un moştenitor, pentru orice eventualitate. Logodnica mea a împlinit recent vârsta majoratului, dar am vizitat-o o singură dată şi nu am intenţia să o mai fac vreodată. Îmi propun să-i scriu scrisori, dar, cumva," el scutură din cap, „toate se pierd pe drum."

CAPITOLUL 28

Martius 1786

CHIAAR DACĂ HELENA URĂŞTE ASTA, trebuie să recunoască că antrenamentul lui Ferron dă roade, deşi poate nu aşa cum intenţionase el.

Invaziile lui repetate au trezit în ea un sentiment nou faţă de propria ei peisaj mental. Îi amintea de momentul în care şi-a dat seama pentru prima dată că era o vivimanceră, ca şi cum rezonanţa ei putea ajunge brusc la ceva complet necunoscut.

Rezonanţa lui Ferron prin mintea ei o făcea conştientă de o energie pe care o putea manipula.

Nu era sigură dacă avusese întotdeauna această abilitate şi pur şi simplu nu o observase, sau dacă era „animancia” menţionată de Ferron. Nu era ca şi cum ar fi putut să întrebe.

În ceea ce-l privea pe Ferron, Helena învăţa doar să se concentreze.

Cu toate acestea, îşi dăduse seama că îşi putea completa concentrarea cu rezonanţa, alungându-şi gândurile şi redirecţionându-şi mintea pe căi preferate. La început, exersase asta doar pentru întâlnirile lor, dar se trezise că o folosea constant şi la Cartierul General, alungând toate gândurile şi sentimentele care o măcinau.

După un alt test, Ferron se îndepărtă de ea, aruncând o privire pe una dintre ferestrele murdare. Abia se vedea ceva; avanpostul era aglomerat, dar se zărea o fâşie de cer în direcţia insulelor. El se uită înspre ea. Cerul alb, acoperit de nori, era pătat de fum.

El o privi. „Din sediul vostru se ridică mereu fum. Provine de la crematoriu, nu-i aşa?”

Helena nu spuse nimic, dar presupunerea lui era corectă. Ardeau constant morţii.

„Câţi soldaţi mai aveţi?”

Helena rămase cu gura uscată. Aceasta era una dintre cele mai mari îngrijorări ale Flăcării Eterne: că Nemuritorii îşi vor da seama cât de epuizate erau rândurile Rezistenţei. Acea singură lovitură brutală ar putea fi suficientă pentru a-i distruge complet.

Ea nu spuse nimic.

Ferron stătea siluetat în lumina palidă a ferestrei. „Cât timp mai credeţi că puteţi continua să luptaţi?”

La asta putea răspunde. „Până nu mai rămâne nimeni. Nu ne vom preda.”

„Bine de ştiut”, spuse el încet, uitându-se înapoi la fum.

SPITALUL FUNCŢIONA de luni de zile cu rezerve minime, atât de puţine încât orice era adus ilegal din Novis părea să se evapore instantaneu.

„ „Nu mai avem deloc tifon şi am folosit ultima rezervă de răşină de opiu săptămâna trecută”, spuse Pace, în timp ce ea şi Helena stăteau împreună în camera de aprovizionare aproape goală. „Consiliul vrea să folosească noii vindecători pentru a acoperi lipsa, dar ei nu sunt deloc de încredere.”

Chiar şi fără război, produsele din opiu erau adesea deficitare. Mareele duble ale lunii limitau comerţul maritim din regiunile Ortus pentru cea mai mare parte a anului, cu excepţia refluxului de vară, când Lumithia era în Abeyance şi marea care separa continentele se calma pentru scurt timp. În restul anului, caravanele de aprovizionare trebuiau să ocolească marea – o călătorie care putea dura adesea jumătate de an şi ducea la preţuri prohibitive.

Flacăra Eternă avea nevoie de mult mai mult decât opiu. Avea nevoie de mai multă hrană, medicamente, îmbrăcăminte şi bandaje. Orice nu era făcut din metal sau materiale transmutabile era extrem de deficitar. Dacă Rezistenţa nu reuşea să recâştige controlul asupra porturilor înainte de afluxul comercial de vară, oamenii ar fi murit de foame înainte de iarna următoare.

„Inundaţiile nu vor fi atât de grave pentru o perioadă", spuse Helena.

„Pot găsi sfagnu în afara oraşului, iar asta va ajuta cel puţin la rezolvarea problemei lipsei de tifon. În această perioadă a anului sunt şi multe salcii."

Pace dădu din cap, continuând să se uite la rafturile goale. „Măcar ar fi ceva."

Fără tifon şi bandaje curate şi sterile, rănile s-ar infecta, recuperarea ar fi mai lentă, iar riscul de îmbolnăvire şi de infecţii contagioase ar creşte. Chiar şi cu cinci vindecători care ofereau alinare durerii, sprijinul lor ar fi venit în detrimentul altor vindecări pe care le-ar fi putut face.

În timp ce Helena se îndrepta spre mlaştini în zori, i-a zărit pe Luc şi Lila în sala comună, înarmaţi până în dinţi şi antrenându-se. Nici măcar nu auzise că se întorseseră.

Dormise pe un pat de campanie în biroul lui Pace. Durerea era adesea cea mai puternică pentru pacienţi noaptea.

Se opri o clipă să privească.

Luc prefera să lupte în stilul tradiţional Holdfast, care implica o sabie uriaşă în flăcări pe care o putea transforma în două săbii mai mici în flăcări. Era excepţional în alchimia focului. Flăcări albe strălucitoare ca soarele se întindeau în jurul lui ca nişte aripi, făcându-i ochii albaştri să strălucească ca safirele, iar chiar şi trăsăturile sale aspre îl făceau să pară mai eteric.

Puterea lui părea cu adevărat supranaturală.

Helena ştia că nu era aşa; de fapt, probabil că ştia mai multe despre cum funcţiona decât el. Deşi Luc avea un talent natural pentru piromancie, îi lipsea atât

răbdarea, cât şi interesul când venea vorba de ştiinţă. Ca student, se baza pe Helena pentru a înţelege secţiunile teoretice din temele sale.

Piromancia era mai variată decât transmutarea metalelor. Un piroman în luptă trebuia să fie capabil să improvizeze rapid, fără ezitare sau erori de calcul, pe baza a numeroase variabile: vânt, spaţiu închis, distanţa până la ţintă, nivelurile de oxigen.

Ea îi urmărea degetele lui Luc, calculând mental ce tehnici şi surse de energie folosea. Era atât de rapid, încât abia putea să ţină pasul.

Deoarece proiectilele de bază aveau un efect neglijabil asupra necrothrall-urilor sau a Nemuritorilor, majoritatea luptelor erau fie incendiare, fie la distanţă mică.

„Hel!" Vocea lui Luc a tăiat dimineaţa devreme când s-a oprit brusc, făcându-i semn să se apropie.

Luc a zâmbit când ea s-a apropiat. Era îmbrăcat în alb, purtând doar armura amiantos sub haine, pentru a le proteja de arsuri. Faţa lui strălucea de căldură. „Cum m-am descurcat?"

Ea şi-a strâns buzele.

El a râs. „Poţi fi sinceră."

Ea ridică sprâncenele. „Foloseşti prea mult oxigen. E un obicei prost. Poate fi periculos dacă te afli într-un spaţiu închis", spuse ea.

Luc îşi frecă fruntea. „Ştiu, încerc să-mi extind precizia razei de acţiune, dar nu pot să o menţin stabilă fără să pierd controlul asupra cantităţii de aer necesare."

Helena îşi muşcă buza interioară. „Ce formulă foloseşti?"

Luc face o grimasă. „Nu ştiu, nu am mai scris o matrice de mult timp. O fac doar în cap. Ştii tu, cum mi se pare corect."

„Probabil ai putea să-ţi dai seama dacă ai scrie-o", spune ea, aruncându-i o privire semnificativă.

El a zâmbit şiret. „Păi, poate o să o fac dacă o să te uiţi la ea. Oricum suntem pe punctul de a intra în pauză şi am auzit că ai stagiari acum, ceea ce înseamnă că nu mai ai nicio scuză. Data viitoare. Haide. O să dau foc la ceva dacă încerci să refuzi."

Ea a expirat. „De fapt, eram în drum spre..."

Cerul de deasupra lor izbucni în flăcări cu un zgomot asurzitor, acoperind cuvintele ei.

„Scuze, ce spuneai?", întrebă Luc.

„Ar trebui să vii, Hel”, spuse Lila în timp ce își ștergea fața cu un prosop. „Luc vorbește de săptămâni întregi despre chestia asta nouă pe care o face, și niciunul dintre noi nu are idee despre ce vorbește.

”

Inima Helenei se acceleră și îndrăzni să zâmbească. „Atunci cred că trebuie să ajut.”

„Tu crezi”, mormăi Luc, în timp ce o cuprinse cu brațul pe la umeri și o trase după ei. „Ar trebui să fii încântată. Eu sunt încântat.”

Helena râse.

Nu avea idee ce îl făcea să fie într-o dispoziție atât de bună, dar se bucura de asta. Kaine Ferron era un preț mic de plătit dacă asta însemna că vor mai fi momente ca acesta.

„Marino.”

Vocea lui Crowther era ca un cuțit înfipt în spatele ei.

Ea tresări, înghețând pe loc.

Crowther stătea în spatele lor, în coridor. „Marino, trebuie să discutăm despre lista de inventar a spitalului pe care ai predat-o aseară”, spuse el, arătând în direcția opusă.

Luc vorbi primul, cu o voce neobișnuit de rece. „Sunt sigur că poate aștepta, Jan. Am nevoie de Hel pentru ceva.”

„Îmi cer scuze, Principate, dar nu poate aștepta”, spuse Crowther, cu o voce blândă, dar cu ochii fixați pe Helena. „Este o chestiune urgentă.”

Helena începu să vorbească, dar Luc o strânse de umăr și zâmbi, arătându-și dinții. „Îmi pare rău. Am nevoie de ea.”

Crowther ridică sprâncenele. „Ești rănit?”

Luc se înțepeni. „Nu. Ea mă ajută cu ceva legat de piromantie.”

Totul la Crowther părea să se ascuțească, ca o pisică care își întinde ghearele, dar el se înclină. „Dacă ai nevoie de ajutor cu piromancia, aș fi mai mult decât fericit să te sfătuiesc. Am fost instruit personal de familia ta.”

„Voi ține minte asta”, spuse Luc pe un ton fals de politețe.

„Sunt mereu la dispoziția Principatului”, spuse Crowther, înclinând capul.

„Și, ca atare, trebuie să insist ca Marino să vină cu mine. Problema inventarului poate părea trivială, dar este de o importanță vitală ca spitalul să fie echipat corespunzător; poate face diferența între viață și moarte pentru soldații noștri.”

Privirea lui se îndreptă spre Lila, apoi spre Soren, apoi spre Alister şi mai departe, oprindu-se asupra fiecăruia dintre ei, ca şi cum ar fi insinuat că Luc alegea compania Helenei în detrimentul vieţilor lor.

Luc rămase tăcut. Helena putea simţi resentimentul lui crescând, o presiune crescând în aer.

O astfel de confruntare nu putea decât să dăuneze Rezistenţei. Spionajul lui Ferron ar fi fost de puţin folos dacă Luc ar fi ignorat informaţiile de la Crowther din antipatie.

„Are dreptate, ar trebui să plec. Îmi pare rău, Luc", spuse ea în timp ce se îndepărta. Se uită înapoi. „Data viitoare."

Lila îşi încruntă sprâncenele, dar nu spuse nimic. Nu era rolul unui paladin să vorbească în situaţii ca aceasta. Soren părea resemnat, dar nu surprins, după cum observă Lila; ea îi aruncă o privire ascuţită şi interogativă geamănului ei.

Luc forţă un zâmbet. „Desigur. Te iau la cuvânt."

CÂND AU PLECAT, LĂSÂND-O pe Helena singură cu Crowther, expresia lui vag prietenoasă dispăru când o privi.

„Eşti o susţinătoare cunoscută a necromanţiei, cu autorizaţie condiţionată în prezent. Orice concesii ţi-a permis Ilva în trecut, consideră-le revocate până când vei avea rezultate care să justifice efortul de reabilitare."

Cuvintele lui Crowther încă îi răsunau în urechi când a pornit spre mlaştini. O ceaţă densă acoperea râul, aducând cu ea un frig care pătrundea până în oase, dar nu se simţea mirosul sângelui sau al miasmei, nici fumul care îi umplea plămânii. Chiar şi înainte de război, să fii afară în oraş nu era niciodată ca şi cum ai fi fost afară.

Mlaştinile erau prea inundate pentru a putea fi traversate, aşa că a fost nevoită să caute hrană de-a lungul malurilor. Chiar sub baraj se afla o pădurice mare de sălcii.

Coaja de salcie era cea mai bună înainte ca seva să înceapă să curgă. Deşi eficacitatea ei era inferioară celei a laudanumului, putea oferi o uşoară ameliorare a durerii şi era bună şi pentru reducerea inflamaţiilor, pentru tratarea febrei şi ca dezinfectant pentru răni. De asemenea, stocul de antiseptic era pe cale să se epuizeze.

Ea culegea fără milă, lăsând în urmă toate ramurile dezgoliţi. Era o muncă fără sens şi rece.

Nu avea idee ce aştepta Crowther de la ea. Nu ştia cum să progreseze cu Ferron. Se aşteptase ca misiunea să fie groaznică, dar simplă, dar Ferron nu-i dădea nicio ocazie să facă ceva.

Ea a tăiat o ramură groasă de salcie cu vârful cuţitului de recoltat, expunând lemnul alb de dedesubt şi îndepărtând coaja cu o mişcare rapidă a braţului.

Sunetul unei porţi de inundaţie care se deschidea era aproape pierdut în zgomotul apei. O balama a scârţâit, speriind păsările din mlaştină, care au zburat din iarba de iarnă.

Helena s-a aruncat la pământ din instinct.

Noroiul rece i-a pătruns prin haine în timp ce privea peste apă. Ceaţa se ridica încet odată cu lumina, şi abia putea distinge vârful insulei West Island peste mlaştinile inundate şi canalele râului. Nu credea că era în pericol, dar ştia că nu era bine să se lase văzută.

Porţile de inundaţie erau conectate la un sistem complex de tuneluri care ducea la catedrale cavernoase sub Insula de Vest. În timp ce privea, mai mulţi necrothralls au apărut prin gura porţii de inundaţie deschise, târând o cutie mare cu lanţuri.

În spatele necrothralls au venit mai multe persoane în uniforme negre sau gri închis.

Un bărbat a făcut un semn cu mâna, iar necrothrall-urile au scos simultan bolţuri lungi din partea de sus a cutiei, făcând ca o parte a acesteia să se deschidă.

Helena a privit cu groază fascinată cum o creatură a ieşit târându-se din interior.

Era mai mare decât un câine şi roz ca un porc, cu excepţia faptului că forma ei era ciudată. Avea picioare ca de pisică şi un corp lung şi aplatizat, dar capul era cel mai grotesc. Reptilian. Plat, cu un bot atât de alungit încât creatura se chinuia să-l ţină la distanţă în timp ce se târa înainte. Avea dinţi masivi şi proeminenţi care se curbau atât din maxilarul superior, cât şi din cel inferior.

Helena simţi că i se usucă gura. Ştia ce era, dar era imposibil.

La fel ca homunculii, himerele erau unul dintre miturile alchimice preştiinţifice ale lui Cetus.

Dar nu putea nega ceea ce văzuse cu ochii ei.

Unul dintre bărbaţii în negru făcu un semn cu mâna, iar un necrothrall se interpuse în calea creaturii.

Dinţii sclipiră când corpul mutant se năpusti, mişcându-se cu o viteză imposibilă.

Necrothrall-ul căzu, iar creatura îşi folosi dinţii cârligati pentru a jupui pielea cenuşie de pe membre. Necrothrall-ul continuă să încerce să se ridice până când fălcile supradimensionate îi smulseră capul.

Degetele Helenei tremurau în timp ce strângea curelele ghiozdanului şi începea să se târască încet, încercând să rămână ascunsă.

Bărbaţii de pe malul celălalt al apei stăteau de vorbă, urmărind monstrul care mânca necrothrall-ul. Ca grup, s-au întors şi au reintrat în tunelul porţii de inundaţie, lăsând creatura în urmă, o santinelă palidă şi monstruoasă ghemuită pe mal.

Helena privea de pe malul celălalt al apei cum monstrul rătăcea de-a lungul ţărmului cu paşi scurţi şi disproporţionaţi. Se chinuia să se mişte şi rămânea în afara apei, lipit de mal.

Helena a continuat să se târască, nevoind să afle dacă himera putea înota. Mâinile ei deveniseră cenuşii-violet de la frig. Le frecă rapid una de alta, încercând stângaci să-şi folosească rezonanţa pentru a readuce căldura în vârfurile degetelor.

Tocmai traversa podul, putând vedea poarta şi punctul de control, când o căldură arzătoare îi cuprinse mâna, atât de dureroasă încât aproape ţipă.

Căldura dispăru instantaneu.

Se uită în jos şi îşi dădu seama ce era. Pielea din jurul degetului inelar stâng avea o nuanţă roşie, iar când îşi înclină mâna, inelul reapăru pentru o clipă.

Arse din nou.

Aproape că îl smulse. Cu mâinile atât de reci, căldura era chinuitoare.

Nenorocitul. Nu avea niciun motiv să facă inelul atât de cald, decât dacă credea că ea avea probleme cu nervii.

Probabil o chemase să-i spună despre himera, despre care ea ştia deja. Geanta ei era grea, îngheţa şi tot ce voia era să se întoarcă la Cartierul General.

Dar Ferron nu avea de unde să ştie că ea ştia deja. Se întoarse cu reticenţă şi se îndreptă spre Avanpost.

EA A AJUNS PRIMA. ŞTIA că aşa va fi, dar era totuşi iritant să-i fie atât de frig şi să fie nevoită să aştepte. Abia reuşi să deschidă uşa.

Îşi scoase mantaua, apoi jacheta, stoarcând mânecile pentru a scoate apa din mlaştină, apoi răsuci materialul în plus al mânecilor cămăşii, încercând să le usuce

puţin. Cizmele îi scârţâiau de fiecare dată când se mişca, iar degetele de la picioare îi erau amorţite.

În cele din urmă, uşa se deschise, dezvăluind pe Ferron, care strânse imediat ochii la vederea Helenei.

„Ce faci?", întrebă el, urmărind cu privirea picăturile de apă noroioasă pe care Helena le stoarcea pe podea.

„Eram udă."

Irritarea îi străbătu chipul, dar Helenei nu-i păsa. Scutură jacheta, astfel încât să pocnească. „Deci, himere. Mai este şi alta?" Când el nu răspunse, ea ridică privirea.

Sprâncenele lui erau strânse. „Deja ştii." În vocea lui se simţea o iritare clară.

Ea dădu din cap. „Am văzut-o."

O expresie de nedescris îi trecu peste chip. „Ai văzut-o? Cum?"

„Eram în mlaştini când au eliberat-o."

„Erai în pustietate?"

Întotdeauna urase numele acela.

„Da. Mă duc acolo pentru provizii medicale. Sunt multe de căutat, e..." Ezită. „... e bine la nevoie. Există doar o singură himeră?"

Ferron refuză să revină la subiectul în discuţie. „Faci asta des?"

„Păi, e sezonier. Nu pot să obţin prea multe în timpul inundaţiilor puternice, dar..." Helena se opri când văzu expresia uimită a lui Ferron.

Suflă nerăbdătoare. „Ţi-am spus că fac asta în fiecare Saturnis şi Martiday. Azi am ieşit să mai iau ceva în plus."

„Nu..." spuse Ferron încet, cu un ton periculos în voce. Poziţia lui era încă relaxată, dar tonul îl trăda.

„Ai spus că te duci să cumperi provizii medicale. Am presupus că asta înseamnă că te întâlneşti cu un contrabandist în oraş."

„De ce m-ar trimite Flacăra Eternă să mă întâlnesc cu un contrabandist? Cumpăr plante medicinale; ajută la extinderea proviziilor."

El a făcut un gest cu mâna spre ea. „Singură?"

„Evident", a spus Helena. „De aceea ne putem întâlni după ce termin. Cum de nu ţi-ai dat seama de asta? Tu îmi răsfoieşti constant amintirile."

„Mintea ta e mult mai puţin interesantă decât îţi imaginezi. De ce aş acorda atenţie lucrurilor frivole pe care le faci în drum spre aici?"

Era aproape amuzant cât de surprins era.

„Spune-i lui Crowther să găsească o altă scuză pentru ieşirea ta din oraş”, spuse el în cele din urmă. „Vii aici şi te întorci. Nu-mi risc acoperirea ca să te târăşti prin mlaştină după nişte buruieni.”

Helena rămase în picioare, uluită de indignare. „Tu... tu nu poţi face asta.”

Expresia lui se întări şi acum se mişcă, în sfârşit, urmărind-o prin cameră. „De fapt, pot. Ai uitat? Eşti a mea.”

„Da”, spuse ea, refuzând să cedeze; se supusese şi se conformase destul în acea zi. „Dar ai promis şi că nu te vei amesteca în responsabilităţile mele faţă de Flacăra Eternă. Culesul plantelor face parte din munca mea. Fac asta de ani de zile. Dacă vrei să controlezi tot ce fac, poţi aştepta până când vom câştiga. ”

Ferron a rămas câteva secunde privind-o cu o privire severă, iar ea s-a temut că o să treacă peste capul ei, o să-l contacteze pe Crowther şi o să impună o alternativă.

Crowther ar fi făcut-o. Era sigură de asta. Orice ca să-l facă fericit pe Ferron.

Inima îi bătea cu putere în piept, rugându-se să nu-i descopere bluful.

El a făcut un pas înapoi, cu ochii de oţel. „Bine. Atunci spune-mi, cum eşti protejată acolo? Ce arme te pun să porţi? Vreau să văd dacă vor funcţiona împotriva himerelor.”

El a întins o mână înmănuşată. Helena s-a uitat fix la ea. În ciuda mâinilor încă amorţite, o căldură i-a cuprins ceafa şi i s-a făcut un nod în gât.

Înghiţi în sec. „Nu e... aşa”, spuse ea stânjenită, încercând să se strecoare pe lângă el.

„Nu e cum?”

„Nu am... o armă de serviciu. M-au retras din luptă înainte să mă calific. Când lucrezi doar la Cartierul General, nu...” Arătă spre hainele ei. „Caut hrană ca civilă.”

El ridică sprâncenele. „Călătoreşti prin oraş şi în pustietate singură şi neînarmată?”

Helena se agită. Suna mult mai rău decât era în realitate. Avea vivimancie, dar nu-i putea spune asta. De asemenea, nu ajuta faptul că călătoriile ei nu erau aprobate oficial.

Pace ştia. Crowther ştia. Matias, superiorul ei direct, nu ştia. Helena nu voia să-i dea ocazia să-i interzică să facă medicamente din vreun motiv.

Încercă să facă situaţia să pară mai rezonabilă. „Dacă aş avea o armă, aş fi şi mai în pericol dacă aş fi prinsă.”

„Nu poți vorbi serios”, spuse el, neîncrezător.

„Am un cuțit de recoltat.” Ea îl ridică.

El clipi încet. „Și ce ai putea face cu chestia aia?”

Ea ridică bărbia. „Toți am urmat antrenamentul de bază de luptă la Institut. Încă mai știu mișcările; ele funcționează cu sau fără transmutare.”

El o privi de sus în jos. „Și când le-ai practicat ultima oară?”

Ea își întoarse privirea. „Nu știu, nu țin evidența lucrurilor de genul ăsta.” Își băgă cuțitul înapoi în geantă; degetele îi rămăseseră înfășurate în jurul mânerului, cu lacul uzat, dar lemnul neted de la uzură. „Sunt destul de ocupată.”

„Ei bine, acum știu ce voi face cu tine în continuare”, spuse el cu un suspin.

„Credeam că mintea ta va fi cel mai mare pericol pentru mine, dar se pare că, într-un fel, eşti încă o povară ambulantă. Nu-mi voi pierde timpul antrenând un nou contact după tot timpul pe care l-am irosit cu tine.”

Helena suspină. „Nu e necesar. Nimeni nu m-a deranjat vreodată.”

Ferron ridică o sprânceană. „Crezi că va exista doar o singură himeră acolo? Bennet lucrează la acest proiect de ani de zile. Acum că l-a finalizat, va umple zonele aride şi cartierele sărace cu aceste creaturi. Ceea ce ai văzut tu este unul dintre primele prototipuri.”

„Atunci spune-ne cum să le omorâm”, spuse ea aspru. „Nu vom renunța la hrană şi medicamente pentru că voi, psihopaților, ați decis să eliberați monștri peste tot.”

Era deja trasă în atâtea direcții, încât nu suporta gândul că va trebui să adauge și antrenamentul de luptă.

„Evident, voi lucra la asta”, spuse el strângând din dinți.

„De aceea te-am chemat aici, să te avertizez să fii atentă la ele. Dacă ieşi afară, trebuie să fii antrenată.”

Helena oftă exasperată şi se întoarse spre uşă. „Atunci mă voi antrena la sediu.”

Ea descuie uşa în timp ce el vorbea din nou.

„Nu vrei să te antrenez?” Vocea lui devenise alunecoasă şi periculoasă. „ De ce nu? Aş fi crezut că preferi să ne petrecem timpul antrenându-ne, mai degrabă decât cu alte activități pe care ți le-aș putea cere.”

Helena se opri brusc şi se uită înapoi. El o încolțise.

Probabil își dăduse seama că ea trebuia să-l seducă, chiar dacă nu avea habar de vivimancia ei. La naiba cu totul.

„Bine”, spuse ea sec. „Poți să mă antrenezi.”

Știa deja că orice antrenament fizic ar fi ales el ar fi fost probabil și mai rău decât antrenamentul mental la care o supusese deja. Antrenamentul de luptă nu părea contextul potrivit pentru a evoca un sentiment de dorință obsesivă.

Mai degrabă o dorință violentă.

Simțea o durere surdă în cap. Simțea că Luc se îndepărta tot mai mult de ea. Toată lumina din viața ei dispărea.

„Pari atât de amărâtă.” Vocea batjocoritoare a lui Ferron o readuse la realitate. Ochii lui străluceau. „Ai crede că tocmai ți-am cerut să te culci cu mine, nu să nu o faci. Ești dezamăgită?”

O furie lentă o cuprinse. „Îți cumperi mereu compania?”

Era doar o presupunere, dar Ferron părea genul acela. Familiile din gilde cu o tradiție a căsătoriilor bazate pe rezonanță aveau reputația de a se aventura în paturile altora. Căsătoriile între bresle erau la fel de mult o înțelegere de afaceri ca și casele de divertisment din mătase de pe Insula de Vest.

Ochii lui Ferron străluceau. „Recunosc, îmi place profesionalismul”, spuse el ridicând din umeri. „Linii clare. Fără așteptări. Și nu trebuie să mă prefac că îmi pasă.” Buza lui se curba la ultimul cuvânt, de parcă a-ți păsa ar fi fost cel mai jignitor concept cunoscut de om.

„Desigur. Tipic pentru tine.”

„Exact”, a fost el de acord cu un zâmbet subțire.

Ea și-ar fi dorit să-l poată răni, să existe o modalitate prin care să o poată face în mod semnificativ.

El o rănise atât de mult, fără să încerce măcar, fără să aibă nevoie să știe nimic despre ea. Pur și simplu îi spusese numele și o redusese la statutul de proprietate, capriciile lui încleștând un lanț de fier în jurul gâtului ei.

„Vorbești cu ele, le povestești despre viața tragică pe care ai avut-o? Sau doar intri și ieși, cât poți de repede?”, întrebă ea, vocea ei răsunând cu batjocură.

Ochii lui sclipiră.

„Vrei să-ți arăt?” Vocea lui era ascuțită și rece ca o așchie de gheață.

Ea îi întâlni privirea și ridică bărbia. „Nu o vei face.”

Expresia lui se întări. Știa că îl putea provoca dacă continua.

În sfârșit, ar fi terminat cu asta, nu ar mai fi suportat căutarea lui Crowther și Ilva după semne că fusese violată sau devastată. Nu ar mai fi stat trează noaptea,

îngheţată de frică, întrebându-se când se va întâmpla în sfârşit. Se săturase să aştepte. Să se întrebe în continuu. Ca şi cum s-ar fi pregătit pentru căderea unei săbii.

Ea continuă să vorbească. „Ar fi prea real pentru tine, nu-i aşa? Dacă ar fi cineva pe care îl cunoşti. Cred că de aceea nu ai făcut-o. Ţi-e teamă că voi tulbura acele linii clare, aşa că inventezi toate aceste scuze despre nevoia de a mă antrena."

Muşchiul maxilarului lui se contractă.

„Mă testezi, Marino?" Vocea lui era rece, ca partea plată a lamei unui cuţit.

Ea nu clipi. „Da. Aşa este."

Gata. Acum o făcuse.

El se îndreptă spre ea prin camera rece şi murdară, iar inima ei, în loc să bată mai repede, încetini. Fiecare bătaie era grea, prelungită, în timp ce el se aplecă în faţă până când ochii lor se aflară la acelaşi nivel.

„Dezbrăcă-te."

Asta fu tot ce spuse.

Ea nu se putea mişca.

Ştia că trebuia să facă tot ce voia el. Asta era înţelegerea pe care o făcuse. Şi voia să se termine, dar acum corpul ei nu-i mai asculta poruncile.

Stătea nemişcată. Locuinţa nu era altceva decât o cameră goală, cu podea din gresie ciobită şi o masă de lemn, iar fiecare aspect al lui Ferron pe care îl putea citi striga că era pe cale să-i aplice un grad profund de cruzime.

„Acum înţeleg." Zâmbi ca un lup. Arătând toţi dinţii. „Te-a măcinat, nu-i aşa? Te-ai întrebat. Te aşteptai să-ţi fac asta imediat. Aşteptarea – încercarea de a ghici când o să ajung la asta – te deranjează mai mult decât faptul că trebuie să te culci cu mine. Ei bine, ţi s-a îndeplinit dorinţa. Dezbrăcă-te, Marino."

Abia reuşi să înghită. Urechile îi ţiuiau până când abia se mai auzea gândind.

El nici măcar nu era excitat. Ea îşi dădea seama. O făcea ca să-i dea o lecţie.

Crowther se înşela. Era atât de disperat să obţină un avantaj asupra lui Ferron, încât se convinsese singur de o obsesie care se înfiripa încet, dar nu era niciuna. Ferron identificase pur şi simplu ceea ce Crowther voia să creadă despre el.

Întreaga misiune era inutilă.

Maxilarul ei începu să tremure incontrolabil. „Nici măcar nu mă vrei. De ce m-ai cerut?"

El râse. „Ai dreptate, nu te vreau, dar să te deţin nu va deveni niciodată plictisitor. Atâta timp cât vei trăi. Ce promisiune să faci. Mă întreb cât de mult te pot

face să regreți.” Dinții lui străluciră din nou. „Dezbrăcă-te, Marino. E timpul să văd pentru ce am plătit.”

Mâinile îi tremurau când a întins mâna și a început să desfacă nasturele de sus al cămășii.

„Puterea te excită, nu-i așa?” Vocea îi tremura de furie când s-a forțat să treacă la următorul nasture. „Rănirea oamenilor este singura modalitate prin care știi să simți ceva. Dar acum nici măcar asta nu-ți mai ajunge, așa că trebuie să găsești noi modalități de a o face, să-ți faci victimele responsabile pentru durerea lor; să faci din asta o alegere pe care au făcut-o, un jurământ pe care l-au acceptat. Asta te excită acum. Să folosești ceea ce le pasă oamenilor pentru a-i constrânge și a-i sclavia, în loc să faci munca fizică de a-i răni.” Ea îi râse în față. „Crezi că ești mai bun decât noi pentru că ești nemuritor, dar în interior ești deja mort.”

Ea a spus asta deși știa că probabil el se va bucura de încercarea ei de bravadă, pentru că voia să o spună măcar o dată. El nu a râs la cuvintele ei, însă; în schimb, răutatea din expresia lui Ferron a dispărut.

El stătea acolo și o privea, devenind din ce în ce mai palid.

Apoi, ceva metalic din pereții clădirii a scârțâit și aerul a zumzăit. Helena putea simți rezonanța lui Ferron în cameră, un val necontrolat de energie care distorsiona camera. Acesta era unul dintre numeroasele motive pentru care alchimiștii erau periculoși. Când pierdeau controlul, rezonanța lor se putea extinde dincolo de ei. Era o tehnică de luptă, dar fără stabilitate și control, putea distruge orice din repertoriul lor.

Iar Ferron era un vivimancer, ceea ce însemna că Helena se afla în repertoriul său. Îi simțea rezonanța în oase.

Pielea îi vibra. O frecvență îi străbătea inima.

Expresia lui Ferron se contorsionă într-una de furie pură. „Ieși afară!”

Ea nu se mișcă, îngrozită că într-o clipă va fi atomizată.

El mârâi și se întoarse cu spatele la ea, iar ușa se deforma, sunetul ascuțit al metalului și al mecanismelor sfărâmându-se în timp ce se plia și se despica, zvârcolindu-se ca și cum ar fi fost vie.

„Ieși afară!”

Helena nu avea nevoie de altă invitație. A fugit prin ușă, sărind peste resturi și coborând scările atât de repede, încât s-a izbit de peretele de la capătul scării. S-a ridicat în picioare și a fugit din avanpost.

CAPITOLUL 29

Martius 1786

HELENA ÎNCĂ ÎȘI RECĂPĂTA SUFLUL, cu o durere ascuțită în coastă, când a fost dusă la biroul Ilvei pentru a raporta ceea ce văzuse în mlaștini.

Ilva stătea în fața Helenei, la biroul ei, cu un stilou în mână, în timp ce Helena îi povestea cu dificultate informațiile.

„Credeam că himerele sunt imposibil de transformat”, spuse Ilva calm, când Helena termină.

„Așa am fost învățată”, spuse Helena.

„Și Ferron spune că vor fi mai multe?” Expresia Ilvei era greu de descifrat.

Helena aproape că tresări la auzul numelui, dar dădu din cap. „A fost doar începutul, a spus el.”

Ilva mormăi în barbă, cu ochii palizi și distanți.

Când Luc era pe front, îi cedase Ilvei celelalte responsabilități ale sale ca Principat, fără să-și dea seama cât de nemiloasă era ea în a lua orice decizie care îl proteja doar pe el.

Helenei îi plăcea acest lucru la ea. Când Ilva începuse să se intereseze de Helena, aceasta se simțise flatată, considerându-se pe sine și pe Ilva ca fiind unite de o cauză comună, deoarece amândouă erau dispuse să ia decizii dificile pentru binele lui Luc.

Credea că erau partenere.

„Cum merg lucrurile cu Ferron?”, întrebă Ilva când Helena începu să se ridice.

Helena se opri, lăsându-se înapoi în scaun, unghiile înfingându-se în palmă. „Este destul de... schimbător.”

Ilva mormăi din nou. Expresia tensionată pe care o avea când i se prezentase oferta dispăruse. Ilva părea acum împăcată cu alegerea ei.

„Sper că noii vindecători îți vor permite să te concentrezi.”

Helena simți un nod în gât, iar articulațiile degetelor i se albiră la insinuarea că vindecătorii erau pentru binele ei.

„Sunt sigură că vor fi de mare ajutor”, spuse ea cu un zâmbet fals. „Deși... pregătirea inițială durează destul de mult.”

Ridurile din jurul ochilor Ilvei se adânciră.

„Sunt sigură că ştii despre lipsurile din inventarul spitalului. De obicei, când am timp liber, încerc să ajut la completarea inventarului spitalului...”

„Da, Pace mi-a spus...”, spuse Ilva încet. „Tatăl tău avea acea mică farmacie în cartierul sărac, nu-i aşa?”

Helena dădu din cap surprinsă. Având în vedere că licenţa medicală a tatălui ei nu era recunoscută ca fiind legitimă în Paladia, farmacia nu era categoric legală. Medicina, ca orice altceva în Paladia dinainte de război, era industrializată, modernizată şi autorizată, ceea ce elimina şarlatanii, dar avea tendinţa de a creşte preţurile. O sumă considerată nesemnificativă în cartierele superioare putea reprezenta salariul pe o lună sau pe un an în cartierele sărace de lângă apă.

O tinctură fără licenţă putea să nu fie nici măcar pe jumătate la fel de eficientă, dar avea avantajul suplimentar de a nu trimite bolnavul şi familia lui în închisoarea pentru debitori.

„Era doctor, nu-i aşa?” Ilva părea sincer curioasă.

„Da. A studiat chirurgia manuală şi medicina la Khem. El şi mama mea au condus împreună o clinică şi o farmacie în satul nostru înainte să mă nasc eu.”

Ilva înclină capul. „De aceea ai studiat atât de mult chimia? Eu făceam parte din comisia care îţi aproba bursa în fiecare an. Ne întrebam când îţi verificam foile matricole. Părea o alegere ciudată, având în vedere repertoriul tău. O foloseai pentru a-l ajuta în timpul verilor, nu-i aşa?”

Helena îngheţă. Munca ca chimist minor, fără licenţă, într-o farmacie ilegală nu era conformă cu codul de conduită al studenţilor Institutului.

Ilva făcu un gest de respingere cu mâna. „Totul e în trecut, Marino. Nu vei fi deportat acum pentru o încălcare a legii muncii de acum şase ani. Sincer, faptul că ai toate aceste abilităţi este un exemplu al providenţei lui Sol.”

Saliva i se înăpă; se uită fix la mâinile ei. „Mulţumesc.” Înghiţi. „Păi, din cauza penuriei, am încercat să ajut cu ce am putut. Am extras salicină din scoarţa de salcie; poate fi un substitut temporar pentru câteva lucruri până când Novis trimite mai multă.” Vocea ei era afectată. „ Problema este că scoarţa de salcie se recoltează cel mai bine la începutul primăverii. În câteva săptămâni, topirea zăpezii şi Ascendenţa vor inunda zonele umede, aşa că cu cât pot procesa mai mult acum, cu atât mai bine – dar dacă aş lucra şi aş fi chemată, lotul s-ar putea strica. Ne-ar costa proviziile medicale. Mă întrebam dacă există cineva cu experienţă în chimie care ar fi dispus să mă ajute,

doar să mă ajute să termin, dacă sunt chemată? Sau le-aș putea aduce provizii pentru a le prelucra singuri."

Ilva înclină capul aproape mecanic, expresia ei devenind tensionată, în timp ce un zâmbet ezitant îi trase buzele înapoi. „Helena ..."

„De vreme ce este tot ce avem în acest moment, mi se pare păcat să irosim o resursă", adăugă Helena repede.

Ilva făcu o pauză, cântărind cuvintele. „Acum câteva săptămâni, această conversație ar fi putut fi foarte diferită, dar acum nu pot cere asta nimănui. Chimiștii noștri au sarcini importante de îndeplinit și bănuiesc că Falcon Matias nu știe despre suplimentele pe care le-ai făcut. El ar trebui să fie informat despre orice persoană care ți-a fost repartizată în mod oficial."

„Desigur."

„De fapt..." Ilva se aplecă brusc în față. „Retrag ce am spus. Tocmai m-am gândit la cineva care ar putea fi interesat. Shiseo. L-am întâlnit zilele trecute."

Helena ridică privirea, cu fruntea încruntată. „Cine?"

„Oh, e din Est, din Extremul Orient. De fapt, vine tocmai din Imperiu. A venit în Paladia cu o cerere de azil politic după ce noul împărat a venit la putere." Ilva își atinse bărbia. „Cred că e un fel de metalurgist. Apollo era încântat să-l aibă, întotdeauna i-a plăcut alchimia străină și spunea că acest tip de expunere era benefic pentru Luc. Încă mai e aici. Cred că e foarte cultivat. S-ar putea să-i placă să observe chimia paladiană."

„Nu lucrează la forjă?" întrebă Helena, confuză. Metalurgiștii erau o resursă vitală.

Ilva zâmbi amuzată. „Nu. Nu permitem unui estic să se apropie de cuptorul Athanor, Marino." Ea dădu din cap. „Da, nu cred că l-ar deranja deloc. Voi doi ați putea lucra bine împreună."

Un metalurgist din Extremul Orient nu era ceea ce Helena avea în minte. Nu voia un alt stagiar; voia ajutor, ca viața ei să fie puțin mai puțin dificilă.

„Păi, dacă el e de acord, cred că am putea să-l întrebăm."

Ilva mormăi, părând din nou distrasă. „Foarte bine. Păi, poți să pleci acum, Marino. Se pare că am de trimis cercetași și de convocat o ședință a Consiliului în legătură cu aceste himere."

Helena se duse în laboratorul ei și își despachetă geanta, spălând și întinzând la uscat toată scoarța de salcie și sfagnul. Când se duse în camera ei din Turn pentru a face curățenie, dovezile întoarcerii Lilei erau împrăștiate peste tot.

Helena umplu cada, scufundându-se până la gât. Acum că era singură, putea să se gândească la Ferron. La prostia ei sfidătoare și la reacția lui la aceasta.

El nu o rănise.

Ea nu își dăduse seama cât de mult se așteptase la asta. Presupusese că, dacă îl provoca vreodată, intenționat sau nu, moartea sau rănile grave erau inevitabile.

Toată lumea știa că Nemuritorii erau violenți și sadici. Existau nenumărate povești despre cruzimea fără sens cu care se complăceau pe câmpul de luptă. Protejați de invulnerabilitate, se delectau cu atrocitățile pe care le puteau comite.

Helena presupusese că Ferron va fi ca și ceilalți.

Acum nu mai era sigură ce era el.

Era atât de furios. Mai furios decât văzuse pe cineva vreodată, dar o alungase. Nu o rănise deloc.

Se scufundă sub apă până când aceasta îi acoperi fața.

De ce nu? La urma urmei, lui nu-i păsa de Flacăra Eternă. Atunci ce l-a oprit? Nu era ca și cum Ferron ar fi fost deasupra violenței. El smulsese inima unui om cu mâinile goale.

Ea a retrăit ceea ce spusese.

Șocul de pe fața lui, de parcă nu-și dăduse seama cum era până când ea i-a spus.

CAPITOLUL 30

Aprilis 1786

ÎNAINTE DE URMĂTORUL MARTIDAY, HELENA A SOLICITAT și a primit un cuțit alchimic standard. Din cauza himerelor, a renunțat la căutarea hranei și s-a îndreptat direct spre Outpost, aruncând o privire melancolică peste mlaștini în timp ce se îndrepta spre baraj.

Fuseseră văzute mai mult de zece himere în afara orașului, majoritatea rătăcind pe malurile Insulei de Vest. Nu se raportaseră încă morți, dar mulți dintre oamenii prinși în oraș și în avanpost se bazau pe râu pentru hrană. Era doar o chestiune de timp.

Mai multe unităţi erau adunate în grupuri de vânătoare. Previzibil, Luc şi-a oferit imediat batalionul ca voluntar.

În interiorul clădirii, uşa unităţii fusese înlocuită. Helena spera că era un semn bun în timp ce intra.

Mantaua şi jacheta ei, abandonate în timpul fugii, erau pe o masă, împăturite cu grijă.

Ferron nu era acolo.

Ea a mers prin cameră, inspectând-o. Erau rămăşiţe ale unei bucătării, iar o uşă îndepărtată dezvăluia o baie murdară, chiuveta ciobită şi pătată, de parcă ar fi fost turnate substanţe chimice pe ea. Cel puţin avea o baie. Unele dintre clădirile din cartierele sărace erau atât de vechi, încât nici măcar nu aveau asta.

Se aşeză, cu degetele strânse în palmă, folosindu-şi rezonanţa pentru a-şi stăpâni neliniştea crescândă şi a-şi împiedica gândurile să se învârtă în spirală. Era în regulă, Ferron întârziase doar.

Minutele se scurgeau încet.

Nu le spusese lui Crowther sau Ilva ce se întâmplase. Le spusese că fusese o întâlnire scurtă; Ferron o avertizase în legătură cu himerele şi ea se grăbise să se întoarcă, fără să menţioneze nimic altceva.

Dar dacă Ferron nu apărea, ar fi trebuit să-i spună lui Crowther, să-i explice ce se întâmplase. Pieptul i se strânse atât de tare încât abia putea să respire.

După zece minute, se forţă să accepte că Ferron nu va veni, dar, în timp ce îşi punea geanta pe umăr, uşa se deschise şi el intră.

Nu părea deloc surprins să o găsească încă aşteptând acolo.

Închise uşa şi rămase în faţa ei, cu o expresie de necitit şi cu corpul straniu de nemişcat. Era ciudat cât de goală era postura lui.

Helena se bazase foarte mult pe limbajul corpului după ce se mutase în Paladia. Etras era expresiv din punct de vedere cultural; cuvintele, expresiile, gesturile făceau toate parte din comunicare. Nordicii erau vicleni şi comunicau adesea mai mult prin subtext decât prin cuvintele propriu-zise.

De aceea Helena fusese atât de atrasă de Luc: el nu era aşa; nu spunea lucruri pe care nu le gândea. Cu ceilalţi paladieni, Helena învăţase să descifreze ce voiau să spună prin limbajul corpului, în loc de cel al cuvintelor.

Cu toate acestea, corpul lui Ferron nu spunea aproape nimic. Îi amintea de un jucător de noroc, care își ascundea intențiile. Nimic din ceea ce făcea nu indica starea lui de spirit actuală.

„Îmi pare rău”, spuse ea, rupând tăcerea tensionată. „Nu ar fi trebuit să spun asta săptămâna trecută. Mi-am pierdut capul. Voi face... orice vrei tu pentru a mă revanșa.”

Ferron nu reacționă, în afară de o scurtă clipire a ochilor.

„E în regulă”, spuse el după o clipă, cu vocea goală. „Când am specificat că ești dispusă, asta însemna că aveai voie să spui nu. Totuși, poate ar trebui să încerci să spui asta data viitoare, în loc să mă provoci.”

Helena îl privi uimită. Din momentul în care Ilva și Crowther îi spusese condițiile, ea presupusese că, odată exprimată, voința ei era irevocabilă.

Orice s-ar fi întâmplat după aceea, ea deja fusese de acord.

Nu îl credea. El menționase că așteaptă cu nerăbdare regretul ei. Asta nu însemna că avea permisiunea să se răzgândească sau să refuze ceea ce i se cerea. Nu, el modifica termenii acordului lor din cauza a ceea ce îi spusese ea.

Ea își strânse ochii evaluativ.

Suspiciunea ei părea să-l enerveze. Irritarea i se citea pe chip.

Ea își întoarse privirea; era mai bine să nu-l provoace din nou. Cu timpul, el își va schimba cu siguranță părerea, va redefini condițiile pentru a se potrivi scopurilor sale, dar în acel moment, ea voia să creadă că el avea un fel de cod moral, că erau lucruri peste care el era deasupra.

Ea dădu din cap, ca și cum l-ar fi crezut.

„Acum am un cuțit alchimic”, spuse ea, sperând că schimbarea subiectului îi va distrage atenția.

El întinse o mână înmănușată. „Lasă-mă să-l văd.”

Îl luă cu grijă, mănușile lui nici măcar nu-i atinseră pielea. Acum părea excesiv de conștient de prezența ei.

Inspectă cuțitul, testându-i echilibrul. În ciuda mănușilor, lama se transformă, marginea cuțitului spirală în jurul miezului interior.

Scopul era să înjunghie când lama era plată, să transforme și să scoată, lăsând o rană uriașă. Cu cât rana era mai mare, cu atât mai mult timp îi lua Nemuritorului să se recupereze și cu atât mai repede necrothrall-urile erau imobilizate. Lama putea fi, de

asemenea, manipulată într-o gamă de lungimi, dar asta necesita efort şi familiaritate cu particularităţile aliajului pentru a nu se sparge.

Deoarece era un cuţit standard, acesta fusese forjat folosind emanaţii de lumitiu pentru a-i creşte rezonanţa. În acest fel, alchimiştii cu rezonanţă limitată a oţelului puteau totuşi să-l transforme. Rezonanţa naturală a Helenei nu avea nevoie de suplimentare – aceasta făcea ca rezonanţa aliajului să pară inegală – dar i se asigurase că se va obişnui cu ea.

„Eşti antrenată să foloseşti cuţitul?", o întrebă el în cele din urmă.

Sperase că nu o va întreba asta. „Nu."

„Atunci ţi-ar fi mai bine cu ceva mai lung." El îl învârti în mână, prindându-l cu îndemânare; tăind aerul, acesta se transformă într-o lamă curbată. „Dacă ceva se apropie suficient de mult încât să foloseşti asta, eşti deja moartă."

Rezistenţa nu avea de gând să dea unui necombatanţi altceva decât o armă de bază. „Dar... orice este mai mare este mai vizibil. Aş avea mai multe şanse să fiu oprită."

„Mmm", a fost tot răspunsul pe care l-a primit, în timp ce el transforma lama înapoi la forma sa iniţială.

„Vreo veste despre himere?"

El i-a înapoiat cuţitul. „Patru sunt deja moarte. Nu tolerează foarte bine frigul." Gura lui s-a strâmbă amuzat. „Bennet e foarte supărat."

„De unde provin animalele?" Crowther îi spusese să întrebe.

„Foloseşte tot ce poate. Animalele domestice sunt cele mai uşor de procurat, dar prădătorii mai mari sunt de preferat. Cred că au fost câteva excursii de vânătoare în munţi. Mai era şi grădina zoologică."

„Pare multă muncă doar pentru a le lăsa să moară în mlaştini."

Ferron ridică din umeri absent. Ochii lui o evitau, uitându-se aproape oriunde în cameră. „Nu sunt bune la altceva. Nu sunt uşor de gestionat. Există zvonuri că Marele Necromant se simte înşelat în privinţa potenţialului proiectului şi a resurselor implicate."

Scoase un plic, dar în loc să i-l înmâneze, îl puse pe masă şi plecă fără să mai spună nimic.

Aceeaşi rutină se repetă de câteva ori. Ferron sosea, răspundea ocazional la câteva întrebări, apoi pleca. Uneori stătea mai puţin de cinci minute.

Nu se mai vorbea despre niciun fel de antrenament. De fiecare dată, Helena trebuia să-i mărturisească lui Crowther că nu avea niciun progres de raportat. Informaţiile lui Ferron continuau să fie bune, dar Helena era puţin mai mult decât un poştaş glorificat.

Ea a continuat să-i antreneze pe ceilalţi vindecători şi să lucreze în laboratorul ei, unde avea acum un asistent neoficial. Shiseo era un bărbat mic, chel, cu ochi negri. El putea citi şi înţelege fluent dialectul nordic, dar vorbea foarte puţin.

A învăţat repede tehnicile chymiatriei, dar a rămas rezervat, urmărind-o pe Helena la o distanţă conştiincioasă. Helena ştia că ar trebui să-l aprecieze – la urma urmei, ea îi ceruse ajutorul –, dar cu ucenicii şi acum cu un asistent de laborator, nu mai avea unde să se ducă fără să i se reamintească că avea acea cazare pentru că prioritatea ei trebuia să fie Ferron.

Tot restul era acum teatru, o acoperire pentru o misiune pe care o eşua.

FERRON ÎNTÂRZIA DIN NOU. El întârzia des, dar niciodată nu o lăsase să aştepte atât de mult. Îi era teamă să se întoarcă cu mâna goală, dar măcar călătoria nu fusese o pierdere completă de timp.

Reîncepuse să culeagă. Chimere muriseră în mare parte şi se simţea vinovată că ratase întreaga recoltă de primăvară. Râul creştea, digurile erau marcate pentru a urmări avansarea constantă a fazei Ascendente a Lumithiei, iar vântul de munte îşi pierdea asprimea, ceea ce însemna că în curând zăpada topită se va revărsa în bazin şi zonele umede vor rămâne sub apă până aproape de vară.

Deschise geanta şi începu să-şi sorteze recolta, clipind pentru a se concentra.

Era atât de obosită în ultima vreme. Turele de la spital o lăsau uneori atât de epuizată, încât abia mai ajungea în camera ei.

Ştia că era un semn că se epuiza vindecând, dar întotdeauna vindecase în felul acela şi nu o deranjase niciodată înainte. Nu putea să înţeleagă. Toll-ul nu trebuia să aibă efect atât de brusc, dar nu se putea gândi la altceva care ar fi putut fi.

Se uită stupid la legăturile de ierburi culese. În cele din urmă, se aplecă în faţă, sprijinindu-şi capul pe braţe. Ochii i se închiseră.

Mecanismul din uşă o trezi brusc. Se ridică în picioare. Cât timp dormise?

Un angrenaj din uşă se învârti, dar încuietoarea nu se deschise şi uşa nu se deschise. A urmat o pauză.

Helena s-a ridicat brusc în picioare când a auzit roata dințată începând să se miște din nou, scrâșnind încet, ca și cum încuietoarea ar fi fost spartă.

A căutat cu mâna în geantă, încercând să găsească cuțitul. În timp ce degetele ei încleștaseră mânerul, ușa s-a deschis spre interior. O dungă roșie se întindea pe mijlocul ei, încununată de o amprentă de mână stacojie.

Ferron stătea în picioare, clătinându-se în pragul ușii.

Fața lui era palidă ca moartea, iar ochii lui erau neclari.

Cuțitul îi alunecă din degete. „Ce s-a întâmplat?"

El o privi ca și cum ar fi fost confuz să o găsească acolo. „N-nimic." El îi făcu semn cu mâna dreaptă să plece, în timp ce se îndepărta de ușă, mai mult sânge împroșcând pe podea. Era o dâră de sânge care se întindea pe hol.

„Ești... ești rănit?" Era pe jumătate o întrebare. Ea nu știa că el putea fi rănit. Nu trebuia să se regenereze instantaneu? Cum putea să sângereze așa?

Ea începu să caute catarama de pe mantia lui, încercând să vadă gravitatea rănii.

El o împinse, retrăgându-se. „Ce faci?" Fără mândrie acum, se mișca ca un câine vagabond care se așteaptă să fie bătut, cu albul ochilor strălucind.

Degetele ei erau umede de sânge acolo unde îl atinsese. „Ești rănit."

Se lăsă pe spate, privind în jos încet. „O să fiu bine..." Vorbele îi erau neclare. „Doar... am nevoie de un minut..."

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Sângele curgea într-un șuvoi constant din mâneca stângă, formând o baltă pe podea. Doar vederea asta amenința să o facă pe Helena să intre în panică.

Pierderea de sânge era periculoasă. Rezistența pierdea mai mulți oameni din cauza exsanguinării decât din orice alt motiv. Oprirea sângerării era ceva ce toată lumea trebuia să știe să facă corect și eficient. Pierderea prea mult sânge și nici măcar expanderele de plasmă și soluția salină nu ar fi fost suficiente.

Cât sânge putea pierde Ferron? Nemuritor sau nu, cu siguranță nu putea fi infinit.

Ea își ținu mâinile depărtate, cu palmele întoarse în sus, vocea ei fiind liniștitoare. „Sunt medic, Ferron. Lasă-mă să te ajut."

El o privi, amețit, ca și cum ar fi avut nevoie de timp pentru a procesa informația.

„Ce s-a întâmplat?", întrebă ea, riscând să se apropie cu un pas.

Sângele încă curgea cu o viteză imposibilă.

În cele din urmă, el clătină din cap. „Doar mi-am pierdut braţul."

Ca pentru a dovedi acest lucru, îşi desfăcu mantia. Atât mantia, cât şi haina lui gri căzură, dezvăluind că sub ele nu era nimic altceva decât bucăţi de ţesătură arsă şi o hemoragie de sânge în locul unde ar fi trebuit să fie braţul lui stâng.

Se clătină, ochii lui pierzându-şi focalizarea. „O să crească la loc. Dar durează... ceva timp."

Helena nu văzuse niciodată pe viu regenerarea Nemuritorilor. Combatanţii o descriau ca fiind coşmarescă şi rapidă, oasele ieşind în afară, muşchii şi tendoanele înfăşurându-se în jurul lor, iar apoi pielea palidă ieşind din ţesutul crud ca mucegaiul.

În tot timpul petrecut în spital testând limitele ţesutului regenerat, îi era greu să creadă că cineva putea regenera un membru întreg.

Încercase odată să-şi regenereze degetele, dar cantitatea de regenerare spontană necesară era pur şi simplu prea mare. Vindecarea avea limite stricte. Nemuritorii păreau să nu aibă.

Braţul lui Ferron arăta de parcă fusese smuls. Ea se apropie de el, dar el se încordă din nou. Se opri, mintea ei învârtindu-se. Poate ar fi trebuit să încerce mai întâi să vorbească din nou. Părea receptiv la întrebări.

„Credeam că regenerarea se produce imediat."

„Uneori durează mai mult", spuse el prin dinţi, apropiindu-se şi lăsându-se pe un scaun. Capul îi căzu pe spate. „Multe pagube..."

„Au fost şi altele?"

Faţa lui, încordată de durere, se întinse într-un zâmbet tensionat când o privi. „Am comanda unui nou district..."

Vocea lui se stinse. Se îndreptă, ca şi cum ar fi încercat să se trezească, clipind de câteva ori. „Fostul comandant... era destul de ataşat de el." Ridică din umeri. „I-am insultat mama... de câteva ori. Am insinuat câteva lucruri nefavorabile despre soţia lui şi un anumit cal." Capul îi căzu din nou pe spate. „Nu i-a plăcut asta. Ne-am duelat până la moarte. Ei bine... pe cât se poate de aproape. Am câştigat, aşa că acum am preluat comanda lui."

Ultimele cuvinte erau neclare. Vorbea mai mult în gură.

Râse atât de brusc, încât Helena tresări.

„Era un piroman, totuşi. Braţul nu e nimic în comparaţie cu arsurile. Erau... mai grave. Acum au dispărut. De obicei pot..." Făcu un gest spre el însuşi. „Dar eu sunt..."

Orice ar fi fost, vocea îi dispăru înainte să poată specifica.

Nu s-ar fi gândit niciodată că durerea şi pierderea cronică de sânge ar fi trucul care l-ar face pe Ferron vorbăreţ, dar erau mult mai multe cuvinte decât auzise de la el în ultimele săptămâni.

Privirea lui deveni neclară. Respiraţia îi deveni superficială, aproape oprindu-se. Intra în şoc.

„De ce eşti aici? Nu trebuia să vii." Se apropie cu precauţie, pregătită să fie împinsă din nou.

El clipi încet, privind-o. Pupilele îi erau atât de dilatate, încât negrul aproape înghiţea irisul.

„Marino…" Suflă, de parcă era evident. Încă vorbea în gură, buzele abia mişcându-se. „Odată ce termin aici, intenţionez să beau atât de mult încât să nu-mi mai amintesc propriul nume în următoarele trei zile. Am o hartă – undeva." Se bătu stângaci cu braţul rămas şi abia atunci păru să-şi dea seama că hainele lui erau zdrenţe cenuşii. „La naiba…"

Helena se înarmă cu curaj şi se apropie.

„Ferron", îi spuse ea blând, dar ferm, „am experienţă medicală. O să te examinez să văd dacă pot să te ajut cu ceva."

El nu părea să o audă şi nu se opuse când ea îi apăsă degetele pe gât sub pretextul că îi ia pulsul, folosindu-şi cu precauţie rezonanţa pentru a afla ce era în neregulă cu el.

Oricât de nefirească i se păruse prima dată când îşi folosise rezonanţa asupra lui, de data aceasta era de o mie de ori mai ciudată. Pierdea atât de mult sânge, încât ar fi trebuit să fie mort, dar undeva în pieptul lui, o sursă de energie ca un far radia, regenerându-l mai repede decât putea muri.

Talismanul de lumithium. Asta trebuie să fie. Sursa puterii Nemuritorului.

Cu toate acestea, corpul său încerca din răsputeri să moară.

Helena putea recunoaşte ţesutul recent regenerat, iar el era acoperit de acesta. Cea mai mare parte a toracelui şi a feţei sale fuseseră regenerate până la oase. Mai multe dintre organele sale păreau, de asemenea, noi.

Cu toate acestea, problema era pierderea continuă de sânge. Corpul nu era făcut să producă sânge nici măcar la o fracţiune din rata cu care îl pierdea. Îi epuiza resursele pentru a scoate sânge de nicăieri, doar pentru ca el să-l poată vărsa pe podea. Un cerc vicios distructiv. Corpul său era atât de preocupat să producă mai mult

sânge, încât nu putea consuma resursele necesare pentru a-i regenera braţul şi a pune astfel capăt pierderii de sânge.

Aparent, undeva în abilităţile sale regenerative anomale, conceptul de coagulare a sângelui fusese pierdut.

Helena respiră încet şi vorbi cu cât mai multă siguranţă putu.

„Recunosc, eşti prima persoană nemuritoare pe care am tratat-o, dar trebuie să încetezi să sângerezi atât de mult." Trase de resturile cămăşii lui. Aceasta se sfărâmă.

Nu credea că oprirea pierderii de sânge ar cauza probleme de regenerare.

„Hai să te punem pe masă", a spus ea, trăgându-i braţul existent peste umăr şi ridicându-l în picioare. Era un noroc că era doar o grămadă de membre, pentru că era o greutate moartă când trebuia să se ridice şi să se întindă pe spate. Ochii îi erau închişi şi nu răspundea, pieptul abia se ridica.

Se îndoia că era conştient, dar a continuat să se prefacă că este medic, doar pentru a fi sigură. Folosind palmele ambelor mâini, a apăsat pe umărul lui pentru a-şi ascunde rezonanţa, în timp ce îi strângea venele şi arterele din braţ.

Era remarcabil cât de repede doar asta l-a stabilizat.

Odată ce nu mai sângera până la moarte, braţul lui a început imediat să se regenereze. Ea a privit, hipnotizată, cum osul a ieşit la iveală, extinzându-se, muşchii înfăşurându-se în jurul lui, regenerându-i bicepsul, cotul, radiusul şi ulna.

Nu s-a putut abţine să nu-şi elibereze rezonanţa un pic mai mult în timp ce privea, încercând să înţeleagă ce era el. Dorind să înţeleagă cum funcţiona. Corpul lui nu mai părea că era pe punctul de a muri.

Oasele din mâna lui s-au desfăcut, iar venele şi ţesutul muscular s-au împletit în jurul lor şi, când procesul s-a terminat, ea nu ar fi putut să-şi dea seama că el îşi pierduse braţul.

Ea a slăbit presiunea mâinilor de pe umărul lui în timp ce redeschidea arterele şi venele, lăsând sângele să curgă prin ţesutul nou. Muşchii din braţul lui Ferron s-au transformat rapid în ţesut stabil.

Nu se gândise niciodată să regenereze mai mult decât ţesut nou, dar, pe măsură ce simţea cum corpul lui Ferron revenea la starea iniţială, se întrebă dacă ar putea. Nu avea niciun motiv să se oprească la regenerarea de bază.

Puterea care radia din interiorul pieptului lui Ferron s-a estompat până când a devenit abia perceptibilă. Un nod vag de energie şi lumitiu. Părea minuscul pentru ceva cu atâta putere.

Nu a îndrăznit să aprofundeze, dar nu şi-a retras mâinile.

Dintre toate contextele în care şi-l imaginase pe Ferron pe jumătate dezbrăcat în prezenţa ei, vindecarea sau îngrijirea medicală nu îi trecuseră prin minte, deşi era infinit mai preferabil decât să-l sărute.

Se simţea confortabilă cu acest tip de contact fizic.

Îl studiă în timp ce bătăile inimii lui reveneau la un ritm constant, culoarea revenind încet în corpul lui pe măsură ce pierderea de sânge se estompa.

Era – chiar şi în cei mai generoşi termeni – slăbănog. Nu avea aproape deloc grăsime corporală. Îi putea vedea coastele, proeminenţa sternului, umerii osoşi. Avea membre lungi şi coate noduroase. Dezbrăcat, părea atât de tânăr.

Nu era de mirare că Ferron purta trei straturi de uniformă, în încercarea de a nu părea atât de evident juvenil.

Degetele ei îi mângâiară absent pielea acum nealterată.

Nu-şi putea imagina să fie prinsă în corpul unui adolescent de şaisprezece ani pentru eternitate.

„Te holbezi şi mângâi toţi pacienţii tăi inconştienţi, sau eu sunt special?" Vocea lui Ferron era la fel de neaşteptată ca o găleată cu apă rece.

Helena tresări, inima îi bătea cu putere în gât, în timp ce îşi retrase mâinile, cu faţa înroşită.

„Nu te priveam", spuse ea, cu vocea tensionată şi ridicată, chiar dacă nu avea nicio scuză pentru a-l atinge în felul acela. „Mă întrebam doar care este procentul de grăsime din corpul tău."

„Sigur că asta făceai", spuse el, ridicându-se cu un zâmbet sugestiv.

Probabil că ar fi putut încălzi întreaga clădire cu cât de tare roşise.

„Nu mă uitam la tine cu poftă", spuse ea cu fermitate. „Pari abia maturizat. Nu-mi plac băieţii."

Zâmbetul dispăru. El o privi fix pentru un moment dureros de lung şi se ridică în picioare. „Din câte îmi amintesc", spuse el în cele din urmă, cu voce tăioasă, „nu ţi-am cerut niciodată să te uiţi."

Se apropie şi îşi luă mantaua, singura piesă de îmbrăcăminte care nu era aproape arsă în cenuşă, şi o îmbrăcă. Manta îl pătase cu sânge peste tot.

„Îmi pare rău, nu am vrut să..."

„Intenţia ta a fost incredibil de clară", spuse el cu voce rece, cu maxilarul încleştat.

„Ferron”, spuse ea, ideea venindu-i brusc în minte, şi se întrebă de ce nu se gândise să întrebe asta mai devreme. „A fost o pedeapsă pentru tine... să devii nemuritor?”

El o privi, cu faţa inexpresivă. „Cum ar putea nemurirea să fie o pedeapsă? Este ceea ce îşi doreşte toată lumea”.

HELENA SE SIMŢEA BĂTĂUŞĂ DE FERRON când se întoarse la sediul central – nu doar de răspunsul lui, ci de tot ce ţinea de interacţiunea dintre ei.

Timp de luni de zile, el fusese ceva fără sânge şi fără suflet. Nu o persoană, ci un rău de îndurat şi un obstacol de depăşit. Văzându-l rănit, dezbrăcat de coaja uniformei în care se ascundea, percepţia ei despre el se schimbase.

Era o fragilitate pentru care nu era pregătită.

Părea atât de uman, iar ei nu-i plăcea să-l considere uman.

Nemuritor. Criminal. Spion. Ţintă. Instrument.

Aşa trebuia să-l vadă pe Ferron.

Nu ca pe cineva care putea fi rănit. Nu ca pe cineva care nu înţelegea ce înseamnă pierderea de sânge şi care dădea explicaţii incoerente. Nu ca pe cineva care presupunea că o mână întinsă era menită să-l rănească.

Atât de mult timp, tot ce văzuse era mândria şi furia lui. Acum nu putea să nu simtă că era ceva teribil de tragic în el, care se zbătea sub suprafaţă.

Simţea o nevoie urgentă de a înăbuşi acel sentiment.

Kaine Ferron era inamicul. Războiul era vina lui. El îl ucisese pe tatăl lui Luc.

Îşi spălă sângele de pe mâini, pregătindu-se pentru tura ei la spital, înainte să-şi amintească că era liberă în ziua aceea. Se aşeză pe pat, uitându-se la notiţele ei, încercând să înţeleagă emoţiile contradictorii şi încurcate din interiorul ei.

Uşa se deschise şi Lila intră, îmbrăcată în armura de antrenament. Se opri brusc când o văzu pe Helena.

„Eşti aici.”

Helena închise caietul. „Pace a pus unul dintre stagiarii mei să-mi ţină locul astăzi. Vrea să vadă cum se descurcă singuri.” Îşi strânse buzele. „Nu am voie să fiu acolo pentru că, se pare, privesc fix şi asta îi face pe oameni să se simtă nervoşi.”

Lila dădu din cap, sprijinindu-şi arma de perete, apoi îşi îndreptă împletitura şi îşi trosni gâtul în ambele direcţii, în timp ce Helena se strâmbă.

„Chiar te uiți urât”, spuse Lila, desfăcându-și armura. „O să ai o grămadă de riduri chiar aici.” Atinse locul dintre sprâncene.

Helena a dat din ochi și și-a aruncat caietul în mod casual în cufăr, degetele ei lovind amuleta. Era ciudat de caldă. O alinare familiară. Aproape că a ridicat-o, dar apoi și-a întors mâna, uitându-se în schimb la cicatricile de pe palmă.

„Nu e ceva care să mă îngrijoreze”, a spus ea încet.

„Hel... ești bine?”

Ridică brusc capul. „Da. De ce?”

Lila se mișcă, armura ei desfăcută zăngănind. Purta mereu armura. Dormea chiar și într-un set ușor din plasă, spunând că se simțea goală fără ea, dar Helena știa că îi era teamă să nu facă greșeala pe care o făcuse unchiul ei Sebastian ca paladin al Principatului Apollo, crezând că orice loc era sigur pentru Luc.

„Pari cam absentă în ultima vreme. Credeam că te vei bucura de noii vindecători, că te vei relaxa puțin, dar pari...” Lila ezită. „Retrasă. Dispari mereu. Luc a observat.”

„Doar îmi fac griji, atâta tot”, spuse Helena. „Ai avut noroc să omori himerele?”

„Nu. Am ieșit ieri, dar sunt incredibil de rapide. Am încolțit una, dar mirosea îngrozitor. Mai rău decât cele gri. Aș fi putut s-o omor, dar, zeilor, nici măcar nu vedeam bine și apoi...” Scutură brusc din cap. „De ce vorbim despre himere?”

Helena își întoarse privirea.

„Du-te naibii.” Lila oftă exasperată. „Nu-mi distrage atenția schimbând subiectul. Nu vreau să vorbesc despre himere.” Se apropie, piciorul ei drept făcând un zgomot la fiecare pas, până când ajunse în fața Helenei. „Ai lipsit și nu ai mai participat la ședințe în ultima vreme.

Ieri am reușit în sfârșit să aflu de la Soren ce s-a întâmplat. Felicitări tuturor, ați reușit să păstrați secretul într-un mod impresionant.”

Helena se tensionă. „Știe și Luc?”

„Nu.”

Helena expiră. „Nu vreau să vorbesc despre asta.”

Lila nu spuse nimic pentru o clipă. „Nu am putut să nu observ că ai ales o zi în care Luc și cu mine nu eram acolo.”

„Aș fi spus-o oricum”, a spus Helena, scobindu-și cuticulele. Pielea din jurul unghiilor era crăpată și zdrențuită de la spălatul constant, iar sub ele se mai vedeau urme de sânge de la Ferron. „Dar m-am bucurat că Luc nu era acolo. Nu voiam să fie

prins la mijlocul unei situaţii. Știam că vor refuza. Pur şi simplu... trebuia să o spun. Soren a spus că a fost o bătălie bună pentru voi toți, dar în spital... am rămas fără nimic. Paturi, bandaje, laudanum şi antiseptic. Și cadavrele continuau să sosească, iar eu nu puteam... nu puteam să fac diferența."

Lila se așează pe marginea patului Helenei. „Ești..." Lila nu se uita la Helena şi părea să-şi aleagă cu grijă cuvintele. „Nu mai eşti bine? De asta ai vorbit şi de asta sunt acum toți stagiarii?"

A urmat o pauză. Helena s-a uitat ascuţit la Lila, dar Lila era concentrată să desfacă o cataramă şi nu i-a întâlnit privirea. Helenei nu i-a trecut prin cap că Lila ar putea şti despre Toll.

Era mai mult decât putea suporta să se gândească în acel moment.

„ Nu. Sunt bine. Stagiarii sunt aici pentru că Matias speră să scape de mine."

„Oh, bine. Adică, nu e bine, dar are sens", spuse Lila şi îşi curăță gâtul. „Înțeleg de ce nu eşti încântată de ei."

Helena forţă un zâmbet. Dar tensiunea, noua atmosferă tensionată dintre ele, persista. Lila a fost cea care a vorbit prima.

„Știi, poți vorbi despre orice cu mine, dacă vrei."

„Nu", a spus Helena. „Nu am nevoie să vorbesc. Nu are rost să vorbesc şi, după cum mi s-a reamintit public, nu sunt o luptătoare. Nu știu nimic despre ce înseamnă cu adevărat războiul. Aşadar, ce aş putea să spun?"

Piciorul protetic al Lilei a scârţâit când s-a mişcat, apoi a spus: „Cred că spitalul e mai rău decât câmpul de luptă."

Helena a rămas nemişcată.

„Mi-am dat seama de asta când am fost internată pentru piciorul meu." Privirea Lilei era îndepărtată, sprâncenele încruntate. „Pe front, totul e atât de concentrat, știi. Regulile sunt simple. Câştigăm unele bătălii. Pierdem altele.

Uneori eşti lovit. Ripostezi. Ai câteva zile să te recuperezi dacă e grav. Dar..." Privirea i se îndreptă în jos, degetele ei bătând absent pe locul unde proteza era ataşată de coapsă. „... în spital, fiecare bătălie pare pierdută. Nu-mi pot imagina cum e." Se uită la Helena. „Tot ce vezi acolo e partea cea mai rea."

Helena nu spuse nimic.

Lila suspină şi desfăcu mai multe piese din armura ei, lăsându-le pe patul Helenei. „Când Soren mi-a spus ce ai zis... Nu sunt de acord, dar înţeleg."

Helena nu răspunse.

Lila o împinse uşor cu cotul şi se ridică. „Chiar dacă stagiarii sunt doar din cauza amestecului lui Matias, mă bucur că ai mai mult timp liber. Cred că aveai nevoie de asta – de puţină distanţă faţă de toate astea."

CAPITOLUL 31

Aprilis 1786

FERRON O AŞTEPTA PE HELENA CÂND ea deschise uşa. Camera fusese curăţată, podeaua, masa, scaunele, totul era impecabil. Nici măcar o urmă de sânge.

Gura lui era strânsă într-o linie tensionată când ea intră.

În timp ce ea închidea uşa, el îşi scoase mantaua. „Să vedem cum te lupţi, Marino."

Se năpusti atât de repede, încât corpul lui deveni o umbră.

Helena nu apucă să ia cuţitul. Îi aruncă geanta în cap.

Asta îi câştigă o fracţiune de secundă, dar el o apucă din zbor, smulgându-i cureaua din mâini, şi o aruncă în cealaltă parte a camerei.

Auzi sticluţele de sticlă spărgându-se în timp ce se îndepărta în grabă. Nu avea unde să fugă.

Uşa era prea complicată pentru a o descuia.

Reuşi să ajungă de cealaltă parte a mesei, încercând să creeze o barieră între ei.

El lovi masa cu piciorul. Picioarele scârţâiră pe gresie în timp ce masa zbura spre ea. Ea se aruncă la pământ. Masa lovi peretele atât de tare, încât blatul se sparge.

Ea a căzut pe podea, mâna stângă îndoindu-se în direcţia greşită, un os din încheietura mâinii rupându-se de piatră. Durerea i-a explodat în braţ.

Ea l-a strâns la piept, încercând să se ridice în picioare.

„Ferron, opreşte-te!"

El nu s-a oprit. A apucat-o de gât şi a împins-o împotriva peretelui, strângând-o. Expresia lui era lipsită de emoţie.

Ea i-a zgâriat mâna cu care o ţinea cu mâna nevătămată, unghiile ei săpând şanţuri în pielea lui. A încercat să-l lovească cu genunchiul în zona inghinală, iar el i-a dat un şut în picior şi a trântit-o la podea.

Forţa loviturii i-a tăiat respiraţia. A văzut stele.

El şi-a apăsat genunchiul în mijlocul pieptului ei, apăsând suficient de tare încât să-i strângă oasele. „Ai ceva?"

Nu putea să respire, plămânii ei aveau spasme. Se zvârcolea, încercând să se elibereze de sub el, zgâriindu-l pe toate părţile pe care le putea atinge.

El îi apucă mâna, cu ochii sclipind. Ea încercă să se elibereze, dar el o strânse şi mai tare. Durerea îi străbătu braţul drept, oasele metacarpiene frecându-se unele de altele.

„Nu-mi rupe mâna! Nu poţi să-mi răneşti mâinile!" Îi strigă ea, cuprinsă de panică.

El se aplecă mai aproape. „Atunci luptă-te cu mine."

Ambele braţe îi ardeau. Abia putea să respire. El era la câteva secunde distanţă de a-i zdrobi pieptul. Dacă se mai zbătea, era sigură că toate oasele din mâna dreaptă i se vor rupe.

Se lăsă moale.

El o ţinu încă câteva secunde, de parcă se aştepta ca ea să sară brusc în acţiune. Confuzia îi străbătu faţa pentru o clipă, în timp ce expira, apoi expresia i se întări din nou.

„Eşti patetică", spuse el, apăsând şi mai tare pe pieptul ei. Ochii ei se umplură de lacrimi, dar nu scoase niciun sunet. „Aş putea să-ţi fac orice aş vrea, să te rănesc în moduri pe care nici nu ţi le poţi imagina, iar tu nu ai putea face nimic să mă opreşti. Nici măcar nu aş avea nevoie de rezonanţa mea. Aş putea s-o fac cu mâinile goale. Atât de slabă eşti."

El rânji şi îi dădu drumul. Mâinile lui erau pătate cu sânge, dar urmele pe care ea le făcuse dispăruseră deja. Se ridică, scoase o batistă pentru a-şi şterge sângele şi îşi aranjă hainele.

Helena rămase ghemuită pe podea, respirând cu dificultate. Coloana vertebrală şi ceafa îi pulsau. Când încercă să se ridice în poziţie şezândă cu mâna dreaptă, aproape că izbucni în plâns.

Durerea iradia prin mâini. Avea sânge şi piele sub unghii, care îi pătase vârfurile degetelor.

Încheietura mâinii stângi începuse să se umfle. Mâna dreaptă nu era cu mult mai bine: când încercă să-şi strângă degetele în pumn, durerea îi explodă ca un halou până la cot.

„Pentru informarea ta", spuse ea, încercând să-şi păstreze vocea calmă, „asta se califică drept interferenţă cu munca mea. Dacă vrei să-mi faci rău" – maxilarul îi tremura incontrolabil – „nu poate fi cu mâinile mele".

Atât cu pretenţia că ar putea refuza anumite lucruri.

Ferron nu spuse nimic, doar se apropie şi îşi puse mantia înapoi, fără să se mai uite la ea.

Helena rămase pe loc. Ştia că asta era o posibilitate, dar el o adormise într-un fals sentiment de siguranţă, aşteptând până când ea îşi lăsă garda jos pentru a-i face rău în cele din urmă.

Era mai crud decât dacă ar fi făcut-o de la început.

„Pot să aflu de ce?", întrebă ea, privind în continuare cu privirea pierdută spre podea, coastele durându-i la fiecare respiraţie. „Am... am făcut ceva?"

„Exişti, Marino. Cred că asta e un motiv suficient."

Nu avea ce să răspundă la asta. Se ridică încet. „Ai vreo informaţie astăzi?"

El zâmbi slab. „Nu. Asta a fost tot."

Îşi luă geanta fără să spună nimic, agăţând-o cu grijă de umăr. Nu putea să o ridice până la umăr. Sticla spartă zornăia înăuntru.

După săptămâna trecută, adăugase o trusă de urgenţă, gândindu-se că, dacă Ferron se va răni din nou, va fi pregătită. Risipa de medicamente era aproape la fel de dureroasă ca coastele ei, iar sticla spartă şi conţinutul ar fi contaminat tot ce adunase în acea zi. Ore pierdute.

Se îndreptă spre uşă şi încercă să-şi flexeze degetele suficient cât să o deschidă, dar nu simţea decât durere.

„Vrei să..." vocea ei o trăda în cele din urmă şi tremura „... vrei să mă laşi să ies?"

DACĂ S-AR FI RĂNIT ALTCEVA DECÂT mâinile, ar fi fost uşor să urmeze instrucţiunile lui Crowther şi să ascundă vânătăile înainte de a se întoarce la Cartierul General, dar nu existau planuri de urgenţă dincolo de asta.

Odată ce a părăsit avanpostul, Helena a rătăcit în sus şi în jos de-a lungul barajului. Era practic inutilă fără mâini. Dacă ar fi încercat să se întoarcă la sediu arătând atât de vânătă cum era, ar fi putut apărea întrebări la care nu ar fi putut răspunde.

În cele din urmă, disperată, s-a căţărat pe digul spre mlaştini. Fără mâini, era neîndemânatică şi s-a acoperit repede de noroi. S-a târât înapoi pe pământul ferm, udă şi plină de noroi, murdărindu-şi faţa şi gâtul pentru a acoperi vânătăile.

La punctul de control, au recunoscut-o şi le-a fost atât de milă de ea încât nu i-au pus multe întrebări. Când a ajuns la sediul central, a fost nevoită să meargă la spital, deoarece nu putea folosi liftul.

„Ce s-a întâmplat?", a întrebat Matron Pace, venind în întâmpinarea Helenei când aceasta a ajuns la uşă.

„Am căzut în mlaştină", a spus Helena, fără să o privească în ochi. „Mi-am luxat încheieturile."

„Pe amândouă?"

Helena nu a ridicat privirea, dar a dat din cap.

Pace a rămas nemişcată pentru o clipă, dar apoi şi-a revenit. „Hai să te schimbăm de hainele astea murdare şi să vedem ce trebuie făcut." Ea a condus-o pe Helena către una dintre camerele private rezervate de obicei membrilor de rang înalt ai Flăcării Eterne, alungând pe oricine se apropia de ele.

Helena apreciase întotdeauna profesionalismul lui Pace. Indiferent de circumstanţe, era imperturbabilă. Mâinile Helenei erau prea umflate şi reci pentru a putea desface nasturi sau catarame. Pace nu a spus niciun cuvânt despre noroiul care se întinsese pe şorţul, mânecile şi mâinile ei în timp ce o ajuta pe Helena să se dezbrace.

„E o noutate după tot sângele ăsta", spuse ea cu indiferenţă când Helena încercă să-şi ceară scuze, stoarcând o cârpă udă. „Acum hai să te curăţăm şi să vedem care sunt pagubele. Elain va fi cea mai bună alegere pentru mâinile tale."

Helena se încordă, dar nu avea ce să facă. Odată ce vânătăile vor fi vizibile, Pace îşi va da seama că Helena nu şi-a luxat încheieturile căzând, iar Elain, deşi era cea mai competentă stagiară, era o bârfitoare teribilă.

Pace se opri în clipa în care gâtul Helenei era suficient de curat încât vânătăile care îl înconjurau să fie evidente. Înainte ca Helena să apuce să se gândească la ceva de spus, se auzi o bătaie în uşă.

Pace îşi strânse buzele şi se duse să răspundă, corpul ei blocând vederea spre salonul de spital din spatele ei.

„Ce este, Purnell?", a spus Pace.

O voce înăbuşită a răspuns: „Un mesaj pentru tine. Se spune că este urgent".

Pace a luat ceva şi apoi a închis uşa. A desfăcut, a citit şi apoi a rupt o bucată de hârtie în timp ce se întorcea la Helena.

„Am instrucţiuni să te trimit în camera ta. Imediat”, a spus Pace, cu obrajii roşii de furie.

„Dar cred că pot să te curăţ puţin mai întâi.”

Odată curăţată, Helena a fost învelită ca şi cum ar fi suferit de hipotermie, iar Pace a însoţit-o la Turnul Alchimiei. Crowther aştepta când au ieşit din pasarela suspendată. Pace s-a înţepenit când l-a văzut.

„Matronă Pace”, a spus el. „Cu ce vă pot ajuta?”

Vasele de sânge sparte i-au pătat obrajii lui Pace. „Am venit să mă asigur că Marino este îngrijit.”

Ochii lui Crowther au tresărit. „Desigur.” El s-a uitat la Helena. „Presupun, atunci, că eşti într-o stare care necesită îngrijire medicală?”

Helena se gândea la întrebare. „Dacă îmi tratezi mâna stângă, cred că mă descurc cu restul după aceea.”

„O să chem pe cineva. Rămâi ascunsă până atunci. Matroană, poţi pleca.” Se întoarse şi plecă fără să mai spună nimic.

Pace nu se întoarse la spital; în schimb, se duse cu Helena în camera ei şi rămase acolo chiar şi după ce Helena se culcă.

„Ştii, am cunoscut câţiva vindecători când eram moaşă”, spuse Pace în cele din urmă, aşezându-se la picioarele patului Helenei şi uitându-se în jur. „Medicii formaţi în oraş nu erau prea interesaţi să lucreze în satele de munte. Cei pe care îi cunoşteam nu se numeau întotdeauna vindecători, ei credeau că este doar intuiţie. Erau în mare parte femei în vârstă care credeau de mult timp că au un simţ bun pentru corpuri. Când mi s-a spus că vine un vindecător din munţi, mă aşteptam la cineva de vârsta mea.” În cele din urmă, se uită la Helena. „Eşti atât de tânără. Nici măcar nu ştii cât de tânără eşti. Sacrifici lucruri a căror valoare nici măcar nu o înţelegi.”

Helena era cuprinsă de un amestec de emoţii. „Nimeni nu mă obligă să fac ceva cu care nu sunt de acord.”

„La ce ai spus vreodată nu?”, întrebă Pace. Înainte ca Helena să poată răspunde, ea a continuat: „Crezi că un bărbat ca Crowther nu a observat asta?”

Pace ar fi putut spune mai multe, dar uşa s-a deschis, dezvăluind pe Crowther cu o fată tânără lângă el.

„Poţi să te întorci la spital, Matron”, a spus Crowther în mod deliberat, ţinând uşa.

Pace a bătut-o pe Helena pe genunchi şi s-a ridicat, privindu-l pe Crowther cu o privire severă în timp ce trecea pe lângă el. Crowther închise uşa cu fermitate înainte de a se întoarce spre Helena.

„Ea este Ivy; va face tot ce i se spune pentru a-ţi reface funcţionalitatea mâinii stângi."

Fata făcu un pas înainte. Se mişca ezitant, ca o căprioară, dar ochii ei erau ascuţiţi, ca ai unei vulpi. Avea probabil cincisprezece ani, dar Helena se îndoia că avea chiar atât. Nu auzise niciodată de un vivimancer atât de tânăr. Aşa cum spusese Pace, de obicei, acest talent se manifesta mai târziu în viaţă.

Războiul îmbătrânise prematur oamenii în toate felurile posibile.

Ivy nu spuse nimic în timp ce Helena îi arătă încheietura mâinii stângi şi îi explică în termeni simpli ce credea că era în neregulă cu ea, ce trebuia făcut şi la ce trebuia să fie atentă. Helena nu fusese niciodată vindecată de nimeni în afară de ea însăşi şi aruncă câteva priviri panicate către Crowther în timp ce Ivy întinse mâna şi îi atinse braţul.

Fata era surprinzător de pricepută în vivimancie, dar rezonanţa ei nu era deloc subtilă.

Durerea şi umflătura de la încheietura şi degetele Helenei dispărură rapid, iar Ivy căută fractura la încheietura Helenei. În câteva minute, Helena putea să-şi mişte din nou degetele fără prea multă durere şi începea să-şi simtă rezonanţa.

„Mulţumesc", spuse ea, retrăgându-şi mâna cât de repede putu.

Ivy lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. O privi pe Helena, cu o expresie ciudată de curiozitate în ochi. „Sora mea te place."

„Oh. Lucrează la spital?"

„Ivy", spuse Crowther aspru, „ieşi afară. Şi să nu spui nimănui nimic despre asta."

Ivy dădu din cap nepăsătoare şi ieşi.

Crowther închise din nou uşa. Helena voia să întrebe cine era fata, dar se temea de conversaţie şi îşi îndreptă atenţia spre mâna dreaptă. Blocă nervii de la cot şi începu o examinare prudentă.

„Ce s-a întâmplat?"

„Cred că Ferron era supărat din cauza săptămânii trecute", spuse ea, bucuroasă că avea ceva pe care să se concentreze, astfel încât să nu fie nevoită să-l privească pe Crowther.

„Știi cât de mândru este. Nu cred că i-a plăcut că l-am ajutat. Abia am ajuns şi mi-a spus că vrea să mă vadă luptând.”

Ea a ridicat privirea la timp pentru a vedea buzele lui Crowther transformându-se într-o linie subțire.

„Ți-ai dezvăluit vivimancia?”

„Nu.”

„Ești sigură?”

„Sunt sigură.”

Crowther a dat din cap, încă sceptic.

„Cine era fata aceea?”, întrebă Helena.

„Orfană”, răspunse Crowther. „Am găsit-o în mahalale.” El scoase un sunet de iritare. „Vei spune că ai răcit. Poți să-ți iei câteva zile libere. Dar nu poți fi văzută revenind la Cartierul General în starea asta. Există un loc de depozitare la mică distanță; acolo sunt păstrate haine şi provizii de bază.

Pe viitor, te vei duce acolo pentru astfel de lucruri. Dacă nu te prezinți aici, acolo vei fi căutată.”

Helena dădu din cap fără tragere de inimă, în timp ce umflătura de la mâna dreaptă se reducuse în sfârşit până la punctul în care putea să o folosească pentru a examina munca lui Ivy la mâna stângă.

Nu avea nimic de făcut în timp ce mâinile ei se vindecau. Zilele libere erau o măsură excesiv de prudentă, dar era mai bine să fie sigură. Dacă ar fi ajuns să aibă leziuni nervoase la mâini, ar fi devenit aproape inutilă.

Se ocupă sortând conținutul cufărului ei. Nu era mare lucru înăuntru, doar caiete vechi de la cursurile de la Institut. Majoritatea bunurilor ei rămăseseră în Etras, deoarece Institutul avea dormitoare mici şi coduri vestimentare stricte. Într-o cutiuță se afla o fotografie a Helenei cu tatăl ei, făcută chiar înainte de a începe cursurile la Institut. Avea zece ani şi purta uniformă, iar expresia ei era plină de entuziasm. Tatăl ei purta halatul alb de medic pentru poză, chiar dacă nu avea licență în Paladia. Voia să arate profesional când a adus-o.

A închis cutiuța şi a luat amuleta, lăsând razele să se alinieze cu cicatricile din palma ei.

Se duse la fereastră, ținând-o în continuare, şi se cățăra pe acoperiş. Luc îi arătase cum să se cațere pe fereastră şi să ajungă pe acoperişul uşor înclinat de sub farul turnului.

Focurile Flăcării Eterne străluceau deasupra ei, în timp ce stătea acolo singură, o balustradă joasă de fier fiind singura barieră între ea şi căderea mortală.

Îşi dorea să-şi poată opri mintea pentru o vreme. Tehnica de redirecţionare putea crea doar un mic spaţiu, dar suferinţa ei continua să se infiltreze înapoi.

Se uită fix la creasta soarelui, în timp ce flăcările albe de deasupra îi străluceau pe suprafaţă. Aproape că o lăsă să cadă de pe margine, dorind să o vadă căzând până dispărea.

Se simţea ruşinată de fiecare dată când se uita la ea, jenată de cât de multă semnificaţie crezuse că are.

Lăsă lanţul să-i alunece printre degete, dar se opri.

Nu. Această amuletă nu o reprezenta pe Ilva, ci pe Luc. Ilva exploatase asta, dar nu era vina lui Luc. Helena făcea asta pentru el, iar el merita.

Trase lanţul înapoi peste gât, ascunzându-l sub haine, şi stătu uitându-se la oraş, în timp ce aurul se încălzea lângă inima ei.

CÂND S-A ÎNTORS la avanpost în săptămâna următoare, erau pregătite măsuri de urgenţă. Punctul de livrare dintr-un subsol abandonat urma să funcţioneze ca un adăpost improvizat. Dacă ar fi fost rănită mai grav decât putea să se vindece, Helena ar fi mers acolo. Erau provizii medicale de bază şi un radio cu unde scurte. Un mesaj codat ar fi determinat trimiterea lui Ivy.

Ferron întârziase. Din nou. El întârzia des, dar de data aceasta ea era prea nerăbdătoare să aştepte. Îşi punea geanta pe umăr chiar când uşa se deschise.

Ea tresări când el intră în cameră, închizând uşa în urma lui. Inima îi tresări când auzi clic-ul încuietorii.

„Am întârziat”, spuse el.

Helena trebuia să se concentreze şi să respire înainte de a putea vorbi. „Ne antrenăm din nou săptămâna asta?”

„Nu”, spuse el repede. „Nu. Nu-ţi voi mai face asta.”

Ea dădu scurt din cap, dar ştia că nu era bine să-l creadă acum. El redefinise termenii înţelegerii de fiecare dată când îi convenea.

Îl privi cu precauţie.

El începu să deschidă gura, dar se opri, strângând mâna în pumn.

„Ce?”, îl întrebă ea brusc, privindu-l cu furie, sătulă să aştepte să vadă ce va face în continuare.

El îi evită privirea, uitându-se la podea.

„Nu am vrut să te rănesc”, spuse el.

Ea râse sec. „Păi, m-am aşteptat mereu să o faci.”

Furia îi străluci în ochi când o privi.

Acum începea să-l înţeleagă. El se credea superior celorlalţi Nemuritori. Resentimentul îl cuprindea de fiecare dată când era pus în aceeaşi oală cu ei. De aceea dăduse înapoi şi încercase să pretindă că ea avea autonomie în cadrul înţelegerii. Dar, indiferent ce voia să-şi spună, era croit din acelaşi aluat ca şi restul.

Ea îl privi cu ură. „Dacă cineva ar fi murit săptămâna trecută pentru că eram prea rănită ca să lucrez, ar fi fost vina ta.”

El râse dispreţuitor. „Ar trebui să-mi pese?”

„Da, dacă ai fi om.”

El strânse din dinţi. „Ei bine, dacă suntem sinceri astăzi, eşti patetică la autoapărare. Mai rău decât mă aşteptam. Ceea ce spune ceva, pentru că am o părere foarte proastă despre tine. Am presupus că îşi vor menţine toţi medicii într-o oarecare stare de pregătire pentru luptă.”

„Spitalul este protejat. Este mai practic decât să te aştepţi ca personalul medical să fie antrenat şi să exerseze pentru situaţii de luptă.”

Îşi dădea seama că Ferron nu era de acord.

„Ei bine, nu eşti în spital în acest moment.” El o ocoli încet. „Eşti prea slăbănoagă. Nu ai deloc muşchi. Nu cred că pot face nimic cu tine în starea asta. Va trebui să încep cu exerciţii calistenice înainte să pot ajunge undeva cu tine.”

Cea mai puţin preferată materie a Helenei la Institut era calistenia. „Chiar dacă fac exerciţii, nu mă poţi antrena în nimic care mi-ar putea răni mâinile.”

El se opri. „Dacă te rănești, eu o să te vindec.”

Helena se simţi ameţită. Nu îi trecuse prin minte că, dacă ar fi vrut, el ar fi putut să o rănească, să o vindece şi să o rănească din nou, fără să lase nici o urmă.

El scoase un plic şi i-l întinse, dar când ea încercă să îl ia, el îl ţinu, studiind-o. „Există penurie de alimente?”

Ea nu spuse nimic, doar ţinu plicul, aşteptând ca el să-l dea drumul. Crowther fusese clar că Ferron nu trebuia să obţină informaţii de la ea.

Gura lui se întări într-o linie dreaptă. „Informaţiile de transport pe care le-am inclus pentru cartierul sudic sunt probabil aprovizionări cu alimente. Dacă reuşesc să le captureze, spune-i lui Crowther să mărească raţiile voastre.”

O săptămână mai târziu, una dintre echipele de recunoaştere a reuşit să captureze şi să ucidă o himeră, deşi au recunoscut că era deja pe moarte când au încolţit-o.

Cadavrul a fost adus înapoi pentru analiză şi, după câteva discuţii, Helena a fost însărcinată să-l disecteze.

Chimere erau create prin vivimantie, prin urmare era nevoie de un vivimant pentru a înţelege procesul. Era datoria Flăcării Eterne să studieze practicile inamicilor lor.

Rămăşiţele miroseau deja îngrozitor, de parcă chimera se afla într-un stadiu incipient de descompunere când a murit. În procesul de creare, fusese jupuită şi vivisecată, muşchii ei fiind filetaţi şi amestecaţi cu părţi ale altor creaturi. Mai multe organe fuseseră înlocuite. Avea craniul unei reptile, dar o parte fusese scobită şi adaptată pentru a acomoda un creier mai mare de mamifer.

Nu fusese creată folosind necromancia; reanimarea animalelor fusese încercată de multe ori în trecut şi nu funcţionase niciodată. Chimera era vie când fusese creată, dar Helena nu-şi putea imagina cum fusese ţinută în viaţă.

Shiseo era în aşteptare în timp ce ea lucra, dându-i uneltele de care avea nevoie. Ea nu înţelegea de ce el lucra cu ea ca asistent. Era prea educat pentru asta; vastitatea cunoştinţelor sale metalurgice ar fi făcut de ruşine mulţi mari maeştri. Cererea Ilvei era o insultă.

În timp ce ea scria raportul, Shiseo se ocupa cu schiţarea unor matrice compuse pentru tincturile infuzate cu metal despre care discutaseră. Argintul, cuprul şi fierul aveau toate utilizări medicinale şi puteau spori eficacitatea anumitor extracte.

„Shiseo”, spuse ea, ridicând privirea, „ai un spaţiu de lucru al tău?”

El ezită. „Nu. Trebuia să predau la Institut, dar...” Scutură din cap.

Ea se mişcă, simţindu-se stânjenită de cât de mult îi luase să-şi dea seama de ce acceptase postul. „Ar fi trebuit să spun ceva mai devreme. Dacă vrei să lucrezi la propriile proiecte, eşti binevenit să foloseşti acest spaţiu.”

El zâmbi vag, înclinând capul, dar ea îşi dădu seama imediat că nu va accepta oferta.

Poate că se înşela. Ilva îl făcuse să se simtă vinovat pentru a accepta postul? Desigur. El venise să ceară azil politic, iar Ilva îi ceruse să-şi plătească datoria. Asta ar

explica de ce era atât de atent să nu ofenseze pe nimeni. Se simțea vinovată, dar avea nevoie de el.

„Ar trebui să te avertizez că, tehnic vorbind, am furat acest laborator", spuse ea, ridicând privirea. „Adică, evident, a fost întotdeauna aici și nimeni nu-l folosea, dar m-am mutat aici și am început să fac lucruri fără permisiune." Ea ridică din umeri. „ Toată lumea presupune că altcineva trebuie să fi aprobat asta. Așa că, dacă nu-ți plac laboratoarele obținute în mod ilegal, te înțeleg, dar ești binevenit să folosești spațiul pentru orice te interesează."

El o privi cu fața impasibilă și rezervată, apoi colțurile ochilor i se încrețiră. „Poate că sunt câteva lucruri."

ÎN SĂPTĂMÂNILE CARE URMĂRĂ, legătura lui Ferron deveni sporadică. Helena făcea conștiincios exerciții calisthenice, conform instrucțiunilor lui, dar el adesea nu apărea. Uneori, pe masă era lăsat un plic; alteori, Helena aștepta și, în cele din urmă, pleca cu mâna goală. Inelul ei ardea la ore ciudate și era nevoită să se grăbească la Outpost, doar pentru a găsi o scrisoare sau o hartă lăsată acolo, Ferron plecând deja.

Informațiile păreau utile, dar ea își dădea seama că Crowther renunța la ea, tratând-o ca pe o pierdere.

A fost surprinsă când a deschis ușa clădirii și l-a găsit pe Ferron așteptând-o din nou.

El stătea la masă cu o monedă de argint în mână, învârtind-o și aruncând-o în aer fără rost când ea a intrat.

A urmat o lungă tăcere înainte ca el să vorbească, fără să se uite la ea. „Marele Necromant va fi plecat din țară săptămâna viitoare. Călătorește în Hevgoss. S-au făcut pregătiri ample pentru asta. Aproape o treime din Nemuritori vor călători cu el. Călătoria a fost ținută secretă; doar câțiva știu despre ea."

A urmat o pauză.

Ferron a băgat moneda în buzunar. „Nu a mai plecat niciodată așa. Dacă Rezistența aștepta o ocazie, acesta ar fi momentul potrivit. Nemuritorii probabil că nu se vor coordona bine, pentru că toți vor dori să culeagă laurii și gloria pentru ei înșiși."

„Și presupun că ești printre cei care pleacă”, spuse ea, pentru că, desigur, el ar lăsa orașul să ardă, ar lăsa vina să cadă asupra altora și s-ar întoarce doar pentru a culege roadele.

Acesta era scopul pentru care lucrase de la început. Planul său pe termen lung. Rezistența îi făcea jocul, iar Helena nu putea face nimic în privința asta, pentru că trebuiau să profite de o ocazie ca aceasta, altfel ar fi putut la fel de bine să se predea chiar atunci. Nu ar fi rezistat până la sfârșitul anului.

El nu spuse nimic.

„Altceva?”

El clătină din cap în timp ce se ridică și se îndreptă spre ușă, oprindu-se chiar înainte de a o deschide. „Cred că ar fi bine să ne pregătim să sărim peste următoarele câteva săptămâni. Nu cred că voi reuși.”

CAPITOLUL 32

Maius 1786

Vestea că Morrough va dispărea împreună cu atât de mulți dintre Nemuritori era ocazia pe care Flacăra Eternă o așteptase. Ca o mașinărie care se pune în mișcare, Rezistența a început rapid să se pregătească pentru atac.

Crowther diseminase informațiile lui Ferron în ultimele câteva luni, atribuind diverselor surse hărțile sale, informațiile despre patrule și rotații, lanțurile de comandă și ierarhiile celor care urmau să fie chemați primii și modul în care vor riposta dacă Rezistența va ataca.

Batalioanele erau dornice de luptă.

Cu toate acestea, un sentiment implacabil de teamă se ascundea sub pielea Helenei, crescând cu fiecare moment care trecea. Dacă era o capcană? Dacă Ferron mințise, ascunzând o capcană în informațiile sale? Ea continua să se gândească la cât de ciudat părea el.

Spitalul aștepta, tensionat, strâns între speranță și teamă. Apoi au început sirenele, iar camioanele au început să sosească, corpurile inundând spitalul și umplând holurile. Nu era loc pentru toți răniții.

Helena nu a avut ocazia să-și exprime mai mult decât sentimentul de vinovăție disperată, pe măsură ce urmările bătăliei umpleau spitalul. Trebuia să lucreze.

E vina ta. Trebuia să știi. Ferron e un monstru. Un trădător înnăscut, la fel ca tatăl său. Nu mai făcuse niciodată atâtea vindecări, lucrând într-o asemenea frenezâ

încât amuleta de la gâtul ei aproape că i-a ars pielea. Doi dintre vindecătorii stagiari au leşinat, rezonanţa lor fiind epuizată.

A trecut mai mult de o zi până când cineva i-a spus că nu pierduseră. Atacul nu fusese un eşec, ci un succes spectaculos. Rezistenţa controlase porturile şi recucerise cea mai mare parte a Insulei de Est. Luptele continuau să facă ravagii în colţul de sud-vest, dar se aşteptau să recucerească întreaga insulă.

Chiar şi după ce s-a confirmat, Helena încă nu-i venea să creadă. Răniţii continuau să sosească.

Rezistenţa a găsit închisori pline de disidenţi. Una dintre cele mai mari clădiri din apropierea porturilor fusese un laborator. Rezistenţa a adus camioane pline cu provizii medicale şi instrumente pe care Helena nu le mai văzuse de ani de zile. Anestezice şi antiseptice adevărate. Cutii întregi de răşină de opiu. Tifon şi bandaje proaspete.

Dar bucuria care umpluse spitalul pe măsură ce proviziile curgeau din toate părţile a dispărut odată cu sosirea victimelor din laborator. Medicii şi asistentele care lucraseră fără ezitare ani de zile au avut crize nervoase din cauza victimelor şi au trebuit să fie concediaţi.

Laboratorul nu se ocupase doar cu crearea de himere din animale. Victimele care soseau erau aproape de nerecunoscut, supuse unor experimente care sfidau raţiunea. Corpuri dezmembrate şi reasamblate metodic. Erau atât de mulţi.

Încercările de a-i trata au revenit Helenei. Chirurgii erau neputincioşi, iar stagiarii nu puteau suporta. Nici Helena nu putea face nimic. Indiferent ce încerca, toţi mureau.

Pentru forţele lor de luptă, recucerirea s-a terminat repede. Ceea ce Nemuritorii au sculptat încet de-a lungul anilor, a fost recuperat într-o singură mişcare coordonată. A fost considerat un triumf militar pentru toate timpurile.

Pentru spital, a fost un coşmar fără sfârşit.

Rapoartele că Morrough se întorsese au fost urmate de zvonuri despre tulburări extreme în rândurile soldaţilor, pe măsură ce vina era aruncată asupra unora. Apoi au venit contraatacurile şi încercările de a recuceri porturile.

A durat săptămâni până când lucrurile s-au calmat în sfârşit, turele de la spital au revenit încet la rotaţia normală şi au fost aduşi mai mulţi stagiari vindecători. Crowther şi Ilva ştiau cumva exact cine poseda rezonanţa latentă pentru asta, chiar şi atunci când fetele însele nu ştiau.

Helena era atât de epuizată la sfârşit, încât abia putea vorbi timp de câteva zile. De parcă uitase cum să mai fie om.

Pace a dat-o afară din spital când a găsit-o în camera de aprovizionare, făcând inventarul în mod mecanic, spunând că, în afară de o urgenţă, Helena nu trebuia să se întoarcă cel puţin patru zile.

Helena nu ştia ce să facă decât să-şi reia vechiul program, aşa că, când a sosit Martiday, s-a trezit odată cu răsăritul, şi-a luat geanta şi a ieşit din oraş. Inundaţiile de primăvară se retrăseseră, iar mlaştinile înfloriseră.

Insectele dansau în roiuri, lumina strălucind pe aripile lor. Soarele contura partea estică a munţilor, transformând crestele lor în aur. Vântul nu mai zgâlţâia stufărişul mort, ci şoptea printre ierburile mlaştinii. Aerul era plin de ciripitul păsărilor. Mlaştinile erau luxuriante, pline de viaţă. Helena ar fi putut culege ore întregi şi tot ar fi rămas multe în urmă. A luat doar ceea ce considera că era cel mai valoros, apoi s-a spălat pe mâini într-un iaz verde ca algele şi s-a îndreptat spre Outpost.

Abia avusese timp să se gândească la Ferron, dar se gândi că ar trebui măcar să verifice dacă el lăsase vreun mesaj. Nu primise nicio instrucţiune de la Crowther de la atac.

Îl zări în clipa în care uşa se deschise. Era sprijinit cu şoldul de masă. Avea umerii încovoiaţi, braţele atârnând molatec pe lângă corp.

„Arăţi groaznic", îi spuse el când ea intră pe uşă.

Ea se opri brusc. „Tu arăţi şi mai rău."

El râse forţat. „Da?"

Ea era prea şocată ca să răspundă.

Faţa lui era slăbită, de parcă ar fi pierdut aproape toată greutatea care îi mai rămăsese, oasele craniului ieşind în relief prin piele.

Arăta.....

ca un cadavru.

Inima îi sări în gât.

Pielea lui era cenuşie şi subţire ca hârtia, ochii îi erau adânciţi. Părul lui negru îi atârna moale în jurul feţei. Era murdar şi nepieptănat.

Nu părea să fi mâncat, dormit sau făcut baie în toate săptămânile de când Helena îl văzuse ultima oară.

„Eşti... eşti... eşti mort?", se forţă să întrebe. Putea fi ucis şi apoi transformat într-un lich folosindu-şi propriul corp?

Era posibil?

El zâmbi, iar buza inferioară i se crăpă, un firicel de sânge roşu curgându-i pe bărbie. Se vindecă instantaneu. „Aşa ai crede, nu-i aşa? Nu. Încă sunt... în viaţă."

„Ce s-a întâmplat?"

Ea se apropie, dar îi era teamă să-l atingă. Părea că ar putea să se transforme în praf.

El inspiră uşor. „Ei bine, probabil ai observat că Marele Necromant nu era mulţumit de porturi." Se lăsă în jos, cu capul aplecat, dar apoi se ridică brusc, cu faţa contorsionată de durere. „Ghinion... pentru comandantul responsabil."

Helena se simţi ameţită. Nu... nu era posibil. El plecase, împreună cu Morrough şi ceilalţi, la Hevgoss.

Ea scutură din cap. „Dar tu nu eşti la comandă acolo. Este... ei erau comandaţi de... de..."

Nu-şi putea aminti numele, dar era altcineva. Şi-ar fi amintit dacă Ferron ar fi fost cel la comandă. El nu avea un rang suficient de înalt pentru o astfel de poziţie.

„A fost o schimbare recentă în conducere", spuse el. Vocea lui era răguşită. „Nu contează. A funcţionat? Atacul? Evident că ai cucerit insula, dar..." Înghiţi în sec. „... o vei păstra? Mai ai destui oameni pentru asta?"

Nu trebuia să-i spună nimic, dar era atât de evident că el suferea, încât nu se putu abţine.

„Mai mulţi decât speram", spuse ea.

El înghiţi în sec şi dădu din cap. „Bine." Ochii lui se închiseră pentru o clipă. „E ceva, cred."

El respiră instabil. „Ar trebui să plec. Voiam doar să ştiu... Nu voi mai face această călătorie."

Încercă să se ridice, dar se prăbuşi. Se agăţă de scaun şi căzu pe el. Un geamăt slab, aproape un ţipăt, îi scăpă. Încercă să se ridice din nou, dar nu părea să poată să-şi pună greutatea pe braţe. Respiraţia lui devenea din ce în ce mai neregulată.

„Ferron, ce s-a întâmplat cu tine? Ce s-a întâmplat?" Vocea ei se înălţă brusc, în timp ce se apropia, neştiind ce să facă.

Ochii lui se închiseră. Respira superficial. „Du-te naibii, Marino."

Ea se apropie de el ca de un animal rănit, cu mâinile întinse şi vizibile.

„Ferron, știu că ești rănit. Poate te pot ajuta”, îi spuse ea cât mai blând posibil.

El a râs răguşit. „Nu poți face nimic.”

„Lasă-mă să încerc.” Acum era suficient de aproape încât să-i vadă venele de sub pielea gâtului, nu albastre, ci aproape negre, ca otravă. „Nu o să-ți fac rău.”

Ochii lui s-au deschis brusc, furia luminându-i fața.

„Nu te preface că-ți pasă”, a spus el cu dispreț. „Te aștepți să cred că nu știai că asta se va întâmpla?”

Ea clătină din cap. „Nu am știut. M-aș fi întors mai devreme dacă aș fi știut.”

Judecând după aspectul lui, nu era vorba de o deteriorare rapidă. Ajunsese în această stare încet, în decursul a câteva săptămâni.

Dacă spunea adevărul, dacă fusese la comandă în porturi în timpul atacului, atunci toate informațiile pe care le transmisese ar fi fost în detrimentul lui.

„Te rog.” Ea întinse mâna. „Lasă-mă să încerc să te ajut.”

„Ierburile tale din mlaştină nu vor rezolva problema”, spuse el, strâmbându-se în timp ce încerca să se ridice din nou. „Un medic ca tine nu poate face nimic.”

Ea înghiți în sec.

„Ar fi adevărat dacă aş fi fost medic.” Ea îi atinse obrazul cu vârful degetelor şi nu-şi ascunse rezonanța.

Știa că îşi sabota misiunea, dar asta nu conta dacă el murea; misiunea era deja un eşec pe toate planurile. Când rezonanța ei s-a conectat cu corpul lui, aproape că şi-a retras mâna. Talismanul din pieptul lui emitea atâta energie, încât amenința să-i ardă nervii când îl atingea. Fiecare celulă din corpul lui era arsă de el.

El murea. Iar şi iar. Corpul lui era împins atât de departe de margine încât ceda, doar pentru a fi regenerat instantaneu şi a ceda din nou. Era simultan mort şi viu, pentru că era un fel de cascadă repetitivă de eşecuri regenerative.

Ferron se retrase brusc, de parcă el ar fi fost cel ars. „Târfă mică şi vicleană. Știam că ți-am simțit rezonanța când mi-am pierdut brațul.”

Ea îşi lăsă mâna să cadă, evitând privirea lui acuzatoare. „Mi s-a ordonat să nu-ți spun.”

„Şi acum?” Ochii lui se îngustaseră până deveniseră două fante.

„Nu cred că mai contează. Dacă nu fac ceva, o să mori.”

„Mă îndoiesc că am norocul să reuşesc asta”, spuse el cu voce monotonă.

Ea întinse mâna, atingându-i abia brațul. „Ferron, ce s-a întâmplat cu spatele tău?”

Ochii lui se închiseră, ca şi cum ar fi fost prea obosit pentru conversaţie. Ea putea vedea venele negre chiar şi pe pleoapele lui.

„Vezi cu ochii tăi”, spuse el în cele din urmă, „din moment ce eşti atât de hotărâtă”.

Foarte încet şi cu grijă, ea îi descheie mantia şi i-o scoase. El tresări, dar nu scoase niciun sunet. Mirosul vechiului, al rănilor putrezite umplea aerul în timp ce ea îi descheia nasturii cămăşii. Trecând în spatele lui cât de uşor putea, îi scoase hainele de pe umeri.

Nu erau bandaje dedesubt. Întregul său spate era o rană putrezită, sfâşiată chirurgical de la umeri până la coaste.

Pe pielea lui era sculptat un simbol alchimic.

El inspiră şi ea putu vedea albul coastelor sale, brăzdate de şanţuri.

Inciziile de pe umeri erau cele mai grave. Nu erau doar tăieturi până la os, ci în os, sculptate în omoplaţi, cu un aliaj de lumitiu sudat, lipit de os pentru a menţine figura intactă şi activată.

Oricare ar fi fost abilităţile regenerative ale lui Ferron, nu erau suficiente pentru a contracara o leziune de această magnitudine.

Formele puteau fi pur ilustrative, pentru a înregistra sau calcula vizual un proces, dar erau folosite şi pentru transmutare sau alchimizare când procesul era prea complex pentru o simplă manipulare a rezonanţei sau când se lucra cu compuşi derivaţi organic, care aveau tendinţa de a fi volatili. Desenate cu cretă sau cărbune sau gravate pe o suprafaţă cu un stilou. Dar Helena nu văzuse niciodată ceva asemănător cu ceea ce i se făcuse lui Ferron.

„De ce...” Vocea ei se stinse. „... de ce ţi-ar face asta?”

„Păi...” spuse Ferron încet, cu vocea îndepărtată. „Au fost multe idei despre ce să se facă cu mine — s-au discutat tot felul de pedepse pentru eşecul meu. Bennet era supărat că şi-a pierdut laboratorul, toate subiectele şi experimentele sale. Voia să experimenteze pe unul dintre Nemuritori.

A spus că, fiind cel care a suferit cea mai mare pierdere, ar trebui să i se permită să mă pedepsească.”

A tăcut pentru o clipă şi a adăugat: „Marele Necromant spune că, dacă supravieţuiesc, voi fi iertat.”

Helena nu-şi putea lua ochii de la rană. Pielea din jurul inciziilor prezenta semne de septicemie. Infecţia se răspândea sub pielea lui, infiltrându-se în sânge.

Prea speriată să atingă zona din jurul matricei, ea îşi puse mâna pe braţul lui. El se retrase la contactul cu ea. Corpul lui încă încerca să se regenereze, să vindece rănile care alcătuiau matricea. Nervii erau intacti. Trebuia să simtă o durere de neînţeles.

Nu ştia de unde să înceapă, dar nu putea să stea acolo şi să se uite la rănile lui. Încercă să amorţească zona, să lucreze din interior, dar efectul nu dură mult. Oriunde era suficient ţesut viu pentru a fi amorţit, regenerarea lui inversa efectul. Nu putea nici măcar să-l scutească de durere.

Lucrând cât de aproape îndrăznea, simţea că metalul sudat în umerii lui era un aliaj de lumitiu-titan, cu o rezonanţă atât de puternică încât Helena o simţea în dinţi. Nu avea idee cum de Ferron era în toate minţile având acel metal lipit de corp.

Asta depăşea limitele abilităţilor ei, mai mult decât orice altceva până atunci.

„Îmi pare rău, nu pot vindeca asta."

El râse sec. „Ştiu."

„Dar..." Înghiţi în sec, încă gândindu-se. „... cred că aş putea ajuta să o ţin sub control şi să reduc presiunea pe care o exercită asupra ta. S-ar putea să-ţi dea o şansă de supravieţuire. Asta e condiţia, nu? Dacă supravieţuieşti, nu-ţi vor mai face nimic."

Ferron nu răspunse.

Începând de la umărul stâng, ea urmă venele cu rezonanţa ei, cu vârfurile degetelor la o distanţă de un centimetru de pielea lui, atrăgând otrava din sânge înapoi la incizie. Puroi şi sânge aproape negru se scurgeau pe spatele lui. Ea folosi colţul unei batiste pentru a le şterge cât mai uşor posibil, pentru a împiedica pătrunderea lor în celelalte răni.

Ferron tremură din tot corpul şi scoase un sunet răguşit.

„Ce faci?", zise el printre dinţi.

„Aceste incizii te otrăvesc. Eşti pe moarte şi corpul tău trage resurse de oriunde poate pentru a te regenera şi a te reînvia, dar nu mai are de unde să le ia. E ca atunci când ţi-ai pierdut braţul. Nu te-ai putut regenera până nu ai încetat să sângerezi. Dacă vrei să te recuperezi, trebuie să tratăm această infecţie şi să lucrăm înapoi de acolo."

El lăsă capul în jos, expirând neregulat. „Ce noroc că ai obţinut o imagine atât de completă asupra fiziologiei mele în timp ce eram leşinat."

„Da, aşa este", spuse ea sec şi scoase mai multă otravă.

El gemu printre dinţi, mâinile lui având spasme repetate când batista îi atinse din nou spatele.

Nici măcar nu scosese un sunet când îi fusese smuls braţul.

Ea se opri, cu mâinile suspendate.

„Ți-ar folosi un sedativ?”

„Nu”, răspunse el monoton. „Totul îşi pierde efectul. Abia reuşesc să mă îmbăt cum trebuie.”

Ea îi atinse cu precauţie baza craniului.

„De obicei lucrez local când blochez durerea, dar există un loc aici, în creierul tău. Dacă îl stimulez, te va adormi. Nu vei simți nimic. Corpul tău nu ar trebui să interpreteze asta ca o manipulare, deoarece nu blochez nimic. Vrei să încerc?”

„Poți...” Vocea lui se opri. „Poți face asta?”

„Da. Cred că da.”

El tăcu. Ea îi urmărea cum îi tremurau coastele în timp ce respira neregulat.

„Atunci încearcă, presupun”, spuse el. „Nu e ca şi cum ar fi existat vreodată ceva care să te împiedice să mă omori.”

Ea ignoră comentariul. „Ar trebui să te întinzi, atunci.”

Masa era crăpată pe mijloc, dar încă suficient de stabilă, aşa că o asamblă într-un pat improvizat, întinzând mantia lui. Mâinile lui tremurau, apucând-o de umăr în timp ce ea îl ajuta să se ridice, şi el gemu în şoaptă în timp ce se sprijinea de ea. Tot corpul lui tremura violent în timp ce aproape se prăbuşea pe masă.

Ea îşi strecură degetele prin părul lui până când găsi adâncitura de la baza craniului, chiar sub protuberanţa occipitală.

A fost nevoie doar de o mică schimbare de energie până când a simţit pacea amorţirii inundându-i corpul, în timp ce el îşi pierdea cunoştinţa.

Acum putea lucra mai uşor, deoarece Ferron nu mai tresărea de fiecare dată când îl atingea. A extras infecţia, ştergând-o, dar nu se putea gândi decât la cât de veche era rana.

Ar fi trebuit să se întoarcă mai devreme. Era vina ei: presupusese că el va lăsa oraşul să ardă şi îl alungase din mintea ei.

Era atât de îngrozită că el îi va trăda, încât nu se oprise niciodată să se gândească ce s-ar întâmpla dacă nu ar face-o.

Mâinile îi tremurau, plutind deasupra rănilor acum curate, în timp ce se gândea ce să facă. Voia să scoată metalul din oasele lui, dar titanul se lipise.

Strânse amuleta, disperată să găsească un sentiment de siguranţă.

Rana era mai mult decât simple incizii şi transmutare metalică. Matricea era activă; putea simţi zumzetul rezonanţei care se deplasa prin ea. Modificarea unei matrice active era extrem de periculoasă. Genul de lucru care costa membre.

Încercarea ar fi putut să-i omoare pe amândoi.

Trebuia să găsească o modalitate de a-l ajuta pe Ferron să supravieţuiască, dar acesta era înrădăcinat în el şi absorbea energia emanată de talisman, deviind ceea ce ar fi trebuit să-l regenereze şi trimitând în schimb acea putere de-a lungul căilor matricei.

Nu exista niciun cerc de izolare care să o limiteze. Era activată constant, simbolurile neacţionând asupra unei ţinte externe, aşa cum ar fi făcut-o într-un laborator, ci asupra lui Ferron. Puterea era deviată, mutată şi apoi redirecţionată către el într-o buclă închisă.

Asta ar fi ucis un om normal, dar Ferron nu murea atât de uşor — totuşi, nici nu se putea schimba. Helena începea să înţeleagă cum Undying erau „nemuritori". El nu era fără vârstă; corpul său era prins în timp, regenerarea sa menţinându-l exact aşa cum era. Nu-i permitea să se schimbe, nici odată cu vârsta, nici odată cu rănile. Dar matricea era concepută pentru a-l schimba. Puterea mutată exista cu unicul scop de a-l altera, iar această contradicţie îl omora într-un mod mult mai profund decât mutilarea spatelui său.

Era într-un creuzet, el însuşi era creuzetul, şi fie avea să moară în mod groaznic, fie avea să fie transformat complet în ceva care putea supravieţui paradoxului.

Ea studiă simbolurile, încercând să înţeleagă ce scop aveau.

Nu văzuse niciodată o matrice destinată să acţioneze asupra unei persoane, dar era bine versată în notaţia alchimică.

Designul fundamental era o stea celestă clasică corelată cu cele opt planete. Paladianii iubeau lucrurile în seturi de cinci sau opt. Singura excepţie pe care o cunoştea era piromanzia, după care era modelat Holdfast Suncrest. Care folosea şapte.

Utilizarea notaţiei sculptate pe pielea lui Ferron era ca şi cum s-ar fi folosit o formulă alchimică pentru a exprima un concept literar. Nu era ceva neobişnuit ca alchimiştii să scrie folosind simboluri şi simbolism alchimic, în special în manuale, ca o modalitate de a restricţiona informaţiile la persoanele educate, dar Helena nu văzuse niciodată această metodă aplicată unei matrice funcţionale. Fiecare dintre cele

opt puncte avea un concept distinct, folosind combinații de simboluri. Helena a analizat încet semnificația.

Calculat, Viclean, Devotat, Hotărât, Nemilos, De neclintit, Fără ezitare și Neînfrânt.

Era logic ca o matrice aplicată unei persoane să nu poată fi o formulă tipică de transmutare, dar ideea de a forja trăsături într-un om era îngrozitoare. Dacă ar fi funcționat, l-ar fi transformat pe Ferron în aceste opt calități compuse, ștergând potențial orice altceva despre el.

Ar fi continuat să se vindece cel puțin până când metalul ar fi fost sudat la locul său. Lacerațiile erau toate interconectate pentru a face matricea continuă. Având în vedere modul în care Ferron a reacționat când ea s-a oferit să-l adoarmă, probabil că el a fost conștient tot timpul.

Degetele ei tremurau și ea și-a așezat mâna peste a lui. Pielea lui era rece și subțire ca hârtia.

Ea voia să închidă rănile, dar era prea multă interferență canalizată prin incizii. Ar fi ucis orice țesut nou.

Dacă ar fi reușit să-l facă din nou sănătos, atunci corpul lui ar fi putut colabora cu ea pentru a le închide, dar asta ar fi durat mult timp. La fel de mult cât îi luase lui să ajungă în acel punct.

Ea își folosi vivimantia pentru a îndepărta țesutul mort, apoi se duse la geanta ei, căutând printre proviziile sale micul trusă medicală pe care o reîmpachetase. Se gândi să fugă la Cartierul General, dar ar fi durat prea mult.

Ea sortă ceea ce adunase în dimineața aceea, încercând să se gândească la ce ar putea fi util.

Sedativele și interferența transmutațională nu funcționau, dar tratamentele topice ar fi putut avea efect. Cel puțin ar fi prevenit infecția. Ar fi făcut un unguent transdermic cu eliberare prelungită. Shiseo ar fi avut cu siguranță idei.

Își mușcă buza în timp ce scoase un unguent pe care îl făcuse din scoarță de salcie, bătând cu degetele în capac, dorindu-și să fi avut ceva cu opiu în el. Ar fi fost suficient pentru moment și ar fi menținut rănile curate până se întorcea.

A acoperit inciziile cu analgezic, golind întregul borcan, apoi a pus tifon peste fiecare dintre ele, presărând sfagnu uscat peste ele pentru a menține rănile acide și a preveni infecția, înainte de a-i bandaja spatele.

Știa că ar fi trebuit să-l trezească, dar era epuizat. Avea nevoie de odihnă.

Întinzând mâna cu ezitare, îi dădu părul negru la o parte de pe faţă. Trăsăturile îi erau adâncite, cu cavităţi în obraji, tâmple şi ochi, iar tinereţea lui stranie dispăruse.

Părea distrus.

Ea îşi roade unghiile, dorindu-şi să fi avut altceva de făcut, în timp ce lupta cu furtuna de emoţii din pieptul ei. Era atât de obişnuită să-l urască, să-l vadă ca pe o ameninţare pentru ea şi pentru toţi ceilalţi.

Se gândi la el aruncând moneda de argint şi spunându-i ce avea nevoie Flacăra Eternă pentru atac. Ştia că va fi pedepsit.

Comentariile lui incoerente, abia conştiente, despre provocarea intenţionată a unui alt comandant pentru a obţine controlul asupra unui nou district: ea le ignorase, atribuindu-le ego-ului şi prostiei. El se pregătise pentru asta de la început.

Ar fi putut să o transforme într-o capcană. Ar fi putut să petreacă ultimele câteva luni furnizând Flăcării Eterne informaţii inexacte pentru a executa un sabotaj perfect. În schimb, le-a dat mai mult decât ar fi visat să obţină într-un an, ştiind că va plăti preţul.

Şi el credea că ea ştia. Gândul acesta o distrugea. Că el credea că ea ştia şi îl abandonase în această situaţie.

Ea îi atinse tâmpla, aplecându-se mai aproape, cercetându-i faţa. „De ce faci asta?”

Când nu a mai putut justifica menţinerea lui în stare de inconştienţă, şi-a trecut degetele prin părul lui şi l-a trezit cât mai încet posibil, pentru ca durerea să nu-l lovească imediat.

Pe măsură ce îşi revenea în simţiri, ea i-a luat mâna cea mai apropiată, având grijă să nu-i mişte umărul, şi a început să-i maseze palma, trecând încet la vârfurile degetelor, articulaţie cu articulaţie, rezonanţa ei căutând fiecare urmă de tensiune şi fiecare nod muscular.

Tatăl ei obişnuia să-i maseze mâinile în felul acesta, chiar înainte de Paladia. În fiecare seară. Mâinile unui alchimist erau ca ale unui chirurg, spunea el, trebuiau îngrijite.

Ştia că Ferron nu avea nevoie de asta. Era semnificativ doar pentru ea, dar era tot ce putea face.

În clipa în care şi-a revenit, ea a simţit tensiunea radiind în tot corpul lui. Ochii lui s-au deschis brusc, pupilele contractându-se de durere. Degetele lui s-au încordat

împotriva celor ale ei, dar el zăcea nemişcat, aşa că ea a continuat să-i maseze degetele.

Ochii lui nu erau încă concentraţi.

„Ce ai făcut?", a întrebat el în cele din urmă.

Helena îşi umezi buzele. „Am extras tot sângele infectat şi am îndepărtat ţesutul mort, apoi am aplicat un unguent analgezic pe incizii şi ţi-am pus un bandaj. Nu este cel mai eficient tratament, dar cred că te va ajuta până când voi putea face ceva mai bun la sediu. Nu pot încă să închid inciziile, dar s-ar putea să pot în cele din urmă, odată ce vei fi mai puternic. Dacă te poţi recupera mai întâi."

El îşi retrase mâna şi se ridică încet în timp ce ea vorbea. Trebuia să fie o agonie să se mişte, dar nu scoase niciun sunet, deşi se clătină ca şi cum era pe punctul de a leşina în timp ce se împingea de pe masă.

„Nu contează", spuse el, întinzând mâna după cămaşă. „Nu e treaba ta să mă vindeci."

„Rănile tale trebuie monitorizate şi supravegheate pentru a preveni infecţiile sau agravarea stării. Şi bandajele trebuie schimbate cel puţin o dată pe zi", spuse ea, făcând un pas înainte şi blocându-i calea.

„Păcat", fu tot ce spuse el.

„Ferron." Ea îi luă cămaşa. „Ştiu că nu eşti obişnuit cu asta, dar ai nevoie de îngrijiri medicale. Dacă laşi lucrurile aşa cum sunt, probabil că vei muri – sau poate ceva şi mai rău."

El râse răguşit. „Marino, asta e ideea. Crezi că Bennet a făcut asta aşteptându-se să funcţioneze?"

„Dar eu te pot ajuta", spuse ea disperată, ajutându-l să-şi pună cămaşa, încercând să dovedească cât de utilă putea fi. „Ascultă. Am un laborator. Mă pricep la chimie. O să-ţi fac un unguent, va fi pentru uz extern, aşa că va funcţiona pe incizii. O să vin în fiecare zi să-ţi schimb bandajele şi să mă asigur că totul e în regulă."

„Serios, ai timp pentru toate astea?" Expresia lui era sarcastică.

„O să-mi fac timp. O să vin în fiecare zi. Te rog."

Părea luat prin surprindere. „Bine", spuse el, uitându-se în altă parte. „La ora opt seara. Dar dacă mă faci să vin aici şi tu nu apari, nu mai vin."

„Voi veni", îi promise ea. „În fiecare seară, la ora opt."

Poate că avea nevoie de documente noi pentru a obţine permisiunea, dar îl va obliga pe Crowther să i le dea. Sau le va falsifica ea însăşi.

Îi încheie nasturii cămășii, oprindu-se când degetele îi ajunseră chiar sub gât. Oasele îi ieșeau în evidență prin piele, venele de culoare închisă fiind încă vizibile. „Îmi pare atât de rău, Kaine."

Expresia lui era aproape inexpresivă din cauza oboselii, dar ridică o sprânceană. Efectul era mai slab când ea putea vedea cât efort îi costa.

„Dacă aș fi știut că vindecarea te va face atât de familiar, aș fi refuzat." Aproape că părea el însuși.

Ea ridică din umeri și îi luă mantia, îndoielnică în privința greutății suplimentare de pe spatele lui. „Nu ar trebui să-ți spun Kaine? Mi se pare ciudat să continuăm să ne adresăm cu numele de familie. Vom fi împreună pentru tot restul vieții, să știi."

El privi spre cer și suspină. „Nu-mi pasă cum îmi spui, dar nu schimb nimic."

„Bine. Atunci, de acum încolo, ești Kaine."

Trebuia să se oblige să gândească altfel despre el. Făcuse prea multe presupuneri greșite când îl vedea ca pe Ferron.

„Sunt un pic în afara cercului în acest moment, dar știu unde este noul laborator al lui Bennet.

" El zâmbi forțat. „Îi plac cele situate lângă apă. Unul dintre depozitele de lângă șantierul naval West Island. O să aduc o hartă data viitoare."

CAPITOLUL 33

Junius 1786

HELENA A PORNIT DEVREME ÎN SEARĂ pentru a se asigura că nu va întârzia, având asupra ei noi documente de călătorie care atestau că se ducea la Outpost pentru a livra ajutoare medicale.

Se simțea vinovată că acesta nu era adevăratul scop al călătoriei ei. Avanpostul devenise aglomerat, dar Rezistența nu-și putea permite să reducă proviziile limitate distribuind ceva.

Când a ajuns la clădire, înăuntru erau zeci de oameni, adunați în jurul unui foc.

S-a oprit brusc, neștiind ce să facă.

Cu rana lui, Ferron nu putea ajunge acolo fără să fie remarcat. Cineva l-ar fi putut recunoaște. Nici măcar nu era sigură cum reușea să facă asta în mod normal.

În timp ce stătea în picioare, încercând să găsească o cale spre scări în jurul grupului strâns, o siluetă prăbușită lângă un perete din apropiere se ridică. Gluga care

îi acoperea fața alunecă înapoi pentru o clipă, suficient cât să dezvăluie trăsăturile cerate ale unui necrothrall.

Helena se retrase.

Era un bărbat. O barbă încâlcită îi acoperea jumătate din față, iar sprâncenele groase îi ascundeau aproape complet albul lăptos al ochilor. Fusese reanimat cu măiestrie. Nu prezenta niciun semn de descompunere, în afară de luciul pielii și opacitatea ochilor.

Era atât de obișnuită să audă că necrothrallii sunt agresivi, încât nu se gândise că ar putea fi ascunși, așteptând.

Acesta se îndreptă spre ea, iar inima îi sări în gât. Pulsul îi bătea în tâmple, ca un tambur, iar o durere arzătoare îi străbătu partea laterală a gâtului...

Nu te gândi la asta.

Necrothrallul se opri și își ridică mâneca. Pe brațul său era pictat același simbol stilizat al fierului care se afla pe ușa clădirii.

Acest necrothrall aparținea lui Ferron. Aproape uitase că el era un necromant. Mâneca alunecă înapoi în timp ce necrothrallul făcu un gest spre stânga.

Faptul că știa că necrothrallul era al lui Ferron nu o făcea să se simtă mai în largul ei să-l urmeze de bunăvoie în adâncurile avanpostului.

Inima îi bătea cu putere în piept când ajunseră la o ușă care se confunda cu peretele. Necrothrall-ul scoase o cheie mică și descuie ușa, dezvăluind o scară metalică care cobora în burta uneia dintre fabrici.

Deasupra capului lor pâlpâiau lumini electrice slabe. Intrară într-o cameră cu cazane – pasajul era îngust – apoi trecură printr-o altă ușă încuiată într-un hol mai spațios. Era o ușă mare și, când se apropieră, aceasta se deschise din interior. Ușa era mai groasă decât lungimea antebrațului ei, ca și cum ar fi fost un seif de bancă.

Prin ușă se vedea o cameră mare, plină de mobilier decadent, candelabre cu prisme strălucitoare atârnând și Ferron – bând.

Indulgența din cameră părea grotescă.

Pereții erau acoperiți cu draperii luxoase și murale. Pe un perete erau aliniate rânduri de decantoare și sticle. O parte a camerei avea o zonă de relaxare cu măsuțe ornamentate, o canapea mare și scaune. La celălalt capăt se afla un birou din mahon și o șezlongă. Totul era ornamentat, cu un tip de măiestrie care costa o avere.

„Iată-te”, spuse Ferron, distrăgându-i atenția. Purta doar pantaloni și o cămașă albă cu jumătate din nasturi descheiați.

Era obișnuită să-l vadă mereu îmbrăcat complet, acoperit de uniformă, ca de un scut protector, și, deși îl dezbrăcase până la brâu de două ori până acum, ambele ocazii fuseseră în scopuri medicale.

Camera în care se aflau nu părea profesională. În ciuda stării sale epuizate, Ferron – Kaine, se corectă mental – arăta ciudat de impresionant, de parcă nu-l mai văzuse niciodată într-un mediu adecvat.

„Ce este asta?", întrebă ea, păşind cu precauţie în cameră.

Necrothrallul nu intră, ci se retrase şi închise uşa, care se sigilă cu un zgomot puternic.

„O cameră de panică", spuse Ferron. „Bunicul meu a construit-o în timpul unei greve, acum câteva decenii. Pentru situaţii de urgenţă."

„Nu-mi pot imagina de ce ar vrea să-i facă rău bunicului tău, când el şi-a cheltuit banii pe lucruri atât de rezonabile", spuse ea, aruncând o privire la cele trei candelabre de cristal care atârnau deasupra capului.

„Într-adevăr, un mister." În paharul lui erau câteva degete de lichid, dar el îl golise dintr-o singură înghiţitură.

Ea îl privi din colţul ochiului. „Ştii, ai putea lua analgezice în cantităţi atât de mari, dacă vrei să te amorţeşti."

„Nu e distractiv", spuse el, cu mâna tremurândă, în timp ce îşi mai turna. „Alcoolul doar amorţeşte lucrurile pentru câteva minute. Prefer otrava când vreau cu adevărat să mă simt intoxicat. În general, durează mai mult, iar unele otrăvuri au efecte secundare foarte interesante.

Credeam că o să dezaprobi, totuşi." Suflă. „Având în vedere atmosfera actuală din Outpost şi faptul că nu mai vreau să mă întind niciodată pe masa din bucătărie, m-am gândit că locul ăsta e mai potrivit."

Helena dădu din cap, neştiind dacă să se simtă jignită sau recunoscătoare că nu se întâlneau ca de obicei. Probabil că ar fi intrat în panică dacă ar fi ajuns iniţial într-un loc ca ăsta.

Trase una dintre măsuţele cu picioare subţiri şi refuză să-şi facă griji că ar putea zgâria suprafaţa lustruită în timp ce îşi scotea lucrurile.

Ferron îşi dădu pe gât conţinutul celui de-al doilea pahar şi se aşeză cu picioarele pe un scaun, cu spatele la ea, descheindu-şi cămaşa. Înainte ca ea să apuce să-l ajute, el îşi răsuci umerii pentru a o scoate, înăbuşind un geamăt de durere.

„Te simţi mai bine?", îl întrebă ea, punându-şi mâna goală pe braţul lui.

El se retrase brusc. Pielea lui era neobişnuit de rece. Nu avea febră, însă, ceea ce ea spera să fie un semn bun.

El nu răspunse.

Ea îşi curăţă mâinile cu o soluţie diluată de acid carbolic şi desfăcu bandajele cât de atentă putu, până când rămase doar tifonul peste răni. Folosi o soluţie salină pentru irigare şi încercă să ridice unul, dar acesta se lipise. Kaine se smuci, corpul lui tremurând.

„La naiba! Nu...!" Degetele lui erau albe acolo unde strângea spătarul scaunului.

Ea îşi retrase mâna. „Trebuie să scot tifonul."

„Chiar trebuie?" El îşi apăsă fruntea de spătarul scaunului, respirând neregulat.

Ea simţi că răspunsul era evident.

El se cutremură din nou. „La naiba."

„Îmi pare rău."

„Taci!"

Ea stătea în tăcere, aşteptând până când respiraţia lui se linişti.

„Bine", spuse el cu voce aspră. „Continuă."

„Vrei să te lovesc din nou?", îl întrebă ea.

El ridică capul şi o privi. Ochii lui erau goi. Faţa lui era marcată de oboseală. „Chiar are rost să faci asta?"

Helena îi întâlni privirea. Putea să rezolve situaţia. Nu avea de gând să-l lase să sufere şi să moară pentru că, în sfârşit, făcuse ceva bun în viaţa lui.

„Te rog, lasă-mă să încerc."

Ceva incredibil îi străluci în ochi. Buzele lui începură să se mişte, dar apoi se întoarse, cu fruntea lipită de spătarul scaunului.

„Bine", spuse el, cu un ton resemnat.

Ea îşi alunecă degetele pe baza craniului lui. Durează doar câteva secunde, iar el se relaxă.

Ea îndepărtă tifonul şi curăţă rănile, spălându-i întregul spate cu soluţie salină şi apoi cu o diluţie carbolică. Cel puţin Rezistenţa avea suficiente provizii acum, încât ea să-l poată trata corespunzător.

Îl examină cu rezonanţa ei, lucrând încet pentru a înţelege mai bine ce îi făcea matricea. Când termină în laborator, se duse la bibliotecă şi cercetă matricele, încercând să găsească orice informaţie care ar putea fi relevantă. Nu găsi nimic. Nimeni nu mai sculptase vreodată o matrice activă într-un om.

Putea simți în rezonanța ei că trupul lui era pe moarte. Micile sclipiri ale acelei oribile răceli care se disipa, iar și iar. Matricea nu numai că absorbea energia din talisman, ci și îi epuiza corpul de toate resursele pe care le avea.

Ferron nu avea resursele fiziologice necesare pentru a contrabalansa deteriorarea, așa că starea lui se înrăutățea cu fiecare clipă care trecea.

Ea îi apăsă mâna pe braț, folosindu-și rezonanța pentru a încerca să-l încălzească. Dacă ar fi știut mai devreme, dacă el ar fi chemat-o, poate ar fi putut face ceva mai mult...

Era prea târziu.

Stătea și se uita la el, cu gâtul prea strâns ca să poată înghiți. Îi raportase rănirea lui Crowther, iar lui nu părea să-i pese nici că Kaine era rănit, nici că Helena își dezvăluise vivimantia. El îi dăduse documentele și o instruise să facă tot ce putea pentru a obține mai multe informații de la Ferron, adăugând că, dacă nu mai era speranță de recuperare, ea ar trebui să aducă talismanul înapoi. Nu aveau nevoie de Ferron ca lich.

Să-l salveze sau să-l omoare.

Ea stătea și se uita la matrice, strângând amuleta prin cămașă, simțind cum vârfurile îi înțepau cicatricile din palmă.

Nu putea să-l omoare. Nu după ce el avusese încredere în ea. Nu după ce îi ajutase.

Poate acum o lună, dar nu acum.

Rezistența avea nevoie de el. Toate avantajele și teritoriile pe care le recuceriseră se datorau lui Kaine, iar războiul încă nu era câștigat. Trebuia să-l salveze.

Își scoase amuleta, frecându-și degetele mari pe suprafața ei.

După ce începuse să o poarte din nou, își dăduse seama că nu mai simțea oboseala și efortul fizic provocat de vivimancie.

Știa că amuletele din piatră solară erau speciale, că păstrau în ele o parte din lumina și puterea lui Sol, dar nu își dăduse seama ce diferență făcuseră în toți acești ani. Îi câștigaseră timp. O aduseseră în acest moment.

Dacă puteau face asta, poate că îl puteau salva pe Kaine, puteau restabili echilibrul și îi puteau da o șansă.

Dacă el murea, nu mai conta ce se întâmpla cu ea. Acum existau alţi vindecători, iar odată cu revenirea porturilor, nici medicamentele ei nu mai erau necesare.

Ea era înlocuibilă. Ferron nu era.

Nu avusese niciodată o rezonanţă puternică cu aurul, dar încercă să-l folosească pentru a îndoi razele aurii ale amuletei. Kaine nu ar fi fost niciodată de acord să poarte blazonul Holdfast, dar dacă ar fi arătat un pic mai obişnuit...

Montura s-a îndoit, iar piatra solară a alunecat, căzând pe podea.

A lovit podeaua şi s-a spart.

Helena a privit cu groază cum cioburile roşii s-au împrăştiat peste tot, iar pe podea a rămas doar ceva alb-argintiu.

Se îngenunchi şi se aplecă spre el. Era ca mercurul, o baltă de metal lichid pe pământ, dar strălucirea era perlată, parcă luminoasă. Când îl atinse, deveni solid şi rece.

Îl ridică şi se topi din nou. Fără să-şi folosească rezonanţa, putea simţi un zumzet cald de energie venind din el, care părea să-i pătrundă prin piele. Senzaţia dispăru când se mişcă, devenind solid ca o piatră.

Ea privea, hipnotizată. Zgomotul părea să crească, ca şi cum ar fi fost într-un vis. Lucrurile erau aproape reale, dar detaliile se estompau când se concentra asupra lor.

Necruţător şi expus, avea o arsură aproape ca talismanul din pieptul lui Ferron, dar mai moale, mai familiar cumva. Ca un vechi prieten.

Întotdeauna respinsese afirmaţiile despre intuiţia unui vindecător, ideea că vivimania conferă o înţelegere fundamentală a fiziologiei umane, care era divină sau intuitivă, dar era sigură că obiectul din mâna ei îl putea vindeca pe Ferron. Aşa era.

Se apropie de el, ţinând obiectul în mână. Cu mare atenţie, cu mâna liberă, îl trase înapoi, încercând să nu pună presiune pe răni.

Îşi înclină mâna spre pieptul lui, lângă talisman, iar lichidul se transformă în solid şi se rostogoli. Când îi atinse pielea, în loc să se topească din nou, rămase solid, doar cald şi lichid în palma Helenei.

Îşi apăsă mâna plată peste inima lui Kaine şi îşi folosi rezonanţa. Era ca şi cum şi-ar fi scufundat mâna în apă clocotită. Căldura îi urcă pe nervi.

Piatra era solidă, dar pe măsură ce rezonanţa ei se îndrepta spre Kaine, se încălzi sub palma ei şi dispăru.

Îşi retrase mâna la timp pentru a vedea strălucirea argintie dispărând prin pielea lui Kaine.

Pentru o clipă, corpul lui fu iluminat din interior.

Putea vedea umbrele oaselor, venelor şi inimii lui, care străluceau în interiorul lui şi apoi dispărură.

Helena clipi din ochi, ca şi cum tocmai se trezise dintr-o stare de ameţeală. Zgomotul dispăruse, camera era liniştită şi tot ce rămăsese era forma desfigurată a crestei solare şi sticla roşie spartă pe podea.

Ea atinse pieptul lui Ferron, ezitantă, întrebându-se dacă tocmai avusese o halucinaţie. Nu părea că nimic din ultimele câteva minute fusese real.

Ea îşi întinse mâna cu rezonanţa ei, nesigură de ceea ce tocmai făcuse. El simţea acelaşi lucru, o senzaţie disonantă de moarte şi energie. Nu era nicio schimbare aparentă – cu excepţia faptului că era poate puţin mai cald?

Ea îl aplecă în faţă pe scaun, iar degetele îi tremurau în timp ce se uita în jur. Adună sticla cu o calmă pe care nu o simţea, o turnă într-o fiolă de sticlă goală şi o băgă în geantă, luptându-se între a încerca să se convingă că se întâmplase şi a-şi spune că nu se întâmplase. Niciuna dintre opţiuni nu părea pe deplin plauzibilă.

Se întoarse şi îl examină din nou pe Ferron, aşa cum ar fi făcut cu orice pacient. Pentru rezonanţa ei, nu părea să fie nimic diferit, cu excepţia faptului că era mai cald acum; flash-urile de frig nu îi afectau rezonanţa atât de intens când îl atinge. Dar nu era nimic în interiorul lui, cu excepţia talismanului, care încă ardea şi strălucea lângă inima lui, şi aliajul de lumitiu de pe spatele lui.

Închise ochii pentru o clipă, întinzând mâna din obişnuinţă pentru a apuca amuleta, înainte de a-şi aminti că aceasta dispăruse. Nu-i rămânea decât să aştepte şi să vadă ce se va întâmpla.

Începu să aplice unguentul pe care îl preparase împreună cu Shiseo. Folosiseră morfină ca agent anestezic, combinată cu diverse forme de vaselină şi ceară de albine pentru eliberare prelungită, împreună cu cupru şi miere pentru a preveni infecţiile.

Apoi l-a bandajat înainte de a-şi pune amuleta la loc, încercând să aplatizeze locul gol înainte de a o ascunde sub cămaşă. Aurul era rece pe pielea ei.

Când l-a trezit pe Kaine, i-a luat din nou mâna, rigidă de tensiune, mişcând-o încet, încercând să o relaxeze. A simţit că îşi recăpătă cunoştinţa, dar el nu s-a mişcat şi nu a vorbit timp de câteva minute. În cele din urmă, şi-a retras mâna şi s-a ridicat, întinzându-se fără să spună nimic după cămaşa lui.

Ea îl ajută să se îmbrace, simţind privirea lui asupra ei în timp ce îi încheia fiecare nasture. Încercă să nu se uite la locul de unde dispăruse piatra.

Ridică privirea doar când ajunse la gâtul lui. Ochii lui păreau mai limpezi. Mai alerte, dar bănuia că asta se datora doar faptului că era din nou treaz.

„O să mă întorc mâine seară", spuse ea.

În noaptea următoare, pielea lui Ferron nu mai era atât de vizibil cenuşie. Încă arăta scheletic, cu faţa încordată de durere, dar, odată cu culoarea, pielea lui era puţin mai caldă. Refuză să fie din nou lovit. Ea îşi dădu seama că el era suspicios faţă de ea şi voia să ştie exact ce făcuse, dar nu întrebă, iar ea nu era dispusă să-i spună ce se întâmplase.

Nu se vindeca şi nici nu se regenera; pur şi simplu nu mai murea atât de repede. Mai era încă un drum lung de parcurs, care depindea de adaptarea corpului său la matrice.

Ea încercă să fie blândă, dar el se cutremură, strângând spătarul scaunului până când îi albiră articulaţiile, în timp ce ea îi spăla şi îi curăţa rănile. Lucră repede, avertizându-l de fiecare dată când îl atingea, explicându-i fiecare pas, încercând să-l ajute să nu piardă din vedere scopul final.

El încă se crispa de fiecare dată când îl atingea.

În fiecare seară se întorcea la avanpost, urmând aceeaşi rutină. În majoritatea serilor, Kaine nu-i vorbea deloc. Era mereu uşor beat şi părea cumva iritat că ea continua să se întoarcă. După cinci zile, talismanul a încetat să mai radieze energie, ca şi cum ar fi fost o baterie descărcată, iar ea a simţit că descompunerea agresivă cauzată de suprasolicitare încetase.

După mai mult de o săptămână de tratament fără cuvinte, el a vorbit brusc în timp ce ea se spăla pe mâini. „Marele Necromant vrea pe cineva."

Ea se opri. „Pe cine?"

„Un gardian de la unul dintre complexele penitenciare ale Hevgoss."

„De ce?"

„Încă sunt persona non grata, aşa că nu cunosc toate detaliile despre ce se întâmplă. Se pare că, la un moment dat, Morrough le-a promis militarilor hevgossieni cheia nemuririi. Au trecut zeci de ani, iar el nu a produs versiunea pe care o doresc ei. Motivul pentru care susţin Adunarea Breslei este că Marele Necromant i-a convins cumva că o poate dezvolta dacă poate cuceri Paladia. Alianţa s-a deteriorat odată cu ultimul eşec, iar acum Morrough este brusc preocupat să pună mâna pe acest gardian

fără ca Hevgoss să afle. Câțiva aspiranți se duc în liniște, încercând să-l găsească. Dacă Flacăra Eternă vrea mai multe detalii, ar trebui să trimită pe cineva după ei."

„De ce nu-i trimiteți pe Nemuritori?", întrebă ea.

„Este mai complicat să ne trimiteți pe noi. Este nevoie de pregătiri speciale și există limite în ceea ce privește durata călătoriei noastre."

Ea a făcut o pauză. „De ce?"

Ea putea simți iritarea lui față de întrebare. „Pentru că suntem legați de Morrough."

Mâinile ei s-au oprit. „Vrei să spui că..." – nu exista o modalitate politicoasă de a o formula – „sunteți ca... necrothrall-ii?"

El a aruncat o privire furioasă din colțul ochiului.

Era bine cunoscut faptul că necrothrall-ii puteau merge doar până la o anumită distanță de necromantul lor, altfel „mureau" din nou. Majoritatea necromanților puteau parcurge cel mult câțiva kilometri. Reanimările Nemuritorilor erau deosebit de puternice; necrothrall-ii din Paladia se mișcau atât de liber, încât nimeni nu era sigur de limitele lor, dar se presupunea că se aflau undeva în interiorul granițelor Paladiei.

Faptul că o limită de distanță se aplica Necromorților indica paralele între cei doi.

„Da", spuse Kaine, cu un ton nemulțumit.

„Dar Morrough a plecat și nu i-a luat pe toți. Tu erai încă aici. Cum a funcționat asta?", întrebă ea, în timp ce începea să aplice unguentul pe rănile încă proaspete și deschise.

„Nu suntem întotdeauna legați de el." El suspină. „Noi suntem... el folosește oasele sale, bucăți din ele, când suntem creați. O parte din osul exterior al brațului său drept a fost folosit pentru mine. El le numește filacterii. Ele sunt cele care ne conferă imuabilitatea fizică. O parte din ele este folosită pentru a crea talismanele." El arătă spre pieptul său. „Uneori scoate filacterele și fie crește un os nou, fie ia unul de rezervă de la vreun necrothrall. Asta a făcut când a călătorit, ca să poată lăsa pe unii dintre noi în urmă în timpul călătoriei sale. Nu-i place să o facă des, dar dacă ar călători fără să lase filacterele, legătura s-ar rupe și noi am... muri."

„ Oasele lui?" Helena era blocată la acest punct.

El dădu din cap. „Da. El împarte o parte din el însuși cu noi, iar noi îi dăm tot ce avem."

El tăcu, iar Helena continuă să lucreze, mintea ei agitându-se, până când el vorbi din nou.

„Câțiva au încercat să fugă, când a început războiul. Când și-au dat seama că nu va fi o lovitură de stat ușoară să-i detroneze pe Holdfasts. Marele Necromant a adus cadavrele înapoi. A făcut talismane noi din fiecare filacterie și le-a pus în cadavre. Cred că le numiți liche când sunt moarte în felul ăsta. Atunci am început să realizăm ce înseamnă să fii „nemuritor".

„Ce s-ar întâmpla dacă ai fura filacteria?"

El râse în barbă. „Nu ai fost niciodată în apropierea lui Morrough dacă crezi că asta e posibil. El poate umple camere întregi cu rezonanța sa. Dar chiar dacă ar fi posibil să i-o furi, după un timp începe să se destrame. Această deteriorare nu ucide Nemuritorii, dar mințile lor încep să se estompeze."

Ei bine, asta explica de ce Ferron avea nevoie de Flacăra Eternă; el depindea de ei pentru a-l învinge pe Morrough.

„Îl voi anunța pe Crowther", spuse ea când termină.

HELENA SE OPRI LA JUMĂTATEA PODULUI spre Insula de Est, uitându-se înapoi spre baraj și munți. Lumithia era o semilună în declin, apropiindu-se de Abeyance de vară, dar lumina ei încă auria totul.

Încă câteva săptămâni și mareele de vară se vor retrage complet, făcând posibilă traversarea mărilor, iar diluviul comercial de o lună se va revărsa peste mare, grăbindu-se spre interior. Rezistența asigurase porturile la timp pentru sezonul comercial anual.

Helena stătea în picioare, studiind lumea austeră din jurul ei, scăldată în negru și argintiu.

Se simțea pierdută. Rănile lui Kaine îi afectau detașarea. Simțea că își pierde concentrarea. Acum că el dădea semne de recuperare, nu-și putea permite să uite de sarcina ei.

Să-i rețină atenția. Să-l facă loial. Sau obsedat. Orice ar fi venit mai ușor. Oricât de vitale erau informațiile lui, el rămânea o povară dacă serviciile lui erau la discreția lui.

Nemuritor. Criminal. Spion. Țintă. Instrument.

Repetă lista în gând, dar convingerea ei părea falsă.

Motivele pe care Crowther le atribuia lui Kaine păreau o faţadă nepotrivită, ceva în spatele căruia se ascundea Kaine. Helena era alchimistă; nu avea obiceiul de a manipula sau modifica lucrurile până nu le înţelegea natura.

Traversă podul, îndreptându-se spre sediul central, dar o grădină plină de apă îi atrase atenţia. Trecea pe lângă ea de nenumărate ori, dar nu se oprea niciodată. În seara aceea, ceva o atrase. Probabil fusese frumoasă odată, dar acum era neglijată. În mijlocul pârâului se afla un altar dedicat zeiţei Luna.

Recunoaşterea lui Luna era un lucru rar în Paladia. A-l ignora pe unul dintre zei era considerat periculos, dar ea era rar recunoscută, cu excepţia faptului că făcea parte din Quintessence.

În Paladia, Luna era considerată capricioasă şi vanitoasă, perfidă ca mareele. Conform credinţei, din cauza naturii inconstante a Lunei, Sol a născut-o pe Lumithia din propria inimă, aşezând-o pe cerul nopţii pentru ca omenirea să nu se teamă de întuneric. Luna, invidioasă pe strălucirea mai mare a Lumithiei, a căutat să înece lumea în răzbunare. Lumithia s-a confruntat cu Luna într-o bătălie celestă atât de devastatoare, încât a plouat cu foc peste pământ. După bătălie, Lumithia s-a stabilit pe cer şi, pentru a repara distrugerile cauzate de Marele Dezastru, a dăruit omenirii darurile alchimiei. Între timp, Luna, fără remuşcări chiar şi înfrântă, a continuat să-şi exprime furia, menţinând oceanul şi marea spumegânde cu gelozia ei nesfârşită, calmându-se doar când domnea singură peste ceruri.

Mii de ani mai târziu, Luna era în continuare disprețuită, mică şi nesemnificativă în comparaţie cu frumuseţea şi puterea strălucitoare a Lumithiei.

Statuia Lunei era uzată, fără trăsături, lăsând în urmă doar o siluetă vagă.

Tratamentul rezervat Lunei de către paladieni a fost un şoc pentru Helena când a sosit pentru prima dată. Ştia de marea devoţiune a Paladiei faţă de Sol şi Lumithia, dar conceptul de religie era diferit.

Insulele Etras aveau puține metale pentru alchimie, iar faptul că se aflau în permanenţă în apropierea mării însemna că etrasienii o considerau pe Lumithia responsabilă pentru schimbările severe ale mareelor care îi stăpâneau. În miturile lor, Lumithia era o intrusă violentă care căuta să distrugă pământul, iar Luna se aruncase în calea Lumithiei. Acest act o rănise atât de grav pe Luna, încât aproape căzuse din cer, iar mările încercaseră să se ridice din albia lor pentru a o prinde. Lumithia, pedepsită de acest act de sacrificiu de sine, s-a potolit din violenţa ei şi a ajuns să

împărtășească veghea Lunei asupra cerului nopții. Dar mările nu au uitat: ele încă se ridicau în furie când Lumithia era plină, potolindu-se doar în absența ei.

Din această cauză, în Etras, Luna nu doar stăpânea mările; era considerată și zeița protectoare, o mijlocitoare. O mamă.

Helena luă o piatră netedă din pârâu.

În Etras, pentru a se ruga Lunii, oamenii așezau pietre în echilibru pe plajă, fiecare piatră reprezentând o rugăciune pe care mareea o ducea către ea.

Aici nu existau valuri care să le spele, dar Helena iubise întotdeauna concentrarea meditativă a ritualului. Ea a făcut un teanc ordonat, prima piatră fiind Luc, apoi Lila și Soren, Matron Pace, medicii, asistentele și stagiarii din spital, Shiseo, Ilva (cu părere de rău), Flacăra Eternă și Rezistența.

Turnul a crescut până când a început să se clatine periculos.

Helena ținea ultima piatră. Ezită.

Dacă ar fi dărâmat turnul în timp ce îl construia, totul ar fi fost în zadar. Aproape că puse piatra la loc.

O așeză.

Nu mă face responsabilă pentru moartea lui Kaine Ferron.

Stiva se clătină, amenințând să se prăbușească. Apoi se stabili.

Gâtul i se îngroșă și o greutate din piept i se ridică, ca și cum universul îi spunea că era posibil.

Un ritual sudic nu avea ce căuta în nord, dar ea dăduse totul pentru război și nu fusese suficient.

Superstiția era tot ce îi mai rămăsese.

CAPITOLUL 34

Julius 1786

EA A OBSERVAT DUNGILE ARGINTIU ÎN TIMP CE ÎI TRATEAZĂ SPATELE LUI KAINE. Erau abia vizibile la tâmplă, sclipiri argintii-albe împletite în părul lui întunecat.

Ea se opri și se aplecă mai aproape, inspectându-le. „Au apărut recent?"

El ridică mâna, atingând locul cu degetele. „Le-am observat azi dimineață."

„Credeam că nu te poți schimba."

„Păi, acum sunt un experiment", spuse el sec. „Nu știe nimeni ce se va întâmpla. De aceea oamenii fac experimente."

Ea se aplecă mai aproape, încercând să se convingă că el pur şi simplu încărunţea şi că nu era exact nuanţa de argintiu-alb pe care o avea piatra.

El îşi întoarse capul spre ea, feţele lor fiind la o distanţă de un suspin. „ Te superi?"

Ea roşi, retrăgându-se repede. „Scuze."

El vorbi din nou în timp ce ea aplica bandajele. „Se pare că mi se oferă o himeră."

„Oferită?"

Modul lejer în care o spuse făcea să pară că i se dăruise un animal de companie nedorit, mai degrabă decât un monstru turbat care avea tendinţa să se descompună în timp ce era încă în viaţă.

„Până acum, toate au fost sălbatice, dar o himeră care poate fi îmblânzită ar fi ideală." Se ridică în picioare. „Cei dintre noi care au „resursele" necesare pentru a creşte una primesc „cadou" o himeră pe care să o dreseze. Este un test, evident."

Ea se apropie de el, ajutându-l să-şi pună cămaşa. Vânătăile de sub ochii lui dispăruseră aproape complet. „Dar eşti rănit. Nu e corect să te aştepţi să îmblânzeşti aşa ceva când nu te poţi vindeca corespunzător şi nu poţi ridica braţele."

El o privi cu condescendenţă. „Marino, s-ar putea să fie o revelaţie şocantă pentru tine, dar Marele Necromant nu-i pasă de corectitudine. El consideră că oricine nu are inteligenţa şi voinţa de a supravieţui merită să sufere şi să moară. Ideal ar fi să-i distreze."

Îşi dădea seama că el o provoca. „Ştii ce fel de himeră va fi?"

„Păi, având în vedere folosirea cuvântului „dresa", îmi imaginez că va fi cel puţin parţial câine. Dar eu nu sunt persoana preferată a lui Bennet. Orice ar fi, sunt sigură că voi primi cea mai rea.

"

Ideea unei himere care putea fi dresată era îngrozitoare. Apăreau din ce în ce mai multe. Mureau repede, dar numărul morţilor asociate cu ele creştea încet.

„Ai putea... să o omori?"

El ridică o sprânceană. „Crezi că ar trebui să-mi omor darul cu care sunt testat?"

Ea se simţi cuprinsă de un val de căldură şi frig, neştiind cum să răspundă.

El era deja rănit. Dacă chimera care îi fusese încredinţată ar fi murit, el ar fi fost fără îndoială pedepsit, dar...

El îi prinse bărbia, înclinându-i capul înapoi până când ochii ei se întâlni cu ai lui. În ei se vedea o strălucire vag argintie. „Dacă ai fi în locul meu, ce ai face?”

„Eu...” bâlbâi ea. „Aș vedea dacă aș putea să-l fac loial.”

„Și dacă nu ai putea? Dacă un monstru nu poate fi făcut loial, ce ai face atunci?”

Fețele lor erau aproape. Gâtul Helenei se strânse, inima îi bătea prea repede.

„Aș căuta defecte în transmutare”, spuse ea. „Îmbinarea nu este foarte bună, așa că există greșeli care ar putea fi agravate pentru a accelera deteriorarea. Nu ar trebui să-l omori direct, ci doar să accelerezi inevitabilul.”

El se aplecă în față, atât de aproape încât ea îi putea simți respirația. Pentru o clipă, crezu că o va săruta.

„Ești atât de pragmatică.” Cuvintele îi mângâiară buzele.

El îi dădu drumul brusc la bărbie și se îndepărtă, cu ochii strălucind.

Obrajii ei erau încă fierbinți în timp ce își strângea toate lucrurile, refuzând să-l mai privească.

El vorbi chiar când ea pleca.

„Nu muri, Marino. S-ar putea să-mi fie dor de tine.”

VANYA GETTLICH ERA O BUCĂTĂREASĂ cu membre scurte, ochi mici, nas mare și rotund și urechi ascuțite. Combinația asta, spunea ea mereu, era secretul succesului ei ca una dintre cele mai bune cercetașe din Rezistență. Nimeni nu observa o femeie neatrăgătoare.

În general, iscoadele nu trăiau foarte mult. Câteva luni era considerat un timp impresionant. Pentru multe, era mult mai puțin. Vanya fusese iscoadă de ani de zile, trecând în și din teritoriul inamic pentru a colecta informații pe care nimeni altcineva nu îndrăznea să le obțină.

Dar când a dispărut, toată lumea știa că nu se va mai întoarce. A fost dată dispărută timp de două săptămâni înainte de a fi trecută pe lista celor presupuși morți.

A fost un șoc când Helena a primit o convocare de urgență la poarta de intrare după ce una dintre patrule a transmis prin radio că o găsise. Gettlich era grav rănită. Verificaseră că nu era un necrothrall, dar era mai greu să se asigure că nu era un lich care încerca să se infiltreze în Cartierul General folosind cadavrul ei rănit.

Când au verificat dacă avea vreun talisman, au găsit forme anomale de metal distribuite prin corpul ei, inclusiv lumithium detectabil.

Nu existau excepții de la reguli. Oricine era găsit cu lumitiu în corp nu putea intra în Cartierul General fără să fie complet imobilizat.

Au legat-o pe Gettlich în timp ce ea țipa, implorându-i să nu o facă, promițând că era ea, dar Helena nu avea voie să o trateze altfel.

Helena tocmai făcuse un pas înainte când uşile s-au deschis brusc şi Luc a intrat, amenințând că îşi va ucide propriii gardieni dacă vor încerca să-l oprească.

Lila stătea lângă el, cu armele pregătite, conflictul scris pe fața ei, în timp ce Luc se aplecă peste Gettlich, indiferent la pericol.

„Gettlich", spuse el, cu vocea răguşită. „Îmi pare atât de rău."

Gettlich se liniști atunci. Luc avea acest efect asupra oamenilor. Ea îi tăcu scuzele, numindu-l băiat prostuț. În timp ce Helena lucra, neobservată, ea îşi prezentă raportul final.

Fusese prinsă în timp ce investiga noul laborator de lângă Portul de Vest. Nemuritorii o folosiseră ca subiect de testare acolo, încercând să-i suprime alchimia. Îi injectaseră metal timp de câteva zile. Experimentul fusese considerat un eşec când organele ei începuseră să cedeze.

Gărzile cărora li se ordonase să scape de ea au decis să profite de prizoniera muribundă. Au scos-o din clădire pentru a avea intimitate şi au lăsat-o să moară după ce au terminat.

În timp ce Gettlich îi povestea toate acestea lui Luc, Helena le-a confirmat. Metalul din sânge a interferat cu rezonanța Helenei, făcând-o să se estompeze ca un zgomot static. Brațele şi picioarele ei erau acoperite de vânătăi vechi de la legături. Era acoperită de sânge de la talie în jos. Ar fi murit din cauza otrăvirii cu metal a sângelui, dar leziunile interne aveau să o ucidă mai întâi.

Tot metalul interferează prea mult cu vivimantia Helenei pentru ca ea să poată face ceva. Trebuia să continue să scuture din cap de fiecare dată când Luc o implora.

Laudanum era tot ce Helena putea oferi. Alinare până când totul se va termina.

Inima lui Gettlich continua să încerce să se adune de fiecare dată când Luc vorbea, promițând că Flacăra Eternă nu o va uita niciodată, că îi va găsi pe toți cei care i-au făcut rău. Îi va face pe toți să plătească.

Consiliul a trebuit să-l închidă pe Luc în camera lui pentru a-l împiedica să-şi ia batalionul şi să găsească laboratorul. Familia Gettlich era o familie veche. Luc îl cunoştea pe Vanya de o viață.

Din cauza circumstanţelor morţii, procesele tradiţionale de doliu şi incinerare au fost suspendate. Corpul a fost aşezat într-o cameră securizată, încă legat de targă, acoperit cu un cearşaf.

Helena a fost chemată în biroul lui Falcon Matias, o cameră mică şi mohorâtă, fără decoraţiuni, cu excepţia unui tablou foarte mare cu soarele. Întotdeauna îi era frig în orice cameră în care se afla Matias.

„Consiliul a decis că este necesară o autopsie a lui Gettlich", spuse Matias fără preambul, strâmbându-se în timp ce o privea pe Helena. „Ai fost aleasă să o efectuezi."

„Nu am pregătire..."

„Există cărţi pe această temă. Poţi să i le ceri chirurgului Maier", spuse Matias, făcând un gest cu mâna.

„Atunci nu ar trebui ca Maier să fie cel care..."

„Mi s-a spus că starea lui Gettlich este profund tulburătoare. Ai văzut-o deja, nu-ţi va face rău să o vezi din nou", spuse el, întrerupând-o din nou. „Vei fi supravegheată pe tot parcursul procesului pentru a ne asigura că nu întreprinzi acţiuni nepotrivite." Ochii lui albaştri ca apa se îngustară. „Dacă eşti suspectată de vreo încălcare a acelui corp, îţi voi tăia mâinile şi îţi voi blestema sufletul să se scufunde în focurile întunecate ale pământului. M-am făcut înţeles?"

O privi cu ură, cu fire lipicioase de salivă vizibile în gură în timp ce vorbea. Bea doar atâtă apă cât să supravieţuiască, considerând cerinţele trupului ca pe ceva de învins. Era o idee comună printre cei credincioşi, deşi Matias o ducea mai departe decât oricine altcineva pe care Helena îl întâlnise vreodată.

Helena stătea în picioare, cu stomacul strâns de teamă. Nu făcuse niciodată o autopsie.

Gettlich îi predase alchimie introductivă, fiind unul dintre primii instructori ai Helenei. O cunoştea.

Dar nimic din ceea ce spunea Matias nu era vreodată o rugăminte. Cuvântul lui era lege pentru Helena.

Ea dădu încet din cap.

„Procedura va avea loc mâine, când Sol va fi la zenit." Matias îşi plescăi din nou buzele. „Du-te şi purifică-te în pregătire."

Helena plecă, cu capul gol, dar nu putea face nimic. Nu-l putea implica pe Luc în asta. El era deja distrus de moartea lui şi nu ar fi vrut deloc o autopsie, dar Consiliul avea dreptate: trebuiau să ştie ce se întâmplase.

Îşi petrecu seara cercetând metode de autopsie până când veni timpul să se îndrepte spre Outpost. Se simţea aproape comatoasă de teamă şi era recunoscătoare pentru rutina în care putea să se refugieze.

Ferron era la locul lui obişnuit, cu un pahar atârnând de degete, dar mobilierul din cameră fusese împins într-o parte. Expresia lui era languroasă, pleoapele coborâte, dar o sclipire ascuţită, aproape argintie, strălucea sub genele lui.

Helena nu a întrebat. Avea propriile ei preocupări.

Era de necontestat că era într-una din stările lui. Era ceva ascuţit în privirea lui, ceva ciudat în felul în care ochii lui se opreau asupra ei când a sosit. Nu era resentimentul lui obişnuit.

Helena s-a prefăcut că nu observă, îndepărtând bandajele fără să spună un cuvânt şi studiind rănile. Culoarea lui era aproape revenită la normal şi nu era niciun semn de putrezire sau infecţie. Doar urme mici de ţesut mort în zona imediat înconjurătoare simbolurilor.

În aproximativ o săptămână, ar putea încerca să închidă inciziile. Indiferent dacă era supravieţuibil sau nu, nu era sustenabil pentru el să aibă o rană deschisă permanent. Oricât ar fi încercat să se ascundă în spatele unei rutine, ea ştia că abia se putea mişca fără dureri chinuitoare. Nu avea încredere că milă lui Crowther sau Ilva va dura mult mai mult dacă Kaine nu va putea să reia spionajul.

Îşi odihni mâna pentru o clipă pe umărul lui. El se mişcă, dar nu tresări deloc.

„Ai terminat", îi spuse ea încet, în timp ce termina de înfăşurat bandajele şi îl ajuta să-şi pună cămaşa.

El nu spuse nimic, doar se ridică şi îşi turnă încă un pahar.

Ea îşi strânse lucrurile şi se îndreptă spre uşă. De obicei, necrothrall-ul o deschidea imediat ce se apropia, dar în seara aceea rămase închisă.

Ea aşteptă un moment, apoi se întoarse spre Kaine, care stătea lângă bar. „Nu am apucat să te antrenez, nu-i aşa, Marino?"

Gura i se uscă. Camera din jurul ei deveni brusc foarte prezentă.

Ştia că, odată ce Kaine se va simţi mai bine, va simţi nevoia să-i reamintească că el era şeful. Era evident că urăşte să se simtă vulnerabil în faţa cuiva. Va simţi nevoia să o pună la locul ei.

Ştia asta şi o înregistrase ca o preocupare pentru viitor.

Făcu un pas înapoi.

„Vino aici."

Ea scutură din cap. „Am... am o procedură mâine. Nu poți să-mi faci rău în seara asta.”

El se opri, apoi strânse paharul cu degetele, care se albiră, iar expresia lui se întunecă. „Îmi dau seama că mă consideri un monstru”, spuse el cu voce aspră. „Dar, în general, îmi ţin cuvântul. Nu intenţionez să-ţi fac rău. Vino aici. Vreau să încerci să mă ataci, ca să văd ce ştii.”

„Ce?” Ea îl privi, increduloasă.

„Călătorești noaptea, în afara teritoriului Rezistenței.” El vorbea cu dinții strânși. „Am stabilit deja că ești varză la apărare. Să vedem cum te descurci la atac. Vino. Aici.”

Ea privi în jur, neîncrezătoare. „Nu o să te atac când ești rănit.”

El o privi confuz. „Nu e ca şi cum aş putea muri.”

Ea voia să-i spună că e nebun, dar încercă să fie tactică. „Uite, Ferron... Kaine... Apreciez grija, dar sunt vivimancer. O să fiu bine.”

„Chiar așa?”

Ea dădu din cap cu hotărâre. „Da. Poate că nu sunt cea mai bună la apărare, dar întotdeauna am asta. Așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru abilitățile mele de luptă. Dar...” Ea inspiră adânc. „Apreciez gestul tău.”

„Presupun că ai dreptate”, spuse el încet, ochii lui devenind neclari.

Ea auzi uşa din spatele ei deschizându-se şi îi făcu un ultim semn cu capul în timp ce se întoarse să plece.

În pragul uşii, în loc să o aştepte un singur necrothrall, pasajul era plin de ei. Erau cel puțin o duzină, unii bătrâni și cenușii, alții noi, cu rănile încă roșii.

Sângele i se scurse din cap.

„Nu-ți face griji, sunt toți ai mei”, îl auzi vag pe Ferron spunând. „Acum, să te vedem luptând cu vivimancie.”

El mai spuse ceva, dar ea nu-l mai auzea. Ochii ei erau fixați pe necrothrall-urile care se înghesuiau în cameră spre ea. Fețele lor erau inexpresive.

Erau atât de mulți.

Se înghesuiau spre ea. Era prinsă în capcană. Prinsă cu ei. Nu putea scăpa.

Se apropiau toți.

„Te numești vivimancer. Arată-mi.”

Abia îi auzea cuvintele.

Nu e spitalul. Nu ești în spital, își spuse, dar de fiecare dată când încerca să respire, pieptul i se strângea şi mai tare. Reuşi să facă un pas înapoi.

Întinse o mână, pentru a-i alunga, dar îi tremura violent.

„Marino." Vocea lui Kaine era iritată. „Ți-e mai frică de sclavi decât de mine? Sincer, mă simt jignit."

„F-Ferron, cheamă-i înapoi", spuse ea, cu voce tremurândă. Nu putea să-şi ia ochii de la necro-sclavi.

„Nu. Vreau să te văd luptând."

„Nu vreau să lupt", spuse ea, îndepărtându-se şi mai mult. „Opreşte-te. Ai spus că pot refuza anumite lucruri. Eu refuz."

Vocea ei se înălța.

„Sunt cadavre. Ai spus că te poți proteja singură. Arată-mi!"

Stomacul i se strânse, picioarele amenințând să cedeze.

„Lasă-i în pace." Vocea îi tremura.

„Dacă elimini vreunul, îi ard." Tonul lui era sarcastic, de parcă totul era amuzant. „Haide. Arată-mi ce poți."

Necrothrall-ii se răspândiră, împingând-o într-un colț. Umărul ei lovi un perete.

„Ferron!" Vocea ei era ascuțită, cu o notă de isterie. „Cheamă-i înapoi. Nu vreau să fac asta!"

„Ăsta e război." Vocea lui venea de undeva din spatele cadavrelor care o înconjurau. „Nu ai voie să vrei; ai voie să trăiești sau să mori."

Ea se retrase, făcându-se cât mai mică cu putință. Gâtul i se strângea, ca şi cum nişte degete îl înconjurau deja. O vor tăia în două.

Țipă şi întinse mâinile.

Totul se înroşi.

Totul.

Clipi şi nu mai vedea nimic în afară de sângele coagulat şi întunecat care îi curgea pe față. Îi acoperea pielea, lipindu-se de gene. Acum nu mai erau necrotrali, doar bucăți de cadavre.

Genunchii i s-au îndoit şi a alunecat pe podea, ținându-se de cureaua ghiozdanului.

Simțea gustul sângelui în gură. Mirosul de descompunere era puternic în aer. Încă se sufoca, înecându-se cu sânge şi viscere în timp ce încerca să respire.

Două mâini puternice o apucară de umeri.

Ea împinse cu rezonanţa ei, dar fu întâmpinată şi împinsă înapoi atât de violent, încât parcă un tun explodase în capul ei.

Viziunea ei se albise, iar când reveni, faţa lui Ferron îi apăru în faţa ochilor, doar că el strălucea. Ochii lui deveniseră argintii şi strălucitori.

„Ce naiba, Marino?"

Capul îi zumzăia şi nu putea articula cuvinte. Stătea îngenuncheată acolo, privindu-i chipul viu.

„Ţi-am spus... nu am vrut", spuse ea în cele din urmă. Apoi chipul i se strâmbă şi izbucni în lacrimi.

Urmă o pauză.

„Poate că te-am subestimat puţin." Scoase o batistă şi îi şterse faţa până când nu mai rămase sânge coagulat pe genele ei.

Ea stătu nemişcată, amorţită, până când el o ridică de pe podea, braţele lui cedând aproape în timp ce o trăgea spre baie.

O împinse înăuntru, răsuci robinetul pentru a porni duşul, apoi deschise dulapul şi scoase câteva prosoape şi nişte haine curate.

„Spală-te", îi spuse.

Helena se uită la ea. Era acoperită de viscere. Mirosea mai rău decât la spital. Totul era în descompunere. Gâtul i se strânse.

Intră în duş cu hainele pe ea, cu degetele tremurând în timp ce se forţa să le scoată, dezlipind straturile umede ca pe piele.

Era ca şi cum Ferron găsise o rană purulentă şi îşi înfipsese degetele în ea. Învelită sub apă, abia se putea hotărî să iasă.

Ştia că doar amâna inevitabilul în timp ce îşi usca încet părul şi îl împletea din nou, fixându-l cu grijă la locul lui înainte de a se uita la hainele pe care Ferron le lăsase. Erau ale lui. Pantaloni şi o cămaşă.

Locuia aici? Le îmbrăcă încet.

În timp ce stătea în picioare, încheind cu grijă nasturii familiari, şocul ei se estompa, mintea ei revenind la suprafaţă plină de furie.

Când ieşi din baie, se pregăti pentru coşmarul de sânge şi măruntaie, dar camera fusese curăţată. Stătuse în baie mai mult decât îşi dăduse seama.

Podeaua fusese spălată. Chiar şi mobila fusese pusă la loc. Mirosul persista, dar urmele vizuale dispăruseră.

Ferron stătea cu spatele pe scaun, cu degetele unei mâini apăsate pe frunte, ca şi cum ar fi avut o migrenă intensă.

Spera că aşa era.

El ridică privirea, lăsând mâna să cadă leneş.

„Ei bine", spuse el încet, pronunţând cuvintele cu precizie. Ochii lui încă aveau o strălucire argintie ciudată. „Chiar eşti plină de surprize."

Văzându-l atât de nepăsător, furia ei creştea şi mai mult.

Se duse la bar şi îşi turnă o cantitate generoasă din ceva dintr-o sticlă foarte elegantă.

Luă o înghiţitură. Era tare şi amar. Îşi dorea să fi ales altceva; întotdeauna preferase vinul, dar Ferron nu părea să aibă. Probabil nu era suficient de tare pentru gustul lui.

Se pregăti şi îl înghiţi, fără să-i pese deloc de felul în care îi ardea limba, gâtul şi stomacul gol.

Închise ochii şi se turnă mai mult, bând aproape la fel de repede.

Voia să se îmbete cât mai repede posibil. Îşi învârti degetele, simţindu-şi propriul corp cu rezonanţa ei, determinându-şi sistemul digestiv să absoarbă alcoolul puţin mai repede, să-l introducă în sânge înainte să facă ceva de genul să arunce fiecare sticlă pe perete în capul lui Ferron.

Închise ochii, scufundându-se cu greu în uşurarea caldă şi înceţoşată.

Bea rar alcool şi acum îşi amintea de ce. Se simţea mult mai bine aşa decât se simţea de fapt tot timpul: ca un nerv înfiorat.

Apucă paharul, turnându-şi încă puţin.

„Cred că e de ajuns", spuse Ferron în spatele ei. „Nu cred că ficatul tău se regenerează."

Ea intenţionase doar să mai adauge puţin, dar la auzul acestor cuvinte răsturnă sticla, turnând tot restul în pahar. Lichidul se revărsă peste margine, vărsându-se pe covor.

„Du-te dracului", spuse ea.

„Nu ştiam că poţi înjura." Părea amuzat.

Ea strânse din dinţi, se întoarse şi îi spuse să se ducă dracului în încă trei limbi.

El ridică o sprânceană. „Acum ar trebui să te iau mai în serios?"

„Te urăsc."

El a râs forţat. „Sunt conştient."

Ea s-a uitat la băutură. Voia să plece – era obosită, nervoasă și complet dezechilibrată –, dar ușa era din nou închisă. Ferron intenționa clar să o rețină. S-a dus și s-a ghemuit la capătul canapelei, cât mai departe de el.

„Te urăsc", repetă ea.

„Și eu te urăsc."

Alcoolul îi dezlegase limba. „Războiul ăsta e vina ta. Toți cei care au murit. E vina ta. Și acum, din cauza ta, chiar și când se va termina, eu tot nu voi avea nimic."

„Ar trebui să-mi pese? Crezi că distrugerea vieții tale e cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată?"

Ea își întoarse privirea.

„Când ai aflat că ești vivimanceră?", o întrebă el.

Nu era suficient de beată pentru o astfel de conversație. Înghiți încă o gură din băutură. Mâine o să aibă o mahmureală cumplită.

„Ar fi trebuit să mă întreb asta mai devreme, nu-i așa?"

Ea nu spuse nimic, așa că el continuă să vorbească.

„Vivimancia este adesea o abilitate care apare târziu. La mijlocul sau la sfârșitul vârstei adulte. Tinerii tind să o manifeste ca reacție la un eveniment traumatic. Nu ai fost surprinsă de ceea ce le-ai făcut sclavilor, ceea ce îmi spune că nu era prima dată când făceai asta. Deci, ce s-a întâmplat? Ce te-a declanșat ca o bombă?"

Helena își înclină capul pe spate, privind tavanul. Totul în interiorul ei se înmuiase când era atât de beată.

„La început, am crezut că se vor aplica regulile obișnuite ale războiului. Am înființat spitale de campanie, astfel încât oamenii să nu fie nevoiți să traverseze zone de luptă pentru a ajunge la un spital."

„Masacrele."

Ea dădu din cap.

Masacrele din spitale fuseseră prima atrocitate majoră din război. Asasinarea lui Apollo fusese devastatoare, dar masacrele au fost momentul în care totul a devenit irevocabil real.

Nemuritorii nu respectau nicio regulă. Nu era un război „onorabil". Morrough voia ca oamenii să fie speriați sau morți.

Adunarea Breslei a apărat atacurile, spunând că spitalele erau conduse de Flacăra Eternă ca acoperire pentru bazele militare, iar țările învecinate au înghițit minciuna, pentru că era mai ușor decât să se implice în conflictul din Paladia.

„Tatăl meu era chirurg Khemish. Aici, în Paladia, chirurgia manuală este considerată învechită, așa că nu a avut prea mult noroc în a-și găsi un loc de muncă." Helena înghiți cu greu, privind în cealaltă parte a camerei. „Când a început războiul, el a vrut să se întoarcă în Etras, dar eu îi promisesem lui Luc că voi rămâne. Când eu nu am plecat, nici el nu a plecat. Rezistența înființa spitale de campanie. A fost ideea mea să lucreze acolo. Credeam că va fi în siguranță și că, dacă oamenii vor vedea cât de talentat era, va avea oportunități... după aceea."

A mai înghițit o gură din băutura ei. Camera se învârtea.

„Voiam să fiu medic de luptă, așa că m-am oferit voluntară la spital în timp ce ne antrenam pentru misiune. În ziua aceea – am crezut că era otravă. Toți acești oameni veneau cu febră. Nu puteam să le scădem temperatura. Unul dintre ei devenea din ce în ce mai fierbinte, țipând: „Scoateți-l afară" – și a devenit violent. Tatăl meu m-a trimis să caut pe cineva, iar pacientul era mort când m-am întors. Încercau să afle cauza morții, când pacientul s-a ridicat brusc în capul oaselor." Ea a sughițat. „Știam despre regenerarea Nemuritorilor, dar atunci nu știam despre liche."

Vocea ei era abia mai mult decât un șoaptă.

„Au blocat ușile și au început să ucidă și să reanimeze pe toată lumea. Necrothrall-urile pe care le-au creat i-au ajutat să ucidă mai repede." Ea a înghițit în sec. „Spitalul nu era echipat. Tatăl meu... el nu ar fi... el auzise doar despre necrothralls. Aceștia erau colegi. Pacienți. I-am spus că nu mai erau oameni, dar el tot nu s-a opus când l-au prins."

Ea a ridicat mâna, apăsând palma pe gât pentru o clipă, cu degetele încovoiate, urmând cicatricea subțire de sub urechea stângă, care se întindea spre gât.

„Era atât de blând. Avea o voce profundă care îți răsuna în piept când te îmbrățișa. Nu mi-ar fi făcut niciodată rău..."

„Rapoartele spun că nu au existat supraviețuitori." Vocea lui Ferron părea să vină de undeva de departe.

„Nu m-au găsit imediat", spuse ea cu voce monotonă.

Strânse paharul din mână. „Toate spitalele de campanie. Într-o singură zi. Au ucis pe toată lumea, asistente, medici, chirurgi, toți pacienții. Și am aflat despre liche. Și ce eram eu."

„Liche care s-au infiltrat în spitale erau un experiment eșuat, mi s-a spus", spuse Ferron în șoaptă. „Morrough și Bennet încercau să vadă dacă plasarea

talismanelor în interiorul altor corpuri vii ar permite Nemuritorilor să preia controlul şi să rămână în viaţă. Dar corpurile gazdă intrau întotdeauna în şoc."

„Oh", a fost tot ce a putut spune Helena. Intoxicaţia îşi făcuse efectul; chiar şi aşezarea cuvintelor una lângă alta îi părea dificilă, dar s-a străduit să continue, cu chipul lui Gettlich plutind în mintea ei. „Ştii la ce lucrează acum?"

El a strâns ochii. „Deocamdată nu aud decât zvonuri. De ce?"

Ea şi-a îndreptat privirea în altă parte. „Fără motiv."

„De ce te-au făcut vindecătoare?"

Ea clipi. „Vindecarea este eficientă. Lucruri care pot dura săptămâni sau luni pentru a se recupera, pot fi reparate în minute sau ore cu vivimancie. Aveau nevoie de cineva care să poată salva oameni."

Ferron scoase un râs batjocoritor.

Furia ei se reaprinse. „Habar n-ai cât de greu e să salvezi pe cineva, să repari toate rănile pe care oamenii ca tine le provoacă." Îl privi cu ură. „Sper că într-o zi va trebui să încerci. Să vezi cât de puţin vei mai aprecia asta atunci."

El îşi întoarse privirea.

Ea simţi o ciudată scânteie de satisfacţie.

Urma o lungă tăcere. Ferron părea complet pierdut în gândurile sale, iar Helena era atât de beată încât abia mai vedea. Închise ochii, lăsându-se purtată de val. Când îi redeschise, el o privea fix.

Ea îi întoarse privirea şi nu putu să nu observe că acum arăta diferit.

Mai bătrân. Sau poate că ea era incredibil de beată.

„Pot să-ţi pun o întrebare?", întrebă ea, luptându-se cu ameţeala.

„Simţi matricea? Îţi dai seama că te afectează?"

„Da", răspunse el cu un semn slab din cap. „Nu credeam că mă pot schimba, dar e ca şi cum aş fi fost forjat la rece. Sunt transformat treptat într-o nouă versiune a mea. Nu contrazice cine sunt, dar simt anumite lucruri mai puţin decât înainte. E mai uşor să fiu nemilos şi concentrat, mai greu să mă abţin de la impulsurile care se aliniază cu ceea ce vreau."

Ea îl privi cu ochii mijiţi. „De ce acel design? În ce încerca Bennet să te transforme?"

„Eu l-am proiectat", spuse el încet.

Această informaţie era suficient de şocantă încât să o trezească la realitate pe Helena. Ea se ridică în şezut.

„Era pedeapsa mea”, spuse el. „Mă aşteptam să mă omoare, dar dacă supravieţuiam, nu voiam ca ei să aleagă ce voi deveni. Aşa că am cerut să-l proiectez eu, ca dovadă a pocăinţei mele.”

Ea se aplecă în faţă, studiindu-l. Nu-şi imagina; era diferit. Era ca şi cum ar fi asistat la o metamorfoză lentă. Efectul matricei era probabil exacerbat de întârzierea vindecării, deteriorarea făcându-l mai maleabil.

Trăsăturile lui deveniseră mai definite, încă slăbite de boală, dar îi şterseseră aspectul juvenil de pe faţă. Acum arăta ca un adult.

Ea înclină capul într-o parte. Dacă l-ar fi văzut fără să ştie cine era, l-ar fi găsit destul de chipeş.

Gândul acesta o făcu să clipească atât de tare, încât camera se estompa.

Se ridică repede. „Trebuie să mă întorc; punctele de control se închid în curând.”

CAPITOLUL 35

Iulius 1786

HELENA AVEA O MAHMOURĂ TERIBILĂ a doua zi dimineaţă şi zăcea în pat, atât de ameţită încât nici măcar nu se simţea vinovată că dormea până târziu, până când cineva a fost trimis să-i amintească că trebuia să efectueze o autopsie.

Aproape că a vomitat când i s-a reamintit, dar nu putea amâna. A petrecut câteva minute transformându-şi propriul corp până când nu s-a mai simţit rău stând în picioare.

Autopsia urma să aibă loc în sala de operaţii a Turnului Alchimiei, astfel încât Falcon Matias şi câţiva dintre Păstrătorii Flăcării care gestionau crematoriul să poată observa pentru a se asigura că nu făcea nimic care să încalce sanctitatea corpului.

Helena avea gura uscată în timp ce stătea în faţa targii acoperite, instrumentele metalice aşezate pe o tavă, strălucind sub lumina puternică care o ilumina pe ea şi pe Gettlich, lăsând publicul în umbră.

Se simţea deconectată de corpul ei în timp ce trăgea cearşaful înapoi.

„Pot să încep?”, spuse ea către întuneric.

„Începe”, se auzi vocea lui Matias.

Era ceva deosebit de oribil în a trebui să taie corpul cuiva pe care îl cunoştea, să îi scoată organele şi să examineze corpul în componente, în timp ce povestea în

detaliu tipurile de abuzuri pe care le găsise. Ce putea şi ce nu putea simţi prin rezonanţă despre experiment.

Îşi dorea să poată acoperi faţa, ca să nu fie nevoită să o privească în timp ce lucra, dar morţii trebuiau respectaţi.

Când totul se termină, doi dintre Păzitorii Flăcării ieşiră din întuneric şi luară cadavrul cu grijă. Era important ca fiecare parte să fie arsă, pentru a se asigura că niciun rest pământesc nu putea împiedica ascensiunea sufletului.

În camera de război, Helena ascultă raportul gardianului despre cum fusese găsită Gettlich şi ce spusese ea. Apoi Luc recită cu voce goală tot ce îi spusese ea.

Generalul Althorne arătă locaţia Laboratorului West Port. Contribuţia lui Ferron. Era mai bine protejat decât laboratorul anterior, clădirea fiind întărită extensiv pentru a respinge un atac. Ar fi fost dificil de ajuns acolo şi ar fi riscat prea mulţi combatanţi dacă ar fi mers atât de departe în teritoriul inamic.

„Consiliul o recunoaşte pe Vindecătoarea Marino", spuse Matias. Era prima dată când Helena vorbea în faţa Flăcării Eterne de la „izbucnirea ei isterică". Nu știa că va fi chemată. Matias putea să prezinte raportul singur.

Ilva îl privi pe Crowther în timp ce Helena păși în față.

Îşi umezi buzele. „Pe baza examinării mele, informaţiile pe care Gettlich le-a dat lui Luc – Principatul – par corecte. Probabil a fost o încercare nereuşită de a-i neutraliza rezonanţa. Au fost multiple locuri de injectare pe tot corpul, unele lângă creier, dar majoritatea de-a lungul braţelor. Erau diverse metale reduse la microparticule şi injectate cu un fluid purtător în muşchi. Nu am putut să le analizez cu precizie prin rezonanţă; păreau să fie nişte compuşi care depăşeau repertoriul meu. Am extras ce am putut şi am predat probele metalurgiştilor. Nu a fost posibil să se determine dacă metoda a reuşit să suprime abilităţile alchimice, deşi, înainte de moartea ei, am avut dificultăţi în a-i oferi alinare prin vindecare."

„Cum ar funcţiona aşa ceva?", întrebă Ilva, degetele ei desenând cercuri absentate pe masa din faţa ei.

Helena inspiră, sperând că nu vor pedepsi mesagerul. „Teoria mea este că injecţiile aveau scopul de a crea o interferenţă internă cu rezonanţa lui Gettlich. Prin plasarea microparticulelor în interiorul corpului, lângă creier şi mâini, ei credeau că vor ascunde abilitatea lui Gettlich de a simţi metalul din afara corpului ei. Pe baza numărului de injecţii, cred că au continuat să-i administreze doze până când ea nu a mai putut rezona, dar cantitatea de metal era toxică în acel moment."

„Care sunt şansele ca ei să fi reuşit?”, întrebă Althorne cu vocea lui gravă.

„Nu pot să spun”, răspunse Helena.

„Ce aş vrea să ştiu”, spuse Falcon Matias din scaunul său de lângă Ilva, „este care este scopul acestui experiment. La ce le-ar folosi să suprime rezonanţa?”

„Nu ştiu”, răspunse ea.

„Eşti o vivimanceră”, spuse el cu subînţeles. „Sigur ai o idee despre cum ar putea fi utilă pentru cei ca tine.”

Luc, care stătea aplecat pe scaun de când Althorne respinsese orice posibilitate de a ataca laboratorul, se îndreptă brusc. „Ce vrea să însemne asta?”

Matias îşi lovi limba, apăsând o batistă sub nările înguste. „Este o întrebare relevantă. Vindecătoarea Marino” – spuse titlul ca şi cum ar fi fost o insultă – „are aceleaşi abilităţi ca cei responsabili. Din această cauză, ar putea avea idei care nouă, celorlalţi, nu ne-ar veni în minte.”

Ochii lui Luc sclipiră periculos. „Helena este vindecătoare. Şi-a dedicat viaţa cauzei noastre. Este la fel de loială ca oricine altcineva. Nu seamănă deloc cu cei responsabili.”

În loc să-i răspundă lui Luc, Falcon Matias îşi îndreptă privirea spre Helena. „Vindecătoare Marino, înainte de această autopsie, aţi efectuat o disecţie transmutativă, nu-i aşa?”

Helena dădu din cap, flexând degetele în mănuşi. „La cererea Consiliului...”

„Era o întrebare cu răspuns da sau nu”, spuse Matias aspru.

„Da.”

„Şi în timpul acelei disecţii, aţi folosit abilităţi transmutative pentru a examina şi inversa crearea himerei într-un mod în care niciun alt personal medical nu ar fi fost capabil, nu-i aşa?”

„Mi s-a cerut să...”

„Da sau nu?”

„Da.”

Matias şi-a îndreptat triumfător atenţia spre Luc. „Atunci întrebarea mea rămâne valabilă. Vindecătorule Marino, în calitate de vivimancer, care crezi că ar fi potenţialul utilizării persoanelor cu alchimie suprimată?”

Camera dispăru din vedere, iar tot ce putea vedea Helena era Gettlich, tăiată, cu braţele acoperite de piele purpurie şi cenuşie în jurul locurilor de injectare, găurile lăsate de seringi, iar subconştientul ei încerca să descifreze metodologia, încercând să

înţeleagă intenţia şi tehnica, incapabil să nu observe posibilităţile de îmbunătăţire, pentru că aşa fusese antrenată să perceapă toate formele de alchimie. Chiar şi tortura.

Dacă ar fi recunoscut acele teorii, ar fi fost o dovadă a ceea ce era. Dacă ar fi refuzat, ar fi putut pune în pericol Flacăra Eternă prin ascunderea unor informaţii imperative.

„Ar controla prizonierii", spuse Crowther înainte ca ea să poată răspunde, „sau ar putea încerca să o transforme în armă. Sau să o folosească pentru a face subiecţii umani mai uşor de gestionat în timpul experimentelor. Există multe posibilităţi, Falcon."

Matias aruncă o privire dispreţuitoare către Crowther. Se auziră murmure în audienţă. Crowther aproape că nu vorbea niciodată în timpul şedinţelor.

Helena dădu din cap în mod afectat. „Pot exista o serie de utilizări potenţiale pentru suprimarea alchimiei, dar în prezent nu există dovezi că au descoperit un mijloc fiabil de a face acest lucru, ci doar că încearcă."

„Ar trebui să ne pregătim pentru această posibilitate, dar să ţinem informaţia departe de populaţie", spuse Ilva. „Nu avem nevoie să semănăm panică pentru ceva ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Şi Matias." Se întoarse imperios să-l privească pe Falcon. „Trebuie să reamintesc acestui Consiliu că munca şi titlul vindecătorului Marino vin cu binecuvântarea Credinţei şi a Principatului?"

Matias dădu din cap cu amărăciune, în timp ce Helena se întoarse la locul ei.

Era de aşteptat şi de necontestat faptul că Falcon Matias voia ca Helena să fie îndepărtată din Flacăra Eternă, şi posibil din Rezistenţă. Cu toţi vindecătorii stagiari, Helena nu mai era la fel de necesară ca înainte. Luc era poate singurul obstacol în calea acestui lucru.

Consiliul trebuia să aibă cinci voturi egale, dar Luc avea o influenţă mai mare decât ceilalţi patru membri la un loc. Îl puteau depăşi la vot, dar nu îndrăzneau să-l veteze în mod deschis.

Preferau pur şi simplu să-l ţină în întuneric.

Luc avea un simţ copleşitor al ceea ce era corect, deciziile sale fiind dictate de conştiinţă, dar, ca urmare, era exclus din multe dintre deliberările Consiliului, fiind îndemnat să-şi petreacă timpul pe front, unde alegerile nu implicau o politică atât de delicată.

Helena îl privea stând în mijlocul Consiliului, cu Ilva şi Matias pe o parte şi Althorne şi Crowther pe cealaltă, ca o marionetă care nu-şi dădea seama că era controlată.

Helena îşi dorea să-l poată salva de această situaţie, dar ştia că, lăsat în voia sorţii, el s-ar fi sacrificat orbeste la prima ocazie.

CROWTHER I-A FĂCUT SEMN HELENEI să-l urmeze când şedinţa s-a terminat.

„ „Matias va fi o problemă pentru mine?", îl întrebă ea, odată ce rămăseseră singuri.

„Da", răspunse el, în timp ce traversau podul suspendat către Turnul Alchimiei.

Intrară în lift, dar, în loc să urce spre biroul lui, el introduse o cheie şi liftul coborî.

„Vrea să pleci şi acum a început să ia măsuri în acest sens."

Helena înghiţi în sec. „Vei permite asta?"

El o privi. „Faci ceva care să merite efortul de a interveni? Din câte ştiu, singurul lucru pe care l-ai făcut în ultimele săptămâni a fost să iroseşti rezervele noastre limitate de opiu pe Ferron."

Liftul continua să coboare. Trecură de parter. Stomacul Helenei păru să se strângă odată cu el.

„Unde mă duci?", întrebă ea.

„Să vedem cât de utilă poţi fi", răspunse Crowther, în timp ce liftul se opri brusc şi uşile se deschiseră, dezvăluind un coridor întunecat.

Helena ştia că existau locuri subterane. Fusese acolo de câteva ori pentru a recupera lucruri din depozite. Platoul pe care era construit Turnul era din piatră şi fusese excavat intens de-a lungul secolelor. Nu avea idee de ce Crowther o aducea aici.

El a mers înainte, luând o lanternă electrică de pe o margine, aprinzând-o şi fixând-o în spaţiul dintre corpul său şi braţul paralizat, astfel încât să poată descuia o uşă grea. În loc să dezvăluie o cameră, a dezvăluit o scară care ducea în întunericul beznă. Mirosul de mucegai se ridica din întuneric.

Helena ezită. „Unde mergem?"

„Uneori am... prizonieri speciali care necesită îngrijiri medicale. Ivy nu are întotdeauna fineţea necesară. Haide, Marino, arată-mi cât de mult eşti de folos."

HELENA NU ȘTIA MULT DESPRE prizonierii Rezistenței, dar știa că nu trebuiau ținuți într-o groapă subterană. Sub Turn se aflau ruine, tuneluri și camere subterane, prea elaborate pentru a fi construite doar ca depozite ale Institutului. Majoritatea fuseseră transformate în celule pline cu prizonieri necunoscuți.

Știa, de asemenea, că arsurile erau frecvente în război, dar piromania de luptă era o armă contondentă. Lăsa arsuri mari, nu răni țintite precis în zonele corpului cu cea mai mare concentrație de terminații nervoase.

Persoana trebuia să fie imobilizată, iar piromanul foarte experimentat.

Helena a pierdut noțiunea timpului petrecut în întuneric, ochii ei străduindu-se să distingă detalii din lumina instabilă a lanternei electrice a lui Crowther, care îi oferea doar imagini fugitive ale corpurilor murdare și cărnii carbonizate. Ea vindeca prin atingere, întinzând mâna și găsind corpuri în întuneric.

Se simțea vinovată. Ușurare, dar pentru ce? Pentru alte atrocități?

Ea a curățat rănile, a regenerat țesutul, a închis rănile deschise, a vindecat fracturile și a găsit multe mâini cu fiecare os meticulos rupt.

Ce amenințare făcea Crowther aducând-o aici?

„O să... O să-l vindec pe Ferron până săptămâna viitoare”, a spus ea în lift după aceea, încercând să-și controleze vocea să nu tremure. Îi era frig peste tot, iar lumina îi rănea ochii. Complică. Complică. Complică.

Cuvântul îi răsuna în cap. „O să rezolv.”

Crowther nu spuse nimic, degetele lui subțiri, ca de păianjen, bătând absent pe antebrațul paralizat.

Ea continuă, vorbind repede. „El... Cred că începe să se regenereze din nou în mod normal. Va fi dificil să lucrez cu matricea, dar pot s-o fac. Cred că ar putea fi un avantaj pe termen lung. Rănile l-au făcut mai vulnerabil emoțional decât ar fi fost în mod normal.”

Degetele lui Crowther se opriră. „Nu confunda asta cu loialitatea.”

Un fior de teamă îi străbătu plămânii.

„Nu o fac. Îmi dau seama că nu este neapărat un avantaj încă, dar... matricea îl afectează. El a menționat că i-e din ce în ce mai greu să se abțină de la ceea ce își dorește. Pot profita de asta.”

„Te amăgești.”

De ce era brusc sceptic, când aceasta era misiunea pe care i-o dăduse?

El se uită înspre ea. „Kaine Ferron rămâne cel mai tânăr dintre Nemuritori. În tot acest timp, nu a mai existat niciunul atât de tânăr." Stătea suficient de aproape în lift încât ea putea să-i vadă plombele metalice din molarii din spate în timp ce vorbea. „Ar fi trebuit să se profite imediat de el – un băiat cu o avere imensă, încă nu un bărbat, fără tată într-un război. Şi totuşi a urcat în rang. Nu are prieteni, nu are iubite, nici măcar o prostituată preferată. Este calculat şi mercurial şi îşi asumă riscuri pe care oricine altcineva le-ar considera nebuneşti."

„Ştiu..."

„Nu, nu ştii. Dacă ai şti, ţi-ai da seama de eroarea din strategia ta. El nu este o persoană, nu este uman, iar tu nu creezi o relaţie de încredere cu el. El este un animal."

Helena îl privi pe Crowther cu uimire. Liftul se opri, uşile se deschiseră şi ea aproape că se împiedică când ieşi. „Dar mi-ai spus să..."

„Ţi-am spus să foloseşti vivimantia", mârâi Crowther. „În schimb, ai oferit scuze nesfârşite despre necesitatea oportunităţilor potrivite, că ar fi prea evident, iar acum crezi că matricea, această rană, este soluţia pentru eşecurile tale."

„Ai spus să acord prioritate obiectivelor sale iniţiale. Asta fac."

Crowther încruntă sprâncenele şi o apucă de cot, târând-o spre biroul său, fără să-i răspundă până când nu ajunseră în spatele uşilor închise.

„Ţi-am spus să-l fascinezi cu vivimancie." Vocea lui Crowther devenise rece. „Ceea ce faci tu este să-l faci să depindă de tine, să te considere cineva de care are nevoie. Asta este cu totul altceva.

Poţi opri această matrice? Poţi controla intensitatea efectului ei? Nu, nu poţi. Nu ţi-am cerut ceva ireversibil, ţi-am cerut o obsesie controlată de vivimancie."

„Ei bine, vivimancie nu funcţionează aşa", îi răspunse ea. „Nu poţi pur şi simplu să porneşti sau să opreşti emoţiile umane, nu într-un mod care să-ţi ofere avantajul pe care ţi-l doreşti. Nu e magie."

El o privi cu furie în timp ce se aşeza la biroul său. „Nu am nevoie de instrumente pe care nu le pot controla. Dacă reuşeşti să faci asta, e mai probabil să distrugi Flacăra Eternă decât să o salvezi. Familia Ferron este alimentată de ambiţiile sale. Ei au urât întotdeauna familiile nobile. Acum Paladia este construită cu oţelul lor şi ei cred că asta înseamnă că le aparţine, fie că o vor cuceri, fie că o vor distruge. Ei nu împărtăşesc. Sunt obsedaţi de ceea ce consideră că le aparţine. Dacă faci asta, Kaine

Ferron nu te va lăsa niciodată să pleci şi nu se va mulţumi să fie pe locul al doilea după nimeni."

Teroarea o străbătu pe Helena ca un cuţit, dar ea îşi îndreptă umerii, întâlnind privirea lui Crowther, refuzând să se retragă pentru că nu avea unde să se ducă. Toate podurile îi fuseseră arse. El se asigurase de asta.

„Tu m-ai dat lui", spuse ea, cu vocea plină de furie. „Acum şi după război. Astea erau condiţiile. Ai spus că era Ferron sau nimic, aşa că l-am ales pe el. Când ar fi trebuit să mă lase să plec?"

Ea respiră tremurând. „Mi-ai spus să mă transform în misiunea lui. El este schimbător în acest moment, şi acesta poate fi singurul moment în care va fi vreodată. Dacă crezi că ceea ce fac este prea periculos, atunci dă-mi o altă opţiune, pentru că aceasta este singura modalitate prin care îţi pot da ceea ce mi-ai cerut."

Ea putea vedea furia în ochii lui Crowther, dar el nu spuse nimic.

Ce se aştepta să facă? Chiar credea că vivimanţia putea crea obsesie în Ferron fără un sentiment de nevoie? Că era un robinet pe care îl putea deschide şi închide? Nimeni nu înţelegea ce era vivimanţia?

Crowther stătea şi se uita la ea, iar ea aproape că putea vedea piesele mişcându-se în timp ce el îşi ajusta strategia, cântărind ce să facă. Când nu a spus nimic timp de câteva minute, ea s-a întors în cele din urmă să plece.

Coridoarele Turnului păreau prea calde şi închise în căldura verii. Helena abia putea respira.

Ieşi pe o pasarelă suspendată.

Jos, Luc şi Lila se antrenau cu unitatea lor, în timp ce Soren le critica tehnica. O mică mulţime se adunase să privească.

Cunoscând-o pe Ilva, probabil că îi spusese lui Soren sau Lila să facă ceva pentru a-l ocupa pe Luc şi a-l împiedica să se îngrijoreze pentru Laboratorul West Port.

Alchimia de luptă putea fi atât de frumoasă, încât era aproape greu să-ţi aminteşti violenţa scopului ei şi urâţenia neîncetată pe care o lăsa în urma ei.

Helena privea, ascultând urale de jos, cu inima îndurerată.

Întotdeauna crezuse că poate face orice pentru prietenii ei. Nu avea nevoie de recunoaştere, doar de confortul de a şti că făcuse ceea ce era necesar. Pragmatismul îi furase orice strălucire a eroismului şi îşi tot spunea că era în regulă...

Dar era atât de singură.

Degetele ei înconjurau amuleta goală, vârfurile înţepându-i palma. Era un sentiment surd de goliciune care nu dispărea niciodată, o rană care creştea încet şi pe care nu o putea vindeca.

Nu se mai putea repara şi nimeni altcineva nu părea dispus să observe că se destrăma.

Eşti singură, şi când războiul se va termina, vei rămâne tot singură.

Clipi din ochi, în timp ce siluetele de jos se estompau într-un halou auriu şi argintiu.

În acea noapte, ea studiă ansamblul cu un sentiment reînnoit de urgenţă. Devenise o privelişte familiară, dar când se opri să o admire, era îngrozitor de uimitoare. Proiectarea ei ceruse munca unui alchimist meticulos.

Aşa cum fusese Ferron, înainte de a deveni asasin.

Nu-şi putea imagina să proiecteze ceva atât de complex, ştiind că fiecare linie trasată ar fi o incizie în propria piele.

„Cred că pot închide rănile în curând", spuse ea.

El rămase tăcut pentru un timp ciudat de lung. „Serios?"

Vocea lui era atât de lipsită de intonaţie, încât ea nu-i putea citi reacţia.

„Procedura va fi experimentală", spuse ea în timp ce aplica unguentul. „Dar acum ştiu cum funcţionează regenerarea ta şi cum se intersectează cu rezonanţa mea. Mai e doar un lucru..."

El se încordă. Ea observă unduirea subtilă a spatelui lui, inciziile lărgindu-se.

„Ce?"

„Abeyance. Rezonanţa va fi la cel mai scăzut nivel. Ar fi mai uşor să lucrez cu lumitiul din aliajul de pe umerii tăi, dar nu sunt sigură dacă este sigur să finalizez matricea cu efectele sale reduse."

„Nu ar trebui să conteze, dar cu un nivel scăzut, mă voi regenera mai lent."

„Este în regulă. De fapt, este de preferat."

Ea era la uşă când el a vorbit în spatele ei. „Marino."

Ea se întoarse.

„Există un zvon că Bennet experimentează suprimarea alchimiei."

„De ce?" întrebă ea, sperând că el ştia ceva, că ar putea să-i transmită lui Crowther informaţii noi, dovada utilităţii continue a lui Kaine.

Kaine nu ridică din umeri, dar expresia lui se schimbă pentru a comunica că ar face-o dacă ar putea. „Cine știe.”

Ea se îndepărtă de ușă. „Ai menționat odată că Morrough crede că Paladia este cheia nemuririi pe care o dorește Hevgoss. Crezi că ar putea căuta Piatra Cerurilor?”

El puse jos băutura pe care o turna. „Crezi că Marele Necromant a venit aici să fure un glob magic care nu există?”

Ea roși. Piatra era un basm. Credința că binecuvântarea lui Sol era un obiect fizic era o interpretare greșită a primelor reprezentări artistice ale Orion Holdfast. Regiunea era preștiințifică și analfabetă la acea vreme; imaginile erau tot ce știau mulți oameni.

Deși înregistrările istorice fuseseră corectate, miturile au dăinuit. Helena crezuse ani de zile că exista o piatră reală, până când Luc o corectase stângaci.

„Nu”, spuse ea repede. „Știu că nu e reală. M-am gândit doar că poate Morrough a auzit poveștile și a venit aici crezând că e reală. Nu e ca și cum ar exista vreun motiv pentru care Sol nu ar fi putut să o transforme într-o piatră.”

Ferron râse disprețuitor. „Tu crezi în Sol?”

Ea se mișcă, apucând cureaua ghiozdanului. „Da, bine, poate nu exact așa cum cred oamenii de aici, dar... tu nu crezi? Deloc?”

Kaine strânse buzele. „Deloc.”

CAPITOLUL 36

Iulius 1786

ȘTIIND CĂ PILGRIMAJUL EI ZILNIC DE VINDECARE se apropia de sfârșit, Helena se trezi simțind o mândrie de proprietar pentru munca ei. Nu fusese sigură că o recuperare completă era posibilă, dar acum versiunea scheletică și epuizată a lui Kaine dispăruse complet. Când era îmbrăcat, o persoană nici nu și-ar fi dat seama că fusese rănit.

Când Abeyance a sosit, Crowther încă nu trimisese niciun mesaj și nu dăduse niciun ordin. Decizia de a-l vindeca pe Kaine și orice consecințe ar fi decurs din aceasta ar fi revenit în întregime ei.

Helena își pregăti geanta și tocmai punea ultimele retușuri la ceea ce spera să fie ultima serie de unguente anesteziante când se auzi o bătaie în ușă.

Se întoarse chiar în momentul în care Luc intră.

„Nu știam că ai un laborator”, spuse el, oprindu-se și uitându-se în jurul camerei mici. Ceea ce fusese odată un atelier dărăpănat se transformase într-un adevărat atelier de alchimist, plin de creuzete, baloane și rafturi pline cu o varietate de alambicuri și cucurbituri.

„Am vrut să ajut la acoperirea cheltuielilor în timpul penuriei de provizii din spital”, spuse ea, aruncând o privire în spatele lui pentru a vedea dacă mai era cineva cu el.

Obișnuia să viseze că Luc îi vizita laboratorul, îi vedea munca și își dădea seama de tot ce făcea ea pentru el, dar în loc de bucurie, tot ce simțea era îngrijorare.

Nu putea să întârzie în seara aceea.

Luc zâmbi, dar era unul dintre zâmbetele largi pe care le afișa când juca. „Sol te ajută mereu, nu-i așa? De ce nu mi-ai spus?”

„Pur și simplu... nu s-a ivit ocazia, cred”, a spus ea, răsucind borcanul cu unguent în mâini.

Zâmbetul lui a dispărut. „Ei bine, cred că sunt multe lucruri pe care nu le știu, nu-i așa?”

Ea s-a înțepenit.

El nu se uita la ea. „M-am dus să-l văd pe Falcon Matias. Voiam să-i spun că nu ar fi trebuit să vorbească așa despre tine la ședință, că tu ai făcut doar ce ți s-a cerut. Și el mi-a spus că ai fost sancționată, cu luni în urmă, și că de aceea nu are încredere în tine și de aceea sunt noi vindecători. Pentru că ai propus să folosești necromancia pe soldații noștri morți.”

El râse sec. „Se pare că toată lumea știa despre asta, în afară de mine.”

Helena simți că i se uscă gura. „Nu te supăra pe Lila”, spuse ea. „Nici ea nu era acolo.”

Luc strânse din dinți. „Știu că nu era. Dar tot a aflat. Soren i-a spus, dar mie nu mi-a spus nimeni. Tu ai fi putut să-mi spui.”

Ea clipi puternic. „Mi-era teamă că vei crede că nu am încredere în tine, dar am, doar că... vreau să se termine.”

„Hel...” El privi în jos, jucându-se cu inelele de aprindere de pe degete. „Acesta nu este războiul tău.”

Ea tresări. „Cum adică nu e războiul meu? Am fost aici de la început. Ți-am promis...” Ea clătină din cap. „Nu i-ai spune asta niciodată Lilei. Nici altcuiva.”

El părea îndurerat în timp ce clătină din cap. „Nu, nu i-aș spune, pentru că toți ceilalți știu că în lupta dintre bine și rău, lucrurile se înrăutățesc înainte să se îmbunătățească. Că este datoria noastră să rămânem pe calea cea dreaptă și să nu cedăm ispitei de a face ceea ce este ușor."

Gâtul i se încleștă și ea făcu un pas înapoi, cu ochii arzând de durere. Ușor?

„Uite, știu că ai vrut să faci bine, că ai încercat doar să ajuți și că ție ți se pare că există o soluție chiar acolo, pe care o irosim, dar noi... eu sunt supusă unui standard diferit. Sol așteaptă mai mult. Și... dacă vrei să faci parte din asta, trebuie să crezi asta."

Acum înțelegea planul lui Matias, care îl făcea pe Luc să creadă că ar fi mai bine și mai uman să o alunge. Că ea nu se potrivea acolo, că cineva ca ea nu putea înțelege credința și obiceiurile nordice. Atunci Luc ar fi considerat că o alungă ca pe un sacrificiu, nu ca pe o pedeapsă.

„ Îmi pare rău, spuse ea. Am greșit, acum știu asta. Nu se va mai întâmpla. Promit.

El expiră. Nu, eu sunt cel căruia îi pare rău. Totul este vina mea. Te las aici singură tot timpul și presupun că vei fi bine, dar asta nu este corect. Voi repara asta. El dădu din cap. „Începând de diseară. Unitatea e în rezervă din cauza Abeyance. Ce-ar fi să-ți arăt acea matrice? Putem să recuperăm timpul pierdut și să facem... orice vrei tu. Poți să-mi arăți ce lucruri geniale și nebunești faci aici." Zâmbi cu zâmbetul lui strâmb. „Ce zici?"

Îi întinse mâna.

„Am de lucru diseară", spuse ea, cu o voce dureroasă de mică. „Abeyance este important din punct de vedere alchimic pentru... lucruri."

„Oh. Da... bine," zâmbi el forțat, „atunci data viitoare."

Ea reuși să dea din cap și să-i zâmbească înapoi. Ochii ei se întoarseră la ceas, evaluând distanța până la Outpost, cât de repede putea ajunge acolo. Chiar dacă ar fi alergat tot drumul, chiar dacă la punctul de control nu ar fi fost coadă, nu ar fi ajuns la timp.

Luc stătea încă acolo, sperând în mod evident că ea se va răzgândi.

Ea se întoarse stânjenită și începu să măsoare lucrurile, prefăcându-se că îl uitase, dar trecu mai mult de un minut de tăcere dureroasă înainte ca el să plece în liniște.

Înainte ca ușa să se închidă, auzi vocea Lilei spunând: „Îmi pare rău, Luc".

Helena rămase nemișcată și aşteptă, încercând să ghicească cât le va lua să ajungă la scări sau la lifturi, astfel încât să nu o vadă plecând. În timp ce aştepta, împinse conversaţia departe, în adâncul minţii şi al memoriei, încercând să o facă să nu-i mai sfâşie inima.

HELENA A ALERAT ODATĂ CE A AJUNS la pod. Era încă cu zece minute întârziată.

Kaine a ridicat o sprânceană când ea a dat buzna, atât de fără suflu încât s-a aplecat în două.

„Credeam că m-ai lăsat baltă", a spus el.

Ea şi-a sprijinit mâinile pe genunchi, încercând să-şi recapete respiraţia. „Cineva... voia să vorbească. Nu puteam... să plec în grabă."

Avea o durere îngrozitoare în coastă. Şi-a apăsat mâna pe ea, încercând să-şi calmeze ligamentele. Plămânii îi ardeau.

Încă fără suflu, s-a apucat de treabă, scoţând toate proviziile din geanta medicală pe care o purta pe umăr şi legată la talie.

„Întotdeauna cari atâtea lucruri în geanta aia?", a întrebat Kaine, privind-o.

„De obicei e goală, ca să o pot umple în mlaştini." Îl privi mai atent. „Cum te simţi?"

El înclină capul, gândindu-se. „Regenerarea mea e mai lentă acum, iar matricea nu mai pare un şurub care îmi răsuceşte conştiinţa. E minunat."

El luă o înghiţitură din ceva de culoarea chihlimbarului, clătinându-se, iar ea îşi dădu seama că era uşor ameţit. Într-adevăr, regenerarea era mai lentă.

„E bine, pentru că cred că e mai bine să te ţin conştient pentru asta", spuse ea. „Voi avea nevoie să te mişti în timp ce lucrez, pentru a mă asigura că ţesutul nou nu se va rupe sau nu se va vindeca rigid, deoarece ar putea continua să se regenereze în acest fel." Ea inspiră adânc.

„Probabil că o să doară foarte tare."

„N-ai crede cât de des îmi spun oamenii asta."

„Vorbesc serios." Îşi steriliză mâinile. „Probabil că e mai bine să bei în seara asta."

Începând cu umărul stâng, apăsă cu două degete foarte aproape de una dintre incizii. El se încordă, dar trecuse mult timp de când nu mai tresărise la atingerea ei.

Marginile rănii păreau proaspăt tăiate. Efectul lumitiului era mai slab din cauza Abeyance.

Extrapolând în mare măsură modul în care se regenerase când îşi pierduse braţul, ea credea că vivimantia ei putea să-i ghideze regenerarea înapoi pe calea cea bună, dar trebuia să procedeze cu prudenţă. Dacă făcea o greşeală, el ar fi putut rămâne blocat cu ea.

A aplicat un strat gros de opiu topic pe zona pe care nu o trata.

„Eşti gata?"

El dădu din cap.

Ea începu cu o mică secţiune în care aliajul de titan-lumithium fusese topit în os, regenerând suficient ţesut pentru a închide incizia deasupra metalului. Nu prea mult ţesut cicatricial, dar nici prea puţin.

Odată format, ţesutul rămase viu. Abilităţile regenerative ale lui Ferron erau în sfârşit suficient de puternice pentru a rezista energiei matricei.

Ea îl făcu să-şi rotească complet, să-şi extindă, să-şi arceze şi să-şi întindă umărul. Celelalte incizii au început să sângereze. Helena a tresărit.

Noul ţesut cicatricial s-a întins, ameninţând să se rupă. Ea a încercat să modifice compoziţia ţesutului pentru a-i creşte elasticitatea, dar regenerarea era încăpăţânată.

A folosit un bisturiu pentru a-l tăia şi, aşa cum se temea, acesta a început să se regenereze. A trebuit să-şi folosească propria rezonanţă pentru a-i suprima regenerarea, în timp ce tăia ţesutul vindecat şi începea din nou.

Kaine nu spuse nimic, dar respiraţia lui era superficială, iar rezonanţa lui zumzăia în aer.

Când termină cu primul punct al matricei, nu mai simţea lumitiul acolo, ca şi cum el l-ar fi internalizat.

Termină al doilea înainte ca Kaine să cedeze în cele din urmă.

„Am nevoie de un minut." Vocea lui tremura în timp ce se ridică şi se îndreptă spre bar. Luă sticla cea mai apropiată şi bău direct din ea.

Ea îşi şterse fruntea cu o cârpă, realizând abia atunci cât de tare îi bătea inima.

Kaine se întoarse, ţinând o sticlă de gât şi încă două în mâna cealaltă, se lăsă pe scaun şi îşi apăsă fruntea de spătarul acestuia.

Bău încontinuu tot restul nopţii, până când în jurul lui se adunară o mulţime de sticle. Era suficient alcool cât să omoare majoritatea oamenilor. Mâinile Helenei

începură să se înțepenească. De fiecare dată când trebuia să se oprească pentru a le masa și a-și forța degetele să se relaxeze, Kaine se ducea să mai ia o sticlă.

Când a terminat în sfârșit, a șters sângele rămas și a aplicat un unguent pe bază de cupru.

Cicatricile erau toate de un roșu aprins, dar toate inciziile erau în sfârșit închise.

„Gata.” Se simțea amețită, ca și cum ar fi fost sus în munți, unde aerul era rarefiat.

Kaine nu spuse nimic, terminând sticla din mâna lui.

Ea se întoarse, strâmbându-se la dezordinea de pânze pătate de sânge și la toate instrumentele murdare. Chiar și cu porturile deschise, întotdeauna le lipseau bandajele.

Șterse instrumentele și împachetă totul. Când se întoarse, Kaine se ridică în picioare. Umerii lui se răsuceau și se contorsionau în timp ce se mișca. La început erau mișcări mici, dar au progresat până când brațele lui erau deasupra capului, iar spatele arcuit ca un arc întins. A scos un geamăt care suna foarte indecent, cu fața relaxată de ușurare.

Brațele i-au căzut pe lângă corp în timp ce respira adânc, umerii încă rotindu-se, scoțând un suspin tremurat pe care Helena l-a simțit prin propriile nervi.

Și-a luat geanta, amețită de oboseală și ușurare. „Ei bine, eu plec acum.”

El se întoarse instantaneu. Ochii lui erau întunecați, dar aveau acea strălucire argintie pe care o observase de câteva ori înainte.

Mișcările lui erau libere și lenețe, așa cum se mișca înainte, doar că acum arăta complet diferit de băiatul care fusese cu câteva luni în urmă. Nu doar din cauza firelor argintii de la tâmple sau pentru că durerea îi schimbase expresia feței într-una mult mai dură. Îmbătrânise, corpul său parcă se clătinase în timp.

„De ce ești atât de nerăbdătoare să pleci?”, spuse el.

Se simțea ca un animal încolțit. Nu își dăduse seama cât de obișnuită devenise cu rana lui, cu energia pe care o dedica pentru a tolera durerea.

Atenția lui totală era copleșitoare.

„Te așteaptă cineva?”, o întrebă el când ea încercă să se strecoare spre ușă.

Întrebarea o luă prin surprindere. Clipi, simțind un nod în gât.

„Nu”, răspunse ea.

El zâmbi. „Nici eu. Hai să bem pentru a sărbători. Ce vrei dorești?”

Se îndreptă spre bar, examinând sticlele rămase.

„Cred că o dată a fost de ajuns...”

Luă o sticlă, o mirosi și o ridică la lumină. „Asta.”

Se apropie, cu decantorul în mână, iar Helena era aproape copleșită de instinctul de a fugi. Era beat. Complet beat, din cauza combinației dintre alcool și euforia vindecării.

Felul în care se mișca îi amintea de o panteră pe care o văzuse odată la grădina zoologică. Fără bandaje, fără cămașă. Era atât de multă piele goală și, acum că nu o mai vindeca, era pur și simplu acolo.

Ea se retrase spre perete. „Nu sunt sigură...”

„Rămâi”, îi spuse el încet, și își aplecă capul atât de aproape încât ea îi simți respirația în păr. „Știi, Marino, e ceva la tine care mă inspiră să iau cele mai groaznice decizii. Știu că nu ar trebui, dar totuși...”

Vocea lui se stinse în timp ce îi ascundea o buclă rebelă după ureche, degetul lui alunecând de-a lungul maxilarului ei.

Știa că ar trebui să rămână. Pentru scopul misiunii ei, să rămână în momente ca acesta era datoria ei. Scopul vindecării lui. Dar era atât de greu de prevăzut; acum era într-o dispoziție bună, dar nu se știa cât va dura.

Ce fel de persoană era Kaine Ferron fără inhibiții?

Gâtul i se strânse, amenințând să o sufoce. Voia să plece.

Degetul lui mare îi ridică bărbia, în timp ce o privea cu ochii întunecați.

„Ai o minte atât de singulară.

Chiar și când nu sunt în ea, pot să o văd cum se agită în spatele ochilor tăi.”

Pulsul Helenei bătea cu putere. El îi apăsă decantorul în mâini, iar când ea se uită în jos și încercă să i-l înapoieze, el îi luă fața în ambele mâini, ridicând-o astfel încât ea să fie nevoită să-i întâlnească privirea.

Ochii lui cenușii-castanii dispăruseră, înlocuiți de o strălucire argintie.

Nu era o simplă transformare; Kaine Ferron devenea ceva cu totul nou. Ea finalizase procesul cu mâinile goale, ducând la bun sfârșit ceva despre care numai el cunoștea scopul.

„Rămâi”, îi spuse el, cu voce mângâietoare, plină de plăcere, cu fața atât de aproape de a ei. „Bea un pahar cu mine.”

În loc să fie mereu rece și rezervat, el părea ceva în care ea s-ar fi putut scufunda.

„Doar... un pahar”, spuse ea, cu vocea abia tremurândă.

El zâmbi. Primul zâmbet adevărat pe care îl văzuse vreodată la el.

„Un pahar”, spuse el.

Apăsă cu un deget sub carafa pe care ea o ținea, ridicând-o și urmărind-o cum o ducea la buze.

CAPITOLUL 37

Julius 1786

ALCOOLUL I-A ARS GÂTUL HELENEI, STRĂLUCITOR și fin, lăsându-i un gust de fum de lemn pe limbă.

Ea i-a înapoiat carafa, neînțelegând de ce își dădeau unul altuia un obiect atât de greu de manevrat.

După o singură înghițitură, simțea deja cum alcoolul îi relaxa interiorul, în timp ce el îi făcea semn să se așeze pe canapea. Ea se ghemui nervoasă la capătul îndepărtat.

El împinse sticla spre ea și, când ea încercă să se opună, se apropie, corpul lui apropiindu-se, făcându-i inima să bată cu putere.

„Trebuie să recuperezi.”

„Nu am un ficat regenerativ”, a spus ea în semn de protest, uitându-se cu scepticism la cantitatea din sticlă și realizând abia atunci că întreaga sticlă era „un pahar” pe care ea îl acceptase.

Canapeaua era suficient de lungă încât nu era niciun motiv ca el să stea atât de aproape, dar între ei erau doar câțiva centimetri. Ea a mai luat o înghițitură și a încercat să-i înapoieze sticla, dar el a refuzat să o ia, privind-o ca o pisică curioasă înainte să sară.

„O să regreți asta dacă încep să plâng.” Deja simțea alcoolul în față. „Devin emoțională când sunt beată.”

El ridică sprâncenele. „Ai vreun motiv să plângi?”

Ea privi în jos, frecând cu degetul mare modelul gravat pe decantor. „Întotdeauna există un motiv.”

Kaine se mișcă, frecându-și umerii de canapea ca o pisică care își marchează teritoriul. Închise ochii și gemu. „Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult îmi place să mă sprijin de lucruri.”

„Să vă las puțină intimitate, ție și canapelei?”, întrebă ea, încercând să se strecoare mai departe în colț.

El se opri, deschizând instantaneu ochii, și întinse mâna spre ea. „Nu pleca.”

Căldura îi urcă până la rădăcinile părului. Ea își întoarse privirea, bând mai mult.

„Știu că te simți mult mai bine, dar trebuie să fii atent în următoarele câteva zile”, spuse ea între înghițituri. „Cred că am făcut totul corect, astfel încât țesutul cicatricial să nu se rupă, dar odată ce Abeyance se va termina, lucrurile s-ar putea schimba. Dacă simți ceva în neregulă, mă poți suna. Pot veni în continuare să mă asigur.”

El clătină din cap, neîncrezător. „Există cineva pentru care nu te simți responsabilă?”

Ea își întoarse privirea, încercând să înăbușe vocea lui Luc din capul ei, care îi spunea că alegerile ei sunt ușoare. „E meseria mea”, spuse ea încet.

„Mulțumesc, Marino.”

Ea înghiți, ridicând privirea. „Tot nu ești Helena?”

El expiră, evitându-i privirea.

„Helena.” O spuse încet, întinzând cuvântul, ca și cum ar fi testat cum sună.

Ea îi zâmbi. „Vezi? Nu e atât de greu.”

El o privi fără să-i zâmbească înapoi, iar ea încercă să nu se lase distrasă, dar el era atât de aproape și încă fără cămașă. Ochii ei continuau să se coboare involuntar. Încerca să nu se uite, dar, de obicei, când vedea oameni fără haine, era pentru că erau pe moarte.

El era... foarte viu.

Respirația i se scurtă. Își îndepărtă privirea, nevrând să fie acuzată din nou că se holba, dar el nu părea să fi observat de data aceasta. Încă o studia.

Nu putea să-și dea seama cât de beat era, dar ea începea să se simtă foarte amețită. Capul îi devenea greu și avea o dorință copleșitoare de a râde și plânge în același timp.

„Ar trebui să-ți pui o cămașă”, spuse ea, cu vocea tremurândă. „Probabil ți-e frig.”

Mai repede decât putea clipi, mâna ei era în a lui, iar el îi apăsă degetele pe pieptul lui.

„Simt frig?”

Ea clătină din cap, fără cuvinte, pielea lui fiind caldă sub palma ei. El nu se feri când ea îl atinse, ci se aplecă spre ea.

„Poţi să-ţi foloseşti rezonanţa, dacă nu mă crezi."

Un fior îi străbătu şira spinării.

„Cred că eşti bine", spuse ea, degetele ei atingându-i pielea.

El inspiră neregulat, iar ea simţi un tremur sub palma ei. Mâna lui era încă peste a ei, dar nu o mai ţinea nemişcată.

Ea ridică privirea şi îşi dădu seama că îl găsea chipeş.

Înainte, era prea tânăr şi rău, ca o viperă proaspăt eclozată care ataca orice mişca. Apoi era slăbit, pe moarte şi cu o privire mereu furioasă.

Acum era ceva liniştit în el. Trăsăturile i se umpluseră. Firele argintii din părul lui negru îl făceau să pară mai bătrân decât ea.

Răceala pe care o asocia cu el devenise o amintire îndepărtată; pielea lui era caldă, iar respiraţia lui, acolo unde îi atingea obrazul, era caldă. Îmbătată şi simţindu-i bătăile inimii sub degete, nu-şi mai amintea când încetase să-i mai fie frică de el.

„Trebuie să recunosc", spuse el cu voce joasă, ca şi cum ar fi făcut o mărturisire, „dacă cineva mi-ar fi spus că vei deveni atât de frumoasă, nu m-aş fi apropiat niciodată de tine. Am fost destul de surprins când te-am revăzut".

Ea ridică sprâncenele, confuză.

„Eşti ca o trandafir într-un cimitir", spuse el, iar buzele i se curbară într-un zâmbet amar.

„Mă întreb ce ai fi devenit fără război."

„Nu m-am gândit niciodată la asta."

El dădu din cap. „Nu mă surprinde." Întinse mâna şi îi prinse bucla care îi cădea în spatele urechii. „Îmi amintesc părul tău. E la fel?"

Ea roşi. El îşi amintea tocmai asta.

„Din păcate", spuse ea.

„Ca şi tine, atunci", spuse el, răsucind bucla astfel încât să se înfăşoare în jurul degetului său, „blocată în acelaşi loc, dar totuşi aceeaşi undeva în interior".

Ea îl privi, surprinsă de remarca lui, apoi lacrimile îi umplură ochii şi îi curgeau pe obraji. Ochii lui se măriră.

„Doamne, Marino, nu plânge", spuse el grăbit.

„Scuze", spuse ea, eliberându-şi mâna şi ştergându-şi faţa. „Sunt doar... foarte beată."

Momentul se risipi ca ceaţa în lumina soarelui. Ea îşi şterse ochii de mai multe ori, simţindu-se brusc atât de vulnerabilă.

Când ridică privirea, el îşi îndreptase ochii în altă parte, cu sprâncenele încruntate.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de expresiv. În timp ce stăteau acolo, ea simţi că în sfârşit îl vedea pe adevăratul el. La început părea atât de trist, dar, pe măsură ce îl privea, o privire goală şi amară îi umplu ochii, iar întunericul îi cuprinse faţa.

Ea se întinse spre el, fără să ştie ce face, dar dorind să-l aducă înapoi din gândurile care îl purtau departe. Îi prinse mâna stângă în a ei şi, când el nu se opuse, îi apăsă cu degetele mari palma până când degetele lui se flexară şi începu să-i maseze mâna de la încheietură până la vârful degetelor.

„De ce faci asta?", întrebă el după un minut.

„Tatăl meu obişnuia să facă asta pentru mine", a spus ea fără să ridice privirea. „Spunea că alchimiştii sunt ca chirurgii, aşa că trebuie să avem grijă de mâinile noastre."

„Dar de ce o faci pentru mine?"

Degetele ei se opriră pentru o clipă; ea se uită fix la liniile palmei lui. „Mama mea a murit când aveam şapte ani. Era bolnavă de mult timp. De fapt, toată viaţa mea. Într-o zi m-am dus să o trezesc şi era... rece. Se stinsese în timpul nopţii, fără niciun avertisment, fără să-şi ia rămas bun. După aceea, mi-era frică să adorm. Nu mi-era frică de moarte, dar îmi era teamă că tatăl meu sau eu am putea să ne stingem aşa şi să-l lăsăm pe celălalt singur. Aşa că el mă ţinea de mână până adormeam, ca să ştiu că era acolo. Păreai singur acum, aşa că m-am gândit... " Ea a scuturat din cap şi a dat drumul mâinii lui. „Nu ştiu. Nu e nimic. Îmi pare rău."

Stătea incomodă, jucându-se cu degetele. Dacă mai rămânea mult, punctul de control se închidea şi ea rămânea blocată în afara oraşului peste noapte. Când deschise gura să-şi ceară scuze, el vorbi.

„Vrei să faci ceva pentru mine?" Întrebarea era liniştită.

Ea ridică privirea. Expresia lui se relaxase din nou, iar părul îi căzuse pe frunte, înmuiindu-i trăsăturile.

Ea îl privi rapid. „Ce vrei?"

El înclină capul. „Vrei să-ţi desfaci părul? Vreau să-l văd."

Ea clipi surprinsă. „Serios?"

El doar dădu scurt din cap, privind-o.

Ea se întinse stângaci şi scoase agrafele. Cele două împletituri căzură, iar ea scoase legăturile, trecând cu degetele prin firele de păr pentru a le descurca, simțind cum tensiunea din scalp se elibera în timp ce își lăsă mâinile în poală, nevoind să-i vadă reacția, căldura arzându-i deja fața și gâtul.

„Poftim. Coama mea."

El o privi în tăcere, ca şi cum ar fi avut nevoie de timp să înțeleagă. „Nu mi-am dat seama că era atât de lung."

Ea strânse agrafele, îndrăznind să ridice privirea. „Greutatea îl face mai uşor de aranjat."

El nu mai spuse nimic, doar o privi ca hipnotizat.

Ea roşi. Faptul că avea părul desfăcut îi dădea senzația că dezvăluia ceva profund intim despre ea însăşi, ceva ce era obişnuită să țină ascuns cu grijă, deoarece era adesea tratat ca fiind inacceptabil sau demn de milă. Nu era pregătită pentru acest tip de reacție.

El se aplecă în față, își strecură degetele în părul ei de-a lungul tâmplei, trecându-şi degetele prin el. Expresia lui era curioasă. Ea tremură la senzația aceea, la apropierea lui.

„E mai moale decât mă aşteptam", spuse el. Ochii lui erau fascinați.

Ea nu ştia ce să spună.

Mâna lui îi alunecă pe gât şi se încurcă în buclele de la baza craniului. Respirația lui devenise superficială.

Nu se mai uita la părul ei; ochii lui erau ațintiți asupra feței ei, asupra buzelor ei, care străluceau din nou argintiu pe măsură ce el se apropia.

„Dacă nu vrei să te sărut, ar trebui să o spui acum", zise el.

Era atât de aproape, încât îi simțea respirația, mirosul de alcool din ea.

Totul devenise neclar şi ireal, cu excepția lui.

Simțea greutatea vieții apăsând-o, zdrobind-o zi de zi, luându-i mereu mai mult decât putea suporta, dar îl simțea şi pe Kaine, căldura lui şi degetele lui împletite în părul ei.

Era mai blând decât credea ea că poate fi. O privea ca şi cum o vedea cu adevărat.

Şi o întreba.

Ea îl sărută.

De data asta, un sărut adevărat.

În clipa în care buzele ei au atins ale lui, el a preluat controlul. De parcă ea ar fi declanşat ceva în el, braţul lui o cuprinse pe după talie, atrăgând-o spre el, strângând-o până când corpurile lor se lipiră, iar ea se trezi în poala lui.

Mâinile ei erau pe umerii lui, vârfurile degetelor atingând punctul cel mai exterior al aranjamentului, în timp ce el adâncea sărutul, de parcă ar fi vrut să o consume. Când buzele lui s-au despărţit de ale ei, el i-a arcuit gâtul înapoi, respiraţia şi limba lui fierbinţi pe gâtul ei gol.

Părea să o cartografieze cu degetele, un topograf explorând curbura claviculelor ei, fiecare adâncitură şi ridicătură a oaselor şi cărnii.

El o trase atât de aproape încât ea putea simţi bariera hainelor dintre ei, fustele ei în jurul şoldurilor. Mâinile lui îi cuprinseră talia, degetele mari urmărind coastele ei.

Ea îi mângâie bărbia cu mâna, iar când palma ei îi atinse obrazul, el îşi lipi faţa de ea, închizând ochii, expirând, ca şi cum ar fi fost înfometat de atingere.

Mâinile lui îi alunecară pe spate, urmând lungimea coloanei vertebrale, iar ea se arcuie ca o pisică, aplecându-se spre el. Atingerea lui îi provocă o senzaţie ameţitoare, mintea ei se învârti ca şi cum ar fi fost prinsă într-un val.

Nu îşi dăduse seama cât de mult îşi dorise să fie atinsă. Că şi ea era înfometată de atingere.

Îşi înfăşură braţele în jurul umerilor lui, agăţându-se de el, inima bătându-i atât de violent încât o putea auzi. O plăcere dureroasă o cuprinse la atingerea lui, făcându-i pieptul să se strângă. Degetele lui se aflau pe nasturii cămăşii ei, desfacându-i unul câte unul. Straturile dintre ei se îndepărtau.

Nu înţelesese lipsa ei cruntă de intimitate până în acest moment. Acum trezită, părea să-i iasă din piele, o nevoie pe care o cunoscuse doar ca pe o absenţă.

Ştia că oamenii se bucurau de sex, dar întotdeauna crezuse că era o plăcere. Nu ştia că era o foame.

Sau că ea era înfometată.

Se apropie mai mult, dorind să şteargă orice urmă de spaţiu dintre ei, atât de obosită să fie mereu singură. Un lucru separat, redus la funcţiile sale. Vindecătoare. Chimistă. Legătură. Instrument.

Curvă.

Ochii îi ardeau şi îi închise, încercând să se elibereze şi să se piardă într-un loc unde gândurile ei nu o puteau ajunge, dar acestea o urmăreau, insinuându-se sub

pielea ei, unde degetele lui Kaine nu ajungeau. Şoptind prin craniu, ca un cor blestemat şi batjocoritor.

Era o misiune. O sarcină. Ceea ce fusese trimisă să facă. Ce spunea despre ea faptul că era atât de dornică? Atât de înfometată după sentimentul de a fi dorită?

Dinţii lui Kaine îi zgâriau osul curbat al maxilarului, atingerea lui provocându-i o durere care aproape o despica în două.

Când el o mușcă de gât, ea se cutremură cu un geamăt şoptit, degetele ei înţepându-i pielea, iar el o întoarse până când ea se trezi sub el pe canapea, căldura şi greutatea lui înconjurând-o, apăsând-o.

Se întâmpla atât de repede. De ce o dorea brusc în felul acesta?

Realitatea o lovi ca un pumn în piept: nu o dorea.

Era ameţit. Şi nu mai era rănit.

După luni de agonie, era înfometat de plăcere şi de eliberare fizică.

Iar ea era acolo. Beată şi docilă, gata să fie consumată.

Un lup înfometat s-ar sătura cu orice.

Ea îl privi fix, coastele strângându-i-se în jurul plămânilor până când nu mai putea respira. Ruşinea îi ardea tâmplele în timp ce se retrăgea.

Kaine rămase nemişcat, apoi ridică capul. O privi doar o clipă, apoi îşi retrase mâinile şi se ridică.

„Cred că e timpul să pleci”, spuse el.

CAPITOLUL 38

Julius 1786

HELENA SE AŞEZĂ, DAR NU SE MIŞCĂ pentru a pleca. Stătea lângă el pe canapea, tremurând în timp ce se lupta să-şi stăpânească lacrimile. Se uită la ceas şi o val de disperare o cuprinse.

„Punctele de control sunt închise acum”, spuse ea. „Nu pot intra în oraş până dimineaţă.”

El suspină, aşezându-se pe spate şi uitându-se în altă parte.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul corpului, strângându-şi cămaşa, bâjbâind la nasturi, cu pieptul tresărind în timp ce încerca să nu plângă.

„De ce plângi?”, întrebă el în cele din urmă.

Ea îşi şterse obrajii cu mâna. „Pentru că sunt singură şi te sărut, iar tu nici măcar nu mă placi.”

El o privi, apoi înclină capul pe spate şi se uită la tavan timp de un minut întreg.

„De ce crezi că te-am sărutat?", a întrebat el în cele din urmă, cu voce strânsă.

„Pentru că sunt aici."

El s-a uitat din nou la ea. „De ce m-ai sărutat?"

Ea s-a uitat în cealaltă parte a camerei, la o tapiserie cu Tellus, care crea Pământul.

„M-ai făcut să simt că părţile din mine care nu sunt utile merită totuşi să existe. Că nu sunt doar lucrurile pe care le pot face."

Decantorul era pe podea, abandonat. Helena îl luă. Mai rămăsese doar puțin. Avea o speranţă vagă că, dacă îl termina, ar putea ajunge la un nivel de ebrietate care să-i blocheze sentimentele.

El o privi cum bea, apoi se lăsă pe spate, acoperindu-şi ochii cu un braţ. Când ea se uită înspre el, braţul îi alunecase în jos şi el adormise.

Ea îl privi îndelung, studiindu-i trăsăturile, încercând să identifice schimbările de pe chipul lui, dar ochii ei erau grei.

Ar trebui să se ridice. Să se mute pe şezlongul de lângă birou.

Viziunea ei se înceţoşă. Îşi lăsă ochii să se odihnească, doar pentru o clipă. Apoi se va duce...

CÂND S-A TREZIT, ERA încă pe canapea, la fel şi Kaine, doar că, într-un fel, ajunseseră îmbrăţişaţi. Faţa ei era lipită de pieptul lui, cotul lui îi apăsa coastele, iar bărbia lui îi apăsa creştetul capului.

Era un miracol că niciunul dintre ei nu căzuse de pe canapea.

Helena nu se mişcă imediat; capul îi era pe punctul de a se sparge. Bănuia că orice mişcare bruscă ar fi dus la regurgitarea unei cantităţi mari de whisky scump şi afumat.

Reuşi să-şi ridice o mână la faţă, folosindu-şi vivimancia pentru a-şi alina puțin greaţa, înainte de a se elibera încet.

Kaine nici măcar nu se clinti. Era insensibil. Probabil că nu dormise bine din primăvară.

Îşi apucă geanta şi se îndreptă spre uşa grea, deschizând-o încet, şi fugise fără să se uite înapoi.

A vomitat peste baraj şi, traversând din nou podul, a vomitat în râu. În loc să se simtă mai bine, se simţea mai rău.

S-a îndreptat încet spre sediu, dorindu-şi să se lovească singură. Îl sărutase pe Kaine Ferron. Nu un sărut fals, strategic, ci unul real, iar el îi răspunsese, şi ar fi fost ocazia perfectă pentru a face următorul pas, dar ea o ratase.

Kaine i se oferise pe tavă, depăşind cu mult speranţele lui Crowther şi Ilva, iar Helena se sabotase singură pentru că nu era real şi îşi dorea să fie.

Se lăsase cuprinsă de sentimentele sale, fiind comparată cu o trandafir şi numită frumoasă, având aspecte ale personalităţii sale pe care nimeni nu le apreciase vreodată, tratate ca o sursă de dorinţă.

Aparent, asta era tot ce-i trebuia lui Ferron pentru a o seduce.

Doar gândindu-se la asta, se simţea rece, o senzaţie de ruşine greţoasă ameninţând să o sufoce.

„Hel." Vocea lui Soren îi întrerupse gândurile când intră prin poarta sediului central. El stătea cu un grup de gardieni.

Ea îl privi, ameţită de propriile gânduri, prea mahmură ca să poată vorbi.

„Eşti bine?", o întrebă el. „Ce s-a întâmplat cu părul tău?"

Nu înţelese întrebarea până când nu îşi aduse mâna la cap şi îşi aminti că era desfăcut, încurcat în jurul umerilor.

„Mărăcini", minţi ea prompt.

El îşi încruntă sprâncenele, studiind-o cu ochii lui adânciţi. „Ar trebui să fii atentă acolo, mai ales în timpul Abeyance."

„Am ieşit doar după ce s-a luminat", spuse ea, încercând să treacă pe lângă el. „Doar să culeg nişte fructe. Trebuie să le procesez."

Soren încă o privea. „Ştii, uitasem că părul tău arată aşa. E frumos, aşa cum ţi-l împleteşti acum."

„Da", spuse ea, forţând un zâmbet, cu ochii înlăcrimaţi.

„E mai bine când îl ţin împletit. Nu ştiu ce să fac cu mine când e aşa."

Se duse direct în camera ei şi intră în duş, frecându-se violent, încercând să şteargă amintirea fizică a mâinilor lui Kaine. Apa era fierbinte şi o dădu mai tare până când îi ardea pielea, stând sub jetul de apă până când pielea îi deveni roşie de la căldură.

Nu plângea. Era doar jetul de apă din duş. Era doar apă pe faţa ei.

Abia s-a şters cu prosopul înainte de a-şi strânge rapid părul în două împletituri atât de strânse încât îi trăgeau de faţă. Le-a înfăşurat la ceafă, lăsând agrafele să-i zgârie pielea în timp ce le fixa în poziţie.

Nu s-a uitat în oglindă până nu a terminat, până când nu a mai rămas niciun buclă nearanjată.

EA REAPROVIZIONA inventarul SPITALULUI când una dintre infirmiere a apărut lângă ea, punând mai multe sticle de expander de plasmă într-o cutie.

„Crowther vrea să te întâlnești cu el la lifturi, imediat", a spus fata fără să se uite la Helena.

Helena se întoarse brusc. Fata avea trăsături delicate și ochi expresivi, iar Helena era sigură că o mai văzuse înainte, dar fata era atât de discretă încât îi rămăsese doar o vagă amintire.

Desigur, Crowther avea ochi peste tot, inclusiv în spital. Totuși, asta o neliniști pe Helena.

„Cine ești?", întrebă Helena, în timp ce fata părea gata să se strecoare.

„Nimeni."

„Cum te cheamă?" Helena voia să știe pe cine să caute în lista de personal.

Fata ridică privirea, părând flatată de întrebare. „Purnell."

Purnell. Îi păru că auzise numele acela înainte. Dădu din cap absentă. „Bine, poți pleca."

Asistenta se grăbi să plece.

Helena termină de reumplut rafturile și se îndreptă cu reticență spre Turn.

Crowther o aștepta. Liftul coborî.

În tuneluri, un băiat tânăr stătea ghemuit lângă ușă. Helena clipi și își dădu seama că era Ivy, cealaltă vivimanceră a lui Crowther, cu părul ascuns sub o șapcă. Arăta ca un copil al străzii.

Ivy se ridică și deschise ușa. În cameră se afla o singură persoană legată de un scaun, cu capul aplecat în față, respirând superficial.

„Cine este?", întrebă Helena, dorind să fugă. Mirosul de sânge vechi și umezeala din subteran îi provocau greață.

„Unul dintre aspiranții trimiși la Hevgoss", spuse Crowther. „A fost interceptat și adus înapoi, dar se dovedește a fi dificil. Este destul de disperat să guste din viața veșnică. Are nevoie de mai multă persuasiune decât poate suporta în prezent."

Helena se aștepta să găsească arsuri grave, dar în schimb găsi vivimantie.

Nu erau semne vizibile de tortură. Nici tăieturi, nici răni externe. În schimb, tractul corticospinal din coloana vertebrală îi fusese ciupit, paralizându-l, dar lăsându-i intacte nervii senzoriali.

Astfel, el simțea totul.

Sub piele, Ivy îl jupuisese, folosind vivimancie pentru a tăia straturile individuale de piele. Sângele se adunase între fiecare dintre ele. În unele zone, era jupuit până la mușchi.

Una era să vindeci oamenii răniți în luptă, dar vindecarea torturii era un alt fel de oroare.

Crowther nu părea să creadă că vreo violare fizică mergea prea departe în războiul împotriva necromanției, atâta timp cât sufletul nu era violat. Pe baza principiilor Credinței și Flăcării Eterne, nu era nimic rău în torturarea necromanților sau a aspiranților la necromanie; carnea era o substanță inferioară care, oricum, urma să fie consumată de foc. Ceea ce acești oameni erau dispuși să le facă civililor și Rezistenței era mult mai rău decât orice le-a făcut Crowther.

Prizonierul și-a recăpătat cunoștința în timp ce ea îi îngrijea picioarele.

„Te cunosc", a spus el, ridicând capul. Avea un accent nordic pronunțat, de genul celui care accentuează consoanele.

Ea ridică privirea. El avea părul de culoarea grâului și o barbă stufoasă pe față.

„Ești târfa străină a lui Holdfast."

Ea își întoarse din nou privirea, ignorându-l, hotărâtă să termine fără să vorbească. Acum îi era puțin mai puțin de milă de el.

„O să-ți spun un secret", murmură el în timp ce ea îi termina mâinile. „O să pierzi războiul ăsta. Nimeni nu-i poate opri pe Nemuritori. Ei sunt noii zei. Într-o zi, o să fiu unul dintre ei. Oamenii o să-i cunoască pe Lancasteri."

Ea ridică din nou privirea. Acum își amintea de el; fusese la Institut și plecase după ce își primise certificatul. O familie de breaslă. Nickel, credea ea.

„Odată ce voi fi Nemuritor, o voi ucide pe târfa aia mică atât de încet, încât mă va implora să o omor. Tot ce mi-a făcut, va primi înzecit. Și apoi o voi aduce înapoi." Își arătă dinții într-un mod groaznic.

Helena strânse din dinți și se luptă să rămână concentrată. Trebuia să lase pacienții conștienți. Crowther nu voia ca ei să se trezească și să descopere că sunt vindecați, voia ca ei să se teamă, să se gândească la ce li se va întâmpla odată ce ea va termina.

Odată ce a terminat, s-a ridicat şi a plecat fără să spună un cuvânt.

Ivy şi Crowther au reintrat împreună în cameră, închizând uşa. Ţipetele au început să vibreze prin uşă, răsunând pe coridorul subteran.

Helena a mers mai departe, încercând să scape de ele, dar ţipetele au urmărit-o.

A rătăcit orbeşte prin tuneluri, fără să-i pese dacă se va pierde printre ele. Tunelurile se întorceau şi se răsuceau, deschizându-se într-o cameră mare, luminată de aplice din sticlă verde. Zeci de tuneluri duceau în ea. Pereţii erau acoperiţi cu picturi murale complexe, dar estompate. Arăta aproape ca o biserică abandonată.

Nu avea habar că exista aşa ceva, îngropat sub Institut. Ţipetele păreau să se propage pe toate tunelurile, amplificându-se şi concentrându-se în încăpere. Locul avea o atmosferă bolnavă, înfiorătoare.

Intră pe un alt tunel, încercând să scape, dar indiferent pe care îl lua sau încotro se îndrepta, toate păreau să ducă înapoi în aceeaşi încăpere. Ca şi cum ar fi vrut să-i amintească în mod batjocoritor că nu putea scăpa de ea însăşi şi de ceea ce devenise. Asta o transformase războiul.

În cele din urmă, se întoarse încet, mergând spre ţipete, obosită să fugă de ea însăşi.

Ar fi trecut peste cadavre torturate, s-ar fi vândut şi i-ar fi smuls inima lui Kaine Ferron dacă asta era necesar pentru a câştiga.

A FOST CHEMATĂ DE încă două ori înainte ca Lancaster să cedeze în cele din urmă. La a treia oară, Helena nu mai credea că el era încă în toate minţile.

Aşteptând în pasajele subterane, cu urechile astupate pentru a nu auzi ce se întâmpla în camera alăturată, ea îşi reevaluase aprecierea din noaptea precedentă.

Acum că lucrurile erau puţin mai puţin proaspete, greşelile ei păreau mai puţin dezastruoase.

Kaine simţea într-adevăr o anumită simpatie faţă de ea. La urma urmei, el voise ca ea să rămână.

Cu toate acestea, orice licărire de dorinţă sau afecţiune pe care o simţea era abia aprinsă. Prea mult combustibil prea repede ar fi stins-o. Era mai bine că se opriseră când o făcuseră. Că el rămăsese să se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla.

Ea bănuia că el ardea pentru lucruri mai profund decât ştia. Prin urmare, cheia ar fi fost să cultive acea scânteie în ceva dincolo de controlul lui.

Era prea calculat pentru ca altceva să fie eficient. Era totul sau nimic. Să-l lase să fie amenințarea care era, știind că acum era infinit mai capabil să-și îndeplinească dorințele, sau să încerce să-i redirecționeze ambiția și natura obsesivă către ea.

Oamenii spuneau mereu că nu există ispită mai mare decât cea interzisă.

Cât despre faptul că îl voia înapoi... că era atât de dispusă.

Își mușca nervos unghia de la degetul mare.

Era cel mai bine așa. Toată lumea spunea mereu că era o mincinoasă groaznică.

Ușa se deschise și Ivy ieși. Helena se uită la ea. „Iar?"

Ivy scutură din cap, închizând ușa. „Crowther încă lucrează cu el."

Ivy se ghemui lângă Helena, desenând cu degetul în noroiul de pe jos. Helena o privi în tăcere, încercând să ignore mirosul de carne arsă care începea să pătrundă în aer.

„Știi", nu se putu abține Helena să spună, „există și alte modalități de a obține informații de la oameni. Nu trebuie să-i torturezi."

Ivy ridică privirea, cu ochii ei strălucitori. „Îmi place să le fac rău. E cea mai bună parte a meseriei. Restul e plictisitor."

„Oh."

Urmă o lungă tăcere. În cele din urmă, Ivy vorbi. „ Vivimanția poate șterge amintirile? Poate face pe cineva să uite ceva, astfel încât să nu-și mai amintească niciodată?"

Helena o privi cu curiozitate. „E ceva ce vrei să uiți?"

Ivy clătină din cap, privind în josul tunelului, iar fața ei se contractă ciudat. „Sora mea nu-și amintește nimic. Matroana a spus că se numește fugă – faptul că nu-și amintește – dar s-ar putea să-și amintească totul într-o zi."

„Nu vrei să-și amintească?", întrebă Helena.

Ivy scutură brusc din cap. „Nu." Se uită la Helena și râse. „Crezi că eu sunt rea. Dacă și-ar aminti vreodată, ar înnebuni complet."

Ușa se deschise și mirosul de carne arsă se răspândi. „Marino. Am terminat."

Crowther îl drogase pe Lancaster cu ceva sintetic. Acesta avea halucinații sălbatice. Aproape își mușcase limba, iar Helena a trebuit să-l paralizeze pentru a i-o reatașa. Pielea îi era carbonizată peste tot, deși Crowther avea mereu grijă să nu ardă suficient de adânc încât să distrugă nervii.

Lancaster bolborosea. Se părea că Helena și Ivy se contopiseră în mintea lui. Într-un moment se zbătea violent, aproape mușcându-i mâinile când erau lângă el,

amenințând că îi va turna metal topit în vene până când ochii ei vor exploda ca strugurii, iar în următorul moment încerca să se aplece spre ea și respira adânc, șuierând că era o ființă dulce, că odată ce va fi nemuritor, o va ține ca animal de companie cu zgardă și lanț, la fel ca pe Holdfast.

Apoi o considera din nou Ivy și amenința că o va mânca. Că o va tăia în bucăți. Că o va reasambla greșit. Că o va viola în toate modurile imaginabile.

Când a terminat, a vrut să-și jupoaie pielea de pe toate locurile pe care el o atinsese.

„De ce nu-l omori?", l-a întrebat pe Crowther când a ieșit din cameră. Încă simțea furnicături pe piele.

El părea amuzat de asta. „De ce?"

„Ai ceea ce vrei. El e o risipă de rații."

El clătină din cap. „Până când îl vom găsi pe gardianul pe care îl căuta, îl vom păstra. Hotărârea lui Morrough de a-l descoperi pe acest Wagner în Hevgoss indică un grad semnificativ de importanță. Lancaster este un aspirant deosebit de devotat. Ar putea fi util ca dovadă dacă vom intra vreodată în contact cu Hevgoss. Nu-ți face griji pentru el. N-am pierdut niciodată un prizonier."

„Pot să plec, atunci?" spuse ea monoton. Hainele ei erau pătate cu sângele lui Lancaster.

„Da, te voi însoți", spuse el. „L-ai vindecat pe Ferron? A fost un succes?"

Ea dădu din cap fără să-l privească. Fie că el era mulțumit sau dezamăgit de acest lucru, ea nu avea energie să-i pese. „Da. Procedura a fost un succes."

Se făcu o pauză în timp ce urcau scările. Crowther bloca ieșirea, ochii lui trecând peste ea. „Am auzit că ai fost plecată toată noaptea și te-ai întors... dezordonată."

Stomacul i se strânse. „A durat mai mult decât mă așteptam. Punctele de control erau închise din cauza curfew-ului. A trebuit să dorm acolo."

Crowther așteptă, dar ea nu mai spuse nimic.

Ochii lui se îngustară. „Continuă, atunci."

CAPITOLUL 39
Iulius 1786

HELENA S-A ÎNTORS LA AVANPOSTUL ÎN ACEA SEARĂ, dar a găsit uşa din peretele fabricii încuiată, iar necrothrall-ul care apărea de obicei cu cheia nu era nicăieri.

S-a dus la bloc, dar şi apartamentul era rece şi gol. A mai zăbovit puţin, doar pentru a fi sigură.

Seara următoare a fost la fel.

Şi-a spus că era un semn bun. Vindecarea fusese un succes. Totuşi, i se părea brusc să aibă din nou serile libere.

Helena nu îşi dăduse seama cât timp petrecuse făcând unguente şi călătorind înainte şi înapoi până când toate acele ore i-au fost din nou la dispoziţie.

Marţi, a plecat să culeagă plante şi apoi s-a îndreptat spre blocuri.

Nu ajunsese nici la jumătatea drumului când un necrothrall a ieşit din umbră, interceptând-o. Helena a simţit un nod în stomac. Nu era un bărbat obişnuit, ci o femeie. Ea i-a arătat un simbol de fier pe interiorul încheieturii palide şi apoi i-a întins un plic.

Helena l-a luat, iar necrothrallul s-a întors şi a plecat.

Helena nu obişnuia să deschidă scrisorile, dar de data aceasta a rupt sigiliul şi a scos conţinutul, căutând instrucţiuni sau un mesaj.

Era doar un raport de informaţii codificat.

Pe Saturnis s-a întâmplat din nou.

Nu se gândise că Kaine ar putea face asta, dar nu era nimic în modul în care informaţiile sale erau transmise care să necesite întâlniri faţă în faţă.

Şi-a petrecut timpul liber nou câştigat în laborator, experimentând cu Shiseo, care devenise un coleg şi colaborator.

Deoarece vindecarea era considerată separată de medicină şi îngrijirea medicală, cele două nu se completau întotdeauna reciproc. Multe sedative inhibau vivimantia, necesitând contracararea sau soluţii alternative care complicau inutil procesul de vindecare. Vindecarea lui Kaine, departe de competenţa lui Matias, i-a permis să înceapă să ia în considerare posibilităţile chimiei destinate vivimaniei.

A început cu tonice pentru a susţine lucruri precum regenerarea sângelui şi repararea oaselor, dar interesul ei principal era dezvoltarea unui produs care să menţină efectele vivimaniei prin controlul chimiei interne a corpului. Ea şi Shiseo au sintetizat un glicozid din foxglove şi au extras alcaloizi din nightshade, lucrând pas cu pas.

Crearea unei nișe pentru ea însăși era o consolare, deoarece Elain Boyle devenea din ce în ce mai preferată ca vindecătoare. Helena încerca să-și spună că era un lucru bun să ai o vindecătoare atât de simpatică în mod natural. Nimeni nu s-a speriat sau măcar nu a clipit când Elain și-a uitat mănușile, dar punctele forte sociale ale Elainului i-au subminat și calitățile de vindecător. Era prea dornică să mulțumească oamenii, iar acest lucru îi afecta metodele. Avea o tendință neobosită de a da prioritate intuiției sale în detrimentul pregătirii sale și de a vindeca simptomele în loc de cauze.

Febra necesară nu își urma cursul normal când Elain era de serviciu. Oamenii se simțeau mai bine, dar dezvoltau infecții mai des și se recuperau mai lent.

La sfârșitul lunii august, Basilius Blackthorne a încercat să recucerească vârful sudic al Insulei de Est. Blackthorne era unul dintre Nemuritorii pe care toată lumea îi temea. El nu purta cască, așa cum făceau majoritatea Nemuritorilor, și nu făcea niciun efort să-și ascundă identitatea. Indiferent dacă câștiga sau pierdea bătăliile, devastarea pe care o lăsa în urmă era teribilă. Era cunoscut pentru faptul că își mânca victimele pe câmpul de luptă.

După zile de luptă, când a devenit clar că atacul era un eșec, Blackthorne și-a incendiat propria armată și i-a trimis cât mai departe în teritoriul Rezistenței. Sezonul ploios nu începuse încă; totul era neobișnuit de uscat. Flăcările s-au răspândit rapid, trecând peste afluentul dintre insulele de Est și de Vest și consumând o mare parte a orașului. Cerul din sud strălucea roșu ca o cărbune aprins.

Spitalul era inundat de răniți cu arsuri și leziuni pulmonare, atât combatanți, cât și civili.

Vindecătorii erau de serviciu în spital de atâta timp, încât Helena pierduse noțiunea timpului. Nu și-a dat seama cât de obosită era până când nu s-a aflat în camera de război, ascultând rapoartele, iar Ilva a făcut o remarcă că era puțin probabil să aibă o estimare a pierderilor inamice pentru încă o zi.

Deja pierduse mai mult de o săptămână. Trebuia să plece.

Când s-a trezit a doua zi dimineață, camera se înclina. Lila dormea profund, o umflătură sub păturile de pe patul ei. Batalionul se întorsese acoperit de fum negru. Luc împiedicase focul să avanseze spre cartierul general, dar chiar și piromanția lui avea limite împotriva unui infern.

Capul Helenei era gol, pulsând de oboseală, în timp ce se îmbrăca și ieșea.

Totul era straniu de liniştit, de parcă până şi păsările se temeau să cânte. Fumul atârna ca un giulgiu peste oraş.

Chiar şi avanpostul era liniştit, dar Helena nu a acordat atenţie, căutând doar necrothrall-ul pentru a putea lua mesajul lui Kaine şi a se întoarce.

A dat colţul şi a găsit patru dintre ei. Era atât de obosită, încât s-a oprit şi a rămas să se uite prostesc câteva momente, încercând să înţeleagă de ce Kaine ar trimite patru.

Apoi şi-a dat seama că nu erau ai lui. Erau necrothrall-uri obişnuite de luptă.

A început imediat să se întoarcă, observând abia atunci că taberele care acopereau avanpostul erau distruse. Nemuritorii recuceriseră avanpostul, iar ea intrase direct în el.

S-a întors şi a fugit, doar pentru a da peste un alt grup de necrothrall-uri.

A trebuit să se retragă din nou, şerpuind prin labirintul de clădiri şi fabrici. S-a împiedicat de un cadavru, care nu era reanimat.

De fiecare dată când scăpa de un grup, dădea peste altul.

Necrothrall-urile nu se mişcau în general repede, dar nici nu aveau nevoie. O alungau de la poartă, de la pod, de la singura cale de ieşire din avanpost.

Şi-a smuls mănuşile când a fost încolţită într-o alee îngustă şi s-a dat înapoi până a ajuns la perete. Era suficient de îngustă încât să poată intra doar câţiva odată.

Au înaintat târându-şi picioarele.

Câţiva aveau arme. Era greu de spus ce era mai rău.

Când au ajuns la distanţă, şi-a întins mâinile spre ei, forţându-şi rezonanţa să iasă, închizând instinctiv ochii.

Rezonanţa ei a strălucit pentru o clipă, apoi s-a stins ca filamentul unui bec.

A deschis ochii, abia văzând necrothrall-urile rămase care se apropiau, din cauza durerii şi rănilor pe care le simţea în interior, ca şi cum şi-ar fi smuls o venă.

Epuizarea era ceva obişnuit pentru alchimiştii de apărare, care îşi forţau frecvent limitele razei de acţiune şi ale abilităţilor. Se întâmpla şi vindecătorilor. Odată ce a început să se întâmple des...

S-a forţat să se concentreze.

Era sânge peste tot, dar doi dintre necrothrall-uri încă se îndreptau spre ea.

Căută cu mâna cuţitul, pierdut în fundul sacoşei, reuşind cu greu să-l apuce la timp.

Ținti gâtul celui mai apropiat necrothrall. Direct în măduva spinării. Cu rezonanța epuizată, nu putea transmuta lama, dar o răsuci și o smuci spre stânga. Capul s-a desprins cu un zgomot grotesc, iar corpul a urmat, în timp ce o durere arzătoare, incandescentă, i-a explodat în picior.

Când s-a aruncat spre unul dintre ei, celălalt necrothrall a încercat să o înjunghie cu un țepuș metalic.

Nu i-a atins trunchiul, ci i-a străpuns gamba.

Helena aproape că a leșinat, tăind neîndemânatic. Abia a reușit să taie suficiente degete încât să nu mai poată smulge țeapa.

Creierul ei striga să scoată țeapa, în timp ce mușchii gambei se rupeau în jurul ei, dar știa că va sângera până la moarte dacă o va face. Metalul aspră s-a mișcat, iar ea a mușcat mâneca cămășii pentru a nu țipa.

Necrothrallul încă se apropia. Majoritatea degetelor de la o mână dispăruseră, dar încă o putea lovi, iar ea știa că cea mai periculoasă parte a necrothrallilor erau adesea dinții lor.

Strânse cuțitul mai tare, nevoită să aștepte până când acesta se apropie de ea. De îndată ce ajunse la distanță, îi apucă mâna întinsă, rezonanța ei absentă ca o gaură în interiorul ei. Dinții se îndreptară spre fața ei, iar ea își înfipse cuțitul direct în V-ul maxilarului.

Ceva o lovi în lateralul capului, făcând-o să se împiedice.

Brațul îi scăpă din strânsoare. Unghiile rupte îi zgâriau pielea.

Avea sânge vechi și gros în ochi.

Se clătină în față. Piciorul stâng îi cedă, dar îi dădu suficient impuls pentru a înfige cuțitul în partea de sus a craniului. Sânge purpuriu îi țâșni pe față în timp ce necrothrall-ul se prăbuși.

Helena stătea ametită și gâfâind, frecându-și fața. Sângele era tot ce putea mirosi.

Încercă să-și dea seama unde se afla, folosindu-se de turnurile orașului pentru a se orienta. Podul era departe de ea, dar clădirea era aproape.

Se va ascunde mai întâi acolo, apoi va face un plan. Se sprijini de perete, încercând să nu pună greutate pe piciorul stâng. Chiar și târându-l era o agonie.

A ajuns la clădirea de locuințe și s-a târât pe trepte, dar abia când a ajuns la palier și-a amintit că ușa avea o încuietoare cu rezonanță. Nu putea intra.

S-a târât şi a apăsat mâna pe ea oricum, ca şi cum rezonanţa ei ar fi fost un puţ şi ar fi existat câteva picături finale pe care le putea extrage, chiar dacă ştia că epuizarea dura adesea zile întregi până să-şi revină.

Se aşeză pe spate, blestemându-se pentru că era atât de obişnuită cu rutina încât devenise neglijentă. Capul îi era ameţit, deşi nu ştia dacă era din cauza epuizării sau a pierderii de sânge.

Găsi cel mai curat loc din coridor şi se forţă să se uite la piciorul ei. Sângele îi acoperise gamba şi piciorul, lăsând o urmă evidentă. Din fericire, necrothrall-urile nu erau, în general, suficient de conştiente pentru a observa ceva care nu se mişca.

Viziunea i se înceţoşase, durerea părând să-i zdrobească capacitatea de a gândi.

Nu era o arteră, credea ea. Se gândi să scoată ţeapă, dar nu avea suficiente provizii pentru a pansă o rană atât de mare.

Dacă ar fi ajuns la punctul de control, ar fi dus-o la Cartierul General, dar nimeni nu ar fi venit să o caute la Avanpost.

Căută în geanta ei.

Prioritatea era să stabilizeze ţeapa şi să aplice presiune pentru a reduce sângerarea. Apoi urma să facă un plan.

A mestecat o crenguţă abandonată de coada şoricelului în timp ce îşi înfăşura picioarele cu bandaje.

Sângele deja se scurgea înainte să termine, iar mintea îi devenise lentă.

A încercat să se concentreze mai tare, capul îi atârna în timp ce se străduia să rămână alertă.

Rămâi trează. Trebuie să rămâi trează.

Viziunea ei se lungi. Picioarele îi păreau îndepărtate, la capătul unui tunel, iar apoi totul se estompa.

„Ce faci?”

Helena tresări, piciorul ei tresărind reflexiv, durerea străbătându-i trupul.

Kaine stătea deasupra ei, apărând parcă din senin.

Cel puţin, ea credea că era Kaine. Viziunea ei era înceţoşată, iar prezenţa lui părea să înghită spaţiul. Când faţa lui a devenit mai clară, el o privea cu o privire rece.

Inima ei s-a oprit la vederea lui.

„E Martiday”, a reuşit să spună.

„Ce s-a întâmplat?”

Ea arătă fără vlagă spre țăruşul metalic care încă îi străpungea gamba.

El abia îl privi. „Da, am observat. Recunosc, dedicarea ta pentru rol este impresionantă. Nu pot spune că mă aşteptam să mergi atât de departe."

Ea îl privi, neînţelegând.

„Spune-i lui Crowther că nu am timp pentru trucurile lui. Dacă mai face aşa ceva, poate considera că înţelegerea a căzut."

Kaine se întoarse şi plecă.

Inima îi era goală în timp ce îl privea plecând, realizând că el credea că se rănise intenţionat.

Se opri în vârful scărilor, privind urmele de sânge înainte de a se întoarce spre ea.

„Ridică-te." Vorbea cu dinţii strânşi.

Ea scutură din cap. „Aştept să-mi revină rezonanţa."

El ridică brusc capul. „Ce?"

Ea privi în jos. „Focurile... erau multe... Eram prea obosită azi. Nu mi-am dat seama... Nu m-am epuizat niciodată până acum. Aşa că... aştept."

Kaine se întoarse şi se ghemui în faţa ei, cu ochii mijiţi. Părul lui era mult mai argintiu acum.

„Marino, ce fel de vivimantie te pun să faci la spital?"

„Depinde cine e rănit." Capul îi era foarte uşor; conştiinţa îi ameninţa să iasă prin vârful capului şi să plutească departe.

Degetele pocniră brusc în faţa feţei ei.

„Concentrează-te", îi spuse el. „Descrie vindecarea pe care o faci. Doar transformi rănile fizice sau îţi foloseşti vitalitatea pentru a menţine oamenii în viaţă?"

„Depinde...", spuse ea din nou. Avea probleme în a-şi focaliza privirea. Ochii lui străluceau, iar ea îi privea hipnotizată. „Folosim protocolul de triaj. Nu ne putem permite să pierdem combatanţii. Mai ales alchimiştii."

Maxilarul lui se încordă. „Am presupus că vor păstra asta pentru cei ca Holdfast."

Coridorul se întinsese din nou într-un tunel.

„Luc nu poate câştiga singur", spuse ea.

Ferron se apropie brusc de ea, întinzându-se spre ea. O ridică de pe pământ, provocându-i o durere infernală în tot corpul. Ea ţipă şi leşină.

Când îşi deschise din nou ochii, se afla în apartament, întinsă pe spate, cu piciorul rănit ridicat pe un scaun. Se simţea simultan mai bine şi mai rău.

Era extrem de însetată.

Kaine îi examina gamba, acolo unde fusese străpunsă de ţeapă.

„Cum pot vindeca asta?"

Clipi lent, tavanul învârtindu-se deasupra capului ei.

Gândeşte, Helena, ai mai învăţat pe alţii să vindece. „Primul pas este să amorţesc zona, dar nu am suficient sânge pentru a..."

Cuvintele ei se estompau. Erau prea multe cuvinte de pus cap la cap pentru a explica lipsa serului fiziologic şi a expanderelor de plasmă. Oare el ştia cum să amorţească? Cu noii vindecători, ea îşi folosea rezonanţa în acelaşi timp şi îi ghida, astfel încât să ştie ce să caute.

Era atât de însetată.

Ea clătină din cap. „Nu cred... Este... dificil pentru începători... nervii."

Irritarea îi apăru pe chip. „Te-am paralizat o dată. Sunt familiarizat cu nervii." Mâna lui goală apăsă chiar sub genunchiul ei. „Aici?"

Ea dădu din cap şi abia simţi rezonanţa lui înainte ca piciorul ei să amorţească. Respiră adânc de câteva ori, simţindu-se mai puţin tremurândă acum că nu mai era distrasă de durere.

„Um", spuse ea, înghiţind, „trebuie să identifici ce este deteriorat înainte de a scoate ţeapa. Nervi, vene... Nu cred că a trecut prin arteră, dar ar trebui să verifici. S-ar putea să fi fracturat osul. Fluxul sanguin este uşor de simţit. Închide temporar venele şi arterele – nu prea mult timp."

Kaine tăcu, cu degetele goale apăsate pe gamba ei, iar privirea îi deveni neclară. Ea nu simţea ce făcea el, ceea ce în mod normal ar fi deranjat-o, dar în acel moment nu era suficient de lucidă pentru a-i păsa.

El îşi puse mâna pe ţeapă. În ciuda amorţelii, ea se încordă, pregătindu-se pentru frecarea metalului de ţesut.

În loc să o scoată, el o transformă. Metalul se undui în mâna lui, micşorându-se din rană, astfel încât să nu tragă sau să rupă. Doar puţin sânge se împrăştie pe podea. El lăsă bara să cadă, studiind puncţia cu ochi critic.

„Nu simt niciun fel de urme de metal. Să o curăţ?"

Ea dădu din cap, începând să tremure, chiar dacă ţeapa era scoasă şi durerea dispăruse. „Mai am nişte diluţie carbolică în geantă."

El o răscoli și găsi flaconul.

„Noroc că te-am vindecat”, spuse ea, în timp ce el îl desfăcu fără să spună nimic și turnă conținutul peste rană.

Părea că apa se scurge și se alătură baltă de sânge de pe podea.

Apoi a început să închidă punctul de perforare. Ea l-a avertizat să efectueze doar regenerarea de bază, deoarece nu avea resursele fizice necesare pentru mai mult.

Treptat, gaura din piciorul ei a dispărut, înlocuită cu țesut nou, delicat și extrem de inflamat, iar el a îndepărtat parțial blocajul de pe nervii ei. Durerea a cuprins-o ca un val. Avea nevoie de mai multă vindecare, dar asta era suficient pentru a o readuce la viață.

A încercat să-și rotească piciorul, dar mușchii nu erau suficient de intacti. Totuși, putea să șchiopăteze.

„Mulțumesc.”

El nu i-a răspuns, ștergându-și mâinile cu o batistă și punându-și mănușile la loc. El radia nerăbdare în timp ce ea se ridica, sprijinindu-se pe piciorul stâng. Era ceva nou în duritatea lui.

Capul îi era ușor, dar se simțea mai puțin șovăitoare.

Atinse ușa, dar rezonanța ei era încă doar un gol, ca un dinte pierdut. Degetele îi alunecară pe suprafață. Înainte să apuce să spună ceva, auzi mecanismele din interior mișcându-se, iar ușa se deschise cu un clic.

Se uită înapoi, așteptându-se să-l găsească pe Ferron în spatele ei, dar el era încă în cealaltă parte a camerei.

CAPITOLUL 40

Septembrie 1786

ÎN CIUDA RECUCERIRII AVANPOSTULUI, HELENA S-A ÎNTORS săptămâna următoare. Chiar și cu necrothrallii care patrulau, nu exista un loc mai bun pentru întâlnire. În orice altă parte a orașului ar fi existat puncte de control păzite de gardieni vii cu memorie pe termen lung, care i-ar fi verificat documentele de fiecare dată când trecea. Helena arăta prea străină pentru a se putea mișca în siguranță în și din teritoriul inamic.

Avanpostul, deşi era teritoriu al Nemuritorilor, era patrulat doar minim de necrothralls, lucru pe care Helena l-ar fi ştiut dacă nu ar fi fost pe jumătate adormită în timpul întâlnirii.

Piciorul încă o durea când mergea, un efect secundar al faptului că nu se putea vindeca singură în cele câteva zile necesare pentru ca rezonanţa ei să revină. Muşchii regeneraţi aveau nevoie de timp pentru a se reintegra complet, dar rana nu era permanentă.

Ea a navigat cu precauţie prin avanpost, cuţitul strâns în mână, dar a văzut doar câţiva necrothralls la distanţă. Niciun necrothrall solitar nu s-a apropiat de ea cu mesaje. Se întreba dacă Kaine primise memoriul despre utilizarea în continuare a avanpostului.

Era pe punctul de a pleca când inelul ei a început să ardă. S-a îndreptat spre clădire.

El era aşezat la masă, aşteptând, când ea a sosit. Se obişnuise atât de mult să-l vadă mereu aşezat pe scaune, încât era surprinzător să-l vadă aşezat corect pe unul.

Ochii lui o scrutară de sus până jos, de parcă se aştepta să sângereze din nou undeva.

„Cred că e timpul să te antrenez", spuse el în timp ce uşa se închidea în urma ei.

Ea nu spuse nimic. Simţea prea multe emoţii ca să poată să le înţeleagă pe toate.

Deci se întorsese, fără nicio explicaţie pentru dispariţia sa de o lună, în timp ce ea fusese lăsată să îndure să fie considerată un eşec şi pedepsită pentru că irosise resurse critice într-un pariu care nu dăduse roade.

Crowther fusese aspru, pentru că, deşi mesajele continuau să sosească la fiecare patru zile, Kaine transmitea doar informaţiile pe care el le alegea. Nu puteau cere nimic. Tot ce primeau era la discreţia lui, atâta timp cât el alegea să le ofere.

A se baza pe Kaine Ferron era ca şi cum ar fi mers pe gheaţă neagră, ştiind că în orice moment aceasta s-ar fi putut sparge sub picioarele lor.

Degetele i se strânseră în pumn, simţind înţepăturile din palmă, neîncrezătoare să vorbească.

El îşi înclină capul pe spate. Părul său întunecat era presărat cu fire argintii, încât aproape strălucea. „De cât timp vindeci?"

Ea se opri, calculând. „De puţin mai mult de cinci ani."

Era o intensitate aproape arzătoare în felul în care o privea. „Presupun că eşti conştientă de Toll."

Ea dădu din cap.

„Ai mai ars aşa înainte?"

Ea clătină din cap. „Nu, a fost prima dată." Degetele ei se loviră absent de pieptul ei, unde amuleta goală atârna sub haine. „Obişnuiam să... mă descurc mai bine."

„Ei bine, măcar asta e ceva." El se ridică în picioare. „Cum ţi s-a explicat? Presupun că Falcon sau Holdfasts ţi-au spus despre asta."

Ea îşi îndreptă privirea spre fereastră. „Vivimancy este o corupţie a rezonanţei care poate folosi vitalitatea, precum şi energia rezonanţei. Este cauzată atunci când un suflet neviabil se susţine furând viaţa altuia. Sufletele de acest fel pot fi purificate doar printr-o viaţă de sacrificiu de sine. Taxa este... penitenţa. Este renunţarea la ceea ce a fost furat."

Gura lui se contorsi într-un zâmbet sardonic. „Da. Ai menţionat că mama ta a murit când erai mică."

Ea dădu din cap fără să spună nimic, simţind un frig pătrunzător. Era încă în stare de şoc după moartea tatălui ei când Ilva o trimise la Matias, care era atunci un Shrike.

El fusese cel care îi spusese că ea era motivul pentru care părinţii ei muriseră.

Boala misterioasă a mamei ei, diagnosticată ca un fel de tuberculoză, era preţul. Nu pentru că mama ei era o vivimanceră, ci pentru că, din momentul concepţiei, sinele defectuos şi corupt al Helenei îi sugea viaţa mamei sale din pântece, furându-i toţi cei şapte ani. Vivimancerii erau paraziţi din fire şi urmau să putrezească şi să ardă în adâncurile pământului pentru eternitate dacă nu se căiau şi nu se purificau renunţând la fiecare picătură de vitalitate pe care o luaseră.

Doar gândindu-se la asta, Helena simţea că îi pulsează capul. Toţi anii pe care îi petrecuse veghind-o pe mama ei, privindu-l pe tatăl ei încercând tratament după tratament, îndatorându-se pentru a cumpăra ingrediente scumpe, şi Helena era cauza.

„Deci...", spuse Ferron încet, îndreptându-se leneş spre ea, „îţi foloseşti vitalitatea pentru a salva pe oricine ţi se spune să salvezi, ca penitenţă?"

Îşi dorea să nu mai vorbească.

„Vreau să-ţi arăt ceva." Era în faţa ei. „Dă-mi mâna."

Îşi întinse mâna stângă fără tragere de inimă.

El o luă și abia apucă să se pregătească înainte ca rezonanța lui să-i străbată brațul până în piept și să simtă o smucitură puternică.

Era ca și cum ar fi fost smulsă înainte la nivel celular. Tot corpul ei se clătină, ca și cum rezonanța lui ar fi fost agățată în interiorul ei, încercând să-i smulgă sufletul, dar înainte să poată mișca, o reacție de energie o întrerupse, iar rezonanța lui Ferron se izbi înapoi în el cu o viteză care îi arse oasele.

Simți cum îi arde degetele când el îi dădu drumul. Aproape că căzu pe spate.

„Ce ai făcut...?" Limba ei abia funcționa. Se aplecă și aproape că vomită.

El își flexă mâna ca și cum ar fi fost ars. „Am încercat doar să-ți iau vitalitatea cu forța. Ai observat ceva?"

Helena își apăsă mâna pe piept, încercând să șteargă acea senzație îngrozitoare de tragere care părea să se răspândească în tot corpul ei. „Doare?"

„Nu a funcționat", spuse el. „Nu este posibil să o iei cu forța în felul acesta. Dacă ar fi fost atât de ușor..." Rânji. „... Morrough nu s-ar fi deranjat cu toate astea. Încearcă tu însăți acum."

Helena se îndepărtă de mâna lui întinsă. „Nu, mulțumesc. Am înțeles ideea."

Expresia lui se întări. „Nu vreau să înțelegi, vreau să crezi. Ești condusă de vina pentru crime pe care nu le-ai comis, pentru care crezi că meriți să suferi, și asta te face o povară pentru mine."

Desigur, era vorba doar de interesul lui personal. Ca de obicei.

„Ia-mă de mână", spuse el.

Ea îi apucă mâna fără vlagă.

„Știi cum se simte vitalitatea ta când o folosești; simte-o pe a mea."

Ea îi aruncă o privire. „Nu ești tocmai normal."

Se concentră să-și extindă rezonanța, nu doar încercând să-i citească fiziologia, ci căutând scânteia vieții din interiorul lui. Doar că nu era atât o scânteie, cât un mic soare.

Era ca și cum ar fi fost aruncată cu corpul în fața Lumithiei la Ascendență maximă, o arsură rece și pătrunzătoare care i se întipări în dinți și oase.

Încercă să o ignore. Să tragă. Nu avea idee cum să facă asta. Vindecarea, când era nevoie de vitalitate, funcționa în sens invers, împingând înăuntru, dând, dar știa cum se simțea când Ferron o făcea, așa că încercă să imite senzația.

Își întinse rezonanța către arsură copleșitoare și încercă să tragă de ea. Aceasta provocă o reacție instantanee.

Rezonanța ei ricoșă ca o bandă elastică care îi smulse vârfurile degetelor. O expresie ciudată de amuzament îi apăru pe fața lui Kaine când ea renunță.

Înghiți, clipind puternic. „Dar dacă asta e... dacă asta e adevărat, atunci de ce a murit mama mea? Dacă eu nu am luat-o?"

El expiră. „Tatăl meu a căutat tratament pentru mama mea înainte de naşterea mea. Un vivimancer pe care l-au angajat credea că ea poseda probabil un grad latent de vivimancie şi nu şi-a dat seama că nu era necesar să-i folosească vitalitatea." El nu o privea. „Poate că a fost similar şi în cazul tău."

Auzind aceste cuvinte, Helena simți că o greutate imensă îi fusese parțial ridicată de pe umeri. Era posibil ca moartea mamei sale, deşi tot vina ei era, să nu fi fost cel puțin opera ei. Respiră tremurând, neştiind dacă putea să creadă asta. De ce i-ar spune Kaine asta? De ce i-ar păsa de vina ei?

„Vitalitatea este un lucru ciudat", spuse el, îndepărtându-se.

„Nu e nevoie de mult pentru a face lucruri precum necromancia sau vindecarea. Dacă ar fi fost nevoie, necromanții nu ar fi reprezentat o amenințare, iar tu ai fi murit într-o săptămână ca vindecător. Iată ce e interesant, totuşi: dacă aş fi fost un necrothrall, mi-ai fi putut smulge vitalitatea. Reanimarea nu se leagă complet de alte corpuri, ci doar reactivează un cadavru. Bennet ar da aproape orice pentru a putea transfera suflete între corpuri vii, dar asta le ucide întotdeauna." El ridică o sprânceană. „Înțelegi unde vreau să ajung?"

„Nu."

El făcu un gest cu mâna şi, deşi se afla la jumătatea camerei, încuietoarea se deschise şi uşa se deschise. Helena era îngrozită când un necrothrall intră în unitate.

„Ferron!", spuse ea ascuțit, dând înapoi, dar se lovi de ceva solid. El se mutase în spatele ei şi, când ea încercă să scape de necrothrall-ul care se apropia, el o apucă de umeri, imobilizând-o.

Ea încercă să-l lovească cu piciorul, inima bătându-i cu putere. „Dă-mi drumul! Dă-mi drumul."

„Nu o să-l distrugi şi nu o să-l ataci. Când ajunge la tine, o să-i iei vitalitatea care îl reanimează."

„Eşti nebun?" Ea încercă din nou să se răsucească, dar el o apucă de încheietură şi o împinse înainte, cu fermitate, astfel încât mâna ei apăsă pe pieptul necrothrall-ului.

Era un bărbat. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Era mort de cel puţin câteva zile înainte de a fi reanimat. Nu putea vedea cauza vizibilă a morţii, dar o putea mirosi. Probabil era ascunsă undeva sub hainele lui. Ochii lui erau goi, albul ochilor era pătat de galben, pielea era întinsă.

„Simte energia", spuse Ferron încet. Mâinile lui erau calde pe umerii ei, susţinând-o şi imobilizând-o în acelaşi timp.

Nu atinsese niciodată un necrothrall cu o rezonanţă ca aceasta, nu experimentase niciodată disonanţa dintre viaţă şi moarte împletite. Era o inimă care bătea lent, sânge lipsit de oxigen curgând prin vene. Nu era viaţă, era doar energie.

Cei vii aveau o vibraţie, dar necrothrallul era mort. Era ca un şoc electric perpetuu aplicat cadavrului unui animal pentru a-i face sistemele să funcţioneze.

„Simţi asta?", întrebă Ferron.

Ea dădu din cap, tremurând.

„Atunci ia-o."

Strânse ochii şi trase. Era ca o plantă în pământ afânat. Energia se eliberă şi un şoc de putere îi străbătu braţul.

Lumea deveni alb-argintie, ca şi cum ar fi explodat pe loc şi apoi s-ar fi reconstituit instantaneu.

Auzi vag zgomotul înăbuşit al necrothrall-ului care lovea pământul.

Clipi şi îl văzu pe Kaine îngenunchiat lângă cadavru.

Atinse mâna doar pentru o clipă, iar mortul se ridică, se puse în picioare şi ieşi afară.

Kaine o privi. „Dacă vei fi atacată vreodată din nou de necrothrall-uri, nu-ţi irosi energia încercând să le distrugi. Doar smulge reanimarea." El îşi întoarse privirea. „Este posibil să ţină Tollul la distanţă pentru tine."

Helena nu spuse nimic. Sub piele, nervii ei încă vibrau.

„Nu ştiam că vivimancerii pot face asta", spuse ea, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

„Nu cred că majoritatea pot", spuse Kaine, îndreptându-se. „Este ceva de care numai animancerii sunt capabili."

O spuse atât de lejer, încât Helena avu nevoie de un moment să-i înţeleagă cuvintele. Îl privi cu asprime.

„Cum ţi-ai dat seama?", spuse ea.

Un zâmbet subţire îi apăru pe chip. „A fost doar o presupunere."

Ea se înroşi.

„Mi s-a părut că ai înţeles destul de repede trucul cu memoria.” Se îndreptă. „Acum că nu mai rişti să leşini din cauza unei transmutări simple, vreau să-ţi văd formele de luptă.”

I se strânse stomacul. Deja simţea judecata lui iminentă.

„A trecut ceva timp”, spuse ea, căutând cuţitul în geantă. Acesta căzuse pe fundul geantei şi trebuia să scoată mai multe pachete de ierburi şi muşchi de sfagn pentru a-l găsi. „ Nu eram foarte avansată. Cursuri academice, ştii.”

„Nici eu”, spuse el, privind-o cu ochii acoperiţi de pleoape insolente, dar ea putea vedea o sclipire argintie sub genele lui. „Ar trebui să porţi cuţitul ăla. Nu-ţi poţi permite să pierzi timp căutând prin geanta ta şi ar trebui să ai cel puţin două.”

„Două cuţite mi-ar sta în calea vivimaniei.”

El ridică sprâncenele. „Cu sclavii, da, dar nu şi dacă te lupţi cu Nemuritorii. Sau cu o himeră.”

Ea ridică privirea. „Nu aş putea să folosesc totuşi vivimanţia?”

„Dacă eşti suficient de aproape încât să-i atingi, te vor fi ucis deja. Tu nu te regenerezi. Pentru a supravieţui, ai nevoie de distanţă.”

Ea privi cuţitul din mâna ei. Era enervant de greu, dar toate cele standard erau aşa. „Un cuţit nu-mi va oferi o rază de acţiune mai mare decât cea pe care o am deja, iar dacă umblu înarmată, e mai probabil să fiu remarcată. E mai sigur să fiu confundată cu un civil. Sclavii morţi îi lasă de obicei în pace.”

„Nu mai e aşa. Cu pierderile suferite anul acesta, acum că Flacăra Eternă controlează întreaga Insulă de Est, nu mai există civili. Oricine se află pe Insula de Est sau în altă parte fără documentele necesare este un inamic şi poate fi tratat ca atare.”

Helena rămase cu gura uscată. „Oricine?”

„Bărbat, femeie sau copil. Când Flacăra Eternă pierdea constant teritorii, Nemuritorii îşi puteau permite să fie mărinimoşi, dar acum obiectivul este eradicarea.”

HELENA ŞTIA DESPRE FORMELE DE LUPTĂ. Din punct de vedere academic.

Le şi exersase, dar trecuse foarte mult timp de atunci.

Kaine părea să creadă că era cea mai incompetentă luptătoare pe care o văzuse vreodată. După o scurtă observaţie, a început să o înveţe de la zero formele de luptă din primul an, exersându-le până când au devenit perfecte.

După ce fusese relativ civilizat în privința animanței, ea nu era pregătită pentru cât de nemilos urma să fie în privința luptei. Era complet rău. Era doar puțin mai preferabil decât să fie urmărită prin cameră și să i se arunce cu mobilă.

„Mă îndoiesc că asta mă va salva de cineva", spuse ea după o săptămână, transpirând neplăcut. Brațul îi tremura când ridică cuțitul deasupra capului pentru a suta oară și își canaliză rezonanța, modificând lungimea și curba lamei.

„Dacă nu stăpânești elementele de bază, nu vei supraviețui nimic." O cizmă i-a lovit partea inferioară a spatelui.

A scos un țipăt surprins și abia a reușit să se împiedice să nu se lovească cu fața de perete, scoțând un picior pentru a-și opri impulsul, cuțitul ei curbându-se instinctiv în timp ce se întoarse pentru a-l înfrunta.

Coloana vertebrală îi pulsa. Puțin mai tare și i-ar fi putut-o rupe.

„Ce naiba, Ferron?"

„Ah, ne-am întors la numele de familie, văd", spuse el rece.

„Asta... a durut", spuse ea strângând din dinți, atingându-și spatele cu grijă, rezonanța ei împiedicând umflarea înainte să apară.

„Atunci fii în gardă." Ochii lui sclipiră. „Nu te antrenez pentru un test. Crezi că lupta înseamnă să stai și să vezi cine se transformă cel mai bine? Nu vei ști niciodată ce urmează. Îți folosești rezonanța pentru a prevedea atacurile. Dacă mă lași să mă apropii suficient încât să te lovesc, o voi face. Acum continuă."

Ea clătină din cap, refuzând să se miște.

Expresia lui se întunecă. „Am spus să continui. "

„Eu nu sunt ca tine", spuse ea cu venin. „Dacă mă rănești ca să-mi dai o lecție, am nevoie de timp să-mi revin. Și când sunt epuizată, fac și mai multe greșeli. Nu rămân aici să văd cât de mult trebuie să mă rănești înainte să-ți amintești că o rană banală pentru tine mă poate paraliza. Ai noroc că nu ai făcut-o chiar acum."

Buzele lui se albiră. Ea se întoarse, ascunzând cuțitul și băgându-l în geantă.

„Asta nu e antrenament de luptă", spuse el când ea ajunse la ușă. „O să fii ucisă dacă nu înveți să te aperi. E singura cale de a supraviețui."

„Ei bine, oricare ar fi, ești un profesor groaznic", spuse ea, deschizând ușa și trântind-o în urma ei.

CAPITOLUL 41

Octobris 1786

RĂZBOIUL AVUSESE ÎNTOTDEAUNA UN RITM LENT, DAR odată cu venirea toamnei, acesta încetase aproape complet. Cele două tabere deţineau teritorii aproape egale. Porturile făcuseră o diferenţă semnificativă în puterea Eternal Flame, dar nu aveau nicio cale clară către victorie. Insula de Vest era şi mai verticală decât cea de Est. Modul în care turnurile şi clădirile se întrepătrundeau şi se intersectau făcea aproape imposibilă recucerirea fără a risca victime în masă.

Echilibrul actual se datora lui Kaine, dar era un impas fragil, deoarece nu aveau nicio idee când ar putea să se oprească sau, mai rău, să îi trădeze.

La reapariţia lui, presiunea din partea Ilvei şi a lui Crowther a crescut de zece ori, dar Helena nu avea nicio idee cum să facă progrese. Kaine era furios şi mereu în gardă în preajma ei, iar metodele sale de antrenament ofereau puţine oportunităţi, deşi era vizibil atent să nu o rănească din nou.

Sub privirea lui exigentă, ea a învăţat să-şi intensifice rezonanţa până când aceasta umplea aerul din jurul ei, simţind atacurile înainte ca acestea să lovească.

„În sfârşit", a spus el după ce ea a reuşit în cele din urmă să blocheze o lovitură cu viteza luminii fără să-şi piardă deloc echilibrul şi a urmat-o imediat cu un atac.

Era cel mai apropiat lucru de laudă pe care îl câştigase.

Se prăbuşi lângă perete, respirând greu. Muşchii antebraţelor şi bicepşilor îi erau dureroşi şi arşi de la toate transmutările metalice pe care le făcuse în repetate rânduri. Rezonanţa îi provoca dureri în nervi, creierul îi zumzăia, un bâzâit care îi făcea dinţii să o mănânce.

Nu era de mirare că Lila era mereu nervoasă când se întorcea.

Helena îşi flexă mâinile.

„Ai nevoie de un cuţit mai bun; aliajul acela nu e bun. Te încetineşte."

Ea îşi întoarse privirea. Afară ploua, apa curgând pe geamuri. Îi era atât de cald încât voia să iasă afară şi să se scalde în ploaia proaspătă de toamnă.

„Nu am rangul necesar pentru altceva", spuse ea.

Metalurgiştii din Rezistenţă aveau proiecte pentru ani întregi: unelte, arme de bază, echipament de rapel, armuri, proteze, fără a mai menţiona aşteptările ca ei să inventeze noi arme pe măsură ce războiul avansa. Fără ca Institutul să poată forma noi metalurgişti, cei pe care îi aveau erau o resursă critică. Generaţia care ar fi trebuit să înveţe meseria era fie în luptă, fie moartă. Toţi membrii Rezistenţei primeau echipament standard. Dacă nu puteau lupta cu acesta, nu puteau lupta ca alchimişti.

Obținerea de arme personalizate era visul alchimiștilor de luptă: arme forjate pentru a se potrivi perfect cu puterile de rezonanță specifice și stilul de luptă al proprietarului. Erau versatile, incredibil de ușoare și nu necesitau aproape niciun efort pentru a fi transmute. De asemenea, erau mult mai greu de apărat.

„Cum adică nu ai rangul? Nu ești membră a Flăcării Eterne?"

„Da", spuse ea încet.

„Credeam că asta făcea parte din pachet: juri să-ți dedici viața unui set de idealuri religioase absurde și primești o armă valoroasă în schimb."

Ea se uită fix la pantofii ei.

Era o tradiție a Ordinului Flăcării Eterne. Armele erau înmânate după ceremonia de jurământ, ca arme pentru apărarea idealurilor pe care se angajaseră să le susțină. Aveau o simbolistică profundă.

Dar când Helena s-a alăturat, era imediat după moartea Principatului Apollo. Mulți oameni se alăturaseră la acea vreme. Ea avea șaisprezece ani și abia începuse antrenamentul de bază. Noii membri care intrau imediat în luptă aveau o nevoie mai mare. Helena nici măcar nu știa ce tip de armă ar fi potrivit.

Chestiunea fusese uitată când ea a devenit vindecătoare. Armele erau pentru cei care luptaseră. Ea nu era și nu ar fi fost niciodată.

„Există nevoi mai urgente decât să-mi faci o armă specială pe care abia o voi folosi", spuse ea.

„Consider-o o nevoie urgentă acum. După șase ani, cu siguranță a fost timp", spuse el. „Câte săbii și armuri are Holdfast?"

Ea se încruntă. „Luc luptă în prima linie."

Kaine râse disprețuitor, strâmbând din buze. „Cu foc. Ia-ți un cuțit mai bun."

S-A ÎNTORS CU ACELAȘI cuțit.

Kaine era de cealaltă parte a camerei în clipa în care ea l-a scos. Mișcându-se imposibil, terifiant de repede, era chiar în fața ei. I l-a smuls din mână.

„De ce mai ai asta?", a șuierat el. „Ți-am spus să-ți iei unul nou."

Ea încercă să-l ia înapoi. „Nu pot să apar așa pe listă. Oamenii știu cu săptămâni înainte că vor fi testați. Ar fi evident dacă aș fi brusc prioritizată." Ea își înclină capul înapoi, privindu-l în ochi, și recită cuvânt cu cuvânt: „Cererea ta a fost respinsă. Ar ridica prea multe întrebări." "

Ferron părea că vrea să o sugrume. Ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să arunce cuţitul pe fereastră, dar apoi inspiră adânc.

„Atunci dă-mi aliajul tău rezonant", spuse el, trântind cuţitul pe masă.

„Ce?"

Ochii lui deveniseră reci ca gheaţa. „Sigur poţi face măcar asta?"

„Da, dar..." Era uluită.

„Ce?"

În afara Eternal Flame, armele personalizate erau extrem de scumpe. De aceea armele erau o astfel de onoare. Mai ales în timpul războiului, majoritatea metalurgiştilor care nu se alăturaseră efortului de război de o parte sau de alta fugiseră din Paladia şi îşi dusese talentele valoroase în ţări mai sigure.

Ea continuă să-l privească fără să spună nimic, până când el îşi întoarse privirea. „Poţi să o consideri o mulţumire pentru că mi-ai vindecat spatele."

Ea a profitat de ocazie. „S-a vindecat bine cicatricea? M-am întors să verific, dar tu..."

„E în regulă", a spus el cu voce aspră, ţinând postura rigidă. Capul îi era întors, astfel încât ea nu-i putea vedea decât maxilarul. „Abia o simt."

Ea expiră. „Bine. Mă temeam că poate ceva nu a mers bine şi de aceea nu ai venit..."

El se întoarse brusc spre ea. „Nu e treaba ta."

Ea se retrase. „Voiam doar să spun..."

„Du-te naibii, Marino." Vocea lui era mortal de blândă. „Nu sunt animalul tău de companie. Nu am nevoie de tine."

Înainte să apuce să răspundă, el scoase un plic din buzunarul interior şi îl aruncă pe masă, lângă cuţit, apoi ieşi furios.

Helena îşi ascunse cuţitul în buzunarul exterior al ghiozdanului şi porni la drum, vigilentă până trecu de primul punct de control; apoi încetini pasul, ignorând ploaia.

Ce spusese el despre matrice? Că nu îi contrazicea comportamentul, ci îi adăuga noi aspecte. Că îi era mai uşor să fie nemilos şi mai greu să reziste impulsurilor şi dorinţelor sale.

Petrecuse atâtea seri uitându-se la el, încât îl vedea şi când închidea ochii.

Calculat, viclean, devotat, hotărât, nemilos, infailibil, neezitant şi neclintit.

Ceea ce era obligat Kaine să facă nu era specificat şi, prin urmare, era lăsat la latitudinea lui. Fără îndoială, se credea inteligent, lăsându-şi această portiţă de scăpare.

Doar că Helena era cea care o exploatase.

Decizia de a refuza cererea lui Kaine de a primi o armă fusese un pariu. Ilva şi Crowther voiau să vadă ce ar fi făcut Kaine dacă i s-ar fi spus nu. Scuzele lor erau rezonabile, dar alegerea în sine fusese un test. Îl forţau să-şi arate cărţile, iar el o făcuse.

Helena făcea progrese.

Ar fi trebuit să fie mândră de asta, dar tot ce simţea era trădarea şi pericolul pe care le presupunea.

Clipi şi se trezi că ajunsese în grădina ploii. Pârâul era umflat, revărsându-se peste maluri. Apa curgea în jurul piedestalului Lunei, dar, în ciuda acestui fapt, chiar şi după luni de zile, turnul de rugăciune pe care îl construise încă stătea în picioare. Toate rugăciunile Helenei fuseseră respinse.

Îşi întinse mâna şi aproape le răsturnă ea însăşi.

Privi clădirile care se înălţau deasupra ei, ploaia stropindu-i faţa. Uneori încă o surprindea cât de frumos putea fi oraşul.

Chiar şi în ploaia torenţială, clădirile străluceau.

Privi din nou altarul abandonat.

Supravieţuieşte, îi spunea Kaine mereu. Singurul scop. Învăţa să lupte nu pentru a câştiga, ci pentru a scăpa. Ca şi cum ar fi fost o pradă.

Ştia foarte bine că, dacă ar fi ajuns vreodată la o confruntare între ea şi Kaine, ar fi murit. Indiferent cât de similare erau abilităţile lor, crima era exclusiv de competenţa lui.

Zâmbi amar la diferenţa dintre ei.

Numărul morţilor era reprezentarea numerică a eşecurilor ei. Toate vieţile pe care nu le salvase, toate eşecurile ei.

Pentru Kaine, era un semn al puterii. Victimele lui, chiar şi Principatul Apollo, reprezentau tot ceea ce îl făcea atât de valoros.

Erau inversul şi opusul unul altuia.

O vindecătoare şi un ucigaş, învârtindu-se încet, într-o atracţie şi respingere inexorabile.

PE MĂSURĂ CE REZISTENȚA A REINSTITUIT CONTROLUL asupra insulei, baza lor de operaţiuni s-a extins. Cartierul general rămânea cel mai uşor de apărat, dar forţarea unităţilor de luptă şi a transporturilor de provizii să traverseze insula de la un capăt la altul era o risipă de timp şi resurse. Acum exista o bază secundară de comandă lângă porturi, cu un spital secundar acolo. Matron Pace era staţionată acolo pentru a o pune în funcţiune.

Asta însemna că Luc venea mai rar. Chiar şi Crowther era adesea plecat.

Ea i-a dus raportul lui Ilva, care nu părăsea niciodată sediul central.

„Ei bine?", a întrebat Ilva când Helena a intrat în biroul ei.

„Mi-a cerut aliajul meu", a spus Helena, aşezându-se în faţa biroului şi înmânându-i plicul. „A spus că se va ocupa de asta."

Ilva ridică privirea, cu o sclipire ca razele soarelui în ochii ei albastru-pal. „Aşa a spus?"

Helena se uită la unghiile ei. Unghiile erau pătate de murdărie, iar pielea ei era verde de la tăieturi. „A spus că e în semn de mulţumire pentru că l-am vindecat."

„Sunt sigură." În tonul Ilvei se simţea o notă melodică de sarcasm.

Helena îşi muşcă buza. Ura astfel de raportări, în care trebuia să dezvăluie toate conversaţiile şi interacţiunile ei, să prezinte cuvintele lui Kaine, indiciile lui, lipsa lui de indicii. Să-i lase pe Ilva sau Crowther să-l analizeze ca şi cum ar fi făcut o fel de vivisecţie emoţională, identificându-i slăbiciunile şi vulnerabilităţile, astfel încât Helena să poată fi trimisă înapoi pentru a încerca să le exploateze cu mai mare precizie.

„Altceva?"

Ridică privirea şi o văzu pe Ilva studiind-o atent. Bruscheţea se topise după ce Kaine reluase antrenamentul ei. Acum că Helena avea un potenţial util, merita din nou timpul lor.

„La felul în care merg lucrurile, nu cred că ar trebui să excludem posibilitatea ca Ferron să mă omoare."

Ilva se îndreptă, buzele ei subţiri dispărând. „Ceri să fii retrasă, Marino?"

Vocea ei deveni brusc intensă.

Helena simţi un nod în gât şi scutură din cap.

„Nu. Avem nevoie de informaţii. Eu doar... vreau să ştiu ce ar trebui să prioritizez. Elain este probabil cea mai potrivită pentru a mă înlocui, dar mai are

multe cunoştinţe medicale de bază de învăţat, fără a mai pune la socoteală unele tehnici de vindecare mai avansate pe care se teme să le practice.

Nu este la fel de motivată. Cred că Consiliul va trebui să o desemneze oficial ca înlocuitoare a mea, pentru ca eu să o pot presa mai mult."

„Voi vorbi cu Jan şi voi examina rapoartele spitalului. Ar fi util dacă ai putea face o listă cu domeniile care au cea mai mică redundanţă."

„Bine." Vocea Helenei era rigidă şi mecanică. Îi veni o idee. „Shiseo... el e metalurgist. Aş putea să-l rog să-mi testeze rezonanţa pentru aliajul meu?"

Ilva tuşi. „Dacă doreşti."

Helena se ridică să plece.

„Helena", o chemă Ilva încet, chiar când ajunsese la uşă.

Se opri, uitându-se înapoi. Expresia Ilvei era de necitit.

„Spune-mi, care e strategia ta cu Ferron acum?"

Helena se opri, simţindu-se obosită. Nu-şi putea aminti când fusese ultima oară când nu se simţise obosită. Se sprijini de uşă, lăsând-o să o susţină.

„Cred că... mă doreşte. Tratarea matricei a schimbat lucrurile între noi, dar el ştie ce fac." Înghiţi cu greu. „Este foarte obsesiv în privinţa lucrurilor. Cred că a fost întotdeauna aşa, dar matricea agravează situaţia.

Dacă lucrurile merg conform planului, va fi bine pentru noi. Nu cred că va abandona vreodată Flacăra Eternă. Dorinţa pare esenţială pentru el, iar el ştie că a mea depinde de supravieţuirea Flăcării Eterne. Dar, având în vedere cât de departe este dispus să meargă pentru a-şi atinge scopurile, aş spune că există şansa să distrugă orice îi stă în cale. Asta m-ar putea include şi pe mine. "

Ilva tăcea, continuând să o privească pe Helena.

Helena se simţea vulnerabilă, ca şi cum ar fi fost jupuită şi acum era ţinută sub observaţie. „Poate că exagerez."

Ilva se uită în jos, spre biroul ei, luând un prespapier de sticlă şi rotindu-l în mâini. „Ai făcut mult mai mult decât mă aşteptam."

Asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine?

Stând acolo, Helena credea că ar trebui să simtă ceva, dar, în schimb, inima ei părea să se comprime în piept, devenind din ce în ce mai mică şi mai dură pe zi ce trecea. Obişnuia să creadă că are atât de multe de oferit încât nu ar putea rămâne niciodată fără, iar acum se simţea ca un ulcior răsturnat, cu o ceaşcă nerăbdătoare care aştepta ultima picătură.

„Nu sunt...” începu ea, apoi se opri. Răsuci inelul de pe deget. „Cred că se simte singur.”

Ilva se îndreptă, ridicându-se câțiva centimetri în scaun. „Sper că nu te atașezi, Helena. Flacăra Eternă depinde de tine pentru a-și continua misiunea. Dacă ești compromisă, ar trebui să o spui.”

Helena clătină din cap, regretând comentariul. „Niciodată. Loialitatea mea va fi întotdeauna față de Flacăra Eternă.”

Ilva rămase circumspectă. „Știi”, spuse ea încet, „nu pot să-l țin pe Luc și unitatea lui departe de cele mai grele lupte decât dacă știm care vor fi acestea.”

Inima Helenei îi sări în gât. „Știu.” Vocea îi era strânsă. „Fac tot ce pot. Nu voi face niciodată nimic care l-ar putea pune în pericol pe Luc.”

Ilva se înmui. „Bine, atunci. Poți pleca.” Îi făcu semn cu mâna să plece și se întoarse la dosarele ei.

Helena se întoarse și râse sec. „Știi, tocmai mi-am dat seama că, dacă voi reuși, îl vei controla pe Ferron în același mod în care îl folosești pe Luc pentru a mă controla pe mine. Îmi pare rău pentru el.”

Ilva nu o privi. „Ei bine, el o merită mai mult decât tine.”

CAPITOLUL 42

Octobris 1786

CÂND HELENA L-A RĂSPUS PE SHISEO DACĂ POATE să-i testeze rezonanța pentru un aliaj de armă, el păru surprins de cerere.

„Nu știi?” întrebă el, ridicând privirea în timp ce regla temperatura sub un alambic.

„ „Nu am apucat să o fac”, a spus ea, încercând să facă cererea să pară întâmplătoare. Shiseo era un colaborator excelent, dar era extrem de rezervat. Nu vorbea niciodată despre el însuși sau despre Imperiul de Est, cu excepția cazurilor specifice muncii lor.

„Nu-i nimic dacă nu ai timp”, a spus ea. „E mai mult din curiozitate.”

Shiseo clipi încet. Expresiile lui erau și mai greu de descifrat decât ale lui Kaine. „Amintește-mi, din ce parte ești?”

Helena expiră, degetele ei alunecând peste manualul medical pe care îl citea. Avusese o idee pentru un medicament injectabil pentru situații de urgență în care

inima avea nevoie de stimulare intensă, dar nu era sigură de compoziția pe care o dezvoltase.

„Etras. E în sud. În largul mării. Semiluna de insule dintre cele două continente. Nu sunt mulți alchimiști acolo, deoarece nu există prea mult metal și nici lumithium."

„De aceea ai venit în Paladia?"

Ea dădu din cap fără să ridice privirea. „Tatăl meu credea că repertoriul meu era prea special pentru a fi irosit acolo."

Shiseo scoase un mic mormăit misterios și dădu din cap. „Voi aduce setul meu pentru a te testa, dar aș dori să-ți cer o favoare, dacă se poate."

Ea se îndreptă și acum îl privea cu curiozitate. „Desigur."

„Metalele din sângele acelei femei de acum câteva luni. Am auzit despre ele. Pot să încerc să le identific?"

Helena rămase cu gura uscată la această mențiune întâmplătoare despre Gettlich. Nu avea habar că Shiseo era la curent cu evenimentul, cu atât mai puțin că era suficient de informat încât să fi observat că din corp fusese recuperat ceva neobișnuit. Mai mulți metalurgiști încercaseră să identifice toate urmele de metale și compuși găsiți în probele de sânge, fără succes.

Expresia lui Shiseo nu se schimbase; avea aceeași privire blândă ca întotdeauna. „Am auzit că unele nu sunt identificate."

„Voi cere o probă."

Când Shiseo s-a întors în laboratorul Helenei, a adus o cutiuță plină cu flacoane de sticlă, fiecare conținând compuși și metale pure, etichetate cu o scriere pe care Helena nu o putea citi.

Le-a aranjat în rânduri. „Acestea" – a arătat spre cele mai apropiate – „sunt metale paladiene obișnuite. Acestea" – a arătat spre al doilea și al treilea rând de compuși – „sunt puțin mai rare. Vom vedea."

Le-a scos una câte una, iar Helena și-a folosit rezonanța pentru a le manipula în sfere goale, în timp ce el cronometra. Apoi, el și-a folosit repertoriul remarcabil de vast pentru a le tăia în sferturi și a examina uniformitatea distribuției ei, ordinea structurii, notând fiecare aspect pe un grafic.

Dacă unele erau notate mai jos decât altele, exista o formulă matematică pentru a calcula nivelul de emanații de lumitiu necesar pentru a echilibra rezonanța potențială a aliajului, astfel încât să se potrivească cu nivelul de bază al alchimistului.

„Ai un repertoriu interesant”, spuse el cu vocea sa liniștită, în timp ce treceau la al treilea rând de flacoane. „Foarte neobișnuit. Ai o atenție deosebită la detalii. Mă surprinde că nu ești metalurgist.”

„Nu eram sigură ce să fac”, spuse ea, înmânându-i o altă probă de metal pentru evaluare. „Simțeam că, indiferent ce aș fi ales, cineva ar fi fost dezamăgit. Toată lumea...” Își flutură degetele, dar, dându-și seama că gesticulează, le plie în poală. „Toată lumea voia multe de la mine, iar eu nu sunt sigură că am știut vreodată ce voiam.” Ridică din umeri. „Probabil că a fost bine că nu am știut, deoarece în final nu a contat.”

Shiseo nu a răspuns. Studia notițele pe care le luase, apoi s-a uitat la ea, fixându-și privirea pe mâinile ei încrucișate. „Nu cred că o armă din oțel ți s-ar potrivi.”

„Ce?” Rezonanța ei atât pentru oțel, cât și pentru fier era excelentă. Nu era niciun motiv pentru care să nu fie perfect potrivită pentru un aliaj de oțel, era specialitatea majorității metalurgiștilor. Aproape toate armele din Paladia erau din oțel.

„Ești excepțională cu titanul. L-am întâlnit odată pe maestrul breslei titanului și nici măcar munca lui nu era atât de perfectă.” Apoi luă o bucată din munca ei cu nichel, studiind-o și pe aceasta. „Ai încercat vreodată aliajul de nichel-titan?”

Ea a dat din cap.

„Ar fi o armă mai bună pentru tine. Foarte ușoară. Ai irosi energia cu oțelul.”

„Nu este pentru o armă”, a spus Helena repede. „Este doar... curiozitate.”

Shiseo a făcut un mic clic cu limba. „Ei bine... dacă ai vrea o armă, ți-aș recomanda să folosești nichel și titan. Nu te limita la ceea ce fac paladianii.”

Nu-și putea imagina să-i dea lui Kaine Ferron, moștenitorul breslei fierului, un aliaj rezonant fără fier. Titanul și nichelul s-ar putea să nici nu se afle în repertoriul lui. I-ar cere o armă pe care el nu o poate simți sau transmuta. Ar părea o amenințare.

După câteva rugăminți, Shiseo a consimțit în cele din urmă să scrie și un aliaj de oțel.

Era gata să arunce aliajul de titan, dar Crowther i-a cerut să-l includă. Voia să vadă ce va face Kaine.

ELAIN NU A URMAT NICIUN antrenament nou.

Când Helena a încercat să adauge sesiuni suplimentare de antrenament și o excursie săptămânală de căutare de hrană, Elain a depus o plângere oficială la Falcon Matias, spunând că era suprasolicitată și că nu fusese niciodată de acord să fie farmacistă. Desigur, Matias nu numai că i-a dat dreptate lui Elain, dar a vrut să știe cum și de ce Helena era farmacistă și cine aprobase acest lucru.

S-a impus o moratorie asupra muncii de laborator a Helenei, iar următorul lucru pe care l-a aflat a fost că nu mai era deloc laboratorul ei, ci al lui Shiseo, iar Ilva a făcut-o pe Helena să treacă drept asistentă de laborator, însărcinată cu efectuarea de comisioane și aducerea de provizii din mlaștini pentru el.

Erau doar chichițe tehnice și era mai bine decât să fie interzisă în chimie, dar totuși se simțea ca o lovitură.

Singura ei consolare era anticiparea unui cuțit personalizat. Îi dăduse aliajul lui Kaine, iar el îl luase fără să comenteze.

Era greu să-și tempereze așteptările. De fiecare dată când folosea vreun fel de unealtă sau armă, se întreba cum ar fi să țină în mână ceva creat special pentru ea. Lila își trata armele ca pe niște copii, le dădea nume, le răsfăța, petrecea ore întregi îngrijindu-le, asigurându-se că erau în stare perfectă. La fel proceda și cu proteza și armura ei. Erau atât de personalizate, încât deveniseră o extensie a ei.

Cu toate acestea, Kaine nu a făcut nicio referire la cuțit. Helena a început să-și reprime gândul, ca să nu simtă o undă de dezamăgire de fiecare dată când îl vedea.

În cele din urmă, el a decis că era „acceptabilă” la forme și a trecut la atacuri și tehnici specifice abilităților ei.

„Încă o faci greșit”, a spus el, ridicându-se și apropiindu-se de ea. „Ideea este să ținteşti tendoanele. Începi de jos.

Achilles stâng, apoi interiorul coapsei drepte; ei cad, iar lama ta este acolo pentru a-i prinde prin gât și în craniu. Atunci vei lovi cu pumnul în pieptul lor și vei smulge talismanul.”

El a demonstrat din nou, dar ea continua să scape cuțitul. Atacul nu era complicat, dar manevrarea cuțitului trebuia făcută cu mâna ei liberă, astfel încât mâna dreaptă să poată efectua transmutarea umană la final.

Trei forme de transmutare în câteva secunde, folosind mâna ei nedominantă, îi testau limitele coordonării.

El se așeză în spatele ei. Faptul că nu-l putea vedea o făcea să conștientizeze cât de aproape era.

A urmat o pauză înainte ca mâinile lui să o cuprindă pe ale ei, degetele lui atingându-i interiorul încheieturilor, spatele ei lipindu-se de pieptul lui.

Îl simțea prin rezonanța ei și, chiar dacă nu îl atingea direct, era atât de încântată de rezonanța ei constantă, încât aceasta forma un tor de energie în jurul ei. A încercat să-l blocheze, dar era prea epuizată pentru a atenua doar cuțitul.

Brațele lui au alergat pe lungimea brațelor ei în timp ce o ghida într-o lovitură joasă, mâna ei stângă înclinându-se pentru a prinde un tendon, transformând cuțitul ei într-o curbă, apoi, cu o mișcare rapidă a încheieturii mâinii în sus, folosind o lamă dreaptă pentru a tăia tendonul piciorului opus. În aceeași mișcare ascendentă, lama s-a lărgit într-un vârf brutal menit să maximizeze leziunile cerebrale.

Apoi i-a împins cealaltă mână înainte într-un pumn brutal în aer. Cu rezonanța ei în spate, ar fi trecut direct prin os și ar fi găsit un talisman.

„E o singură mișcare", a spus el, cu vocea aproape de urechea ei. Un fior i-a străbătut stomacul. Helena abia putea auzi cuvintele lui peste bătăile propriului inimii. „Fii rapidă. Lovește cât mai multe puncte poți. Tendoanele sunt cea mai bună metodă de a-i încetini. O lamă în creier îi va doborî pentru câteva secunde, cel puțin, și îi va dezorienta pentru mai mult timp. Chiar dacă ratezi talismanul, nu își vor reveni imediat. Regenerarea se va concentra pe creier. Dar dacă ratezi lovitura, ești moartă."

El îi arătă mișcarea încă o dată, mai întâi încet, apoi mai repede, pentru a demonstra lovitura ascendentă a unui contraatac care trebuia să fie fluid și rapid ca fulgerul.

„Simți acum?", o întrebă el, cu voce joasă, căldura respirației sale lângă urechea ei, mângâindu-i părul, făcând imposibilă concentrarea.

Ea nu credea că el o ajuta deloc. Simțea o presiune intensă care creștea în interiorul ei ori de câte ori el era aproape, un fel de disperare frenetică, ca și cum ar fi înotat spre suprafață, fără să o atingă vreodată.

Ea dădu din cap tremurând, iar mâinile lui se desprinseră de încheieturile ei.

„Mai încearcă o dată."

CÂND CLOPOTUL TURNULUI sună, aerul vibră. Un avertisment de atac sau un apel la pregătire. Pentru ca luptătorii să iasă și spitalul să se pregătească.

Sirene din hol au început să sune atât de tare încât îi despicau capul, în timp ce Helena se grăbea spre spital.

„Ce știm?”, întrebă ea în timp ce își lega șorțul și își scotea mănușile pentru a-și spăla și steriliza mâinile.

Orice s-ar fi întâmplat, s-a întâmplat fără avertisment. În mod normal, de îndată ce începeau lupte importante undeva, se trimiteau mesaje către sediul central și spitalul era pregătit. De data aceasta, sirenele trecuseră direct la alertă maximă.

„Nimic încă”, a spus Pace în timp ce dirija medicii. Se întorsese de la celălalt spital cu doar câteva zile în urmă, epuizată până la oase, dar nu încetase niciodată să lucreze.

Asistenții și asistentele se grăbeau, asigurându-se că totul era pregătit.

Clopotul încă suna.

„Mă duc la poarta principală să aflu ce se întâmplă”, a spus Helena în cele din urmă.

În curte, fără zidurile care să acționeze ca o barieră pentru sunet, putea simți sunetul clopotului Turnului în dinți, ritmul său lent vibrând în stomac.

Zgomotul s-a oprit în cele din urmă când a ajuns la porți. Erau zeci de soldați și gardieni, toți așteptând ordine. Chiar și Crowther stătea ascuns, curios ca toți ceilalți.

„Știi ce s-a întâmplat?”, l-a întrebat Helena pe un gardian.

„Ambuscadă”, răspunse el, cu ochii ațintiți spre stradă. „Nu știu mai mult de atât. Două echipe au plecat. Asta e tot ce știu. Nu am auzit nimic altceva.”

În spatele porții se auzea agitație.

Apoi îl auzi pe Luc, cu vocea plină de furie. „Dați-mi drumul. Lăsați-mă să plec!”

Apoi se auziră și alte voci. Strigăte de „Atenție!” și „Țineți-l!” și un șuierat al flăcărilor.

„Lăsați-mă să plec!”

Helena se îndreptă instinctiv înainte, împreună cu alți zeci de oameni.

A fost o explozie de foc când a ieșit din poartă și a văzut aproape o duzină de oameni încercând să-l tragă și să-l lupte pe Luc spre sediul central. Soren, Sebastian, Althorne și alți câțiva din unitatea lui Luc îl țineau de brațe și picioare, încercând să-l imobilizeze la pământ.

Luc fusese dezarmat, dar nu puteau să-i scoată inelele de aprindere de pe degete. Focul a scos scântei, dar a dispărut brusc când Crowther s-a repezit înainte. Mâna lui stângă a măturat aerul și a stins flăcările în timp ce strângea pumnul.

„Marino, pune-l jos!” a strigat Crowther.

„Ai părăsit-o! Lasă-mă să plec!” Focul alb a explodat din Luc, flăcările sfâșiind în toate direcţiile, violente şi necontrolate, alimentate de furie. Luc s-a ridicat în picioare.

O limbă de metal a ţâşnit, braţul lui Althorne s-a retras brusc, Luc a căzut la pământ şi mai multe persoane s-au năpustit din nou asupra lui. Focul a izbucnit şi a dispărut.

„Marino!”, a mârâit Crowther.

Luc s-a aruncat violent, eliberându-şi o mână, şi un zid de foc a ţâşnit în toate direcţiile. L-a lovit pe Crowther, care s-a izbit de perete cu un zgomot înfiorător.

Toată lumea a îngheţat, inclusiv Luc.

„Nu am vrut să...” Încă încerca să se elibereze. „Lasă-mă să plec...”

Helena se întinse spre el.

„Au luat-o pe Lila”, spuse el, luându-i mâna fără ezitare.

Ea strânse puternic, rezonanţa străbătându-i braţul. Trădarea îi străfulgeră ochii, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Bărbaţii care îl ţineau pe Luc la pământ îl lăsară cu precauţie. Helena a căzut în genunchi, îngenunchiându-se lângă el, cu degetele alunecând în cavitatea occipitală a craniului său pentru a se asigura că nu se va trezi.

Era plin de vânătăi şi acoperit de sânge. Jumătate din unghiile sale lipseau.

Soren nu s-a ridicat; era prăbuşit lângă Helena. Unul dintre ochii lui era vânăt.

„Duceţi-l înăuntru şi ţineţi-l inconştient”, spunea Althorne. „Nu vreau ca băiatul să se trezească până nu aflăm ce s-a întâmplat cu Bayard. Cineva să-l ducă pe Crowther la spital.”

Althorne avea vânătăi mari pe o parte a feţei, o zgârietură pe obraz, de parcă ar fi fost zgâriat. Câţiva soldaţi îl ridicară cu grijă pe Luc şi începură să-l ducă înăuntru.

Helena era încă îngenuncheată pe pământ.

Lila fusese răpită. Orice s-ar fi întâmplat în continuare, implicaţiile erau îngrozitoare.

Lila ca necrothrall, toată priceperea ei în luptă îndreptată acum împotriva Flăcării Eterne. Împotriva lui Luc. Sau Lila într-un laborator, folosită pentru experimente.

„Pot să plec?”, spuse Soren, cu vocea înăbuşită, dar tremurândă de emoţie. Se uita la Althorne cu o expresie de parcă ceva i-ar fi fost scos din interior.

Althorne îşi aşează mâna mare pe umărul îngust al lui Soren. „Până o recuperăm pe Lila, tu eşti paladinul principal. Nu te putem pierde şi pe tine."

„Mi-au răpit sora geamănă", spuse Soren, privind spre restul insulei. „Trebuie să-i aduc trupul înapoi."

„Sunt trei echipe care o urmăresc. Dacă poate fi salvată sau recuperată, va fi.

Trebuie să facem un raport şi să ne pregătim. Iar tu trebuie să-ţi protejezi Principatul. Ştii unde ar vrea sora ta să fii."

A sosit o targă pentru Crowther, iar Helena a urmat-o.

În spital, Elain era deja aplecată peste Luc, vindecându-i rănile minore şi întrebând dacă poate să-l trezească. I s-a interzis cu severitate.

Helena s-a concentrat asupra lui Crowther. Purnell, infirmierul cu faţa blândă, se grăbi să o ajute. Avea o tăietură pe faţă, dar braţul paralizat suferise cea mai gravă leziune, fiind rupt la cot.

Când Helena începu să-i blocheze nervii, aşa cum făcea de obicei, descoperă de ce braţul lui era paralizat. Avea o fractură veche a humerusului, iar în momentul în care se rupse, nervul radial fusese secţionat. Fisura era mică; orice vindecător ar fi putut-o repara.

Leziunea era veche acum, iar conexiunea nervului cu muşchiul murise. Helena nu era sigură câtă dexteritate putea fi recuperată, dar cu siguranţă ceva era mai bine decât nimic. Dacă ziua aceea dovedise ceva, era că Rezistenţa avea nevoie disperată de alchimişti ai flăcării.

Ea a reparat nervul secţionat împreună cu cotul rupt.

Tocmai terminase când a auzit strigăte.

„Au prins-o! Bayard. O aduc aici!"

Un grup de luptători a intrat practic în fugă în spital cu targa. S-a văzut o străfulgerare de păr blond pătat de sânge. Vocea lui Pace s-a ridicat deasupra haosului.

Helena abia auzea vocile. S-a îndreptat instinctiv spre Lila în timp ce medicii o transferau de pe targă pe un pat de spital. Unul dintre ei ţinea ferm un tifon pe partea laterală a gâtului Lilei.

Alte răni.

Prioritate.

Marino, vindec-o. Cu orice preţ.

Nu era sigură cine a dat acel ordin final. Nu conta cu adevărat. Nu era nevoie să i se spună.

Lila era acoperită de sânge şi, chiar înainte ca Helena să o atingă, putea vedea oasele rupte. Avea răni uriaşe pe toată partea dreaptă a pieptului, care treceau direct prin armura ei.

În momentul în care rezonanţa Helenei a atins-o, a simţit-o.

Lila urma să moară dacă cineva nu înşela moartea, şi repede.

Plămânul drept fusese perforat în repetate rânduri de muşcături. În cavitatea toracică se adunase sânge. Avea leziuni la rinichi, iar ficatul era perforat. Coastele îi erau zdrobite. Pierduse foarte mult sânge.

Era un miracol că era în viaţă.

Helena nu avea timp să fie delicată cu rezonanţa ei. Era o cascadă de defecţiuni interne pe care le oprea, dar totul se întâmpla prea repede şi erau prea multe lucruri de făcut simultan. Medicii îi tăiau armura distrusă cât de repede puteau, toţi încercând să lucreze unul lângă altul fără să se încurce.

Echipa de recuperare fusese grav rănită.

„Blackthorne era la comandă", spuse cineva. „Psihopatul ăla nenorocit."

Helena auzea agitaţia din spatele ei, dar nu se putea preocupa de nimeni altcineva în afară de Lila.

Dacă Lila murea, la fel se întâmpla şi cu Luc. Poate nu imediat; dacă nu mai vedea niciodată un câmp de luptă, fizic ar fi supravieţuit, dar în fiecare zi, puţin câte puţin, vina şi durerea l-ar fi ucis.

„Să nu îndrăzneşti să mori", spuse ea, împingându-şi vitalitatea prin rezonanţă, într-o încercare disperată de a o împiedica pe Lila să se stingă, forţând bătăile slabe ale inimii să continue. „Să nu îndrăzneşti! Elain. Am nevoie de Elain! Şi de un medic! Unde sunt toţi?"

Elain apăru, cu mâinile pline de sânge. „Deja sunt..."

„Nu-mi pasă", o întrerupse Helena. „Stai lângă capul ei. Am nevoie să o ţii să respire şi să nu-i laşi inima să se oprească! Înţelegi? Am nevoie de ambele mâini pentru a o vindeca şi trebuie să ştiu că respiră şi că inima ei bate în timp ce lucrez."

Aşteptă până când simţi că rezonanţa ezitantă a Elain prelua ritmul bătăilor inimii Lilei, respiraţia ei greoaie, în timp ce ultima parte a armurii Lilei era în sfârşit îndepărtată din calea Helenei şi ea putea lucra cu uşurinţă.

Un medic apăru lângă ea. Helena îi dădu din cap în semn de aprobare.

„Am nevoie de patru flacoane din tonicul pentru suplimentarea sângelui din dulap. Trebuie să i le administrezi fără să o sufoci.”

„Nu avem voie să...”

„Am nevoie de mai mult sânge! Dacă nu pot regenera mai mult, această vindecare o va ucide, iar dacă o fac fără tonice, va eşua altceva. Nu am suficiente mâini. Fă-o acum!”

Era o muncă intensă şi delicată. Viziunea Helenei era înceţoşată, iar rezonanţa ei îi ardea interiorul oaselor în timp ce se lupta să o stabilizeze pe Lila. Elain spunea ceva despre o crampă la mână. Helena i-a spus să tacă.

Când Lila a încetat în sfârşit să se simtă pe marginea morţii, Helena a vrut să plângă de uşurare. Fusese atât de aproape. Nu putea spune nimănui cât de aproape.

Se aplecă peste Lila, cu mâinile acoperite de sânge, şi îi atinse obrazul pentru o clipă.

„Poţi să te opreşti”, îşi aminti în sfârşit să-i spună lui Elain.

Punctiile care acopereau pieptul Lilei erau piele transformată grosolan. Vor rămâne cicatrici, pentru că corpul Lilei se va concentra pe recuperarea vitală, dar ea va trăi. Elain dispăru, astfel încât asistentele şi infirmierii să poată prelua controlul.

Degetele Helenei tremurau incontrolabil în timp ce strângea mâna Lilei. „Idiotule. Ştii că nu ai voie să mori.”

Genunchii i s-au îndoit. A căzut pe podea, cu capul sprijinind de salteaua patului de spital. Lila avea încă cel puţin douăzeci de oase rupte, fracturi la ambele picioare. Jumătate din degete îi erau rupte, dar inima Helenei bătea prea tare ca să poată gândi limpede.

„Marino, poţi să...” Pace o striga de la un alt pat.

Încercă să ridice capul, dar nu se putea mişca. Tot corpul îi era greoi. De ce era atât de greu?

„Pace, verifică-l pe Marino.”

Era vocea lui Crowther?

Încercă să privească în sus, dar în schimb lumea se înclină într-o parte. Putea vedea picioare mişcându-se sub rândurile de paturi de spital. Pete de sânge pe podea.

Se ridica în sus.

„Haide, Marino, nu dormi aici”, spunea Pace în timp ce o ridica în picioare. Mai era cineva şi de cealaltă parte. Capul îi atârna şi îl văzu pe Crowther privind-o de la unul dintre paturile de spital.

Trecură printr-o ușă în dulapul cu dosare pe care Pace îl folosea ca birou.

„Aici, Sofia. Mulţumesc, mă descurc de aici”, spunea Pace în timp ce Helena era aşezată pe un pat de campanie.

Helena știa, vag, că mersese prea departe.

De obicei era prudentă, dar de data asta nu avusese de ales.

Era atât de rece şi de obosită. Păturile erau trase şi aranjate în jurul ei. Auzi vocea lui Pace, care o numea o fată proastă şi fără minte.

Helena voia doar să doarmă câţiva ani.

Simţi un ac în braţ. Îi provoca mâncărimi pe piele şi, când încercă să-l transforme, mâna îi fu respinsă.

„Cea mai rea pacientă pe care am avut-o vreodată.”

Întunericul dens ca catifeaua înghiţi lumea.

CAPITOLUL 43

Octobris 1786

SPITALUL DEVENISE LINIŞTIT CÂND HELENA s-a trezit. Se simţea slabă ca un pisoi. A rămas nemişcată până când Pace a intrat.

„Cum se simte Lila?”, a întrebat ea, cu o voce abia mai mult decât un şoaptă.

„Se recuperează”, a răspuns Pace cu voce aspră. „E un miracol că a supravieţuit. Totul datorită gândirii rapide şi salvării îndrăzneţe a echipei de recuperare.” Şi-a curăţat gâtul. „Toţi vor primi medalii pentru curaj şi au fost chemate mai multe servicii Ember, pentru a dedica rugăciuni de mulţumire lui Sol pentru harul său în salvarea ei.”

Helena se uită fix la tavan. „Cât timp am dormit?”

„Trei zile.” Pace se duse la biroul ei, răscolind zgomotos un sertar fără să scoată nimic. „Ţi-am spus că eşti în carantină. Toate căutările alea te expun prea mult la intemperii, cred.”

Ochii Helenei ameninţau să se închidă din nou. „Mulţumesc.”

„Fac ce pot. Crowther vrea să te vadă când te trezeşti”, spuse Pace. Începu să plece, dar apoi se opri. „Lila Bayard nu este singura persoană a cărei pierdere ar afecta grav Rezistenţa. Le-am spus asta lui Ilva, Crowther şi Matias de nenumărate ori, deşi nu pot spune că m-au ascultat, dar poate tu o vei face. Există talente rare care nu ar trebui irosite, chiar dacă sunt trecute cu vederea.”

Când Helena ieşi, Luc stătea lângă Lila, care zăcea atât de nemişcată încât abia părea să respire. Lila era mai înaltă decât majoritatea oamenilor, dar părea micşorată fără armura ei. Era înfăşurată în bandaje îngrijite, umplute cu unguente pentru a uşura durerea şi sensibilitatea ţesutului nou. Respiraţia ei era lentă şi greoaie, dar Helena nu trebuia decât să-i atingă uşor mâna Lilei cu degetele pentru a simţi că semnele vitale erau stabile.

Stătea lângă pat, cu degetele abia atingând mâna Lilei.

Luc se uita fix la faţa Lilei. Ochii lui erau mari, cu cearcăne albastre-violet sub ei, în timp ce ţinea mâna paladinei cu ambele mâini. Soren era în cealaltă parte a spitalului, postat lângă uşi.

Paladinii erau la fel de intrinseci ca şi Holdfasts în istoria şi tapiseria naţiunii. Ţara a fost numită după ei, în semn de recunoaştere a rolului lor vital în primul Război Necromantic. Odată cu trecerea secolelor, rolul lor a devenit treptat unul mai mult ceremonial.

Lila era însă ceva cu totul nou, un talent unic în viaţă. Părinţii ei doreau ca ea să aibă toate şansele de a ajunge la măreţia rezervată în mod tradiţional fiilor. Lila a fost înscrisă exclusiv în programul de luptă, antrenându-se pentru a se alătura cruciadelor şi a experimenta lupta reală când avea doar cincisprezece ani, în timp ce Soren urma un program dublu la Institut, la fel ca Luc. Soren ar fi fost considerat un excelent alchimist de luptă dacă sora lui geamănă nu ar fi fost concurenţa lui, dar nimeni nu se compara cu Lila.

Când Lila s-a întors după un an de cruciadă, a avut loc o procesiune. Helena nu o cunoştea pe Lila atunci, în afară de faptul că era sora lui Soren.

Ea a descălecat de pe cal, şi-a scos casca şi a rămas în picioare, strălucitoare, ca o zeiţă ieşită din mit. Părul ei blond era aranjat în jurul capului ca o coroană, iar ea i-a prezentat armele lui Luc, care stătea în picioare, arătând de parcă ar fi fost lovit de fulger, până când Soren l-a lovit cu piciorul în gleznă.

Luc, care fusese întotdeauna un pic cam glumeţ în ceea ce priveşte antrenamentul de luptă şi disprețuitor faţă de ideea de paladin, a dezvoltat o pasiune pentru aceasta peste noapte. A început să dispară constant de la sesiunile de studiu şi evenimentele sociale pentru a se antrena cu Lila.

Interesul lui era atât de evident încât Helena şi Soren se simţeau jenat doar privindu-l, dar înainte ca ceva să se întâmple, Principatul Apollo a murit.

Lila își petrecuse întreaga viață antrenându-se pentru a deveni paladin. Soren nu era deloc pregătit, iar Sebastian Bayard, oricât de capabil era, tocmai își încălcase jurămintele, fiind absent când Apollo a fost ucis.

Lila a depus jurămintele. Să-l protejeze pe Luc cu viața ei, să moară pentru el. Luc nu avea de ales decât să le accepte. Orice ar fi existat sau nu între ei a fost îngropat sub greutatea acelor jurăminte.

„Îmi pare rău...", spuse Luc, cu o voce abia mai mult decât un șoaptă. „Mi-am pierdut capul când am văzut că o ia."

Expresia lui era ametită, iar ochii lui albaștri păreau să nu vadă camera din jurul lor. Helena cunoștea acea privire. Se întorsese în acel moment, retrăindu-l iar și iar, analizându-l în fiecare clipă în care ar fi putut face lucrurile altfel.

„Era după mine. Chimera. Nu am reușit să scot sabia la timp. Ar fi trebuit să folosesc focul." Scutură din cap. „Nu știu de ce nu am făcut-o. A fost atât de rapid. Lila s-a aruncat în fața mea și am auzit sunetul când a mușcat-o..."

Vocea lui se stinse.

Oamenii erau adesea așa în spital; eșecurile lor se revărsau din ei.

„Îi curgea sânge din gură, dar nu a țipat – i-a spus lui Soren să mă țină. A fugit cu ea și eu... ar fi trebuit să folosesc focul..." se înecă. „Soren nu m-a lăsat să plec și eu..."

„O să fie bine, Luc", spuse Helena. „Toate semnele vitale sunt stabile. Nu are leziuni permanente."

El dădu din cap brusc, cu ochii încă fixați pe fața Lilei.

„Când eram copil", spuse el, cu voce aspră, „obișnuiam să cred că nu era corect ca toate războaiele adevărate să se fi terminat înainte să mă nasc. Obișnuiam să mă tem că voi fi unul dintre Principatele pe care toată lumea le-a uitat, pentru că nu s-a întâmplat nimic." El privi în jos; își rupea unghiile, toate degetele îi sângerau. „

Aș face orice să am asta acum. Nu mai simt niciun gust în afară de sânge și fum și nu mai simt nimic în afară de foc. Poveștile făceau totul să pară atât de frumos. Să lupți pentru o cauză. Să fii erou." Scutură din cap. „De ce toată lumea se preface că e așa?"

Helena întinse mâna, atingându-i umărul cu degetele, neștiind ce să spună, cum să-l consoleze.

„ Poate că asta trebuiau să-şi spună, ca să poată trăi cu asta. Poate că asta e tot ce îşi permit să-şi amintească”, spuse Helena, dar şi ea se întreba dacă cineva care văzuse adevărata faţă a războiului ar fi lăsat-o să fie atât de aurită.

DEBRIEFINGUL CARE A AVUT LOC ODATĂ CE Lila s-a trezit şi a fost declarată în afara pericolului a fost tensionat. Era prima dată când Luc părăsea spitalul.

Matias, Ilva, Althorne şi Crowther îl priveau pe Luc de pe podium, în timp ce el îi fixa cu privirea sfidătoare. Toată pocăinţa lui părea să fi dispărut.

„Lucien”, spuse Ilva după o lungă tăcere, „Lila Bayard este paladina ta. Este datoria ei jurată să te protejeze, chiar cu preţul vieţii ei.

Ai pus în pericol întreaga ta unitate, ai rănit o duzină dintre oamenii tăi şi pe membrul Consiliului Jan Crowther şi ai încălcat jurămintele tale, precum şi ordinele generalului Althorne. Ai fost chemat pentru a fi sancţionat.”

Luc ridică bărbia. „Am jurat să protejez această ţară şi să reprezint valorile Flăcării Eterne pe care le-au stabilit strămoşii mei. Niciunul dintre aceste jurăminte nu va fi îndeplinit dacă las oamenii să moară pentru mine când îi pot salva.”

„Tu eşti inima Rezistenţei. Un simbol al speranţei, al luminii şi al binelui. Nu poţi alege viaţa unei singure persoane în detrimentul celorlalte. Ai trădat oamenii care te urmează şi ai trădat paladinii tăi, în special pe Lila, care îşi cunoştea jurămintele şi era pregătită să facă ceea ce jurase. Egoismul tău aproape că a făcut sacrificiul ei inutil.”

„Nu sunt un simbol”, replică Luc, „şi nici o inimă. Sunt Principatul. Noi conducem prin acţiunile noastre, nu prin ordinele noastre.”

Discuţia era doar teatru. Consiliul trebuia să-l cenzureze, iar Luc stătea acolo ca o figură mitică, inexorabilă şi hotărâtă.

Ilva stătea aşezată, cu privirea ca a unui şarpe, în timp ce se uita la nepotul ei. „Nu este alegerea ta. Dacă nu poţi urma ordinele şi protocolul în prezenţa prietenilor tăi” – ea a subliniat cuvântul cu atenţie, insinuarea fiind foarte clară – „atunci vei fi transferat la o altă unitate şi vei primi noi soldaţi care să-ţi fie paladini. Cu toate acestea, conform tradiţiei, îţi vom permite să-l păstrezi pe Soren Bayard.”

Luc închise gura brusc, ca o capcană, iar faţa lui îşi pierdu o parte din culoare.

„Alegerea este a ta”, spuse Ilva, părând satisfăcută de tăcerea lui. „Alege cu atenţie.”

Luc rămase în picioare încă un moment, radiind furie. Soren era chiar în spatele lui, în picioare, în dreapta lui, acționând în continuare ca primar în timp ce Lila își revenea. Fața lui avea o nouă expresie slăbită.

„Îmi voi respecta jurămintele și pe cele pe care le-am acceptat." Vocea lui Luc era goală și învinsă.

„Bine", spuse Ilva, dar vocea ei era încă rece, dezaprobând timpul îndelungat pe care Luc îl petrecuse pentru a alege. „Echipa de recuperare a reușit să ucidă himera înainte să scape din Insula de Est. S-a descoperit o breșă în zid.

Se va face o anchetă pentru a afla cum s-a întâmplat asta. Având în vedere comportamentul creaturii, trebuie să presupunem că sunt capabile de mai mult decât ne-am dat seama. Pe baza rapoartelor, se pare că voiau să-l prindă pe Luc în viață, iar animalul era capabil să vâneze ținte specifice. Althorne, ai cuvântul."

HELENA A AMÂNAT întâlnirea cu Crowther cât a putut, dar în cele din urmă a rămas fără scuze. În retrospectivă, decizia ei de a-i reface nervii din braț fusese impulsivă. Nu fusese o urgență; ar fi putut să aștepte să-și recapete cunoștința și să-l întrebe dacă dorea să facă asta.

Fusese o alegere reactivă. Văzuse pericolul pe care Luc îl reprezenta pentru toată lumea și acționase bazându-se exclusiv pe asta. Acum regreta. Crowther era mai probabil să folosească cele două mâini pentru tortură decât să le folosească vreodată pentru a-l proteja pe Luc de el însuși.

Crowther punea deoparte un set de șah când Helena intră, folosindu-și mâna dreaptă pentru a apuca încet fiecare piesă și a o pune într-o cutie.

„Marino."

Helena stătea acolo, neștiind la ce să se aștepte. Crowther se opri din ceea ce făcea, privindu-și mâna, deschizând-o și închizând-o încet. Era puțin mai mult decât piele și oase.

„Înțeleg că trebuie să-ți mulțumesc pentru asta."

Nu era sigură dacă era sarcastic sau nu.

„Ar fi trebuit să întreb", spuse ea. „Doar că... după Luc, eram îngrijorată de ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi fost acolo."

Nu-i putea citi expresia, dar el dădu încet din cap.

„Ai o intuiție interesantă.

Poate că am subestimat-o", spuse el în cele din urmă. „Nu pot spune că m-am gândit vreodată prea mult la vivimantie. Cu toate acestea, faci cinste Flăcării Eterne."

IARNA S-A ABATUT ASUPRA PALADIEI. Vântul rece al muntelui bătea peste bazinul râului, lăsând clădirile şi ferestrele strălucitoare de gheaţă. Neavând nimic de făcut, Helena avea multe ore la dispoziţie pentru a lucra în laborator.

Shiseo făcuse ceea ce nimeni altcineva nu putea face şi identificase compuşii rămaşi din aliajul care fusese injectat în Vanya Gettlich cu câteva luni în urmă.

Ultimul compus în cauză scăpase analizei.

Shiseo şi Helena lucraseră manual, folosind vechi tehnici chimice, pentru a determina, la fel ca ceilalţi metalurgişti, că nu era un compus natural, ci o fuziune sintetică de lumitiu şi ceva ce Helena nu întâlnise niciodată.

Când Shiseo şi-a verificat munca de mai multe ori, mâinile îi tremurau.

„Nu ştiu cum au ajuns la asta", a spus el în cele din urmă. „Asta nu ar trebui să fie aici."

„Ce este?"

A tăcut mult timp.

„În Est, există un metal rar care se găseşte adânc în munţi. Este mai rar decât aurul. Numai împăratul însuşi are voie să-l posede.

Noi îl numim mo'lian'shi. El creează inerţie."

Helena nu auzise niciodată de aşa ceva. Existau metale şi substanţe care erau inerte în starea lor naturală, brută, şi exista lumitiul şi emanaţiile sale, care puteau inversa inerţia pentru a crea rezonanţă. Fierul era adesea inert, dar odată transformat în oţel, chiar şi fără emanaţii, dezvolta o rezonanţă scăzută.

Ireversibilitatea rezonanţei fusese stabilită de Cetus cu privire la natura alchimiei. Unul dintre puţinele sale principii care au rezistat testului timpului şi interogării ştiinţifice.

Nimic nu putea fi făcut inert.

„Nu am auzit niciodată de asta", spuse Helena.

El clătină din cap, cu sprâncenele strânse.

„Nu aveai de unde să auzi. Face parte din puterea Împăratului. Aşa cum lumithiumul poate crea rezonanţă, mo'lian'shi o anulează. Ce este asta..." Se uită în jos şi păru profund tulburat. „Este mo'lian'shi fuzionat cu lumithium. Efectul simultan al celor două împreună creează o ceaţă de rezonanţă."

Se uită din nou la notiţele sale. „Este instabil. Fuziunea se deteriorează, dar s-ar putea să-şi perfecţioneze metodele în viitor. Probabil că aceasta a fost doar o primă încercare. Dar...” Vocea lui se stinse. „Nu ştiu cum au obţinut asta.”

Tăcu şi nu mai spuse nimic mult timp, dar în cele din urmă zise: „Când noul împărat a venit la putere, au existat întrebări, mistere despre cum a găsit averea necesară pentru a-şi plăti armatele.”

De când lucra cu Shiseo, Helena auzise câteva zvonuri despre ce îl adusese pe acesta în Paladia. Că fusese un eunuc care slujise fostul împărat sau copilul nelegitim al cuiva din curte.

Helena se uită fix la Shiseo, întrebându-se cine era acesta. Era una să fie extrem de educat, dar alta să aibă cunoştinţe despre un metal imperial secret.

”

Poate că Nemuritorii l-au cumpărat de pe piaţa neagră”, spuse ea, dar deja se gândea la modul în care Crowther şi Ilva ar interpreta acest lucru. Dacă Morrough avea o alianţă cu Hevgoss şi legături comerciale secrete cu Imperiul de Est, ameninţarea care plana asupra Paladiei tocmai crescuse exponenţial.

Dacă noul împărat obţinuse tronul vânzând ceva de valoare imperială, aceasta era o încălcare a propriilor sale legi comerciale.

Shiseo clătină din cap. „Nu înţelegi cât de atent este protejat mo’lian’shi. Este un lucru rar şi delicat. Odată extras, trebuie prelucrat cu atenţie pentru a-i scoate în evidenţă efectele. Adesea este aliat imediat pentru a preveni degradarea. Dar acesta...” Atinse uşor fiola. „... acesta a fost făcut din mo’lian’shi pur. Doar cineva de viţă regală, cu sigiliul împăratului, putea avea acces la el.”

„Şi tu ştii asta”, spuse ea încet.

Shiseo o privi scurt în ochi, înainte să-şi întoarcă privirea. „Şi eu ştiu asta.”

Acum Helena tăcu.

„Bănuiam asta?”, întrebă ea în cele din urmă. „De aceea ai cerut să ai ocazia să-l analizezi?”

El privi absent în jurul laboratorului. „Când am auzit de dificultăţile întâmpinate de metalurgişti, am crezut că era o nouă varietate. Dar aceasta, sunt sigur, este a împăratului. Ei nu ar avea o tehnică de rafinare identică.”

Helena se simţea de parcă stătea pe o mină politică. În mâinile lor se afla dovada unei înţelegeri nu doar între Morrough şi o altă ţară, ci şi a unei trădări între un conducător şi propriul său imperiu. Informaţia era periculoasă şi ridica mai multe

întrebări decât răspunsuri. Dacă împăratul era îndatorat, cum ar fi obţinut Morrough banii pentru a se implica?

Shiseo era probabil singura persoană care ar fi putut descoperi acest lucru. Când s-a încheiat înţelegerea, cel mai probabil s-a făcut presupunând că nimeni nu ar putea face vreodată legătura cu Estul.

„Oficial, putem să-l numim un metal sintetic topit, folosind lumitiu şi un compus necunoscut", spuse ea încet, încercând să-i evalueze reacţia.

„În viitor, dacă va fi necesar să dezvăluim posibila implicare a Imperiului, poate că vom putea... să o descoperim atunci."

Shiseo dădu încet din cap.

„Va trebui să le spunem cel puţin lui Ilva şi Crowther. Ei trebuie să ştie despre asta."

„KAINE", SPUSE HELENA ÎN ŞOAPTĂ. Ea stătea aşezată pe podea, încercând să-şi aline senzaţia dureroasă din rezonanţă. „Crezi că Flacăra Eternă poate câştiga războiul?"

El stătea rezemat de perete. „Contează ce cred eu?"

„Trăiesc printre idealişti, dar tot ce văd sunt cadavre. Aş vrea să aflu părerea cuiva care nu crede că optimismul îmbunătăţeşte cumva şansele."

El o privi. „Flacăra Eternă are o strategie pentru a câştiga?"

Ea privi în jos. Din câte ştia, planul era să recucerească teritoriul pierdut, să-i alunge pe Nemuritori şi să ardă cât mai mulţi morţi posibil. Aceeaşi metodă pe care Flacăra Eternă o urmase în toate Războaiele Necromantice din trecut.

Ea dădu din cap într-un mod stânjenitor.

„Marele Necromant va face orice este necesar pentru a câştiga. Metoda nu contează.

El vrea Paladia, ideal ar fi ca oraşul să rămână intact, dar dacă nu poate să-l obţină, îl va distruge. Luptaţi împotriva cuiva a cărui singură obiecţie faţă de genocid este risipa de resurse potenţiale. Chiar şi un genocid este acceptabil dacă îi lasă materiale pentru mai mulţi necrothralls. Şi voi încercaţi să câştigaţi prin... ce? Aşteptând intervenţia lui Sol? Există vreun plan care să nu se bazeze pe superioritatea inerentă a binelui?

Nu din câte ştia ea.

„Atunci de ce ne ajuţi?", întrebă ea. „Dacă nu crezi că putem câştiga."

Expresia lui deveni batjocoritoare. „Nu crezi că meriți?”

„Oh, da, trandafirul tău într-un cimitir”, spuse ea, strâmbând din buze. „Și pentru mine era aranjamentul?”

„Pentru cine altcineva?”, întrebă el, cu voce goală, cu doar o umbră de ironie.

„Poate pentru Aurelia.”

El zâmbi. „Da, ai dreptate. Am uitat complet de ea.”

„De ce ne ajuți, Kaine?”

El se uită la ea. Trăsăturile lui se schimbaseră vizibil în ultimele luni. Pierduse orice urmă de neîndemânare juvenilă; acum trăsăturile lui aveau o duritate care părea mai potrivită cu personalitatea lui. De fiecare dată când îl vedea, părul lui era mai argintiu. Ochii lui nu mai aveau niciun strop de căprui.

Arăta complet diferit de băiatul brunet și insolent care era când ea venise prima oară la Outpost. Acum avea ceva supranatural.

Dacă l-ar fi atins, ar fi sângerat, și totuși nu putea scăpa de farmecul lui.

Privirile lor se întâlni, și o undă de amărăciune îi traversă chipul.

„Nu contează”, spuse el, uitându-se în altă parte.

Ea deschise gura să-l contrazică, dar orice ar fi spus ar fi fost o minciună. Oricare ar fi fost motivul lui, nu avea încredere că Flacăra Eternă nu-l va folosi împotriva lui. Amândoi știau că Crowther ar fi făcut-o.

„Presupun că nu”, spuse ea, îmbrăcând puloverul gros și verde pentru a se proteja de frig. Când ajunse la ușă, se uită înapoi.

Privirea lui Kaine se îndreptă în altă parte când ea se întoarse, de parcă nu o urmărea plecând.

Era ceva tulburător la el.

„Nu muri, Kaine”, îi spuse ea. Drumul pe care îl urma o speria. Dacă matricea era pedeapsa pentru un eșec, care ar fi fost prețul trădării?

Un zâmbet ironic îi contura buzele în timp ce o privea. „Există soarte mult mai rele decât moartea, Marino.”

Ea dădu din cap. „Știu. Dar din aceea nu te mai întorci.”

El râse amar. „Bine, atunci, dar numai pentru că ai cerut-o.”

CAPITOLUL 44

Decembrie 1786

RĂZBOIUL ÎNGHEȚĂ ÎMPREUNĂ CU PALADIA. Tensiunea dintre cele două părți se prelungea la nesfârșit. Un echilibru fragil care putea fi pierdut în orice moment. Fiecare bătălie era bruscă, fără avertisment și cu victime teribile.

Tensiunea dintre Helena și Kaine părea similară.

Apărea o nouă asprime în el, care nu existase înainte, de parcă ar fi fost ascuțit ca lama unui cuțit pe o piatră de ascuțit.

Uneori apărea grav rănit, vindecându-se foarte încet, și îi răspundea violent când ea se oferea să-l ajute.

În mod normal, se recupera până când ea pleca, dar ea nu era sigură cum se rănea. De parcă aceasta era consecința cererii ei ca el să nu moară, ea era în schimb forțată să asiste la suferința lui de a nu putea muri. Își făcea griji că era o defecțiune în sistem.

Într-o clipă stătea întins pe un scaun, urmărind-o cum se antrena; în clipa următoare, ochii i se întoarseră în cap și se prăbuși pe podea.

Când îl întinse pe spate, sub el era o pată de sânge. Hainele lui erau îmbibate cu sânge.

Sub uniformă, era bandajat cu bandaje groase, dar sângele lui nu se coagula, iar rana nu se vindeca. Când Helena a încercat să o găsească, rezonanța ei părea să eșueze.

A desfăcut bandajele cu groază și a găsit o rană de cuțit.

Rana nu îi atinsese organele, dar obiectul folosit se rupse și bucăți din el rămăseseră în interiorul lui.

Nu era mult metal, dar el nu se vindeca.

Maier se ocupa de obicei de răni provocate de șrapnel; tratamentul lor nu era potrivit pentru vivimantie.

Rezonanța Helenei s-a estompat, distorsionându-se când a încercat să evalueze rana și să estimeze cât metal era în interiorul ei.

Nu avea instrumente pentru operație. S-a spălat pe mâini și a băgat un deget în rană, prindând o bucată și scoțând-o.

Ținând-o, o putea simți ca pe un obiect fizic, tangibil, dar când și-a canalizat rezonanța către ea, a simțit că este atrasă către metal, dar apoi... static. Simțul ei de rezonanță îi spunea că nu era nimic acolo. A început să se sfărâme între degetele ei, ca și cum ar fi ruginit, bucăți mici și nisip, corodându-se în sângele lui Kaine.

Acesta era aliajul. Lumitiul şi mo'lian'shi. Kaine fusese înjunghiat cu el, iar acesta rămăsese în interiorul corpului său.

„Idiotule”, îi spuse ea lui Kaine, chiar dacă ştia că era inconştient.

Puse fragmentul pe o bucată de tifon, ştergându-şi degetele. Dacă se distribuia prin sângele lui, nu era sigură ce se va întâmpla.

Corpul lui era încăpăţânat când venea vorba de imuabilitate, dar, având în vedere modul în care aliajul interfera cu regenerarea, progresul Nemuritorului în blocarea rezonanţei părea mult mai aproape de succes decât se aşteptase Flacăra Eternă.

Îşi trecu mâinile peste pielea lui Kaine, încercând să-şi facă o idee cât mai clară despre rana internă, rezonanţa ei pâlpâind intermitent, ca şi cum ar fi fost plină de găuri.

Îşi luă geanta; pregătise un trusă completă de medicamente şi materiale pentru a-l vindeca, în cazul în care el ar fi acceptat vreodată. Îi aplică un unguent în jurul rănii pentru a încetini pierderea de sânge, în timp ce încerca să se gândească ce să facă. Dacă ar fi avut injecţia cu stimulent la care lucra, ar fi putut ajuta, dar încă încerca să găsească echilibrul potrivit de epinefrină.

Dacă nu putea folosi rezonanţa pentru a îndepărta cioburile, ar fi trebuit să o facă cu o operaţie chirurgicală tradiţională.

Chirurgia alchimică era mult mai puţin invazivă. Majoritatea spitalelor din nord angajau exclusiv alchimişti, în timp ce chirurgia manuală era considerată arhaică şi brutală, cu inciziile şi cicatricile sale mari.

Luă cuţitul alchimic şi îi murmură o scuză în timp ce rupea componentele. O armă transmutabilă era complicată de reasamblat. Ar fi fost aproape imposibil odată ce ar fi terminat cu ea.

Încercă să nu se gândească la consecinţele potenţiale ale distrugerii unei arme emise în timp ce manipula metalul într-un set lung de cleme manuale de bază, folosind o parte din lamă pentru a-şi face un bisturiu. Speră că clemele vor fi suficiente.

A spălat, încălzit şi răcit metalul, încercând să sterilizeze piesele.

În copilărie, o văzuse pe mama ei făcând operaţii chirurgicale. După moartea mamei sale, preferase asta decât să fie singură.

Şi-a folosit rezonanţa în sens invers, identificând locaţia fragmentelor de şrapnel după spaţiul negativ pe care îl creau. Piesele erau delicate şi se sfărâmau uşor. A trebuit să lucreze încet. Le-a scos, aşezându-le pe fiecare pe o cârpă.

Odată ce a îndepărtat majoritatea, corpul lui Kaine părea să-şi amintească cum să se vindece singur, iar rana a început să se închidă în timp ce mai erau încă fragmente în interior. A trebuit să folosească bisturiul, făcând incizii repetate până când a scos toate fragmentele şi a irigat rana cât de bine a putut. A verificat de mai multe ori folosindu-şi rezonanţa pentru a se asigura că nu mai rămăsese nimic. Mai era încă un uşor zumzet de interferenţă, dar nimic grav; sperăm că corpul lui va putea face faţă.

Ea s-a spălat pe mâini şi a pus jumătate din fragmente într-o sticlă, pe care a ascuns-o în adâncul ghiozdanului, iar restul le-a pus într-o altă sticlă, mai la vedere, în cazul în care Kaine i-ar fi cerut să i le înapoieze.

Rana a lăsat o cicatrice care nu a dispărut complet. Privindu-l, nu era singura.

Ea şi-a pus mâna în centrul pieptului lui, lăsând rezonanţa să se infiltreze. El era încă slăbit din cauza pierderii de sânge; metalul rămas îi afecta regenerarea sângelui. Ea i-a sprijinit capul pe poală şi i-a turnat cu mare precauţie un elixir pe gât, folosindu-şi rezonanţa pentru a se asigura că acesta ajunge în stomac şi nu în plămâni. Chiar şi inconştient, expresia lui era tensionată, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o lovitură.

Ea i-a dat părul la o parte de pe frunte, încercând să-i netezească ridurile tensionate dintre sprâncene, şi a stat lângă el pentru o vreme. Când el a început să se simtă mai aproape de normal, ea s-a aplecat în faţă, atingându-i cu degetele ceafa pentru a-l ajuta să se trezească.

Ochii lui s-au deschis brusc.

Mai repede decât putea ea să se mişte, mâna lui i-a cuprins gâtul, trăgând-o în jos în timp ce el se ridica brusc, cu o expresie de furie panicată.

El o recunoscu, prindând-o cu o clipă înainte ca ceafa ei să se lovească de pământ. Gâtul ei se rupse, iar vederea i se albise, durerea străbătându-i craniul.

„Ce?” El încă părea ameţit.

Ea îi simţi mâinile pe gât, rezonanţa de-a lungul coloanei vertebrale, în timp ce vederea îi revenea la normal. El era îngenuncheat deasupra ei, cu ceafa ei în mâinile lui. Inima îi bătea în gât, atât de tare încât abia putea respira.

Kaine respira greu şi el. „Ce naiba, Marino?”

„Ai leşinat”, reuşi ea să spună.

El se uită la sine şi abia atunci îşi dădu seama că nu purta cămaşă şi că rana dispăruse. Ea crezu că se va relaxa odată ce va înțelege, dar el părea și mai furios.

„Era să te omor.”

„Erai rănit”, spuse ea, expirând tremurând. „Rău. Chiar şi după standardele tale.” Se ridică în şezut şi se strâmbă, atingându-şi cu grijă partea laterală a gâtului.

„După cum s-a stabilit anterior, este datoria mea să păstrez în viaţă activele Eternal Flame. Tu eşti unul dintre ele.”

„Nu aveam de gând să mor”, spuse el cu dispreţ, dar se aplecă spre ea.

Ea aproape că se retrase, dar el întinse mâna cu ezitare şi ea se forţă să rămână nemişcată.

El îi îndepărtă mâna de la gât, cu ochii aţintiţi asupra gâtului ei, degetele sale mişcându-se încet în jos. Ea îi simţi rezonanța sub piele, caldă de-a lungul coloanei vertebrale. O altă crăpătură în fațada lui de indiferenţă.

„Nu trebuia să fii vindecat?”, întrebă ea, reprimând un fior când degetul lui îi mângâie gâtul. „Pot să te tai şi să pun totul la loc, dacă vrei.”

Degetele lui se opriră şi el o privi cu furie. „Nu sunt pacientul tău.”

Ar fi putut fi intimidant dacă nu ar fi stat pe podea, cu ambele mâini ținându-i gâtul, înclinându-i încet capul dintr-o parte în alta. Era clar că ajunsese să ia foarte în serios leziunile coloanei vertebrale.

Inima ei bătea şi mai tare acum, amintindu-şi de degetele lui în părul ei, trăgând-o spre el. Când era singură, se gândea adesea la acea amintire, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla.

Ea trase un răsuflare tremurândă şi întinse mâna, înfăşurându-şi degetele în jurul încheieturii lui. „Nu te pot lăsa să mori.”

El se opri. Ea îi simţi pulsul sub degetele ei. Îi privi ochii întunecându-se, schimbarea lentă a negrului extinzându-se pe măsură ce căldura mâinilor lui se scurgea în pielea ei.

El scutură din cap. „Nu mă lasă să mor.”

Ea îi strânse mai tare încheietura mâinii. „Ei... Bennet încă mai face experimente pe tine? Credeam că dacă ai supravieţuit, atunci el nu putea...”

El îşi eliberă mâna. „Am obiceiul ăsta de a supravieţui împotriva tuturor şanselor. Se pare că merit să fiu studiat.”

Fără să se gândească, ea întinse mâna și îi atinse obrazul. „Îmi pare atât de rău, Kaine.”

El păru surprins, iar expresia lui deveni atât de tânără și speriată, de parcă o parte din el era încă adolescentul de șaisprezece ani. Apoi se înțepeni, smulgându-se din strânsoarea ei, iar când o privi din nou, devenise rău. Scutură din cap, de parcă nu-i venea să creadă.

„Ești incredibilă”, spuse el. „Cu adevărat.”

Ea nu înțelese ce voia să spună.

El clătină din cap. „Când ai apărut prima dată aici, nu credeam că ești în stare de așa ceva, dar ești cu adevărat deosebită.”

Stomacul i se strânse ca un nod. „Ce vrei să spui?”

„Ai face orice pentru familia aceea, nu-i așa? Dar într-o zi, Holdfast își va da seama că nu ai ce căuta în regatul lui de aur și puritate. Mă întreb ce va face cu tine atunci.”

Știa că el încerca să o rănească, dar era ceva la care se gândise atât de mult, încât durerea se estompase.

„Nu va trebui să facă nimic; te-ai ocupat tu de asta pentru el.” Ea zâmbi cu buzele strânse. „Dar chiar dacă nu ai fi făcut-o, știam că voi fi dispensabilă din momentul în care am devenit vindecătoare.”

Credea că asta îl va face să tacă, dar el a râs.

„Crezi că a început atunci? Ai fost întotdeauna dispensabilă. Chiar crezi că acest război este despre necromantie? Că vreunul dintre războaie a fost vreodată despre necromantie?”

Ea a scuturat capul cu precauție. „Nu. Este întotdeauna despre putere. Și despre ce vor face oamenii fără să le pese de costuri.”

El a înclinat capul, studiind-o. „Nu te-ai întrebat niciodată de ce a fost atât de ușor pentru Marele Necromant să recruteze familiile din breaslă? La urma urmei, multe dintre ele erau devotate sau își datorau averea Institutului.”

Ea ridică din umeri. „Pentru că ești gelos și meschin și ai vrut mai mult decât aveai deja.”

El ridică o sprânceană în timp ce își punea înapoi hainele îmbibate de sânge. „Ei bine, presupun că asta a fost o parte din motiv, dar nu, ceea ce a făcut Morrough a fost să adâncească o fisură pe care familia Holdfast o creștea de secole. Din momentul în care au fondat acest oraș, s-au proclamat regi, deși pretindeau că nu sunt. Nu erau

genul umil care „urmărea” puterea; nu, erau destinaţi divin pentru asta. Chemaţi, ai putea spune.”

„Asta pentru că nu voiau să conducă”, spuse ea cu înverşunare. „Luc cu siguranţă nu a vrut niciodată, iar Apollo a ţinut întotdeauna cel mai mult la Institut. Ura politica.”

Kaine strâmbă din buze. „Da. E amuzant cât de des oamenii aflaţi la putere urăsc politica, de parcă ceea ce vor cu adevărat este să facă ce vor şi să fie lăudaţi pentru asta, iar dacă nu sunt, atunci totul este sub demnitatea lor. Având în vedere cât de mult o disprețuiau, cu siguranță nu erau dispuși să renunțe la ea. Au încredințat doar detaliile guvernării celor credincioși, lăsând Falcons, Kestrels și Shrikes să se ocupe de toate acele treburi plictisitoare. Institutul a fost fondat pe ideea de a urmări culmile alchimiei, dar aceasta a început să se destrame în momentul în care știința a început să contrazică Credința. Ar fi trebuit să vezi criza care a apărut când au fost descoperite pentru prima dată noile metale. Credința a insistat ani de zile că pot exista doar opt, numindu-le compuși sau aliaje, și refuzând să recunoască oficial acele bresle, deoarece, din punct de vedere religios și celest, numărul era limitat la opt. Cam atât cu idealurile de unificare a lumii prin studiul alchimiei.

El o privi pe Helena. „Desigur, nu puteau renunța complet la toate acele promisiuni, moștenirea lui Orion trebuia să dăinuie, așa că importau pe cineva din când în când. Un copil minune dintr-o țară îndepărtată pe care îl puteau arăta ca dovadă a mărinimiei lor, pentru a-și servi scopurile în timp ce erau îndatorați Principatului.”

Furia se ridică în Helena ca un vulcan. „Nu asta au făcut!”

El o privi disprețuitor. „Erai o studentă disperată, care aproape plângea în fiecare an când se afișau notele la examene, pentru că asta îți asigura încă un an de studii, iar tatăl tău locuia lângă mahalalele de lângă apă, pentru că nu putea găsi un loc de muncă.”

„Da, dar dacă ar fi fost mai generoși, voi, breslele, v-ați fi revoltat.”

„De ce ar fi contat asta? Deja vă uram. Holdfasts ar fi cheltuit o sumă modică pentru a-i găsi tatălui tău o slujbă umilă, dar dacă ai fi încetat să te mai zbati, ai fi realizat în ce plasă te-au prins. Am auzit că Ilva Holdfast era deosebit de talentată în astfel de lucruri. Știa întotdeauna câtă presiune poate suporta o persoană.”

O senzație de greață o cuprinse, dar ea scutură din cap.

„Deci voi, toţi studenţii breslei, eraţi doar... ce? Jucaţi un rol?”, spuse ea cu dispreţ.

El râse. „Nu. Noi te uram. Gândeşte-te din perspectiva noastră: tu erai linia pe care Holdfasts o trasaseră între Flacăra Eternă şi noi, ceilalţi. O persoană mică şi necunoscută, scoasă din obscuritate şi căreia i s-a acordat atenţia şi laudele pe care niciuna dintre bresle nu le-ar fi putut câştiga vreodată. Ne-am construit din nimic şi ne-am golit anual portofelele cumpărând certificări şi lumithium de la o familie care putea să facă avere din nimic, şi se aştepta de la noi să fim recunoscători pentru asta. Când ne-am uitat la ceea ce ne doream, tu erai primul obstacol.”

Un fior i-a parcurs şira spinării.

Kaine s-a uitat în cealaltă parte a camerei. „Când Morrough a venit aici, nici măcar nu a trebuit să ofere nemurire sau bogăţii. A oferit doar să-i înlăture pe cei care nu ne-ar fi lăsat niciodată să avansăm mai departe. Odată cu dispariţia Holdfasts, controlul Credinţei asupra Paladiei ar fi trebuit să se prăbuşească. O preluare uşoară. Oraşul ar fi trebuit să fie abia afectat. Chiar şi Institutul urma să fie lăsat intact.”

„Dar apoi tatăl tău a fost arestat.”

El dădu din cap, cu ochii inexpresivi. „Dar apoi tatăl meu a fost arestat, şi totul era o minciună oricum, dar când cei care s-au opus şi-au dat seama de asta, era prea târziu pentru ei.”

„Au fost Nemuritori care s-au opus?” Pulsul ei se acceleră, gândindu-se la potenţiali simpatizanţi. Era o informaţie crucială. Asta putea schimba totul.

El dădu din cap indiferent.

„Cine?” Ea se aplecă. „Cine s-a opus?”

„Chiar vrei să ştii?”

El dădu din cap, cu fervoare.

El întinse mâna, îi înfăşură degetele în jurul gâtului şi o trase aproape. „Basilius Blackthorne. Recunoşti numele ăsta?”

Sângele i se răci în vene. Da, îl cunoştea.

„Blackthorne era...?”

„Un adevărat monstru acum, nu-i aşa? Ţi-am povestit despre filacterii, îţi aminteşti?” Degetele lui se strânseră în jurul gâtului ei. Ea dădu din cap uşor, inima bătând cu putere.

„După ce l-am ucis pe Principatul Apollo, Basilius a spus că nu a fost niciodată de acord cu astfel de metode şi vărsare de sânge. Morrough – pe atunci încă se numea

Morrough – s-a prefăcut că ia în considerare acest lucru. A convocat o ședință cu toți. Nu știam câți eram până în acea seară. Morrough a spus că voia să fim toți acolo, să-l vedem cum îl face pe Basilius să se răzgândească. A scos filacteria lui Basilius dintr-o cutie și ne-a reamintit că toți ne încredințasem lui, apoi a început să o taie cu un inel cu gheare. Basilius a început să țipe și să-și sfâșie propriul corp, până când bucăți din el erau împrăștiate pe podea, dar nu se oprea, continua să se regenereze. A continuat până când podeaua a fost acoperită. Când Morrough a terminat în sfârșit, mi s-a spus că Basilius s-a dus acasă și și-a mâncat soția de vie în patul conjugal. Cred că avea și copii. Toți au dispărut.

Kaine a descris totul fără emoție, cu degetele încă înfășurate în jurul gâtului ei.

„Toți suntem dispensabili pentru Morrough. Așa că, vezi tu, sunt foarte familiarizat cu iluzia alegerii.” Zâmbi, lent și crud. „De aceea o recunosc.”

Ea a dat din cap, iar el a strâns-o mai tare, până când ea și-a simțit pulsul în palma lui. Inima îi bătea cu putere în piept. El s-a aplecat, dominând-o, și ea și-a dat seama că el voia ca ea să se teamă de el. Dar ea nu se temea. Nu mai se temea.

„Luc nu e așa”, a spus ea. „Motivul pentru care îi rămân loială este că știu că el ar face același lucru pentru mine.”

Ochii lui se înnegriră. „Serios?”

Degetul lui mare îi găsi conturul maxilarului. Obrajii lui palizi aveau o ușoară culoare. Ochii lui se îndreptară spre buzele ei, iar ea simți atracția dintre ei. O senzație ca a unui instrument cu coarde, întins la maxim și gata să vibreze.

El o trase mai aproape, până când fețele lor aproape se atinseră, iar totul în jurul lor păru să dispară. Ea îi privi buzele despărțindu-se, ezitând, atât de aproape încât îi putea simți respirația. El inspiră.

„Și ce ar spune dragul tău Luc dacă ar afla că l-ai lăsat pe ucigașul tatălui său să te cumpere ca pe o curvă?” În timp ce vorbea, mâna lui liberă îi găsi talia și o trase aproape, mâna alunecând pe corpul ei, pipăind-o ca și cum ar fi fost pe punctul de a o împinge jos și de a o viola acolo, pe podea.

Dar ochii lui erau reci.

Nu era niciun pic de dorință. Era o pantomimă a sărutului lor, interpretată acum cu o indiferență dură, în timp ce el îi amintea cui se dăruise de bunăvoie.

Ea se smulse, alunecând pe podea până când ajunse la distanță.

El doar râse.

O durere îi străbătu pomeții, corpul îi deveni fierbinte și rece în același timp, în timp ce se ghemui, încercând să se calmeze. De parcă ar fi avut vreun rost. Ce creatură grotescă și patetică era.

Proprietate. Nu, nici măcar asta.

Era o bibelou. Ceva ce el aruncase în cererile sale. Atât de nesemnificativă încât Ilva și Crowther se uitaseră la ea și nu văzuseră niciun motiv să refuze.

El putea să vorbească cât voia despre cum educația ei era pentru a o valorifica, cum Holdfasts erau de vină. Dar el era cel care o transformase într-o curvă.

Uneori își dorea să fi murit în spital alături de tatăl ei, să fie amintită și plânsă pentru potențialul ei, în loc să trăiască zi de zi, devenind din ce în ce mai puțin importantă. Acum nu mai conta dacă fusese alchimistă, vindecătoare sau orice altceva. Pentru oricine ar fi aflat vreodată despre asta, ea ar fi fost doar acel lucru. Femeile erau întotdeauna definite de cel mai josnic lucru cu care puteau fi numite.

Dar și mai rău era să știe toate astea și să tânjească în continuare după acele rare momente în care el era blând. Pentru că asta era tot ce îi mai rămăsese.

„Trebuie să plec", spuse ea în cele din urmă. „Ai... ai vreo informație săptămâna asta?"

Era aproape ironic să pună acea întrebare chiar în acel moment.

El băgă mâna în haina aruncată, scoțând un plic cu marginile pătate de sânge.

Îl aruncă, lăsându-l să cadă pe podea între ei.

HELENA ERA APARENT CALMĂ CÂND s-a întors la sediu, dar mâinile îi tremurau când i-a prezentat fragmentele lui Crowther și a primit instrucțiuni să le analizeze Shiseo. Le-a dus la laborator și s-a dus la spital pentru tura ei.

Își dorea să nu fie o zi atât de liniștită. Nu putea să nu se gândească la asta.

S-a întors la laboratorul gol după ora stingerii și s-a așezat, rămasă singură cu ea însăși.

Era aproape solstițiul de iarnă. Nordul avea multe tradiții legate de ospățuri, din vremea când sacrificau animalele pe care nu le puteau hrăni pe timpul iernii înainte de începerea noului an, împărțind proviziile astfel încât toată lumea să supraviețuiască până la primăvară.

În vremurile moderne, proviziile fuseseră înlocuite cu cadouri: cărți, obiecte de artizanat, puzzle-uri, lucruri cu care să treacă timpul în lungile ierni nordice.

Helena nu se pricepea deloc la cadouri.

Singurul ei succes fusese o hartă pe care i-o dăruise lui Luc, pe care marcase un traseu către toate locurile pe care le vor vizita într-o zi.

Anul trecut nu îi dăruise nimic, dar anul acesta se gândise să pregătească truse medicale, cu câteva lucruri de bază care ar fi fost utile în cazul în care medicii de teren nu ar fi fost în apropiere. Dar Ilva nu menţionase nimic anul acesta despre faptul că se va întâlni cu Luc sau cu altcineva de solstiţiu, aşa că renunţase la idee.

După câteva minute, se duse şi deschise un dulap, scoase flacoane de pe diferite rafturi, le aşeză pe o bucată de pânză cerată, făcând semne pe material în timp ce aranja totul pentru a se potrivi, clipind puternic la fiecare câteva minute.

Avea o treabă de făcut. Trebuia să o facă.

PLOAIA GHEAŢĂ ŞI CĂDĂTOARE ÎI ÎMPIEDICA pe Helena să vadă când a traversat podul săptămâna următoare. A strâns cu putere cuţitul de vânătoare în timp ce traversa avanpostul. Nu putea fi transformat fără a-şi pierde tăişul, dar era încă funcţional.

Va dura ceva timp până când va avea din nou un cuţit alchimic.

O persoană nu putea pierde o armă alchimică şi să se aştepte să primească una nouă fără o explicaţie. Dacă Helena ar fi spus că a pierdut-o, ar fi fost supusă unei sancţiuni disciplinare şi, ca non-combatanţă, ar fi fost plasată la sfârşitul listei de aşteptare. Dacă ar fi atribuit pierderea unui atac, ar fi trebuit să specifice care atac.

Până când Ilva sau Crowther nu găseau un cuţit alchimic neînregistrat, Helena trebuia să se descurce.

În acea zi, în clădire era atât de frig, încât respiraţia ei se transforma într-un nor de aburi în cameră. Kaine intră un minut mai târziu, dând la o parte gluga de pe faţă. Ea îşi întoarse privirea, dar nu putu să nu observe că uniforma lui neagră era udă leoarcă.

„ Unde este cuţitul tău?”

Inima i se strânse. Sperase că el nu va observa imediat.

„Oh.” Vocea ei se ridică într-o încercare stânjenitoare de a părea relaxată. „Păi...” Înghiţi în sec. „L-am pierdut.”

„L-ai... pierdut?” El spuse încet, iar ea putea auzi folosirea implicită a cuvântului idiot care puncta fiecare cuvânt. „Când?”

Ea încă se uita la podea, urmărindu-i picioarele. El se mişca uşor, aproape ca o pisică, făcând foarte puţin zgomot.

„Săptămâna trecută."

Picioarele lui se opriră. „Ai fost atacată?"

Se apropie foarte repede de ea, iar ochii lui aveau acea strălucire intensă, privind-o de sus până jos.

Ea a dat din cap. „Nu, l-am spart. Aveam nevoie de instrumente chirurgicale când nu te trezeai. Așa că le-am făcut eu."

A riscat să ridice privirea pentru a-i evalua expresia și i-a plăcut destul de mult expresia uluită de pe fața lui.

„O să iau unul nou", a adăugat ea în grabă. „Sunt doar câteva întârzieri logistice.

Oricum, ți-am adus un cadou", spuse ea, forțându-și vocea să sune veselă.

Căută în geantă, găsi cutia din pânză cerată și i-o întinse repede.

„Este... este un... este un trusă de prim ajutor", spuse ea, încercând să se explice repede înainte ca el să o refuze. „Am făcut-o cu lucruri care vor ajuta la regenerarea ta."

Acest lucru păru să-l ia complet prin surprindere. Se opri brusc și o luă, apoi, realizând că ea aștepta cu nerăbdare, suspină și o deschise. „Îți dai seama că pot cumpăra medicamente și că nu am nevoie de ele în mod special."

„Nu de acestea. Eu le-am creat. Sunt concepute să funcționeze cu vivimancie – sau regenerare, în cazul tău."

Ea făcu un pas ezitant mai aproape, arătând spre diversele flacoane.

„Toate sunt etichetate și am adăugat note despre modul exact de utilizare pe hârtia cerată de aici. Acestea sunt create pentru a sprijini vindecarea transmutativă. Medicina tradițională poate interfera, așa că am dezvoltat produse care completează procesul de vindecare regenerativă."

Ea arătă spre flaconul cel mai apropiat. „Aceasta este pudră de coada șoricelului infuzată cu cupru, pentru a încetini sângerarea. O aplici în jurul rănii înainte de a bandaja. Știu că ești obișnuit să te lași pur și simplu să te regenerezi, dar încetinirea pierderii de sânge este totuși o idee bună. Aceasta" – atinse o sticlă albastru-verde – „va susține regenerarea sângelui; are o concentrație mare de componente de care corpul tău are nevoie, astfel încât să nu te privezi de minerale esențiale și de alte lucruri de care corpul tău are nevoie pentru a funcționa. Acesta este unguentul pe care l-am creat pentru spatele tău, pentru durerea locală. Dacă ai o rană care nu se vindecă, poți cel puțin să amorțești zona până când..."

„Până când?" El o privi atunci cu atenție.

Ea știa că el se aștepta să spună ceva de genul: „Până când poți veni la mine și eu te voi îngriji cu dragoste până te vei însănătoși”.

„Asta e cealaltă parte a cadoului tău”, spuse ea, privindu-l în ochi. „M-am gândit că ți-aș putea arăta câteva tehnici de vindecare, ca să le poți practica singur. Știu că, de cele mai multe ori, nu ai nevoie de ele, dar dacă ești strategic și îți direcționezi regenerarea corpului, te vei recupera mai repede.”

Se apropie încet de el. „Îmi dai voie?”

El dădu din cap în semn de aprobare.

Ea îi luă mâna și o așeză pe brațul ei, apoi își odihni degetele peste ale lui. Își trecu rezonanța prin degetele lui, în propriul corp, senzația creând o senzație aproape fantomatică sub pielea ei.

„Desigur, corpul meu nu este la fel ca al tău, dar... cea mai mare parte a anatomiei este, și tu te regenerezi conform aceloraşi reguli de bază.” Vorbea în modul eficient pe care îl învățase cursanților. Acum era recunoscătoare pentru practică. „Ai menționat că regenerarea începe cu părțile cele mai vitale ale corpului: creierul, organele, membrele. Când ți-ai pierdut brațul, motivul pentru care nu s-a regenerat a fost că ai sângerat prea mult timp și deja trebuia să te vindeci de arsuri extinse. Doar pentru că ai vitalitatea necesară pentru a te regenera nu înseamnă că ai neapărat resursele fizice pentru asta. Acestea trebuie să vină de undeva. Dacă ești grav rănit, s-ar putea să nu ai o rezonanță suficient de stabilă pentru a te vindeca, dar o poți ghida, iar trusa poate oferi sprijin.”

Ea a parcurs cât mai multe informații posibil. I-a arătat toate sistemele diferite din corp, cum interacționează acestea, cum o perturbare într-un loc poate avea efecte în altă parte.

A continuat să-i dea sfaturi cât a putut de mult, parcurgând toate sistemele importante cât mai repede posibil.

„Ochii sunt groaznici. Adică, sper că dacă ai pierde unul, ar crește la loc, dar dacă nu...”, a expirat ea. „Țesutul nu se regenerează în același mod. E o muncă foarte plictisitoare și stresantă. Ar trebui... probabil să vii la mine pentru asta. Adică...”

Ea se bâlbâi.

„Marele Necromant nu are ochi”, spuse el.

Ea se opri brusc și ridică privirea. „Ce?”

Nu îl văzuse niciodată pe Morrough, dar auzise că, în rare ocazii când apărea în public, purta o mască aurie – o semilună mare care îi acoperea cea mai mare parte a feței și se întindea ca niște coarne de fiecare parte a capului. Un soare eclipsat.

„E destul de sângeros la vedere, dar lui nu pare să-i pese.” Își retrase mâna, terminând clar cu lecția. „E ca și cum cineva i-ar fi ars. El folosește rezonanța pentru a vedea.”

„Nu știam că asta e posibil.” Își frecă mâinile de fustă. „Ei bine, astea sunt elementele de bază. Dacă vrei să adaugi ceva la trusă sau ai vreo idee, pot încerca să le realizez.”

„Elementele de bază?” Scoase un ceas din buzunar. „Vorbești de peste o oră.”

Ea își căută ceasul, sigură că el se înșela. Nu, nu se înșela. Avea să întârzie la serviciu dacă nu pleca.

„Adică... erau doar elementele de bază”, spuse ea defensiv, dar adăugă: „Ar trebui să plec. Solstițiu fericit. Sper că zilele tale vor fi mai luminoase.”

El nu îi răspunse la urarea de sezon, dar vorbi când ea ajunse la ușă.

„Marino.”

Ea se încordă și se uită înapoi. El stătea încă în locul în care îl lăsase, iritarea fiind evidentă în privirea lui. O privi de sus până jos, ca și cum ar fi dezbătut ceva.

„Am... ceva pentru tine”, spuse el în cele din urmă, ca și cum i s-ar fi scos un dinte. Scoase ceva înfășurat într-o pânză cerată și i-l întinse.

Înăuntru se afla un set de pumnale frumoase, învelite în tocuri din plasă. Helena simți rezonanța răspunzând înainte chiar să le atingă.

„Cel mai lung se pune pe spate, cel mai mic pe antebraț”, spuse Kaine când ea rămase tăcută.

„Sunt dimensionate pentru tine. Titanul și nichelul sunt un aliaj mnemonic, care îți va permite să le transmuți mai mult decât majoritatea armelor; ele își vor reveni la forma inițială. Au trei forme de memorie, în funcție de faza de rezonanță pe care o folosești, și le poți modifica dacă dorești. De aceea teaca este maleabilă.”

Ea luă pumnalul mai mare.

După luni de antrenament cu o armă de oțel, pumnalul abia cântărea ceva. Ea îl scoase din teacă, iar acesta cântă în degetele ei. Abia a trebuit să-și concentreze rezonanța înainte ca acesta să se transforme, păstrându-și muchia ascuțită, dar schimbându-și complet forma și lungimea, desfăcându-se ca o panglică într-o lamă lungă și flexibilă, asemănătoare unui bici. Ea a modificat ușor timbrul rezonanței sale

și, fără să fie nevoie să ghideze metalul, lama s-a transformat din nou într-un pumnal perfect.

Ea a expirat nesigur, neputând să creadă că ceva putea fi atât de ușor de transformat. Era la fel de ușor ca mișcarea propriilor degete și nu cântărea nimic.

Nu se putea opri din a le întoarce, observând fiecare detaliu, greutatea și textura, ascuțimea incredibilă a lamelor. Pe mâner erau detalii elegante, curbate, ca niște viță de vie, care făceau prinderea mai sigură.

Nu știa ce să spună. Mulțumesc părea cu totul insuficient.

Kaine o privea cu ochii atenți, dar expresia îi dispăru în clipa în care ea ridică privirea. Sprâncenele i se încruntară. „Nu ai voie să le desfaci sau să le transformi în instrumente medicale. Pentru nimeni."

Ea roși. „ Credeam că ai spus că formele sunt programabile."

„Nu suficient pentru a fi complet deconstruite. Ne-am înțeles, Marino?" Vocea lui era rece.

„Bine. Promit", spuse ea, ridicând ochii la cer. Kaine era capabil să strice orice moment.

După o pauză, îl privi din nou. „Mulțumesc. Nici nu știu ce să spun. Sunt frumoase."

El evită să o privească în ochi. „Nu-i nimic. " Se răcni. „Mă bucur că îți plac, totuși, pentru că mă aștept să le porți pe amândouă de fiecare dată când ieși din sediu. De fapt, ar trebui să le porți mereu. Nu ar trebui să le dai jos decât când dormi. Nu au ce căuta în fundul ghiozdanului tău. Când ajungi aici, mă aștept să le văd deja pe tine, de fiecare dată. Ne-am înțeles?"

„Da, le voi purta", spuse ea, ca și cum ar fi fost o concesie. Nu voia să le dea jos niciodată.

„Bine." Se mișcă. „Ei bine, a fost o plăcere. Nici nu-mi mai amintesc de câte ori mi-am dorit ca cineva să-mi țină o prelegere despre sistemele corpului uman."

Ea ridică privirea, iar el îi zâmbi nesincer.

Începu să se întoarcă pentru a pleca, apoi se opri. „Acum că ai o armă decentă, cred că vom trece la un antrenament puțin mai intens. Pregătește-te pentru săptămâna viitoare." Îi întinse un plic. „Ultima mea tranșă."

Când ea se întinse să-l ia, el îl ținu până când ea îl privi în ochi.

„Trebuie să recunosc, Marino, ai ajuns să fii destul de scump."

CAPITOLUL 45

Decembrie 1786

CROWTHER ERA ÎNCĂ ABSENT DE LA SEDIU, AȘA CĂ Helena nu avea de ales decât să-i ducă raportul lui Ilva.

În timp ce urca etajele spre biroul lui Ilva din clădirea principală, se gândea la toate lucrurile pe care Ilva le știa despre ea. Făcuse parte din comisia care aprobase bursa Helenei în fiecare an și, probabil, și din comisia de admitere.

Interesul special pe care Ilva îl manifestase personal față de ea de la moartea tatălui său părea acum mult mai puțin cald.

Ilva se uita în jos la un raport, cu un stilou atârnând dintr-o mână în timp ce citea, și nu ridică privirea când paznicul o lăsă pe Helena să intre.

„Marino", spuse ea, cu voce rece. „Stai jos. Vin imediat."

Helena așteptă, flexând degetele.

„Cum progresează munca ta cu Shiseo la nullium?", întrebă Ilva, închizând dosarul și ridicând privirea.

Consiliul numise aliajul lumithium-mo'lian'shi nullium din motive de comoditate. Deși cunoștințele despre aliaj nu erau răspândite, mai mulți metalurgiști și chimiști experimentau cu el.

Întrebarea o luă pe Helena prin surprindere; se așteptase la întrebări despre Kaine.

„Bine. Am terminat sintetizarea agentului chelator folosind probele pe care le-am luat de la Ferron. Dacă vreunul dintre combatanții noștri este rănit de acesta, sperăm că va putea captura și elimina urmele de metal din sânge."

Probele de șrapnel recuperate de Helena nu puteau fi folosite pentru a fabrica o armă robustă, dar nici nu era scopul aliajului. Fuziunea era intenționat instabilă; se spărgea la impact, iar fragmentele se deteriorau rapid când erau expuse la sânge, dizolvându-se ca o lamă otrăvită care viza rezonanța. Helena și Shiseo primiseră instrucțiuni să caute metode potențiale de tratament.

Deoarece toxicitatea metalelor putea apărea frecvent în anumite domenii ale alchimiei, chelatorii erau deja ceva obișnuit.

Ilva dădu din cap. „Ce părere are Shiseo?"

„El nu crede că suprimarea alchimiei adevărate este posibilă cu metoda pe care o folosesc. Deși împiedică vindecarea și chirurgia alchimică, are o utilitate limitată în luptă, dar asta s-ar putea schimba dacă reconfigurează raportul și compoziția."

Ilva strânse ochii. „Tu și Shiseo aveți în minte o metodă alternativă?”

Helena înghiți în sec, încercând să nu se agite. „Avem o idee, dar este pur teoretică. Nu avem suficient nulliu pentru a o testa.”

„Și este…”

Helena simți un nod în stomac. Ura acest gen de conversații.

„Având în vedere comportamentul aliajului și modul în care este utilizată rezonanța, transformarea lui într-o armă sau injectarea nulliului în sânge este mai puțin eficientă decât simpla țintire a membrelor cu el. Dacă acest tip de interferență ar fi concentrată în apropierea mâinilor, ar fi aproape imposibil pentru un alchimist să simtă cu precizie rezonanța lor. Shiseo crede că, dacă aliajul ar fi combinat cu ceva care are un punct de rezonanță ridicat și ascuțit – cum ar fi cuprul prelucrat cu un nivel ridicat de emanații de lumithium – s-ar putea crea un tip de interferență care ar suprima majoritatea tipurilor de rezonanță, indiferent de repertoriul alchimistului.”

„Cum am putea contracara asta?” Ilva se aplecă în față, interesată.

„Păi, orice metalurgist bun ar putea, dacă s-ar simți confortabil să lucreze fără rezonanță. Dar asta nu este ceva de care majoritatea metalurgiștilor paladieni au trebuit să se preocupe vreodată.”

„Atunci, ce noroc că ai pescuit acele cioburi din Ferron”, spuse Ilva, deși sentimentul nu se reflecta deloc în tonul ei.

Helena dădu din cap cu hotărâre. „Iată raportul lui”, spuse ea, împingând plicul peste masă.

Ilva îl luă și îl aruncă într-un sertar.

„Și eu...” Helena ezită, simțind căldura urcând până la rădăcina părului și vârfurile urechilor. „Mi-a dat un set de pumnale ca cadou de solstițiu, folosind aliajul de titan-nichel.”

Scoase pânza de ulei și o deschise pe birou pentru ca Ilva să o inspecteze. Ilva ridică o sprânceană, aruncând o privire pentru o clipă înainte de a trage pânza pentru a le acoperi, ca și cum simpla vedere a lor i-ar fi fost dezagreabilă.

Helena simți un gol în stomac și le înveli repede, regretând că le arătase fără să i se ceară. „E un semn bun, nu-i așa?”

Ilva înclină capul, studiind-o pe Helena pentru o clipă. „Ferron urcă în rang”, spuse ea, întinzând mâna într-un sertar și scoțând un dosar, pe care îl lăsă pe birou. „Știai?”

Inima Helenei se opri. Observase că uniforma lui era mai închisă la culoare.

„Se pare că a depășit deja tot ce a realizat înainte de accidentul lui. Controlează câteva districte extrem de valoroase. Recent, a preluat fabrica Outpost unde îl vizitai, consolidându-și puterea cu o viteză remarcabilă. Se pare că toate succesele noastre recente i-au adus mari beneficii."

Ilva bătuse cu unghia în birou, privind-o pe Helena cu un zâmbet rece.

„Nu știam", spuse Helena.

Ilva clătină din cap. „Nu, nu-mi imaginam. Încep să mă îngrijorez dacă îți amintești cine este."

Helena rămase fără suflare, dar Ilva continuă, răsfoind pagina după pagina din dosarul din fața ei.

„De luni de zile circulă zvonuri că Morrough are o nouă armă. Credeam că este o himeră, ca cea care aproape a ucis-o pe Lila, sau nullium, dar nu. Nu este niciuna dintre acestea, nu-i așa?" Ilva își încrucișă mâinile, privind-o fix pe Helena. „Cum se face că este încă în viață?"

„Crowther mi-a spus să fac tot ce pot."

Ilva își coborî privirea de la fața Helenei la gâtul ei, unde lanțul colierului era abia vizibil sub guler. Helena rămase nemișcată.

„Știi, Ferron nu e singurul nostru spion", spuse Ilva. „Avem mai mulți informatori. Conform rapoartelor lor, după recuperarea porturilor, el a fost pedepsit. Sever. Era pe moarte. Mi s-a asigurat asta."

„Știai?", întrebă Helena, cu vocea tremurândă. „Știai ce i-au făcut și tu... tu nu mi-ai spus?"

Ilva o privi fix. „De ce ți-am fi spus?"

Helena abia putea vorbi. „De aceea atacul a fost atât de elaborat și s-au folosit atât de multe informații? Pentru că te așteptai să fie ucis pentru asta. Pentru că voiai să fie ucis pentru asta."

Ilva nu spuse nimic, dar acum resentimentul și neîncrederea lui Kaine când Helena continua să se întoarcă începuseră să aibă sens.

„De ce nu mi-ai spus?" Vocea Helenei tremura de furie.

Ilva strânse buzele, ochii ei trecând repede peste fața Helenei. „Ai fost întotdeauna... remarcabil de sinceră." Un zâmbet i se întinse pe buze. „De aceea Luc are atâta încredere în tine. Dacă ți-am fi spus planul, crezi cu adevărat că ai fi putut pleca, știind, fără să dai niciun semn lui Ferron?"

Helena începu să tremure. Se agăţă de braţele scaunului, în timp ce camera se estompa.

„Am presupus că îţi vei da seama”, adăugă Ilva. „ Când a devenit clar că nu ai făcut-o, că simţeai un fel de obligaţie faţă de el, am fost de acord să te lăsăm să încerci să-l vindeci, în speranţa că, odată ce vei realiza inutilitatea acestui demers, vei putea să-i aduci talismanul înapoi.”

Ilva îşi curăţă gâtul. „Aşa că îţi poţi imagina surprinderea noastră când am aflat că nu numai că a supravieţuit, dar a devenit mai periculos ca niciodată, acel spion perfid al nostru. Cum ai reuşit?”

Helena înghiţi în sec. „Pierdeam, şi numai datorită lui am putut recuceri porturile. El a făcut asta pentru noi. Nu l-ai văzut în ziua în care m-am întors. Ştia că va fi pedepsit; se aştepta să moară.” Respiră panicată. „Dacă voiai să moară, trebuia să-mi spui. Crowther mi-a spus să fac tot ce pot.”

„Ce ai făcut?” Ilva devenise incredibil de tensionată. „Ai...” Buzele i se subţirară, ochii îi alunecară din nou spre lanţul de la gâtul Helenei. „Ai folosit ceva pentru a reuşi?”

Helena strânse mâna în pumn. „Am presupus că, dacă ar fi trebuit să alegi între noi două, l-ai fi ales pe el.”

Faţa Ilvei se albise.

„Aşa că am folosit amuleta pe care mi-ai dat-o, am crezut că...”

„I-ai dat amuleta?” Întrebarea era aproape un ţipăt.

Helena nu o auzise niciodată pe Ilva ridicând vocea. „Nu, eu...”

„O mai ai sau nu?”

Helena simţi un nod în stomac când întinse mâna şi îşi scoase lanţul de la gât. „Am amuleta, dar piatra solară a dispărut.”

Ilva i-o smulse atât de repede, încât lanţul îi rupse mănuşa din piele de ied. Ilva apăsă cu degetul mare pe locul unde lipsea piatra, privind-o cu groază înainte să se uite la ea. „Ce ai făcut?”

Helena înghiţi nervos. „S-a spart şi a ieşit o substanţă. Ca mercurul, şi... s-a topit cu Ferron.”

Se lăsă o tăcere înfiorătoare. Ilva părea atât de şocată încât nu spuse nimic, doar se uită din nou la amuletă, de parcă piatra s-ar fi putut materializa din nou în mod magic. În cele din urmă, Helena nu mai putu suporta.

„Dacă nu voiai să se vindece, trebuia să-mi spui.”

Ilva nu răspunse, ci se uită fix la amuleta din mâna ei. „Știi povestea Pietrei Cerurilor?”, spuse ea în cele din urmă, continuând să-și treacă degetul mare peste montura goală.

Helena fu cuprinsă de o teamă cumplită.

„Nu”, spuse ea, scuturând din cap. „E un mit. Toată lumea știe că a fost o interpretare greșită. Luc a spus că nu era reală.”

„Fiecare alegere pe care am făcut-o a fost pentru a-l proteja pe Luc”, spuse Ilva. Nu vorbea atât cu Helena, cât mai degrabă cu sine însăși sau poate cu amuleta din mâna ei. „Nu am fost niciodată pregătită să fiu administrator, să port povara acestei moșteniri. Eram fericită cu rolul meu, dar Luc era prea tânăr pentru toate astea. Am încercat să fac cele mai bune alegeri posibile.”

Ilva o privi pe Helena. „Când vivimania ta a apărut, am crezut că mi s-a dat o cale de urmat. Că Sol mi-a oferit o siguranță, astfel încât să-l pot proteja. Desigur, mai era și politica cu care trebuia să mă confrunt. Matias nu mi-a ușurat sarcina. Cu toate concesiiile pe care le-a cerut, mi-era teamă că Toll te va lua prea devreme. Acel amulet fusese închis timp de secole, zăcând nefolosit, în timp ce generații de Holdfasts îl protejau. Speram că acest război îl va trezi la viață.”

„Ce era?” întrebă Helena.

Ilva se ridică, strângând bastonul atât de tare încât articulațiile umflate i se albiră, în timp ce trecu pe lângă Helena spre fereastră, privind spre Turnul Alchimiei.

„Familia mea a construit acest institut și acest oraș pentru a se asigura că necromancia nu va mai ajunge niciodată la putere. Și-au dat viața pentru această cauză și au păstrat nenumărate secrete în acest scop.”

Ilva a tăcut mult timp. Helena nu a îndrăznit să vorbească.

„Ai auzit poveștile despre Rivertide?”

Rivertide era numele Paladiei înainte de primul Război al Necromanției. Fusese distrusă de o epidemie, iar când Necromantul a găsit-o, a folosit cadavrele pentru armata sa.

„Nu a fost nicio epidemie”, spuse Ilva, fără să se întoarcă. „Orion a numit-o epidemie pentru că era mai blând decât să imortalizeze ceea ce li s-a întâmplat cu adevărat tuturor.”

Își apăsă mâna, care încă strângea amuleta, pe piept. „Necromantul și-a dat seama de potențialul alchimic al zonei și a venit la Rivertide special din cauza oamenilor care locuiau aici.”

„I-a ucis?” Helena nu putea înțelege scopul acelui secret. Faptul că Necromantul a masacrat Rivertide era chiar mai credibil decât povestea găsirii unui oraş convenabil de cadavre.

Ilva scutură din cap. „Nu, sunt încă în viaţă, până în ziua de azi.”

Helena o privi, neînțelegând.

„Necromantul era un vivimant, la fel ca tine, dar abilitatea era şi mai mitică pe atunci. A venit la Rivertide făcând minuni. Ei credeau că era un zeu. I-au construit un templu pe platou, i-au dat tot ce a cerut, iar el le-a promis nemurirea dacă aveau credință în asta. Apoi, într-o zi, i-a adunat pe toți într-o mare adunare, într-un loc secret pe care îl săpase sub pământ, şi le-a declarat că, dacă aveau încredere deplină în el, îi putea face să trăiască veşnic. Nu sunt sigură cum s-a întâmplat, dar după aceea, templul lui era plin de cadavre, iar sufletele lor erau legate între ele, sintetizate în această... substanță. El a folosit-o, puterea, pentru a-i reanima pe toți.”

Ilva a început să păşească nervos, cu paşi sacadaţi, bastonul tremurându-i în mână; era prea agitată ca să stea nemişcată. „Când Orion s-a luptat cu Necromantul, sufletele erau încă conştiente, conştiente de trădarea care li se făcuse – că darul „nemuririi” venea cu preţul sclaviei veşnice. În timpul bătăliei, controlul Necromantului a scăpat, iar Piatra s-a întors împotriva lui. A apărut o lumină strălucitoare ca soarele. A umplut valea, distrugând Necromantul şi toţi necrothrallii într-un val de foc. Când s-a terminat, Orion şi adepţii lui erau singurii care mai rămăseseră.” Ilva a dat din cap. „Dacă adevărul despre natura Pietrei ar fi fost cunoscut, Orion se temea că alţii ar fi putut fi inspiraţi să redescopere metodele, aşa că, atunci când cei care au asistat la bătălie au numit Piatra un dar de la Sol, Orion nu a avut de ales decât să-i lase să creadă asta.”

Ilva a făcut o pauză, cu o expresie tristă.

„Totul e o minciună?”

Ilva s-a întors spre ea, arătând furioasă. „Ce altceva putea să facă?”

Helena se ridică, gata să explodeze. „Spune adevărul! Nu poţi inventa istoria după bunul tău plac. Îţi dai seama ce ai făcut? Luc crede că trebuie să câştige un miracol. Că motivul pentru care nu a câştigat încă acest război este că nu a suferit suficient sau nu a fost suficient de asemănător cu Orion pentru a-l merita, şi că asta este vina lui. Dar nu va exista niciodată un miracol care să ne salveze. Îl torturezi până la moarte cu o minciună.”

„De aceea îi fac minuni”, replică Ilva. Părea la fel de indignată, de parcă Helena ar fi fost trădătoarea. „Crezi că vreau să sufere? Aș vrea să-i spun, dar când am timp pentru asta?” Își întinse brațul. „Apollo ar fi trebuit să-i spună – când era suficient de mare și pregătit pentru asta. Există un proces pentru asta, dar totul a fost distrus când Ferron l-a ucis pe Apollo și a adus acest război asupra noastră. Tot ce pot face este să încerc să fac acea credință reală și să-l împiedic să-și piardă speranța.”

Întregul oraș, Principatul, Credința, istoria, fiecare murală, fiecare amuletă. Toate sunt minciuni.

„Trebuie să-i spui adevărul lui Luc. Nu poți continua să-i faci asta.”

„ Și ce crezi că s-ar întâmpla dacă ar afla că nu va primi ajutor? Ce i-ar mai rămâne atunci?” Ilva o privi cu ură. „Este un risc prea mare, dar acum, datorită ție, nu mai am de ales decât între opțiuni groaznice.”

Helena strânse din dinți, prea furioasă ca să accepte vina. „De ce mi-ai dat așa ceva fără să-mi explici ce era?”

Ochii Ilvei sclipiră. „Pentru că încercam să te salvez, să te scutesc. Am crezut că poate blestemăția aia ar putea face măcar atât, și părea că așa era. Dar când Ferron a făcut oferta, Crowther a spus că era singura șansă care ne mai rămăsese. M-am gândit să o iau înapoi în noaptea aceea. Aș fi putut, după ce ai spus în fața Consiliului, dar mi-am amintit de fața ta când ți-am pus-o prima dată. Am crezut că o prețuiești suficient încât să ai bun simț. Fată proastă, proastă.” Toată puterea păru să o părăsească brusc pe Ilva, care aproape că se prăbuși pe un scaun.

„Nu poți să mă minți și apoi să te superi când fac greșeala să te cred”, spuse Helena. „Dacă Piatra e atât de specială, de ce nu-l lași pe Luc să o folosească?”

Ilva se strâmbă amar. „Nu servește familiei Holdfast.” Își întoarse privirea de la Helena, cu maxilarul încleștat. „Chiar și în mâinile lui Orion, era dură și rece, neacordând niciodată puterea sau favoarea sa nimănui din familia Holdfast. Au fost câțiva cărora le-a fost favorabilă, dar întotdeauna a devenit rece în cele din urmă. Și tu, dintre toți oamenii, ai avut-o. Ai fi putut face orice, și l-ai vindecat pe Ferron cu ea.”

„Îmi pare rău că nu am fost marioneta pe care o doreai”, spuse Helena cu amărăciune, ridicându-se în picioare. Se simțea de parcă întreaga lume i se prăbușise sub picioare; nu avea idee cum să navigheze în această nouă realitate. După atâta timp în care fusese calomniată pentru lipsa ei de credință, totul era o invenție. Nu era sigură ce era real. Chiar și faptul că fusese dată lui Kaine fusese o înșelătorie elaborată.

Nu fusese niciodată vorba de a-i asigura loialitatea lui Kaine, ci pur şi simplu de a da impresia sinceră că încerca să o facă.

Şi Luc. Inima îi era îndurerată. Ce ar face el dacă ar afla adevărul?

Ar putea să-i spună asta? După tot ce omisese de-a lungul anilor, avea să spună adevărul distrugând tot ceea ce el credea?

Nu putea. Era prea mult în joc, iar Ilva ştia asta.

Helena se opri când ajunse la uşă. „Pe viitor, poate ar trebui să-mi spui ce vrei, în loc să te aştepţi ca eu să eşuez când îţi convine. Poate atunci vom fi amândouă mai puţin dezamăgite una de cealaltă."

„Vrei sinceritate?" Vocea Ilvei era veninoasă. „Vreau să-l omori pe Kaine Ferron."

Helena îngheţă, întorcându-se încet.

Ilva o privi în ochi. Era din nou calmă, rece ca un lac. „Oricum ar fi murit, dar vreau să o faci tu. Tu ai creat această nouă ameninţare pentru Luc, aşa că tu vei pune capăt ei."

„Nu a făcut nimic care să ne trădeze."

„Mi-a ucis nepotul." Vocea Ilvei se auzi ca un bici, iar Helena văzu furia şi ura pe care femeia le ascundea cu atâta grijă. Se ridică ca o fiară din interiorul ei. „Ce vrei să faci? Să aştepţi să vezi pe cine va ucide în continuare? Pe viaţa cui eşti pregătită să pariezi pentru asta?"

Pieptul i se strânse. „Nu poţi să-mi ceri să trădez..."

„De ce nu? Ce a făcut el pentru tine, Marino, în afară de a te manipula ca pe un prost? Câteva bibelouri sunt tot ce costă loialitatea ta?" Ochii Ilvei se îndreptară batjocoritor spre pânza de ulei pe care Helena o ţinea încă în mână. „Dacă Ferron te-ar fi vrut, te-ar fi luat până acum. Eşti doar o jucărie; te învârte şi te priveşte cum te învârţi."

„Nu. Fac progrese. Încă puţin timp şi îl voi avea exact aşa cum vrea Crowther."

Ilva râse cu dispreţ. „Crowther era nebun să creadă că te poate folosi pentru a-l îmblânzi pe Ferron. Nu poţi îmblânzi un câine turbat." Ea clătină din cap. „Dar foarte bine, eşti liberă să refuzi; nu contează, avem dovezi mai mult decât suficiente ale trădării lui. Jan a adunat un dosar complet. Ar fi o chestiune trivială să-l trimitem la Nemuritori. Presupun că ai putea spune că cazul este incontestabil. Preferi asta? Crezi că îl vor ucide de data asta?"

Helena simţi ca şi cum ar fi fost lovită în piept. „Nu-i poţi face asta."

Ilva rămase impasibilă. „De ce nu? Ar fi potrivit, nu? După tot ce a făcut. Aș spune că merită din plin."

Helena și-a dat seama atunci ce ar fi trebuit să-și dea seama cu mult timp în urmă, că Ilva își dorise întotdeauna răzbunare. Crowther privea războiul civil și vedea toate mașinațiile politice ale țărilor învecinate; jocul de război al Ilvei era la fel de complex, dar al ei era în întregime personal. Era vorba despre Luc, era vorba despre moștenirea familiei ei și era vorba despre răzbunare.

Crowther era cel ambițios care voia ca Helena să-l facă pe Kaine loial, ceva ce putea fi folosit pe termen lung. Acesta nu fusese niciodată scopul Ilvei.

„Totuși, avem nevoie de el. Am ajuns atât de departe doar datorită lui. Dacă îl pierdem, dacă lucrurile încep să se destrame din nou, oamenii îl vor învinovăți pe Luc pentru asta."

Ilva zâmbi slab. „Din fericire pentru noi, Ferron a devenit o figură importantă printre Nemuritori în ultimele luni. Cu dispariția lui bruscă, destabilizarea va fi generalizată."

„Nu poți face asta", spuse Helena.

„Încerc să-i salvez pe toți, Marino." Vocea ei era plină de intensitate. „Inclusiv pe tine. Indiferent cât de mult l-ai idealizat, Kaine Ferron nu este o persoană. Este un monstru." Ilva își apăsă mâna pe inimă, un gest pe care mulți oameni îl făceau când făceau aluzie la Apollo. „El și familia lui ar fi trebuit să fie eliminați cu mult timp în urmă, dar Pol era îngrijorat de reacția breslelor. L-a lăsat pe băiat să frecventeze Institutul, în ciuda suspiciunilor legate de nașterea lui, și uite cum i-a fost răsplătită bunătatea. Nu voi face aceeași greșeală cu Luc."

„Te rog, Ilva, pot să-l fac loial. Am nevoie doar de mai mult timp."

Ilva o privi fix. „Îl alegi pe Ferron în locul lui Luc? În locul tuturor jurămintelor pe care le-ai făcut?"

Întrebarea o opri brusc.

„Nu", spuse Helena repede. „Nu", repetă ea, cu vocea tremurândă. „Sunt loială. Dar" – își umezi gâtul de câteva ori – „dacă aș avea dovada că el este loial, că ar face orice ai vrea tu, l-ai lăsa să trăiască? Jur că, dacă nu pot, îl voi ucide. Dar dacă ar fi loial, ar putea fi util.

„Te rog, Ilva." Vocea îi tremura.

Ilva oftă ușor și părea obosită. „Dacă îl poți prezenta pe Ferron în genunchi, târându-se, dispus să facă orice, în termen de o lună, te voi lăsa să-l păstrezi." Apoi

scutură din cap. „Dar fii sinceră cu tine însăţi. Nu există loialitate la cei de felul lui. Ferronii sunt la fel de coruptibili ca rezonanţa lor.”

Helena simţea o presiune în gât, ca o piatră, dar se forţă să vorbească. „O voi face. Într-un fel sau altul. Voi termina treaba. Nu-l lăsa pe Crowther să trimită ce are.”

Ilva se aplecă în faţă, pe birou, cu lanţul amuletei goale atârnând între degete. „O lună, Marino.”

CAPITOLUL 46

Decembrie 1786

O LUNĂ. ZILELE PAREAU SĂ-I FIE ÎNSCREPTE ÎN OASE. Helena nu a putut dormi în acea noapte. Viitorul o bântuia. Înainte de răsărit, a avut loc o slujbă Ember, în cadrul căreia Falcon Matias a consacrat anul care urma să vină îndrumării lui Sol, iar apoi Helena şi-a început tura la spital.

Se simţea încolţită, ca şi cum lumea se apropia de ea şi nu avea scăpare. Nu avea la cine să apeleze.

A încercat să-şi alunge frica folosind animanţia, dar aceasta o consuma complet; fiecare gând o ducea la aceeaşi disperare.

Când i s-a terminat tura, s-a dus la recepţie să vadă dacă putea rămâne şi pentru următoarea. Cu siguranţă cineva ar prefera să sărbătorească solstiţiul, iar Helena ar putea să se ţină ocupată.

Purnell era de serviciu la recepţia spitalului, purtând o insignă cu inscripţia SOFIA P. Helena s-a tensionat la vederea ei şi, înainte să apuce să spună ceva, Purnell i-a întins o bucată de hârtie.

„Administratorul a spus să-ţi dau asta când ţi se termină tura.”

Helena a ezitat o clipă înainte să citească.

Erau doar câteva cuvinte. Ca mulţumire pentru toată munca ei, Ilva se asigurase că Helena putea avea câteva ore libere pentru a participa la sărbătorile solstiţiului la Solis Splendour. Luc ar fi fost prezent şi fericit să o vadă. Rhea o aştepta.

Helena privi cu indiferenţă manipularea evidentă.

Ilva îşi pierdea talentul. Sau poate că Helena începuse în sfârşit să-i înţeleagă jocul.

Îşi puse puloverul verde de lână pe care Rhea i-l dăruise peste uniformă şi se îndreptă spre Solis Splendour. Se întunecase deja, anul şi soarele pregătindu-se pentru renaştere.

În patru săptămâni, Kaine va fi mort.

Abia a bătut la uşă, dar aceasta s-a deschis imediat, iar căldura şi lumina, muzica şi râsetele s-au revărsat afară. A clipit, ameţită. Oare bătuse la uşa greşită?

„Marino? Nu ştiam că vii." Era Alister, unul dintre băieţii din unitatea lui Luc. I-a ţinut uşa. „Intră.

Avem o mulţime de mâncare."

Helena intră, simţindu-se de parcă ar fi ieşit din realitate şi ar fi păşit într-o versiune de vis a Solis Splendour. Casa era plină de viaţă, decorată cu beteală, serpentine şi crenguţe de brad, iar copiii alergau prin ea ca o haită de căţeluşi sălbatici.

Cunoştea feţele, recunoştea oamenii, dar totul părea diferit. Greşit.

De ce era toată lumea atât de fericită?

Din camera alăturată se auzeau muzică de la un gramofon şi râsete de oameni beţi. Înainte să traverseze camera, i se înmână o cană cu vin fiert, pe care o sorbi instinctiv. Era cald şi dulce, în loc să fie acru şi diluat.

Semnele accesului lor la porturi şi comerţul fluvial erau peste tot, dar tot ce putea să gândească era că Kaine făcuse asta, amintindu-şi rănile care îi sfâşiau spatele, ţesutul mort putrezind şi otrăvindu-l. Era slăbit şi palid, subţire ca hârtia, şi voia doar să ştie dacă funcţiona.

Camera se estompa. Rătăci ameţită până când îl zări pe Titus Bayard aşezat cu picioarele încrucişate pe podea, curăţând portocale. Probabil veniseră tocmai de pe coasta de sud. Pe masa de lângă el se afla un mic munte de fructe curăţate.

Helena căută alte feţe cunoscute.

Lila stătea înghesuită într-un fotoliu alături de Soren, care avea expresia unei pisici asediate.

De când se accidentase, Soren o lăsa să scape cu orice. Lila se recuperase complet şi uimitor de repede şi se comporta de parcă totul fusese exagerat. Când aflase despre încercările lui Luc de a ignora ordinele, avuseseră o ceartă explozivă. Helena auzise doar bârfe, dar era destul de grav încât întreaga unitate fusese ţinută în rezervă câteva săptămâni, până când lucrurile se liniştiseră.

Lucrurile păreau să fie mai bune acum, dar Helena nu putea să nu simtă că, într-un fel, Soren era cel mai grav afectat de atac.

Una dintre informaţiile inevitabile despre Bayard pe care Helena le auzise de multe ori de-a lungul anilor era faptul că Soren era mai în vârstă decât Lila. Cu

douăzeci de minute mai în vârstă decât geamăna sa. Diferența de vârstă era considerată extrem de importantă în chestiuni de ierarhie în trecut.

Era mai mult o glumă, dar Helena bănuia că Soren o lua mai în serios decât lăsa să se vadă. Indiferent că era paladin principal sau nu, Lila nu era doar geamăna lui, era și sora lui mai mică.

Luc juca cărți cu un grup de soldați convalescenți, iar Lila și Soren îl priveau amândoi, piciorul Lilei balansându-se înainte și înapoi, roțile dințate făcând un zgomot ușor, clic, clic, clic.

Helena îngenunche lângă Titus, încercând să-și termine repede lista de obligații, ca să poată pleca. Atmosfera din casă era atât de disonantă, încât îi provoca greață.

„Bună, Titus", spuse Helena, urmând scenariul pe care îl folosea întotdeauna.

„Te superi dacă mă uit puțin în mintea ta?"

El nu reacționă. Ea își scoase o mănușă și îi atinse cicatricea de pe tâmplă. Închise ochii în timp ce își extindea rezonanța, și totul era la fel, cu excepția faptului că Helena nu mai era aceeași. Tehnicile și înțelegerea ei asupra minții se schimbaseră într-un an. Existau modele de energie ale căror complexități nu le înțelesese înainte.

Acum putea simți unde se aflau greșelile ei. Transformase țesutul fără să știe cum să urmeze curenții de energie care transportau mintea prin materia cerebrală.

Desigur, Titus era adesea necooperant, mintea lui fiind limitată; ea îl închisese în propria lui conștiință.

Legătura dintre ei s-a rupt când Titus i-a împins brusc mâna. Fața lui era contorsionată, portocala din mâna lui era zdrobită. A scuturat capul de mai multe ori, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească mintea.

Helena l-a privit fix, ochii ei căutând ceva, în timp ce el se îndepărta de ea, cu o expresie neliniștită. Și-a pus automat mănușa la loc.

Era posibil să-l poată vindeca? Aproape că îi era frică să se gândească la asta. Trebuia să fie sigură înainte să-i spună lui Rhea. Nu putea să-i frângă inima din nou.

A fost surprinsă din gândurile sale de un izbucnire de râs.

S-a strecurat într-o altă cameră, mai liniștită și mai puțin aglomerată, încercând să se adune într-o nișă a ferestrei, mai răcoroasă, cu perdele care creau o barieră împotriva zgomotului.

„Helena."

Ridică privirea și o văzu pe Penny Fabien strecurându-se în nișă alături de ea.

„M-am gândit eu că eşti tu cea care te-ai strecurat aici”, spuse Penny. „Eşti bine? Păreai supărată.”

Penny era cu un an mai mare. Fusese supraveghetoarea dormitorului Helenei în timpul studiilor la institut.

„E cam aglomerat acolo”, spuse Helena, uitându-se în altă parte. „S-a întâmplat ceva?”

Penny o privi. „Ce vrei să spui?”

„De ce sunt toţi atât de fericiţi?”

Penny clipi surprinsă. „Suntem fericiţi pentru că războiul e aproape de sfârşit.”

Helena o privi nedumerită.

Războiul nu era aproape de sfârşit. Nici măcar nu aveau un plan pentru a câştiga. Şase ani de luptă pentru supravieţuire, aşteptând un miracol care nu avea să vină niciodată.

„Nu ai fost la slujba Ember?”, întrebă Penny. „Falcon Matias vorbea despre etapele transmutării, despre cum fiecare dintre ele corespunde unei perioade din război şi despre cum suntem aproape de transformarea finală, în care sufletul devine cu adevărat purificat. Gândeşte-te la asta. Acum un an, eram înconjuraţi în jurul Cartierului General, fără provizii, cu raţii abia suficiente pentru a continua lupta, iar acum am recucerit întreaga Insulă de Est. Porturile. Totul pentru că am avut credinţă.”

Helena nu îi acordase nicio atenţie lui Matias în timpul slujbei. Tot ce auzise era vocea Ilvei în urechi, repetând întruna „o lună”.

„Ce?” Vocea Helenei era sufocată.

O expresie de compasiune i-a apărut pe chipul lui Penny. „Bănuiesc că nu eşti chiar acolo, pe front, nu-i aşa? Probabil că nu ai habar. Lucrurile au mers atât de bine anul acesta.” Chipul lui Penny era luminat. „Este pentru că am trecut testul. Am rezistat şi nu am lăsat frica să ne corupă, iar acum Sol ne acordă favoarea sa. Nu putem pierde acum.”

Helena tresări ca şi cum ar fi fost lovită şi o privi pe Penny cu un şoc atât de profund încât zâmbetul lui Penny dispăru, iar o expresie de înţelegere şi disconfort îi apăru brusc pe chip.

„Oh, da...”, spuse Penny, strângându-şi mâinile. „Am auzit ce s-a întâmplat cu tine şi Consiliul. Îmi pare rău, nu am vrut să insinuez nimic despre sufletul tău...”

Maxilarul Helenei începu să tremure incontrolabil, iar apoi tremurul se răspândi până când tot corpul ei se cutremură.

Penny se apropie de ea, mângâindu-i braţul. „Nu te simţi prost. Sunt sigură că ai avut intenţii bune. Toţi am ajuns în momente în care am crezut că orice ar merita să facem pentru ca totul să se oprească. Gândeşte-te doar cât de mult s-au schimbat lucrurile după aceea. Poate că ai fost... un test final pentru noi."

Helena înnebunea. Era pe punctul de a începe să ţipe chiar acolo, în nişă. Nu-şi imaginase niciodată această posibilitate.

Ei credeau că războiul era câştigat pentru că propunerea ei de necromancie fusese atât de aspru criticată încât Rezistenţa trecuse un test spiritual final, iar tot succesul din ultimul an era o recompensă pentru asta?

Fără să-şi dea seama, ea le confirmase mitul. Indiferent ce s-ar fi întâmplat acum, nimeni nu ar mai fi ascultat-o vreodată. Era condamnată pentru totdeauna la rolul de sceptică, de ispititoare. Stând acolo, îşi aminti brusc expresia ciudată din ochii Ilvei şi ai lui Crowther când fusese mustrată şi respinsă. Ce ocazie perfectă le oferise în acel moment.

Nu era de mirare că Ilva îi spusese adevărul despre Orion. Ştia că nimeni nu ar fi crezut vreodată afirmaţiile Helenei.

Acum, Ilva voia să facă un ultim truc.

Să-l omoare pe Kaine. Să îngroape dovezile, adevăratul secret al succesului lor. Să creeze încă un miracol.

Helena se forţă să respire. Respiraţia îi ieşi ca un suspin sufocant. Penny o îmbrăţişă brusc.

„E în regulă", îi spuse Penny, de parcă Helena ar fi fost un copil care avea nevoie să fie liniştit. „Toţi facem greşeli.

Nu te simţi prost, acum e în regulă." Penny o mângâie pe spate. „Ştii ce, adevărata problemă e că eşti prea izolată. Cu toţi ceilalţi în prima linie şi tu mereu în spital, nu apuci să vezi cum stau lucrurile în realitate."

„Probabil că da", spuse Helena fără entuziasm. „Aşa trebuie să fie."

Penny dădu din cap în timp ce se retrăgea. „E în regulă. Rămâi cu mine. O să mă asigur că nimeni nu te deranjează."

Helena era prea ameţită ca să se opună când Penny o trase din nişă într-o altă cameră, unde Alister cânta la pian. Soren juca acum un joc de cărţi într-un colţ, iar Lila dispăruse. Mai multe persoane, printre care şi Luc, se înghesuiseră în jurul pianului şi cântau. Penny o aşeză pe Helena pe o canapea şi, după ce încercă să o convingă să se alăture grupului, se îndreptă şi ea spre pian.

Helena stătea tensionată, aşteptând ca Penny să se distragă pentru a putea să se strecoare, dar înainte să apuce să o facă, Luc o zări şi părăsi imediat grupul.

Se lăsă pe scaunul de lângă ea. „Mă bucur că eşti încă aici. Mă temeam că ai plecat deja."

Ea a dat din cap în tăcere.

„Eşti bine?", a întrebat el.

„Sunt doar obosită."

El s-a aplecat în faţă. „Cursanţii tăi nu-şi fac treaba?"

„Nu, sunt bine. Doar că... pare să fie mereu ceva nou de făcut."

„Nu ştiu, cred că îţi place să fii ocupată." Vocea lui avea un ton glumeţ.

Helena simţi un nod în stomac. „Poate că da", reuşi să spună.

Soren se strecură şi se aşeză pe braţul canapelei, lângă Helena. „Trebuie să mă ascundeţi. Cineva i-a spus mamei că jucăm jocuri de noroc."

„Eşti mort", spuse Luc râzând. „Ai reuşit măcar să câştigi?"

Soren clătină din cap cu tristeţe. „La naiba, de ce vine Lila încoace?"

„Ai grijă cum vorbeşti în casa mamei tale", îl mustră Luc, „şi în faţa preţioasei tale surori."

„Du-te naibii."

Lila se îndrepta spre ei cu o cutie mare şi complicată atârnată de gât. Se opri în faţa lor. „Mama m-a pus să fac fotografii." Atinse aparatul.

Soren gemu.

„Stai drept şi nu te mişca. Chestia asta e delicată." Lila se uita în aparat, reglând lentilele, mişcându-se înainte şi înapoi. „Soren, nu ai coloană vertebrală? Cum reuşeşti să stai cocoşat în armură? Eşti ghemuit în spatele Helenei ca o tăiţei ud. Luc, împinge-l, te rog."

Luc se întinse în spatele Helenei şi se conformă.

„Mult mai bine." Lila zâmbi, iar Luc făcu la fel imediat. „Bine. Fără feţe serioase, e solstiţiul. Fiţi veseli."

Se uitară la aparat şi, chiar înainte de a apăsa pe declanşator, braţul lui Luc o cuprinse pe Helena pe la umeri, strângând-o tare. Helena încercă să-şi ridice colţurile gurii în timp ce aparatul foto făcea blitul.

Luc gemu, protejându-şi ochii. „Lumina soarelui, cred că o să orbesc."

„Soren, mama vrea o poză cu tine şi tata." Lila îl luă pe Soren, care se opunea, de pe canapea şi îl târî în camera alăturată.

Helena îi privi plecând şi simţi ca şi cum pieptul i-ar fi fost strivit. Îşi strânse pumnii atât de tare, încât pielea îi muşcă degetele.

„Te gândeşti la tatăl tău?”, o întrebă Luc în şoaptă.

Nu se gândea la el, dar poate că asta era problema ei. Ar fi trebuit să se gândească mai mult la toţi oamenii care muriseră, a căror trăsătură comună era felul în care vieţile lor se suprapuseseră cu a ei.

Indiferent dacă vivimanţia era sau nu un blestem, ea era din ce în ce mai sigură că ea însăşi era unul.

„Hel, ce s-a întâmplat?” Luc o atinse pe braţ.

Ea îl privi şi îşi dădu seama că era forţată să aleagă. Luc sau Kaine? Nu putea să-l salveze decât pe unul. Trebuia să-l aleagă pe Luc, dar asta o va ucide.

„Trebuie să plec.” Începu să se ridice.

„Nu, nu trebuie.” El îi cuprinse mâna cu degetele. „Mereu spui asta, dar de data asta nu te las să pleci. Rămâi cu noi.”

El îi zâmbi provocator şi implorător.

Întotdeauna avusese un talent teribil pentru persistenţă. Încă de la început, când o găsise plângând după prima oră de curs, pentru că dialectul nordic al profesorului era greu de înţeles şi vorbea foarte repede.

O convinsese să-i povestească totul într-un colţ prăfuit al bibliotecii. Săptămâna următoare, profesorul vorbise mai încet şi scrisese toţi termenii cheie pe tablă, astfel încât Helena să-i poată copia şi să-i caute în dicţionar. Prezenţa lui Luc în viaţa ei fusese întotdeauna ca o magie.

Nu avea niciun motiv să facă eforturi pentru ea, dar o făcuse, şi a continuat să o facă. O alesese din prima zi şi decisese că ea era prietena pe care şi-o dorea. Şi dacă asta însemna să stea ore întregi în bibliotecă în timp ce ea îşi făcea temele, chiar dacă urăşte temele, asta era ceea ce făcea.

Nu-şi putea imagina timpul petrecut la Institut fără el. Era ca şi cum şi-ar fi imaginat lumea fără soare.

„Haide, ce s-a întâmplat?”, o întrebă el, aplecându-se spre ea, astfel încât capetele lor erau unul lângă altul.

Totul. Totul era în neregulă şi urma să fie în neregulă pentru totdeauna, şi nu era vina lor, dar ei plăteau pentru asta. Nu putea să-i spună asta; ar fi fost prea crud să-i distrugă totul, să-i dezvăluie minciuna care era întreaga lui viaţă, când era tot ce avea.

„Toată lumea pare atât de fericită”, spuse ea în cele din urmă. „Mă sperie.”

El dădu din cap încet, îngrijorarea lui dispărând. „Știu, e greu de crezut că s-ar putea termina curând. Nu pare real.” El o împinse ușor cu umărul. „De aceea este atât de important să ai oameni care să te ancoreze.” El aruncă o privire spre camera alăturată, unde Lila și Soren stăteau îngenuncheați lângă tatăl lor, în timp ce Rhea făcea o fotografie. „Când pare imposibil, mă ajută să mă gândesc la tot ce aștept.”

Helena simți un nod în piept, întrebându-se ce fantezie își crease Luc pentru a se trezi în fiecare zi.

Când ea nu spuse nimic, el îi zâmbi din colțul ochilor. „În sfârșit vom pleca în călătoria noastră. Odată ce totul se va termina și se va liniști, Ilva va mai rezista puțin. Nu va fi o călătorie mare, așa cum am spus, dar dacă așteptăm Abeyance, am putea lua o navă rapidă spre Etras și am putea petrece cel puțin o săptămână acolo înainte ca mareele să revină. Întotdeauna mi-am dorit să văd orașele pierdute. Încă mai am harta ta pe perete.”

„Nu se va întâmpla asta, Luc”, spuse ea, cu voce joasă. Chiar dacă el trebuia să creadă în această minciună, ea nu putea face parte din ea. Nu putea trăi ca un accesoriu în această înșelăciune.

„Ce?”

Ea se uită la mâinile ei înmănușate, în timp ce goliciunea îi golise plămânii.

Înghiți cu greu. „Când totul se va termina, nu vreau să ne mai consideri prieteni. Cred că va fi mai bine așa pentru amândoi.”

„De ce?” Părea îngrozit.

„Pentru că nu mai sunt prietena ta. Prietena ta, Helena Marino, a murit într-un spital de campanie acum șase ani. Ea nu mai există. Vreau să o lași să plece.”

El nu a făcut-o, însă. Luc i-a prins din nou mâna. Fața lui era îndurerată și era atât de frumos.

Chiar și în plină iarnă, părea luminat de soare. Divini sau nu, membrii familiei Holdfast păreau născuți pentru a fi imortalizați în marmură. Ca soarele, născut pentru eternitate.

Helena nu era o planetă sau vreun corp ceresc. Era doar un om legat strâns de prezent, de scurtimea existenței, și simțea că timpul se scurge.

„Nu. Nu te voi lăsa să pleci”, spuse el. „Nu pot. Hel, spune-mi ce s-a întâmplat și voi rezolva problema. Tu și cu mine, suntem prieteni pe veci.”

Ea se îndepărtă de el, scuturând din cap.

Tot ce știa Luc era Paladia, alchimia și Flacăra Eternă, cu idealurile lor despre rafinarea focului, despre încercări și sacrificii, despre puritatea suferinței. Că va merita în cele din urmă, dacă nu în această viață, atunci în următoarea.

Poate că dacă Helena ar fi fost pe front, ar fi putut crede și ea în toate astea. Dar își petrecuse fiecare zi din ultimii șase ani privind oamenii cum mureau. Trăise în urma fiecărei bătălii, respirase devastarea până când se înecase în ea. Nimic și nimeni nu o putea convinge că ceva nobil sau purificator putea rezulta din suferința de o asemenea amploare. Că vreo răsplată ar putea merita vreodată.

A păcăli oamenii să accepte asta era o cruzime. Dar cum putea să-i spună asta lui Luc? Că nimic din toate astea nu însemna nimic. Că miracolele în care el credea erau simple trucuri, cumpărate și plătite cu trădare. Nu putea.

„Dacă am fost vreodată prietena ta, lasă-mă să plec acum." Își smulse mâna și fugise din casă.

Inima îi bătea atât de tare, încât o durea. Sângele îi bubuia în urechi, până când abia mai auzea vântul, frigul tăindu-i obrajii.

Fulgi de zăpadă cădeau, spirală pe stradă.

Se opri și privi spre cer.

Trebuia să fie un semn de noroc, zăpada la solstițiu. O luminare a celei mai lungi nopți.

A stat și s-a uitat la ninsoare până când mâinile și picioarele i s-au amorțit de frig. Voia să rămână acolo și să înghețe până la moarte. Citisese că era o moarte blândă, ca și cum ai adormi.

Farul Flăcării Eterne ardea deasupra capului ei. S-a întors, dându-i spatele, rătăcind fără țintă. Nu avea unde să se ducă. Viața ei era atât de măruntă. Dincolo de porțile Institutului, era o vagaboandă.

A urmat singura rută pe care o știa pe de rost.

Era o liniște înfiorătoare în Avanpost. Norii grei de zăpadă aveau o strălucire argintie slabă de la lună. Întotdeauna găsise Avanpostul atât de urât în comparație cu liniile elegante și naturale ale arhitecturii insulelor, dar acum găsea brutalitatea oțelului înalt, a zidurilor de beton și a coșurilor de fum proeminente potrivite. Nu voia să fie într-un loc frumos.

Nu exista nicio prefăcătorie la Outpost, nicio ornamentație care să distragă privirea; nu ascundea ceea ce era. Ceea ce era mai mult decât putea spune despre oraș sau Institut.

O minciună. Totul era o minciună, emblemele celeste care decorau insula, toate acele murale şi picturi ale Holdfasts, soarele care răsărea mereu odată cu ele. Toate erau minciuni.

Faţa i se amorţi, dar nu se putea hotărî să se întoarcă. Se îndreptă spre clădire.

Uşa se deschise uşor, chiar dacă degetele îi erau rigide. Vântul zgâlţâia ferestrele.

Se aşeză la masă, sprijinindu-şi capul pe margine, şi închise ochii.

Uşa se deschise cu zgomot.

Ridică brusc capul şi îl privi uimită pe Kaine, care stătea în prag.

Avea părul, genele şi sprâncenele acoperite de cristale de gheaţă, de parcă ar fi trecut printr-o viscol.

Ochii lui o găsiră imediat, scrutând-o de sus până jos. Ea îl privi înapoi, simţind cum o cuprinde un sentiment asemănător foamei.

„Ce este?", întrebă el, închizând uşa în urma lui. „S-a întâmplat ceva?"

„De unde ai ştiut că sunt aici?"

El o privi fix. „Sunt cu ochii pe locul ăsta."

Desigur. Doar pentru că ea nu văzuse necrothrall-uri nu însemna că ei nu o văzuseră pe ea.

„De ce eşti aici?" întrebă el din nou, scrutând-o încă o dată din cap până în picioare. „Şi neînarmată, aş adăuga."

Ea ascunsese cuţitele în laborator. Dacă cineva le-ar fi văzut, ar fi ridicat mai multe întrebări decât ar fi putut răspunde, iar după reacţia Ilvei, le considera prea personale pentru a le arăta cuiva.

„Eu... nu ştiam că voi veni aici. Nu aveam unde să mă duc."

„Dacă nu era pentru Rezistenţă, nu ar fi trebuit să vii."

Ea dădu din cap brusc. Desigur că avea dreptate. Ar fi trebuit să meargă la pod.

Şi să sară.

Nu. Îşi alungă gândul acela. Motivul pentru care Ilva şi Crowther o minţiseră atâta timp era că ştiau că Kaine o va vedea direct. Sentimentele ei erau întotdeauna imprimate pe faţa ei.

„Ai dreptate. Îmi pare rău", spuse ea, cu vocea atât de răguşită încât abia se auzea. „

O să plec."

Se mişcă încet, având grijă să nu-l privească, dar, când trecu pe lângă el, degetele lui o apucară de braţ şi o întoarseră cu faţa spre el. Era cu spatele la perete, iar el o privea fix în ochi.

„Ce s-a întâmplat?"

„Nimic." Ea îşi coborî repede privirea. Privirea lui era ca un brand pe fruntea ei. „Am venit doar pentru că eram... îngrijorat pentru tine."

El râse dispreţuitor. „De când îţi faci griji pentru mine?"

Ea ridică privirea fără să se gândească.

Expresia lui era dură. Defensivă. Gheaţa din părul lui se topise în picături mici de apă care tremurau, strălucind ca stelele pe faţa lui.

„Nu ştiu", mărturisi ea. Obiceiul se strecurase în ea fără să-şi dea seama.

El râse dispreţuitor. „Şi acum? Deodată nu te poţi abţine?"

„Am venit pentru că voiam să te văd." Abia când o spuse îşi dădu seama că era adevărul. De aceea venise.

Gâtul lui se strânse. „De ce?"

Pieptul ei se strânse. „Mi-e teamă că într-o zi voi veni şi tu... tu nu vei mai fi aici."

El rămase nemişcat, ochii lui scrutându-i faţa. Expresia lui se schimbă, ceva ce ea nu putea descifra licărind în ochii lui. El râse încet. „Atunci, asta e un rămas bun, Marino?"

Întrebarea o zgudui şi ea întinse mâna, apucându-l. „Nu! Nu."

O lună.

Ea înghiţi în sec. „M-am îngrijorat şi... n-aveam unde să mă duc."

Spusese deja asta. Se simţea atât de proastă, atât de orbitor de încrezătoare. Şi era prea târziu, prea lentă; nu mai era destul timp.

Mâna lui dreaptă se odihnea pe umărul ei, căldura lui pătrundând în ea. Îşi muşcă buza, înghiţind cu greu.

„Trebuie să te întorci mereu", spuse ea. „Bine? Nu muri. Promite-mi..."

Vocea îi pierdu puterea.

„Marino, ce s-a întâmplat?" El încercă să facă un pas înapoi, dar ea nu-i dădu drumul.

„Nimic! Am petrecut mult timp pregătindu-ţi trusa medicală şi ţi-am arătat timp de o oră cum să o foloseşti, aşa că... cred că ar fi foarte nerecunoscător din partea ta dacă ai muri."

El râse fără tragere de inimă şi se apropie, astfel încât bărbia lui îi atinse vârful capului. Suspinul lui era aproape disperat.

„Bine...", spuse el, „dar numai pentru că tu mi-ai cerut-o."

Cuvintele o străbătură ca un cuţit în piept.

Atât de mult timp crezuse că poate face orice. Pentru război. Pentru Luc. Că era în stare să plătească orice preţ. Acum îşi găsise limita.

Kaine nu era nevinovat, dar nu merita ceea ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins. Chiar dacă ar fi putut să-i smulgă talismanul şi să-l ia cu ea, el nu ar fi murit. Ar fi rămas doar într-un limbo blestemat în interiorul Morrough.

Mâna lui alunecă de pe umărul ei. Făcu un pas înapoi, iar în ochii lui se citea o expresie tensionată.

„Nu ar fi trebuit să vii aici", spuse el. „

Credeam că e o urgenţă. Dacă apari aşa, fără motiv, îmi pui în pericol acoperirea. Trebuie să ghicesc dacă trebuie să răspund sau nu."

Abia după ce el îi povestise despre Blackthorne, ea începuse să conştientizeze amploarea riscului pe care şi-l asuma Kaine. Crowther şi Ilva o ţineau atât de concentrată pe pericolul pe care Kaine îl reprezenta pentru ei, încât ea nu se gândise niciodată la ameninţarea pe care ei o reprezentau pentru el.

Sângele i s-a scurs din cap. Întotdeauna îl considerase mult mai în siguranţă decât ea, că ea era cea care îşi asuma toate riscurile, aventurându-se în teritoriul inamic, cu riscul de a-şi pierde viaţa. Nu era deloc o perspectivă corectă. Spionii şi cercetaşii Rezistenţei purtau adesea pastile cu cianură pentru a scăpa de interogatorii dacă capturarea lor era inevitabilă. Pentru el, asta nu era o opţiune.

Chiar dacă ar fi fugit, s-ar fi ascuns, nu ar fi contat, pentru că Morrough avea filacterul. Ar fi fost mult mai în siguranţă dacă ar fi trimis doar necrothrall-urile, dar el era aici, în acel moment. Venise pentru că venise şi ea.

De ce Ilva nu putea să înţeleagă semnificaţia acestui lucru?

„Îmi pare rău", spuse ea. „Nu o voi mai face."

El părea sceptic.

„Jur", spuse ea. „Dacă mă voi mai întoarce vreodată, va fi în mod legitim."

El dădu din cap cu hotărâre. „Ţi-ai dat cuvântul. Am încredere că îl vei respecta."

Stomacul i se strânse. Nu ai încredere în mine. Nu ai încredere în Flacăra Eternă. Suntem toţi mincinoşi.

Ea dădu uşor din cap.

Când el plecă, Helena rămase singură. Vântul zguduia ferestrele, dar ea rămase acolo, simţind cum se răceşte din ce în ce mai tare, întrebându-se ce să facă.

CAPITOLUL 47

Janua 1787

CÂND HELENA S-A ÎNTORS LA AVANPOSTUL în săptămâna următoare, camera era acoperită cu un fel de pânză groasă care căptuşea podeaua şi se aduna în jurul uşii când încerca să o deschidă.

Ferron era deja acolo, fără mantă şi haină, îmbrăcat lejer, cu mânecile cămăşii suflecate până peste coate. Ea îngheţă.

Locuitorii din nord erau atât de palizi încât aproape străluceau în timpul iernii, în timp ce Helena devenea palidă şi bolnăvicioasă fără lumina soarelui. Îi lipsea atât de mult soarele cald din sud, încât uneori pielea ei tânjea după el.

„Nu te antrenez pentru câmpul de luptă", spuse Kaine. „Scopul este să te asigur că ai abilităţile necesare pentru a scăpa. În acest moment, ar trebui să te descurci în preajma necrothrall-urilor, atâta timp cât nu sunt prea mulţi, dar dacă dai peste unul dintre Nemuritori, te vor urmări şi vei avea noroc dacă te vor ucide doar."

Ea dădu din cap cu rigiditate.

„Reflexele tale sunt acceptabile acum, dar o luptă reală este diferită. Nu există reguli; este o luptă corp la corp şi murdară. Fiecare secundă pe care o pierzi pentru a ataca sau pentru a te poziţiona este un punct împotriva ta. Timpul nu va fi niciodată de partea ta. Singurul tău avantaj este că ei te vor subestima, dar vei avea acest avantaj o singură dată."

De ce de fiecare dată când rostea ceva vag complimentar, trebuia să-l însoţească de şase critici?

„Da."

El o privi din colţul ochiului. „Nu eşti făcută pentru luptă şi nici nu eşti deosebit de puternică, dar poţi folosi asta în avantajul tău. Privindu-te, nimeni nu te va considera o ameninţare. Probabil că vor trimite mai întâi sclavii după tine, dar dacă îţi vor vedea abilităţile, vei fi în pericol real." El o privi de sus în jos. „Nu îmi place să fiu înjunghiat astăzi, aşa că vom folosi pumnale de antrenament."

El luă un set de pe masă şi le aruncă.

Helena le-a prins cu dificultate. Erau ușoare, cam de aceeași dimensiune și greutate ca setul ei, dar din lemn. Le-a strâns în mână. Era ciudat că nu aveau niciun fel de rezonanță.

„Obiectivul tău este fie să evadezi și să bați de trei ori în perete – vom considera asta ca o evadare – fie să intri în contact suficient pentru a forma un canal de rezonanță. Vom considera asta ca o lovitură. Știi ce ai de făcut după aceea.

”

Părea prea simplu, dar era prima dată când se antrenau cum trebuie. Probabil voia să înceapă ușor.

„Acum, imaginează-ți că ești în mlaștina aceea pe care o iubești atât de mult. Terenul este îngrozitor și, în timp ce erai până la genunchi în noroi, culegând broaște sau altceva, câțiva necrothralls te-au zărit. Deoarece nu ai un partener de luptă care să te acopere, în timp ce te ocupai de ei, nu ai observat că Undying se apropia. El a văzut că ești o vivimanceră și este în gardă, dar știe că va fi recompensat dacă te prinde în viață.” El s-a apropiat de ea până când corpurile lor s-au atins. „Ce ai face acum?”

Helena a încercat să-l lovească în piept, dar în loc să se ferească sau să pareze, el a lovit-o cu palma peste încheietura mâinii. Lovitura a fost atât de bruscă încât i-a scăpat cuțitul din mână, iar cuțitul de lemn a căzut pe podea. El l-a prins din zbor.

Helena a încercat să sară înapoi și să se regrupeze într-o poziție defensivă mai bună, dar hainele de pe podea au încetinit-o. Terenul era nefavorabil. Kaine i-a prins încheietura mâinii cu mâna goală, trăgând-o înapoi.

Cuțitul, acum în mâna lui, a tăiat aerul îndreptându-se spre gâtul ei. Ea a reușit să-l blocheze cu al doilea cuțit, dar el a prins vârful apărătorii de mână, smulgându-i-l din degete.

Acesta a căzut pe podea.

„Cinci secunde și ai pierdut deja ambele cuțite.” El a tras-o mai aproape, până când ea i-a simțit respirația pe piele.

Ea a încercat să-l împingă. O atingere rezonantă, asta era tot ce avea nevoie. Uită de cuțite.

Mâna lui stângă, despre care ea jurase că avea un cuțit în ea cu o fracțiune de secundă înainte, era brusc goală și se închise în jurul încheieturii ei înainte ca ea să poată să-l atingă. Ea încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui era de fier.

„Acum am ambele mâini capturate”, spuse el, de parcă ea nu ar fi observat.

Ea se aruncă înapoi, încercând să se elibereze.

„Un sfat”, îi spuse el pe un ton conversaţional, fără să se clatine măcar, în timp ce ea îşi folosea toată forţa şi greutatea încercând să-i rupă strânsoarea. „Nu lăsa încheieturile deschise. Odată ce te prind de încheieturi, pot să-ţi fac practic orice. Este mult mai uşor pentru mine să menţin strânsoarea decât pentru tine să scapi. Această regulă se aplică şi picioarelor. Ai grijă când loveşti cu piciorul deasupra genunchiului. Dacă te prind de gleznă, vei fi la pământ în câteva secunde. Majoritatea Nemuritorilor sunt membri ai breslei; cântăresc de două ori mai mult decât tine. Chiar dacă reuşeşti să-i omori, vei fi prinsă în capcană. Este mult mai bine să loveşti cu piciorul sau cu genunchiul decât să dai cu piciorul. Lovitura cu piciorul foloseşte greutatea ta, în loc să se bazeze pe impulsul tău. Loveşte cu putere şi ţinteşte gleznele sau părţile laterale ale genunchilor. Imobilizarea este cheia; dislocarea genunchiului le va lua mai mult timp să se regenereze decât o rană de cuţit. Un genunchi în zona inghinală funcţionează, de asemenea. El zâmbi. „Chiar şi licheii urăsc asta.”

Helena încercă imediat să-l lovească cu genunchiul, dar el se feri fără efort.

„Vezi? Este periculos să-ţi pierzi braţele.”

Lecţia lui devenea enervantă.

Helena îi călcă pe picior şi îl lovi cu piciorul în tibie.

El mormăi. „Mai bine, dar dacă aş fi încercat să te capturez, te-aş fi înecat deja în mlaştină până ai fi leşinat. Sau te-aş fi prins de gât şi ţi-aş fi lovit capul cu genunchiul. Trebuie să lupţi murdar. Uită tot ce ai auzit vreodată despre onoarea în luptă. Onoarea înseamnă să supravieţuieşti.”

El o lăsă să plece, iar ea se împiedică înapoi, deja fără suflu.

El o privi, cu o privire la fel de intensă ca a unui prădător. Un fior îi străbătu şira spinării.

„Dacă vei fi vreodată atacată, vei fi depăşită numeric, şi chiar dacă nu vei fi depăşită numeric, nu vei fi niciodată la fel de puternică sau de rezistentă ca Nemuritorii.

Noi nu obosim. Putem lupta ore în şir, iar orice rănire pe care o provoci, ne vom recupera în câteva minute, dacă nu chiar în câteva secunde. Dacă te rănesc suficient încât să te încetinească, eşti mai rău decât mort.”

„Ştiu”, spuse ea, cu vocea goală.

„Fă tot ce trebuie pentru a scăpa.”

Helena dădu din cap.

„Fii vicleană. Când adversarul tău este mai puternic decât tine, este crucial să folosești asta împotriva lui. Te vor subestima și se vor enerva dacă reușești să-i rănești sau să le eviți atacurile. Există riscuri și avantaje în asta. Dacă sunt nervoși, vor încerca mai tare să te rănească, dar nu vor mai gândi clar; asta va face atacurile lor previzibile. În luptă, nu există nicio diferență între o persoană nervoasă și una proastă."

El o lăsă să-și ridice cuțitul și scoase celălalt din buzunar, aruncându-i-l înapoi.

O atacă din nou. Și din nou. Și din nou. Câștigând de fiecare dată. În ciuda acestui fapt, era într-o dispoziție ciudat de bună. Ea nu putea să-și dea seama de ce, pentru că, de obicei, el trata greșelile ei ca pe niște insulte personale.

Tot ce trebuia să facă pentru a „câștiga" o rundă era să obțină un contact stabil o singură dată. Oriunde. O singură atingere. Sau să ajungă la un perete cu câteva secunde înainte ca el să o prindă.

Ambele erau imposibile. Kaine o putea dezarma fără efort, smulgându-i cuțitele din mâini, împiedicând-o, evitând loviturile ei și eschivându-se. Apoi ea făcea o greșeală, lăsându-se expusă pentru o clipă, și asta era tot ce îi trebuia lui. Nu era înarmat și nu-și folosea rezonanța. Nu avea nevoie. O prindea de un braț și i-l răsucea la spate sau într-o altă poziție neajutorată, în timp ce o critica fără încetare, spunându-i toate greșelile pe care le făcea, toate avantajele pe care i le oferea incompetența ei.

Helena devenea din ce în ce mai furioasă, lucru pe care el îl remarca și părea amuzat.

„Ar trebui să-ți folosești rezonanța", îi spuse el, atacând-o pentru a douăzecea oară și făcând-o să-și piardă echilibrul, evitând o lovitură.

Cu o mișcare rapidă a piciorului, o trânti la pământ. Ea încercă să se ridice, dar el o prinse de gleznă și o târî după el. Când ea încercă să-l înjunghie, el reuși să-i prindă ambele încheieturi cu o singură mână.

I-a imobilizat încheieturile deasupra capului, forțând-o să-și scape cuțitele din degete, apoi s-a așezat pe șoldurile ei.

„Dacă aș fi Blackthorne, te-aș tăia și ți-aș mânca organele în timp ce inima ta încă bate", spuse el, aplecându-se peste ea. Greutatea lui îi imobiliza încheieturile atât de ferm, încât ea putea simți gresia de sub țesătura de pe podea. Degetele lui îi mângâiară stomacul.

Un fior îi străbătu stomacul, iar căldura o cuprinse ca un val.

„Eşti groaznică la lupta corp la corp. Credeam că poziţia ta este îngrozitoare, dar la asta eşti şi mai slabă”, spuse el, dar ochii lui urmau degetele.

„Păi, n-am mai făcut asta niciodată”, spuse Helena rebelă, încercând să se elibereze.

Inima îi bătea cu putere. „Credeam că amândoi vom lupta cu arme.”

El râse. „De ce aş avea nevoie de o armă? Nici măcar nu mă poţi învinge când sunt cu mâinile goale.”

Ea se încruntă la el. „De ce eşti într-o dispoziţie atât de bună?”

El ridică o sprânceană şi se ridică, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice. „Preferi să fiu supărat?”

Ea ignoră întrebarea, dar îl privi cu precauţie. El părea în continuare ciudat de vesel, în ciuda criticilor şi avertismentelor nesfârşite despre toate modurile în care ea putea fi ucisă.

Ar fi trebuit să fie o uşurare – se obişnuise atât de mult cu furia lui –, dar, în schimb, se simţea pe punctul de a avea o cădere nervoasă doar uitându-se la el. Nu mai avea timp.

Chiar dacă ar fi putut să-l manipuleze într-o oarecare măsură, profitând de caracterul lui contradictoriu, nu ar fi fost ceva de încredere. Asta nu ar fi satisfăcut cerinţele Ilvei.

Ea luă cuţitele. Simţea o presiune pulsatilă în interiorul craniului. Abia dormise de la solstiţiu. Visase în continuu că el înnebunea, că se sfâşia în bucăţi, aşa cum făcuse Basilius, dar apoi consuma totul, mâncându-se fără încetare, ca dragonul din blazonul Ferron.

Vocea lui o scoase din gândurile ei. „Nu-ţi fie teamă să-ţi foloseşti coatele. Când te aperi de un atac la distanţă mică, coatele funcţionează bine. E mai probabil să rupi ceva cu cotul decât cu pumnul.”

El se aruncă asupra ei.

În loc să fugă, ea s-a îndreptat spre el, eschivându-se în ultimul moment. El s-a rotit, dar ea îl lovise deja în picior cu unul dintre cuţitele ei. Cu un cuţit adevărat, i-ar fi tăiat un tendon şi o arteră, suficient cât să-l împiedice să meargă pentru un minut.

Ea a încercat să sară înapoi pentru următorul atac, dar el şi-a folosit piciorul rămas ca pârghie pentru a o doborî, târând-o la pământ. Ea a încercat să se rostogolească, dar greutatea lui o ţinea imobilizată. Helena a dat din picioare şi a

mârâit în timp ce încerca să se elibereze, dar strânsoarea lui era implacabilă, blocându-i mâna.

„Dacă ar fi fost o luptă reală, aș fi foarte supărat acum”, spuse el, cu voce joasă, în timp ce se strecură pe corpul ei, imobilizându-i încheieturile pe podea, cu trunchiul lipit de al ei. Gura lui ajunse la baza gâtului ei, respirația lui fierbinte atingându-i pielea.

Ea continuă să se răsucească și să-și miște șoldurile pentru a încerca să se elibereze. Kaine o lăsă brusc, împingându-se.

Mușchii maxilarului îi erau încordați, iar ochii îi erau întunecați când se ridică, respirând greu, cu obrajii ușor înroșiți.

„Dacă ești vreodată imobilizată așa, nu ți-aș recomanda să încerci să scapi în felul ăsta”, spuse el cu voce strânsă, întorcându-se ca și cum ar fi încercat să-și recapete respirația.

Helena era atât de obosită, încât rămase întinsă pe podea încă un moment. „Cum ar trebui să fac?”

„Așa cum am spus”, răspunse el fără să se întoarcă, „cu coatele. Țintește nasul și orbitele ochilor. Sau rămâi moale suficient de mult timp încât să devină neglijenți și să-ți dea drumul la încheieturi. Odată ce ai o mână liberă, fă ce vrei, lichidează-le creierul. Doar nu te zbate.”

Acum înțelegea.

Se ridică imediat. „Am înțeles.”

„Din nou.” Se întoarse și o atacă înainte ca ea să-și recupereze cuțitele.

Când părăsi avanpostul, îi durea tot corpul. Se opri pe pod pentru a-și vindeca vânătăile, astfel încât să poată merge normal înainte de a ajunge la punctul de control.

Găsi câteva cărți despre lupta corp la corp în bibliotecă și le citise cu sârguință. Își revizuise toate notițele despre Kaine, interacțiunile lor, cuvintele lui, gesturile lui, lucrurile pe care le spusese și toate lucrurile pe care nu le spusese, încercând să-l înțeleagă. Tot timpul petrecut cu Crowther, analizându-i comportamentul, și totuși încă nu avea nicio idee ce însemna toate astea. Ce putea dori Kaine de merita un risc atât de mare? Nu vedea ambiția sau setea de putere pe care Crowther și Ilva erau atât de convinși că le avea, dar nu avea nicio altă explicație pentru alegerile lui.

Toți cei care se întorseseră la Cartierul General pentru solstițiu plecaseră din nou, eroii plecând să recucerească mai mult din orașul lor. Nu era nimeni care să

observe orele ciudate pe care Helena le petrecea zburând între spital și laborator ca o fantomă.

De fiecare dată când se întorcea la avanpost, continuau lupta corp la corp, ea înarmată și el cu mâinile goale, în timp ce el îi demonstra tehnică după tehnică pentru a-i imobiliza și ucide pe Nemuritori. Ea își dorea să se oprească.

„Are vreun rost să te antrenez dacă nici măcar nu ești atentă?", spuse el, iritat în cele din urmă, după ce o dezarmase pentru a zecea oară fără efort.

Helena a ridicat automat cuțitul de lemn de pe podea. „Sinceră să fiu, nu văd rostul. Dacă sunt atacată de unul dintre Nemuritori, mă îndoiesc că voi supraviețui. Dacă o voi face, probabil voi fi atât de grav rănită încât nu va mai avea niciun rost."

El și-a schimbat poziția, strângând ochii. „Ce s-a întâmplat?"

„Sunt obosită", spuse ea, privind fix podeaua. „Sunt obosită de războiul ăsta. Sunt obosită să încerc să salvez oameni și să-i văd murind oricum, sau să-i salvez doar pentru a-i vedea murind mai târziu – într-un mod și mai groaznic. E același ciclu, iar și iar. Nu știu cum să ies din el și nici nu știu cum să continui."

„Credeam că ai face orice pentru Holdfast." El se plimba prin cameră.

„Prețul devine din ce în ce mai mare", spuse ea încet. „Nu știu dacă pot continua să-l plătesc."

El se opri. „Presupun că și martirii au limite."

Ea ridică privirea, zărind pentru o clipă modul intens în care el o privea când ea nu se uita.

Nu-și imagina. Era acolo, chiar sub suprafață. În ochii lui se citea o dorință care practic strălucea. Dar el refuza să cedeze. De fiecare dată când ea încerca să-l atragă, să-l tenteze să treacă linia pe care o trasase, răutatea lui ieșea la suprafață, ascuțită ca o lamă zimțată.

Era întotdeauna cel mai crud când era vulnerabil.

În ultima vreme, nu fusese deloc crud, ceea ce îi spunea totul despre șansele ei acum.

Poate că, dacă ar fi fost mai tenace, ar fi găsit o cale să treacă peste durere, dar el părea să știe întotdeauna cum să o rănească cel mai mult.

Totuși, trebuia să facă asta.

Inspiră adânc, scuturând din cap, încercând să se concentreze. „E doar o zi proastă", spuse ea. „Acum sunt bine."

Îşi recuperă cuţitul, iar el se năpusti fără avertisment. Ea se feri, folosindu-şi mâna liberă pentru a încerca să-l împingă pe lângă ea, dar el o evită cu uşurinţă. Cu viteza fulgerului, mâna lui îi prinse încheietura. Primul cuţit îi căzu. Ea scoase al doilea, reuşind să-l lovească cu cotul în coaste şi să se elibereze.

Ea apucă cuţitul mai mare de pe jos, revenind în poziţie defensivă, gata să-l întâmpine când el se apropie din nou. El o apucă de braţ când ea îl înjunghiă, smulgându-i din nou cuţitul mai mare din mână. Ea încercă să-şi agaţe piciorul în spatele gleznei lui, dar el se retrase şi se feri, răsucindu-i braţul la spate. Îi plăcea trucul ăsta, era aproape previzibil, iar strânsoarea lui se slăbea întotdeauna uşor pe măsură ce rota mâna.

Ea se aruncă, eliberându-se, simţind un moment de triumf înainte să-şi dea seama că el o lăsase să plece.

Profitând de impulsul evadării ei, el o învârti, îi prinse glezna cu cizma şi o trânti la pământ. Ea rămase fără suflare şi zăcu pe jos, gâfâind.

El îngenunche deasupra ei. „Încă încerci să câştigi prin rapiditate, nu prin inteligenţă. Foloseşte-ţi creierul. Din nou."

Helena era obosită, dar reuşi să reziste mai mult. Îşi dădea seama că începea să prindă mişcarea; începea să vadă tiparele, deschiderile, să observe punctele slabe şi oportunităţile. Nu era suficient de rapidă pentru a le exploata, dar, cu timpul, putea ajunge acolo.

Reuşi să-l doboare de două ori, dar el se ferea mereu. El încercă să o imobilizeze, iar ea se învârti într-o parte, folosindu-se de impulsul lui. Au căzut, rostogolindu-se pe podea până când el a lovit peretele, iar ea l-a imobilizat acolo. Mâna lui stângă îi înconjura gâtul, dar ea îi ţinea un cuţit la gât, iar cealaltă palmă era apăsată pe pieptul lui, rezonanţa ei vibrând prin el.

Îi simţea bătăile inimii ca şi cum ar fi fost în palma ei.

A râs surprinsă când amândoi s-au oprit. Feţele lor erau atât de aproape, încât aproape se atingeau.

„Exact aşa", spuse el, gâfâind. „Împinge. E chiar acolo."

Ea ridică brusc privirea. El o privea, fără să facă niciun gest pentru a o opri. Aştepta.

Zâmbetul ei dispăru şi ea îl privi cu groază.

Amarul din ochii lui – în sfârşit îl înţelese. El aşteptase trădarea ei.

Asta îl reţinuse.

Știa de la început, înainte ca posibilitatea să-i treacă prin minte, și o antrenase oricum.

Nu avea nevoie de o carte sau de Crowther să-i spună ce însemna expresia de pe fața lui. O simțea.

Mâna lui era caldă pe gâtul ei, iar degetul lui mare se plimba încet de-a lungul cicatricei de sub maxilarul ei.

Ea se aplecă mai aproape, mâna ei alunecând de pe pieptul lui pe umăr, pentru a-l trage spre ea și a-l săruta.

Nu era un sărut lent și dulce. Nu era un sărut provocat de alcool sau de nesiguranță.

Era născut din furie, disperare și dorință atât de fierbinte, încât amenința să o ardă până la uitare.

Era posibil să fie un sărut de rămas bun.

Voia ca el să știe. Era real. Pentru ea, fusese întotdeauna real.

El îngheță când buzele lor se întâlni. Ea îi simți mâna pe umăr și se pregăti să fie împinsă, chiar dacă adânci sărutul, strângând mai tare materialul cămășii lui, cu buzele frenetice.

El ezită o clipă, apoi ceva se rupse în interiorul lui, ca un baraj care se sparge, iar Helena se înecă în el.

El o cuprinse în brațe și o sărută cu sălbăticie.

Căldura era ca un foc sălbatic.

Tensiunea, așteptarea. Luni întregi de așteptări. După ce i se spusese că pentru asta fusese trimisă, de ce era dorită. Totul era o stratagemă. O manevră pentru a-și ascunde adevăratul motiv. A o cere fusese aceeași șmecherie de a distrage atenția pe care el o învățase să o folosească pentru a-și proteja amintirile.

O minciună, până când nu mai era.

Cumva, ea se schimbase în ochii lui, manipulându-l pentru a deveni obsesia pe care el pretindea că o avea. El își apăsă palma pe gâtul ei, apoi își strecură degetele sub împletituri și o ținu pe loc în timp ce o sărută, răsucindu-se astfel încât ea să se afle sub el, pe podea.

Degetele ei se strecurară sub gulerul cămășii lui, urmând conturul claviculelor și curba gâtului.

Ea își trecu degetele prin părul lui, dorind să se piardă complet în apropierea lui. Unghiile ei se înfipseră în umerii lui. Putea simți cicatricile de pe spatele lui, vibrația energiei din ele.

În ciuda faptului că era adesea rece, un dragon era un simbol potrivit pentru familia Ferron. El ținea ziduri de gheață în jurul său, dar în inima lui ardea focul.

Cămașa ei se rupse când el o smulse. Ea îl trase aproape, strâns lângă corpul ei, până când îi simți pielea pe a ei. Îl mușcă fără să se gândească. În interiorul ei era o foame pe care nu o putea explica, o dorință profundă de a gusta, de a simți, de a ține și de a nu fi mereu, mereu goală. Voia să se ghemuiască atât de strâns lângă el încât să dispară.

Hainele ei alunecau în timp ce el își trecea mâinile pe coastele și talia ei, sărutându-i sânii, cu corpul presat între picioarele ei. Fusta ei alunecă în sus în timp ce mâna lui îi mângâia coapsa.

S-a întâmplat atât de repede. Nu se gândise niciodată că va fi ceva blând sau lent, ci mai degrabă o coliziune, ca și cum s-ar fi ciocnit unul de celălalt. Pielea și dinții se ciocneau în timp ce ea se lăsa consumată.

El s-a cufundat în ea, iar inima ei s-a oprit, ochii ei s-au mărit. Ea și-a mușcat limba atât de tare încât a simțit gustul sângelui, ochii ei s-au închis strâns. El s-a oprit și a sărutat-o, buzele lui erau atât de arzătoare încât ea le-a simțit până în oase, iar ea și-a lipit fața de a lui, dar o durea.

Știa că ar putea să doară dacă nu se făcea încet, dar era bucuroasă că așa era.

Anumite lucruri erau menite să doară. Ea îl sedusese pe Kaine când era foarte clar că aceasta era o linie pe care el nu dorea să o treacă. Ea îl împinsese și insistase și o făcuse oricum, pentru că era disperată.

Asta ar trebui să doară.

Corpul lui o învăluia practic, buzele lui mușcându-i linia părului. Brațele lui o înconjurau pe umeri, ținând-o strâns lângă el. Ea își forță ochii să se deschidă, dorind să vadă ce simțea el în acel moment.

Chiar și acum, maxilarul lui era încordat. Expresia lui era rezervată. Gura lui era strânsă într-o linie dură și plată.

Dar ochii lui...

Putea să-și dea seama...

Era al ei.

Realizarea asta i-a frânt inima.

Kaine şi-a lăsat capul pe umărul ei, gemând pe pielea ei, trăgând-o mai aproape, şi apoi, brusc, nu mai era doar plăcerea pe care o simţea în ea. Căldura prindea viaţă în ea, simţind că îşi pierde controlul, pe măsură ce aceasta ameninţa să o înghită. Dar ruşinea şi vina au crescut la fel de repede, reci şi amare ca apa mării, până când a ajuns la limita prăpastiei.

Corpul lui se cutremură. Scoase un gemet slab, prăbuşindu-se, cu braţele încă în jurul ei. Respiraţia lui îi mângâia pielea în timp ce gâfâia, sărutând-o pe umărul gol.

Helena zăcea nemişcată, cu greutatea corpului lui asupra ei, conştientizând brusc frigul care radia din podea. Murdăria, pietrişul şi pânzele aspre care îi zgâriau pielea, frecând-o până la sânge.

Singurul lucru la care se putea gândi era cât de uşurată era că totul se terminase înainte să se întâmple altceva.

Nici măcar prostituatele nu erau atât de josnice încât să găsească plăcere în munca lor, aşa cum aproape că făcuse ea.

Încercă să rămână nemişcată şi să nu tremure. Corpul şi respiraţia lui Kaine erau singura căldură din acel loc rece. Apoi el se înţepeni şi se îndepărtă. Expresia lui era tensionată şi nici măcar nu se uită la ea în timp ce se îmbrăca în grabă.

Helena se ridică încet, urmărindu-l pentru că nu ştia ce altceva să facă.

El devenea din ce în ce mai palid în timp ce se îmbrăca. Expresia lui era neîncrezătoare.

„La naiba...", mormăi el, trecându-şi mâna prin păr înainte de a-şi pune cămaşa la loc.

Respiraţia lui devenea din ce în ce mai neregulată. Când îşi puse cămaşa, căută cu mâna nasturii şi, când văzu că lipseau câţiva, păru luat prin surprindere.

Îşi acoperi gura cu mâna, de parcă era pe punctul de a vomita. Gâtul i se adânci şi închise ochii. Inspiră adânc înainte de a se întoarce spre ea, cu o expresie rece. Se uită la faţa ei doar pentru o clipă, apoi îşi coborî privirea şi puţinul colorit care îi mai rămăsese pe faţă dispăru.

„Tu... erai virgină?"

Helena privi în jos. Avea sânge pe partea interioară a coapsei. Nu era de mirare că o duruse.

Îşi strânse imediat genunchii şi îşi trase fusta mai sus. „Am presupus că aşa mă vrei", spuse ea, încercând să nu se gândească la tot ce insinua întrebarea.

Pentru o fată respectabilă, a-şi pierde virginitatea însemna să renunţe la tot: carieră, educaţie, alchimie. Doar virginele primeau harul Lumithiei. Dacă Helena ar fi fost o persoană importantă, Kaine ar fi fost obligat să se căsătorească cu ea acum. O indiscreţie ca aceasta era, până la urmă, motivul căsătoriei părinţilor lui.

Era clar că el nu o considerase niciodată ca aparţinând acelei categorii. Plămânii i se strânseră în piept.

„Eu..." Vocea îi pierdu puterea. „Eu... aş fi fost mai blând... dacă aş fi ştiut."

Ea îşi strânse picioarele, ca şi cum ar fi fost mai mică, ar fi fost protejată de privirile celor din jur.

„Nu voiam să fii", spuse ea încet. Mâinile îi tremurau în timp ce încerca să-şi pună hainele la loc.

El închise gura, iar camera rămase în linişte. Ea simţi schimbarea din aerul dintre ei. Dar nu înţelegea de ce era important, de ce aceasta era linia pe care el o trasase.

Probabil că şi matricea avea un rol în asta. Imediat după ce se vindecase şi internalizase pe deplin efectele ei, el o sărutase. O dorise. Asta îl pusese într-o situaţie dificilă; de aceea se ţinuse departe de ea atât de mult timp după aceea. Poate că cedarea, chiar şi o singură dată, fusese suficientă pentru a înclina balanţa. Poate că acum nu mai putea schimba cursul; îşi făcuse alegerea.

Obsesiv şi posesiv.

Ea îl avea. Dacă era suficient de inteligentă să profite de asta.

În genunchi, gata să facă orice, spusese Ilva.

Totuşi, ea încă nu ştia cum să facă asta. Nu era ca şi cum Ilva sau Crowther ar fi văzut vreo semnificaţie în faptul că Kaine se culcase în sfârşit cu ea; asta era ceea ce se aşteptau să facă de la început.

Era împărţită între dorinţa de a râde şi de a plânge, gura ei contorsionându-se într-un zâmbet grimase.

„Păi, pari mulţumită", spuse el cu voce amară, buza lui strâmbându-se, „că în sfârşit te-ai prostit".

Degetele ei îngheţară, iar camera se estompa.

„Asta era treaba mea", spuse ea. „Trebuia să ştii că asta era misiunea mea".

„Desigur", spuse el fără ton, uitându-se în jur ca şi cum nu-i venea să creadă că se afla acolo. Braţele îi atârnau molatece pe lângă corp. „Doar că... nu m-am gândit niciodată că vei reuşi."

Urmă o pauză, în timp ce Helena termină de îmbrăcat.

„Nu aveam de gând să trădez Rezistența”, spuse el în cele din urmă.

„Nici eu nu aveam de gând să o fac. Deja pierdeai când ți-am făcut oferta și probabil că vei pierde și acum, dar nu mi-a păsat niciodată. Voiam doar să o răzbun pe mama.”

Își strânse buzele și privi în jos, spre podea. „Din păcate, când am avut ocazia să-mi ofer serviciile, ea era moartă de prea mult timp și exista raportul medicului legist care spunea că murise din cauze naturale. Ce aș fi putut răzbuna?” Amărăciunea din vocea și de pe chipul lui era nealterată. „Îl cunoșteam suficient de bine pe Crowther ca să știu că mă considera valoros doar pentru influența pe care o avea, așa că m-am gândit să-i dau o pistă falsă în care să se încurce.”

Apoi, expresia lui a devenit răutăcioasă și disprețuitoare. „Am încercat să mă gândesc ce aș putea dori de la Flacăra Eternă. O grațiere, pentru că era la fel de ridicolă pe cât era de evidentă. Dar Rezistența pierdea, toată lumea știa că pierdeați. Știam că aveam nevoie de un contact, de cineva care să-mi aducă mesaje și să vină când îl chemam. Nu voiam ca Crowther să aleagă unul dintre șobolanii lui și m-am gândit că, dacă cer pe cineva anume, voi juca exact cum se așteptau ei de la mine.”

Înghiți în sec. „Dar familiile nobile ale Flăcării Eterne sunt prea prețioase, trebuia să vreau pe cineva pe care ei să-l considere dispensabil, iar Crowther stătea acolo, așteptând un răspuns. Trebuia să mă gândesc la ceva. Mi-am amintit numele tău, de pe listele de examene. Când am spus Helena Marino, Crowther a avut o privire în ochi și am știut că a mușcat momeala.”

El râni. „De parcă l-aș trăda pe Marele Necromant pentru tine. Știam că te vor trimite cu instrucțiuni să încerci să exploatezi obsesia pe care se presupunea că o am – pentru a se asigura că nu mă voi plictisi sau că nu mă voi răzgândi – dar nu eram îngrijorat. Tu erai o nimeni, doar o umbră stângace în spatele lui Holdfast, urmându-l ca un câine. M-am gândit că va fi amuzant să te văd încercând.”

Apoi și-a îndreptat privirea în altă parte, cu fața contorsionată. „Dar tu... tu...” A scuturat din cap. „Nu contează. M-ai depășit. Sau poate sunt prea obosit și îndurerat ca să te mai resping. Ai câștigat.” I-a privit ochii pentru o clipă, cu o expresie amară și batjocoritoare. „Bravo.”

Apoi s-a dus și s-a sprijinit de perete, închizând ochii.

Helena îl privi sceptică. Nu era sigură ce intenție avea cu această mărturisire.

Ceea ce spuse despre ea era destul de credibil. Se potrivea cu interacţiunile lor inconsistente, dar să pretindă că răzbunarea mamei sale era adevăratul său motiv? Răzbunarea pentru ce?

„Ai schimbat tabăra pentru că mama ta a murit de atac de cord?" Ea scoase un râs batjocoritor, ridicându-se în picioare şi ascunzând o grimasă de durere.

„Moartea ei nu a fost vina nimănui, şi chiar dacă ar fi fost, tu l-ai ucis pe Principatul Apollo smulgându-i inima din greşeală? Ai fugit cu ea şi te-ai alăturat Nemuritorilor timp de trei ani, ai văzut-o murind, ai continuat, şi apoi ce? Ai devenit atât de melancolic pentru că nu te poţi îmbăta, încât ai decis să devii spion?"

Ea îl provoca. Ştia că asta îl va înfuria. Speră că, dacă îl va provoca suficient, el va spune în sfârşit adevărul.

Ochii lui se deschiseră brusc. Se transformaseră în argintiu, iar două pete de culoare îi înroşiră obrajii. „Du-te dracului."

Ea tresări, dar îi răspunse: „Deja ai făcut-o."

Senzaţia de vânătăi pe spate, pielea frecată de podea, şi durerea din abdomenul inferior, ca şi cum ar fi fost lovită în zona pelvisului. Nu se simţise niciodată atât de rece ca în acel moment, stând acolo, dar era atât de furioasă şi, în sfârşit, totul ieşise la iveală. Gata cu jocul ăsta.

„Eşti un monstru", spuse ea, încrucişând braţele. „ Te aştepţi să uit ce ai făcut? Să cred că ai ajuns atât de sus datorită personalităţii tale încântătoare? Crezi că invocând moartea mamei tale poţi şterge toate astea? Toată lumea a pierdut pe cineva, iar majoritatea au pierdut mai mult decât ai putea tu vreodată. Dacă vrei să dai vina pe Morrough pentru moartea ei, atunci poate că nu ar fi trebuit să-ţi petreci tot timpul ăla susţinându-l după ce ea a murit. După ce ai început acest război. Şi ai ales să devii Nemuritor."

Era atât de furios încât ea putea simţi rezonanţa lui vibrând în aer, împingând-o pe piele. Probabil că ar fi jupuit-o dacă ea nu şi-ar fi folosit propria rezonanţă pentru a riposta.

„Vrei să ştii de ce sunt aşa?", întrebă el încet, dinţii lui strălucind ca nişte colţi. „M-ai întrebat odată dacă era o pedeapsă, iar eu am fost sinceră când ţi-am spus că nu era. Era înţelegerea pe care o făcusem."

El se îndreptă spre ea, furia lui radiind până când ea simţi că camera se deforma.

„După eşecul tatălui meu, după ce a dezvăluit planurile lui Morrough, crezi că Marele Necromant a fost înţelegător?”

Helena îl privi fix, îngheţată pe loc.

„Eu eram încă la Institut, terminând anul. Cine crezi că era singur cu el când a venit vestea că tatăl meu fusese prins şi mărturisise trădarea?” Expresia lui Kaine se contorsionă de durere. „Când am ajuns acasă, o ţinea pe mama mea într-o cuşcă. O tortura de săptămâni întregi.”

Respiraţia lui deveni sacadată şi neregulată. „Te-ai vândut pentru a salva persoana la care ţii. Ei bine, la fel am făcut şi eu. Ce ar fi trebuit să fac, să nu-l ucid pe Principatul Apollo ştiind că nu eu voi fi cel care va suferi pentru asta? Asta” – arătă spre el însuşi – „aşa am dovedit că sunt loial, aşa l-am convins să...” Respiraţia i se opri. „... să nu-i mai facă rău.”

Helena simţi că i se învârte capul. „Noi... eu nu ştiam.”

Buzele lui se strânseră într-un rânjet, dar apoi se întoarse şi vocea lui se îngroşă. „Ea nu şi-a revenit niciodată. Morrough şi Bennet nu aveau destui subiecţi la momentul respectiv. Le plăcea să experimenteze împreună. Uneori o auzeam ţipând ore întregi. Îi făceau diverse lucruri şi apoi le inversau, astfel încât să nu rămână urme.”

Îşi dădu părul la o parte de pe faţă, gâtul lui mişcându-se. „Toată vara. Nu puteam să fac nimic altceva decât să-i spun că îmi pare rău. Că o voi face şi mă voi întoarce după ea. Că nu voi da greş.”

Se sprijinise de perete de parcă era pe punctul de a cădea. Cuvintele, atât de furioase la început, se transformaseră într-un val de durere care părea să se revărse din el.

„Când Principatul a murit şi eu am adus inima înapoi, Marele Necromant a eliberat-o şi ne-a obligat să plecăm cu el înainte ca Flacăra Eternă să vină după mine. Chiar şi înainte de asta, mama mea... ea nu a fost niciodată foarte puternică. Când era însărcinată, nu a ascultat când doctorii au avertizat-o ce preţ va trebui să plătească pentru mine. După aceea, a rămas mereu fragilă. Tatăl meu spunea mereu că trebuie să am grijă de ea. Că eu eram responsabil. Mă punea să jur iar şi iar, pe măsură ce creşteam, că voi avea mereu grijă de ea. Am încercat să o fac să fugă. Am aranjat totul, dar ea nu a vrut să plece. Nu fără mine. Spunea că nu mă poate lăsa aici.”

Şi-a apăsat palmele pe ochi. „Încercam să găsesc o soluţie şi erau petrecerile pe care le organizau cei Nemuritori. Ea mi-a spus că ar trebui să merg, credea că dacă aş

avea prieteni, aş fi... protejat. Dar nu de asta fusesem invitat. Ei credeau că ar fi interesant să găsească modalităţi de a ne provoca răni care să rămână pe unul dintre noi, iar eu eram cel mai tânăr. Am tras automat paiul scurt... Clipi, de parcă nu mai vedea camera. „Credeam că va fi în pat când mă voi întoarce, dar m-a aşteptat. Era lângă uşă şi, când m-a văzut, a început să ţipe. Am încercat să-i spun că se va vindeca, dar ea tot spunea că era vina ei, iar inima i s-a oprit şi eu... n-am putut..."

Vocea i se rupse şi se lăsă să alunece pe perete, tremurând de parcă era pe punctul de a se despica în două. Când vorbi din nou, vocea îi era amorţită.

„După ce a murit, eram supravegheat. Morrough ştia că m-am alăturat pentru ea. Trebuia să recâştig încrederea înainte de a putea risca să fac ceva.

Nu sunt unul dintre idioţii tăi care cred că un moment de sacrificiu de sine poate schimba totul. Dacă voiam ca trădarea mea să conteze, el nu trebuia să o prevadă."

Helena rămase îngheţată de groază. Cum de nimeni nu ştia asta?

„Îmi pare atât de rău." Se simţea leşinată de şoc.

„Nu am nevoie de falsa ta compasiune, Marino", mârâi el, dar vocea îi tremura.

Probabil că nu spusese nimănui ce se întâmplase. Moartea mamei sale fusese ignorată de toată lumea. De ce ar fi contat un atac de cord, când oamenii mureau în luptă?

Dar Helena ştia ce fel de tortură putea să aplice un vivimancer şi să repare fără să lase urme. Îşi putea imagina ce efect ar avea asta asupra inimii în timp. Kaine purtase vina aceea ani de zile, încercând să se revanşeze cât putea de bine, încercând să se răzbune pentru ea, ştiind pedeapsa de nedescris care îl aştepta.

„Nu mint", spuse ea. „Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău pentru ce i s-a întâmplat."

Se apropie de el. Arăta atât de distrus, de parcă era pe punctul de a se prăbuşi.

Îşi puse mâna pe braţul lui, aşteptându-se ca el să o arunce în cealaltă parte a camerei, dar umerii lui tremurară şi el îşi lăsă capul pe umărul ei. Ea îl trase în braţele ei; el o strânse la piept şi izbucni în lacrimi.

„Nu pot... nu pot...", repeta el încontinuu.

Helena nu ştia ce să facă. Îi trecu degetele prin păr şi îl ţinu în braţe.

„Nu pot... nu pot să fac asta din nou...", reuşi el să spună în cele din urmă. „Nu pot să ţin la cineva din nou. Nu pot suporta."

Ea îi găsi orbește fața, apăsându-și mâna pe obrazul lui, simțind lacrimile alunecându-i pe palmă și pe încheietura mâinii.

„Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Kaine.” Repeta asta iar și iar.

Își cerea scuze pentru tot.

Pentru prima dată, Kaine Ferron era complet uman pentru ea. Trecuse de barierele lui și îi dezvăluise straturile defensive de răutate și cruzime, descoperind că acolo se ascundea o inimă frântă.

Putea să profite de asta.

CAPITOLUL 48

Janua 1787

CÂND KAINE A ÎNCETAT SĂ PLÂNGĂ, HELENA S-A AȘEZAT PE SPATE, studiindu-l cu seriozitate.

Expresia lui devenise rezervată și amară, ca și cum ar fi plâns toată blândețea din el și ar fi rămas din nou doar veninul.

Îl avea, simțea asta. Urmărise ordinele, făcuse ce i se spusese să facă, dar încă nu știa cum să dovedească asta. Modul corect de a transforma asta în loialitate demonstrabilă.

Ilva nu ar fi dat crezare sentimentelor Helenei. Grija pentru Helena nu îl făcea pe Kaine un câine pe care ea îl putea comanda.

„Dacă vrei cu adevărat ca Flacăra Eternă să câștige, de ce continui să urci în rang? Ce faci?”, îl întrebă ea.

Ochii lui străluceau ca oglinzile. Aproape că se putea vedea în reflexia lor. Gura lui se contorsionă într-un zâmbet batjocoritor. Dacă fața lui nu ar fi fost încă umedă, nu ar fi știut niciodată că plânsese.

„Era evident că oferta mea fusese acceptată doar din disperare. Eternal Flame poate pretinde că este onorabilă, dar Crowther este un șarpe. Ilva Holdfast poate promite orice vrea; ea este doar o administratoră și, în plus, o Lapse. Știe foarte bine că, dacă vor câștiga, Eternal Flame va alege care dintre acțiunile ei au fost legitime. Tot ce nu-i place lui Holdfast va dispărea ca fumul. Am presupus că, odată ce nu voi mai fi de folos, îmi vei dezvălui identitatea pentru a profita de instabilitatea pe care o va provoca. Așa că...”, zâmbi el, „am încercat să mă poziționez astfel încât să maximizez consecințele”.

Helena îşi încruntă sprâncenele, studiindu-l. Părea un gest prea altruist pentru el. Poate că voia să-şi răzbune mama, dar nu avea niciun sentiment de afecţiune pentru Flacăra Eternă. Erau doar un mijloc pentru atingerea unui scop.

„De ce m-ai sărutat?", întrebă el brusc. „Care era rostul... în toată povestea asta?"

Ea privi în jos, neştiind ce să răspundă. „Nu ştiam că trebuia să mori după ce recuceream porturile. Se pare că era evident, dar eu nu mi-am dat seama."

Kaine râse fără entuziasm.

Ea nu putea să-l privească în ochi în timp ce vorbea. „Se aşteptau să mori din cauza matricei şi aşteptau asta. Când şi-au dat seama că ai avansat în rang, au presupus că ai jucat cu ambele părţi una împotriva celeilalte, astfel încât tu să fii cel care va ieşi învingător la final."

„Tu credeai asta?", întrebă el încet.

Ea înghiţi în sec, fără să-l privească în ochi. „Nu, dar nu contează ce cred eu. Chiar înainte de solstiţiu, mi-au spus că am o lună la dispoziţie să..." Vocea ei se înmui, mai joasă decât un şoaptă. „... să te fac să te târăşti sau să te omor, altfel îl vor pune pe Morrough să o facă în locul meu."

El râse din nou. „Mai avem o întâlnire, atunci. Deci asta a fost o partidă de sex de despărţire? Plata finală pentru serviciile prestate?"

Un tremur o cuprinse pe Helena. „Nu. Eu... eu doar..."

Gâtul i se încleştă. Se aplecă în faţă, apucându-l de cămaşă, dorind să-l scuture. Ura felul în care se schimba, într-o clipă vulnerabil, iar în următoarea atât de crud.

„Trebuie doar să dovedesc că vei face ce-ţi cer. Dacă pot... nu te vor ucide." Îi studiă disperată chipul.

Sprâncenele lui se ridicară batjocoritor. „Serios? Asta e tot? Doar servitute şi voi putea continua această existenţă încântătoare a mea atâta timp cât sunt mai util viu decât mort? Ce generos din partea ta. Cum aş putea refuza?"

Strânsoarea ei slăbi şi el izbucni într-un râs neîncrezător.

El nu voia să fie salvat. Eforturile ei nu făcuseră decât să înrăutăţească lucrurile. Totul pentru că Ilva şi Crowther nu îi spusese, o făcuseră să creadă că totul era real, dar nu conta – nu contase niciodată dacă ea credea sau nu – pentru că Kaine ştia dintotdeauna.

Ea inspiră încet, încercând să se reorienteze, dar mintea ei nu putea înţelege.

Nu se putea termina așa. Făcuse ce i se spusese să facă. Urmărise ordinele. Nu trebuia să facă această alegere.

„Eu... trebuie să urmez ordinele. Nu te pot alege pe tine. Sunt prea mulți oameni în pericol”, spuse ea, cu vocea tremurândă.

„Știu.”

Deschise și închise gura, dar nu mai avea nimic de spus.

„Bine”, reuși ea în cele din urmă să spună, cu vocea îndepărtată. Se simțea ca și cum ar fi fost înjunghiată, realitatea rece ca oțelul călit îi străpungea inima.

„Tu...” Vocea i se rupse. „Tu vrei să fiu eu? Sau... nu contează?”

Știa că Ilva probabil voia piatra înapoi, dacă putea fi recuperată, dar nu-i păsa.

El râse disprețuitor. „ Ai pierdut șansa.”

Își mișcă gâtul de câteva ori înainte să poată vorbi. „Îmi pare rău.”

El nu răspunse. Nu era nici măcar o umbră de remușcare în ochii lui. Părea crud de satisfăcut.

Nu era aer în cameră. Încerca să respire, dar nu era oxigen. Un sunet surd îi umplea urechile. Căuta orbeste geanta, încercând să-și amintească unde o lăsase. Se îngenunchiă, clătinându-se, încercând să-și pună mintea la treabă.

„Deci, ce se va întâmpla cu tine acum?”

Helena clipi. „Cu mine?”

„Da.” Se aplecă în față și îi prinse bărbia, înclinându-i fața astfel încât lumina de la ferestre să cadă peste ea, o felie palidă de iarnă. „Ce se va întâmpla cu tine?”

„Când tu... vei pleca?”

El dădu scurt din cap.

„Nu știu”, spuse ea cu un râs isteric scurt. Se îndepărtă. „Așa cum ai spus, am fost întotdeauna dispensabilă, așa că poate mă vor oferi următorului spion.”

„Nu glumi. Vreau un răspuns sincer.” Vocea lui avea un ton ascuțit.

Atunci ea îl privi în ochi. „Am promis că sunt a ta. M-ai făcut să jur. Nu am făcut planuri.”

Furia îi întunecă chipul. „Sigur există ceva ce aștepți cu nerăbdare acum.”

Ea întinse mâna, degetele ei atingându-i inima. „Nu. Sunt... epuizată.”

În timp ce stătea în picioare, se gândi la Luc stând în vârful Turnului Alchimiei, atât de aproape de margine. Nu înțelesese de ce se dusese acolo. Cum ea și toți ceilalți care aveau nevoie de el nu erau suficienți pentru a-l reține, dar acum acea margine o chema, abisul care se va deschide odată ce ea se va despica de marmură.

Aerul se învârtea, ochii ei se străduiau să se concentreze, pentru că tot ce auzea era bătăile inimii în craniu.

Toți cei care te ating mor.

„Ce vor?" Vocea lui era aproape un șoaptă.

Ea se uită înapoi. „Ce?"

„Este... chiar târâș? Sau Ilva avea în minte ceva mai constructiv?"

Gâtul i se încleștă. „Eu... ar trebui să întreb."

„Află. O voi face eu." Părea epuizat, dar acum era ceva care clocotea în el.

„Chiar te oferi?" întrebă ea, sigură că era o capcană.

El nu răspunse.

„De ce te oferi?" Vocea ei se ridică, cu o notă de isterie.

El o privi pentru o clipă. „Tocmai mi-am dat seama că am calculat greșit ceva. Nu mi-am dat seama că te-am făcut comercializabilă."

Cuvintele îi loviră pieptul. „Oh."

Se pare că Crowther avea dreptate până la urmă. Familia Ferron era atât de posesivă încât ar fi preferat să se devoreze singură decât să renunțe la ceva ce considera al ei.

„O să-ți aduc un răspuns", spuse ea.

El dădu scurt din cap și își întoarse privirea, fără să mai spună nimic, în timp ce ea se îndepărta și își puse mantaua, folosind-o pentru a-și ascunde hainele rupte. Își aruncă geanta peste umăr.

Mâna lui se mișcă brusc când ea ajunse la ușă, dar când se uită înapoi pentru ultima oară, el își întoarse privirea, încă sprijinindu-se de perete, privind în cealaltă parte a camerei, atât de palid încât ar fi putut fi o fantomă.

Ieși din clădire și se trezi într-o ploaie torențială. Stătu sub ploaie, încercând să-și recapete echilibrul, respirând rapid. Se afla pe o prăpastie; încă mai simțea marginea, căderea dacă făcea un pas greșit.

Își ținu gluga trasă pe cap la punctul de control, dar era suficient de cunoscută încât să o lase să treacă fără să o controleze amănunțit. O breșă de securitate, dar era recunoscătoare pentru asta. S-a abătut de la ruta obișnuită, îndreptându-se spre punctul de livrare. Nu putea să se prezinte la sediul central în starea asta.

Pe măsură ce se apropia, semnele războiului au început să apară, la fel ca în toate părțile orașului de sub sediul central. Pereții erau arși și deformați de luptă.

Casa sigură din punctul de livrare era puțin mai mult decât o cameră de depozitare din subsol.

Mâinile îi erau rigide și tremurau când a împins ușa să se închidă. S-a concentrat mai întâi să aprindă focul în aragazul portabil, folosind grămada de lemne și ziare vechi aruncate.

Se chinuia să aprindă focul, dorindu-și ca cunoștințele sale de piromantie să depășească teoria, când ușa s-a deschis. S-a întors repede, sperând să nu fie Ivy, deși un străin ar fi putut fi și mai rău.

Era Crowther cel care intrase. Se opri brusc, cu o expresie de iritare pe chip.

Helena se uită înapoi la foc.

„Ești rănită?"

Ea scutură din cap. El o împinse din cale.

Cu o pocnitură din degete, focul se aprinse, lemnul arzând cu un zgomot puternic. Helena întinse mâinile spre flăcări, fără să spună nimic. El se duse în camera alăturată și se întoarse cu un prosop. Ea îl luă fără să spună nimic, frecându-se până când apa nu mai curgea din părul ei. Simțea cum el o scruta.

„Ai terminat?", o întrebă el când ea lăsă prosopul în poală și se întinse din nou spre foc.

Gâtul i se înnodă. După o clipă de ezitare, dădu din cap. „Da, am făcut-o."

El expiră ușurat și îi mângâie scurt umărul cu mâna dreaptă. „Poți să-i dai talismanul lui Ilva."

Ea continuă să se uite la foc. „Era sincer când a spus că vrea să-și răzbune mama."

Crowther suspină, dar Helena continuă să vorbească.

„Când Atreus a fost arestat, Kaine era în siguranță la Institut, dar mama lui nu era. Știi că vivimanția folosită pentru tortură nu lasă întotdeauna dovezi. Kaine l-a ucis pe Principatul Apollo pentru că era singura modalitate de a o salva. Dar ea nu și-a revenit niciodată. Anumite tipuri de stres prelungit pot afecta inima."

Urma o pauză tensionată, iar ea putea simți îndoiala lui Crowther plutind în aer.

Helena nu-și lua ochii de la foc. Căldura îi ardea mâinile, dar ea nu le retrăgea. Dacă mâinile îi erau arse, poate că nu ar mai simți restul corpului.

„Atreus îl punea pe Kaine să jure că va avea grijă de mama lui, pentru că îl învinovăţea că Enid era bolnavă. Ea nu voia să părăsească Paladia, însă, şi în cele din urmă tortura a ajuns-o din urmă. A murit acasă, dar nu a fost nimic natural în asta."

Nu se auzea niciun sunet în afară de pârâitul focului.

Poate că Crowther ştia deja toate astea. Ea nu avea idee cât de mult o minţiseră el şi Ilva, alegând să prezinte motivul lui Kaine ca fiind puterea, pentru că aşa voiau ca Helena să-l perceapă.

Închise ochii, dorind să se scufunde în podea. „Vrea să ştie ce vrei. Tu şi Ilva. Ce dovadă de loialitate aştepţi de la el."

Aerul se schimbă, iar apoi degetele lui Crowther o apucară pe Helena de umăr, ridicând-o în picioare şi întorcând-o cu faţa spre el. Ochii lui se opriră de la vârful capului ei şi coborâră încet, fixându-se pe diferite puncte de-a lungul drumului.

„Ce ai făcut?", spuse el în cele din urmă.

Ea îi întâlni privirea, ridicând bărbia. „Mi-am îndeplinit misiunea. L-am făcut loial."

Era obişnuită ca Crowther să fie impasibil în faţa aproape orice, dar acum părea lovit de fulger. Apoi o trase spre fereastra unde lumina era cea mai puternică, împingându-i mantia cu mâna dreaptă, ca să o poată vedea bine.

Împletiturile îi fuseseră desfăcute, părul atârnând haotic. Degetele lui îi atinseră gâtul, atingând un punct care o făcu să se crispeze. Înainte ca ea să-l poată opri, el a deschis catarama mantiei; grea de ploaie, aceasta a alunecat de pe umerii ei şi a căzut pe podea cu un zgomot umed, dezvăluind hainele ei rupte şi toate vânătăile de la antrenament, pe care de obicei le vindeca înainte de a se întoarce.

Ea s-a dat înapoi, retrăgându-se în umbră. Voia să spună că nu era ceea ce părea, dar nu credea că el o va crede.

„ „Sunt bine", spuse ea, dar vocea îi tremura. „Am venit aici doar să mă spăl. Ai spus să nu mă întorc la sediu dacă nu eram în ordine."

Crowther strânse buzele într-o linie dură şi începu să vorbească, dar apoi ochii lui o scrutară din nou şi el o lăsă încet să plece.

Helena se eliberă, cu umerii încovoiaţi. În camera alăturată era o baie mică. Încuie uşa şi se uită la reflexia din oglindă; era atât de palidă încât părea aproape cenuşie, dar buzele îi erau roşii şi vânătate. Părul ei arăta ca un cuib de păsări, iar ploaia nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

Se întoarse, căutând o cârpă, orice cu care să se curețe. Își scoase lenjeria și încercă să o frece până deveni curată. Senzația rece și usturătoare dintre picioare o făcea să se simtă aproape isterică.

Mâinile îi tremurau când aruncă cârpa într-un coș de gunoi de sub chiuvetă, abia reușind să-și scoată agrafele încurcate în păr.

Buzele îi tremurau, ochii îi ardeau în timp ce își împletea părul.

Își mușcă buza în timp ce își înfășura cu grijă împletiturile lungi la baza gâtului.

Degetele îi tremurau prea tare pentru a-și menține echilibrul, așa că lăsă vânătăile așa cum erau.

Calmează-te. Ai o singură șansă să-l convingi pe Crowther.

Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât respirația îi devenea mai instabilă. Se ghemui pe podea, apăsându-și mâinile pe față până când se liniști.

Se uită din nou la reflexia ei. Era mai slabă acum decât era când îl văzuse pe Kaine pentru prima dată în primăvara trecută. Obrajii îi erau adânciți, sub ochi avea cratere de oboseală, iar claviculele îi ieșeau în relief. Stresul o sculptase ca apa care taie nisipul.

Căută în geantă și găsi un unguent pentru vânătăi, pe care îl întinse pe buze. În cele din urmă, mâinile îi erau suficient de stabile încât să poată ascunde vânătăile cu o senzație de furnicătură, privind cum singura culoare din pielea ei se estompa încet.

Își puse o cămașă curată și ieși. Camerele erau tăcute.

„Crowther", strigă ea, cu vocea goală.

Nu primi niciun răspuns. Se îndreptă spre camera din față; focul se transformase în jar, iar el dispăruse.

Înghiți cu greu, încercând să nu plângă. Desigur că plecase. Nu avea de gând să asculte. Nimeni nu ar fi ascultat. Luase ceea ce venise să ia și plecase din nou.

O groapă de disperare se deschise în stomacul ei.

Eșecul tău a fost întotdeauna planul.

Camera părea să se întindă pe măsură ce se apropia de ușă. Mâinile îi tremurau prea tare ca să poată apuca mânerul.

Ușa se deschise, iar Crowther intră din nou. Era ud leoarcă, părul său subțire lipit de scalp. Arăta ca o pisică udă.

„Ce faci?", spuse el când intră din nou. „Stai jos."

Avea în mână un pachet de hârtie, deja rupt de ploaie. Îl rupse și mai multe sticle căzură afară.

„Nu eram sigur ce era necesar”, spuse el.

Ea se uită la flacoane. Probabil se întorsese la sediul central şi le luase de la spital. Punctul de livrare păstra provizii medicale de bază, dar nimic prea valoros sau susceptibil de a fi epuizat. Recunoscu propria sa scris pe etichete.

Se uită la ele şi se gândi să ia laudanum, ceva care să-i calmeze emoţiile ascuţite ca briciul, dar trebuia să rămână lucidă.

A inspectat următoarea opţiune. Un contraceptiv.

Gâtul i s-a înţepenit când l-a pus jos. „Ştii că nu am nevoie de asta.”

Singurul lucru util pe care îl adusese era o tinctură de valeriană, pe care spitalul o folosea pentru a calma pacienţii aflaţi în stare de şoc.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat Crowther în timp ce ea a desfăcut capacul şi a înghiţit-o.

„Ştii ce s-a întâmplat”, a spus ea. „

Exact ce te aşteptai când m-ai trimis acolo. Sunt doar puţin lentă.”

„Marino.” Vocea lui era aspră, dar apoi păru să se oprească şi o înmui. „Ce s-a întâmplat?”

Ea plănuise să meargă la Cartierul General şi să-şi facă raportul fără explicaţii despre motivul sau modul exact, să fie calmă şi sigură, dar Crowther o prinsese înainte să fie pregătită. Maxilarul ei începu să tremure incontrolabil.

Se simţea atât de folosită. Înţelegea raţional că aşa trebuia să fie. Războiul era mai mare decât orice persoană. Chiar şi Luc, indiferent dacă moştenirea familiei sale era reală sau nu, era o figură simbolică, o idee mai mare decât el însuşi.

Ştia asta şi era dispusă să urmeze ordinele, cunoscând consecinţele, înţelegând sacrificiul. Nu avea nevoie de promisiuni de recompensă, recunoaştere sau eternitate; ar fi făcut ceea ce era necesar pentru că era necesar. Ei ştiau asta şi totuşi o minţiseră.

„I-am spus Ilvei că tot ce aveam nevoie era mai mult timp”, spuse ea simplu. „A fost doar... brusc. Ne antrenam. Vânătăile erau de la asta.”

Crowther nu a spus nimic, dar ea simţea că o priveşte ca un şoim. Nu putea decât să se întrebe ce observa el, analizându-i comportamentul, organizând toate detaliile observaţiilor sale într-un dosar mental.

Helena şi-a apăsat mâna pe stern, încercând să lase căldura palmei să pătrundă în ea, să vorbească calm, astfel încât Crowther să o creadă, să nu o considere isterică.

”

După aceea era atât de supărat încât mi-a spus totul. A început să plângă după ce mi-a povestit despre mama lui. Știa dintotdeauna că îl vei trăda. Făcea parte din planul lui. De aceea a continuat să urce în grad; și-a dat seama că, cu cât era mai important, cu atât lovitura va fi mai puternică când se va produce.

După aceea a urmat o lungă tăcere.

Crowther a oftat încet, iar inima Helenei a început să bată cu putere.

„Dacă e un martir sinucigaș, de ce ar coopera acum?"

Gâtul i s-a încleștat. Degetele i s-au înfășurat în jurul materialului larg al cămășii. „Păi, acum că nu mai poate nega obsesia față de sine, nu cred că știe cum să renunțe. Așa cum ai spus, familia Ferron este posesivă până la autodistrugere. Arranjul a înrăutățit lucrurile. El mă consideră..." Înghiți în sec. „... ca fiind a lui. Cred că asta a schimbat lucrurile. Încă nu-i pasă de supraviețuire, dar nici nu știe cum să renunțe."

Crowther strânse buzele. Își trecu încet degetul mare peste ele, gânditor.

Helena îl privi, răsucindu-și degetele, strângându-le până când îi trosniră articulațiile. „ Vei... îi vei spune Ilvei? Știu că amândoi credeți că am compromis totul, dar am făcut ce mi s-a spus. El a spus că va face orice vrei tu. Am făcut-o... am făcut-o..."

Vocea i se frânse și începu să tremure incontrolabil. Își strânse brațul, folosindu-și rezonanța pentru a forța valeriana să-și facă efectul. Calmează-te.

„Da", spuse Crowther, „voi vorbi cu Ilva. Tu... ai făcut ce ți s-a spus." Se răcni. „Dacă el e pregătit să-și dovedească valoarea, asta schimbă lucrurile."

Helena dădu din cap, aruncând o privire orbă în jurul camerei, incapabilă să simtă ușurare. „Mulțumesc."

Se îndreptă spre ușă, deși nu era sigură unde avea de gând să se ducă. Nu credea că era suficient de calmă pentru a se întoarce la sediu, dar nu putea rămâne aici.

„Marino."

Ea tresări. Crowther încă o privea. Avea o expresie ciudată în ochi, de parcă vedea mai mult decât ar fi vrut ea.

Înghiți de câteva ori și își strânse degetele. „Aveam cam aceeași vârstă ca tine când familia Holdfast m-a adus în Paladia."

Helena se retrase. Știa că Crowther fusese unul dintre studenții sponsorizați de Holdfasts, dar fusese adus ca orfan după ce Holdfasts îl salvase. Helena nu considerase niciodată că experiențele lor erau similare.

„Familia și satul meu au fost ucise de un necromant. S-au târât din pământ și m-au lăsat în zăpadă să mor. Când a venit Flacăra Eternă, nu mai era nimic de salvat, doar aprinderea focurilor pentru a șterge atrocitățile în care se transformaseră. Am ales să mă disting prin dorința mea de a face ceea ce este necesar. Nu pentru glorie sau pentru Credință, ci pentru că cineva trebuie să facă tot ce este necesar pentru a opri putreziciunea. Nu am regretat niciodată alegerea mea."

Se uită la mâna dreaptă, deschizând-o și închizând-o încet. Era mai subțire decât cealaltă mână – mușchii se atrofiaseră de-a lungul anilor.

Rămase tăcut atât de mult timp, încât Helena își dădu seama în cele din urmă că discursul era un fel de scuză. Că, într-un fel, el îi considera asemănători, iar ea făcuse ceva pentru el și acum el regreta că o tratase atât de rău.

Ea nu voia însă scuze.

„Ești..." Clipi și începu din nou. „Ai nevoie de vindecare?"

Coloana vertebrală i se înțepeni. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Elain sau Ivy să se apropie de ea.

„Nu a fost violent", spuse ea ascuțit. Își strânse brațele în jurul corpului. Vocea îi era foarte tensionată, gâtul refuzând să se relaxeze. „A fost doar... brusc.

În plus" – își lăsă vocea să devină veninoasă – „nu era vindecarea mea parte din instrucțiunile tale de la bun început?"

Crowther își întoarse privirea. „Dacă ai nevoie de aprobare pentru ceva, voi avea grijă să fie semnată."

„Am venit aici doar să-mi aranjez părul și să-mi iau o cămașă nouă. Nu eram rănită", spuse ea, enervându-se din cauza acestei încercări bruște și tardive de a-și arăta îngrijorarea.

Fuseseră atât de clari că era singură în asta, iar acum că înșelăciunea fusese în sfârșit descoperită, acum că se aflase că nu o vânduseră cu adevărat, pentru totdeauna, fără să se gândească de două ori, credeau că ea ar vrea ca ei să-și facă griji?

O căldură bolnăvicioasă îi ardea în stomac.

„Ar trebui să le permiți oamenilor să aibă grijă de tine."

Un râs aspru, plâns, îi sfâșie pieptul la absurditatea cuvintelor lui.

Expresia lui se înăspri. „Nu am avut timp să te pregătim pentru misiune. Am considerat că cel mai bine era să lăsăm lucrurile să decurgă şi să strângem bucăţile după aceea. Te-a făcut mai convingătoare."

Un nod îi apăru în gât. „Ei bine, el v-a văzut pe amândoi. Eu am fost singura proastă, în final. Dar voi aţi obţinut ce aţi vrut. Norocoşi, cred."

„Tu..." Spuse el cu voce grea, apoi se opri.

„Ce?", întrebă ea ascuţit, furia evaporându-se pe măsură ce panica o cuprindea din nou.

Nu era de ajuns? Încerca să-i spună cu blândeţe că Ilva tot ar fi ales să-l omoare pe Kaine? Că şi luna aceea fusese o minciună. Că nu era nimic ce Kaine putea face care să fie la fel de valoros ca trădarea lui?

Crowther se încruntă în timp ce o studia. „Am petrecut un an lucrând la logistica înlocuirii tale... Trebuie să recunosc, eşti cel mai excepţional atu pe care îl are Eternal Flame. Şi îmi pare rău pentru asta."

Cunoscând acum metoda Holdfasts de selectare a „prodigilor" lor, ea a văzut paralelele dintre ei: amândoi aduşi în Paladia ca copii talentaţi care nu aveau unde să se ducă, vieţile lor petrecute în singurătate şi utilitate, pentru că era tot ce ştiau.

Poate că, privind-o ca pe succesoarea sa, el o considera tragică.

CROWTHER A MERGUT ÎMPREUNĂ CU HELENA la avanpost în săptămâna următoare.

După scurta sa pauză de umanitate, Crowther se retrăsese în umbră, iar când reapăruse, revenise la starea sa normală. Totuşi, Helena simţea cum locul ei în strategia lui se schimbase odată cu noile evoluţii.

Nu i-a spus nimic pe drum. Au luat un camion până la poartă şi apoi au mers pe jos până la Outpost. Era surprinzător cât de rapidă era călătoria când nu se făcea pe jos. O ploaie uşoară şi ceaţă acopereau oraşul ca un giulgiu, transformându-se într-o ceaţă densă lângă baraj.

Necrothrall-urile de la Outpost s-au estompat în ploaie când au trecut.

Kaine aştepta în interiorul clădirii, de parcă nu ar fi plecat niciodată. Arăta slăbit. Obosit. Nu i-a privit ochii. Abia s-a uitat la ea. Cârpele care acopereau podeaua fuseseră toate împăturite şi aşezate într-o grămadă lângă un perete.

Dacă Crowther a avut vreo reacţie la clădire, nu a arătat-o, dar Helena a simţit un disconfort visceral când ochii lui au măturat camera. Era obişnuită cu asta, dar

acum vedea din nou toată murdăria, vopseaua ciobită și gresia crăpată. Și-a amintit cât de umilitor se simțise când ajunsese prima dată.

În timp ce el stătea și inspecta spațiul, atmosfera din cameră deveni tensionată. Ca o pădure care se liniștește brusc.

Crowther nu mai văzuse luptă de ani de zile, dar Helena vindecase destule victime ale interogatoriilor sale încât să știe că el avea un talent pentru piromancie de precizie, iar acum avea două mâini cu care să-l folosească. Nu era sigură de amploarea abilităților lui Kaine, dar chiar și Nemuritorii se luptau cu alchimiștii flăcărilor.

Sentimentul de ură dintre Crowther și Kaine era atât de tangibil, încât aerul vibra de el.

Crowther a fost cel care a vorbit primul, cu ochii strălucind. „Înțeleg că dorești să faci o nouă înțelegere cu Flacăra Eternă, Ferron."

În tonul său se simțea o insinuare batjocoritoare.

Kaine pălise în mod surprinzător. „Așa se pare."

Helena crezuse că trebuia să acționeze ca intermediar între ei, dar Kaine aruncă o privire spre ea.

„Poți pleca acum, Marino. Sunt sigur că Crowther își va găsi singur drumul înapoi."

Helena ezită, privindu-i pe cei doi bărbați.

Amuzamentul lumină fața lui Crowther când o privi și el pe Helena. „Nu e nevoie să te întorci singur. Așteaptă afară, Marino. Sunt sigur că Ferron nu va lăsa să ți se întâmple nimic pe palier."

Mușchiul maxilarului lui Kaine se contractă, dar el nu spuse nimic.

Helena se uită la ei, apoi se întoarse cu reticență și ieși pe palier. Auzi doar un singur cuvânt rostit de Crowther înainte ca ușa să se închidă:

„Rugă."

Ea rătăci pe hol, uitându-se prin ușile lipsă ale apartamentelor identice. Urmă scările până la ultimul etaj și se întoarse înapoi.

Ploaia cădea prin luminatorul spart, creând un picur și un zgomot constant. Când ajunse la etajul al doilea, ceva ascuns în umbră îi atrase atenția.

Se apropie, ridicându-se pe vârfuri și strângând ochii, încercând să vadă clar ce era. Era ascuns strategic, astfel încât era aproape invizibil în umbră.

Un ochi uman încastrat în sticlă o privea. Când Helena se mișcă în lateral, ochiul se roti, urmărind-o.

Un fior îi străbătu șira spinării. Nici măcar nu știa că era posibil să animeze doar o parte a corpului, dar era incontestabil că era animat. Perfect conservat. Înclinat astfel încât să vadă întregul palier din umbră.

Așa știa Kaine întotdeauna când era ea acolo.

Stătu pe trepte o jumătate de oră înainte ca Crowther să iasă din cameră. Știa că probabil nu-i va spune condițiile, dar spera că, după ce o făcuse să aștepte, îi va spune ceva.

El se opri doar, studiind-o. „Bună treabă, Marino."

CAPITOLUL 49

Februa 1787

ATMOSFERA DIN SEDIUL CENTRAL DEVENISE SOMBRĂ PE MĂSURĂ CE IARNA AVANSA. Zilele păreau nesfârşit de întunecate, aerul era atât de rece şi umed încât chiar şi plimbările rapide prin parc erau îngheţate.

După luni de apărare şi fortificare în mare parte reuşite, Rezistenţa a fost lovită puternic şi brusc. Unul dintre zidurile de-a lungul Insulei de Est a fost distrus de o explozie atât de puternică, încât a dărâmat mai multe clădiri. Apoi au urmat alte explozii şi, înainte ca supravieţuitorii să înceapă să fie evacuaţi, necrotarii şi himerele au năvălit.

Rezistenţa a pierdut un batalion şi o întreagă porţiune din Insula de Est.

Batalionul lui Luc a fost prins într-o clădire, urmărit până la nivelul râului, unde a fost încolţit mai mult de o zi, până când Rezistenţa a adunat o forţă suficient de mare pentru a-i salva. Pierderile au fost teribile. Jumătate dintre ei au fost grav răniţi. Un medic a fost ucis în timpul retragerii, iar altul a murit din cauza rănilor suferite în timpul asediului. Luc a ţinut la distanţă chimere şi necrothrall-uri menţinând un zid de flăcări timp de ore în şir. El şi Lila erau acoperiţi de fum şi murdărie, prea epuizaţi pentru a mai putea vorbi când au fost aduşi înapoi. Soren a suferit o fractură la braţul drept când podeaua s-a prăbuşit sub el şi sub alţi câţiva. El fusese ţinut înapoi de la apărare în timpul asediului, îngrijind răniţii şi privindu-i cum mureau unul câte unul.

El a refuzat să vorbească despre asta.

ÎNAINTE CA HELENA SĂ SE POATĂ ÎNTOARCE la avanpost, Crowther o informase că îl va vedea pe Kaine doar o dată pe săptămână. Nu i s-a dat nicio

explicație; acestea erau pur și simplu noile condiții ale înțelegerii. Când a venit Martiday, ea nu știa la ce să se aștepte, cât de diferite ar putea fi lucrurile, dar când Kaine a sosit, a dat fără să spună nimic cu piciorul în pânzele de protecție de pe podea și a început să o antreneze ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, cu excepția faptului că nu mai privea. Ochii lui păreau să treacă prin ea.

„De unde știi toate astea?", îl întrebă ea când el se opri din atacuri pentru a-i arăta câteva tehnici de rupere a brațelor în moduri care ar fi zdrobit oasele sau ar fi străpuns pielea, încetinind regenerarea.

„La fel cum știu orice altceva", răspunse el, privind fix în cealaltă parte a camerei. „Când nu poți muri, oamenii continuă să te rănească până când tu îi poți răni și mai mult."

„ Îmi pare rău."

El o privi aspru, cu furie în ochi. „Sunt sigur că îți pare rău."

Nu mai fu nici o conversație. El o atacă și ea trebuia să-l respingă. Reuși să-i dea un pumn sub braț, dar triumful ei dură doar o clipă, înainte ca degetele lui să-i înfășoare gâtul, trăgând-o aproape.

Amândoi înghețară, privirile lor întâlnindu-se, și parcă timpul se oprise.

El își retrase mâna cu o privire aspră. „Dacă nu începi să gândești mai repede decât acționezi, vei fi ucisă."

Ea eșuă de încă două ori.

„Ajunge pentru astăzi." În cele din urmă, el se întoarse cu spatele la ea, băgă mâna în mantie, scoase un plic și îl puse pe masă.

Helena simți un nod în gât de teamă când se îndreptă spre geanta ei și scoase un plic, jucându-se cu el în timp ce se întoarse spre el.

„Crowther mi-a spus să-ți dau asta."

O privire goală îi umplu ochii când se uită la ea. „Da... Ordinele mele pentru săptămâna asta."

Îi smulse plicul din mâini cu o mișcare apatică.

„Kaine..."

„Pleacă, Marino. Am treabă."

Era sarcina Helenei să-l examineze pe Luc pentru a se asigura că era sănătos înainte de a i se permite să părăsească sediul central. Era încă atât de distrus încât

abia părea să o observe, ceea ce era mai bine, deoarece nu mai vorbiseră de la solstiţiu.

El şi Lila se priveau cu o intensitate fervентă, de parcă celălalt era singurul lor punct de referinţă.

Dacă ar fi fost posibil, Helena ar fi recomandat o pauză – cel puţin câteva săptămâni pentru recuperare. Luc era periculos de slăbit, iar plămânii lui o îngrijorau, dar nu-şi puteau permite acest lux. Amândoi au fost trimişi înapoi pe front în armurile lor proaspăt lustruite pentru a linişti batalioanele acum nervoase.

Soren era la doar câteva zile în urma lor.

În fiecare săptămână, Kaine o antrena, îi înmâna rapoarte de informaţii, primea ordinele şi pleca fără să se uite înapoi.

Nu mai vorbeau. Dacă ea punea întrebări care nu erau legate de luptă, el le ignora. Era ca şi cum acum între ei se afla un canion.

Dar era în regulă. El era în viaţă. În fiecare săptămână îl vedea şi ştia că era în viaţă.

Totuşi, asta nu părea să-l intereseze. În ochii lui se citea o disperare cruntă. Chiar şi furia lui era înăbuşită, de parcă ar fi existat doar din pură obligaţie.

După trei săptămâni, ea îl prinse de încheietură în timp ce el lua plicul lui Crowther de la ea. „Te rog, uită-te la mine."

El îşi retrase mâna, dar apoi o privi fix, furia rece reapărând pentru o clipă. „Nu-ţi ajunge asta? Mai vrei şi altceva?"

„Nu..." Ea îl privi neajutorată. „Îmi pare rău. Credeam că..."

El râse sec. „Poate că într-o zi, dacă voi avea din nou timp, îţi voi face o listă cu toate lucrurile pe care scuzele nu le pot repara."

Ea lăsă mâinile în jos. „Kaine, eu..."

„Nu-mi spune pe nume. Urăsc felul în care sună pe buzele tale." El îi smulse plicul din mâini şi plecă.

A urmat o altă avalanşă de răniţi. Helena abia putea ţine evidenţa tuturor bătăliilor şi luptelor, a victoriilor şi înfrângerilor. În spital, totul se confunda într-un vacarm nesfârşit. Timpul părea să se transforme într-o monotonie îngrozitoare, punctată doar de resentimentul rece al lui Kaine.

Ea încercă să se ţină ocupată. Cu permisiunea Rheei, încercă un tratament provizoriu pentru Titus, dar el reacţionă prost, îmbolnăvindu-se grav şi făcând febră, ceea ce puse capăt imediat încercării.

Ea fu lăsată în voia sorții. Lăsată să se descurce singură. Toți ceilalți păreau să vină și să plece – chiar și ceilalți vindecători erau trimiși la câteva săptămâni la spitalul nou din sudul insulei –, dar Helena era mereu la Cartierul General.

Ilva și Crowther nu-i mai cereau nimic, în afară de a le transmite ordinele.

Era un colier în jurul gâtului lui Kaine, iar sarcina ei era acum să-l suporte.

SE ÎNTOARCE DE LA avanpost când talismanul ei de spital s-a încălzit. A alergat restul drumului înapoi. Pe pământul de la poarta de intrare era sânge împrăștiat.

Gărzile o așteptau. „Unde ai fost?"

„Cine? Ce...", a șoptit ea, în timp ce o lăsau să treacă.

„Lila", a spus unul dintre tinerii gardieni. „Și Soren."

Groaza a cuprins-o ca un otravă. „Unde e Luc..."

A urmat o pauză și a știut înainte ca gardianul mai în vârstă să vorbească.

„Dispărut."

Corpul Helenei se mișca, dar mintea ei era blocată în timp ce alerga spre spital.

Nu. Nu se putea întâmpla asta.

Secția de urgențe era în frenezia când Helena a intrat. Elain s-a întors imediat spre Helena, cu mâinile acoperite de sânge, fața albă de panică.

„Rezonanța mea nu funcționează!", a spus ea, cu vocea ridicată de panică. „Nu pot opri sângerarea."

Lila era întinsă pe un pat, acoperită de praf, murdărie și sânge. Rămășițele armurii ei erau zdrobite și rupte, hainele ei erau sfâșiate, de parcă ar fi fost prinsă într-o explozie. Asistentele tăiau curelele și transformau armura pentru a i-o scoate. O tăietură largă îi străbătea fața, de la tâmplă la obraz, iar sub ea, la baza gâtului, o mare înțepătură sângera abundent.

„Nu știu ce s-a întâmplat!" spunea Elain în timp ce Helena își spăla mâinile sub apă fierbinte și le înmuia în diluție carbolică. „Cred că e ceva în interiorul ei, dar rezonanța mea nu funcționează! Când încerc să o simt, e ca și cum... mâinile mele..."

„Și Soren? Sau doar Lila?"

„Nu știu, nu am încercat cu el. Abia i-am adus. Ea sângerează, iar eu nu simt nimic!"

„Verifică-l pe Soren", spuse Helena. „Am nevoie de medici pentru Lila și Pace. Spune-i că am nevoie de ea acum."

Se apropie de Lila. Gâtul era una dintre puţinele deschideri din armura ei, dacă nu avea casca pusă. Sângele îi îmbiba patul. Era conectată la o perfuzie intravenoasă cu expansiuni plasmatice, dar nu avea niciun efect dacă nu reuşeau să oprească sângerarea.

Capul Lilei era dat pe spate. Era încă conştientă, murmurând în şoaptă, iar şi iar. „... i-am spus... să fugă. I-am... spus... să fugă..."

Helena îşi întinse mâna cu rezonanţa ei şi simţi perturbarea oribil de familiară a nulliumului.

Sperase să se înşele. Că Elain era doar isterică. Sau chiar epuizată.

Orice, numai asta nu.

Nulliumul era mult mai puternic decât şrapnelul pe care Helena îl recuperase de la Kaine. Modificat într-un fel pentru a intensifica efectul.

Încercă să-şi facă măcar o vagă idee despre dimensiunea obiectului care fusese înfipt în cavitatea toracică a Lilei. Încercă să determine dacă exista riscul de a-i perfora inima dacă apăsau pe rană. Era ca şi cum ar fi privit prin ceaţă. Mâinile ei parcă erau amorţite, iar nervii îi erau înţepaţi de ace, în timp ce încerca să găsească cea mai intensă senzaţie de disonanţă.

Era lung şi subţire. Probabil îi perforase plămânul, posibil îi zgâriase inima, dar era greu de spus.

Era mult mai grav decât se aşteptaseră ea şi Shiseo.

„Ce este?" Pace apăru lângă ea.

Helena apăsa tifonul peste rană, încercând să oprească sângerarea. Lila tăcuse.

„E nullium. Va avea nevoie de o operaţie manuală pentru a-l scoate. Maier nu e pregătit, dar tu ai fost în spitale, pe vremea când încă se folosea, nu?"

Pace păli. „A trecut mult timp. Eu doar asistam."

Helena inspiră adânc. Nu putea dezvălui propria experienţă chirurgicală cu nullium. „Eu... îl ajutam pe tatăl meu, uneori. Dacă tu conduci operaţia, iar eu o menţin stabilă, atunci poate. Soren este...?"

Îi era teamă să afle dacă Soren avea leziuni cauzate de nullium. Dacă ea şi Pace trebuiau să aleagă pe care dintre gemeni să-l salveze, protocolul dicta că persoana cu şanse mai mari de supravieţuire trebuia să aibă prioritate, dar, ca paladin principal, Lila avea prioritate.

„Ceilalţi îl pot vindeca", spuse Pace. „A primit o lovitură puternică la cap, dar nu e nimic ce Elain nu poate rezolva."

Helena închise ochii, încercând să rămână calmă şi să o convingă pe Lila să supravieţuiască, pentru că de data aceasta nu o putea obliga să o facă.

„Duceţi-o în sala de operaţii", spuse Pace. „Sunt sigur că Maier va ajuta cât va putea.

Vom avea nevoie de medici şi asistente medicale pentru sprijin. Le voi informa eu. Tu menţine-o stabilă."

Helena îşi ajutase tatăl la operaţii doar de câteva ori. Înainte de masacru.

„Eşti atentă şi ai capul pe umeri în situaţii de criză", îi spusese el. Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

A înmâna instrumente chirurgicale era foarte diferit de a efectua o operaţie fără rezonanţă. Nimeni nu era pregătit. Nuliumul cu care erau obişnuiţi intervenea doar când lucrau direct cu el. Acesta era mult mai difuz.

Când Lila a fost sedată, Matron Pace a folosit o pereche lungă de cleme pentru a ajunge la puncţia de deasupra claviculei Lilei şi a scoate un ţep lung şi ruginit. Era fragil, deja degradat din cauza fuziunii instabile. Fragmente continuau să se rupă, forţând-o pe Pace să intre în repetate rânduri, îndepărtându-le bucată cu bucată.

Helena putea simţi prin rezonanţa ei că, chiar şi după îndepărtarea majorităţii vârfului, existau fragmente care se dizolvau în sângele Lilei. Nulliumul se răspândea prin corpul ei ca o ceaţă, din ce în ce mai densă şi mai impenetrabilă cu fiecare moment care trecea.

Fragilitatea nulliului era atât un dar, cât şi un blestem. Acesta alesese calea cea mai uşoară. Plămânul Lilei avea o mică perforaţie, dar inima şi esofagul ei nu erau afectate. Nulliul rămăsese în cavitate. Dar bucăţile erau peste tot, iar aliajul era atât de instabil încât se dizolva rapid.

Pace îi şterse fruntea cu o cârpă. „Va trebui să facem o toracotomie pentru a scoate bucăţile. Este suficient de stabilă?"

Un chirurg alchimist ca Maier putea efectua în mod normal o toracotomie fără a fi nevoie să deschidă pacientul. Era nevoie doar de incizii suficient de mari pentru a introduce instrumente subţiri; cu antrenament şi rezonanţă, instrumentele lor erau o extensie a degetelor şi a simţurilor lor.

Helena îşi reţinu rezonanţa, folosind atingerea obişnuită pentru a verifica semnele vitale ale Lilei, deoarece era mai uşor decât să încerce să analizeze toate interferenţele. „Rezistă."

Făcură o incizie între coastele Lilei, folosind retractoare improvizate pentru a despărți oasele, astfel încât să poată ajunge la toate fragmentele rămase. Fragmentele aveau dimensiuni diferite și se sfărâmau dacă nu erau scoase cu suficientă atenție. În plămânii și inima Lilei erau mici tăieturi și crestături în locurile în care cioburile o zgâriaseră – răni care puteau fi reparate ușor dacă Helena își putea folosi rezonanța, dar care acum erau laborioase și periculoase, fiecare necesitând suturi manuale.

Procedura era complet necunoscută, iar ei se luptau cu timpul. Cu cât nulliumul avea mai mult timp să se descompună și să se distribuie în sângele Lilei, cu atât era mai mare probabilitatea ca ea să moară din cauza toxicității metalului. Operația îi împingea corpul la limitele extreme, iar Lila trebuia să supraviețuiască pe cont propriu.

Helena a sifonat manual sângele, menținând inima Lilei în funcțiune în timp ce Pace lucra. O asistentă dusese fragmentele mai mari la Shiseo pentru a analiza și sintetiza agentul de sechestrare, dar tratamentul urma să înceapă abia peste câteva ore.

Era posibil ca, până când vor reuși să elimine metalul din sângele Lilei, să nu poată folosi niciun fel de rezonanță asupra ei.

„Urmează o lavaj toracic", spuse Pace în cele din urmă, punând jos instrumentele. Ochii ei erau roșii de la efortul depus până când au terminat.

Maier preluă suturile. Cusăturile lui erau foarte îngrijite, dar părea tulburat în timp ce lucra.

Helena ridică privirea și văzu că se întunecase afară. „Ar trebui să-l verific pe Soren."

Se simțea foarte ciudat în timp ce se spăla pe mâini. Abia își folosise rezonanța, dar presiunea ultimelor ore îi provoca dureri de cap. Ieșind din sala de operații, văzu că majoritatea personalului spitalului se înghesuia în jurul unui pat.

Soren era treaz și se sprijinea în cap. Toate perdelele de intimitate fuseseră date la o parte, iar în fața celor care îl înconjurau se afla Ilva.

Brațul lui Soren era imobilizat, iar jumătate din față îi era acoperită cu bandaje. El continua să scuture din cap. „Nu-mi amintesc. S-a întâmplat atât de repede."

„Ai recunoscut pe cineva?

Chiar și să-ți imaginezi că ai văzut un chip?", a spus Ilva, apucându-l pe Soren de încheietură.

„Nu ştiu”, a repetat Soren, cu vocea încordată. „A fost o explozie. Ceva m-a lovit. Poate că am fost inconştient câteva secunde sau minute. Când m-am trezit, nu vedeam nimic. Luc dispăruse, iar Lila zăcea pe jos, sângerând. Ea repeta: «I-am spus să fugă. Nu ştiam unde să caut, aşa că m-am întors.”

„Nu a fost niciun avertisment?” Întrebările păreau să explodeze din Ilva. Era vizibil agitată. „Niciun semn? Cine conducea unitatea?”

„Eu...” Expresia lui Soren se schimbă şi părea să se străduiască să-şi amintească.

„Întotdeauna am spus că a fost o greşeală să permitem o paladină”, spuse Matias. „Dacă aş fi fost Falcon la momentul respectiv, nu aş fi permis niciodată o astfel de încălcare a tradiţiei. Te-am avertizat, Ilva, Luc era părtinitor faţă de ea, dar nu: Lila Bayard era prea excepţională pentru a fi separată de el. Acum uite ce s-a întâmplat.”

„Taci din gură!” Ilva a răcnit peste umăr la Matias, cu degetele încă înfipte în încheietura lui Soren. Apoi s-a întors şi l-a scuturat. „A spus că Luc s-a predat? S-a predat din cauza Lilei?”

„Nu ştiu”, şopti Soren.

Elain stătea lângă patul lui Soren, prea intimidată de numărul membrilor Eternal Flame care înconjurau patul pentru a interveni.

„Scuzaţi-mă”, spuse Helena cu voce seacă şi se strecură prin mulţime. „Soren Bayard are o leziune la cap. Nu este recomandabil să-l stresăm.”

Toţi se întoarseră să o privească.

„Lila este trează? Poate răspunde la întrebări?”, spuse Ilva, ridicându-se instantaneu în picioare.

Helena scutură brusc din cap. „Nu este disponibilă pentru nimic. Am efectuat o operaţie manuală extinsă pentru a îndepărta un vârf de nullium cu care fusese înjunghiată, dar aliajul s-a deteriorat şi s-a distribuit prin fluxul sanguin, ceea ce va interfera cu orice implică rezonanţă până când va fi îndepărtat.”

„Cât va dura?” Panica de pe faţa Ilvei era evidentă.

Helena clătină din cap. „În acest moment este sub anestezie, dar lucrăm pe nevăzute. S-ar putea să se trezească în următoarele ore, sau ar putea dura zile. Lila este foarte puternică, dar asta va fi mai greu pentru ea decât rănile din trecut. Nimic nu este încă sigur.”

Soren se lăsase pe spate şi părea că era pe punctul de a avea un atac de panică, dar Ilva se ridică ca o viperă.

„Credeam că v-aţi pregătit pentru această eventualitate”, spuse Ilva. „Ce aţi făcut până acum?”

Helena strânse din dinţi. De ce era întotdeauna vina spitalului când lucrurile mergeau prost? Dacă Helena ar fi ieşit şi ar fi spus că operaţia a fost un succes şi că Lila deja se ridica din pat, toţi ar fi plecat la periheliu să-i aducă lui Sol flăcări de mulţumire. Dar veştile proaste erau întotdeauna vina spitalului.

Ce frumos trebuie să fie să fii zeu.

„ Aliajul a fost modificat, iar interferenţa este mult mai intensă. Procedurile manuale nu sunt simple, mai ales într-un spital în care doar două persoane au experienţă în efectuarea lor. Dacă doriţi ca spitalul să fie pregătit să efectueze operaţii manuale, Falcon va trebui să aprobe cadavrele pentru practică, aşa cum am solicitat acum câteva luni. ”

Matias tuşi ca şi cum ar fi înghiţit ceva greşit şi brusc nu mai părea că vrea să fie prezent.

Ilva se ţinea de baston, dar părea gata să se prăbuşească. Era ca şi cum pierderea lui Luc i-ar fi smuls pământul de sub picioare.

„Examinează-l, atunci”, spuse Ilva, îndepărtându-se nesigură de patul lui Soren. „Va avea loc o şedinţă a Consiliului peste o oră. Vreau rapoarte complete despre ambii Bayard.”

Toată lumea ieşi. Helena se uită urât şi dădu din cap, indicându-i Elain să tragă perdelele de intimitate înapoi, în timp ce se aşeză lângă Soren.

El stătea rezemat de pernele care îl susţineau, acoperit de tăieturi recent vindecate. De îndată ce rezonanţa ei îl atinse, îşi dădu seama că îşi pierduse ochiul drept. Orice l-ar fi lovit, îi fracturase orbita şi i-o zdrobise.

Degetele ei tremurau.

„Nu mă va ierta niciodată”, spuse el, cu vocea aproape şoptită.

Helena nu ştia dacă se referea la Ilva sau la Lila.

Ea îi strânse mâna. „Dacă te-ai fi dus după Luc în starea asta, toţi trei aţi fi putut muri. Asta nu ar fi ajutat cu nimic. Sunt sigură că sunt mai mulţi oameni care îl caută pentru că te-ai întors.”

Elain se descurcase bine cu vindecarea lui. Avea mai multe oase rupte, inclusiv acelaşi braţ pe care şi-l fracturase cu câteva săptămâni în urmă. Nu se vindecase complet şi era probabil să aibă probleme persistente acum.

„Crezi că mai e în viaţă?”, întrebă Soren.

Inima Helenei se opri. Nu se putea gândi la niciun motiv pentru care Nemuritorul nu l-ar fi ucis imediat pe Luc.

„Până nu știm că e mort, e încă în viață. Și o să-l aducem înapoi”, spuse ea, forțându-și vocea să sune plină de speranță. „Nu-ți mai face griji acum. Trebuie să-ți verific capul.”

Avea o comoție, dar ochiul și osul sprâncenei absorbiseră cea mai mare parte a loviturii. Toate vizitele ei la Titus o familiarizaseră cu creierul; simțea că îl înțelege mai bine și că putea cel puțin să pună un diagnostic precis, în loc să se ferească.

Elain nu știa ce să facă cu ochiul distrus și îl lăsase așa, înfășurând doar un tifon în jurul lui și reparând doar osul.

„Soren, ochiul tău drept...”

„Știu”, spuse el brusc, de parcă nu ar fi contat. „Dar pot să lupt în continuare, nu?”

Mâinile ei se opriră. „Ți-ai rupt brațul și ai pierdut jumătate din câmpul vizual. Va trebui să te adaptezi. Vei fi vulnerabil. Nu vei mai vedea lucrurile din dreapta.”

„O să întorc capul”, spuse el cu voce monotonă. „Gâtul e foarte util.”

Ea suspină. „Nu te mai întorci acolo. Cel puțin nu în următoarele săptămâni.”

El clătină din cap. „Lila e inconștientă. Trebuie să-l aduc pe Luc înapoi înainte să se trezească. Nu poate să se trezească și să afle că nu m-am dus după el.” Bărbia îi tremura. În doisprezece ani de când îl cunoștea, Helena nu îl văzuse niciodată pe Soren plângând. El privi în jos. „Nu le-am spus, dar ea mi-a spus să o las. Să mă duc să-l caut. Dar nu am făcut-o. I-am spus că voi pleca, imediat ce o voi pune în siguranță...”

Începu să încerce să se ridice din pat. Era suficientă o singură mână pentru a-l împinge înapoi. Abia avea puterea să stea în șezut.

„Soren, trebuie să mă ocup de țesutul rupt din ochiul tău”, spuse ea, încercând să pară fermă.

El o ignoră, încercând să o împingă, dar ea era destul de pricepută la luptă acum. Îi deviă mâna și își strecură degetele în spatele capului lui. A fost nevoie doar de o vibrație și ochiul lui rămas se întoarse înapoi, în timp ce el se prăbuși, inconștient.

Ea îi închise ochiul cu blândețe, ca să nu se usuce. „ Îmi pare foarte rău”, îi șopti ea, în timp ce se apuca de treabă.

Dacă ar fi existat ceva intact în interiorul orbitei, ar fi existat o mică șansă de a-i salva o parte din vedere, dar ochiul lui Soren era distrus.

Îndepărtă tot țesutul care nu putea fi reparat, pentru a nu putrezi sau provoca infecţii, apoi îl bandajă cu grijă. În câteva săptămâni, cineva îi va face un ochi de sticlă frumos sau poate îi va modela o piatră prețioasă.

Presupunând că mai exista o Rezistenţă peste câteva săptămâni.

Rhea sosise chiar când Helena terminase.

Trecea mult timp de când gemenii fuseseră în spital.

Rhea avea o expresie stoică, dar ochii ei căutau ceva în timp ce se îndrepta spre Soren.

Helena se ridică. „Tocmai am terminat. Pot să-l trezesc", spuse ea, acoperind repede tot țesutul ocular cu o cârpă.

„Nu, lasă-l să se odihnească." Rhea se așeză încet pe marginea patului, studiind părţile feţei lui Soren care nu erau acoperite. „Băieţelul meu", spuse ea încet, cu voce șoptită, de parcă se temea că Soren s-ar putea trezi.

Helena se retrase, neştiind dacă Rhea dorea intimitate sau răspunsuri.

„Știi, era atât de mic când s-a născut", spuse Rhea, întinzând o mână şi acoperind-o pe a lui Soren. „Titus îl putea ține într-o singură mână. Doctorii nu credeau că va supraviețui. Lila s-a născut roșie la față și țipând, dar micuțul meu Soren era doar o fărâmă de bebeluș.

Tăcut și palid. Chiar și când avea nevoie să fie alăptat, abia scotea un sunet. O urma mereu pe Lila, nu făcea niciodată probleme, dar era mereu acolo, implicându-se în problemele ei."

Rhea râse cu lacrimi. „Credeam că fac un lucru minunat când s-au născut. Gemeni. Doi copii pentru familia Bayard. Micii noștri paladini." Corpul Rheei tremura în timp ce îi ținea mâna lui Soren. „Iar acum Titus nici măcar nu știe ce s-a întâmplat cu frumoșii noștri copii... toată familia mea, nu mi-au mai rămas decât bucăți din ei."

Se aplecă peste Soren. Corpul îi tremura, dar plângea în tăcere.

Era un truc pentru a plânge așa; era ceva ce o persoană trebuia să învețe să facă.

Helena se retrase, pentru a-i lăsa spațiu să-și plângă pierderea.

ÎNTÂLNIREA A FOST SOMBRĂ. ILVA stătea la masa Consiliului, arătând aproape drogată în timp ce se prezentau rapoartele. Atacul avusese loc în partea de jos a Insulei de Est. Luc și Lila conduceau batalionul spre Cartierul General; trecuseră

pe lângă o clădire abandonată şi, chiar când Luc şi Lila trecuseră de ea, avusese loc o explozie. Clădirea s-a prăbuşit.

Soren se afla la marginea exploziei şi a fost aruncat de ea. Doar alţi doi au supravieţuit, pentru că rămăseseră în urmă. Au fost prinşi sub dărâmături, suferind doar răni uşoare.

Au fost semne de luptă, urme de arsuri şi o baltă de sânge, presupusă a fi a Lilei. Rămăşiţe umane arse, presupuse a fi ale unor necrothralls, un lich cu talismanul smuls. Sabia, inelele şi alte arme ale lui Luc au fost găsite aruncate, ca şi cum ar fi plecat primul şi apoi ar fi fost jefuit.

Nu se auzise nimic de la Nemuritori. Niciun anunţ că Luc era mort sau chiar capturat. Gărzilor li se spusese să se pregătească pentru posibilitatea ca el să se întoarcă reanimat sau cu corpul posedat de un lich. Dacă Luc reapărea, trebuiau luate toate măsurile de precauţie. Nimeni nu trebuia să creadă în evadări miraculoase.

Pe măsură ce timpul trecea, întrebările se înmulţeau. De ce l-ar ţine Undying în viaţă? Nu ar anunţa dacă ar fi mort, sau îl ţineau ostatic pentru a negocia o predare?

Dacă era ostatic, de ce nu luaseră legătura?

„Până nu ştim că Lucien este mort, vom presupune că este în viaţă”, spuse Ilva cu voce rece, trezindu-se la realitate când unul dintre metalurgiştii şefi se referi la planificarea pentru situaţii neprevăzute. „Nemuritorii nu au niciun motiv să ascundă capturarea lui. Au trecut douăsprezece ore şi nu am primit niciun semn. Poate fi un semn că nu totul este aşa cum pare.”

La sfârşitul şedinţei, Matias s-a ridicat şi şi-a anunţat intenţia de a implora cerurile să-l aducă pe Luc înapoi în siguranţă. Mulţi oameni l-au urmat.

Ilva rămase la masă, vorbind cu Crowther.

„Marino, un cuvânt înainte să pleci”, spuse Ilva când Helena se ridică să se întoarcă la spital.

Helena aşteptă până când camera se golise. Ilva făcu un semn cu mâna, iar gărzile închiseră uşile.

„Te vei îndrepta spre Outpost. Îl vom folosi pe Ferron”, spuse Ilva cu voce bruscă.

„Vreau toate informaţiile pe care le are sau le poate obţine despre circumstanţele capturării lui Luc. Vreau şi o explicaţie pentru faptul că nu am fost avertizaţi despre asta.”

„Desigur.” Se aşteptase la asta.

„Spune-i că este o misiune critică”, adăugă Ilva când Helena se întoarse să plece. „Exact aceste cuvinte, Marino. O prioritate absolută. Dacă are ocazia să-l aducă înapoi pe Luc, ar fi de preferat în locul pierderilor pe care le-am suferi cu o operaţiune de salvare.”

Voiau să-l sacrifice pe Kaine pentru a-l recupera pe Luc. Era alegerea evidentă. Un compromis uşor. Genul pe care l-ar face orice strateg.

Dar...

„Bine.” Vocea ei era lipsită de viaţă.

LUMITHIA ATÂRTA CA UN DISC argintiu uriaş pe cer, atât de aproape de Ascendenţa completă încât acoperea planetele, lăsând cerul nopţii ca un abis negru nesfârşit deasupra capului. Lumina argintie strălucitoare arunca umbre orbitoare peste oraş.

Când Helena ajunse la palierul clădirii, se opri şi păşi intenţionat în fasciculul argintiu de lumină care se revărsa din luminatorul spart, privind în sus spre ochiul ascuns în colţ. Apoi a aşteptat.

A fost o aşteptare lungă.

Ferestrele zăngăneau în vânt, dar ea nu a auzit nimic până când uşa s-a deschis şi Kaine a intrat cu paşi mari. Totul la el părea mai ascuţit. „Ce s-a întâmplat?”

În clipa în care a pus întrebarea, ea şi-a dat seama că el nu ştia.

Ilva avea dreptate: dacă Nemuritorii îl aveau pe Luc, păstrau secretul.

„A fost un atac astăzi. Un bombardament”, spuse ea, iar vocea îi tremura. „A ucis aproape tot batalionul, gemenii Bayard au supravieţuit cu greu, iar Luc... lipseşte.”

„Eşti sigură?”

Ea dădu din cap cu rigiditate. „Au folosit o armă făcută din aliajul acela care interferează cu rezonanţa. Noi îl numim nullium. Lila a fost înjunghiată şi aproape ucisă cu el. Nu ştiai că se pregătea asta?”

El clătină încet din cap. „Nu. Există suspiciuni de spionaj din cauza... sabotajului recent. Şi nu am avut timp să fiu la fel de prezent ca înainte.”

Ea privi în jos, inspirând adânc înainte de a vorbi. „Trebuie să-l recuperăm pe Luc. Mi s-a spus să-ţi spun că este crucial. Prioritatea ta principală.”

„ Da... „

„Orice informație pe care o poți obține despre capturarea lui, cine a făcut-o, unde se află, dacă este în viață... Consiliul vrea ca tu... „ — să faci tot ce poți.

„Desigur", a fost tot ce a spus, și s-a întors să plece.

Ea i-a privit spatele, mișcarea umerilor, unul coborând când a întins mâna spre clanță. Nu știa dacă îl va mai vedea vreodată.

„Așteaptă", spuse ea.

El se opri, dar nu se uită înapoi. „Te sun când aflu ceva."

„Kaine... când te-am sărutat, eu..."

El se întoarse brusc. Într-o clipă era în cealaltă parte a camerei, iar în următoarea era în fața ei, cu o expresie veninoasă și dinții descoperiți. „Chiar vrei să discutăm despre asta acum?"

Gâtul îi era atât de înțepenit de vinovăție, încât abia putea să vorbească. Dar era disperată. „Vrei măcar să te uiți la mine?"

O sclipire crudă îi apăru în ochi, care se fixară pe fața ei. Era ca și cum ar fi primit un pumn în stomac, având din nou toată atenția lui.

„Vrei să mă uit la tine?" Vocea lui era ușoară, aproape mângâietoare, dar sub suprafață se ascundea furia. Se aplecă spre ea.

„Bine. Te privesc. Trebuie să spun că e încântător să văd toată vina din ochii tăi."

El râse disprețuitor, dându-se înapoi. „Știi, obișnuiam să cred că circumstanțele servituții mele față de Marele Necromant erau o sclavie la fel de crudă pe cât se poate imagina, dar trebuie să recunosc că pălește în comparație cu tine."

Își înclină capul. „Cel puțin înainte, mă puteam consola cu gândul că nu era vina mea; acceptarea era tot ce puteam face pentru a-mi proteja mama. E altfel când nu am pe cine să dau vina decât pe mine însumi."

Își ridică mâna, degetele înmănușate înfășurându-se în jurul gâtului ei, trăgând-o spre el. „La urma urmei, eu te-am ales."

Ea îi întâlni privirea, acea disperare amorțită atât de vizibilă când o privea.

„Îți invidiam naivitatea, felul în care mă credeai bun și nu-ți dădeai seama că totul era o înscenare de la bun început. Când m-ai implorat să-mi dai o șansă să mă vindec, am cedat. Când m-ai atins, nu te-am respins. M-am gândit: ce rău poate fi? Totul se va termina în curând, iar viața a fost rece atât de mult timp."

Nu și-a dat seama că începuse să plângă până când degetul lui i-a mângâiat obrazul.

„Când mi-am dat seama că am calculat greşit, tu deja te impuseserai.

Erai atât de evident, dar asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile; ştiind că m-ai lăsat să-ţi fac orice în speranţa că asta îi va salva pe toţi ceilalţi, chiar şi pe cei care te-au vândut în primul rând. Cel puţin când mi-am vândut sufletul, mama s-a prosternat, implorând să-mi ia locul. Presupun că, în anumite privinţe, sunt mai norocoasă decât tine."

Ea a scos un suspin încet.

„După ce aproape ai sângerat până la moarte aici, m-am gândit că măcar pot să o ţin în viaţă. Merită să aibă pe cineva care ţine suficient la ea încât să încerce să o ţină în viaţă. Am crezut că în cele din urmă vei renunţa. Dar tu vei face orice pentru a salva oamenii pentru care te simţi responsabil. Desigur că îţi vei folosi vina ca armă pentru a o folosi pe a mea." El a râs amar. „Sunt sigur că există ceva poetic în toate astea, dar în acest moment tot ce simt este o nouă pereche de cătuşe."

El o lăsă în pace şi se îndepărtă de ea, îndreptându-se spre uşă. „Aşa că iartă-mă dacă nu-mi place să te privesc. Încă mă adaptez la felul în care mă irită noile astea."

SOREN STĂTEA LÂNGĂ Lila când Helena s-a întors la spital, cu inima moartă în piept.

În absenţa ei, nu se întâmplase nimic în afară de întâlniri şi discuţii în care nimeni nu se punea de acord asupra a ceea ce trebuia făcut. Helena ştia că Luc era cel care ţinea totul sub control, dar era surprinzător să vadă cât de repede se prăbuşise totul.

Părul Lilei era tuns scurt, ca al unui băiat, iar zona din jurul rănii era rasă. Faţa ei era atât de umflată şi vânătă, încât era aproape de nerecunoscut. Maier încercase să refacă cu grijă pielea sfâşiată, dar cicatricea aceea avea să rămână cu ea pentru tot restul vieţii.

„E mai tânără decât mine, să ştii", spuse Soren. Helena dădu din cap.

„Nimeni nu-şi dă seama de asta."

Se aplecă şi îi şopti ceva la urechea Lilei, cu o voce atât de joasă încât Helena nu putu desluşi cuvintele. Apoi se îndreptă şi ieşi.

Helena îl urmă. Cavitatea de sub ochiul care îi rămăsese arăta ca un crater. Faţa îi era trasă, cu linii de durere vizibile în jurul gurii şi al colţului ochiului. Cineva îi scosese deja ghipsul. Elain.

„Haide”, îi spuse ea, ducându-l într-o zonă separată de perdele și făcându-l să se așeze.

Mai întâi se ocupă de brațul și mâna lui. Osul se vindecase bine, dar era o leziune nouă, ceea ce o făcea mai vulnerabilă la o nouă fractură. Știa că el nu avea de gând să fie precaut. Ar fi ieșit pe teren imediat ce ar fi primit vești. Tot ce putea face era să vindece cât putea, imitând modul în care corpul lui Kaine se regenera, nu doar pentru a „repara”, ci pentru a reveni la starea inițială.

„Am nevoie de ajutorul tău”, spuse el în timp ce ea îi punea un nou pansament pe ochi.

Mâinile ei se opriră. „Pentru ce?”

„Am nevoie de un vindecător, iar tu ești cea mai bună.”

Ea se retrase, înclinându-i capul pentru a-i studia fața, chiar dacă expresiile lui erau întotdeauna evazive. „Soren, ce ai făcut?”

El ridică sprânceana. „Nimic... încă.” Un zâmbet neputincios îi atinse ușor colțul buzelor. „Trebuie să promiți că mă vei ajuta înainte să-ți spun.”

Helena ezită. Cu Luc sau Lila în preajmă, Soren nu avusese niciodată nevoie să-și creeze singur probleme. Era, glumea Lila odată, ca o pisică, prefăcându-se indiferent, dar cumva mereu în aceeași cameră cu tine.

Soren singur era un mister. Ea nu știa ce ar putea face când toate alegerile îi aparțineau.

„Bine. Promit. Spune-mi.”

„Nu aici”, spuse el, ridicându-se în picioare.

Părăsiră sediul central, se strecurară pe mai multe alei și intrară într-un magazin abandonat.

„Am găsit un vindecător”, spuse el când intrară în camera din spate, punându-i mâna pe umăr Helenei pentru a o împinge prin ușă, de parcă altfel ar fi fugit. Ceea ce ar fi putut face, având în vedere cât de clar planificată era prezența ei.

Așteptând acolo, înarmați până în dinți, stăteau cei doi membri rămași din unitatea lui Luc, Alister și Penny, precum și Sebastian și informatorul lui Crowther de la spital, Purnell, care evita cu grijă privirea Helenei.

„Marino?”, spuse Alister. „Credeam că te duci să cauți un medic.”

„Un medic nu e suficient”, spuse Soren în timp ce se îndrepta spre masa din centrul camerei. Helena rămase în spate. „Avem nevoie de un vindecător. Helena e cea mai bună.”

„Poate...", spuse Alister, sceptic, „dar ea nu a fost niciodată în luptă. Va fi o povară în luptă. La fel ca acesta." Arătă spre Purnell.

„O să ne omori pe toți dacă nu facem totul perfect."

„Nu avem nevoie de ea ca să luptăm. Noi putem lupta. Ceea ce niciunul dintre noi nu poate face este să ne asigurăm că îl scoatem pe Luc în viață. Hel este cea mai bună alegere pentru asta. Nu știm în ce stare va fi când îl vom găsi. Ea poate repara orice. "

Helena nu era sigură că aprecia încrederea pe care Soren o avea în ea.

„Ai fost vreodată pe front?" Alister o privea fix.

„Nu."

„E o nebunie", spuse Alister. „Te-aș urma oriunde, Soren, dar ăsta nu e un plan bun. Dacă Luc e în stare gravă și noi o avem doar pe ea, cum o să-l scoată afară?"

„O să ajut și eu!", interveni brusc Purnell. „După ce vă arăt drumul, pot să vă ajut cu Luc. Mă pricep la spital."

„Soren." Vocea Helenei era tensionată. „Pot să vorbesc cu tine?" Îl trase înapoi afară. „Ce faci?"

„Îl recuperăm pe Luc", spuse el.

„Da, am înțeles asta", spuse ea, scuturându-l, fără să-i pese că era rănit, pentru că era pe cale să se sinucidă. „Abia te-ai recuperat. De ce e Purnell aici?"

„Sofia?"

De când era Soren pe picior de prietenie cu o infirmieră?

„Da, infirmiera. Știi cine e?"

„Ea e cea care știe unde ar putea fi Luc."

Helena rămase uimită când își dădu seama de ce era Purnell acolo. Crowther era în spatele tuturor acestor lucruri. Nu era vorba de salvarea lui Soren, ci de Crowther, care trăgea din nou sforile.

Dar atunci, ce plănuia să facă cu Kaine? Era Kaine o distragere a atenției? Sau era pentru că Crowther spera să evite pierderea prematură a lui Kaine?

Helena scrâșni din dinți.

„Și de unde ar ști ea asta?", întrebă ea, încercând să-l facă pe Soren să înțeleagă cât de nebunesc era totul.

Soren zâmbi forțat. „Crowther o folosește pentru a ne supraveghea, dar ei nu-i place asta. I-a mărturisit totul lui Luc cu ceva timp în urmă. A văzut hărți ale unei închisori secrete la care se poate ajunge pe căile navigabile din Insula de Vest."

„Soren.” Helena expiră, închizând ochii. „De ce ar fi văzut hărți de genul ăsta?”

Soren ridică din umeri, neparând îngrijorat. „Crowther o folosește pentru a transmite mesaje. Bănuiesc că a tras cu ochiul.”

Dacă Crowther era creierul din spatele acestei operațiuni, Helena voia ca el să fie implicat direct, dând instrucțiuni clare despre cum credea că va funcționa, nu doar o comandă vagă pe care un ordonanț a văzut-o pe o hartă.

Era sătulă de felul în care Ilva și Crowther apelau la manipulare pentru a-și realiza „miracolele”. De parcă oamenii nu puteau fi considerați de încredere dacă nu erau păcăliți.

„Dacă este așa, înseamnă că Crowther știe despre această închisoare și s-ar putea să aibă mult mai multe informații decât o simplă hartă. Ar trebui să vorbim cu el.”

Soren a dat imediat din cap. „Nu. Consiliul este categoric că nimeni nu poate întreprinde nicio acțiune până nu „aflăm” cine îl are pe Luc. Ilva crede cumva că va negocia un schimb pentru a-l recupera pe Luc. Nu menționează însă ce crede că am putea oferi.”

Helena știa exact ce avea probabil Ilva în minte.

„Datoria mea este față de Luc”, spunea Soren, „nu față de Flacăra Eternă. Atâta timp cât Lila este absentă, eu sunt principalul responsabil. Consiliul nu îmi dă ordine, datoria mea este față de jurămintele mele, iar jurămintele mele sunt față de Luc.”

Ea crezuse că ei voiau ca Kaine să-l salveze pe Luc – să-și rișteacoperirea pentru a-și cruța propriile trupe. Dar dacă asta eșua, Ilva l-ar fi vândut fără să stea pe gânduri.

Ceea ce însemna că Crowther era obligat să acționeze pe la spatele Ilvei. De aceea o folosea pe Sofia Purnell pentru a transmite informațiile relevante lui Soren, singura persoană capabilă să acționeze pe cont propriu.

„Bine”, spuse Helena, dând din cap. „Voi veni.”

Soren păru surprins, apoi se relaxă, ușurat. „Bine. Nu cred că pot face asta fără tine.”

Helena îl privi cu atenție. „Ce vrei să spui?”

Ochii lui erau grei. Când era gânditor, deveneau expresivi. Acum era doar unul, dar ea recunoscu totuși expresia.

„Am nevoie să faci orice, Hel, orice este necesar, pentru a-l salva. Indiferent de preţ. Oricine din Rezistenţă ar muri pentru el; am nevoie de tine acolo pentru că s-ar putea să fie nevoie de mai mult decât atât."

Ochii ei se măriră. „Îţi dai seama ce îmi ceri?"

El ţinu capul sus. „Jurământul meu este să-mi protejez Principatul cu viaţa şi cu moartea. Tu eşti cea care a spus că, dacă cineva este dispus să moară, de ce să nu-i dai şansa să continue să lupte."

Mâinile ei se amorţiseră. „Nu poţi să-i oferi pe ceilalţi voluntari pentru o misiune ca asta. Ai de gând să le spui că de asta sunt eu aici? Că m-ai ales pe mine pentru că vrei necromancia ca plan de rezervă?" Vocea ei se transformă într-un şoaptă furioasă în timp ce se retrăgea, dar el o prinse de braţ.

„Nu e singurul motiv", spuse el. „Tu eşti cea mai bună.

Nu îi ofer voluntari pe ei, ci doar pe mine. Dacă ceva merge prost, faci tot ce trebuie pentru a-i salva. Îţi dau permisiunea."

Ea clătină din cap. „Nici nu ştiu dacă pot. Niciodată nu am..."

„Amândoi ştim că dacă cineva poate practica vivimanţia, poate practica şi necromanţia. Şi dacă există cineva care poate învăţa asta din mers, aceea eşti tu. Nu voi face nimic prostesc. Doar că..." Înghiţi în sec. „Trebuie să ştiu că va funcţiona. Hel, trebuie să funcţioneze."

Ea ezită încă un moment, dar ce alternative avea? Fiecare alegere devenise insuportabilă. Şi acesta era preţul pe care deja se oferise să-l plătească.

„Bine." Înghiţi în sec. „Pentru Luc."

„Pentru Luc. Haide."

Helena voia foarte mult să o încolţească pe Purnell şi să o interogheze despre ce ştia exact Crowther şi cum se aştepta el să se desfăşoare misiunea, dar Purnell era în continuă mişcare, se plimba prin cameră, rămânând în afara razei ei de acţiune.

„De unde ştii toate astea?", întrebă Helena în mod direct, după ce i se spusese despre locaţia închisorii şi despre catedrala inundată pe care o vor folosi pentru a ajunge acolo.

„Cunosc oameni care le folosesc. Cercetaşii şi alţii, când au nevoie de rute de evacuare şi locuri sigure unde să se refugieze", a răspuns Purnell.

„De ce nu sunt mai bine păzite?"

Purnell a ridicat din umeri. „E un labirint. Cei gri nu pot vedea în întuneric, altfel se pierd, iar Nemuritorii nu le place să se târască prin apa din canalizare."

Helena simţi un nod în gât la gândul acesta. „Înţeleg.”

„Nu va fi rău, totuşi. Acum e sezonul inundaţiilor”, spuse Purnell. „Apa va fi în mare parte apă de munte. Va fi rece, dar nu ca vara.”

Mici milostenii. Helena ştia bine cât de rece era apa topită din zăpadă; simplul gând de a se târî prin ea era suficient să-i facă oasele să o doară. „Şi tunelurile astea sunt conectate cu locul unde se află Luc?”

Purnell evita din nou privirea Helenei. „Multe dintre vechile puncte de acces la canalizare au fost acoperite, dar sunt uşor de redeschis dacă ai schemele clădirii. Cineva a investigat asta acum câteva luni. Este de un nivel foarte înalt în comparaţie cu alte închisori, dar aproape complet gol. De parcă ar fi rezervat pentru ceva.”

„Dacă Luc este acolo, înseamnă că capturarea lui este ceva la care lucrează de mult timp”, spuse Sebastian cu voce strânsă.

Frica îi străbătu coloana vertebrală Helenei. „De ce eşti atât de sigur că Luc este acolo?”

„Dacă este un secret că îl au, ar trebui să-l ţină într-un loc secret”, a spus Purnell.

Helena nu putea să nu simtă că implicarea fetei distrusese deja şansa lui Crowther de a nega în mod plauzibil. Cu siguranţă, el îşi putea permite să fie mai puţin opac.

„Dacă nu este acolo, nimeni nu va şti că am intrat”, a spus Soren.

„Trebuie să mergem în seara asta. Ascendenţa este mâine; apele sunt deja înalte şi niciunul dintre noi nu va fi suficient de lucid pentru a merge. Ar trebui să aşteptăm încă două zile, iar Luc nu-şi poate permite asta.”

Helena nu luase în considerare acest aspect. L-au capturat pe Luc chiar înainte de Ascendenţă. De ce? Doar pentru a complica eforturile de salvare? Sau era o coincidenţă?

Planul era doar o schiţă vagă. Intraţi, găsiţi-l pe Luc, ieşiţi.

Sarcina Helenei era să-l ţină pe Purnell aproape şi să nu-l lase să se amestece. Ceilalţi se vor ocupa de eventualele lupte. Când îl vor găsi pe Luc, ea îl va examina, se va asigura că este încă în viaţă şi, dacă este necesar, îl va vindeca cât mai repede posibil. Apoi îl va scoate de acolo. Purnell o va ajuta să-l care dacă nu poate merge singur.

Sarcina Helenei era să-l ducă înapoi pe Insula de Est prin orice mijloace posibile. Dacă trebuia să-i lase pe toţi ceilalţi în urmă, asta urma să facă. Odată ce Luc era în siguranţă, ceilalţi se vor împrăştia şi se vor regrupa.

„Să mergem”, spuse Soren, îmbrăcându-şi armura, în timp ce Alister şi Penny se puneau în poziţie de drepţi.

„Staţi!” spuse Helena, luptându-se să-şi păstreze vocea fermă, copleşită de sentimentul că planul era greşit. „Trebuie să-mi iau trusa medicală.”

Soren strânse ochii cu suspiciune. „Nu-ţi foloseşti mâinile?”

Ea clătină din cap. „Nu. Dacă Luc este rănit grav, există elixiruri şi unguente, remedii care îl vor ajuta să se recupereze mai repede. Dacă ne bazăm pe vivimancie, asta ne va epuiza pe amândoi. Dacă am medicamentele, vom avea şanse mai mari să-l salvăm dacă este rănit grav.”

Soren se relaxă puţin. „Bine. Du-te repede. Dacă nu te întorci în cincisprezece minute, vom pleca fără tine.”

Ea ieşi în fugă pe uşă, direct spre Cartierul General şi Turnul Alchimiei. Liftul nu i se păruse niciodată atât de lent în timp ce urca.

„Te rog, fii acolo, Shiseo”, se rugă ea în timp ce uşile se deschideau şi se grăbea spre laboratorul ei, începând să se îndoiască dacă luase decizia corectă.

Shiseo era acolo, sintetizând chelatori când ea a dat buzna.

„Am nevoie de ajutorul tău”, spuse ea în timp ce se grăbea spre geanta ei. Se duse la dulapul plin cu toate medicamentele ei şi luă flacon după flacon, suficiente doze pentru toată lumea de două ori.

Găsi ace, bandaje, instrumente medicale manuale, apoi împachetă tot ce putu în pungi cerate, etanşe, şi puse totul în geantă până când aceasta se umplu până la refuz.

Apoi deschise un mic sertar în care ţinea cuţitele şi începu să le lege de corp.

„Ai titan-nichel”, spuse Shiseo, privind cuţitele care se mulează pe pielea ei. „Pot să le văd?”

„Nu acum”, a spus ea, trăgând geanta peste cap şi fixând cureaua suplimentară la talie, pentru a putea alerga cu ea. „Vreau să faci ceva pentru mine. Nu-ţi pot spune toate detaliile, dar nu am pe nimeni altcineva la care să apelez.”

Luă o bucată de hârtie şi începu să scrie nişte note. Tot ce ştia, toate detaliile relevante. Locaţia. Strategia. Ieşirea.

Scris în mod clar, era evident că nu avea cum să funcţioneze, dar nu ştia ce altceva putea face decât să accepte.

Ridică privirea. „Știi drumul spre vechea fabrică Outpost?”

Shiseo dădu din cap. „Da. Am vizitat-o când era funcțională.”

Ea dădu din cap tremurând. „Vreau să te duci acolo, cât poți de repede. E... teritoriul inamicului, dar dacă vezi un necrothrall, spune-i „Helena m-a trimis” și ar trebui să te lase în pace. Ia-o pe ruta asta.” Ea o schiță aproximativ pe o bucată de hârtie. „Vei găsi o clădire cu simbolul de fier pe ea. La etajul al doilea este o ușă. Împinge asta sub ușă și apoi întoarce-te. Sau, dacă nu vrei să faci asta, dă-i asta lui Ilva. Nu pot... Nu știu cum să fac această alegere.”

Ea întinse hârtia.

Shiseo se uită de la ea la hârtie, cu o strălucire ciudată de interes în ochii lui întunecați. „Am știut întotdeauna că ești foarte interesantă.”

„Trebuie să plec”, spuse ea.

El luă hârtia, iar ea se întoarse și fugise, fără să aștepte să vadă ce alegere făcuse el. Continuă să fugă.

Soren și ceilalți ieșeau din magazin în timp ce ea se năpustea pe alee.

„Credeam că ai plecat”, spuse Alister, zâmbindu-i din colțul ochilor. Părea că acceptase prezența ei acum.

„Nu”, spuse Helena, respirând sacadat.

„Mă bag.”

CAPITOLUL 50

Aprilis 1787

ACCESAREA CATEDRALEI INUNDATE DIN INSULA DE VEST era o misiune în sine. Trebuiau să se ascundă de patrulele Rezistenței până când au găsit în sfârșit un punct slab în zid pe care Alister îl putea deschide. S-au târât prin el, direct în apa rece ca gheața. Inundațiile de primăvară începuseră devreme, iar cu Lumithia aproape de Ascendență, afluenții ieșiseră din albii și amenințau să-i tragă pe toți în josul râului. Trebuiau să se agațe de zid în timp ce se îndreptau spre un punct de trecere, unul dintre vechile poduri dinainte de război, care era aproape distrus. Se balanța periculos, amenințând să se prăbușească în timp ce Helena se târa peste el, neîndrăznind să se uite în jos, la moartea înghețată care se învârtea dedesubt.

Lucrurile s-au înrăutățit odată ce au trecut. Catedralele inundațiilor erau camere subterane imense, proiectate să se umple cu mai multe etaje de apă și să o

redirecţioneze în aval, şi se umpleau. Grilajul de acces era pe jumătate acoperit de apă şi era din fier inert, ceea ce necesita timp pentru a fi spart şi a dezvălui o cădere terifiant de adâncă. Chiar şi cu lanterne electrice, nu puteau vedea fundul. Zgomotul apei se auzea din întuneric.

Ceilalţi nu s-au lăsat intimidaţi. Erau obişnuiţi să traverseze nivelurile oraşului, coborând şi urcând zeci de etaje în timpul luptelor. Armurile lor aveau hamuri încorporate, cu bobine de sârmă şi cârlige pentru a se ancora.

Penny, o cercetaşă de recunoaştere, a mers prima. Era terifiant de rapidă. În câteva secunde, s-a ancorat şi s-a aruncat cu capul înainte în întuneric, fără să se uite înapoi. Timp de un minut, nu s-a auzit nimic în afară de cablurile întinse; apoi s-au slăbit şi s-au întins din nou, începând să vibreze la intervale regulate.

Alister le-a atins cu degetele. „Totul e în regulă", a spus el, lovind cablurile uşor pentru a le face să vibreze din nou.

Ancorele s-au desprins, alunecând în întuneric după Penny ca o pereche de şerpi. Restul i-au urmat. Helena şi Purnell, fără armura şi hamurile lor, erau o greutate moartă în sensul literal al cuvântului. Alister a luat-o pe Helena cu el, iar Sebastian l-a cărat pe Purnell, iar apa se revărsa peste ei ca o cascadă. Erau uzi până la oase, aproape amorţiţi când au ajuns la fund. Era prea mult zgomot ca să audă altceva decât apa care se prăbuşea, răsunând pe pereţi cu un urlet cacofonic.

Alister tremura de frig, dar s-a îngenunchiat, punându-şi mâinile sub apă timp de câteva minute.

„Este puţin adânc de-a lungul marginilor, dar la aproximativ trei metri în stânga, este o cădere, iar apa curge repede. Nu simt fundul." A trebuit să strige ca să fie auzit. „Dacă mergem drept, ar trebui să fie bine, dar să ancorăm o frânghie înainte să traversăm. Eu voi merge primul, ştiu cea mai sigură rută."

Odată ajunşi la peretele îndepărtat, era o scară care ducea la o pasarelă superioară care trecea deasupra zecilor de tuneluri uriaşe care alimentau catedrala. Helena şi-a folosit vivimantia pentru a-i încălzi pe toţi, dar nu se putea face nimic în privinţa hainelor lor ude, decât să continue să se mişte.

Penny a preluat din nou conducerea. Memorase traseul prin toate tunelurile care se întorceau în mod derutant. Şchiopăta uşor din cauza unei vechi leziuni, dar era încă rapidă şi uşoară. A înaintat, verificând traseul, asigurându-se că totul era în regulă înainte de a folosi torţa pentru a le face semn celorlalţi să înainteze.

Nu au întâlnit niciun necrothrall.

Helena era din ce în ce mai îngrijorată.

Au urcat o scară interminabilă care ducea la un tunel şi, după ce s-au târât atât de mult încât Helena a început să se întrebe dacă va mai vedea vreodată lumina, au ieşit într-un subsol.

„Aşteptaţi aici", a spus Soren.

Penny se sprijini de un perete. Respira greu, era aplecată, cu mâna apăsată pe genunchi.

„Lasă-mă să văd", spuse Helena. Avea un ligament rupt – se vindecase, dar ar fi trebuit să stea la pat câteva zile şi apoi să revină treptat la activitate.

„Sunt bine, o să mă vindec din nou când ne întoarcem", a spus Penny, dar Helena ştia că nu va fi aşa.

S-a auzit un strigăt înăbuşit, un zgomot rapid de oţel şi o bufnitură. Capul lui Soren a apărut din nou în uşă, către cei care aşteptau în subsol. „E liber", a spus el încet.

Au urcat trei etaje. Helena nu văzuse niciodată unitatea lui Luc în luptă reală, doar la antrenamente. Erau mortali. Umbre întunecate de oţel şi sânge vărsat. Armele lor se transformau ca apa în mâinile lor, lamele se răsuceau şi se modificau, întinzându-se şi măcelărind orice le stătea în cale, folosindu-şi hamurile pentru a efectua atacuri care sfidau gravitaţia.

Închisoarea era fără îndoială ocupată. Erau prea mulţi gardieni şi necrothralli pentru a fi abandonată, dar nu atât de mulţi cât ar fi fost de aşteptat pentru a-l ţine pe Luc prizonier.

Helena îşi repeta că nu era o capcană, dar aşa se simţea. Se mişcau repede, încercând să cerceteze fiecare cameră înainte ca victimele lor să fie descoperite şi alarmele să se declanşeze. Nu avea rost să ascundă cadavrele; Soren lăsa o dâră de sânge în urma lui.

Alister era apărarea. Avea o rază de rezonanţă spectaculoasă. Putea ridica un zid sau respinge atacatorii mişcând pământul de sub ei. El rămânea în spate şi îi ţinea pe loc, astfel încât Sebastian şi Soren să poată ucide metodic, fără a fi înghesuiţi sau copleşiţi în coridoarele înguste.

Penny, care nu mai era în recunoaştere, acţiona ca acoperire pentru Alister, protejându-l de orice atac.

Au verificat fiecare cameră. Celulă după celulă. Luc nu era acolo. Niciun prizonier. Locul părea gol. Cu excepţia paznicilor.

În cele din urmă, au găsit un prizonier în ultima celulă din bloc. O siluetă ghemuită sub o pătură.

„Luc?" Vocea lui Soren era sfâșiată de disperare.

Silueta întinsă pe pat se mișcă, iar un bărbat cu părul cărunt ridică capul. Când îi văzu, ochii i se măriră și se aruncă spre gratii, vorbind într-un dialect nordic stâlcit.

„Rezistență?"

Asta era tot ce Helena reușea să înțeleagă dintre multele cuvinte pe care nu le cunoștea. Părea să fie din vest.

„Salvați?" Bărbatul arătă spre el însuși.

„Nu", spuse Soren, scuturând din cap. „Căutăm pe altcineva."

„Salvați." Arătă din nou spre el însuși.

„Suntem aici doar pentru o singură persoană", spuse Soren, întorcându-se deja.

Ochii bărbatului se îngustară. „Băiat?" Se atinse de părul său. „Auriu?"

Toți se întoarseră.

„E aici?" întrebă Helena.

Bărbatul strânse din dinți. „Salvați." Se arătă din nou cu degetul pe sine.

„Nu avem timp să cărăm un prizonier", spuse Soren. „Îl vom găsi noi înșine."

„Nu!" Bărbatul părea acum îngrozit.

Helena îl studiă. „Cum te cheamă?"

„Vagner", spuse el încet.

Numele îi era familiar. Vagner.

Wagner? Era numele pe care Crowther și Ivy îl smulsese cu tortura de la Lancaster.

Se întoarse spre Soren. „Îl căutam."

„Helena." Soren o privi exasperat. „Nu putem să ne ocupăm de un prizonier."

„Acesta este important. Crowther a trimis oameni să-l caute. Dacă aici ascund prizonierii despre care nu vor să afle nimeni, cu atât mai mult este dovada că este un prizonier de care avem nevoie."

Soren ezită. „Dacă ne încetinește sau face ceva care pune în pericol misiunea, îl voi ucide și tu nu mă vei opri. De acord?"

Helena dădu din cap.

Luc nu era nicăieri pe etajul acela. Au urcat din nou. Speranța se diminua. Poate că toți acești paznici erau doar pentru Wagner, care îi urmărea, ascunzându-se în spatele ei și al lui Purnell, ca și cum ar fi fost scuturi umane.

Au cotit la un colţ şi au găsit un necrothrall imens, cu pielea cenuşie, stând în faţa uşii. El a zâmbit.

Nu era un necrothrall, ci un lich.

„Aici erai”, spuse el cu o voce răguşită, ridicând o bâtă uriaşă cu ţepi, în timp ce cu cealaltă mână bătu avertizator pe uşa din spatele lui. „Mă întrebam dacă vor apărea şi ceilalţi Bayard. Doi au căzut, mai sunt doi.” Nu-i acordă nicio atenţie lui Soren, concentrându-se pe Sebastian. „ Nepoata ta cea drăguţă a scos un sunet ca o tărtăcuţă putredă când am străpuns-o. Ar fi trebuit să vezi cât de repede şi-a lăsat sabia Principatul tău când ea a căzut.”

Sebastian îl opri pe Soren. „Cine eşti?”

Lichul zâmbi din nou, buzele umflate ale cadavrului despicându-se într-un rânjet putred. „Nu mă recunoşti, Sebastian? Aş fi crezut că o vei face, după toate eforturile pe care tu şi Apollo le-aţi depus pentru a mă executa. Mă tem că nu a ţinut. Nu ca toporul când i-am spintecat craniul fratelui tău.”

„Atreus”, spuse Sebastian, cu voce blândă, dar strângând mai tare arma.

Helena privi îngrozită. Tatăl lui Kaine era încă în viaţă?

Înainte să poată procesa revelaţia, ambii paladini atacară, iar Atreus se năpusti asupra lor. Peretele explodă, ţiglele şi pietrele zburând, praful umplând aerul. Holul era îngust, un spaţiu de luptă minuscul în care viteza era un avantaj mult mai mare decât mărimea şi forţa musculară. Dacă Atreus ar fi reuşit să lovească, i-ar fi ucis pe Sebastian şi Soren, dar trebuia să-i lovească. Ei erau mai rapizi, lovindu-l de zeci de ori înainte ca el să poată ridica bastonul şi să-i dea impuls.

Celălalt perete s-a crăpat când Atreus a lovit din nou.

Aerul era atât de plin de praf, încât era aproape imposibil să vezi altceva decât strălucirea metalului. S-a auzit un zgomot îngrozitor şi ceva a zburat prin resturi şi a lovit pământul. Capul lichei.

„Haideţi”, strigă Soren din mijlocul prafului sufocant. Ceilalţi se mişcară înainte. Soren îşi proteja braţul drept, iar Sebastian sângera la tâmplă, dar în mare parte erau nevătămaţi. Cadavrul uriaş care fusese Atreus Ferron zăcea la picioarele lor, acoperit de răni adânci care ar fi ucis pe oricine nu era deja mort.

„Nu ar trebui să luăm talismanul?”, întrebă Helena în timp ce toţi îl ocoleau.

„Nu avem timp să căutăm un cadavru atât de mare”, spuse Soren în timp ce se împiedică şi împinse uşa.

Acolo era Luc.

Toţi îngheţară.

Era legat de o masă medicală, cu o mască pe nas şi gură, ataşată la mai multe tuburi. În jurul lui se afla un grup de oameni, îmbrăcaţi în halate chirurgicale.

Torsul îi fusese tăiat, dezvelit pentru a expune toate organele, dar acestea erau înnegrite, aproape necrozate.

„La naiba!", spuse o voce de femeie, care se uită în direcţia lor.

Era clar că încercau să termine ce începuseră când Atreus a bătut la uşă pentru a-i avertiza.

Două persoane s-au repezit pe podea şi au ieşit pe uşa din capătul celălalt fără să se uite înapoi, lăsându-i pe ceilalţi în urmă.

Camera a explodat în violenţă.

Soren aşteptase acest moment. A traversat camera în fugă, arma lui transformându-se într-o lamă lungă şi curbată. I-a ucis pe toţi cu violenţă. Nu a fost nimic rapid sau curat în asta. Sânge cald i-a stropit faţa Helenei când s-a dus spre Luc.

În ciuda faptului că era legat, mâinile lui erau străpunse de ţepi de nullium, pe care Helena i-a recunoscut instantaneu după modul caracteristic în care se dizolvau în sângele lui.

Degetele îi tremurau când se întinse să-i ia pulsul, nesigură dacă rezonanţa ei va funcţiona. Îşi apăsă degetele sub maxilarul lui şi scoase un mic suspin de uşurare. Era viu. Drogat şi tăiat, dar viu.

Îi smulse masca de pe faţă, în timp ce Purnell răsuci un robinet de pe rezervor, oprind orice i-ar fi administrat.

Ce îi făcuseră?

Mâinile îi tremurau în timp ce căuta un talisman în interiorul lui, dar nu simţea niciun semn de lumithium sau de alt metal. Organele lui erau întunecate, ca şi cum ar fi fost otrăvit cu ceva, dar nu era timp să încerce să vindece totul.

Ea închise inciziile, lucrând cu atenţie, aliniind totul. Purnell smulgea ţepii din mâinile lui, respirând rapid în timp ce se chinuia să-i desprindă. O expresie de teroare începuse să se strecoare pe faţa fetei.

Venele şi arterele din braţele lui Luc fuseseră constrânse, iar gazul administrat îi menţinea bătăile inimii incredibil de lente. Combinaţia îi menţinuse rezonanţa inactivă, permiţând în acelaşi timp oamenilor de ştiinţă, acum morţi, să o folosească pe a lor asupra lui. Era şi conştient, dar abia.

Soren şi Alister încercau să forţeze uşa prin care doi atacatori încercaseră să scape, fără succes.

Helena lucra cât de repede putea, accelerând metabolismul lui Luc şi forţând rinichii lui deterioraţi să revină la funcţionare, făcând inima lui să bată mai repede odată ce Purnell îi scoase ţepii. Helena îşi turnă un decoct în mâini, ordonându-i să spele rănile şi să le bandajeze cu tifon.

Apoi inelul ei arse.

O durere ca focul i-a străbătut mâna stângă. A scos un geamăt înăbuşit, continuând să lucreze. Senzaţia abia se estompase când a ars din nou.

„Trăieşte?", l-a auzit vag pe Soren întrebând, cu vocea tremurândă.

„Da. Lasă-mă un minut", a spus ea, atingând disperată faţa lui Luc. „Haide, Luc. Mă auzi?"

Inelul ei a ars din nou.

Alarmele au început să sune. Un sunet asurzitor a umplut aerul.

„Trebuie să plecăm!", a strigat Soren peste zgomotul asurzitor. „La naiba. O să-l cărăm."

„Luc, trezeşte-te." Helena l-a scuturat.

Nu aveau suficientă forţă pentru ca Luc să fie o povară. Helena şi Purnell nu aveau cum să-l care până afară dacă începeau luptele.

Avea o fiolă şi un ac. Îi tremurau mâinile în timp ce umplea seringa. Nu folosise niciodată asta – epinefrină combinată cu analgezice şi câteva alte substanţe pentru a-i stimula organismul. Dacă era prea puternică, l-ar fi ucis. Totul ar fi fost în zadar.

„Haide", murmură ea şi îi înfipse acul în piept, direct în inimă.

Luc se clătină, scoţând un suspin brusc, în timp ce corpul său reveni violent la conştiinţă.

Helena văzu o sclipire de albastru cerului când ochii lui se deschiseră.

„Hel?", şuieră el, cu vocea uscată. Întinse mâna, atingându-i faţa cu mâna bandajată, de parcă nu-i venea să creadă că era reală.

„Da", spuse ea, încercând să nu plângă. „Am venit să te ducem acasă."

Ochii lui se învârteau, căutând, trecând peste toţi cei adunaţi în jurul lui. „Unde e... unde e Lila?"

„La sediu", spuse Soren, cu voce răguşită, „te aşteaptă."

Luc se înţepeni. „Chiar e...?"

„E în viaţă", spuse Helena repede.

„Am avut grijă de ea. Acum e rândul tău. Haide.”

Luc răsuflă uşurat, tremurând. „Au spus că dacă plec... nu o vor ucide. Sângera... atât de mult. Nici măcar nu m-au lăsat să-i ard rana. E... e bine?”

„E în viaţă, se simte mai bine”, spuse Helena. „Haide. Ia asta. Trebuie să plecăm.”

Ea îl ridică în picioare, iar el gemu, strângându-şi pieptul.

„Ce mi-au făcut?”

„Nu ştiu. O să te vindec mai bine când vom fi în siguranţă”, spuse ea, rupând o tabletă în două şi introducându-i-o în gură. Trebuia doar să spere că el era încă suficient de puternic încât tot ce făcea ea să nu-l omoare. „Stai nemişcat.”

Ea îşi apăsă mâinile pe fiecare parte a gâtului lui şi folosi tabletele solubile pentru a-i manipula fiziologia, făcând ca sistemele lui interne să funcţioneze aşa cum trebuia.

El se va prăbuşi teribil odată ce efectul se va termina, dar ea va fi acolo. Ea va putea compensa diferenţa odată ce vor fi în siguranţă.

„Ridică-te acum”, îi spuse ea. Respira prea repede; îi simţea inima bătând periculos de repede. Încercă să o încetinească puţin, dar cu cât devenea mai conştient, cu atât înţelegea mai bine pericolul în care se aflau.

Îi trase unul dintre braţe peste umărul ei, iar Purnell îl apucă de celălalt şi îl ridicară în picioare.

„Ai venit...”, spuse Luc, prăbuşindu-se greu peste ea.

„Eşti cel mai bun prieten al meu”, spuse Helena, privind înainte. „Bineînţeles că am venit. Haide. Trebuie să te scoatem de aici.”

El continua să se împiedice, corpul lui apăsând atât de tare încât genunchii ei aproape se îndoiau. Era recunoscătoare că el nu purta armură, altfel nu ştia cum ar fi reuşit. Podeaua era acoperită de sânge şi măruntaie.

„Nu ar trebui să fii aici.

Nu eşti... antrenată”, spuse el când erau la jumătatea scărilor.

„Să te ajut este exact ceea ce am fost antrenată să fac”, spuse ea.

Inelul ei continua să ardă, iar şi iar. Ea îl ignoră.

Se temuse că, după toate luptele pentru a ajunge acolo, Soren şi ceilalţi vor fi prea epuizaţi pentru a continua, dar recuperarea lui Luc îi revigorase.

Oricât de secretă fusese închisoarea, nu era atât de secretă încât să nu fie plină de necrothralli acum că alarmele se declanşaseră. Nu erau necrothralli de proastă

calitate, deteriorați, care se târau și devastaseră neglijent; acești cenușii erau reanimați cu măiestrie, atât de capabili încât era greu de crezut că erau morți, cu excepția faptului că continuau să vină, indiferent cât de mult îi tăiau Soren și Sebastian. Coridoarele înguste și colțurile strâmte erau atât un dar, cât și un blestem.

„Am nevoie de o armă", spuse Luc, încercând să se îndepărteze de Helena, în timp ce Soren era izbit de perete și se prăbușea. Un necrothrall era pe punctul de a-i smulge capul, dar Sebastian se aruncă asupra lui, câștigând suficient timp pentru ca Soren să se ridice în picioare și să-l decapiteze.

Luptă cu mâna stângă, ținându-și brațul drept strâns lângă corp.

Drogurile își făceau efectul. Luc era suficient de puternic pentru a rezista încercărilor Helenei de a-l reține și suficient de alert pentru a-și da seama că erau depășiți numeric. Totuși, ea încerca să-l oprească.

„Luc, ești rănit. Nici măcar nu știu cât de grav. Pur și simplu nu simți asta."

„Nu-i privesc cum mor." Încercă din nou să o împingă pe ea și pe Purnell.

Ea își înfipse degetele în brațele lui. „Luc, nu ai rezonanță."

„Atunci vindecă-mă mai târziu", spuse el, eliberându-se în cele din urmă și aruncându-se în luptă. Lovise un necrothrall atât de tare încât piciorul îi străpunsese pieptul. Îi smulse sabia.

Soren îl numi în mai multe feluri, dar nu era timp pentru mai mult decât înjurături, deoarece continuau să se lupte pentru a coborî.

Helena scoase un cuțit când ajunseră în subsol. Wagner se ascundea în spatele lui Purnell, de parcă se aștepta ca ea să-l protejeze. Ochii lui Purnell erau mari, albul lor strălucind de panică vizibilă, în timp ce se strângea în spate. Nu ar fi trebuit să o aducă. Fata începea să se destrame. Nu avea curajul necesar pentru luptă.

Intrară în cameră și blocară ușa, dar abia reușiră să o asigure când întregul perete se cutremură. Fugiră în tuneluri, înghesuindu-se unul după altul în canalizare, încercând să ajungă la catedrala inundată. Alister rămase în spate, zdrobind și sigilând tunelul în urma lor, pas cu pas, pentru ca urmărirea să fie lentă.

Ajunseră la unul dintre tunelurile mai mari și se opriră, gâfâind după aer.

„Nu ar trebui să te lupți, idiotule", spuse Soren, prăbușindu-se lângă perete. În lumina torței, era foarte palid, avea nasul spart, iar sângele îi curgea pe gură și bărbie.

Purnell era ghemuit pe pământ, legănându-se și murmurând: „Mami? Mami, te rog, nu", iar și iar.

„Nu-mi spune tu ce să fac”, spuse Luc, respirând greu, schimbându-şi prinderea pe sabie. „Sabia asta e de rahat. Puteai să-mi aduci o armă. Ai măcar inelele mele?”

„Nu ai rezonanţă”, spuse Helena pe un ton aspru.

Luc se strâmbă, dar strânse sabia mai tare.

„Nu ştiu cum de Lila nu te-a omorât niciodată”, spuse Soren, ridicându-se, dar părând gata să se prăbuşească.

„Aşteaptă.” Helena se apropie şi îl examină. Braţul lui era din nou rupt. De trei ori într-un an. Era puţin probabil să se vindece complet după asta. Ea aliniă oasele din nou şi le fixă.

„Ai ceva pentru durere?”, întrebă Penny cu voce slabă. „Sau poate ai putea bloca nişte nervi.”

Când termină cu Penny, îi făcu pe toţi să ia tonicele ei din sânge, astfel încât, dacă aveau nevoie de vindecare, ceea ce îi trebuia să fie deja acolo. Aduce două pentru fiecare, dar nu se aşteptase la un prizonier în plus. Wagner bău al ei în timp ce ea le împărţea pe celelalte.

„Trebuie să continuăm să mergem”, spuse Soren. Trebuiau să o tragă pe Purnell după ei; era complet pierdută, privind în gol ca şi cum nu mai ştia unde se află, repetând în continuare „mami”, cu vocea ei îngrozitor de copilăroasă.

Au revenit pe urmele lor, urmând labirintul de tuneluri înapoi la punctul de intrare. La început, era o uşurare că nu erau urmăriţi, dar cu cât se apropiau, cu atât era mai înfiorător.

Inelul Helenei ardea din nou.

„Sol, salvează-ne. E Blackthorne!”, spuse Penny, cu vocea strangulată de teroare, când au cotit colţul.

Secţiunile puţin adânci ale catedralei inundate erau pline nu numai cu o hoardă de necrothralli, ci şi cu un număr de ceea ce păreau a fi Aspiranţi muritori, aliniaţi şi blocându-le calea.

„Întoarceţi-vă!”, a spus imediat Soren, dar abia apucase să rostească cuvintele când s-a auzit un ţipăt metalic în spatele lor, urmat de un urlet sălbatic.

Chimere.

Erau încolţiţi.

Blackthorne stătea în faţă, aproape fără armură. „Cuceriţi Holdfast, ucideţi restul şi veţi primi recompensa nemuririi!”

Aspiranţii au răcnit cu entuziasm, în timp ce necrothrall-ii stăteau nemişcaţi, aşteptând.

„Rămâneţi aproape”, a ordonat Luc, alăturându-se lui Soren şi Sebastian, umăr la umăr.

„Treceţi”, a spus Soren.

Planul, în măsura în care exista un plan, s-a destrămat. Nu era posibil să scape cu Luc în mijlocul luptei. Helena şi-a dus mâinile la pumnale.

Primul val de necrothralls a lovit, iar grupul s-a împrăştiat ca o corabie naufragiată.

Câţiva necrothralls s-au repezit spre Helena. Nu era timp de gândire. Ea a acţionat din instinct, blocând, tăind, pumnalul ei transformându-se pentru a viza articulaţiile cruciale, în timp ce cealaltă palmă apăsa plat şi ea se retrăgea brusc, rupând reanimarea lor.

Energia o lovi, o explozie orbitoare de putere, iar ea o trimise în afară, pulverizând necrothrall-urile care se apropiau. Undeva era lumină, foc, torţe, care se reflectau în apa rece care le ajungea deja până la genunchi. Zgomotul era asurzitor. Răgetul şi haosul îi zdruncinau simţurile. Îi căută pe ceilalţi, dar era imposibil să-i vadă în mulţime. Atâtea corpuri, vii şi moarte, mişcându-se în întuneric. Kaine o antrenase să se apere şi să fugă, nu să lupte în corp la corp. Încercă să-şi intensifice rezonanţa, dar erau atâtea corpuri şi mişcări şi arme care se învârteau, încât îi venea să leşine. Ea a evitat o lovitură cu un baston şi a lovit cu cuţitul, lama cântând cu rezonanţă în timp ce sfâşia pielea cerată şi putrezită, urcând pe torace şi gât, tăind oasele ca untul, până la creier.

Ea şi-a răsucit rezonanţa şi lama s-a curbat, tăind complet capul.

Ceva s-a ciocnit de ea, doborând-o. O mână caldă, care o ridică. Ally, gândi ea, până când văzu pumnul cu mănuşă de oţel, care strângea o sabie şi o lovea spre capul ei. Ea înfipse cuţitul în sus, garda fiind abia suficient de mare pentru a devia lovitura, apoi înjunghiă spre punctul slab de lângă umăr, îngustând lama cât de mult putu, până când rezonanţa ei cu metalul îi spuse că străpunsese carnea. Ea a scos lama cuţitului în timp ce acesta se afunda în mâner. L-a tras înapoi şi a simţit jetul cald şi greu de sânge fierbinte peste mâna ei, în timp ce strânsoarea asupra ei slăbea. Sabia a căzut, ratând cu puţin capul ei, iar Aspirantul s-a prăbuşit în apă deasupra ei.

Apa rece o lovi în cap, dureroasă ca o lovitură în coaste. Se ridică în picioare, luptându-se să se elibereze de corpul care aproape o îneca.

Înjunghiă la întâmplare, apa, zgomotul şi dezorientarea făcând imposibilă perceperea clară a ceva.

Se târî afară din mulţime, găsi un perete şi se ridică, încercând să-şi recapete respiraţia, încercând să-i găsească pe ceilalţi în întunericul pâlpâitor. Se auzeau ţipete. Continuau fără încetare. Era Purnell. Îşi revenise din starea de ameţeală şi acum ţipa din toate puterile, sunetul răsunând pe pereţi, atrăgând atenţia. Un grup de necrothralls se apropia.

Wagner, care era cel mai aproape de Purnell, o împinse direct spre ei în timp ce încerca să scape. În timp ce cădea, Purnell părea să-şi revină, înţelegând teroarea care îi cuprindea faţa.

Era neînarmată, dar rapidă. Sări, evitând cumva mâinile care o zgâriau, şi fugise în centrul camerei inundate.

După o jumătate de duzină de paşi, Purnell păşi prea departe şi dispăru sub apă.

Helena privea, rugându-se să reapară la suprafaţă, să fi scăpat cumva de curent. Ceva a lovit-o pe Helena, aruncând-o într-o parte. O cizmă i-a căzut pe încheietura mâinii şi a inhalat apă când a răsuflat de durere.

Focul i-a sfâşiat coastele.

S-a târât înapoi spre perete. Hainele îi îngheţaseră pe piele. S-a întors, căutându-i disperată pe ceilalţi, tuşind apă.

Wagner reuşise cumva să ajungă la peretele îndepărtat şi avea o suliţă cu care alunga necrothrall-urile.

Luc şi Sebastian luptau împreună în mijlocul unei hoarde, în timp ce Soren se desprinsese şi încerca să ajungă la Alister şi Penny, care fuseseră împinşi într-un colţ, departe de ceilalţi.

Lumina pâlpâia nebuneşte pe apă, oferind doar fragmente. Chimere îi ajunseseră din urmă. Colţii şi ghearele străluceau în timp ce Alister încerca să ridice o barieră. Penny ţipă când arma ei se înţepă în umărul unei chimere şi îi fu smulsă din mâini.

Soren alergă prin apă, arma lui transformându-se în timp ce alerga, încercând să ajungă la ei înainte ca chimere să se apropie.

Un topor a zburat prin aer, ratând la mustaţă piciorul lui Soren.

Soren s-a prins, împiedicându-se în apă, şi s-a întors brusc, uitându-se în jur cu disperare pentru a-şi găsi atacatorul. Arma lui a strălucit, blocând cu greu o lovitură

care aproape l-a aruncat la pământ. Acum se afla față în față cu adversarul său. Blackthorne îi bloca calea.

Blackthorne, realizând dezavantajul adversarului său, continua să se miște spre dreapta. Își concentra toate atacurile în unghiul mort al lui Soren. Îl obosea.

„Soren!" strigă brusc Luc.

Soren se întoarse brusc, în timp ce o himeră sări asupra lui. O decapită cu o singură lovitură curată a sabiei.

Se auzi un sunet oribil, umed, de crăpătură.

Când Soren se întoarse, Blackthorne lovise din dreapta.

Capul toporului i-a străpuns coastele până la coloană.

Blackthorne a smuls toporul și l-a lins, în timp ce Soren cădea, dispărând în apă.

Totul a devenit neclar.

Luc țipa, dar corpul Helenei părea să fi prins brusc viață. Ea s-a împiedicat înainte, tăind tot ce-i stătea în cale, încercând să ajungă la Soren înainte ca râul să-l ia.

Luc a fost mai rapid. Când Helena a ajuns la el, Luc era deja în genunchi, ridicându-l pe Soren în brațe, pătat de sângele care curgea din el. Sebastian era cu un moment în urma lui, aruncându-se imediat în calea lui Blackthorne și ținându-l la distanță, în timp ce Luc îngenunchea în apă, ținându-l pe Soren strâns la piept.

Luc a ridicat privirea când Helena a ajuns la el.

„Îl poți vindeca, nu-i așa?"

„Luc..."

Dar el deja îl împingea pe Soren în brațele ei, greutatea lui făcând-o să cadă în genunchi în apă.

Ea îl ținu pe Soren cu mâinile tremurânde, ignorând durerea din încheietura mâinii.

„Te acopăr eu", spuse Luc, ridicând sabia. Apoi dispăru.

Bătălia nu se opri pentru Soren.

Helena încercă să ignore lupta care se dezlănțuia în jurul ei, încercând să se concentreze. Avea nevoie doar de un fir. Putea să-l țină în viață.

La fel cum o ținuse pe Lila în viață.

Dar rana era prea mare. Rănile de acest fel nu supraviețuiau transportului la spital. Lovitura fusese letală. Viața care îi mai rămăsese lui Soren era slabă, scurgându-se în timp ce rezonanța ei încerca să o prindă.

Degetele îi atinseră mâna.

Soren o privea fix. „Două suflete sunt totuşi o afacere bună."

Cuvintele abia îi ieşiseră din gură când o undă de energie rece şi mortală o lovi, străpungând rezonanţa Helenei.

Era atât de epuizată, atât de concentrată să încerce să-l ţină în viaţă, încât vederea i se întunecă când un val de moarte o străbătu. Se aplecă, pentru o clipă prea ameţită să înţeleagă ce se întâmplase. Viziunea i se limpezi şi privirea goală, orbă a lui Soren o întâlni pe a ei.

El dispăruse.

„Nu. Nu. Nu. Soren!"

El atârna în braţele ei, sângele lui încă curgând pe pielea ei, singura căldură.

Helena se uită în jur. Alister îi striga lui Penny să se retragă în timp ce ea lupta cu himerele folosind un cuţit, lăsându-le să se apropie periculos de mult înainte de a le putea lovi. O singură greşeală era suficientă.

Soren era mort. Purnell era mort.

Sebastian făcea tot ce putea pentru a-l proteja pe Luc, ţinându-l la distanţă pe Blackthorne. Luc lupta, dar atenţia lui era împărţită. Se uita mereu la Helena, care stătea îngenuncheată cu Soren în braţe. Ea putea vedea disperarea din ochii lui. Certitudinea că ea îl va salva pe Soren. Că ea putea să o facă.

Îi întâlni privirea pentru o clipă plină de vinovăţie, apoi se întoarse, strângând trupul lui Soren la piept.

„Orice", spuse ea, apăsând o mână pe gâtul lui. „Oricare ar fi preţul."

Îşi împinse energia din corp şi îl readuse la viaţă.

Era mai mult decât uşor. Era instinctiv.

Îl cunoştea pe Soren, ştia exact cum se simţea când era în viaţă.

Rezonanţa ei îl străbătu ca un curent, închizând rana cu o eficienţă absolută, cusând la loc secţiunile secţionate ale organelor sale, reunind oasele, dar nu se opri aici.

Simţi mintea lui revenind, o umbră, cea mai slabă licărire a lui, şi îşi revărsă energia în asta.

Întoarce-te. Întoarce-te. Nu poţi pleca încă.

Soren a clipit la ea şi ea a simţit o legătură materializându-se între ei, o fărâmă. Ea a întărit-o, pentru că nu putea să-l lase să plece.

„Nu poți să te odihnești încă, trebuie să-l protejezi pe Luc”, a spus ea și a auzit cuvintele răsunând în el.

Soren o cunoștea. Ea putea să simtă asta. Familiaritatea pe care o reprezenta. Era oribil să simtă această abominație a vieții în brațele ei. În ciuda tuturor eforturilor ei, aceasta era doar o umbră. Soren era o marionetă în care își strecurase mâna.

După atâția ani de vindecare, necromancia era ușoară. Nu era nimic de rănit. Pur și simplu îi spuse corpului lui Soren că nu putea muri. El va lupta așa cum a luptat întotdeauna. El îi va proteja, pentru că știa cum să facă asta.

El se ridică și o ajută să se ridice, cu arma deja în mână.

Memoria musculară persista, ca obiceiurile unui somnambul, chiar și atunci când persoana dispăruse.

Ea se putea vedea prin el. Conștiința ei continua să pâlpâie înainte și înapoi de-a lungul legăturii forjate între ei. El se întoarse atunci și îl văzu pe Luc, iar ea simți atracția către el. El o căută apoi pe Lila.

Luc îl văzu pe Soren stând în picioare și, pentru o clipă, ușurarea îi inundă fața. Apoi dispăru.

Luc știa. Într-o clipă, cumva știa.

Totuși, Soren se îndreptă spre el. Helena îl opri.

„Trebuie să-i protejezi pe Penny și Alister”, îi spuse ea, atât în mintea ei, cât și cu voce tare, arătând cu degetul și îndepărtându-i atenția de la Luc. „Scoate-ne de aici.”

Soren se întoarse și se supuse. Helena privea, mintea ei înotând în conștiința secundară dezorientantă din mintea ei. Conștiința ei nu știa încotro să se îndrepte.

O himeră sări spre fața ei.

Ea se feri. O coasă străluci în fața ochilor ei.

Soren.

Clipi, încercând să-și dea seama unde se află.

Soren omorî himera fără să-și întrerupă mersul, ajungând la Penny și Alister, împingând-o pe Penny în siguranță înainte de a se întoarce.

O umbră din stânga. Helena se clătină în lateral, încercând să se ferească, neștiind dacă îi vedea pe atacatorii ei sau pe cei ai lui Soren. Concentrarea ei se restrânse pentru o clipă, aducând împrejurimile în prim-planul minții sale.

Dacă murea, și Soren ar fi dispărut. Trebuia să rămână în viață până când îl scoteau pe Luc.

Încercă să-l blocheze pe Soren, dar el era înrădăcinat în mintea ei. Simţi ceva şi se întoarse o clipă înainte ca acel ceva să o lovească. Aerul îi ieşi din plămâni. Privii în jos, clipind prin conştiinţa ei fragmentată.

Soren. Helena. Soren.

Un cuţit era înfipt până la mâner în partea dreaptă a pieptului ei.

Helena.

Dacă s-ar fi întors o fracţiune de secundă mai târziu, cuţitul i-ar fi străpuns inima, dar – în timp ce se chinuia să se concentreze – nu credea că lovise ceva vital.

Durerea a fost cea care a readus conştiinţa Helenei înapoi în corpul ei.

A reuşit să taie mâna necrothrall-ului care o înjunghiase înainte ca acesta să poată scoate cuţitul. Folosindu-şi mâna dreaptă care pulsa de durere, a ţinut cuţitul în poziţie, încercând să-l împiedice să se mişte în timp ce călca cu piciorul pe interiorul genunchiului necrothrall-ului.

Se îndepărtă clătinându-se, gâfâind, lama cuţitului lărgind rana pe măsură ce se mişca.

Colţii unei himere se înfipseră în piciorul lui Soren, sfâşiindu-l. El îi tăie capul, fără să ţină cont de rana suferită.

Era sfâşiat. Ea putea simţi rănile, chiar dacă durerea nu era înregistrată. Nu readusese acea parte a creierului său.

El nu încetă să lupte.

Scoate cuţitul, închide rana. Se îndreptă spre peretele îndepărtat.

Se ghemui în apa îngheţată. O altă himeră îi atacase pe Sebastian şi Luc. După mărime, trebuia să fie parţial urs. Luc îşi pierdea puterile.

Himera era uriaşă, în mare parte mamifer, dar cu fălci mai lungi, de reptilă, şi pielea atât de groasă, încât armele lor se loveau de ea. Urla ca un om.

Ea încercă să se concentreze, muşcându-şi buza, pregătindu-se să scoată cuţitul.

Degetele i se înfipseră în părul împletit, iar Helena fu brusc trasă în sus, până când degetele de la picioare abia mai atingeau pământul.

Basilius Blackthorne o privi, zâmbind cu dinţii descoperiţi, cu pete de sânge de la gură până la bărbie.

Îşi mâncase soţia şi copiii cu acei dinţi...

„Văd că Flacăra Eternă are un necromant.” Vocea lui era aspră şi răguşită.

Ea încercă să înjunghie braţul care o ţinea, dar el îi respinse mâna cu o lovitură atât de puternică, încât mâna ei stângă aproape că amorţi. Cuţitul ei căzu în apă cu un splash.

Ea îl apucă de încheietură.

Degetele ei îi zgâriară pielea, rezonanţa ei izbucnind.

Dar Kaine o avertizase întotdeauna: odată ce Nemuritorii vor afla ce este ea, vor fi precauţi.

Înainte ca rezonanţa ei să se conecteze, el îi smulse mâna, închizându-i degetele în jurul articulaţiilor mâinii stângi, strângând şi răsucind. Strânsoarea lui era ca fierul, iar oasele ei se rupseră ca nişte crenguţe.

Helena ţipă. Cuţitul din pieptul ei se mişcă, presiunea dureroasă crescând în plămânii ei.

Blackthorne se uită la mâna ei zdrobită cu aşteptare, apoi râse. „Am uitat, tu nu te regenerezi."

Privirea lui se îndreptă spre mâna ei dreaptă, observând modul ciudat în care ţinea cuţitul. „Cred că aceasta este deja ruptă, dar să ne asigurăm."

Cu o blândeţe neaşteptată, el o trase departe de mânerul cuţitului şi îi rupse încheietura mâinii. Pete negre de durere dansau în ochii ei, în timp ce un alt ţipăt strangulat izbucni din gura ei.

„Ar trebui să te ţin în viaţă", spuse el, în timp ce scoase cuţitul din pieptul ei foarte încet, savurând alunecarea lamei.

Helena simţea o durere atât de puternică încât mintea ei continua să treacă în cea a lui Soren, căutând o scăpare.

El era înconjurat de necrothralls. Chimere erau moarte, dar erau prea mulţi necrothralls, zeci dintre ei, împingându-l în apă, sfâşiindu-l. Piciorul lui se răsuci când dinţii îl muşcară, rupându-i tendonul din spatele genunchiului.

El încă lupta. Îşi pierduse arma, dar avea un cuţit. Penny ţipa în spatele lui, dar Alister o ţinea înapoi. Soren continua să înjunghie, să sfâşie, să se caţere, urmând instrucţiunile ei de a nu înceta să lupte, chiar dacă era sfâşiat. Degete moarte îi zgâriau faţa, găsind ochiul care îi mai rămăsese. Maxilarul îi era sfâşiat, gâtul îi era lăsat căscat.

Helena se zbătea reflexiv de fiecare dată când o bucată din el era sfâşiată, dar durerea era în întregime a Helenei. Nu-şi mai simţea degetele; simţea doar o durere intensă care îi radia în braţe.

Un șuvoi cald de sânge îi curgea pe lateralul corpului.

Credea că Basilius o va înjunghia din nou, dar el a aruncat cuțitul în apă. I-a atins lateralul, cu degetele ușoare peste rană. Nervii ei expuși țipau de durere.

Degetele lui au urmat tăietura dintre coastele ei și, fără avertisment, a băgat două dintre ele în ea. Helena a țipat când pielea i s-a rupt și mai mult. Oasele s-au îndoit când el și-a forțat degetele în rana acoperită de sângele ei.

„Știai că rănile sunt lucrurile mele preferate?", a spus el, cu voce răgușită. „Mai umede, mai fierbinți și mai strânse decât orice altceva."

Helena se zbătea cu picioarele, mâinile rupte încercând să-l împingă, oasele distruse scrâșnind, dar era inutil. Țipa și țipa, dar nimeni nu o băga de seamă, lovindu-și capul de pieptul lui până când el o apucă de gât cu mâna liberă, degetul mare apăsând cu putere pe trahee până când ea se liniști. Plămânii i se blocară, convulsivând.

„Da, exact așa", spuse el cu un gemet de aprobare. „Nu-ți face griji, nu te voi lăsa să mori. Vei fi încă în viață când te voi preda. Bennet te va iubi."

Conștiința ei se epuizase până la limita extremă. Viziunea i se încețoșase. Nici măcar nu mai putea respira ca să țipe.

Era doar pe jumătate conștientă când Soren îi fu smuls din minte, corpul lui fiind dus de apă în josul râului, legătura dintre ei destrămându-se ca sângele în apă.

„Încă un țipăt. Fă-o, frumoaso..."

Blackthorne se împiedică, gâfâind ca și cum i s-ar fi tăiat respirația. Strânsoarea lui asupra ei slăbi, degetele alunecând liber cu o clipă înainte de a fi smuls înapoi.

Helena căzu ca o piatră. Frigul înghețat o readuse la conștiință, altfel s-ar fi înecat. Se ghemui, căutându-l cu teamă pe Blackthorne și îl zări fiind târât prin apă de gât, cu un fir sau o frânghie înfășurată în jurul gâtului.

Persoana care îl trăgea nu era din Rezistență.

Era unul dintre Nemuritori. Se recunoștea imediat după casca și uniforma neagră.

Până când cei doi ajunseră unul lângă celălalt, Blackthorne își revenise și se aruncă asupra atacatorului său. Luă o sabie din apă și lovi, țintind direct capul, dar celălalt Nemuritor se feri.

Blackthorne a încercat din nou și din nou. Atacurile sale erau precise, mișcările unui alchimist de luptă foarte priceput, dar adversarul său pur și simplu se ferea. Fără

arme. Fără contraatacuri. Rapid şi uşor, evitând ca şi cum ar fi fost un dans, până când Blackthorne s-a lăsat descoperit pentru o clipă. O clipă a fost tot ce a trebuit.

Nemuritorul a trecut de lovitură şi, cu mâna goală, a lovit armura lui Basilius şi i-a străpuns pieptul cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi trecut prin apă. O mână palidă, cu degete lungi, picura sânge roşu în timp ce scotea o bucată de metal strălucitoare din cavitatea toracică a lui Blackthorne.

Blackthorne s-a prăbuşit în apa inundată, dispărând.

Întreaga luptă nu durase nici măcar un minut.

În haosul creat, nimeni altcineva nu observase. Helena încercă să respire, dar se sufocă din cauza presiunii din plămâni. Îşi apăsă braţul pe rană, încercând să împiedice pătrunderea mai multor aer în cavitatea toracică.

Necrothrall-ii începură să cadă. Câţiva Aspiranţi observară nou-venitul şi păreau confuzi în legătură cu ceea ce se întâmplase. Înainte să apuce să reacţioneze, erau morţi. O armă străluci atât de repede încât abia o văzu, doar privi cadavrele căzând.

Era Kaine.

Nu-l văzuse niciodată luptând. El nu luptase niciodată cu ea. Dar ea ştia. Nu se putea înşela în privinţa eficienţei sale brutale.

Era la fel de mortal pe cât îşi imaginase.

Putea vedea tehnicile pe care încercase să i le înveţe, fluiditatea care îi lipsea, cât de rapid era. Nicio mişcare irosită. Impulsul unei ucideri ducea la următoarea.

Cadavrele cădeau ca stelele.

El se îndreptă prin apă spre Helena. Fără să ezite, tăind tot ce îi stătea în cale.

Când o himeră sări la el, el ridică mâna şi, în clipa în care atinse creatura, corpul se destrăma, membrele căzând ca şi cum el ar fi smuls toate cusăturile invizibile care o ţineau împreună. Într-o clipă era un monstru, iar în următoarea era mort în apă.

Nu era o luptă, era un măcel.

Un joc al numerelor. Efort minim, câştig maxim.

Era imposibil să fi luptat vreodată la potenţialul maxim. Dacă cineva ar fi luptat vreodată aşa, toată lumea ar fi ştiut.

Îşi băgă mâna în buzunar, scoase o mână plină de ceva şi o aruncă în afară.

Arătau ca nişte bucăţi de metal strălucitoare şi, în timp ce zburau, ea simţi rezonanţa lui extinzându-se, purtându-le.

Metalul cânta în aer, mişcându-se ca un murmur de păsări, şi lovea ca un jet de gloanţe, sfâşiind craniile necrothrall-urilor.

În loc să cadă, metalul rămase suspendat în aer, revenind înapoi, picurând sânge şi măruntaie. Kaine ridică mâna şi ele se întoarseră înapoi, tăind prin mai multe corpuri. O mişcare a degetelor şi ele se aruncară din nou.

Când ajunse la Helena, ochii lui ardeau de furie în spatele măştii, strălucind ca argintul topit.

„Idioto", spuse el şi o trase din apă, strângând-o cu putere la pieptul lui.

Rezonanţa lui în aer deveni mai puternică. Un val care se răspândi în afară. Ea îl văzu lovind cei mai apropiaţi necrothralli şi Aspiranţi. Aceştia începură să se zbată şi să se convulsioneze, căzând în apă. Necrothrallii se prăbuşiră, în timp ce himerele şi cei vii gâfâiau ca şi cum plămânii le erau comprimaţi, zgâriindu-şi gâturile.

Helena încă putea respira, deşi cu dificultate, dar toţi cei din jurul ei se sufocau.

Sebastian încerca să ajungă la Luc, dar se prăbuşi în apă. Luc îşi sfâşia gâtul, în timp ce faţa i se învineţea şi ochii i se umflau.

„Opreşte-te", zise ea, realizând că Kaine nu făcea nicio distincţie între Nemuritori şi Flacăra Eternă. Îi omora pe toţi. „Opreşte-te!

Nu-i poţi ucide! Opreşte-te!"

Ea încercă să se smulgă, în timp ce ochii lui Luc se întoarseră în sus şi el se prăbuşi în apă.

Valul invizibil ajunse la ziduri. Penny se prăbuşi. Alister o urmări.

Lupta se apropia de sfârşit.

„Opreşte-te. Opreşte-te! Opreşte-te!" Ea se luptă să se elibereze. „Opreşte-te!"

„Taci", mârâi el prin casca sa, dându-i drumul. „Aşteaptă aici."

El s-a repezit spre Sebastian şi Luc, Penny şi Alister şi chiar Wagner, deşi ei nu-i păsa dacă el murea. El a pus o mână pe pieptul lor şi una pe ceafa lor, iar ea i-a privit cum se zbăteau şi începeau să respire din nou fără să-şi recapete cunoştinţa.

Ea a încercat să se ridice, dar picioarele nu o ţineau. Până când Kaine a venit din nou la ea, totul se clătina.

El o târî până la peretele îndepărtat, unde mai multe tuneluri dispăreau în întuneric.

„Nu-i putem lăsa", spuse ea cu voce răguşită, încercând să se elibereze.

„Taci." Apa le ajungea doar până la glezne şi era o scară care ducea la o pasarelă la înălţimea umerilor.

„Nu-i poți lăsa”, spuse ea, zbătându-se. „Adu-i, altfel nu plec.”

El se întoarse fără să spună nimic şi se întoarse, lovind cu piciorul majoritatea necrothrallilor în curent, dar oprindu-se lângă câțiva aspiranți morți şi reanimându-i. Aceştia se ridicară în picioare şi începură să-i ajute să-i care pe Luc şi pe ceilalți şi să-i împingă pe pasarelă, în timp ce Kaine o ridică cât de uşor putu. Ea aproape că-şi muşcă buza din cauza presiunii exercitate asupra coastelor. Palmele lui erau roşii de sângele ei, dar nu spuse nimic în timp ce se urcă pe scară şi o ridică din nou.

Necrothrallii au ridicat restul echipei de salvare pe umeri şi i-au urmat.

Helena îşi pierdea şi îşi recăpăta cunoştința în întuneric, revenind pentru scurt timp când auzi sunetul metalului scrâşnind şi un zgomot puternic de apă care se revărsa din catedrala inundată, înainte ca ei să-şi continue drumul.

Kaine se opri din mers şi lovi peretele cu piciorul. O uşă aproape invizibilă de-a lungul coridoarelor nesfârşite se deschise. El o duse într-o cameră mică.

Era o masă lângă un perete şi el o aşeză pe ea. Se întoarse, închise uşa şi se întinse să-şi scoată casca. Fața lui era contorsionată de furie.

„Spune-mi că poți rezista suficient de mult cât să chem un doctor.” Vocea lui tremura.

Ea clătină din cap.

El respira repede, dar înghiți în sec. „Atunci va trebui să-mi spui cum. Mai poți face asta?”

„Bine”, spuse ea nesigură, deşi voia mai mult decât orice să leşine. „Primul este... ficatul meu. De acolo vine sângele.

Cred. Am aer în piept, care îmi colabează plămânul. După ce îmi repari ficatul, poți stimula producția de sânge. Nu am tonicul, dar ar trebui să te descurci cu ceva.”

El îi desfăcu curelele de la geantă şi îi tăie hainele ude, pentru a avea acces la rana dintre coastele ei, care era foarte mare.

Ea se crispa, încercând să nu se retragă în timp ce el oprea sângerarea. El ascultă cu atenție în timp ce ea îi descria ce trebuia să simtă pentru a identifica şi repara canalele biliare.

Fără mâinile ei, fără rezonanță, era ca şi cum ar fi dat instrucțiuni unui orb.

„Taci”, îi spuse el când ea îşi ceru scuze pentru că nu era sigură ce era în neregulă. El băgă mâna în mantie şi scoase ceva.

„Asta e pentru sânge, nu? Funcționează pentru tine?”

El ridică o fiolă verde-albastră familiară.

Gâtul ei se strânse şi ea dădu din cap. „Da. Funcţionează pentru mine.”

Procesul de aspirare a aerului care îi colaba plămânul era dificil, deoarece ea nu avea materialele necesare pentru asta. Înghiţi cu greu. „Am un tub în geantă.”

El îl găsi, iar ea îi indică cu grijă unde să anestezieze şi să înţepe, scotând doar un mic gemet în timp ce acul se afunda în ţesut şi în cavitatea toracică.

Înghiţi, privind tavanul de deasupra, capabilă să gândească mai clar pe măsură ce respiraţia devenea mai uşoară. „Trebuie să cauţi leziuni ale ţesutului pulmonar, apoi să speli rana şi să închizi muşchiul diafragmatic şi...”

Degetele lui au atins rana, iar mintea ei s-a blocat, agitându-se violent.

„Nu... nu o atinge!” Cuvintele au ieşit ca un ţipăt înăbuşit. Aproape a căzut de pe masă, încercând să se îndepărteze.

El şi-a retras mâna în timp ce ea s-a prăbuşit şi a rămas întinsă acolo, respirând greu şi cu dificultate, încercând să se calmeze şi să-şi stăpânească suspinele de panică.

Inima îi bătea atât de tare, încât o simţea în tâmple.

„El voia să... voia să...” Se împiedică de propriile cuvinte, încercând să-şi protejeze partea aceea a corpului. Să împiedice atingerea ei.

„A plecat.” Expresia lui Kaine era tensionată, cu o impasibilitate forţată în întreaga sa atitudine. „Nu se va mai întoarce niciodată. Să acopăr rana şi să-ţi repar mâinile în schimb?”

Ea a dat din cap. „Nu. Voi sta nemişcată. Doar...” A înghiţit. „Îmi pare rău.”

Muşchiul maxilarului lui s-a încordat. În timp ce lucra, a început să-i spună de fiecare dată când era pe punctul de a o atinge, ce urma să facă, cu voce joasă, calmă, şi ea şi-a dat seama că imita modul în care ea obişnuia să-i povestească tratamentul pe care îl aplica.

Era cea mai simplă parte a procedurii, dar îi venea să vomite, pentru că era cuprinsă de groază.

„Gata.”

Pericolul imediat trecuse. Kaine părea să respire în sfârşit.

„De ce erai acolo?”, întrebă el în cele din urmă.

Ea îl privi fix pentru o clipă, apoi îşi întoarse privirea. „Consiliul era dispus să facă orice pentru a-l recupera pe Luc.”

„Nu ai experienţă în luptă”, spuse el.

Mâinile îi tremurau în timp ce îi ştergea sângele de pe faţă. „De ce te-ar fi luat fără să-ţi dea măcar un partener?”

„Aveam un partener”, spuse ea. „A murit în luptă.”

„Cine?”

„Purnell. Era... infirmieră.”

El o privi cu severitate.

„Trebuia să fie o echipă mică; trebuia să intrăm şi să ieşim fără să fim observaţi. Sofia şi cu mine nu trebuia să luptăm.”

„Ştiai că era o misiune sinucigaşă. Asta fac Bayardii, mor pentru Holdfasts. Nu ştiu altceva.”

„Da, dar dacă Luc moare, s-a terminat pentru noi toţi. Merita să mergem.”

„Şi dacă ai fi murit?” El ridică privirea, ochii strălucind de furie.

„Sunt mulţi oameni care să mă înlocuiască. Am fost întotdeauna dispensabilă, îţi aminteşti?” Ea se ridică în şezut, sprijinindu-se în coate. „Acum trebuie să-mi repari mâinile.”

Tensiunea i se citea în jurul ochilor. „Ştiu.”

Ea se forţă să inspire. „Începe cu stânga. Nu contează atât de mult dacă nu se vindecă complet.”

El îi blocă aproape toată senzaţia de la cot în jos, dar lăsă suficientă încât ea să poată simţi dacă el o repara corect, lucrând cât mai delicat cu putinţă. Fragmentele rupte se frecară între ele, provocându-i o durere bruscă în braţ şi umăr, chiar dacă senzaţia dispăruse aproape complet.

„Bine”, spuse ea cu voce sufocată, lăsându-şi capul pe umărul lui, în timp ce se lupta să nu plângă.

El a reasamblat oasele din încheieturile mâinilor ei înainte de a se ocupa direct de mâini. A trebuit să repoziţioneze fizic mai multe oase, răsucind părţile pe care Blackthorne le mutilase.

Durerea, fără adrenalina bătăliei, o copleşea. Plângea în hohote pe umărul lui când el a terminat de aliniat oasele şi a început să le fixeze.

Când a terminat, mâna ei era umflată, vânătă şi roşie de la vânătăi.

El o ţinu în ambele mâini şi îşi trecu degetele mari peste palma ei şi până la încheietura mâinii, rezonanţa lui fiind ca un balsam, reparând ţesutul deteriorat şi vasele de sânge rupte cu mişcarea degetelor mari, apoi lucrând de-a lungul fiecărui deget. Era atât de blând.

Ea recunoscu tehnica. Nu îşi dăduse seama că el fusese atent.

„Ai putea fi vindecător”, spuse ea în cele din urmă, în timp ce el îi îndepărta blocajul de pe nervi.

Îşi flexă mâna, deschizând-o şi închizând-o. Era încă dureroasă şi fragilă, ca şi cum ar fi avut o fractură fină. „Ai un talent natural pentru asta.”

„Este unul dintre cele mai ironice lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată”, spuse el încet.

Îşi îndreptă atenţia către cealaltă mână a ei.

„Poţi să o amorţeşti complet”, spuse ea. „Acum pot să-mi folosesc rezonanţa.”

Lucrând împreună, era surprinzător cât de rapid era procesul. Când termină, îi masează din nou mâna, la fel cum făcuse cu prima.

„Să nu mai pleci niciodată într-o altă misiune”, spuse el fără să ridice privirea, cu mâna ei prinsă în a lui.

Ea îşi întoarse privirea, inspirând adânc.

„Nu tu decizi asta”, spuse ea, eliberându-şi mâna şi ridicându-se. Camera se învârtea. Se simţea periculos de ameţită.

Nu avea perfuzie cu soluţie salină sau expanderele de plasmă care ar fi fost la îndemână în spital. Tonic sau nu, fizic nu avea resursele necesare pentru a regenera tot sângele pe care îl pierduse.

Îşi trase cu grijă geanta peste cap, încercând să fie blândă cu mâinile în timp ce se pregătea să plece. Nu îşi spusese niciodată la revedere şi nu vedea niciun motiv să înceapă acum.

El îi blocă uşa, cu ochii reci. „Aminteşte-i lui Crowther că, dacă Eternal Flame vrea să-mi păstreze ajutorul, te vor ţine în viaţă.”

Ochii lui aveau acea strălucire rece, argintie, în timp ce o privea. Inima ei se clătină pentru o clipă, apoi se transformă în plumb. El fusese destul de clar în privinţa a ceea ce era ea, a felului în care o privea şi a cât de mult o ura pentru că avea vreo influenţă asupra lui.

Această preocupare, această obsesie pentru protejarea ei, nu avea nimic de-a face cu ea. Era vorba despre mama lui, Enid Ferron, şi eşecul lui de a o salva. Pentru el, Helena era o oportunitate de a încerca să îndrepte lucrurile. Un premiu de consolare pe care nici măcar nu-l dorea, dar pe care nu se putea hotărî să-l renunţe.

Nu era de mirare că Crowther fusese atât de mulţumit. Bravo, Marino.

Ştia că trebuia să accepte asta, dar nu mai putea suporta. „Faci asta pentru mama ta, Kaine. Chiar ai renunţa la asta din cauza mea?”

Știa că asta îl va enerva: să insinueze că ceea ce simțea pentru ea era în vreun fel comparabil cu sentimentele lui pentru mama sa. El se va strădui să-i dovedească că se înșeală.

El rămase nemișcat.

Ea îl ocoli, îndreptându-se spre ușă, dar el o prinse de umeri, întorcând-o cu fața spre el, cu o expresie severă pe chip.

„Ea e moartă", spuse el. „Tu nu ești. Loialitatea mea era față de cei mai puțin responsabili pentru suferința ei, dar dacă Flacăra Eternă a decis că tu ești o victimă acceptabilă, nu voi fi nobil sau înțelegător.

Pot să mă răzbun dublu. Îi voi face să plătească dacă te vor ucide."

Ea îl privi surprinsă. Nu se așteptase la asta. Știa că Kaine nu era spion din motive ideologice; era pur și simplu din interes personal. El îi ura pe Holdfasts și pe Flacăra Eternă, dar îi ura și mai mult pe Morrough și pe Nemuritori. Acest fapt era de neclintit. Era sursa întregii sale motivații.

Dar acum, din cauza unui comentariu neglijent din partea ei, el reevalua dacă Flacăra Eternă îi servea interesele.

Înghiți cu greu. Ar fi trebuit să fie rece. Ar fi trebuit să-i reamintească că ea va pune întotdeauna interesele Flăcării Eterne pe primul loc. Dacă el se aștepta la mai mult de atât, va trebui să aștepte. Și să-și câștige dreptul.

Ea îl privi, încercând să-și găsească cuvintele, dar acestea rămăseseră blocate în gât. Era atât de obosită. Viața fusese rece pentru atât de mult timp.

Ceilalți sunt răniți. Nici măcar nu știi ce i s-a întâmplat lui Luc, iar tu îți pierzi timpul aici.

Își flexă mâinile, simțind țesutul nou, concentrându-se asupra lui în timp ce încerca să se retragă. „Trebuie să plec." Vocea îi tremura.

El nu o lăsa să plece. O strânse mai tare. „Nu ești dispensabilă. Nu poți să-i îndepărtezi pe toți, astfel încât ei să se simtă confortabil să te folosească și să te lase să mori."

Ea clătină din cap.

„Este război", spuse ea, forțându-și vocea să rămână fermă. „Nu este o condamnare tragică să fii dispensabilă. Este o responsabilitate strategică să nu fii." Îl privi în ochi. „De aceea m-ai ales, îți amintești?" Vocea i se rupse. „Ei bine, datorită ție, acum valorez mai puțin. Au adăugat toți acești noi vindecători după ce m-ai cerut pe

mine. A trebuit să-mi antrenez toţi înlocuitorii." Ea râse amar. „Tu m-ai făcut să fiu de sacrificat, aşa cum sunt acum. Şi nici măcar nu m-ai vrut."

El tresări, slăbindu-şi strânsoarea suficient încât ea să se elibereze, întorcându-se din nou. El prinse uşa când ea o deschise, împingând-o să se închidă.

„Tu nu eşti de înlocuit", spuse el, mâinile lui tremurând pe umerii ei. „Nu eşti obligată să-ţi faci moartea convenabilă. Ai dreptul să fii importantă pentru oameni. Motivul pentru care sunt aici, motivul pentru care fac toate astea, este să te ţin în viaţă. Să te ţin în siguranţă. Asta a fost înţelegerea." El îi cerceta chipul. „Nu ţi-au spus."

Ea clătină din cap, scosând un suspin sfâşietor şi, înainte să se gândească, îl sărută.

CAPITOLUL 51

Aprilis 1787

KAINE ÎI ÎMBRĂŢIŞĂ FAŢA CU MÂINILE în timp ce îi răspundea la sărut, trăgând-o mai aproape, cu braţele înfăşurate în jurul ei.

Ea plângea în timp ce îl săruta, urmărindu-i cu degetele conturul feţei şi sub curba maxilarului, încercând să memoreze fiecare detaliu: pulsul lui sub vârfurile degetelor, buzele lui lipite de ale ei. Gustul lui.

Închise ochii, încercând să savureze totul. Acest moment. Putea să-l aibă.

Îl câştigase.

Apoi, prea repede, se forţă să facă un pas înapoi, îndepărtându-se. „Trebuie să am grijă de ceilalţi."

El nu încercă să o oprească din nou, dar restul echipei nu era în faţa uşii, aşa cum se aşteptase ea; Necrothrall-urile lui Kaine îi mutaseră mai adânc.

Degetele îi tremurau în timp ce verifica pulsul. Erau încă în viaţă, deşi pielea lui Luc era aproape arzătoare la atingere.

„Cum ieşim de aici?", întrebă ea în timp ce începea să verifice rănile, încercând să-şi dea seama cât de grav erau răniţi toţi şi cât de mult efort ar fi necesar pentru a-i readuce la cunoştinţă şi a-i pune în mişcare.

„Pe tunelul ăsta. Mergi la dreapta, apoi din nou la dreapta şi apoi drept înainte. Există o ecluză superioară în nordul îndepărtat."

„Unde au eliberat himera?" Îşi amintea locul.

„Va trebui să o spargi, dar te va scoate afară."

Ea dădu din cap. „Trebuie să pleci înainte să-i trezesc."

„Știu", spuse el, dar nu plecă, rămânând până când ea ridică privirea.

Ochii lui străluceau în întuneric, ca și cum ar fi fost lumină lunară sub pământ.

El îi atinse obrazul, îi înclină fața în sus și o sărută. „Folosește inelul, cheamă-mă, dacă ai vreodată nevoie de ceva."

Ea voia să spună că o va face, dar nu se putu hotărî să o facă.

El era un spion de care depindeau. Iar ea era...

Nu era supervizorul lui. Nu, acel rol îi aparținea lui Crowther.

Ea era...

O închisoare.

„Du-te", îi spuse în schimb. El dispăru într-unul dintre tuneluri, urmat de necrothrall-urile sale, tăcute ca niște fantome.

Îl trezi mai întâi pe Sebastian, sperând că va fi calm și mai ușor de controlat. El știa și ce era de făcut. Ea căută proviziile pe care le aveau. Își pierduse ambele pumnale, iar tot ce avea în geantă era contaminat cu apă de inundație. Doar una dintre lanternele electrice mai funcționa, oferind o lumină slabă în întuneric.

Când s-a trezit, Sebastian a stat în tăcere, privindu-l pe Luc cu fața nemișcată, în timp ce ea îi repara cu grijă umărul dislocat și câteva răni superficiale care deja încetaseră să sângereze. În cele din urmă, el s-a uitat la ea.

„Ce s-a întâmplat?"

Ea a dat din cap. „Nu știu. Totul s-a întunecat. Când m-am trezit, erați cu toții inconștienți. Mi-era teamă că vor apărea și alți Nemuritori, așa că v-am adus pe toți aici."

Ochii lui o scrutară insistent. „Helena, știu că ai folosit necromancia. Nu ai cum să ne fi adus pe toți aici singură."

Ea începu să scuture din cap în semn de negare.

„L-ai reanimat pe Soren. Nu avea cum să supraviețuiască loviturii pe care a primit-o."

Ea rămase nemișcată. Nu știa dacă ar fi mai bine sau mai rău să-i spună lui Sebastian că Soren i-a cerut asta.

„De asta te-a adus, nu-i așa? Mă întrebam."

Helena nu a spus nimic. Moartea lui Soren era o rană prea adâncă pentru a o putea înțelege. Nu credea că poate să-i rostească numele fără să se înece.

„Mai e... prin preajmă?” Vocea lui Sebastian era melancolică.

Helena simţi un nod în gât. „Nu. El... a murit. Îmi pare rău.”

Nu va exista niciun foc sfânt care să elibereze sufletul lui Soren din trupul său. Undeva în aval, el se va descompune în pământ. Lila nu-şi va mai vedea niciodată geamănul. Nici măcar în viaţa de apoi.

Sebastian nu spuse nimic pentru o lungă perioadă de timp. „Le vom spune celorlalţi că i-am adus aici împreună.”

Alister avea sânge uscat în jurul ochilor, urechilor şi nasului, din cauza efortului depus pentru transmutare. Ea îl trezi încet, dar el îşi reveni brusc, zgâriindu-şi gâtul, cu ochii sălbatici, fixaţi pe Helena.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă el, gâfâind.

„Nu suntem siguri”, spuse Sebastian, aplecându-se peste el. „Eşti bine? Trebuie să plecăm înainte să îngheţăm. Luc e bolnav.

”

„Unde e Soren?”

„A murit în luptă”, spuse Sebastian scurt. „Marino, poţi să o ridici pe Penny?”

Piciorul lui Penny era distrus, tendoanele smulse cu dinţii. Nu se mai putea salva. Helena îi blocă nervii şi îi sudă osul, astfel încât să poată şchiopăta. Penny nici măcar nu plânse când se trezi, doar îşi frecă faţa şi se ridică cu greu în picioare.

Wagner era nevătămat. Bineînţeles că era. Laşul. Măcar nu trebuia să-şi irosească energia vindecându-l.

Helena încercă să-l trezească pe Luc. Avea febră mare. Cumva, se încălzise şi mai tare în minutele de când îl lăsase. Ea încercă să-l răcorească, dar corpul lui se opunea, făcând febra să crească tot mai mult. Îi dăduse prea multe medicamente.

Când şi-a recăpătat cunoştinţa, a ţipat. Zgomotul a răsunat prin tuneluri.

„Lăsaţi-l inconştient!”, a spus Sebastian, aruncându-se înainte. „Ţineţi-l la rece. Îl vom căra înapoi.”

Era un noroc că puteau mirosi aer curat în faţă, pentru că Helena nu ar fi putut explica cum ştia drumul de ieşire.

Sebastian avea un medalion încurcat, asemănător inelului Helenei. L-a folosit pentru a trimite un cod pulsatoriu către Cartierul General.

De câteva ori, au auzit sunete răsunând prin tuneluri. Ţipete. Răgeturi. Stropi. S-au mişcat în linişte. Helena s-a îngrijorat mai întâi dacă Kaine ar fi putut scăpa, apoi

a început să se întrebe dacă motivul pentru care nu au întâlnit pe nimeni era pentru că el se ascundea în umbră.

Când au ajuns la poarta de inundație încuiată, Alister a spart zidul de piatră pentru a trece. Un torent de apă înghețată s-a revărsat. S-au luptat să treacă, încercând să găsească un punct de sprijin stabil în timp ce se cățărau afară.

O ceață densă plutea în aer și o barcă subțire de contrabandă a apărut în câmpul vizual, mișcându-se în tăcere pe apă spre ei.

Sebastian a suspinat ușurat. „Althorne."

Generalul Althorne îi privea cu severitate din barcă, în timp ce aceasta acosta la mal. Oamenii lui se strecurară în apă în tăcere, fără să facă nici măcar un strop, în timp ce se îndreptau spre unitatea rătăcită.

„Unde e Soren?", întrebă Althorne, cu o expresie dură, în timp ce Luc era ridicat cu grijă în barcă.

„A fost ucis în luptă", spuse Sebastian în șoaptă.

Unul dintre oameni o ridica pe Penny în barcă. Alister se urcă și el la bord, ștergându-și cu mâinile tremurânde sângele proaspăt din jurul ochilor, fiind clar la un pas de epuizare.

Althorne se uită la Luc, cu o expresie care amesteca îngrijorarea și ușurarea. „Va trebui să-l ținem imobilizat până când va fi verificat."

Helena arătă spre Wagner. „L-am găsit într-o celulă. Cred că Crowther îl vrea. Nu aveți încredere în el, a ucis-o pe Sofia Purnell."

Althorne dădu din cap, iar doi dintre oamenii lui se apropieră și îl apucară pe Wagner de brațe.

Acesta mormăi, dar nu opuse rezistență, preferând în mod evident captivitatea Rezistenței în locul Undying.

„În prezent, sunteți toți în arest pentru încălcarea ordinelor", spuse Althorne, odată ce barca fu împinsă în larg. Nu era niciun ton aspru în cuvintele lui.

Îl salvase pe Luc; orice mustrare pentru asta ar fi fost o formalitate.

Helena se prăbuși pe marginea bărcii. Călătoria trecu într-o ceață – acostarea la un debarcader ascuns, urcarea pe scări și urcarea în spatele unui camion.

Când ajunseră la sediu, Penny, Alister și Luc fură duși la spital. Wagner a fost dus într-o celulă. Helena și Sebastian au fost examinați, s-a constatat că nu aveau leziuni grave și au fost escortați în camerele lor, unde au fost închiși, cu paznici la uși.

Helena era bucuroasă că nu a fost ținută în spital, chiar dacă ar fi avut nevoie de perfuzii cu ser fiziologic și plasmă. Și-a scos hainele ude și distruse, cu mâinile tremurânde, și a făcut un duș, spălând murdăria din tuneluri și apa topită din zăpadă.

Pe măsură ce urmele dispăreau, se simțea din ce în ce mai îndepărtată de ceea ce se întâmplase, ca și cum, la un moment dat în timpul luptei, își părăsise corpul și nu se mai putea întoarce în el. Înapoi în camera ei, unde totul îi părea familiar, se simțea de parcă ar fi fost un vis.

Soren nu era mort. Nu putea fi.

Ar fi ieșit și l-ar fi văzut stând lângă Luc în spital.

Amintirea lui, mort în brațele ei, se simțea ca o ruptură în structura minții ei, ca și cum modul în care îl legase înapoi la viață fusese smuls când legătura dintre ei se rupse. Persoana pe care o cunoștea și corpul pe care îl reanimase erau legate între ele, iar acum rămăsese o rană.

Nu putea fi mort.

Era un vis oribil.

Se uită la mâinile ei. Cumva, se așteptase ca ele să fie pătate sau înnegrite de necromancia ei.

Ce ar spune Sebastian Consiliului? Ar trebui să spună adevărul într-un raport. Odată ce adevărul ar ieși la iveală, ar exista consecințe.

Ar fi fost o crimă mai mică să-l omoare pe Soren. Crima era doar o crimă mortală; necromancia era o crimă asupra acestei vieți și a vieții de apoi.

Își împachetă toate bunurile în cufăr și așteptă.

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Se ridică, gata de acțiune.

„Helena! Helena! Ceva nu e în regulă cu Luc!" Era Elain afară. „Avem nevoie de tine la spital!"

Toate gândurile legate de arestare dispărură.

„Ce s-a întâmplat?" Helena deschise ușa, iar gardienii se dădură înapoi pentru a o lăsa să iasă. Se grăbi spre lifturi împreună cu Elain.

„Am făcut toate examinările și am verificat de două ori dacă are talismane, dar nu are nimic. Însă organele lui sunt otrăvite. Nu știu ce ar fi putut face. Am încercat să reparăm daunele, dar nu se regenerează. Am încercat să-i scădem febra și Pace m-a pus să-l trezesc, dar a început să țipe. Acum nu se mai oprește și nu lasă pe nimeni să se apropie. Se rănește singur."

Luc se afla într-o cameră de carantină la capătul îndepărtat al spitalului. L-a auzit înainte să-l vadă.

Ochii lui erau tulburi, fața lui era slăbită, cu pete roșii pe obraji. Din el se degaja o undă de căldură, ca și cum ar fi fost aur topit.

Ilva stătea neputincioasă în pragul ușii, alături de Althorne, Maier, Pace și câțiva medici. Ilva încerca să vorbească cu el, dar Luc părea să nu audă nimic. Țipetele s-au estompat pe măsură ce gâtul i s-a înroșit. Părea să fi uitat cum funcționează corpul. A început să se zbată, brațele, picioarele, degetele și capul i s-au contorsionat în unghiuri bizare, apoi s-a izbit de perete.

„Am adus-o pe Helena", spuse Elain fără suflare.

Luc întoarse capul. Se uită fix la Helena. Ochii lui păreau să se mărească, ieșind din orbite, iar capul i se mișca ca al unui șarpe.

„Hel...", croi el. Întinse mâna spre ea. Degetele lui păreau rupte, dar el nu părea să observe. „Hel..."

„Ai grijă, a fost violent", auzi ea vag pe Pace spunând.

Ea nu-i dădu atenție.

Întinse mâna, le împletise degetele și îi atinse fața cu articulațiile degetelor. Pielea lui era atât de fierbinte, încât aproape ardea. El își îndoi cumva degetele, fără să pară că simte durerea, strângându-i mâna și trăgând-o aproape.

„Sunt aici. Ce s-a întâmplat?" Ea îi amorți mâna, așezându-i repede degetele.

Ochii lui se defocalizaseră și începu să tremure. „Afară...", gemu el, scuturând din cap. „Înăuntru..."

Ea își apăsă mâna pe fruntea lui, ignorând modul în care pielea lui îi ardea mâna, lăsând rezonanța ei să curgă în el, încercând să găsească sursa a ceea ce era în neregulă. Ce îi scăpa?

„Ajut...", spuse Luc din nou.

Durerea îi explodă în piept.

Lumea se învârti, se învârti. Un roșu violent îi invadă vederea, lovind-o în ceafă. Un sunet nesfârșit îi umplu urechile.

Se strădui să-și concentreze privirea. Nu putea respira.

Se apucă de piept. Zgomotele se prelungiră. Fețe se aplecară asupra ei.

Ceva o apucă. Ea țipă panicată, încercând să-și ia cuțitele, dar acestea nu erau acolo. Se zbătu cu disperare să se elibereze.

„Calmează-te, Marino”, îi spuse Matron Pace. „Eşti bine, a fost doar o sperietură. Ţi-a tăiat respiraţia.”

Teroarea cruntă se estompa. Camera reapare încet în faţa ochilor ei.

Era pe podea, respirând sacadat, durerea îi consuma pieptul în timp ce încerca să înţeleagă ce se întâmplase.

Luc era de cealaltă parte a camerei. Expresia lui devenise extrem de lucidă.

„Tu...” Ochii lui erau brusc limpezi şi arzători. „Ai folosit necromancia pe Soren.”

Acuzaţia plutea în aer ca pauza dintre fulger şi tunet.

Toată lumea îngheţă.

Helena se ridică în picioare.

„Îmi pare rău”, spuse ea cu voce răguşită, luptându-se să vorbească. Plămânii îi erau strânşi de durere, provocându-i dureri ascuţite în coaste. Se îngenunche şi aproape se îndoi în două pe podeaua spitalului. „Am încercat să-l vindec. Îmi pare rău.”

„Era viu. De ce nu l-ai vindecat pur şi simplu?” Vocea lui Luc era plină de durere.

Nu putea respira suficient pentru a se explica, pentru a descrie cât de repede murise Soren, că el ştia că va muri şi că el îi ceruse să o facă.

„Îmi pare rău, Luc.”

„Ieşi afară…” El nu se mai uita la ea. Privirea lui se pierduse şi se clătina.

„Luc, eşti bolnav…”

„Ieşi afară!” Închise ochii, începând să tremure din nou, respiraţia lui devenind din ce în ce mai rapidă, de parcă faptul că se afla în aceeaşi cameră cu ea era pe cale să-l înnebunească. „Ieşi afară! Ieşi afară! Ieşi afară!”

Începu să-şi zgârie pieptul, ţipând, rupându-şi pielea ca şi cum ar fi încercat să-şi smulgă propria inimă.

„Luc?” interveni o altă voce.

Lila stătea în pragul uşii, cu o cârjă sub braţ. Rhea era lângă ea, ajutând-o să meargă.

Cicatricile de pe faţa şi pieptul Lilei arătau clar unde fusese cusută.

Ochii lui Luc se deschiseră brusc la auzul vocii ei.

„Lila...”, spuse el, cu vocea plină de durere şi uşurare, de parcă până în acel moment nu crezuse că ea mai era în viaţă.

Câţiva oameni încercară să o ţină înapoi, murmurând „Ai grijă”, dar Lila îşi lăsă mama să o ia de mână şi se îndreptă disperată spre Luc. Îşi lăsă cârja să cadă şi se aruncă în braţele lui, agăţându-se de el.

„Ţi-am spus să fugi”, spuse Lila, strângându-l la piept. Mâinile lui tremurau când îi atinse rana de pe faţă.

Lila îi atinse zgârieturile pe care el şi le făcuse pe piept. „Ce ţi-au făcut?”

El doar clătină din cap şi o trase mai aproape, îngropându-şi capul în umărul ei, cu braţele înfăşurate în jurul ei.

Era o intimitate dureroasă. Dacă existaseră vreodată îndoieli cu privire la motivul pentru care Luc se predase, acum dispăruseră cu totul.

Helena simţi o atingere pe cot. Ridică privirea şi o văzu pe Ilva, care îi făcu semn cu capul spre uşă.

Helena se ridică în picioare şi ieşi înainte ca Luc să o observe din nou. Când trecu pe lângă Rhea, îşi întoarse privirea.

Lila fu cea care îl convinge pe Luc să se culce, să-i lase pe Pace şi Elain să-l examineze din nou, să accepte o perfuzie intravenoasă în braţ şi să ia medicamentele necesare pentru a-i scădea febra.

Helena stătea pe un pat de spital în camera principală, cu o perfuzie intravenoasă în braţ, în timp ce Elain îi repara o fractură la stern şi îi aplica un unguent pe vânătaia care îi acoperea aproape tot pieptul, apoi îi trata partea din spate a capului, unde se lovise de peretele din fund.

Nu era prima dată când Helena era rănită de un pacient, dar de data aceasta era diferit.

Luc nu o va ierta niciodată pentru ce i-a făcut lui Soren. L-a distrus.

Perdeaua din jurul patului de spital a foşnit şi Ilva a intrat. Elain a zăbovit până când Ilva a privit-o cu severitate, apoi vindecătoarea a fugit. Helena şi-a închis cămaşa şi nu a ridicat privirea.

„Luăm declaraţii despre ce s-a întâmplat”, spuse Ilva, cu un ton imposibil de descifrat.

Helena stătea amorţită. O vor judeca acum? Sau vor aştepta până după război?

„Ce ai auzit?”, întrebă ea cu voce monotonă.

Ilva îşi curăţă gâtul. „Luc delirează, iar versiunea lui despre evenimente nu este deloc credibilă, având în vedere că nu numai că a fost grav rănit, dar şi puternic sedat. Alister şi Penny au declarat amândoi că Soren Bayard a murit protejându-i. Sebastian

Bayard...” Ilva făcu o pauză. „Sebastian confirmă acest lucru și susține că voi doi ați reușit să-i trageți pe ceilalți în siguranță după ce inundațiile au măturat o mare parte din forțele atacatoare.”

„Și?” întrebă Helena.

„Lucien... a halucinat presupusa reanimare a lui Soren Bayard. Poate că Soren a căzut pentru scurt timp. În confuzia unei bătălii, este imposibil de știut. Ideea este că aceasta a fost o salvare eroică. Principatul a fost salvat, deși prețul a fost mare. Voia lui Sol s-a împlinit.”

Helena știa că ar fi trebuit să fie recunoscătoare, dar știa și că minciuna nu era pentru binele ei. Era totul pentru poveste. Nu conta ce se întâmplase cu adevărat, ci doar ce credeau oamenii.

„Obligațiile jurămintelor lui Soren și Sebastian prevalează asupra oricăror ordine ale Consiliului”, a spus Ilva. „Alister și Penny au ascultat ordinele superiorilor lor direcți. Vei primi o mustrare în dosarul tău militar pentru participarea ta, dar, ca vindecător, nu faci parte din armată. Matias va decide ce fel de mustrare meriți. Până atunci, vei fi suspendată din funcție. Cred că ar fi mai bine să rămâi ascunsă până când povestea oficială va fi circulat.”

Helena s-a întors în camera ei și s-a prăbușit în pat, epuizarea cuprinzând-o ca un val. La început a fost o uitare întunecată, dar apoi peisajul minții ei s-a transformat.

Se scufunda, tot mai jos. Dinți se înfigeau în ea. Mâini o zgâriau, se înfășurau în jurul membrelor ei, sfâșiind-o. Ea continua să lupte. Degete reci îi sfâșiau carnea, înjunghiindu-i oasele. Încerca să lupte. Greutatea o apăsa.

Oasele îi pocneau. Dinții se înfigeau în carnea ei. Tendonul din spatele genunchiului i se rupse. Mâini umede îi găsiră gura, zgâriind-o atât de adânc încât nu putea să muște. Maxilarul îi cedă, rupându-se până când gâtul i se sfâșie. Încă se lupta în timp ce apa îi acoperea capul.

Helena se trezi brusc, gâfâind după aer, cu mâinile strângându-și gâtul deschis.

E doar un vis, doar un vis, încercă să-și spună inimii care bătea cu putere.

Nu era chiar un vis, totuși. Era o amintire. Amintirile postmortale ale lui Soren erau încrustate în conștiința ei ca și cum ar fi fost ale ei. Luminoase și macabre în toate detaliile lor.

Nu știa că necromancia era așa. Că nu va putea niciodată să scape de persoana pe care o readusese la viață. Nu era de mirare că necromanții înnebuneau. Cine putea rămâne sănătos la minte cu mințile morților în interiorul lor?

Locul în care se afla Soren era ca o groapă de vinovăție purulentă. Corpul și mintea ei fuseseră golite, iar acum acolo rămăsese ceva mort și putrezit. Toată lumea vorbea mereu despre blestemul necromanției. O avertizau împotriva ei și a consecințelor sale, dar Helena era atât de convinsă de necesitatea ei și atât de distrasă de consecințele eterne, încât nu se oprise niciodată să se gândească la cele imediate.

Stătea întinsă acolo, simțind încă degetele fantomatice care o sfâșiau; corpul ei era îngrozitor de rece, retrăind apa rece, topită de zăpadă. Trage mai multe pături peste ea, furând lenjeria de pat a Lilei, și se ghemuiește, încercând să adoarmă, să scape de moartea pe care Soren o lăsase în ea. De fiecare dată când închide ochii, ultimele amintiri și senzații ale lui Soren îi trec prin minte.

Nu îi readusese capacitatea de a simți durerea sau emoțiile, dar mintea ei încerca conștiincios să umple acele goluri, senzații fantomatice și teroare trecând prin ea până când mintea ei amenința să se fisureze, împărțindu-se între două realități.

Doar durerea o readuse înapoi în ea însăși. Continuă să-și ciupească pielea, să o zgârie. Nu era suficient de intens. Avea nevoie de ceva mai puternic.

Clipi și se trezi ținând unul dintre cuțitele Lilei, la o secundă distanță de a-l înfige în antebrațul stâng.

Îl aruncă și fugii din cameră, rătăcind pe jumătate orbă prin holurile goale ale Turnului. Era noapte, liniște; aproape toată lumea dormea. Era o liniște înfiorătoare. Era cuprinsă de un fel de manie.

Se împiedică afară, sperând că aerul curat o va ajuta să se concentreze.

Lumithia atârna deasupra capului ei, strălucitoare ca un soare alb în abisul negru.

Ochii Helenei pulsau doar uitându-se la ea. Ascendența întotdeauna punea totul în alertă, dar Helena era deja în alertă. Ascendența o împinsese peste margine.

Închise ochii și se îneca din nou, unghiile lăsând urme pe pielea ei.

Kaine.

Kaine ar ști ce era în neregulă. El ar înțelege. El folosea necromancia; trebuie să știe cum să se ocupe de asta.

Fără să se oprească să se gândească, se îndreptă spre Outpost. Destinația era delirant de urgentă. Curfew-ul urma să înceapă în curând. Trebuia să treacă de punctele de control.

Străzile orașului erau ca niște panglici argintii strălucind sub Ascendența deplină, umbrele ca niște dinți.

Încă puțin, își spunea la fiecare pas. Până când a traversat podul, râul curgând puternic și zgomotos sub ea, clădirea înălțându-se în fața ei.

Abia când a ajuns la trepte s-a oprit să se gândească.

Îi promisese lui Kaine că nu va veni niciodată la Avanspost, decât dacă era o urgență a Rezistenței. El era spion. Era periculos pentru el. Își dăduse cuvântul.

I-ar fi pus în pericol acoperirea, l-ar fi pus în pericol.

Se întoarse.

Fără o destinație, concentrarea ei se destrăma.

Soren. Helena. Soren.

Simți cum îi cedează maxilarul, aer rece și sânge când esofagul i se rupse. Degete care îi scormoneau orbitele. Apă care îi acoperea capul. Se înneca, dar nu putea muri, așa că continua să se înece.

Când și-a recăpătat conștiința, era întinsă pe pământ. Cerul negru, întunecat ca cerneala, se întindea deasupra ei, în timp ce Lumithia se apropia, aducând un frig pătrunzător în rezonanța Helenei.

„Marino, ce ți-ai făcut?"

Abia era conștientă că era ridicată de la pământ. Mâini fierbinți îi atingeau fața și fruntea, alungând frigul sufocant. Se cufundă în căldură.

Deliră. Acum deliră cu adevărat, pentru că Kaine era acolo, cu un câine uriaș cu aripi în spatele lui.

Nu avusese niciodată halucinații, dar, luând în considerare toate circumstanțele, era ciudat de plăcut. Kaine era ca un cuptor, și când se cuibări în brațele lui, cu fața lipită de pieptul lui, abia mai simțea degetele reci și moarte.

„Soren Bayard a murit și eu... eu l-am adus înapoi, dar ceilalți necrothralls l-au sfâșiat în bucăți. Nu pot să nu-mi amintesc cum m-am simțit. Cred că a luat o parte din mine cu el. Cum poți să faci asta iar și iar fără să înnebunești? E așa pentru totdeauna?"

Una dintre mâinile lui îi înclină capul înapoi, ca să-i poată vedea ochii. În lumina lunii, griul strălucea aproape la fel de puternic ca Lumithia, părul lui strălucind în aceeași culoare.

„Ai mai folosit vreodată necromancia?"

Ea a dat din cap.

„Presupun că nimeni nu ți-a spus cum se face, nu-i așa?" El a expirat, apăsând cu dosul degetelor pe fruntea ei. „Ai avut ghinionul să-l cunoști. Vei intra în șoc."

Un râs isteric i-a izbucnit din gură. Desigur că nimeni nu-i spusese cum se practică necromancia.

El o făcu să tacă, trăgând-o înapoi la pieptul lui, alungând senzația de furnicături pe pielea ei, provocată de amintirea degetelor putrezite care se înfigeau în ea. „Ai încercat să-l aduci înapoi, nu-i așa? Idioto. Ești rece ca gheața."

Ea nu se opuse când el o duse pe jumătate în brațe spre câinele lui uriaș.

La o privire mai atentă, nu era un câine, ci un lup cu ochi galbeni strălucitori, de mărimea unui cal de război, cu aripi de mărimea...

Nu știa să existe pe pământ vreo creatură cu aripi atât de mari.

Kaine o împinse în sus și o așeză pe o șa fixată în spatele aripilor, apoi se urcă în spatele ei. Helena închise ochii în timp ce se lăsă pe el, încordându-se la senzația de degete reci ca gheața care îi sfâșiau pielea. Creatura se aplecă, mușchii unduindu-se sub blana groasă. Se simți o clătinare, apoi o smucitură dezgustătoare care aproape o aruncă pe Helena.

Fără avertisment, se aflau în aer.

Vântul îi lovea fața, iar ochii i se întoarseră înapoi. Abia mai era conștientă de ceva, în afară de Kaine din spatele ei și de vântul rece care îi șuiera în urechi.

Apoi alunecă în jos, picioarele îi cedară, iar Kaine o prinse înainte să lovească pământul. Se aflau undeva atât de sus, noaptea era atât de luminoasă, încât putea vedea dincolo de munți. Nu fusese niciodată atât de sus.

Se uită în jur. Era pe un balcon și era singură cu Kaine. Pentru prima dată în ani de zile, simți o distanță față de toate, privind în jos spre Insula de Est, craterizată de ani de război, scăldată în lumina lunii.

Aerul era rarefiat, ca și cum s-ar fi întors în munți, lumea era liniștită, ca într-un vis.

Întinse mâna, lăsând argintul să-i acopere pielea.

„Crezi că asta este ceea ce subconștientul meu crede că vreau?", întrebă ea, privind spre lumina farului Turnului Alchimiei, care strălucea ca un mic soare auriu. „Să fug de război împreună cu tine?"

Expresia lui Kaine era de necitit când o trase înapoi de la balustradă. Era o ușă întunecată, iar el o conduse prin ea într-un hol. După strălucirea argintie a orașului, ochii ei se străduiau să se adapteze.

„Ce vrei?", întrebă el.

Vocea lui părea să vină din întuneric.

Ochii ei ardeau şi ea întinse mâna, simţind peretele sub vârfurile degetelor.

„Nu vreau să fiu mereu singură”, spuse ea. Era mai uşor să fii sincer în întuneric. „Vreau să iubesc pe cineva fără să simt că, dacă află, va ajunge să-l rănesc. Oamenii care mă iubesc mor mereu. Indiferent ce fac, nu e niciodată suficient pentru a-i salva. Trebuie să-i iubesc pe toţi de la distanţă şi mă simt atât de singură.”

Ochii i se înceţoşară, apoi întunericul dispăru, dezvăluind o cameră mare cu un foc aprins. Locul era somptuos. Reşedinţa familiei Holdfast din oraş fusese odată aşa, plină de mobilier aurit care strălucea în lumina focului.

Era elegantă, dar impersonală. Nu era nimic care să facă locul să pară locuit.

Se uită înapoi; Kaine stătea în spatele ei. Hainele lui negre erau conturate de lumina strălucitoare a focului, adăugând o nuanţă de auriu şi roşu aprins aspectului său aproape monocrom. Încă mai avea acea strălucire supranaturală.

„Nu trebuie să fii singură”, spuse el.

Ea privi în jos, dorind să se arunce cu capul înainte în fantezia de a crede asta; să se simtă bine pentru o vreme şi să-şi spună că nu ar face rău.

Dar ştia că era o minciună. Mintea ei nu era niciodată suficient de liniştită încât să-i permită să se bucure de ceva fără să se gândească la consecinţe.

„De ce? Din cauza ta?”, întrebă ea cu amărăciune, îndreptându-se în schimb spre foc şi îngenunchind în faţa lui. Nu putea să creadă că se îneca aici. Scutură din cap. „Nu pot să ţin la tine.”

Pieptul i se strânse, degetele i se încleştară în pumni. „Dacă îmi pasă de tine, nu te voi putea folosi. Şi tu eşti singura mea speranţă de a-i ţine pe toţi ceilalţi în viaţă.”

Se ghemui, privind flăcările dansatoare. Undeva, în avanpost, ea zăcea pe pământ, în stare de şoc, probabil îngheţând până la moarte.

”

Atunci foloseşte-mă”, spuse Kaine. Era chiar lângă ea. O trase aproape şi încercă să o sărute.

Ea se retrase brusc. „Nu! Nu, nu pot.” Scutură din cap. Trezeşte-te, Helena. „Nu vreau să-ţi fac asta. Tu nu meriţi asta. Pot să am grijă de mine.”

El nu o lăsa să plece.

„Nu trebuie să mă respingi pentru a mă proteja”, spuse el cu o voce dură, familiară. „Pot suporta. Poţi înceta să mai fii singură. Nu voi înţelege greşit. Ştiu că vrei doar pe cineva cu care să fii.”

Ea căută o uşă. O scăpare.

El nu o lăsa să plece. „Helena...”

Ea se opri când îi auzi numele.

„Și eu sunt singur”, spuse el.

Un nod îi apăru în gât, inima îi bătea cu putere. „Dar nu vreau să te rănesc, nu meriți...”

El o sărută, înghițindu-i obiecțiile. Ea nu se opuse când el o trase în brațele sale. Căldura focului se estompă până când rămase doar căldura lui, buzele lui calde pe ale ei, mâinile lui care îi mângâiau fața. Apoi simți moliciunea unui pat sub spate, perne și cearșafuri, și îl trase mai aproape, degetele căutând nasturii de la haina lui și desfacându-i, dar el îi prinse mâinile în ale sale, ținându-le captive la pieptul lui, și se retrase. Îi înclină fața spre lumină.

Ea îl privi amețită, în timp ce el îi apăsă dosul mâinii pe frunte și o înveli ca și cum ar fi fost bolnavă și ar fi avut nevoie de îngrijire.

Când ea încercă să se ridice, el se așeză lângă ea și o lăsă să se ghemuiască lângă el, cu fața ascunsă în pieptul lui.

„Necromancia nu readuce pe cineva la viață...”, spuse el, „dar asta poate fi greu de reținut în momentul respectiv. Când este vorba de cineva pe care îl cunoști, când simți amploarea pierderii, este instinctiv să crezi că readucerea lui la viață costă atât de mult.

Ceea ce ai făcut cu Bayard a fost să pui o parte din tine în reanimarea lui. În alte circumstanțe, ai fi putut inversa procesul, să te detașezi, dar el a luat totul cu el când a fost distrus.”

A urmat o pauză.

„Îți vei reveni, dar va rămâne o cicatrice. Trebuie doar să rămâi cu picioarele pe pământ până când mintea ta va învăța să nu se mai gândească la asta. Din fericire pentru tine, animanța ar trebui să te ajute în acest sens.”

„Ți s-a întâmplat vreodată asta?”

El a tăcut un minut. „Ceva similar, odată, dar a fost cu mult timp în urmă.”

Helena s-a apropiat mai mult de el, ascultându-i bătăile inimii.

Era viu. Ea îl ținuse în viață. I-a găsit mâna, a tras-o lângă bărbia ei, ținând-o cu ambele mâini, urmărind conturul articulațiilor lui, împletindu-și degetele cu ale lui. Doar ținându-l.

Ridică capul să-l privească.

El nu se mişcă, nici măcar când ea îi dădu drumul mâinii pentru a-i atinge faţa. Sau când se apropie suficient pentru a-şi atinge buzele de obrazul lui. Degetele ei îi urmăriră pomeţii, iar ea îi sărută tâmpla şi fruntea. Apoi, ezitantă, îl trase mai aproape şi îl sărută pe buze.

Era fierbinte la atingere.

Ea îl sărută încet, până când braţele lui o cuprinseră şi el îi răspunse la sărut.

Ea nu ştia dacă ceea ce făcea era să se agaţe sau să renunţe.

Primul lucru pe care degetele lui îl găsiră fură agrafele din părul ei. Împletiturile îi căzură pe spate, iar degetele lui le pieptănară până când părul ei rămase liber. Mâna lui se încurcă în părul ei în timp ce o sărută din nou.

Săruturile erau lente. Nu erau fierbinţi, grăbite sau vinovate, dar erau totuşi disperate, pentru că el o făcea mereu să se simtă disperată.

Ea îl sărută aşa cum îşi dorise. Aşa cum îşi dorise în secret să poată.

Putea avea asta.

O singură dată.

Ea scoase un suspin încet. El se opri, dar ea îl ţinu strâns, fără să-i dea drumul.

„Aşa... aşa am vrut să fie", a recunoscut ea. „Cu tine. Am vrut să fie aşa cu tine."

El a rămas nemişcat.

„Îmi pare rău. Îmi pare rău că nu a fost aşa", a spus el în cele din urmă, trăgând-o mai aproape.

Oare fusese vreodată aşa? Uneori se întreba cât din amintirea ei beată despre sărutul cu el era reală. Sau dacă inventase toată intimitatea aceea pentru a o retrăi atunci când viaţa ei părea prea lipsită de tandreţe.

„Nu contează", spuse ea, sprijinindu-şi capul pe umărul lui.

„Ba da, contează. Lasă-mă să-ţi ofer asta acum." El îi apropie faţa de a lui şi o sărută. Încet şi intens.

Ca o stea, era strălucitor şi rece ca gheaţa de la distanţă, dar când distanţa era mică, căldura lui era nesfârşită.

Buzele lui nu se despărţiră de ale ei, în timp ce mâinile lui găsiră nasturii de la cămaşa şi lenjeria ei, desfăcându-i încet de data aceasta. Ţesătura îi mângâia pielea, în timp ce degetele lui îi urmau coloana vertebrală. Gura lui a urmat curba claviculelor ei, degetele ei trăgând capul ei înapoi, astfel încât el să poată gusta adâncitura gâtului ei.

Ea s-a chinuit cu hainele lui. Degetele ei erau nesigure, dar de data aceasta nu se grăbea. A reuşit să descheie nasturii unul câte unul.

El era incredibil de blând. Atingerea lui era uşoară, şi totuşi o făcea să se simtă ca şi cum o flacără ar fi fost aprinsă în interiorul ei, o dorinţă care o făcea să sufere.

Nu era prea repede, nici prea mult înainte ca ea să fie pregătită. El mergea încet, aşa cum voia ea.

Când a pătruns în ea, ochii lui erau aţintiţi asupra feţei ei. „E bine aşa? Îţi place?"

Ea a răsuflat şi a dat din cap. Pentru că de data asta era bine.

„E bine. Nu te opri", spuse ea, apucându-l de umeri şi trăgându-l mai aproape. Putea simţi cicatricile sub degetele ei. Nu ştia cum putea fi atât de calm cu toată puterea aceea care zumzăia sub pielea lui.

Antebraţele lui erau în jurul capului ei, ca şi cum ar fi încadrat-o, degetele lui împletite în părul ei. Când a început să se mişte, şi-a lipit fruntea de a ei, respiraţiile lor amestecându-se.

Când a sărutat-o, a simţit că era începutul a ceva care putea fi etern.

S-a întâmplat atât de treptat, încât aproape uitase că era mai mult de atât. Ar fi putut rămâne aşa, pierduţi unul în celălalt, şi ar fi fost mai mult decât suficient. Ea respira pe gâtul lui, gustându-i pielea cu vârful limbii, memorându-i mirosul, senzaţia pe care i-o dădea în braţe.

Lumea din jurul lor încetase să mai existe. El ştia cum să-şi treacă degetele peste pielea ei, astfel încât ea să gâfâie, să o sărute astfel încât picioarele ei să se înfăşoare strâns în jurul şoldurilor lui şi să se mişte atât de încet încât, la început, ea nu observă tensiunea care se acumula în interiorul ei. Acea foame ascunsă.

Dar, desigur, era mai mult de atât, iar Kaine căuta asta. Toată atenţia lui meticuloasă la momentul în care respiraţia ei se oprea, la unghiul în care şoldurile ei se ridicau în răspuns, la momentul în care îşi prindea buza între dinţi pentru a reţine un geamăt scăzut, corpul tremurând. El le-a împletit degetele şi a observat când ea l-a strâns, strângând atât de tare încât unghiile ei i-au muşcat articulaţiile, respiraţia devenind scurtă.

Ritmul, frecarea şi contactul au crescut, transformându-se în ceva mai mare şi mai profund decât confortul.

Când el îşi strecură mâna între picioarele ei, ea se retrase instantaneu. Confortul dispăru. Ea se răci complet, încercând să se răsucească, dorind să scape, întorcând faţa.

„Nu.” Ea încercă să nu intre în panică, dar totul era o greşeală. „Nu, nu face asta.”

El îşi retrase mâna şi îi cuprinse faţa, sărutând-o. „Tu primeşti partea asta. E a ta.”

Ea a dat din cap. „Nu. Nu este.” S-a retras, cu bărbia în jos, vorbind repede. „Când am devenit vindecătoare, a trebuit să promit că nu voi face niciodată... Am depus jurământul... şi... şi apoi ai spus... despre Luc, dacă el ştia. Nu pot să nu mă gândesc la asta. Că... că sunt o curvă...”

Vocea i s-a stins.

„Îmi pare rău.” Mâna lui, încă împletită cu a ei, se strânse. „Îmi pare atât de rău. Ţi-am distrus atât de mult din asta. Aşa trebuie să fie. Lasă-mă să-ţi dau asta acum.”

Ea nu se mişcă, inima îi bătea cu putere în piept.

„Te rog, Helena.”

Ea dădu din cap foarte uşor.

„Închide ochii.” Respiraţia lui îi şopti pe obraz.

Ea închise ochii în timp ce el o sărută.

Fără să poată vedea, se concentră pe senzaţii, pe senzaţia corpului lui lipit de al ei. Pe mişcarea aerului pe pielea ei. Când buzele lui îi atinseră pulsul de la gât, ea gemu. Palma lui îi cuprinse sânul, mângâindu-l în timp ce începea să se mişte.

O sărută în timp ce îşi strecură din nou mâna între corpurile lor, adâncind sărutul până când maxilarul ei se relaxă, gura i se deschise şi plăcerea o inundă, atât de intensă încât coloana vertebrală i se arcuie. Ea scoase un suspin sacadat pe buzele lui.

Era înfierbântată, focul se aprindea, creştea, se răspândea de-a lungul nervilor, prin braţe şi picioare, până când degetele i se răsuceau, încurcându-se în cearşafuri. De fiecare dată când el se mişca sau buzele lui găseau un nou loc sensibil, tensiunea creştea în ea, treptat, până când era pe punctul de a se rupe.

Respiraţia i se opri în plămâni în timp ce se lupta, încercând să se stăpânească, copleşită de teroarea că se va destrăma. Nu putea.

Dacă se destrăma, nu ar mai fi fost nimeni să adune bucăţile.

„Nu pot...”, şopti ea în cele din urmă.

„Helena.” Buzele lui Kaine îi mângâiară obrazul şi tâmpla, respiraţia lui era sacadată.

„Ai dreptul la asta. Ai voie să simţi lucruri plăcute. Nu fi singură. Trăieşte asta împreună cu mine.”

El îi ridică piciorul cu un braţ, adâncind şi schimbând unghiul, crescând tensiunea şi strângându-le corpurile unul de altul, sărutând-o.

Ochii ei se deschiseră brusc.

Ea îl privi în timp ce întreaga ei lume se spărgea în cioburi argintii.

„Oh, zeilor...” Ea a şoptit cuvintele. Unghiile ei s-au înfipt în braţele lui. „Oh... oh... oh...”

Ea s-a destrămat sub el, iar el a urmărit fiecare moment.

În timp ce ea zăcea gâfâind, încercând să-şi recapete respiraţia, el îşi mări viteza. O strânse mai aproape, mai tare, expresia lui devenind tensionată. Când ajunse la orgasm, masca îi căzu. Se uită în ochii ei pentru o clipă înainte să-şi îngroape faţa în umărul ei, iar ea văzu toată durerea din sufletul lui.

După aceea, o ţinu strâns în braţe, fără să-i dea drumul.

Ea ridică privirea. El o privea, cu o expresie distantă, ascunzându-şi cu grijă emoţiile.

Ea a întins mâna şi i-a mângâiat obrazul cu degetul, căutând vreo urmă din băiatul care o întâmpinase prima dată la Outpost, dar mai rămăsese atât de puţin din el. Chiar şi părul lui era acum complet argintiu.

„Cred că aproape te-am memorat”, a spus ea. „Mai ales ochii tăi. Cred că am învăţat să-i citesc mai întâi.”

Colţul gurii lui s-a crispat şi el i-a prins mâna, ţinând-o pe pieptul lui.

„Şi eu ţi le-am memorat pe ale tale”, spuse el după o clipă, apoi suspină, privind în altă parte. „Ar fi trebuit să ştiu... în clipa în care te-am privit în ochi, ar fi trebuit să ştiu că nu voi câştiga niciodată împotriva ta.”

Ea zâmbi uşor, luptându-se să rămână trează, temându-se că totul se va estompa dacă va adormi. „Întotdeauna am crezut că ochii mei sunt cea mai frumoasă trăsătură a mea.”

„Una dintre ele”, spuse el încet.

CAPITOLUL 52

Aprilis 1787

CÂND HELENA SE TREZI, SE GĂSI într-un pat mare, într-o cameră mare, iar prin ferestre se vedeau Munţii Novis, înconjuraţi de un răsărit auriu.

Era încurcată în cearşafurile parfumate cu ienupăr şi înfăşurată în braţele lui Kaine, şi nu-şi amintea cum ajunsese acolo.

Se uită din nou în jurul camerei. Din unghiul oraşului, îşi dădu seama că se afla pe Insula de Vest. Probabil într-unul dintre turnurile atât de imense încât adesea dispăreau în nori.

Întotdeauna îşi imaginase că Kaine locuia într-o proprietate sau într-una dintre casele vechi din oraş. De ce ar fi fost într-un loc ca acesta?

El zăcea, cu braţele înfăşurate posesiv în jurul ei, ca şi cum ar fi vrut să o împiedice să fie furată, cu trăsăturile relaxate în somn. Ea îl studiă.

Ce făcuse?

Kaine Ferron era un dragon, ca şi familia lui înaintea lui. Posesiv până la autodistrugere. Izolată şi mortală, iar acum el o ţinea în braţe ca şi cum ar fi fost a lui. Tentaţia de a ceda, de a-l lăsa să o aibă şi de a-l iubi pentru asta o îngrozea.

Nevoia ei de a iubi oamenii şi dorinţa disperată ca ei să o iubească înapoi – renunţase la asta, o încuiase şi o îngropase, lăsând locul ei recei logicii, realismului şi alegerilor necesare ale războiului. Asta nu putea duce decât la ruină.

Trebuia să plece înainte să se trezească el.

Încercă să se strecoare afară, aşa cum făcuse şi înainte, dar de data aceasta el deschise brusc ochii. O trase imediat înapoi, dar apoi observă expresia ei îngrozită.

Ochii lui clipiră şi o lăsă să plece.

Ea rămase nemişcată.

Frica şi furia pe care el le inspirase cu un an în urmă dispăruseră aproape complet. Pericolul era încă prezent, mai evident acum că ea văzuse cât de letal era el. Totuşi, cumva, faptul că ştia asta o făcea să se teamă mai puţin. Acum ştia cât de mult se abţinea el. În ciuda tuturor realizărilor sale, acesta era Kaine Ferron, care se abţinea.

„A fost o greşeală", spuse ea. „Nu ar fi trebuit să vin aici."

Gâtul lui se încreţi când îşi întoarse privirea.

„Nu-ţi face griji", spuse el încet. „Asta nu-ţi va complica viaţa. Voiai să fii cu cineva, iar eu eram disponibil. Ştiu că nu a însemnat nimic."

Helena îşi ţinu respiraţia şi înghiţi în sec. El nu era doar cineva. Pentru ea, el era...

Asta era greșeala, ceea ce o speria atât de tare.

Înainte să apuce să inventeze o minciună, ceva trebuie să i se fi citit pe chip. Ochii ei o trădeau mereu.

Pentru că expresia lui era retrasă, iar apoi, într-o clipă, triumful i-a strălucit pe chip și a întins mâna din nou spre ea. Foamea și căldura au sfâșiat aerul ca un fulger.

Înainte să apuce să fugă, el o trase înapoi spre el și buzele lui o găsiră pe ale ei, iar toate temerile, vinovăția și hotărârea ei se pierdură. Tot ce putea să gândească era cât de mult își dorea să fie acolo, să fie atinsă de el. El era foc, iar ea era deja consumată.

„Ești a mea", îi spuse el pe buze, degetele lui alunecând de-a lungul gâtului ei, încurcându-se în părul ei, ținând-o strâns în timp ce o trăgea mai aproape.

Nu era ca noaptea precedentă. Nu era confort. Era revendicare.

Gura lui era fierbinte pe buzele ei, dinții lui mușcându-i posesiv maxilarul și gâtul, peste umeri. Ea își încurcă degetele în părul lui, arcuindu-se la atingerea lui. Încercă să nu plângă de cât de disperat îl dorea și de cât de recunoscătoare era că nu trebuia să ceară. El o trase mai aproape, brațele lui înfășurându-se în jurul ei, în timp ce se alinia și se afunda în ea cu o împingere puternică, respirația lui arzând-o pe gât.

Era exigent. Hotărât să-i dovedească că acolo era locul ei, să se asigure că nu putea nega niciodată ceea ce o făcea să simtă.

Ea putea simți rezonanța lui de-a lungul nervilor ei. El nu făcea niciun efort să ascundă modul în care se armoniza cu ea, copleșind-o cu senzații și plăcere, toate odată.

În momentul în care controlul lui a scăzut și expresia lui a fost din nou dezvăluită, nu mai era nici o durere; era posesiv și triumfător.

El o trase aproape, strângând-o la pieptul lui. „Ești a mea. Mi-ai jurat credință. Acum și după război. O să am grijă de tine. Nu o să las pe nimeni să-ți facă rău. Nu trebuie să fii singură. Pentru că ești a mea."

Helena știa că ar trebui să plece, dar se pierduse acolo.

Era prinsă în îmbrățișarea periculoasă a lui Kaine Ferron și se simțea ca acasă.

A adormit în brațele lui, aproape moartă pentru lume, trezindu-se doar pentru scurt timp când degetele lui i-au mângâiat umărul. A ridicat privirea și l-a văzut uitându-se la ea, cu ochii întunecați.

S-a arcuit la atingerea lui și i-a sărutat inima. El îi luă mâna, iar ea îi simți rezonanța în degete în timp ce adormea.

Când se trezi din nou, era aproape seară, iar munţii se înroşiseră în lumina apusului, auriiţi de un roşu aprins pe măsură ce Sol începea să coboare.

Kaine era îmbrăcat, dar stătea lângă ea, privind-o cum dormea, cu degetele ei împletite în ale lui, ca şi cum nu ar fi avut altceva de făcut.

„Cum de eşti aici?", întrebă ea, ameţită de oboseală. Se simţea cumva mai obosită ca niciodată, ca şi cum corpul ei îşi amintea în sfârşit cum să doarmă şi acum intenţiona să recupereze toţi anii de privare.

El ridică o sprânceană. „Locuiesc aici. Credeai că reşedinţa mea principală era camera de panică din avanpost?"

Ea scutură din cap, rostogolindu-se pe spate. Mâinile ei nu mai dureau deloc. „ Nu, dar cum poţi să petreci o zi întreagă în pat cu mine? Nu eşti general sau ceva de genul ăsta? Nu ai şedinţe sau crime de comis?"

În loc să răspundă, se aplecă peste ea până când ea se întinse sub el. Braţele lui mai lungi îi imobilizară mâinile deasupra capului şi o sărută.

„Nu sunt de serviciu", spuse el în cele din urmă, când ea rămase fără suflare. „Un concept cu care mă tem că nimeni nu te-a familiarizat vreodată."

Ea a dat din ochi. „Dar de ce locuieşti aici? Credeam că familiile vechi au proprietăţi."

El a dat drumul şi s-a ridicat, privind peisajul. „Mama mea a fost torturată la conacul nostru de la ţară, iar tot personalul a fost ucis. Ne-am mutat în reşedinţa din oraş, şi acolo a murit. Voiam să plec în altă parte, departe de toate astea."

Helena se ridică în şezut.

„Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te întreb, pur şi simplu nu mi te-am imaginat niciodată atât de sus", spuse ea, întinzând mâna şi aşezând-o pe obrazul lui. El îşi lăsă capul pe palma ei şi închise ochii pentru o clipă, şuviţele de păr căzându-i pe degetele ei.

Apoi îşi ridică brusc capul. „Păi, e mai mult o chestiune practică. Amaris zboară mai bine de pe acoperiş. Acum se descurcă mai bine, dar înainte îi era greu să se ridice în aer."

„Amaris?", repetă Helena încet.

„Chimera. Ai văzut-o aseară."

Ea clipi, amintindu-şi de un lup cu aripi, incredibil de mare. „Credeam că... am halucinat."

El o privi. „Ţi-am spus că o să-mi iau o himeră."

„Da, dar am presupus că era ceva mai mic şi tu nu ai mai menţionat-o. Am presupus că murise."

El ridică din umeri. „Păi, la început era mică. Avea cam dimensiunea unui mânzul când a sosit."

„Ce este?"

„Bennet nu este deschis în privinţa acestor lucruri. O mulţime de lup nordic şi un fel de destrier. Nu știu de unde a luat aripile, totuși."

„Și este... blândă?"

El clătină din cap. „Nu. Doar îmi este atașată, dar ar trebui să o cunoști. Am vrut să ți-o prezint, dar nu am găsit momentul potrivit. Haide."

Helena nu se mişcă, neavând chef să plece încă. Totul era atât de diferit între ei acum. Tensiunea şi precauţia dispăruseră în sfârşit.

Nu-l cunoscuse niciodată în afara acelui context, nici măcar când erau copii.

Izolat de restul lumii, simţea că îl putea vedea în sfârşit aşa cum era, şi nu doar prin prisma intereselor Flăcării Eterne.

Privind în jur în camerele impersonale, le putea vedea aşa cum erau, un loc în care să existe. Nu era niciun obiect cu semnificaţie personală. Temporar. Fără angajamente.

„Când ți-ai dat seama că nu știam că trebuia să mori?", întrebă ea, în loc să se ridice.

El expiră lung. „Prima dată când ai ajuns la Outpost. Am putut să-mi dau seama după felul în care te uitai, că credeai că era pentru totdeauna."

Gâtul i se strânse.

El îşi întoarse privirea. „La început a fost... amuzant. Am tot aşteptat să-ţi dai seama."

Căldura i se răspândi pe ceafă.

„Am crezut că, atunci când ți-am spus că ar fi trebuit să știi despre pedeapsa mea, îți vei da seama că era o înscenare, dar nu ai făcut-o. Atunci am presupus că ți s-ar fi explicat până seara sau a doua zi, dar tu ai continuat să te întorci. Mi-am dat seama că trebuie să fie altceva ce voiau, dar era clar că nu aveau de gând să-ți spună. Aproape că ți-am spus, de câteva ori, dar..." Suflă. „Cred că mi-a plăcut felul în care voiai să mă salvezi."

Ea dădu încet din cap, cu degetele alergând de-a lungul cusăturii cearşafului de in. „Crowther vorbea atât de mult despre termenul lung şi despre a se asigura că nu-ți

pierzi interesul, şi despre cum trebuia să păstrez secretul, ca nimeni să nu afle. Credeam că au încredere în mine." Tăcu pentru o clipă. „Ilva mi-a spus chiar înainte de solstiţiu. Probabil ţi-ai dat seama."

Ea interpretă tăcerea lui ca pe o confirmare.

Se făcu o pauză, în timp ce ea îşi aminti ceva. „Kaine, nu cred că tatăl tău e mort."

Kaine o privi cu asprime. „Ce?"

„Când l-am salvat pe Luc, era un lich. I-a spus lui Sebastian că era Atreus. Păzea uşa camerei în care se afla Luc."

„Nu", spuse Kaine, cu vocea tremurândă. „Nu. A murit. Dacă ar mai fi fost în viaţă, s-ar fi întors. Pentru mama mea. "

Pupilele lui se micşoraseră până deveniseră nişte puncte negre ascuţite, negarea fiind evidentă.

„Era un lich", spuse ea cât se putea de blând. „Ar fi vrut el ca ea să-l vadă aşa?"

Încercă de câteva ori să protesteze, dar se opri. „Ce s-a întâmplat?"

„Soren şi Sebastian l-au ucis. Se afla între noi şi Luc. Nu am avut timp să găsim talismanul, totuşi. Nu ştiai că era nemuritor?"

El clătină din cap. „Credeam că a fost arestat înainte să înceapă toate astea." Inspiră dispreţuitor, expresia lui devenind amară. „Deci, în final, nici măcar nu a reuşit să moară pentru ea."

„Mama ta?"

El încuviinţă încet. „Totul a fost din cauza ei. Ştiu ce spuneau oamenii despre ei, despre motivul pentru care s-a căsătorit cu ea, dar el... o adora. Ea era însăşi viaţa pentru el. Când m-am născut şi ea era bolnavă, el a devenit obsedat să o ţină sănătoasă, nepermiţând vizitatori sau orice potenţială boală în preajma ei. Morrough susţinea că o poate vindeca, că ea va trăi veşnic."

„Probabil că nu ştie ce s-a întâmplat după ce a fost arestat", spuse Helena.

În ochii lui Kaine se citea o expresie tensionată. „Probabil că nu."

„Dacă ar şti, crezi că...?"

Kaine clătină din cap. „Sunt sigur că m-ar învinovăţi pe mine. Aşa a făcut întotdeauna." Se lăsă o pauză, iar el se uită la ea. „Apropo de moarte, sau mai degrabă de faptul că nu mor... ţi-ar displăcea să-mi spui de ce nu am murit?"

Helena se trezi brusc fascinată de numărul de fire al cearşafurilor.

„A fost un experiment eşuat. Bennet a petrecut săptămâni întregi încercând să-l vindece, iar tot ce a făcut a înrăutăţit situaţia. Când în cele din urmă a fost considerat un eşec, a încercat să-mi distrugă corpul, dar matricea consuma atât de multă energie din talisman, încât nu a putut să-l atingă. A presupus că, în cele din urmă, energia se va epuiza sau corpul meu se va incinera în jurul ei, aşa că m-au trimis acasă, pentru că nu voiau ca eventualele consecinţe să contamineze noul laborator.

„De la recuperarea mea miraculoasă, Bennet a încercat să repete experimentul. Toţi subiecţii au murit, încet şi în mod teribil, iar Bennet nu găseşte nicio explicaţie pentru faptul că numai eu am supravieţuit. Tu eşti singura persoană care nu a pus niciodată la îndoială supravieţuirea mea şi aş vrea să ştiu de ce."

A urmat o pauză lungă. Helena şi-a curăţat gâtul. „Aveam amuleta familiei Holdfast. O relicvă sfântă, s-ar putea spune. Ilva mi-a dat-o când am devenit vindecătoare şi m-a ajutat."

„Te-a ajutat?" Scepticismul din vocea lui era evident.

„Puteam să lucrez mai mult timp." Ea îi evită privirea. „Nu oboseam şi nu mă epuizam când o aveam. Când ai fost rănit, starea ta se deteriorase atât de mult încât matricea consuma mai multă energie şi resurse decât aveai tu. M-am gândit că, din moment ce m-a ajutat pe mine, poate ar funcţiona şi pentru tine, dându-ţi suficientă putere pentru a te recupera."

El ridică sprâncenele. „Ce fel de relicvă ar avea puterea să facă asta?"

Ea tuşi. Probabil ar fi trebuit să mintă, având în vedere că a spune adevărul era posibil să fie trădare.

Dar nu se putea gândi la o minciună pe care să o spună. Oricum, deja comisese trădare.

„Piatra Cerurilor", spuse ea. „Nu ştiam că asta era şi nu este chiar ceea ce spuneau poveştile.

Era ceva creat de Necromant, dar Orion a ajuns în posesia ei, iar oamenii au presupus că era un dar din cer."

„Şi ţi-au dat-o ţie?" Kaine strânse ochii.

„Se pare că... m-a ales pe mine. Nu funcţionează pentru majoritatea oamenilor."

Kaine îşi puse mâinile în şolduri. „Şi aşa m-ai vindecat?"

Ea dădu din cap cu hotărâre. „Aşa te-am vindecat."

El a tăcut mult timp. Ea nu-i putea citi expresia feţei, nu-şi dădea seama dacă o credea.

„Unde este acum?”

„A dispărut”, a spus ea, evitându-i privirea. „Acum nu mai este.”

El a suspinat. „Păi, cred că e normal să nu te lase să-l păstrezi, dacă eu sunt cel pe care l-ai folosit.”

Ea forță un zâmbet autoironic. Probabil era mai bine că el gândea așa. „Ilva nu era mulțumită.”

„Îmi imaginez. Au mai fost și alte repercusiuni?”

„Păi, trebuia să...” Înghiți în sec. „... să te omor, dar am scăpat de asta. Așa că presupun că totul s-a rezolvat până la urmă.”

Ea reuși să zâmbească din nou, dar el nu-i răspunse.

Expresia lui devenise rece și goală. „Asta e ideea ta despre cum s-au rezolvat lucrurile?”

Fața ei se întristă și, la fel de brusc, totul reveni: realitatea a tot ce exista între ei. Că el ar fi preferat să-l omoare; că asta era ceea ce voia. În schimb, ea stătea pe patul lui, zâmbind la felul în care totul se rezolvase atât de bine pentru toți ceilalți, acum că îl ținea în lesă.

„Nu, nu, bineînțeles că nu. Îmi pare rău.”

Ea se retrase, întorcându-se, încercând să-și găsească hainele.

„Ce faci?” Kaine se aplecă în față și o prinse de gleznă înainte ca ea să ajungă la jumătatea patului.

„Cred că ar trebui să plec acum”, murmură ea, cu gâtul încleștat, încercând să se elibereze.

„De ce?”

Inima îi bătea cu putere. „Știu că nu ai vrut nimic din toate astea; nu am vrut să mă comport de parcă totul ar fi fost în regulă.”

Expresia lui se întări și o trase înapoi pe pat.

Ea încercă disperată să se elibereze. „Pot măcar să mă îmbrac înainte să te enervezi? Te rog.”

El o privi fix. „Nu vorbeam despre mine. Vorbeam despre tine.”

„Despre mine?” Era atât de confuză încât încetă să se mai zbată.

„Da. Despre tine. Rezistența s-a agățat de tine ca un parazit, iar tu crezi că totul a ieșit bine pentru că sunt suficient de buni să te țină în viață în timp ce te mănâncă?”

„Nu e așa”, spuse ea ascuțit.

„Șase ani într-un spital de război. Câți oameni ai salvat pentru ei? Mă îndoiesc că știi. Dar a fost asta suficient pentru ei? Nu. În momentul în care a apărut un alt avantaj de câștigat, te-au vândut pentru porturi. Am văzut cai de muncă tratați mai bine; te-ar fi transformat în clei odată ce nu mai erai bună la nimic altceva." El râse disprețuitor.

„Dar presupun că așa a fost întotdeauna. Doar armăsarii de război, precum Bayard, sunt retrasi la țară." „Taci", spuse ea, lovind cu putere și eliberându-se. Fața îi era înroșită de furie. „Crezi că nu știu că sunt dispensabilă? Când tu consideri potrivit să-mi reamintești asta la fiecare pas? Ei bine,

nu ai niciun drept să fii supărat pentru asta, când ești la fel de vinovat ca și ei. Știai ce se întâmplă, iar eu nu, și totuși ai ales să fii la fel de crud. Cel puțin Ilva și Crowther m-au manipulat dintr-un motiv." Ea își îndreptă privirea în altă parte. „Când ai fost tu vreodată atât de bun?"

El tăcu. Ea își îndreptă privirea în altă parte.

„Îmi pare rău", spuse el după o clipă.

Ea râse fără veselie. „Da, ți-ai cerut scuze și înainte, dar nu te schimbi, așa că nu înseamnă nimic."

„Ai dreptate."

Se așeză pe marginea patului și își ascunse fața în mâini. „Îmi pare rău și pentru asta. N-am vrut niciodată să se ajungă atât de departe. Știam misiunea cu care fuseserai trimisă și eram sigur că voi fi imun, dar când mi-am dat seama că totul era real pentru tine – când a funcționat și m-am trezit căzând în capcana pe care o alesesem – am făcut tot ce era necesar ca să te opresc. Nu mi-a trecut prin cap că nu-ți vor spune."

Ea își mușcă interiorul buzei. „Au crezut că așa voi fi mai convingător. "

El dădu încet din cap. „Credeam că dacă voi fi suficient de crud, vei renunța. Că ai avea o limită și că, odată ce o voi găsi, te vei opri – nu vei mai căuta modalități de a mă surprinde emoțional." El oftă ușor. „Am așteptat atât de mult să fiu trădat, încât nu am vrut să-mi pese când s-a întâmplat. Am încercat să te rănesc, dar îmi pare foarte rău că am făcut-o."

Ea privi spre orizont, scuturând încet din cap. „Nu știu de ce am continuat să încerc. Aveai momente în care puteam vedea cât de puțin din tine era real. Când uita să te prefaci, păreai întotdeauna atât de singur. Și eu eram singură." Se uită la

cicatricea din palma ei. „Obișnuiam să cred că eram opuși unul altuia. Acum...” Se uită la el și întinse mâna. „... nu pot să nu simt că suntem în mare parte la fel.”

Își împletise degetele cu ale ei și o trase aproape, iar de data aceasta ea îl lăsă să o ia în brațe, cu fața îngropată în curba gâtului ei.

Viața nu era rece.

Apoi se îndepărtă suficient cât să o poată privi. Ea urmărea mișcarea ochilor lui, care o absorbeau bucată cu bucată, de parcă nu voia să piardă niciun detaliu.

Mâinile lui îi cuprinseră gâtul, calde și posesive, degetul mare acoperind cicatricea de sub maxilar, în timp ce el o sărută între ochi. „Ești o persoană mult mai bună decât mine. Lumea asta nu te merită deloc.”

Ea clătină din cap. „Aș putea supraviețui fără să ajung atât de departe cât ai ajuns tu. Asta nu mă face mai bună.”

„Tu ții oamenii în viață. Îi atingi și instinctul tău este să-i salvezi, indiferent cine sunt sau ce ți-au făcut. Asta nu este o trăsătură pe care o împărtășim. Este mult mai dificil decât să calculezi toate modalitățile de a ucide pe cineva. Și te costă mai mult.”

Frunțile lor se atinseră, iar ea închise ochii. Era ca și cum sufletele lor se atingeau, de asemenea.

Voia să-și petreacă viața pierdută în acel moment, dar era plecată de o zi și nimeni nu știa unde se afla. Nu putea rămâne.

„Trebuie să mă întorc.”

El nu-i dădu drumul. „Ar trebui să mănânci.”

„Trebuie să plec”, spuse ea ferm, încercând să se ridice.

„Fă o baie”, îi spuse el, apucând-o de talie. „Voi comanda ceva să-ți aducă. Orice vrei.”

„Kaine.” Ea îi îndepărtă mâinile. „Nu mă poți ține aici. Trebuie să plec.”

Expresia lui se schimbă, suficient cât să dezvăluie o urmă de posesivitate, ceva lacom și disperat. Apoi dispăru și el o lăsă să se ridice, resemnarea cuprinzându-i chipul.

Ea întinse mâna, degetele ei mângâindu-i părul. „Nu-ți face griji. Mă voi întoarce întotdeauna la tine.”

CAPITOLUL 53
Aprilis 1787

CHIMERA LUI KAINE ERA CUMVA CHIAR MAI MARE CÂND era lucidă. Când Helena era îmbrăcată şi gata de plecare, în loc să o strecoare prin oraş, Kaine o conduse pe acoperişul înalt şi deschis. Creatura stătea în picioare, întinzându-se şi căscând, arătând colţi mai lungi decât degetele Helenei, cu aripile întinse atât de larg încât aproape acopereau acoperişul.

Chimera se îndreptă rigid spre Kaine, ochii galbeni înfiorători urmărind-o pe Helena, albul ochilor vizibil, botul strâmb în semn de avertisment.

„Fii cuminte, Amaris", spuse Kaine mustrător, scărpinând chimera după urechi.

Amaris lăsă capul în jos, cu buza încă strâmbă până la gingii, ochii fixaţi pe Helena. Era mai bine că Helena delira în noaptea precedentă; nu s-ar fi urcat niciodată pe animalul acela dacă ar fi ştiut că era real.

Kaine mângâie monstrul lup şi apoi îngenunche, trecând cu mâinile în sus şi în jos pe un picior din faţă. Helena putea vedea forma de cal a piciorului, dar acesta se termina cu o labă cu gheare uriaşe, asemănătoare cu cele ale unui vultur.

Ea se retrase, lăsând mai mult spaţiu. În ciuda dorinţei lui Kaine ca toţi să fie prieteni, era evident că Amaris nu-l plăcea pe nimeni în afară de el.

„Nu mârâie la tine", spuse Kaine înainte ca Helena să mai facă un pas înapoi. „Bennet a asamblat greşit picioarele când a creat-o. De fiecare dată când creşte, nervii se întind şi trebuie să îi repar."

„Ce vrei să spui?" Helena privea. Îşi dădu seama că el îşi folosea rezonanţa în timp ce degetele îi mângâiau lungimea piciorului din faţă.

„Bennet se preocupă doar de aspectul estetic când vine vorba de himere. El forţează lucrurile să se potrivească chiar şi atunci când nu ar trebui. Motivul pentru care himerele sunt atât de periculoase este că toate sunt înnebunite de durere. De obicei, mor din cauza stresului. Când a sosit Amaris, m-a muşcat de vreo cincizeci de ori în prima săptămână. Poate îţi aminteşti că spatele meu era încă în stare proastă la momentul respectiv. Aproape că i-am rupt gâtul după a zecea oară, dar m-am gândit că, dacă eu simt atâta durere încât aş vrea să muşc pe cineva, de ce ar fi diferit pentru ea? Atunci era ca un căţeluş, dar avea picioare ca un mânz. Se împiedica constant şi îşi rupea aripile." El s-a uitat înapoi la Helena. „ Aveam o idee despre capacitatea de îmblânzire a analgezicelor şi tu ai menţionat cât de defectuoase erau transmutările, aşa că am încercat să repar ce puteam. Odată ce şi-a dat seama că nu eram acolo să-i fac rău, a încetat să mai muşte."

S-a îndreptat şi a mângâiat-o pe Amaris chiar sub o aripă uriaşă. Penele erau la fel de lungi ca braţele Helenei.

Şi-a frecat articulaţiile între ochii lui Amaris. „După aceea, a început să se apropie de mine. E singura supravieţuitoare din toată seria. Bennet a încercat să o ia înapoi, voia să vadă de ce a funcţionat. Aproape că i-a smuls capul. Nu-i aşa?"

El i-a ciufulit blana groasă.

„Vino să o cunoşti, acum e blândă." El i-a făcut semn Helenei să se apropie. I-a luat mâna şi a lăsat-o pe Amaris să o miroasă. Dinţii ei au rămas dezbătuţi, dar coada ei începu să se mişte încet şi aripile i se relaxară. El o îndrumă pe Helena să-şi îngroape degetele în blana groasă şi să o scarpine în spatele unei urechi enorme şi ridicate.

Helena îi simţea privirea asupra ei în timp ce îşi lăsa rezonanţa să se strecoare încet. Amaris tremura, dar nu se mişca şi nu mârâia.

Putea simţi cât de haotic era asamblată Amaris, oasele şi ţesuturile nefiind menite să fie combinate, dar forţate să fie unite. Spre deosebire de himerele pe care le examinase în laboratorul ei, era clar că cineva încercase să corecteze defectele excesive, să unească corect muşchii, să netezească fuziunile osoase şi ligamentele unite incorect, să blocheze nervii care nu provocau decât durere.

Încercă să-şi imagineze acest monstru ca pe un căţeluş, un mânzul, un pui. Inocent şi tânăr şi apoi...

Durere şi mutilare.

Desigur că himerele erau sălbatice. Cum ar putea cineva să îndure atâta durere şi să nu înveţe decât să muşte?

„Ai făcut o treabă remarcabilă cu ea", spuse ea, cu gura uscată. „Aşa ai învăţat să vindeci?"

„Presupun că a fost o practică bună."

El privi oraşul, întins sub el ca o coroană strălucitoare. Lumithia încă nu răsărise, lăsând întregi porţiuni din Insula de Est în întuneric, dar Turnul Alchimiei se înălţa deasupra tuturor, cu farul său aprins neîncetat.

„Ar trebui să plecăm acum. E suficient de întuneric ca să zburăm fără să fim văzuţi."

Una era să mângâi Amaris, alta era să te urci pe ea. Helena era sigură că lupul ar fi putut să o muşte în două dacă ar fi vrut. Kaine stătea lângă capul lui Amaris, scărpinându-i urechile, în timp ce Helena apucă hamul de piele şi se cățăra.

I-a luat un timp ruşinos de lung, ca şi cum ar fi escaladat un munte acoperit de blană. Helena era îngrijorată că ar putea să o lovească pe Amaris cu genunchii sau coatele şi se străduia să se țină bine. Kaine s-a urcat în spatele ei cu o mişcare uşoară.

Abia se aşezase, când Amaris a sărit de pe acoperiş.

Au căzut în picaj, apoi aripi uriaşe s-au întins, prindând aerul şi ducându-i spre cer.

Kaine a zburat cu Amaris atât de sus, încât aerul a devenit rarefiat. Au păstrat distanța față de oraş şi turnuri, zburând lângă munți până au ajuns la baraj. Amaris a virat brusc, atât de repede încât avanpostul s-a estompat, iar vântul de la aripile ei a zguduit ferestrele pe măsură ce treceau cu viteză. Una dintre fabrici avea un acoperiş mare deschis pe care au aterizat.

Picioarele Helenei abia o țineau în picioare când a alunecat, recunoscătoare pentru pământul solid şi convinsă că oamenii nu sunt făcuți să zboare şi că este o abominație pentru ei să o facă. A încercat să pară recunoscătoare şi să nu arate prea verde în timp ce se îndepărta repede de himeră.

Kaine o urmă. Acum că prezentarea lui Amaris şi călătoria se terminaseră, în ochii lui se citea din nou o privire de resentiment, de parcă nu era încă convins că era bine să o lase să se întoarcă la Cartierul General.

Helena se prefăcu că nu observă, îndreptându-se spre poartă, dar asta nu făcu decât să-i întunece starea de spirit. În cele din urmă, se opri. „Ce este?”

„Nu pleca”, îi spuse el încet.

„Ştii că trebuie să plec.”

El clătină din cap. „Nu, nu ştiu. Lor nu le pasă de tine.”

Cuvintele erau ca o nervură sensibilă care fusese atinsă. Durerea îi zumzăia în interior. Înainte, ar fi negat-o, pentru că Luc era acolo şi el nu s-ar fi întors niciodată împotriva ei, dar asta nu mai era adevărat.

Totuşi, ea rămase impasibilă. Scutură din cap. „Nu putem lăsa Nemuritorii să câştige. Miza este prea mare. Trebuie să merg acolo unde pot face bine.”

O privire furioasă se alătură resentimentului său. „Nu, nu trebuie. Nu contează de câte ori te distrugi, zeilor nu le pasă. Nu există nicio recompensă. Asta” – întinse mâna, arătând spre oraş, munți şi cerul negru de pe care Lumithia radia acum – „este

Abisul. Suntem deja în el. Nimic nu contează. Sacrificiul și durerea, universului nu-i pasă."

„Te înșeli", spuse ea.

El deschise gura să contrazică, să ofere o listă nesfârșită de exemple despre cât de rece și indiferentă era lumea, dar ea nu avea nevoie să i se spună.

„Te înșeli pentru că eu fac parte din univers", spuse ea. „O mică parte, recunosc, poate niciodată una importantă sau semnificativă din punct de vedere matematic, dar totuși o parte. Tu și cu mine nu suntem separați de el. Nimeni nu este.

Pentru mine contează toți cei care au murit și toți cei care vor muri, și toți cei care suferă. Atâta timp cât voi exista, îmi va păsa întotdeauna. Și asta înseamnă că și o parte din univers îi pasă." Ea îi zâmbi. „Nu face asta totul un pic mai luminos?"

El părea disperat.

Ea ridică din umeri, neputincioasă. „Vreau să fac bine în lume. Asta era ceea ce tatăl meu își dorea cel mai mult pentru mine." Ea se uită la mâinile ei. „Știu că majoritatea oamenilor nu vor crede că am făcut asta. Am făcut lucruri pentru care nu cred că ar trebui să fiu iertată. Dar vreau să fiu amintită ca cineva care a încercat măcar."

Ea făcu un pas înapoi, dar el o prinse.

„Helena..."

Ea se eliberă. „Ai grijă, Kaine. Nu muri."

„CROWTHER TE CAUTĂ", spuse paznicul de la poartă în timp ce o lăsa să intre.

Helena dădu din cap și se îndreptă spre Turn.

Crowther stătea în biroul său, cu brațul drept legat de corp ca și cum ar fi fost paralizat din nou, și o privea pe Helena cu un dispreț pe care ea nu-l mai văzuse niciodată. Îi amintea de felul în care o priveau studenții din breaslă, dar intensificat de multe ori.

Degetele brațului său drept erau strânse în pumn. Ceea ce însemna că încă funcționa și că el se priva intenționat de el.

I-a luat un moment să înțeleagă. Asta pentru că acum era o necromantă.

„Mi s-a spus că mă vrei", a spus ea, prefăcându-se că nu observă expresia lui.

„Acum câteva ore", spuse el prin dinți.

„Acum sunt aici."

Crowther pocni inelele de aprindere de pe mâna stângă, iar o sferă de flăcări roşii intense îi umplu mâna înainte ca degetele să se strângă într-un pumn, pielea strălucind pentru o clipă înainte ca lumina să se stingă. „Prizonierul pe care l-ai adus înapoi refuză să coopereze fără tine, iar Ilva…" Expresia lui se contorsionă de furie. „ Ilva insistă să fim blânzi până aflăm cine este. Am pierdut o zi întreagă aşteptându-te. Unde ai fost?"

Helena îi evită privirea. „Ilva a spus că ar fi mai bine să nu ne arătăm până când povestea oficială nu va fi circulat."

„Nu asta te-am întrebat."

Helena strânse din dinţi şi îl privi în ochi. „Am fost cu Ferron, dar sunt sigură că deja ţi-ai dat seama."

El scoase un râs sarcastic care îi făcu pielea de găină. Veninul din expresia lui era atât de şocant, încât parcă ea nu mai era om.

„Nu e ca şi cum aş fi vrut să folosesc necromancia", spuse ea, hotărând să scoată la iveală sursa nevăzută a furiei lui. „Nu era altă cale. Soren nu era suficient de recuperat pentru o misiune ca asta. Ce ar fi trebuit să fac? Să-l las pe Luc să moară?

„

Ce trebuia să faci?", repetă el încet, ridicându-se în picioare. „Trebuia să rămâi la Cartierul General. Ai o singură sarcină, Marino, şi anume să rămâi în viaţă şi intactă, astfel încât Ferron să poată avea dovada săptămânală că eşti în viaţă. Dar se pare că am aşteptat prea mult de la abilităţile tale de deducţie, aşa că lasă-mă să fiu foarte clar: dacă nu eşti în misiune, nu vei mai pune piciorul în afara Cartierului General niciodată. Singurul motiv pentru care nu te arunc în închisoare pentru a fi judecat pentru necromantie este că acum exişti pentru a-l ţine pe Ferron în frâu."

Helena simţi un nod în gât. „A fost planul tău. Am lucrat cu ce aveam la dispoziţie."

Ochii lui Crowther se măriră. „Planul meu?"

„Informatorul tău de la spital i-a dat lui Soren toate informaţiile. Unde altundeva ar fi putut Purnell..."

Înainte să apuce să termine întrebarea, uşa se deschise brusc şi un băiat intră în fugă în cameră.

„Unde e Sofia? Am încercat să o găsesc, dar nimeni nu vrea să-mi spună. Unde e?"

Era Ivy, cu faţa murdară şi părul ascuns sub o şapcă.

Privirea lui Crowther se îndreptă spre Helena. „Marino, poate ai vrea să-i spui lui Ivy unde e sora ei mai mare, Sofia Purnell?”

Ivy se întoarse, iar Helena observă atunci asemănarea dintre infirmierul spitalului şi mica protejată a lui Crowther. Cu câţiva ani diferenţă, cu culori diferite, trăsăturile lui Ivy erau ascuţite şi asemănătoare cu ale unei vulpi, în timp ce Sofia era blândă. Dar, uitându-se mai atent, Helena putea vedea asemănarea.

„Sora ta?” spuse Helena, cu vocea încordată. „Sofia era sora ta?”

Sub murdărie, Ivy păli complet.

„Sofia făcea parte din echipa de salvare care l-a salvat pe Luc. Ea ne-a arătat ruta prin tuneluri către închisoare, dar în timpul evadării a fost prinsă de curentul inundaţiei. Am crezut... am crezut” – Helena se uită la Crowther – „că tu ai trimis-o. Nu tu ai trimis-o?”

Ivy se uită la Helena pentru o clipă, apoi ţipă. Helena nu auzise niciodată un astfel de sunet de la nimeni. Explodă din fata, atât de ascuţit încât părea că becurile se vor sparge. Furia albă îi cuprinse faţa lui Ivy.

Helena se pregăti, dar Ivy se întoarse spre Crowther. „Ai promis că o vei proteja dacă fac tot ce-ţi spun! Nu trebuia să lucreze pentru tine. Trebuia doar să fie în siguranţă!”

Ea se aruncă asupra lui, trecând peste birou, de parcă intenţiona să-i scoată ochii, dar înainte ca degetele ei să-l atingă, o explozie de flăcări se materializă şi o aruncă în perete. Ivy căzu pe podea, iar cărţile se prăbuşiră de pe rafturi peste ea, aprinzându-se în timp ce cădeau.

Crowther se mişcase, aruncându-se ca o pisică. Anii lui de experienţă în luptă s-au văzut când s-a apropiat de Ivy.

„Nu i-am spus niciodată despre tuneluri sau canale, sau vreo închisoare”, a spus Crowther, strângând pumnul, iar focul dispărând. „Dacă ştia aceste informaţii, era din cauza indiscreţiei tale. Te-am avertizat să nu-i spui nimic, dar a trebuit să-i povesteşti despre toate modalităţile prin care poţi călători prin oraş fără să fii văzut. Eşti mulţumită că ai impresionat-o acum? Sunt sigur că i-ai făcut să pară atât de uşoare.”

Helena se aştepta ca Ivy să sară în picioare, dar fata rămase acolo, pe podea.

„Voiam să ştie căile de ieşire. I-am arătat harta şi i-am spus despre închisoare, ca să nu meargă pe acolo”, spuse Ivy, cu vocea tremurândă de plâns.

„Dacă m-ai fi ascultat, ar fi fost în viaţă”, spuse Crowther, cu voce dură. „Eu mi-am respectat partea din înţelegere; nimic din toate astea nu e vina mea.” El o lovi cu piciorul. „Acum dispari din faţa mea. Dacă Lucien Holdfast ar fi fost ucis în acea salvare ridicolă, te-aş fi învinovăţit pe tine.”

Ivy se ridică de pe podea fără să spună un cuvânt, dar, în timp ce ieșea pe uşă, se uită înapoi pentru o clipă, iar în ochii ei se citea dorinţa de a ucide.

Când ea plecă, Crowther se apropie şi scoase un radio din biroul său, ţinând transceiverul în mână în timp ce acesta prindea viaţă. Helena recunoscu vocea paznicului. Unul dintre superiori.

Şirul de jargon pe care Crowther îl murmură era aproape de neînţeles, dar Helena reţinu două fraze: „extrem de periculos” şi „neutralizat”.

Puse transceiverul jos şi se uită în jurul biroului său carbonizat.

„Este chiar necesar?”, întrebă Helena.

Crowther ridică privirea. „Ai văzut de ce este capabilă. Fără sora ei care să o ţină sub control, Ivy nu are nicio utilitate. Ţine minte, regula asta se aplică şi lui Ferron.”

Ochii lui o scrutară cu dezgust, de parcă putea vedea fiecare loc în care Kaine o atinsese. „Îţi recomand cu tărie să rămâi în viaţă, Marino.”

CÂND HELENA ÎL VĂZĂ PE WAGNER, el îi zâmbi, dar ea nu se putea gândi decât la teroarea de pe chipul Sofiei când el o împinse spre necrothralls.

Se găsise un traducător, un bătrân cu ochii lăcrimaţi pe nume Hotten, care lucra în bucătărie. Fiul său absolvise Institutul de Alchimie şi murise la începutul războiului.

„Acum”, spuse Crowther când intrară în celulă. Toată furia lui dispăruse şi era aproape convingător de prietenos. „De ce eşti atât de important?”

Hotten traducea. Hevgotian era un dialect occidental de joasă speţă, cu o cadenţă populară şi cuvinte foarte rotunde. Wagner dădu câteva răspunsuri lungi, pe care Hotten le rezumă după ce încercă fără succes să ţină pasul.

„Îl cunoştea pe Morrough în Hevgoss. Morrough primise o unitate penitenciară, sectorul patru, pentru criminali. Wagner era gardian”, traducea Hotten încet.

Singurul lucru care îi plăcea lui Hevgoss mai mult decât războiul expansionist era populaţia închisorii. Era vastă, multigeneraţională şi sursa forţei lor de muncă şi a majorităţii armatei lor. Infractorii din sectorul patru erau de obicei prizonieri politici,

condamnaţi la patru generaţii de închisoare, o viaţă după alta de servitute contractuală din care doar strănepoţii lor ar fi avut şansa să scape.

Pedepsele cu muncă erau aplicate pentru aproape orice infracţiune, cu durate variind de la câteva zile la generaţii întregi. O mare parte din armata lor de rang inferior era compusă din criminali din sectoarele unu şi doi, cărora li se promitea graţierea în schimbul unor rezultate militare de succes. Ori de câte ori existau lipsuri de forţă de muncă sau zvonuri de instabilitate politică sau economică în ţară, Hevgoss avea obiceiul de a intra în război, extinzându-şi graniţele pentru a include noi populaţii cu care să-şi umple închisorile.

Oficial, închisorile hevgotiene erau toate administrate de stat, dar asta nu împiedica „închirierea" deţinuţilor, atunci când era convenabil, către oricine putea plăti. Sclavia era ilegală pe continentul nordic, aşa că Hevgoss o reinventase.

„Morrough făcuse o înţelegere cu militocraţii. Încerca să găsească o modalitate de a controla puterea vieţii. Spunea că stăpânirea ei, recoltarea ei, era cheia nemuririi. Le-a promis liderilor că îi va învăţa dacă îi vor furniza materialele necesare pentru a o testa, dar prizonierii" – Wagner a ridicat din umeri – „au opus rezistenţă. Nu voiau să coopereze. Ştiau că vor muri."

Wagner zâmbi în timp ce povestea asta, de parcă povestea îi trezea amintiri plăcute.

„Treaba mea era să-i duc pe prizonieri în fiecare zi şi să-i iau înapoi seara, dar nu mai era nimeni de luat înapoi când el terminase cu ei. Morrough era prietenos cu mine. Vorbea cu mine, îmi spunea frustrările lui.

Energia, vedeţi voi, nu putea fi luată cu forţa; trebuia dată de bunăvoie. El găsise deja multe trucuri pentru a o obţine, dar când prizonierii mureau, energia, spunea el, îşi amintea. Ei se revoltau. Rezistau, astfel încât era dificil chiar şi pentru el să o controleze."

Helena şi Crowther au schimbat o privire rapidă. Era clar că şi Crowther cunoştea adevărata poveste a victoriei lui Orion împotriva Necromantului.

„Ideea mea a rezolvat problema." Wagner se lovi cu pumnul în piept. „Tatăl meu a fost gardian, la fel şi bunicul meu. Revoltele din închisori sunt periculoase. Există închisori de dimensiunea unor oraşe. Pentru a menţine ordinea, este important ca gardienii să nu fie duşmanii. În schimb, îi faci pe prizonieri să creadă că problema lor sunt ceilalţi prizonieri, o altă unitate sau un alt sector. Acei prizonieri sunt motivul pentru care acest prizonier are mai puţin; regulile pe care le urăsc sunt vina acelor

prizonieri. Făcând ca privilegiile să fie întotdeauna în detrimentul altora, prizonierii uită cine a făcut acele reguli. Lui Morrough i-a plăcut această idee. Pentru a lua sufletele, el trebuie să-i facă pe prizonieri să dea vina pe altcineva. Chiar și după ce energia a fost luată, vina trebuie să continue să fie îndreptată în mod greșit."

Wagner s-a uitat de la Helena la Crowther, părând să se aștepte la uimirea lor.

„Presupun că a reușit", spuse Crowther.

Wagner dădu din cap. „A încetat să mai încerce să rețină sau să lege energia de el însuși. În schimb, a folosit un alt prizonier din interiorul matricei." Își întinse mâinile. „Avea o alchimie ciudată. Cu puterea sa, a extras energia și a legat-o de sufletul unui prizonier ales. Celălalt prizonier suferea toată furia, iar Morrough lua puterea."

„Dar cum ar putea să o controleze", spuse Helena, „dacă sufletele... energia este legată de altcineva?"

„Cu oasele sale", spuse Wagner, ridicând sprâncenele. „Am văzut. A folosit alchimia sa pentru a reține toate sufletele în bucăți din propriile oase. Era ciudat, dar dacă o bucată rămânea cu prizonierul din matrice, acesta nu putea muri, chiar dacă încerca. Atunci Morrough putea păstra puterea."

Filacterele. Era exact ceea ce descrisese Kaine.

„Sufletele celorlalți ar simți acea viață, ar încerca să reziste, dar prizonierul nu ar putea fi ucis. Totuși... încet, mintea lor ar..." Wagner își atinse părțile laterale ale capului, trăgând de fire invizibile, ca și cum ar fi dezlegat ceva.

„Vrei să spui că Nemuritorii sunt doar o sursă de putere pentru Morrough?", spuse Helena încet.

„Da! Așa îi numea el. Nemuritori. Nici vii, nici morți."

Crowther așeză hârtie și stilou în fața lui Wagner, indicându-i să schițeze cât mai mult din procedură și matrice.

Era clar că Wagner nu era alchimist sau artist, dar văzuse procesul realizat de cel puțin câteva ori. Desenă o matrice masivă, diferită de orice văzuse Helena până atunci. Nici celestă, nici elementară, avea nouă puncte sursă, iar în centru era suspendată o platformă prin care Morrough putea accesa corpul prizonierului desemnat să supraviețuiască.

Victimele sacrificate erau așezate pe cele nouă puncte. Morrough deschidea cavitatea toracică a prizonierului ales și plasa o bucată din propriul său os în interior,

ca ultimă componentă a matricei. După ce le lega cumva forța vitală de acel os, el activa matricea.

Matricea crea o atracție atât de teribilă încât victimele se ofiliseră până deveniseră niște coji, lipsite de viață până când aceasta era atrasă în recipient, prinzându-le sufletul sub straturile și straturile celorlalți, ca un insect prins într-o pânză de păianjen.

Morrough tăia o bucată din os, o acoperea cu lumithium și o lăsa în interiorul corpului prizonierului. Apoi punea restul înapoi în propriul său corp.

Informația se potrivea cu ceea ce știau, dar mintea Helenei refuza să creadă că așa ceva era posibil.

Povestea Ilvei despre primul Necromant fusese destul de îngrozitoare, manipulând și înșelând o mulțime de oameni, dar amploarea ei o făcea impersonală. Acest proces era atât de intim și intenționat. Repetiția. Amploarea. Nouă victime, iar și iar, rupând bucată cu bucată de os de fiecare dată. Pentru putere. Pentru nemurire.

Așa fusese creat Kaine.

„Cum ai supraviețuit atât de mult, știind toate acestea?", îl întrebă Crowther pe Wagner.

Wagner zâmbi. „Era un om egoist. Viețile altora erau, pentru el, o resursă. Nu sunt prost. Când a avut succes, am fugit. Știam că va încerca să mă găsească într-o zi. Nu ar fi împărtășit meritul pentru marea lui descoperire. Credeam că uitase, până când m-am trezit în Paladia. Acum lumea va afla despre mine."

El i-a zâmbit șiret lui Crowther, anticipând în mod clar că va fi folosit de Rezistență pentru a contracara pretențiile lui Morrough de putere și geniu științific, dar Helena nu-și putea imagina că cineva ar fi interesat de a cui a fost ideea; Morrough era cel care avea puterea și abilitatea.

„Cum de toți Nemuritorii pot folosi necromancia?", întrebă ea.

Hotten traduse întrebarea.

„Accident", spuse Wagner cu un râs răguşit. „Nu a știut niciodată de ce."

ODATĂ CE INTERVIUL CU WAGNER se termină, Helena rămase fără ocupație. Securitatea sediului central era în haos după ce gărzile nu reușiseră să o prindă pe Ivy.

Orice informație pe care Ivy o deținea era acum considerată compromisă. Crowther a mutat imediat prizonierii din Turnul Alchimiei într-o altă locație, undeva

la sud de sediul central, iar o echipă de alchimiști a coborât în labirintul de tuneluri, încercând să le sigileze pentru a o împiedica pe Ivy să se strecoare înapoi.

Dar când Ilva și Althorne au mers cu Crowther pentru un interogatoriu de urmărire, Wagner a fost găsit mort, ciopârțit de cadavrele reanimate ale celor doi paznici staționați în fața celulei sale. Rămășițele fuseseră asamblate pentru a forma cuvintele: CROWTHER URMĂTORUL.

Luc era încă în spital, sub supraveghere constantă. Informațiile despre starea lui erau ținute sub control strict. Conform rapoartelor zilnice, se recupera și mai avea nevoie de doar câteva zile înainte de a fi transferat în camera sa.

Elain era singura vindecătoare căreia i se permitea să intre să-l vadă. Pentru prima dată în viața ei, era foarte tăcută. Intra și ieșea repede, luând medicamente din camera de aprovizionare, vorbind cu Pace în șoaptă, apoi se grăbea să se întoarcă.

Helena îi acoperea turele obișnuite ale Elain. Printre acei pacienți se afla și Penny, a cărei picior era prea grav rănit pentru a mai putea fi vindecat și fusese amputat de la genunchi. Alister stătea lângă patul ei, ținându-i companie, când Helena a dat la o parte perdelele.

Helena a fost surprinsă la început că Penny avea atât de puțini vizitatori, dar apoi și-a amintit că, în afară de Alister, Luc și Lila erau singurii care mai rămăseseră. Toți ceilalți erau încă căutați sub dărâmături.

„Ar trebui să plec", spuse Alister, ridicându-se. „Tribunalul are întrebări suplimentare."

Penny dădu din cap fără să spună nimic, strângând cu degetele pătura de pe poală.

„Ce tribunal?", întrebă Helena, așezându-se după ce Alister plecă. „Nu sunteți pedepsiți pentru că l-ați salvat pe Luc, nu-i așa?"

Penny scutură din cap, smulgând un nod din firul cearșafurilor de in. „ Nu. Am primit doar o mustrare. Eu chiar ar trebui să primesc două medalii. Tribunalul este pentru Lila."

Helena ridică brusc privirea. „Ce vrei să spui?"

„Îl înlocuiesc pe Lila cu Sebastian ca paladin principal", spuse Penny fără să ridice privirea. „Lila probabil va fi destituită din funcție pentru că a pus în pericol siguranța lui Luc."

„Nu poți vorbi serios", spuse Helena. „Lila i-a salvat viața lui Luc de mai multe ori decât..."

„Știu”, spuse Penny brusc. „Toți știm, dar nu-i vor face nimic lui Luc – el e Principat. Așa că Lila va fi pedepsită.

Oamenii se plâng de ceva vreme – adică, întotdeauna s-au plâns, pentru că ea e fată, iar paladinii ar trebui să fie băieți – dar Lila a compensat întotdeauna riscul înainte, dar după ultima dată cu himera, și acum... superiorii o consideră o povară pentru el. Ei cred că, dacă nu ar fi fost ea, Luc nu ar fi fost capturat.”

„Dar...”

„Au făcut interviuri și problema e că”, a continuat Penny, arătând o combinație de vinovăție și resemnare, „toți știm. Adică, el a încercat să fie subtil, dar se vedea cu ochiul liber. Mai ales în ultima vreme, toată lumea credea că totul se va termina curând. Cred că Luc credea că va fi bine, pentru că nimănui nu-i păsa când era vorba de tatăl lui și de Sebastian. Dar pentru noi, fetele, există întotdeauna mai multe reguli, și nimeni sub jurământ nu poate spune că Luc nu este compromis. Tu ai putea?”

Helena își întoarse privirea.

Biata Lila. Ani de zile se descurcase cu rolul ei imposibil, rareori făcând greșeli, dar acum era nevoită să plătească pentru greșelile lui Luc.

Ce se va întâmpla?

Helena înghiți în sec, forțându-se să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Nu puteau face nimic în privința tribunalului. „Cum e piciorul?”

Penny părea să se micșoreze. „Bine”, răspunse ea prea repede.

Helena întinse încet mâna. „Știi, uneori terminațiile nervoase nu realizează că a avut loc amputarea și asta te poate face să simți că piciorul este încă acolo și că te doare. Pot să-mi folosesc rezonanța pentru a bloca senzația, astfel încât să nu mai simți asta.”

„Serios?” Vocea lui Penny avea o notă de disperare.

Helena se apucă de treabă, dar chiar și asta o făcu să se gândească la Lila.

În ceea ce privește membrele pierdute, era o amputare reușită. Maier reușise să salveze cât mai mult din picior și să efectueze o tăietură curată, fără graba unei urgențe. „Știi, s-ar putea să poți obține o proteză.”

„Nu cred că repertoriul meu este suficient de bun pentru asta”, spuse Penny cu un zâmbet amar, dar tensiunea din expresia ei se estompa deja.

„Poate una simplă, totuși, ca să pot rămâne, poate să mă ocup de radiouri. Nu vreau să fiu trimisă departe.”

„Maeștrii fierari sunt foarte talentați. Titanul se potrivește bine pentru majoritatea oamenilor și este mult mai ușor decât vechile modele."

„Vom vedea", spuse Penny.

A urmat o tăcere în timp ce Helena lucra, apoi Penny a vorbit din nou. „E adevărat ce a spus Luc? Când Soren a venit să ne salveze pe Alister și pe mine, era mort?"

Helena a tresărit ca și cum ar fi fost lovită în cap, numele lui Soren lovind-o ca un nicovală. Se îneca din nou.

Piciorul lui Penny se clătină în câmpul vizual al Helenei.

„Când am auzit prima dată zvonul, am crezut că e ridicol. Eram sigură că aș fi observat dacă ar fi fost mort. Dar stând aici, mă tot gândesc la asta, la felul în care nu a încetat să lupte, indiferent ce i-au făcut. Nu a țipat niciodată, nici măcar când au început să-l sfâșie." Vocea lui Penny tremura. „Cred că prefer să cred că era mort. "

Helena simți un fior ca și cum acele degete reci i-ar fi mângâiat pielea. Clipi, alungând gândurile și amintirile despre Soren, forțându-și din nou conștiința să ocolească rana pe care i-o provoca amintirea lui.

Știa că nu era bine să mărturisească totul. Își mușcă buza pentru o clipă. „Soren a spus că trebuie să facem orice, indiferent de preț, pentru a-l salva pe Luc."

Penny rămase tăcută mult timp. „Nu știu ce să simt. Știu că aș fi murit dacă el nu ar fi venit în acel moment... dar..." Buzele îi tremurau. „... dacă a fost un test? Toți acești ani de luptă pentru o cauză nobilă, dar apoi, în momentul final, în loc să rămânem fideli principiilor noastre, am ales calea ușoară."

Helena era bucuroasă că aproape terminase de lucrat la piciorul lui Penny, pentru că discuția îi făcea mâinile să tremure. Ușor. Ura cuvântul acela.

Înghiți în sec. „Dacă acțiunile unei singure persoane sunt suficiente pentru a-i condamna pe toți, atunci zeii sunt teribili, iar Sol este cel mai rău dintre toți."

„Nu vorbești serios", spuse Penny ascuțit, apucând-o de încheietură și strângând-o până când degetele îi înfipseră în piele.

„Uită-te la mine, Helena. Nu vorbești serios. Funcționează și invers. Orion a trecut testul și gândește-te la toate binecuvântările care au venit din asta."

Penny părea disperată să o convingă.

„Îmi amintesc când ai venit prima dată aici. Eram în același dormitor. Ai spus că Paladia era cel mai frumos loc din întreaga lume. L-ai numit Orașul Strălucitor. Ai spus că în Etras oamenii nu credeau cu adevărat în zei, dar aici, în Nord, ai înțeles de

ce o făceau, pentru că altfel cum ar putea un loc să fie atât de frumos. Nu-ți amintești asta?"

Ea a găsit mâna Helenei și a strâns-o. „Asta ai spus. Cred că încă mai crezi asta, în adâncul sufletului. Erai doar... erai doar speriată și ai... făcut o greșeală, dar te poți pocăi. Dacă vorbești cu Falcon, el îți va explica totul foarte clar. Călătoria, toate suferințele, asta este ceea ce avem nevoie. Cum altfel am putea fi purificați? Chiar și... chiar și când este greu, trebuie să fim recunoscători pentru asta, pentru că asta ne face puri."

Penny îi zâmbea Helenei, încercând cu fervoare să o convingă. „De aceea este mai bine pentru noi toți să murim fideli convingerilor noastre decât să trăim trădându-ne și corupându-ne. Știu că ai vrut să ne salvezi, dar ar fi trebuit să ai încredere în Sol."

Helena își retrase mâna. „Penny, dacă aș fi crezut că vom muri cu toții, nu mi-ar fi fost atât de frică să pierd. Ce ne vor face dacă pierdem va fi mult mai rău decât moartea." Ea clătină din cap. „Nu va fi nimic purificator în asta."

CHIA DUPĂ ZILE DE TRATAMENT CU CHELATORI, rezonanța Lilei nu se întorsese. Consiliul încerca să țină știrea secretă, pentru a nu provoca panică. Chelatorii trebuiau să sechestreze metalul din sângele Lilei pentru a-l elimina, dar nu funcționau așa eficient cum se așteptau.

Shiseo nu spusese nimic despre mesajul pe care Helena i-l trimisese la avanpost, nu pusese nicio întrebare, dar părea foarte ușurat când ea se întorsese prima oară la laborator. Asta spunea mai mult decât ar fi putut spune cuvintele.

Au petrecut zile întregi analizând și reanalizând fragmentele și noile probe de sânge ale Lilei, încercând să determine ce le scăpa. De fiecare dată când Helena trebuia să plece la serviciu, se întorcea și îl găsea pe Shiseo încă lucrând. În cele din urmă, el a adormit, prăbușit peste stația de lucru.

Helena stătea liniștită, privind flacăra de sub alambicul de sticlă din fața ei, aburul care se ridica în cucurbit, se aduna în ambix și curgea pe tub într-o fiolă de lângă el.

Elain Boyle fusese numită vindecătoarea șefă a Rezistenței mai devreme în acea zi. Era o funcție nouă pe care Matias o crease pentru ea. Elain sosise la spital purtând la gât un amulet mare și ornamentat din piatră solară, iar acum sarcinile ei

generale erau gestionarea și programarea turelor celorlalți vindecători, în timp ce ea lucra exclusiv ca vindecătoare „personală” a lui Luc.

Helena își spunea că nu-i pasă.

Chymiatria ei devenea standardul pentru vindecători. Pace crease în liniște o secțiune în depozite pentru tonice și medicamente, lăsând chymiatria Helenei să suporte o parte din sarcina vindecării.

Helena strânse degetele într-un pumn strâns. Strânsese o cantitate mare de ingrediente de când recuperaseră porturile, dar era îngrijorată că se vor epuiza acum că Crowther îi interzisese să mai culeagă. Unele puteau fi preparate folosind materiale importate, dar erau câteva lucruri greu de procurat dacă nu le putea culege ea însăși.

Suflă. Îi plăcea liniștea muncii de laborator – un contrast puternic față de spital – dar acum o lăsa cu gândurile ei, iar tot ce alungase din minte se înghesuia în jurul ei, sufocând-o.

Îi era dor de Kaine.

De fiecare dată când se gândea la el, simțea că îi lipsea o parte din ea.

Războiul se înfipsese în oasele ei, cioplind-o până când nu mai rămăsese aproape nimic din ea, în afară de ceea ce o făcea utilă, o componentă ideală într-o mașinărie elaborată, dar Kaine îi reamintise că era om; că nu toate trăsăturile, abilitățile și calitățile pe care le poseda contau doar în măsura în care erau utile altcuiva. Că avea dreptul să respire uneori.

Acum, în absența lui, se simțea sufocată.

CAPITOLUL 54

Aprilis 1787

CÂND HELENA STĂTU PE BARAJ, PRIVIND peste pod spre avanpost, ezită.

Îi lipsise Kaine toată săptămâna, dar acum, întorcându-se, simțea teamă. El putea fi atât de imprevizibil. Fiecare moment de tandrețe între ei tindea să fie urmat de inversarea sa directă.

Ea a tras câteva respirații liniștitoare, și-a strâns maxilarul și s-a forțat să treacă. Un necrothrall o aștepta în fața clădirii când a ajuns. Inima i s-a oprit, a înghițit în sec, a deschis geanta și a scos plicul împreună cu înlocuitorii pentru trusa lui medicală.

Fața îi ardea, dar a încercat să-și controleze expresia și să nu se uite direct la necrothrall în timp ce îi întindea totul.

„Poftim.” A împins totul în mâinile necrothrall-ului şi s-a întors.

„Marino.”

Aproape că a sărit din piele la auzul numelui ei. S-a întors brusc.

Necrothrall-ul era singurul care stătea acolo.

„Ai... vorbit?” Nu auzise niciodată un necrothrall vorbind. Funcţia motorie era una, dar reanimarea părţilor limbajului din creier era prea mult. Necrothrall-urile nu vorbeau. Nu vorbeau niciodată.

„Vino”, spuse el.

Ea îl urmă cu precauţie, relaxându-se când îşi dădu seama că se îndreptau spre camera de panică. Nu putea să-i spună să meargă acolo săptămâna trecută?

Era pe jumătate indignată când ajunse, dar apoi uită, pentru că, înainte să treacă de uşă, Kaine o luă în braţe şi o sărută ca şi cum ar fi fost înfometat.

Degetele ei îi prinseră mantia şi ochii ei se închiseră în timp ce îi răspunse la sărut. Întreaga lume dispăru. Îi simţi dinţii, flămânzi, pe buze şi pe limbă.

Mâinile lui îi găsiră şoldurile, ghidând-o înapoi. Apoi buzele lui se aşezară pe gâtul ei, în timp ce ea gâfâia, pe decolteul dintre sânii ei îmbrăcaţi, iar el era în genunchi, împingând-o pe canapea, iar ea era sub el şi nici măcar nu îşi pusese jos geanta.

Mâinile lui alunecau sub hainele ei, buzele lui arzând o urmă de dorinţă pe fiecare centimetru de piele pe care gura lui îl putea găsi.

Nu se simţise niciodată atât de ameţită.

Rezonanţa lui zumzăia sub pielea ei, urmând calea nervilor şi venelor ei, cartografiind-o. Nu în mod erotic, ci în acelaşi mod panicat în care propria ei rezonanţă izbucnea uneori când se temea că cineva era rănit şi voia să găsească rana. A ajuns până la degetele de la picioare şi apoi a dispărut, dar ea abia a observat, deoarece limba lui a alergat pe coapsa ei interioară, iar apoi o ceaţă de plăcere fierbinte a cuprins-o.

Cămaşa ei era desfăcută, fusta ridicată până la talie, când el a pătruns în ea. Ea şi-a înfăşurat braţele strâns în jurul gâtului lui, trăgându-l aproape, îngropându-şi faţa în umărul lui. Lumea se redusese la un singur punct, Kaine, respiraţia, corpul şi atingerea lui.

În timp ce zăceau îmbrăţişaţi pe canapeaua aceea prea mică, cu membrele împletite, era ca în acea dimineaţă oribilă de mahmureală şi totuşi complet nouă. De

data aceasta, reuşiseră. Ochii ei se închiseră, urmărind cu degetele pielea lui, dar el se ridică după doar câteva clipe.

O privea, ochii lui căutând ceva.

Ea ridică capul, încă încercând să-şi recapete respiraţia. „Ce s-a întâmplat?"

Degetul lui mare găsi cicatricile de pe coastele ei. „Mi-am făcut griji pentru tine. Am avut mult timp să mă întreb dacă am făcut totul cum trebuie când te-am vindecat."

Ea îi prinse mâna. „Ai făcut totul perfect."

El încă părea îngrijorat. „Şi nu s-a mai întâmplat nimic de atunci?"

„Nu", răspunse ea.

„Nu am părăsit deloc sediul central de când m-am întors. Şi nu o voi mai face, decât pentru a veni direct la tine. Nu sunt..." Cuvintele i se opriră, încurcându-se în gât. „Nu am voie. Am primit ordine foarte stricte în privinţa asta, aşa că nu mai trebuie să-ţi faci griji."

El oftă audibil de uşurare şi se lăsă lângă ea, sărutând-o pe frunte.

Helena închise ochii, încercând să-l lase să se bucure de acest moment, dar stomacul i se strânse şi maxilarul îi tremură în timp ce încerca să-şi înghită emoţiile.

„Ce s-a întâmplat?"

Ea ridică privirea şi îl văzu că o privea din nou.

„Îmi plăcea să culeg fructe. Obişnuiam să merg cu tatăl meu, în timpul verii."

Urmă o pauză. „Nu mi-am dat seama că era important pentru tine."

Ea rămase tăcută pentru o clipă. Se gândi la mlaştinile care se întindeau în jurul ei, la nimic altceva decât sălbăticia, munţii şi cerul albastru strălucitor de deasupra, singurul loc unde putea respira fără să simtă mirosul sângelui.

„Uneori era cel mai apropiat lucru de libertate pe care îl mai aveam."

Simţi că el îngheţă.

„Va fi doar până la sfârşitul războiului", spuse el, cuvintele fiind pe jumătate rugăminte şi pe jumătate jurământ.

Un râs amar îi rămase în piept când îl privi. „Doar până atunci? Când va fi asta? Şi ce sfârşit crezi că va fi cumva bun pentru amândoi?"

El nu putea să o privească în ochi.

Şi ea îşi întoarse privirea. „Sunt lucruri la care am participat şi despre care ştiu că Flacăra Eternă nu le-ar aproba niciodată oficial. Nu ştiu ce se va întâmpla dacă totul va ieşi la iveală."

Inima i se strânse când se gândi la acele camere subterane în care Crowther o dusese de atâtea ori. Sângele. Arsurile, părţile de corp jupuite, nervii încurcaţi, despicaţi şi răsuciţi în moduri oribile, îngrozitoare. Numele Helenei era lângă cel al lui Crowther în registrele prizonierilor. Scrisul ei cataloga în termeni clinici rănile pe care le vindecase, starea prizonierilor când au murit sau au fost plasaţi în acele celule subterane oribile. Ştia că Crowther o trecuse intenţionat pe lista personalului medical de la faţa locului. Ca pârghie.

La un moment dat, el ar fi putut să o lase să rămână o ameninţare latentă, dar ea nu se aştepta la milă acum.

Dacă războiul era câştigat, fără Luc de partea ei, avea puţini prieteni.

Kaine i-a luat mâna. „Poţi fugi. Spune cuvântul şi te scot de aici."

O parte laşă şi epuizată din ea s-a trezit la viaţă la auzul acestor cuvinte. Afară. Liberă. Departe de război.

Nu ştia cât de mult îşi dorea asta până când a auzit oferta venită de la cineva care vorbea serios. Îl refuzase atât de repede pe tatăl ei când acesta voia să se întoarcă la Etras, dar acum îşi dorea fizic asta.

Dar războiul va continua, indiferent unde s-ar duce, iar Kaine va fi acolo. El nu putea fugi. Dacă ea pleca, Crowther nu-l va ţine în viaţă.

„Nu", spuse ea, privindu-l în ochi.

„Oferta rămâne valabilă. Spune un cuvânt şi te voi scoate de acolo."

Ea se întinse şi îi dădu la o parte o şuviţă de păr deschis la culoare de pe ochi.

„Dar tu?", îl întrebă ea.

El se strâmbă. „Dacă aş fi putut fugi, aş fi dispărut când mama era încă în viaţă."

„Ai pleca acum, dacă ai putea?"

Ochii lui păreau să vibreze de căldură. „Cu tine, aş pleca."

Ea forţă un zâmbet. „Atunci vom pleca împreună. După război." Îi strânse mâna şi o apăsă pe pieptul ei, lăsându-l să-i simtă bătăile inimii. „Când războiul se va termina. Vom fugi undeva unde nimeni nu ne cunoaşte. Vom dispărea... pentru totdeauna."

Ochii lui clipiră, dar îi zâmbi înapoi. „Desigur."

Minţea.

Amândoi minţeau. Era o fantezie să creadă că era posibil.

Ea îi strânse mâna mai tare, până când iluzia se estompă.

Înghiți cu greu, temându-se de ceea ce avea de spus. „Flacăra Eternă a obținut recent noi informații despre procesul prin care Nemuritorii dobândesc imuabilitatea. Mi s-a cerut să te întreb despre detalii. Pentru a verifica informațiile."

Kaine se uită la ea pentru o clipă. Apoi privirea lui deveni distanțată.

„Kaine." Ea îl atinse, iar el tresări.

„E neclar", spuse el repede. „Nu-mi amintesc."

„Orice detaliu ajută. Chiar ajută."

El tăcu, pieptul lui ridicându-se și coborând de câteva ori înainte să vorbească din nou. „Ce vrei să știi?"

„Era implicată o matrice?"

El dădu din cap încet.

„Poți să o descrii? Sau să o desenezi?"

El scutură din cap. „Nu am apucat să o văd bine. Îmi amintesc că erau nouă puncte și eu eram în mijloc. Am cooperat, dar tot m-au drogat și m-au legat, ca să nu mă pot mișca."

Se uita fix la peretele din fund.

„Au început să aducă personalul. Pe cei pe care nu-i omorâseră deja. Nu știam cum funcționa, că aveau de gând să... Când am întrebat ce fac, mi s-a spus că am noroc că avem atât de mulți servitori, încât nu e nevoie să o folosească pe mama mea."

„Au folosit servitorii tăi?"

El dădu încet din cap. „Nu aveam prea mulți oaspeți la țară. Mama era deseori bolnavă, iar din cauza tuturor zvonurilor, tatăl meu nu avea încredere în nimeni. Era ocupat cu conducerea breslei, așa că eram doar noi doi acolo, plus servitorii. Unii dintre ei erau aproape ca o familie. Camerista mamei mele, Davies, era cu ea de când era fetiță și a venit cu ea la Spirefell când s-a căsătorit. După naștere, când mama mea era... Davies practic m-a crescut în primii ani."

„Îmi pare foarte rău, Kaine."

El a tăcut mult timp, fără să o privească. „Era o platformă deasupra mea, iar Morrough se apleca. Avea ceva în mână. Cred că era fragmentul de os. Îmi amintesc că țipam. Când m-am trezit, încă se auzeau țipete, dar nu mai eram eu. Nu le auzeam, doar le simțeam. Parcă erau suturate în mine, toate mutilate, dar încă vii."

Ea îl privi îngrozită. „Încă îi mai auzi?"

El clipi încet. „Acum sunt mai liniștiți."

Ea înghiți în sec. „Conform informațiilor pe care le avem, Nemuritorii sunt un produs secundar al încercărilor lui Morrough de a valorifica puterea fără a suferi efecte negative.”

El tăcu o clipă. „Deci, dacă îi ucidem pe Nemuritori, asta îl slăbește.”

„În teorie, da. Distrugerea talismanelor ar afecta filacterele? Asta ar ucide Nemuritorii?”

Kaine clătină din cap. „Nu. El poate crea alții, dar aceștia sunt doar puțin mai inteligenți decât necrothrall-ii.”

„Trebuie să existe o cale, totuși. O să găsim noi o soluție.”

El o privi, expresia lui începând să se limpezească și să se ascută din nou. „Dacă Nemuritorii sunt sursa puterii lui Morrough, asta înseamnă că nu se va termina până când nu vor fi toți morți.”

Ea înțelese imediat la ce încerca el să o pregătească. „Nu. Voi găsi o cale să inversez situația. Dacă este posibil să legi un suflet, cu siguranță poate fi și dezlegat.”

„Helena…”

Ea clătină din cap. „Ai crezut deja o dată că nu te pot salva. Ar trebui să ai mai multă încredere în mine.” Își curăță gâtul, refuzând să continue conversația.

Se ridică și se îmbrăcă repede. „Trebuie să duc informația asta la Cartierul General.”

Totuși, nu-i păsa prea mult să raporteze lui Crowther. Voia să înceapă să analizeze schema schițată de Wagner. Trebuia să facă cercetări.

„Așteaptă. Am ceva pentru tine, deși sper că nu vei mai avea nevoie de ele.” Învelite în pânză cerată erau pumnalele ei.

Era sigură că fuseseră spălate de apă în josul râului.

„Cum le-ai găsit?”

„Am făcut niște piese de rezervă. Mi-a luat destul de mult să găsesc un metalurgist cu rezonanță pentru aliajul tău. M-am gândit că ar fi bine să am câteva seturi în plus.”

„Mulțumesc”, spuse ea, atingându-le cu drag și apoi punându-le cu grijă în geantă, înainte de a începe să-și aranjeze părul.

„Nu-mi place părul tău așa”, spuse el, surprinzând-o.

Ea ridică privirea. „Aș putea să-l tai.”

El părea atât de jignit, încât ea izbucni în râs.

„Trebuie să-l țin strâns când lucrez și sunt mereu de gardă pentru urgențe.

E practic."

El părea neconvinși. „Vreau să te văd mai des."

Degetele ei se opriră. Putea vedea foamea din ochii lui. Posedare. Lăcomie. El ar fi scos-o din război și ar fi ascuns-o în clipa în care ea i-ar fi permis. Conflictul era vizibil în ochii lui.

Dorește. Dorește. Dorește. Ea simțea asta ca pe bătăile inimii.

Dacă nu putea să o ascundă, o va păstra pentru el cât de mult va putea. Se îndrăgostise de un dragon.

„Am fost mereu la dispoziția ta", spuse ea. „Dacă mă suni, voi veni aici cât de repede pot."

El clătină din cap. „Nu. Nu mai putem folosi avanpostul mult timp. Există planuri pentru repararea lui."

Inima ei se strânse. „Oh. Atunci cum vom..."

„Rezistența nu supraveghează cerul", spuse el. „Acum că Amaris este mai mare, nu este dificil să zbori spre Insula de Est noaptea. Sunt sigur că există un acoperiș undeva.

Voi găsi ceva până săptămâna viitoare. Dacă inelul se activează o singură dată, nu are legătură cu Rezistența. Dă-mi un semn când ajungi acolo și voi veni să te iau."

Ea ridică mâna stângă. Se temuse că efectul de refracție ar putea dispărea în cele din urmă, dar acesta încă persista; abia putea vedea inelul dacă nu se concentra. Era atât de ușor, încât uneori aproape că îl uita.

„Credeam că ai spus că dacă te ard vreodată..."

El îi prinse mâna și o trase aproape. Cealaltă mână îi alunecă posesiv pe gât, degetele îi înclină capul pe spate și o sărută lung și profund, înainte să se retragă pentru a o privi în ochi.

„Sună-mă și voi veni."

CAPITOLUL 55

Aprilis 1787

KAINE O SUNĂ. DES.

Uneori, îndatoririle lui se terminau târziu seara, dar de cele mai multe ori era trecut de miezul nopții. Când nu era de serviciu, Helena lucra în laboratorul ei până când inelul ei ardea.

Erau multe clădiri abandonate. Kaine găsise una cu un acoperiș mare deschis și un lift funcțional. Helena nu trebuia să treacă prin niciun punct de control pentru a ajunge acolo.

Uneori, Amaris nici măcar nu ateriza.

Helena stătea în partea cea mai deschisă a acoperișului, iar Amaris, tăcută ca o fantomă, cobora din cer, Kaine se apleca și o lua pe Helena în brațe, iar ei zburau, călăreind vântul, trecând peste clădiri fără să fie văzuți.

Aterizau, iar el o lua de pe Amaris și o verifica.

„Ești bine? Ți s-a întâmplat ceva?",

o întreba el, chiar dacă ea simțise rezonanța lui sub pielea ei în timp ce zburau și el știa că nu era rănită.

Ea nu se așteptase ca el să fie atât de obsesiv de îngrijorat. Observase sosirea lui rapidă la Outpost, felul atent în care ochii lui o urmăreau, dar nu se gândise cât de adâncă era frica lui până când el nu a mai fost nevoit să o ascundă.

Intrau înăuntru și ea îl lăsa să o vadă în lumină, întinzând brațele pentru a dovedi că era în aceeași stare ca data trecută.

„Sunt bine. Vezi? Nu trebuie să-ți faci griji."

Asigurarea ei nu părea să aibă niciun efect. Orice i s-ar fi întâmplat mamei sale fusese ascuns, iar Enid Ferron nu i-a spus niciodată totul – fie pentru că nu putea, fie pentru a-l proteja.

Probabil că ascunderea adevărului fusese cea mai proastă alegere. Kaine era ca ea. Era obsedat de ceea ce nu știa mai mult decât de orice altceva.

Ea îl privea în ochi, îi ținea fața în mâini. „Sunt bine. Nu s-a întâmplat nimic."

Odată ce era convins că ea nu avea răni ascunse, tensiunea din interiorul lui se destrăma. O lua în brațe, iar ea îi simțea inima bătând cu putere.

Tu i-ai făcut asta, își amintea ea de fiecare dată când era tentată să devină nerăbdătoare cu ritualul. Ai ghicit unde era vulnerabil și ai profitat de asta.

Își trecea degetele peste el, încercând să detecteze orice răni înainte ca el să o sărute din nou.

El le ascundea sau le ignora ca și cum nu ar fi existat, dacă ea nu reușea să le descopere. Leziuni nullium începuseră să apară printre răniții de pe câmpul de luptă. Uneori, Kaine rămânea cu o așchie în corp, iar deși efectele acesteia asupra lui erau limitate, odată ce intra în fluxul sanguin, îi putea încetini regenerarea cu ore întregi, dacă ea nu intervenea.

Nu vindecase şi nu avea să vindece pe nimeni aşa cum îl vindecase pe Kaine: în braţele lui, lipită de corpul lui. Îl mituia să coopereze, sărutându-l cu gura deschisă pe umeri, pe mâini şi pe faţă, în timp ce rezonanţa ei găsea fiecare loc în care era rănit, verificându-l meticulos până când el devenea nerăbdător şi îi ţinea mâinile, împingând-o pe pat şi luând-o încet. Era întotdeauna delirant de încet.

El o privea în ochi până când ea simţea că minţile lor se ating.

„Eşti a mea. Eşti a mea." El repeta cuvintele iar şi iar. „Spune-o. Spune că eşti a mea."

Îşi împletea degetele, îşi apăsa frunţile una de alta şi, uneori, tot corpul îi tremura. Ea îşi înfăşura braţele în jurul lui, încercând să-l liniştească.

„Îţi promit, Kaine. Voi fi mereu a ta."

Era o teroare posesivă în el – în felul în care o atingea – de parcă se aştepta mereu ca aceea să fie ultima dată când o vedea.

Când nu o chema, timpul se întindea, umplând-o pe Helena cu o teamă fără fund, până când inelul ei ardea din nou.

Atunci ea era cea care cerea cu disperare să ştie dacă el era bine. În nopţile în care dormea singură, avea coşmaruri în care el era ucis. Uneori dispărea pentru totdeauna, alteori devenea un lich, sau era descoperit şi prins. Nu ştia de care posibilitate să se teamă cel mai mult.

„Ai grijă." Era întotdeauna ultimul lucru pe care i-l spunea înainte ca el să o părăsească pe vreun acoperiş. Îi ţinea faţa în mâini, privindu-l în ochi.

„Nu muri."

El îşi apleca capul în faţă, sărutându-i interiorul încheieturii mâinii sau palma, cu ochii lui argintii fixaţi pe faţa ei. „Eşti a mea. Voi veni întotdeauna după tine."

Şi întotdeauna venea.

Cu toate acestea, în fiecare zi se simţea ca şi cum şansele erau din ce în ce mai mici. Războiul se afla în pragul dezastrului. Nu era sigură cât de departe îl puteau duce armamentul şi propria lui determinare înainte ca totul să se prăbuşească.

El mergea pe muchia cuţitului.

Când el dormea, ea îi privea faţa şi îşi dorea ca el să supravieţuiască.

Ea avea să facă asta să se întâmple. Aveau să plece, peste mare, astfel încât nimeni să nu-i găsească vreodată. Îşi promise că va găsi o cale. Îi promise lui: Va exista un după.

„O să am grijă de tine. Îți jur, Helena, o să am mereu grijă de tine.” Îl auzea murmurând cuvintele pe pielea ei sau în părul ei, cu o voce atât de joasă, încât abia le putea desluși. În unele zile, obsesia părea mai puternică decât în altele.

Îl auzea repetând asta întruna într-o noapte. De obicei, se oprea după puțin timp, dar de data asta nu o făcu.

Ea și-a ridicat capul și i-a ținut fața între mâini, ca să-i poată privi ochii. „Kaine, sunt bine. Nu mi se va întâmpla nimic.”

El o privea cu aceeași expresie amară și resemnată pe care o avea când o antrena și de fiecare dată când ea se întorcea să plece, ca și cum se pregătea, așteptând ceea ce considera inevitabil.

Războiul era o cușcă din care nu se putea scăpa.

El se liniști și își odihni capul pe pieptul ei, ascultându-i bătăile inimii, cu brațele în jurul ei. Ea își încurcă degetele în părul lui și era liniște, dar ea putea să simtă cum el rostea cuvintele.

Ea ezită înainte să vorbească.

„Povestește-mi despre mama ta, Kaine. Spune-mi tot ce nu ai putut spune niciodată nimănui.”

El tăcu. Ea își alunecă degetele peste umerii lui, urmărind cicatricile interconectate de la matrice. „Poți să-mi spui mie. Te voi ajuta să porți povara asta.”

El nu vorbi mult timp, încât ea se întrebă dacă adormise. Apoi el întoarse capul, suficient cât să-i poată vedea profilul.

„Nu mai văzusem pe nimeni torturat până atunci”, spuse el în cele din urmă. „Ea a fost... prima persoană pe care am văzut-o torturată.

El...” Maxilarul îi tremura în timp ce se chinuia să găsească cuvintele. „...au făcut experimente pe ea. Chiar dacă ea nici măcar nu era... nu făcuse nimic.”

În timp ce vorbea, ochii i se măriră. Privea fix în cealaltă parte a camerei, cu privirea pierdută în depărtare.

Helena îl privea și îl vedea, la doar șaisprezece ani, acasă pentru vacanța de vară.

Acasă, pășind fără să știe într-un coșmar din care nu avea să scape niciodată.

„Credeam...” Vocea lui deveni brusc mai tânără. Copilăroasă. „O vreme am crezut că, dacă îl ucideam pe Principat destul de repede, ea își va reveni. Că puteam repara totul. Dar ea era... o umbră a ei însăși când m-am întors. Cred... cred că a încercat să reziste peste vară, să pară curajoasă cât timp eram acolo, dar...

„Nici măcar nu lipsisem o lună.” Cuvintele erau joase, tremurânde.

Helena îşi trecu degetele prin părul lui. El închise ochii şi îşi coborî bărbia, corpul său contractându-se în interior.

„După ce am ucis Principatul, mi-a luat mai mult de o zi să mă întorc, iar ei ştiau că eu făcusem asta. Auziseră, dar nu o lăsaseră să iasă până când nu i-am dat inima aia nenorocită – care încă bătea. Ea continua să aibă crize; se prăbuşea pe podea, sau nu mai respira, sau stătea balansându-se şi murmurând. Am chemat medici, dar ei au spus că nu era nimic în neregulă cu ea, în afară de o constituţie slabă şi tendinţe spre isterie. Au recomandat internarea ei într-un spital sau administrarea tuturor acestor tonice şi injecţii care o lăsau în stare de stupoare.”

Helena îi strânse mâna, trecând cu degetele peste matrice.

Calculată, vicleană, devotată, hotărâtă, nemiloasă, neclintită, fără ezitare şi neînfrântă.

Pentru a-şi răzbuna mama. Ca penitenţă pentru toate modurile în care credea că o dezamăgise.

„Îmi pare atât de rău, Kaine.”

El tăcu. Închise ochii şi inspiră adânc.

„Atunci...” Vocea lui se întrerupse.

„ Atunci...” Se întrerupse din nou. „Se simţea mai bine, credeam că se va recupera, dar eu... eu... Am preluat un nou district. Era o listă cu familii pe care trebuia să le folosim ca exemple. Tată, mamă, doi copii. După ce i-am ucis pe părinţi, au reanimat-o pe mamă şi au pus-o să stea cu fata mai mare. Eu trebuia să mă gândesc la ceva cu... cu tatăl şi cu cea mică. O fetiţă mică, cu două codiţe cu fundiţe. Era un tort de ziua de naştere. Cred că era al ei. Durant a tras-o de păr şi mi-a dat-o mie... Ştiam ce voiau, dar am fugit.”

Înghiţi în sec. „Am rezervat un bilet de vapor pentru două persoane. Credeam că eu şi mama mea vom putea pleca împreună şi că ea nu va şti că nu pot merge cu ea până când nu va fi prea târziu. Dar când m-am dus să o iau, ei ajunseseră acolo înaintea mea. Aduceau cadavrul.

„Oh, Kaine…” Helena era prea îngrozită ca să mai poată spune altceva. El îi strângea mâna atât de tare, încât ea bănuia că vor rămâne vânătăi în locul unde îi ţinea degetele.

„Am încercat să găsesc o cale să fug cu ea.” Vocea lui se schimbă, începând să devină familiară pe măsură ce povestea se desfăşura prin viaţa lui. Urmele tonului său

dur şi controlat începuseră să apară. „Aveam totul pregătit, fiecare detaliu şi eventualitate, dar ea nu voia să plece fără mine. M-am gândit să o forţez, să o droghez, să o pun pe barcă şi să o trimit departe, dar mi-era atât de teamă că se va întoarce după mine şi nu voiam să o închid undeva. Nu voiam să fiu cineva care o închidea din nou."

Vocea lui deveni mai slabă. „Dacă nu m-aş fi dus acasă în acea noapte... ea nu ar fi murit. Nu ştiu de ce am făcut-o."

Tăcu.

Helena se mişcă suficient sub el încât să se ridice în şezut. Nu putea să-l privească fără să simtă o durere sfâşietoare în piept.

Îl atinse uşor pe frunte. „Kaine, nu sunt mama ta."

El tresări, deschizând gura să nege, dar ea continuă fără să-l lase să o întrerupă. „Flacăra Eternă nu-mi va face rău dacă eşuezi într-o misiune. Nu mă vor tortura sau pune în pericol pentru a te pedepsi. Nu sunt un ostatic. Sunt în acest război pentru că am ales să fiu. Nu sunt fragilă. Nu mă voi rupe. Te rog." Ea îi mângâie cu degetul mare arcul pometţilor. „Crede asta despre mine."

El clătină din cap. „Lasă-mă să te scot de aici. Îţi jur că nu va afecta ajutorul meu pentru Rezistenţă. Lasă-mă doar să te scot de aici."

„Nu voi fugi în timp ce toţi ceilalţi luptă. Putem face asta împreună. Lasă-mă să te ajut. Nu trebuie să faci totul singur acum."

Disperarea îi inundă ochii.

„ Nu poţi să-mi ceri să fug de război."

Buzele lui se curbară. „De ce nu? Nu ai făcut destul pentru ei? Te-au vândut. Dacă aş fi..." Vocea lui se întrerupse şi nu putu să o privească în ochi. „Dacă ai fi primit aceeaşi ofertă de la cineva care ar fi vorbit serios. Ai fi plecat oricum... şi dacă nu te-aş fi antrenat, ai fi murit salvând Holdfast. "

„Şi am fost de acord cu asta. Cu totul. Nimeni nu m-a obligat. Nu putem alege când am făcut destul şi să-i lăsăm pe alţii să suporte consecinţele. Nu există civili într-un război ca acesta. Dacă ei câştigă" – ea întinse mâinile – „toată lumea pierde."

El strânse din dinţi, iar ea ştia ce voia să spună, că nu-i păsa. Nu-i păsa dacă supravieţuia cineva, în afară de ea.

Helena oftă trist şi lăsă capul în jos, ascunzându-şi faţa în umărul lui. El o îmbrăţişă.

Era aproape adormită când auzi șoapta slabă a vocii lui. „O să am grijă de tine. Jur că o să am mereu grijă de tine.”

KAINE ERA SINGURA SURSĂ DE MÂNTUIRE A HELENEI, pe măsură ce lucrurile din cadrul Rezistenței se deteriorau.

Când Lila și-a recăpătat în sfârșit rezonanța, lunga ei convalescență părea să-i fi supt viața. Nu era în stare să-și revină așa cum o făcea de obicei, iar cicatricile de la toate operațiile de pe piept și umăr erau atât de grave încât îi limitau mișcările, necesitând vindecare și terapie îndelungată pentru a-și recăpăta mobilitatea.

Helena planifică un potențial regim de tratament, dar acesta fu atribuit unuia dintre ceilalți vindecători. Luc ceruse ca Helena să fie ținută departe de Lila, precum și de el însuși.

Helena stătu și se uită fix la biroul lui Pace după ce fu informată despre asta.

„Vei continua să lucrezi în turele de urgență”, spuse Pace.

„Da”, a răspuns Helena, cu voce monotonă. „Înseamnă că Luc e mai lucid, atunci? Dacă face cereri acum.”

De când Luc fusese mutat în apartamentul său privat, Helena nu mai văzuse și nu mai auzise nimic despre el sau despre starea lui, deși Consiliul insista că se recupera în mod constant.

Buzele matroanei se crispară. „Ei bine, «lucid» este cu siguranță un cuvânt pe care l-ai putea folosi.” Își curăță gâtul. „Sunt sigură că, în timp, se va stabiliza din nou. Nu trebuie să-ți faci griji pentru el; sunt mulți alții care fac asta.”

Helena dădu încet din cap, dar timpul nu era ceva de care Eternal Flame dispunea.

Luc era piatra de temelie a Rezistenței. Fără el, totul devenea rapid instabil. Crowther începuse să se bazeze mai mult pe Kaine, folosindu-l pentru a răspândi dezinformare și sabotaj, de parcă armata Nemuritorilor era o mașinărie care trebuia deconstruită. Plicurile cu ordine erau din ce în ce mai groase de fiecare dată când Helena le livra.

Kaine nu spunea nimic despre ceea ce făcea, dar ea își dădea seama că era pe punctul de a ceda sub presiune. De fiecare dată când o vedea, devenea din ce în ce mai disperat.

Helena era măcinată să-l vadă cum se eroda sub greutatea a tot ceea ce se aştepta să menţină şi să producă pentru ambele părţi, în timp ce ea era prinsă în sediul central ca un animal în cuşcă.

Fără să mai caute hrană, îşi umplea timpul cu noi cercetări, Shiseo preluând conducerea în încercarea de a perfecţiona suprimarea alchimiei la cererea Consiliului. Nemuritorii erau aproape imposibil de capturat şi ţinut în captivitate, dar cu suprimarea, ar fi fost posibil. Ea ştia de la Kaine că nulliumul interferează cu abilităţile şi regenerarea Nemuritorilor, la fel ca orice alchimist.

Shiseo a proiectat o brăţară din nullium pentru a crea o suprimare a rezonanţei ţintită, care se fixa în jurul încheieturii mâinii pentru a estompa rezonanţa într-o senzaţie asemănătoare cu cea a interferenţelor statice.

Helena a testat-o, fixând una în jurul încheieturii mâinii, flexând degetele şi glisând-o în sus pe braţ. Când a ajuns lângă cot, a putut să treacă prin interferenţă. A dat din cap. „Acestea nu suprimă complet rezonanţa."

A scos-o, inspectând interiorul pe care Shiseo îl căptuşise cu nullium.

„Dacă am vrea să o ştergem complet, cred că ar trebui să fie internă", a spus ea. „Dacă nulliumul ar fi învelit în ceramică, asta ar preveni coroziunea şi biointerferenţa. Dacă ai pune un tub subţire chiar aici, prin încheietura mâinii" – ea a apăsat cu degetele pe spaţiul dintre radius şi ulnă – „manşeta s-ar putea fixa în jurul unui vârf de suprimare şi s-ar bloca alchimic în poziţie. Pun pariu că atunci nu ar mai exista nicio rezonanţă."

Shiseo părea atât de tulburată încât Helena şi-a dat seama de realitatea a ceea ce propunea, dincolo de funcţia sa practică.

Una era să se gândească la încătuşarea diverselor Undying, toate ascunse în spatele căştilor şi a morţilor lor, dar când se gândea la Kaine, un prizonier mai probabil, simţea un gol în stomac.

Ea a dat din cap. „Nu contează. E prea mult. Nu trebuie să suprimăm atât de mult."

„Probabil ar funcţiona."

Ea clătină din cap. „Nu e necesar. Acest design e suficient de bun."

UNEORI INELUL HELENEI ARDE de două ori, şi de multe ori când se întâmpla asta, Amaris sosea, iar Kaine practic se prăbuşea de pe spatele ei. Alteori, Amaris apărea singură. Helena se urca pe spatele chimerei, agăţându-se de hamuri în timp ce

aerul bătea în jurul ei, şi zburau în subsolul oraşului, într-o pivniţă, într-o clădire distrusă sau, uneori, într-o alee, şi ea îl găsea pe Kaine. De obicei, o bucată de şrapnel de nullium era înfiptă undeva în el, suficient de adânc încât să nu poată să o scoată.

Ea învăţase să aibă mereu în geantă instrumente medicale, bandaje şi tot felul de medicamente. Pe măsură ce nulliumul devenea din ce în ce mai eficient, rănile necesitau adesea intervenţii chirurgicale. Ea devenise pricepută în chirurgia manuală, folosind doar o lanternă electrică ca sursă de lumină.

El nu o lăsa să-l adoarmă, dorind să rămână vigilent în caz că venea cineva, dar era adesea pe jumătate delirant, cu ochii aproape strălucind argintiu, murmurând în şoaptă: „Sunt bine, abia simt. Nu-ţi face griji. Vom pleca în curând... Am rezolvat totul. Doar... încă puţin..."

Ea stătea cu capul lui în poală, cântându-i încet în timp ce el se stabiliza, ţinându-i mâinile în ale ei. Nullium îi încetinea foarte mult recuperarea. Pierdea atât de mult sânge, încât plutea la marginea conştiinţei sau începea să tremure şi intra în şoc. Ea îşi trecea degetele şi rezonanţa peste palmele lui şi murmura scuze.

Îl omori. Îl omori. Din cauza ta.

Ea plângea pentru el doar când el nu era conştient să o vadă. Îi strângea mâinile în ale ei, încercând să-l vindece.

„Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău", repeta ea.

Îşi ştergea ochii şi apoi curăţa sângele înainte ca el să-şi recapete cunoştinţa. Simţea tensiunea care îi străbătea corpul în clipa în care îşi revenea şi îi simţea respiraţia când el ridica privirea şi o vedea.

În nopţile lungi, Amaris se ghemuia în spatele Helenei, frecându-şi botul de mâinile moi ale lui Kaine. Helena stătea, urmărind cu degetele conturul feţei lui Kaine, urmărind fiecare bătaie a inimii lui şi promiţând: „O să am grijă de tine. Îţi promit, o să am mereu grijă de tine".

CAPITOLUL 56

Maius 1787

NEMURITORII AU FOLOSIT PRIMA BOMBĂ NULLIUM în mijlocul primăverii.

Rezistenţa ştia că un astfel de atac urma să aibă loc; utilizarea nulliumului crescuse de când Nemuritorii îl folosiseră împotriva Lilei şi, deşi rănile erau grave, ca armă de luptă, nulliumul era limitat în utilitatea sa din cauza fragilităţii sale. Ca bombă, însă, era devastator.

Câteva bucăţi mici de şrapnel erau suficiente pentru a distruge rezonanţa unui alchimist. Dacă se dizolva şi se distribuia prin sânge, spitalul trebuia să sutureze manual rănile, să administreze agenţi chelatori şi apoi să aştepte ca rezonanţa pacientului să se recupereze.

Medicina alchimică expertă combinată cu vindecarea făcuse recuperarea luptătorilor din Rezistenţă eficientă; atâta timp cât un combatant nu murea din cauza pierderii de sânge, rănile care în alte părţi ale lumii ar fi necesitat luni de recuperare puteau fi vindecate aici în câteva zile sau săptămâni.

Cu nullium, însă, convalescenţa încetase.

Spitalul se pregătise cât de bine putea, medicii şi chirurgii învăţând despre chirurgia manuală, iar departamentul de chimie producând o cantitate mare de agenţi chelatori, dar logistica nu era suficientă pentru a îmbunătăţi moralul. Oamenii erau îngroziţi. Alchimia şi rezonanţa erau totul; ideea de a fi fără ele era ca şi cum s-ar fi întors la epoca de piatră prealchimică.

Ilva, care luase totul în stride, părea să fi pierdut definitiv echilibrul după capturarea lui Luc, neputând să înţeleagă şi să abordeze în mod proactiv consecinţele. Poate pentru că era o Lapse, era incapabilă să înţeleagă gravitatea emoţională a simplei ameninţări, impactul acesteia asupra moralului.

Singurul punct luminos era că Luc părea să-şi fi dat seama brusc de responsabilităţile sale. În mare parte izolat în camerele sale, el a reapărut brusc la o adunare convocată de Althorne pentru a calma neliniştea Rezistenţei. Luc a apărut îmbrăcat în alb şi auriu, arzând de indignare dreaptă. Fizic, era slăbit. Deşi armura îi ascundea cea mai mare parte, trăsăturile sale erau vizibil slăbite. Totuşi, era ca şi cum corpul său era acum doar o cochilie, iar sufletul său strălucea prin ea. Părea să radieze viaţă.

„Morrough, ca toţi necromanţii dinaintea lui, vrea ca Rezistenţa să se teamă şi ca lumina Flăcării Eterne să se stingă”, a spus el, cu ochii albaştri aprinşi. „Nu le vom da această satisfacţie. Paladia este a noastră. Am construit acest oraş ca un far; acea lumină a protejat lumea de pata necromanţiei timp de generaţii. Zeii sunt de partea noastră. Sol este de necucerit. Legile naturii nu vor da victoria corupţiei. Nu vom eşua; ştim recompensele pe care le-au primit strămoşii noştri pentru credincioşia şi curajul lor, şi vom gusta din aceleaşi recompense!”

Vocea lui era severă, şi totuşi era ciudat de impresionant în timp ce vorbea, ca soarele la zenit. Ea putea simţi cum starea de spirit din aer se schimba de la incertitudine şi frică la convingere. La credinţă.

Luc a continuat să vorbească, descriind oraşul cu detalii pline de dragoste, ca cineva care îl cunoştea intim, descriind visurile pe care el şi tatăl său le avuseseră pentru viitorul glorios al Paladiei.

Următorul lucru pe care Helena îl ştia era că se pregătea o contraofensivă. Escadroanele erau gata. Noul batalion al lui Luc, care încă nu luptase împreună, a ieşit împreună cu alte patru şi a cucerit un district din Insula de Vest.

Helena a privit de pe un pod suspendat cum se întorceau cu toţii într-o paradă a victoriei, urmaţi de urale. Luc stătea în picioare în spatele unui camion, Sebastian lângă el, salutând cu mâna în timp ce treceau prin porţi.

Lila nu venise. Oficial, motivul era că încă se afla în recuperare, dar, în realitate, tribunalul nu începuse încă, liderii fiind îngrijoraţi de reacţia lui Luc. Dacă îşi folosea puterea de Principat pentru a se opune direct Consiliului şi liderilor militari, nu exista nicio modalitate reală de a-l contrazice fără a provoca un colaps complet al conducerii, ceea ce ar fi putut duce la fracturarea Rezistenţei.

Atâta timp cât Luc o recunoştea pe Lila ca paladin principal, Lila putea ignora ceea ce spunea restul Consiliului – jurămintele ei erau faţă de Luc. Aşa că Lila a rămas în limbo. Nu era aptă pentru luptă, dar nici nu mai era rănită. Stătea la uşa Turnului, aplaudând împreună cu toţi ceilalţi, dar durerea îi strălucea pe chip.

Contraofensiva fusese atât de bruscă, atât de îndrăzneaţă, încât Nemuritorii abia reuşiseră să se apere. În mod similar, Consiliul fusese luat prin surprindere de preluarea bruscă a conducerii de către Luc şi rămăsese în dezordine în urma deciziei sale. Succesul ofensivei îl făcea greu de contrazis, mai ales că moralul Rezistenţei crescuse odată cu ascensiunea sa pentru a-şi revendica locul în Consiliu.

Bătăliile au început să se estompeze. Cu excepţia faptului că acum exista o secţie medicală pentru rănile provocate de nullium, iar numărul victimelor a crescut vertiginos, infecţiile şi bolile devenind o ameninţare din ce în ce mai mare. Mai întâi a apărut supraaglomerarea, urmată de lipsa lenjeriilor curate şi a bandajelor, apoi au început infecţiile sanguine şi au urmat bolile.

Helena era uneori de serviciu zile întregi, ignorând semnalele lui Kaine, cu excepţia mesajelor destinate lui Crowther. Munca o împiedica măcar să-şi facă griji.

Când era singură, stătea întinsă în pat, privind tavanul şi răsucind inelul lui Kaine în jurul degetului, gândindu-se la schiţa matricei desenată de Wagner. Nouă puncte.

Alchimia nordică folosea aproape întotdeauna cinci sau opt, numerele elementare sau celeste. Acestea erau singurele formule matriciale predate la Institut, excepţia fiind piromanzia Holdfasts, care funcţiona cu o matrice de şapte puncte, dar Helena ştia asta doar pentru că îl ajutase pe Luc la teme.

Nu auzise niciodată de o matrice cu nouă puncte. Nu avea idee cum ar fi trebuit să funcţioneze, iar singurul ei exemplu era plin de erori evidente şi desenat de cineva care nu era deloc familiarizat cu principiile alchimiei.

Cum putea să inverseze ceea ce i se făcuse lui Kaine dacă nu înţelegea metoda? Îşi mişcă degetele, încercând să vizualizeze canalele de energie. Mintea ei se întorcea mereu la Soren.

Îşi înăbuşi gândurile, îngropându-le cu animanţă, încercând să-şi forţeze mintea să ocolească amintirile despre el. Totuşi, asta o tot frământa – nu distrugerea lui, ci momentul în care murise. Întotdeauna încerca să rupă conexiunea de rezonanţă înainte ca un pacient să moară, dar în acel moment era complet concentrată pe Soren.

Energia, senzaţia ei, care curgea prin ea ca un curent electric, îi venea în minte de fiecare dată când încerca să-şi imagineze canalizarea printr-un multiplu de trei.

Asta o făcea să se întrebe. Dacă Morrough putea să prindă suflete vii în interiorul oaselor, iar primul Necromant a plasat un întreg oraş de suflete vii într-o Piatră, ce s-ar întâmpla dacă cineva ar captura cealaltă formă de energie? O făcuse cineva vreodată?

Data viitoare când a simţit că un pacient era pe punctul de a muri, în loc să se desprindă, a lăsat conexiunea deschisă şi a încercat să reţină energia în momentul în care a lovit-o. Aceasta i-a străbătut rezonanţa, lăsându-i mâna amorţită şi cu furnicături timp de ore întregi.

Ei bine, era logic că nu putea pur şi simplu să o reţină. Ar fi avut nevoie de un recipient de vreun fel. Amuleta din piatră solară fusese... din mercur? Sau din sticlă? Poate din cristal. A încercat o varietate de substanţe din depozite, introducând în spital metale ciudate şi alţi compuşi în buzunarele ei, pentru a vedea dacă energia se va canaliza în vreunul dintre ele.

Pietrele de soare s-au crăpat, în timp ce metalul i-a aprins buzunarul. Într-o cutie împinsă în spatele unui depozit, a găsit câteva bucăţi mari de obsidian. Sticla vulcanică avea un punct de topire mai ridicat decât sticla normală.

A băgat o bucată în buzunar.

A strâns-o când a simţit că vitalitatea unui pacient slăbea. Era unul dintre pacienţii nulium, lovit de şrapnel care îi sfâşiase organele, iar infecţia nu răspundea la tratament. Putea să-i forţeze inima să continue să bată, dar asta nu ar fi făcut decât să prelungească moartea lui; ar fi murit în clipa în care ea ar fi plecat. Pielea lui ardea de febră, iar el îi strângea mâna, vorbind cu cineva invizibil, cuvintele venind din ce în ce mai încet.

Ea înghiţi în sec şi îşi menţinu rezonanţa deschisă în timp ce ochii lui se opreau. Valul morţii o străbătu ca un şoc electric direct în obsidian.

Braţul ei se amorţi pentru o clipă. Când senzaţia reveni, el era mort, iar obsidianul zumzăia cald sub degetele ei. Ea putea simţi acea energie întunecată şi ciudată.

Degetele îi tremurau când îi închise ochii şi îi trase cearşaful peste faţă. Tocmai prinsese un suflet în sticla vulcanică? O strânse în mână. Nu. Ştia cum se simţea energia aceea, amuleta şi Kaine. Asta era diferită.

Totuşi, încercă să se prefacă că nu era acolo în timp ce îşi termina tura.

Se grăbi spre laboratorul ei. Deschise uşa şi se opri brusc când o văzu pe Lila, ghemuită pe podea, cu faţa umflată şi ochii roşii.

Helena îngheţă. Zeilor, tribunalul. Probabil că începuse.

Nu o mai văzuse şi nu mai vorbise cu Lila de înainte de salvarea lui Luc. Într-o zi, se întorsese în camera ei şi descoperise că toate lucrurile Lilei dispăruseră şi abia după aceea aflase despre o slujbă privată ţinută în memoria lui Soren.

Oricât de mult ar fi vrut să încerce să se explice, nu putea, pentru că oficial Soren pur şi simplu murise.

Dar Luc i-ar fi spus adevărul Lilei.

Helena rămase nemişcată, neştiind ce ar fi putut-o aduce pe Lila aici.

„Lila.” Helena puse obsidianul jos, mişcându-se ezitant. „Lila, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?”

Lila se uită la Helena fără să răspundă mult timp.

„Am făcut o greşeală”, spuse în cele din urmă Lila, cu o voce abia auzită, „am făcut o greşeală atât de mare”.

Helena înghiți în sec. „E... în regulă. Sunt sigură că va fi bine. Orice ai fi făcut, sunt sigură că nu poate fi atât de grav".

Fantoma lui Soren părea să plutească între ele.

„Nu." Lila clătină din cap. „Am mințit pe toată lumea. Toată viața mea am mințit. Acum... acum nu știu ce să fac..."

Vocea ei era atât de tensionată, încât se stinse.

„Soren era singura persoană care știa", șopti Lila. Ochii îi erau umezi, dar lacrimile nu-i curgeau. „El mi-a păstrat mereu secretele. Știa ce să facă în diferite situații. Spunea că era datoria lui să aibă grijă de mine."

„Ce s-a întâmplat?" Helena întinse mâna ezitantă.

Lila ridică privirea și inspiră adânc, bărbia îi tremura înainte să vorbească în sfârșit. „Sunt... sunt însărcinată."

Helena nu se mișcă. Nu putea să vorbească. Era prea șocată ca să poată crede cuvintele pe care Lila tocmai le rostise.

Să știe că era însărcinată însemna că era în cel puțin două sau trei luni, și asta presupunând că ciclul ei era regulat, ceea ce Helena știa că nu era. Ea era în spital în acea perioadă.

„Cum?" era singura întrebare pe care Helena se putea gândi să o pună. Nu conta nimic altceva din ceea ce însemna asta.

Lila înghiți în sec, mișcând brusc capul și strâmbându-se când îi trăgea de cicatricile de pe gât. „Știu. Nu credeam că pot. După... tot ce s-a întâmplat. Întotdeauna am presupus că nici măcar nu era posibil."

„Nu", spuse Helena nerăbdătoare. „Adică, da, și asta, dar nu erai însărcinată când erai în spital. Ai ieșit de acolo de doar... Cum ai putea să știi că ești însărcinată?"

Lila privi în jos, evitând ochii Helenei. „Asta... asta e secretul. Știu că sunt însărcinată."

Atunci Helena își dădu seama de ceva incredibil de evident, pe care ar fi trebuit să-l realizeze cu ani în urmă.

Lila Bayard, care se întorcea adesea din bătălii aproape nevătămată, care se recupera întotdeauna miraculos după rănile suferite, care se adaptase la un picior protetic în câteva luni, când toată lumea spunea că va dura un an. Care nu se luptase niciodată să se recupereze după o rană până când își pierduse rezonanța.

„Ești o vivimanceră", spuse Helena.

Lila nu o privi în ochi când dădu uşor din cap. „Nu am folosit-o niciodată pe nimeni în afară de mine. Pe Soren de câteva ori, dar numai când mi-a cerut-o. Mi-a spus că nu pot să spun nimănui. Nici măcar mamei şi tatei, pentru că dacă oamenii ar fi aflat, nu mi s-ar fi permis să fiu paladina lui Luc."

„În tot acest timp?", spuse Helena încet, surprinsă de sentimentul de trădare pe care îl simţea.

„Îmi pare rău. Voiam să-ţi spun, dar... ştii cum a fost pentru tine. Nu puteam risca, nu când era în joc viaţa lui Luc. Nu puteam fi ca tine... luptele sunt singurul lucru la care mă pricep."

Dezvăluirea era mai mult decât Helena putea procesa în acel moment.

„Cine e tatăl?", întrebă Helena, de parcă nu era complet evident.

„Ştii că e Luc."

Helena dădu din cap. Voia să fie supărată, dar propriile ei secrete erau mai grave, iar faptul că Lila apelase la ea în absenţa lui Soren spunea multe.

„Probabil ai auzit, plănuiesc un tribunal dacă nu demisionez voluntar din funcţia de paladin." Vocea Lilei era goală şi disperată.

„Obişnuiam să-mi spun că totul se va răsplăti în cele din urmă, dar războiul a continuat. Niciodată nu am... Adică, a încercat de câteva ori, dar l-am respins de fiecare dată." Lila clătină din cap. „Nu contează, totuşi, se pare că toată lumea crede că ne-am culcat împreună pe front. Nu înseamnă nimic că nu am făcut-o." Ea privi în jos. „Când s-a întors după ce a cucerit districtul acela – ştiu că nu era vorba despre mine, dar m-am simţit atât de distrusă. Să fiu lăsată în urmă şi să ştiu că aşa va fi mereu de acum încolo. A venit să mă caute după aceea şi mi-a spus că s-a gândit la mine tot timpul şi..." Ea ridică din umeri. „Oricum, toată lumea crede asta, aşa că..."

Helena îşi puse o mână ezitantă pe umărul ei. „E în regulă. Mă ocup eu de asta. Dacă e devreme, pot să iau ingredientele necesare sau să folosesc vivimanţia, cum preferi tu. Nimeni nu va şti."

„Nu."

Helena se uită fix la Lila, sigură că auzise greşit.

Lila respiră adânc, evitându-i privirea. „Adică, de asta am venit. Ştiam că poţi s-o faci, dar... în timp ce aşteptam, nu puteam să nu mă gândesc: care sunt şansele?" Scutură din cap. „ Nu-mi amintesc când am avut ultima dată ciclu. Au trecut ani. Nu credeam că pot. Întotdeauna am crezut că Soren va fi cel care se va căsători şi va avea următoarea generaţie de Bayard, dar acum eu sunt singura care a mai rămas."

Helena nu avea cuvinte.

Lila privi în jos, ghemuindu-se, ca şi cum ar fi simţit judecata Helenei. „Probabil că nu va rămâne. Aşa că poate aş putea să aştept şi să am asta pentru o vreme."

„Şi dacă rămâne?" întrebă Helena.

Lila nu răspunse.

Helena simţi un nod în gât. Voia să-i spună Lilei că era proastă. Un copil, în timpul războiului. Lila nu ar fi fost prima, dar totuşi, acele fete erau altfel. Lila era alchimistă. O războinică. Niciuna dintre aceste lucruri nu se potrivea cu maternitatea. Regulile erau stricte.

„Nu va rămâne", spuse Lila.

„Asta nu e un răspuns", spuse Helena ascuţit. „Şi dacă rămâne? Vei avea un copil în timpul războiului, când deja te afli în faţa tribunalului. Nu vei mai fi paladin după asta. Nu te vor mai lăsa să lupţi niciodată."

Lila îşi ronţăia unghiile, cuticulele îi sângerau. „Luc va renunţa la luptă pentru a prelua conducerea. Ilva e prea bătrână pentru a continua să fie administrator, iar el nu are pe nimeni în care să aibă încredere pentru a o înlocui. Se spune că, dacă renunţ la funcţia de paladin principal, nu vor mai chema tribunalul, Sebastian mă va înlocui, iar eu voi putea lupta din nou." Lila respiră adânc. „Voi comanda propria mea unitate. Prima femeie."

Vocea Lilei nu trăda mândrie sau entuziasm pentru ceea ce ar fi fost o realizare istorică, pentru că nu exista nicio şansă să reintre în luptă, lipsită de fostul ei rang, fără scandalul care o urmărea. Reputaţia şi moştenirea ei erau pătate iremediabil.

„Dacă ai spune că sunt bolnavă, nimeni nu ar şti că sunt însărcinată – şi dacă nu se întâmplă nimic, mă voi întoarce la serviciu ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat."

„Sau ai putea să te retragi din luptă şi să antrenezi recruţi care ar avea nevoie de cineva cu experienţa ta", spuse Helena. „Acestea nu sunt singurele două opţiuni pe care le ai."

„Nu mă voi retrage. Nu aşa funcţionează pentru noi, cei din familia Bayard", spuse Lila, ochii ei albaştri sclipind. Ea se strâmbă.

„Îmi pare rău. Oamenii îmi spun mereu că nu s-a terminat totul, dar..." Ea râse disprețuitor. „... ştiu cum funcţionează lucrurile. Ce va rămâne în memoria colectivă. Nu va fi nimic din ce am făcut eu în luptă."

Acum Helena înţelegea. O sarcină schimba povestea. Nu ştergea scandalul, dar îl reinterpreta; în loc de o încălcare a jurămintelor care aproape dusese la o calamitate, devenea o poveste de dragoste.

Principatul avea deja nevoie disperată de un moştenitor, dar era greu să facă din asta o prioritate declarată când viaţa lui Luc trebuia să fie protejată de divinitate, iar Luc, din motive evidente, se opunea întotdeauna ideii unei căsătorii politice, ceea ce dorea Consiliul.

Un moştenitor Holdfast putea revigora Rezistenţa. Cum putea fi un război sortit eşecului când exista un simbol atât de tangibil al viitorului?

Desigur, Lila ar prefera acea versiune a poveştii sale, în locul alternativelor cu care se confrunta.

Lila părea întotdeauna de neoprit, dar acum Helena putea vedea toate fisurile pe care le ascunsese. Dorinţele pe care nu şi le permisese niciodată.

Helena ştia ceva despre asta.

„Luc va afla?"

Lila a tras aer în piept, scuturând din cap. „Nu. Cred că l-ar distrage. Este sub o presiune enormă, iar tranziţia va fi dificilă. Dacă ar afla şi apoi nu s-ar întâmpla nimic, speranţa i-ar zdrobi inima."

„Luc vrea copii?" întrebă Helena ezitantă. Nu credea că l-a auzit vreodată pe Luc vorbind despre copii. Speranţele lui pentru viitor erau legate de sfârşitul războiului, de călătorii. Pe de altă parte, problema cu Lila fusese întotdeauna evitată cu grijă. Helena ştia, dar el nu recunoscuse niciodată deschis, nici măcar ei.

Lila dădu din cap. „A vorbit despre asta în seara aceea. Că nu e ca tatăl său, că nu vrea doar să-şi facă datoria. Că vrea să aibă o familie pentru el însuşi, nu din cauza Principatului sau pentru că are nevoie de un moştenitor, ci doar pentru că iubeşte pe cineva atât de mult încât vrea să aibă un copil. Asta ar fi."

Helena înghiţi în sec. Încă ura asta, dar nu putea să o refuze pe Lila. „Va trebui să vorbesc cu Crowther şi să văd ce opţiuni avem."

Lila se încruntă. „De ce te-ai duce la el? E îngrozitor. Luc nu-l suportă."

Helena îşi întoarse privirea. „E cea mai pragmatică alegere. Nu am vechimea necesară pentru a pune pe cineva în carantină. Nu cred că vrei ca Elain sau Matias să fie implicaţi. Opţiunile sunt Crowther sau Ilva, iar Ilva nu a fost foarte de încredere în ultima vreme."

„Bine", suspină Lila, strâmbându-se. „Atunci Crowther."

CAPITOLUL 57

Maius 1787

CONFORM ÎNREGISTRĂRILOR, LILA BAYARD A CONTRACTAT O formă gravă de tuse de mlaştină după ce a ajutat la livrarea de provizii în mahalalele de la capătul sudic al insulei.

Tusea de mlaştină tindea să apară în fiecare an la începutul verii, după inundaţii, când aerul devenea cald şi umed, iar nivelurile întunecate şi adânci ale oraşului, departe de lumina soarelui, se umpleau de mucegai.

Simptomele erau o tuse profundă care venea din adâncul plămânilor şi, ocazional, erupţii cutanate. Deşi era periculoasă mai ales pentru copii şi vârstnici, uneori persista şi se transforma într-o boală virulentă care putea cuprinde oraşul ca o epidemie. Acesta era motivul aparent pentru care nivelurile superioare ale oraşului preferau să fie restrictive cu sectoarele inferioare ale populaţiei.

Helena era familiarizată cu simptomele, deoarece tatăl ei o trata în fiecare vară. Majoritatea persoanelor care se îmbolnăveau nu îşi permiteau să călătorească în partea de sus a oraşului la un farmacist autorizat. Helena putea reproduce simptomele aproape perfect folosind vivimancie, creând erupţii cutanate violacee pe interiorul încheieturilor mâinilor şi pe părţile laterale ale gâtului Lilei şi agitându-i plămânii suficient pentru a o face să tuşească violent în timp ce Pace o examina şi punea diagnosticul.

Cu atât de mulţi oameni înghesuiţi în spaţii restrânse, ciuma era o teamă constantă.

Lila a fost imediat izolată în Turnul Alchimiei, iar toate celelalte persoane implicate în livrarea proviziilor au fost puse în carantină timp de trei zile, până când au fost declarate fără simptome.

O boală atât de comună nu a afectat moralul, mai ales că era considerată în primul rând o afecţiune a celor săraci şi a celor care trăiau în condiţii insalubre. Faptul că Lila se îmbolnăvise a fost interpretat ca un semn că era încă prea slăbită din cauza rănilor. În camerele însorite ale Turnului Alchimiei, ea îşi va reveni.

Luc, însă, era distrus. A cerut să o vadă, dar i s-a refuzat categoric. Plămânii lui încă prezentau semne de deteriorare şi leziuni; în niciun caz nu i se permitea să se apropie de Lila.

Helena nu știa de unde să înceapă cu acest nou secret. Sarcina nu era ceva ce studiase vreodată. Experiența ei cu nou-născuții se limita în mare parte la situații de urgență. Căută în bibliotecă câteva referințe, dar nu găsi suficiente opțiuni, până când își aminti că Matron Pace păstra majoritatea manualelor medicale în arhivă, pentru a fi ușor accesibile.

„Nu m-am gândit niciodată că te va interesa sarcina." Comentariul matroanei Pace a făcut-o pe Helena să tresară, fiind prinsă în timp ce răsfoia în grabă una dintre cărți.

Helena a închis-o brusc, așezând-o la locul ei. „Nu mă interesează. Doar titlul mi-a atras atenția."

„Poți să o împrumuți."

„Nu." Helena a dat din cap. „A fost doar o curiozitate trecătoare."

Se îndreptă spre ușă.

„Marino." Vocea lui Pace era autoritară.

Helena se întoarse. Pace o privea ca un șoim.

„Ești însărcinată?"

„Nu."

„Accidentele se întâmplă", spuse Pace blând, sprijinindu-se de birou. „Mai ales în timpul războiului. Nu ai fi prima."

Helena scoase un râs batjocoritor. „Nu sunt însărcinată."

„Sper doar că partenerul tău este responsabil..."

„Nu pot fi însărcinată. Am fost sterilizată", spuse Helena, prea umilită ca să mai asculte.

Pace îngheță, scuturând din cap. „Nu. Nu ar face asta. Nu ar fi putut considera asta necesar într-un moment ca acesta."

Obrajii Helenei ardeau, dar stomacul îi era strâns ca un nod. „Păi, au făcut-o. Maier a făcut-o. Ligatura, în aceeași săptămână în care m-am întors. A fost... a fost una dintre condițiile Falcon. Așa că, cum am spus, nu sunt însărcinată."

Se îndreptă din nou spre ușă.

„Helena, așteaptă." Vocea lui Pace era implorătoare.

Helena se întoarse cu reticență. Pace avea una dintre mâinile ei roșii și crăpate apăsată pe piept. „Nu ar fi trebuit să te tachinez. Nu aveam idee. Maier nu mi-a spus nimic."

„E în regulă”, spuse Helena rigid. „Voiam mai mult să fiu alchimistă, iar femeile nu pot face ambele lucruri.” Ridică bărbia. „

Acum nu va mai trebui să-mi fac griji în privința alegerii. În plus...” O privi fix pe Pace. „... probabil voi muri tânără, așa că aș fi o mamă groaznică.”

Pace o studiă. „Mama ta a fost groaznică?”

Pace nu ar fi putut să o rănească mai mult nici dacă ar fi lovit-o. Camera se învârtea.

Helena simți un nod în gât. „Cum îndrăznești?”

„Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să spun asta”, spuse Pace, dar nu părea cu adevărat să-i pară rău. „Dar Helena, nu cred că știi să fii sinceră cu tine însăți în privința a ceea ce îți dorești.”

„Era singura modalitate de a deveni vindecătoare – aveam nevoie de un vindecător, iar Ilva spunea că eu eram singura persoană care putea face asta.” Helena tremura din maxilar și trebuia să-l strângă cu putere. „Era singura alegere pe care o aveam și am făcut-o. Chiar ai prefera să nu o fi făcut?”

„Nici măcar nu aveai șaptesprezece ani. Abia trăiseși suficient ca să știi ce vrei.”

„Mă simt destul de vie în acest moment”, spuse Helena cu dinții strânși. „Și sunt bine.”

„A fi în viață nu e același lucru cu a trăi. Sper că într-o zi vei avea ocazia să realizezi diferența.”

Pace se duse la bibliotecă și scoase cartea pe care Helena o citea, ținând-o cu ambele mâini în timp ce se uita la copertă. „Am fost moașă, știi. Cu mult timp în urmă.” Scutură din cap. „Ar fi trebuit să-mi dau seama. Întotdeauna te-ai dedicat complet momentului prezent, de parcă asta ar fi tot ce te aștepți să ai.”

Se întoarse spre Helena. „Poate că o privire asupra generației următoare va face viitorul să pară puțin mai real pentru tine.”

Îi întinse cartea Helenei. Titlul, Starea maternă: un studiu aprofundat asupra științei și fiziologiei gestației, strălucea în lumina care intra pe fereastra de deasupra. „Lila Bayard va avea nevoie de cea mai bună îngrijire pe care i-o poți oferi.”

Helena o privi uimită. „Cum...?”

Matron Pace îi înmână cartea. „Sunt asistentă medicală de două ori mai mult timp decât ai tu. Abilitățile tale de vivimantie sunt remarcabile, dar Lila ar fi trebuit să fie bolnavă timp de trei săptămâni înainte să dezvolte o erupție cutanată ca asta.”

CÂND LUC A ÎNCEPUT SĂ PREIA conducerea, sănătatea Ilvei a început să se deterioreze brusc şi rapid, de parcă în toţi acei ani ea ar fi rezistat doar până când el a fost pregătit. În unele zile abia mai era lucidă. Crowther era atât de îngrijorat de deteriorarea bruscă a stării Ilvei, încât o rugase pe Helena să o examineze. Nu era nimic în neregulă; era doar bătrână şi obosită.

Războiul părea să oscileze între cele două tabere. Luptele constante păreau să nu aducă decât avantaje minore, în afară de faptul că lăsau oraşul şi mai distrus.

Luc a condus un alt atac agresiv asupra Insulei de Vest şi au capturat un depozit. Acesta era plin de rezervoare mari, asemănătoare cu cuve, cu lichid în interior, corpuri în ele, tuburi conectate la vene şi măşti de respiraţie fixate peste nas şi gură. Luptători ai Rezistenţei. Toţi morţi, dar corpurile lor încă calde.

Când perimetrul a fost străpuns, un gaz a fost eliberat în măşti, ucigându-i pe toţi cu doar câteva minute înainte ca Rezistenţa să ajungă la ei.

O coloană de camioane s-a întors la cartierul general, plină cu cadavrele care urmau să fie incinerate. Erau doar câţiva prizonieri, dar unul dintre ei era Gardianul, care s-a dovedit dificil şi a refuzat să răspundă la întrebări.

Deoarece Gardianul era prizonierul lui Luc, nu putea fi ascuns într-una din grotele subterane ale lui Crowther şi torturat pentru a obţine informaţii. Crowther şi-a amintit atunci că Kaine o învăţase pe Helena o metodă unică de a extrage informaţii; ea o menţionase o dată ca alternativă când încerca să-l descurajeze să recurgă la tortură.

Helena era la fel de îngrozită ca toţi ceilalţi de toate feţele sănătoase, intacte şi familiare care erau pregătite pentru incinerare, atât de aproape de salvare. Ea a fost imediat de acord.

S-au tras nişte sfori şi Crowther a reuşit să petreacă câteva ore singur cu gardianul, luând-o pe Helena cu el.

Directorul era o femeie, cu faţa subţire, părul tuns scurt şi gura largă. Ochii ei albastru-pal s-au îngustat instantaneu când a văzut-o pe Helena. Fiecare a evaluat-o pe cealaltă.

Crowther s-a aşezat în umbră, lăsând-o pe Helena să încerce.

„Cine eşti?", a întrebat Helena, neştiind cum să înceapă.

„Ce-ţi pasă?", a întrebat directorul.

„Nu pot spune că am întâlnit vreo femeie printre Nemuritori sau Aspiranţii lor."

„Bărbații, în general, ne plac mult mai mult corpurile decât pe noi.” Gardianul s-a uitat spre colțul în care stătea Crowther. „Cred că sunt una dintre cele speciale.”

„În ce fel ești specială?” a întrebat Helena, deși avea o idee destul de clară.

„Probabil din același motiv ca și tine.”

Gardianul se uitase înapoi și o studia acum pe Helena. „Diferența este că eu nu sunt un trădător al speciei mele.”

„Nu eu sunt cea care tocmai a ucis peste o sută de oameni”, spuse Helena, încercând să-și păstreze vocea calmă. Nu știa de ce o deranja atât de mult faptul că acest gardian era o femeie, dar asta o făcea și mai furioasă.

„M-ar fi ucis, dacă ar fi avut ocazia. Eu i-am ucis prima.” Gardianul ridică bărbia, îndreptând-o spre Helena. „Ce ești tu?” Ochii ei se opriră asupra Helenei. „Vindecătoare? Pun pariu. Și eu am fost odată vindecătoare.”

Helena se îndoia de asta, dar femeia vorbea fără să fie constrânsă, așa că o lăsă.

„Nu voiam să fiu vindecătoare, dar nu avem prea multe opțiuni. A încercat să mă facă călugăriță. Voia să cresc alți copii născuți ca mine. Să-i învăț cum să-și păstreze abilitățile și să-i pedepsesc dacă nu o făceau. Tu nu ai făcut-o?”

Helena se întoarse să-l privească pe Crowther, care privea, cu o expresie de necitit.

„O cunoști?” întrebă Helena.

„Oh, da. Kestrel Jan venea des să ne vadă ori de câte ori cineva se purta urât la orfelinat. Întotdeauna aducea cu ea un animal de companie, cineva cu o lesă lungă, pe care puteam să-l admirăm și să aspirăm să devenim ca el, atâta timp cât făceam tot ce ne cerea. Sunt surprinsă, totuși. De obicei, sunt mai tineri.” Ochii ei se opriră asupra Helenei.

„Ajunge, Mandl”, spuse Crowther aspru.

Mandl îi zâmbi. „Vezi, știam că o să-ți aminteşti de mine.”

„Scoate informațiile și să terminăm”, îi spuse Crowther Helenei.

Helena respiră adânc.

Mandl părea imperturbabilă. „Nu o să mă faci să vorbesc”, spuse ea. „Obișnuiam să-mi rup oasele și să mă tai doar pentru distracție. Doar pentru a simți ceva în gaura în care ne-au crescut. Ești prea slab ca să-mi faci rău, trădătorule.”

„Ai fi surprinsă”, spuse Helena, cu inima bătând cu putere.

Mandl doar râse.

Cadavrele din depozit erau o tragedie atât de proaspătă. Toţi acei oameni, la un pas de salvare, iar acum dispăruseră pentru că Mandl voia să rănească Flacăra Eternă şi Rezistenţa mai mult decât îi păsa de libertate.

Helena nu se amăgea că Flacăra Eternă avea gradul de superioritate morală pe care încerca să-l revendice, dar cum putea cineva să considere că Nemuritorii erau mai buni?

„De ce ţineai prizonierii în rezervoare de genul acela?", întrebă ea, păstrând o voce calmă şi fermă.

Mandl zâmbi, gura ei largă întinzându-se pe toată faţa. Degetele ei se învârteau, deşi încheieturile îi erau încătuşate cu fier inert. „Haide, încearcă să mă atingi. Să vedem cine cedează primul."

Furia Helenei era ca o piatră grea în stomac în timp ce se îndrepta spre Mandl. „Recunosc, probabil că eşti mai bună decât mine la a răni oamenii. Nu te pot învinge la propriul tău joc, dar jucăm jocul meu."

Ochii lui Mandl se îndreptară spre uşă şi apoi spre Crowther, primele semne de nervozitate. Ea forţă un râs. „Ce poţi să faci?"

Helena era acum în spatele lui Mandl. „Nu cred că ştii trucul ăsta."

Mandl încercă să-şi întindă gâtul, încercând să se răsucească şi să vadă ce făcea Helena.

Se smulse brusc când Helena îi alunecă mâna goală pe ceafă, cu degetele împletindu-se prin părul scurt. Mandl îşi răsuci mâinile, încercând să se elibereze din cătuşe. „E în regulă." Vocea Helenei era la fel de exersată şi clinică ca rezonanţa ei, în timp ce bloca nervii din dreapta coloanei vertebrale, având grijă să nu oprească inima lui Mandl sau să suspende ceva vital.

„Cred că totuşi are rost să fii instruit la Institut."

Helena îşi încetini bătăile inimii, înăbuşind teroarea crescândă. Ca o supapă de gaz, umblă la cocktailul de hormoni care curgea prin Mandl, spunându-i să fie calmă, că Helena nu era o ameninţare.

„Vrei să-mi spui tot ce te întreb", spuse Helena încet.

Mandl se zbătu violent, încercând să reziste, corpul ei clătinându-se. Rezonanţa ei izbucni, încercând să o respingă pe Helena, dar era prea târziu.

„Târfă... târfă trădătoare...", mormăi ea, în timp ce Helena îi cernu emoţiile furioase.

Ochii lui Mandl îşi pierdură focalizarea. Mintea şi corpul ei erau în conflict direct şi îi era imposibil să se zbată în timp ce Helena se strecură în amintirile ei.

Kaine făcuse procesul să pară simplu. Era mult mai dificil decât se aşteptase Helena. Zgomotul unei alte minţi. Erau atât de multe sunete şi energie, iar panica şi încercările lui Mandl de a rezista făceau totul mult mai dificil. Kaine lăsase întotdeauna gândurile Helenei să rătăcească, prindându-le pe măsură ce treceau. Helena nu putea să nu se gândească că existau modalităţi mai uşoare de a face asta.

„Cum te cheamă?"

Elsbeth.

Numele răsună din zeci de direcţii din mintea lui Mandl, contopindu-se în prim-plan.

Faţa lui Mandl era relaxată, o picătură de salivă curgându-i pe o parte a gurii, dar ochii ei o urmau pe Helena cu o furie crescândă. Mintea ei încerca şi nu reuşea să se opună modului în care Helena o manipula.

„De ce ţineai prizonieri în rezervoare ca acelea?"

Mandl încercă să reziste, dar o amintire îi trecu prin minte. Un bărbat în uniformă spunea: „... păstraţi cele mai bune specimene...". Atenţia lui Mandl în amintire se îndreptă către o muscă care bâzâia şi totul se estompa.

Helena încercă din nou. „Dacă ai avea un prizonier nou, ce ai face cu el?"

Fragmentele de amintiri erau ca nişte bucăţi de imagini în mişcare, sunete şi senzaţii care treceau în viteză, ca şi cum ar fi fost purtate de vânt. Auzea voci, dar erau prea îndepărtate pentru a le putea distinge.

Vedea pereţii unui depozit, lumina verzuie care se reflecta în ferestrele fumurii. Un băiat al cărui chip îl recunoştea pe jumătate, zvârcolindu-se.

Totul era înceţoşat, dar un fior de anticipare îi străbătu şira spinării.

Strălucirea unei seringi hipodermice în lumina slabă. Un deget care o lovea uşor pentru a elimina o bulă de aer. O privire fugară asupra băiatului.

Neclaritate.

Rânduri de cadavre aşezate pe targi lângă rezervoare. Un cadavru umflat, cu ochi gălbui şi pielea decolorată, cenuşie. Strângând braţul unui tânăr şi spunând: „Îl iau pe acesta următorul".

Un formular tipărit prin care se solicitau zece subiecţi de sex feminin. Semnat Artemon Bennet. Mâinile lui Mandl împingând un cărucior pe care zăcea băiatul, cu masca şi tuburile încă ataşate, în timp ce îl ducea într-o cameră goală.

Închizând uşor uşa. Un alt fior pe şira spinării.

Helena îşi eliberă mintea, smulgându-şi mâinile, dorind să le frece până când pielea se desprindea.

„Pentru ce este?" întrebă ea.

Pielea îi era înfiorată. Nu voia să se întoarcă în mintea lui Mandl.

Mandl respira neregulat, pupilele îi erau atât de dilatate încât irisul albastru abia se vedea.

„O să-l scot dacă nu-mi răspunzi", spuse Helena, apucând-o pe Mandl de păr. „Preferi asta?"

Expresia lui Mandl se strâmbă şi ea scuipă. „Îi menţine proaspeţi."

„Proaspete pentru ce?"

„Pentru orice. Corpuri noi pentru Nemuritori. Subiecţi de testare. Sclavi. Sclavii rezistă mai mult când sunt noi." Mandl gâfâia cu gura deschisă, buzele ei devenind crăpate.

„Cât timp sunt păstraţi acolo?"

Mandl zâmbi cu cruzime. „Există o cerere mare, aşa că, de obicei, nu mai mult de câteva luni. Şocurile electrice menţin muşchii tonifiaţi. Încetăm funcţiile vitale. "

A durat o eternitate până când Crowther a fost mulţumit de cantitatea de informaţii pe care Helena a obţinut-o. Până atunci, ochii lui Mandl erau atât de dezorientaţi încât priveau în direcţii diferite. Ea devenise febrilă şi era aplecată în faţă, tremurând.

„Ei bine", a spus Crowther, râzând dispreţuitor la Mandl, „se pare că vei fi un înlocuitor acceptabil pentru Ivy."

Helena nu spuse nimic. Nu voia să mai facă asta niciodată. Regreta că fusese de acord.

Se întoarse fără să spună nimic şi plecă.

„Trădătoare...", strigă Mandl după ea.

CAPITOLUL 58

Junius 1787

DEŞI OFENSIVELE RECENTE ALE LUC AU AVUT SUCCES, Noul teritoriu epuiza Rezistenţa. În ciuda admiraţiei generale pentru conducerea decisivă şi de succes a lui Luc, superiorii erau mai puţin entuziaşti. Circulau zvonuri că Luc avusese o ceartă

violentă cu Althorne şi cu alţi membri ai comandamentului militar, pentru că nu îi consultase.

Unele dintre districte erau înconjurate pe trei laturi de Nemuritori, necesitând patrule şi apărare constante, în timp ce ofereau foarte puţine avantaje strategice. Districtele în cauză nu primiseră „eliberarea" cu entuziasm. Mulţi dintre paladienii de pe Insula de Vest erau destul de fericiţi sub ocupaţia Nemuritorilor şi se temeau să nu fie etichetaţi ca simpatizanţi ai Rezistenţei dacă districtul era în cele din urmă recucerit. Drept urmare, Rezistenţa a fost nevoită să respingă nu numai atacurile forţelor Nemuritorilor, ci şi revoltele civile.

Vara Abeyance se apropia, iar trupele erau concentrate în partea de jos a insulei pentru a apăra porturile şi fluxul comercial anticipat.

Spitalul rămânea neîncetat plin. Nu mai existau ploile torenţiale ale bătăliilor urmate de o pauză pentru recuperare. Acum era o tensiune constantă, neîncetată, care îi epuiza pe toţi.

„Nu ştiu ce să fac", spuse Helena într-o noapte, aşezându-se în pat pentru că nu putea dormi, nici măcar în braţele lui Kaine. „Nu ştiu cum putem câştiga.

Nu văd nicio cale."

„Nu poţi salva pe toată lumea", spuse el încet.

Maxilarul ei începu să tremure şi strânse pumnii. „Dar nici măcar nu încerc să salvez pe toată lumea. Nu ştiu cum să salvez pe nimeni. Nu-mi dau seama de nimic. Tot ce încerc este o fundătură. Nu mai avem timp."

El nu spuse nimic.

„Eu doar..." Ea îşi frecă ochii. „Sunt atât de obosită. Tot ce fac pare că amână inevitabilul, salvând pe cineva astăzi, ca să moară mâine într-un mod şi mai groaznic. Aş vrea să nu fi devenit niciodată vindecătoare."

Nu recunoscuse asta niciodată în faţa nimănui. Că ura meseria asta.

Acum îi spuse totul. Adevărul despre Piatra şi unde se afla, adevărata poveste a Holdfasts, matricea lui Wagner şi cum, oricât ar fi încercat, nu reuşea să înţeleagă cum ar trebui să funcţioneze canalizarea. Îi spuse chiar şi despre obsidian şi cât de inutil se dovedise a fi.

Era atât de obosită să caute posibilităţi care nu duceau nicăieri.

„Adu-mi o bucată", îi spuse el. „Poate că nu ai reuşit să o testezi în mod corespunzător."

Ea clătină din cap. „Ai deja prea multe lucruri pe care trebuie să te concentrezi. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru experimentele mele inutile.” Îşi curăţă gâtul. „Ţi-am spus că lucrez cu partenerul meu de laborator pentru a inversa aliajul nullium, astfel încât să putem folosi compusul din acesta pentru a produce metal inert? Mă gândeam că aş putea folosi transmutarea pentru a crea o armură din plasă foarte uşoară, cu o rezistenţă ridicată la tracţiune, şi apoi să folosesc compusul pentru a elimina rezonanţa. Ai purta-o sub haine. Nu ar interfera cu rezonanţa ta şi nimeni nu ar putea să o străpungă folosindu-şi propria rezonanţă.” Ea îi urmă cu degetul o cicatrice argintie de pe braţ. „Cred că aproape am rezolvat totul. Atunci nu vei mai fi rănit atât de grav.”

El o sărută pe creştetul capului. „Încă mă vindec bine. Adu-mi o bucată de obsidian. Va fi mai interesant să experimentez cu ea decât să mă ocup de toate ordinele de sabotaj autodistructive ale lui Crowther. Toată lumea din Undying e paranoică în privinţa spionilor acum, iar Morrough ia mai multe măsuri de precauţie ca niciodată.”

HELENA SORTAZEA diferitele bucăţi de obsidian încărcat pe care le adunase când ferestrele au explodat. Un urlet a cutremurat aerul şi Turnul. Echipamentele de laborator s-au împrăştiat pe podea.

Sirene au început să sune. Toate.

O altă bombă.

Helena s-a îndreptat spre scări înainte ca brăţara ei să ardă, alergând peste sticla spartă care acoperea podelele.

Au primit rapoarte fragmentare despre ce se întâmplase. Mai multe clădiri se prăbuşiseră, iar podurile suspendate care legau oraşul provocaseră distrugeri masive în centrul insulei. Spitalul se pregătea pentru valul de pacienţi care ştiau că va veni, dar, în timp ce aşteptau, au sosit doar câteva camioane, toate transportând oameni din zonele cele mai îndepărtate de locul prăbuşirii.

Helena vindeca o rană adâncă pe capul unei femei când a auzit zgomotul care însemna că targele erau aduse pe hol, dar înainte să ajungă la spital, s-au auzit voci urlând din hol.

„Nu-i aduceţi înăuntru! Scoateţi-i afară. Acoperiţi ferestrele. Închideţi toate intrările.”

Au urmat certuri şi proteste înăbuşite, până când o voce a răcnit: „Nulliumul este în aer. Sunt acoperiţi de el. Scoateţi-i afară!”

Helena s-a întors şi a privit-o îngrozită pe Elain, care părea dezorientată, cu creasta solară tremurând sub gât.

„De ce contează dacă este în aer?”, a întrebat Elain.

„Pentru că, dacă îl inhalăm, am putea pierde cu toţii rezonanţa”, a spus Helena, aproape îngheţată, pe măsură ce toate ramificaţiile acestui lucru începeau să-i devină clare. Şrapnelul nullium fusese suficient de devastator, dar nu erau pregătiţi pentru inhalare.

S-a uitat în jurul spitalului, cu toate ferestrele înalte deschise, încercând să prindă briza de munte, în timp ce bazinul se sufoca în căldura începutului de vară. Aerul era înceţoşat de praf.

Deja îl respirau.

PURTAREA MĂŞTILOR DE PÂNZĂ şi secţia de urgenţe a fost mutată în zona comună, încercând să ţină noii pacienţi departe de cei care se aflau deja în spital, dar era imposibil să se spună la prima vedere dacă praful care acoperea pe cineva conţinea nullium sau nu.

Toate protocoalele au fost uitate pe măsură ce soseau tot mai multe targi, rănile devenind din ce în ce mai grave pe măsură ce eforturile de salvare şi recuperare se apropiau de zona exploziei.

Au spălat cât mai mult praf posibil, încercând să reducă potenţiala contaminare, în timp ce sortau rănile care puneau viaţa în pericol şi identificau pe cei care prezentau deja semne de expunere la nullium.

Cât timp ar fi durat până când nulliumul din aer ar fi pătruns în plămâni şi ar fi ajuns în sânge? Odată ce s-ar fi întâmplat asta, cât timp ar fi avut la dispoziţie înainte ca rezonanţa lor să înceapă să se estompeze? Nimeni nu ştia.

Helena lucra cu o abandonare nemiloasă pe care nu îndrăznise niciodată înainte. Fiecare secundă conta. Ea vindeca şi vindeca, lucrând cu o disperare nebună. Ziua era caldă, iar praful din aer devenea tot mai dens, pe măsură ce un vânt rar din sud îl aducea spre insulă, în direcţia lor.

Masca de pe faţa ei sigila umezeala pe pielea ei. Mâinile ei erau acoperite de praf, pe care îl spăla după fiecare pacient. Masca nu mai funcţiona; era atât de

înfundată cu praf, încât aproape o sufoca. A înlocuit-o cu o cârpă umedă, pe care începuseră să o folosească deja toţi cei care nu aveau măşti.

„Marino! Unde e Marino?"

Helena a ridicat privirea de la spălarea mâinilor. „Ce este?"

A privit prin ceaţă la bărbatul din faţa ei.

„Ce faci aici? Ar trebui să fii în partea de jos a insulei. Te-am căutat." Era îmbrăcat în uniformă de camionagiu şi o luă de braţ.

Ea îl privi confuză în timp ce el o trăgea spre unul dintre camioane. „Ce?"

„Există un risc prea mare de răspândire a contaminării cu nullium dacă continuăm să aducem răniţii în partea de sus a insulei. Oricum durează prea mult. Există un spital în partea de jos a insulei, dar sunt copleşiţi, nu au suficientă experienţă cu nullium. Tu eşti responsabilă de secţia de nullium de aici, aşa că tu eşti şefa. Ordinele sunt chiar aici." El o împinse în partea pasagerului din camion şi îi înmână o bucată de hârtie.

„Nu sunt la conducere..." Ea privi cu ochii mijiţi hârtia, ochii ei fiind plini de praf. „Nu am voie să părăsesc sediul central."

Ea privi cu uimire cuvintele care indicau că Helena Marino, în calitate de şefă a secţiei de nullium, urma să fie trimisă la spitalul de campanie pentru a conduce medicii în tratarea combatanţilor otrăviţi cu nullium. Era semnat de Falcon Matias.

Nici măcar nu-şi amintea când primise ultima oară ordine scrise de la el.

„Nu poate fi adevărat. A avut loc o şedinţă?"

Motorul bubuia sub ea.

„Eu doar urmez ordinele, Marino. Nu mă cheamă la şedinţele Consiliului. Trebuia să fii acolo imediat. Am aşteptat, până la urmă am plecat să te caut." Şoferul a rotit cheia de contact, a schimbat viteza şi camionul a pornit în trombă. Înainte să apuce să mai discute, ieşiseră deja din sediul central şi se îndreptau spre sudul insulei.

Deja putea vedea orizontul distrus.

„Vreau să te întorci şi să-i spui lui Crowther unde am fost trimisă. Nu cred că asta a fost autorizat de Consiliu", spuse ea în timp ce mergeau.

„La biroul local este un radio. Poţi să dai de ştire când ajungi."

Întotdeauna uita cât de repede se călătorea cu maşina pe drumurile militare. În scurt timp, camionul opri la un punct de control improvizat.

Toţi cei trimişi în zona de explozie de pe insulă erau echipaţi cu mai multe straturi de haine de protecţie, măşti şi văluri pentru a se proteja de praf. Se opriră să

se îmbrace şi apoi continuară să înainteze. Praful plutea în aer, iar drumul era deteriorat, acoperit de moloz. Era amiază, dar praful ascundea soarele, astfel încât totul strălucea într-o lumină portocalie înfiorătoare.

Două lanterne luminoase străluceau prin smog şi au oprit la spital. Acolo erau deja medici, nu vindecători, deşi era greu de spus cine era cine.

Personalul medical purta panglici roşii legate în jurul braţelor. Aici, Helena a văzut devastarea pe care se aştepta să o găsească la Cartierul General.

Era cel mai rău lucru.

Erau atât de multe cadavre zdrobite. Armura soldaţilor se sfărâmaseră şi îi tăiaseră în bucăţi. Medicii cu rezonanţa potrivită transformau armura, dar când aceasta se desprindea, sângele începea imediat să curgă.

Praful, fumul, metalul şi sângele pătrundeau în aer. Helena putea să le simtă gustul, în ciuda tuturor straturilor.

Nu era apă curentă.

Abia putea să vadă. Nimeni nu ştia unde era radioul sau dacă mai aveau unul. Erau copleşiţi de răniţi.

Jumătate dintre medici îşi pierduseră deja rezonanţa şi nu mai era timp să facă altceva decât să treacă la protocoale manuale. Fără apă curentă, era imposibil să menţină ceva curat.

Helena simţea că rezonanţa ei începe să slăbească când generalul Althorne a intrat pe uşă, trăgând un cărucior cu mai multe cadavre pe el.

„Cred că sunt în viaţă", a spus el, respirând greu. Era acoperit de praf, nu purta mască şi avea doar o armură uşoară. „Sunt cel puţin patruzeci de oameni prinşi sub un zid. Îi auzim, dar nu ştim cum să ajungem la ei fără să riscăm să se prăbuşească peste ei."

Helena îi lăsă pe ceilalţi să verifice cadavrele şi să încerce să găsească spaţiu pentru ele. Spitalul era deja supraaglomerat. Degetele lui Althorne erau pline de sânge de la săpatul prin moloz. Se aşeză greoi, tuşind violent, luptându-se să respire.

„Ar trebui să porţi o mască", îi spuse ea.

„Nu pot respira cu chestiile alea", spuse el, înghiţind apă. „Nu are rost. Mi-am pierdut deja rezonanţa."

Apoi clipi şi o privi. „Marino?"

„Da?" Nu ştia că Althorne avea habar cine era ea.

Se aplecă spre ea, vorbind în şoaptă. „Ce faci aici? Întoarce-te la sediu înainte ca Ferron să afle despre asta."

Rămase fără cuvinte, dar era evident că Althorne trebuia să știe. Îl privi neputincioasă. „Matias a semnat ordinul şi m-a trimis aici, iar eu nu găsesc staţia radio pentru a obține permisiunea de a mă întoarce."

„Întoarce-te la sediu. Primul camion. Spune-le că eu am ordonat asta. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Ferron să iasă de pe calea cea bună." Althorne se ridică cu greu în picioare.

„Aşteaptă." Ea îl prinse de braţ şi, spre surprinderea ei, el se prăbuşi înapoi pe scaun. Ea încercă să-l ajute cu rezonanţa ei slabă, dar tot ce simţi fu o imagine înceţoşată.

„Althorne, ai nevoie de o mască. Dacă continui să respiri praful ăsta, îţi vei afecta plămânii. Eşti prea valoros ca să rişti", îi spuse ea, căutându-l, încercând să găsească rana pe care ştia că o ascunde. Faptul că stătea acolo, lăsând-o să facă asta, era o dovadă a slăbiciunii lui.

El nu spuse nimic.

„Când vin întăririle?", întrebă ea. „Nu sunt suficienţi oameni aici pentru a face faţă la atâtea. Rămânem fără tot."

„Nu sunt", spuse Althorne încet, ca şi cum ar fi vrut să împiedice pe cineva să audă. „Noi suntem tot ce avem."

Inima Helenei se opri.

El privi cum mai mulţi soldaţi trăgeau cadavre pe targi improvizate.

„Nu putem risca ca soldaţii care ne-au mai rămas aici să-şi piardă rezonanţa. Trebuie să limităm efectele negative", spuse Althorne, cu vocea încordată de resemnare.

Se ridică şi se clătină.

„Unde eşti rănit?", îl întrebă Helena, blocându-i calea.

El o împinse, îndreptându-se, respirând cu greu. „E o rană superficială. Căderea dărâmăturilor. Toată lumea sângerează. O să fiu bine."

„Althorne." Ea îi stă în cale. „Eşti rănit. Grav. Dacă aş avea rezonanţa mea, te-aş seda cu forţa, pentru că nu eşti în stare să conduci eforturile de recuperare. Eşti prea valoros. Ştii asta. Rezistenţa nu te poate pierde."

El o bătu uşor pe umăr, ca şi cum ar fi fost un copil. „Oamenii mei sunt sub dărâmături. Sunt îngropaţi şi se sufocă pentru că eu i-am trimis acolo."

Un țipăt de avertizare se auzi din dărâmături. Lung și pătrunzător, urmat de altul și altul. Fluierături. Helena nu știa ce înseamnă.

Fața lui Althorne se întări. O împinse la o parte cu o mișcare a brațului. „Blochează ușile. Au trimis necrothralls; vor veni după cadavre."

El trecu pe lângă ea, iar Helena rămase în picioare, împărțită între dorința de a-l opri și urgența de a securiza spitalul. Înainte să se poată hotărî, el dispăru în praf. Ea se întoarse cu fața spre spital.

„Trebuie să mutăm toate cadavrele cât mai în spate în clădire", spuse ea, cu vocea tremurândă. „Dacă nu e destul loc, stivuiți morții. Trebuie să securizăm ușile."

Gândul că va fi din nou închisă într-un spital de campanie îi înceţoșă vederea. Se forță să rămână concentrată, strângând degetele până când simți cicatricile de pe palmă.

„Nu putem să anunțăm Cartierul General că suntem atacați?", întrebă un medic, cu vocea înăbușită de echipamentul de protecție. „Trebuie să trimită oameni."

Helena scutură din cap. „Nu vor veni. Nulliumul trebuie izolat."

Toți cei din jurul ei înghețară, privind-o fix. Probabil că nu trebuia să le spună asta.

Helena nu fusese niciodată un lider și nu avea idee cum să înceapă brusc să fie unul. Nu era genul de persoană în care cineva să creadă, iar stând acolo, acoperită de praf, îmbibată de sânge și măruntaie, nu era momentul potrivit pentru asta. Se concentră pe aspectele practice.

„Treaba noastră este să îi ținem pe toți în siguranță aici. Îi vom muta în spate și vom ridica obstacole. Nemuritorii nu vor veni aici; nulliumul îi afectează și pe ei."

„Dar nu avem spațiu să mutăm pe nimeni, dacă nu spargem zidurile, și nimeni de aici nu are rezonanța necesară pentru asta. Deja nu mai avem spațiu", spuse un medic. „Și cum vom bloca ușile?"

Helena se uită în jur. Avea dreptate. Dacă îi protejau pe supraviețuitori, ar fi trebuit să-i lase pe morți să fie luați. Ceea ce i-ar fi costat scump mai târziu.

Nu era loc și nici mijloace.

Ea era la comandă. Avea o bucată de hârtie stupidă care o declara.

„Vom evacua", spuse ea, fără să-i pese dacă nulliumul trebuia să fie reținut în partea de jos a insulei.

Ar fi fost mai rău dacă Nemuritorii ar fi pus mâna pe toate victimele lor. „Nu vom intra în Cartierul General, dar dacă ne apropiem suficient, s-ar putea să nu ne urmărească. Dacă Consiliului îi pasă, mă pot învinovăți pe mine."

A urmat o agitație intensă, în timp ce cadavrele erau pregătite pentru transport. Helena a mers și a rechiziționat toate camioanele, folosind bucata de hârtie mototolită care o numea șefă a secției de nullium ca dovadă a legitimității sale.

Au înghesuit cât mai multe cadavre posibil în camioane. Morții jos, răniții deasupra. Un medic sau o asistentă a plecat cu fiecare camion.

Așteptarea întoarcerii lor părea interminabilă, în timp ce pregăteau grup după grup.

Puteau auzi luptele. Focul strălucea prin smog. Fluierele sunau în continuare din toate părțile, ca un semnal al apropierii lupilor, doar că nu era noapte; lumea era roșie.

Mușchii Helenei ardeau de la efortul repetat de a ridica. Cadavrele păreau să nu se mai termine. Ea și un alt medic au rămas, deși mai erau răniți și cadavre pe care trebuiau să le scoată.

„Eu rămân", a spus el. „Ia-l pe acesta."

Helena clătină din cap. „Eu sunt șefa. Eu plec ultima."

El făcu un pas înapoi, lovind camionul.

„Atunci voi aștepta cu tine", spuse el.

Ea nu-i putea vedea decât ochii, care erau acoperiți de cruste până când deveniseră negri de praf.

El îi amintea de Luc.

„Nu", spuse ea repede, uitându-se în altă parte. „Du-te, este un ordin."

Îl privi urcând în cabină lângă șofer, în timp ce camionul porni, conducând cu grijă printre resturi. Abia putea distinge Turnul Alchimiei în depărtare. Flacăra din vârf era ca un mic soare.

Camionul se opri.

Helena privi prin praf, încercând să înțeleagă de ce. Se apropia un alt camion, care se mișca înainte și înapoi, astfel încât camionul care pleca nu putea să-l depășească.

Deodată, camionul care se apropia a accelerat, iar Helena a putut vedea prin praf suficient cât să distingă fața umflată și cenușie a șoferului.

Roţile camionului Rezistenţei au scârţâit când a dat rapid înapoi, dar molozul împrăştiat pe drum a împiedicat evitarea coliziunii. Camionul care se apropia s-a izbit frontal de el.

A fost o lumină strălucitoare.

CAPITOLUL 59

Junius 1787

HELENA STĂTEA CU OCHII ÎNCHISI, ÎNCERCÂND SĂ VADĂ, DAR totul era înceţoşat, neclar. Când încercă să respire, durerea o cuprinse, atât de brusc încât o trezi din nou la realitate. Se apucă de piept, încercând să respire, dar nu reuşi.

Ce se întâmplase? Nu-şi amintea. Se lupta să respire, iar un sunet slab de fluierat se auzea de undeva. Apoi îşi aminti totul. Camioanele, s-au ciocnit şi...

Probabil că a mai fost o bombă.

Se lupta, încercând să se ridice.

Încerca să vadă locul exploziei, dar peisajul era diferit. Unde era drumul? Erau doar foc şi un crater.

Durerea o cuprinse. Viziunea ei se înroşi.

Un sunet şuierător, ca al unui ceainic care fierbe, se auzea în continuare de undeva. A încercat să-l găsească şi şi-a dat seama că provenea din gâtul ei.

S-a mişcat cu precauţie. Dacă îşi rănise coloana vertebrală...

Calmează-te. Concentrează-te. Evaluează-ţi starea şi acţionează în consecinţă.

S-a forţat să se uite în jos şi a scos un geamăt înăbuşit.

O bucată de metal era înfiptă în centrul pieptului ei, despicându-i sternul.

A rămas cu privirea fixată asupra ei, prea şocată pentru a se mişca la început. Urma să moară. Urma să moară într-un spital de campanie, la fel ca tatăl ei. Toată acea vivimancie doar pentru a avea aceeaşi soartă.

Închise ochii, luptându-se să rămână calmă, în timp ce sentimentul o cuprindea din nou. Îşi putea simţi degetele. Degetele de la picioare. Cel puţin coloana vertebrală era intactă.

Încerca să respire, dar voia să ţipe cu fiecare respiraţie. Era mai rău decât o rană de cuţit; agonia părea să radieze spre exterior, clocotind ca nişte crăpături prin fiecare coastă. Îi consuma întreaga conştiinţă.

Ridică-te. Trebuie să te ridici.

Abia se putea mişca. Se uită din nou spre drum. Era doar o groapă. Drumul dispăruse, dar mai erau oameni în spital.

Reuşi să ridice mâna şi să-şi scoată masca. Nu credea că leziunile pulmonare cauzate de praf mai contau.

Aerul era mult mai rece. Reuşi să respire pe jumătate.

Nu putea muri.

Se luptă să se ridice în picioare, respirând superficial şi gâfâind, şi aproape leşină când se ridică. Fiecare mişcare era o agonie. Nevoia de a respira se lupta cu suferinţa chinuitoare de a-şi forţa coastele şi plămânii să se mişte. Îşi muşcă buza în timp ce încerca să se târască spre uşi. Pas cu pas.

Plămânii ei continuau să o agite cu dorinţa de a tuşi, dar ea se lupta să o învingă. Durerea exploda în ea de fiecare dată, albă strălucitoare, atât de arzătoare încât se clătina, incapabilă să vadă.

Dacă tuşea, leşina şi murea înainte să-şi recapete cunoştinţa.

Nu voia să moară. Voia să aştepte. Cineva se va întoarce şi o va găsi. Maier putea să o opereze. Shiseo va lucra zi şi noapte pentru a găsi chelatorul potrivit, iar ea se va recupera rapid.

Îi promisese lui Kaine că era în siguranţă, că nu i se va întâmpla nimic. Nu putea să moară.

A trecut de uşi. Era o tavă cu câteva instrumente şi sticle aruncate pe ea. Le-a răscolit până a găsit o fiolă de laudanum.

A reuşit să desfacă capacul şi a înghiţit cu greu o înghiţitură din conţinutul care îi ardea limba.

Nu prea mult. Trebuia să rămână lucidă. A căutat în restul proviziilor, căutând ceva, un stimulent care să o ţină în picioare.

Ar fi ucis pentru un antitusiv.

Se forţă să se uite la pieptul ei. Purta atâtea straturi de haine, încât nu putea vedea exact unde intrase şrapnelul, pentru a-şi da seama dacă era nullium care se dizolva în sângele ei sau doar o bucată rătăcită din camion.

Voia să-l scoată, dar ştia că nu era bine. Dacă îi perforase inima sau aorta, ar fi sângerat până la moarte în câteva secunde. Poate că asta o ţinea în viaţă.

Cineva va veni. Putea să aştepte până când se va întoarce un camion.

Se forţă să continue să se mişte, pentru că era mai uşor decât să stea jos şi să simtă rana.

Verifică pacienţii rămaşi. Cel mai apropiat era un băiat care fusese scos din armura sa. Îi lipsea un braţ. Avea o perfuzie intravenoasă în braţul rămas, dar sub el se adunase foarte mult sânge. Căutând slab pulsul şi ne găsind nimic, îi închise ochii şi trecu mai departe.

Majoritatea erau morţi, câţiva nu răspundeau; doar câţiva erau încă conştienţi. Îi verifică pe toţi, notând unde se aflau.

Laudanumul reuşise să o amorţească suficient încât să se poată mişca puţin mai uşor.

„Mamă...?" gemu unul dintre soldaţi, apucând-o de încheietură când trecu pe lângă el.

Durerea îi străbătu pieptul şi coloana vertebrală, spulberând uşurarea. Picioarele îi cedară aproape şi îşi muşcă limba atât de tare încât gura i se umplu de sânge.

Cască lui era zdrobită în jurul craniului. Prin deschizături, o parte a feţei lui era mutilată. Sânge gros se scurgea din capul lui pe salteaua de sub el.

„Mamă...", spuse el.

„Va ajunge în curând."

El nu-i dădea drumul la încheietură. Trăgea din nou. Viziunea ei se umplu de alb.

„Mamă... îmi pare rău. Am uitat să-mi iau rămas bun. Îmi pare rău."

„E în regulă, nu-ţi face griji", spuse ea.

Degetele lui se relaxară suficient încât să-şi poată elibera mâna. Se uită în jos.

Era mort.

Luă încă o înghiţitură de laudanum. Îi era din ce în ce mai greu să nu tuşească. Nu putea să-şi dea seama dacă sângele din gură provenea din plămâni sau din limbă.

Încercă să asculte dacă se auzea vreun sunet de camioane. Sunetele luptei se estompau. Se îndreptă spre uşi.

Era din ce în ce mai sigură că rana ei depăşea posibilităţile Rezistenţei. Leziunile osoase şi posibile leziuni cardiace ar fi necesitat o intervenţie chirurgicală manuală extinsă, peste posibilităţile lui Maier fără alchimie. Probabil că unul dintre plămâni îi era perforat. Avea nevoie de cel puţin doi chirurgi, posibil trei.

Dacă existau protocoale de triaj, ceea ce era probabil având în vedere numărul mare de răniţi, nimeni în afară de Luc sau Sebastian nu ar fi îndeplinit condiţiile pentru trei chirurgi.

Îşi sprijinise capul de perete.

Chiar şi cu o operaţie reuşită, şansele ei de supravieţuire erau mici. Ar fi fost expusă unui risc ridicat de complicaţii şi infecţii, epuizând resursele lor limitate. Spitalul ar fi salvat mult mai mulţi oameni dacă ar fi trecut peste ea. Orice evaluare medicală mediocră ar fi realizat acest lucru.

Indiferent dacă camioanele ajungeau sau nu, ea urma să moară. Se uită la mâna ei, dorindu-şi să aibă rezonanţa necesară pentru a-i trimite un cod pulsatoriu lui Kaine. O modalitate de a-i spune că îi pare rău. Că a încercat.

Marginea câmpului ei vizual începea să se estompeze, dezlegându-se ca o ţesătură, micşorându-se încet, din ce în ce mai mult.

Când clipi, cineva stătea în faţa ei. Mintea ei se împiedică în ceaţa durerii înainte de a-şi da seama că era un necrothrall. Stătea şi o studia, parcă neştiind dacă era moartă sau vie.

Plămânii ei se contractară, încercând să forţeze o tuse, să elibereze lichidul din piept. Un geamăt răguşit îi scăpă în timp ce încerca să-l reţină.

O mişcare îi atrase atenţia. Mai erau şi alţi necrothrall. Sunetele luptei încetaseră. Althorne şi oamenii lui muriseră sau se retrăseseră. Necrothrall-ii veneau după spital. După morţi şi supravieţuitori.

Nu putea să-i lase să ia supravieţuitorii.

Făcu un pas înapoi, încercând să găsească un bisturiu, ceva ascuţit, ceva care să fie rapid şi nedureros. Nu-i lăsa să-i ducă la West Port. Tot ce găsi au fost bandaje murdare şi sticle goale de medicamente. Avea nevoie de un bisturiu.

Ceva de sub hainele ei se lovi de piciorul ei. Îi luă un moment să-şi amintească ce era acolo. Obsidianul. Îl ţinea în mână când explodase bomba; îl băgase în buzunar fără să se gândească.

Îl căută cu mâna şi îşi tăie degetul. Piesa probabil se spărsese în explozie, dar măcar era ascuţită.

Era prea lentă. Necrothrall-urile erau deja înăuntru. Erau cadavre lângă uşă, iar câteva necrothrall-uri se opriseră acolo, târându-le, în timp ce restul se îndreptau mai adânc.

Nu se mişcau repede, dar erau mai rapide decât Helena. Au ajuns la supravieţuitori înaintea ei.

„Nu!”, a strigat Helena, vocea ei ridicată despicându-i pieptul.

Unul dintre necrothrall-uri se îndreptă spre ea. Ea încercă să-l respingă. Tot ce avea era obsidianul. Îl lovi cu el pe necrothrall. Pielea moale şi deteriorată se rupse uşor la contact, iar apoi vârful lovi osul.

Nu folosise aproape deloc forţa, dar doar acea presiune îi provocase suficientă durere încât picioarele îi cedară.

Când şi-a revenit, era pe pământ, la fel şi necrothrallul.

Sângele îi curgea din degete, acolo unde ţinea obsidianul, marginile sticlei negre fiind înfipte în pielea ei. Mai erau încă atât de mulţi necrothralli.

Se îndreptau spre ea, corpurile lor ascunzând lumina roşiatică care se filtra prin uşă. Vântul îi flutura pe faţă.

Ochii i se închiseră.

CÂND A ÎNCERCAT să-şi deschidă din nou ochii, aceştia erau grei, ca şi cum genele i s-ar fi încurcat. Când a încercat să se mişte, corpul ei nu a vrut.

A deschis ochii cu forţă. Era o lumină orbitoare şi totul era înceţoşat până când a găsit o formă vagă şi întunecată lângă ea. S-a dat înapoi, apoi a strâns ochii.

Kaine stătea lângă ea, palid şi cu ochii mari, cu faţa incredibil de hăituită.

„Tu...”

Cuvântul ieşi răguşit şi crocant. Limba îi era groasă şi uscată, de parcă nu ar fi băut apă de zile întregi. Nu simţea nimic sub gât.

Încercă să se uite în jos, dar nu se putea mişca.

Era paralizată.

Ochii i se încrucişară când încercă să se uite în jos, la corpul ei. Tot ce putea distinge era o perfuzie intravenoasă în braţ. Când a strâns ochii, a putut vedea seră fiziologică şi alte lucruri în flacoane de sticlă răsturnate, toate curgând în tub.

„Ce?” a întrebat ea. Cuvintele i s-au oprit în gât şi i s-au încurcat pe limbă. „Ce ai făcut...?”

„Ce am făcut?” a repetat Kaine încet. „Ţi-am salvat viaţa.”

Respira neregulat. „Crowther, cu cererile lui nesfârşite, l-a determinat pe Marele Necromant să ia o mulţime de măsuri de precauţie. Doar trei persoane ştiau despre acel atentat înainte să se întâmple. Şi eu nu eram una dintre ele. Când am aflat, am crezut că sunt paranoic să-mi trimit sclavii acolo. Cu siguranţă, ei vor înţelege că nu pot opri absolut totul. Asta era pentru liniştea mea sufletească, mi-am spus. Să văd consecinţele, ca să ştiu cât de gravă era situaţia. Tu nu erai acolo, desigur. Mi-am spus

că nu erai acolo, că erai în siguranţă la Cartierul General, pentru că asta era înţelegerea. Nu asta ai promis? Că nu te vor pedepsi? Ştiam... Ţi-am spus că asta se va întâmpla..."

Vocea i se rupse.

„Nu era... Crowth..." Vorbirea îi umezea cel puţin limba, dar murea de sete. Mintea îi era încă înceţoşată. Nu putea înţelege cum ajunsese acolo.

„Nu-i apăra!" Kaine părea sălbatic de furie. „Ai idee cât de aproape ai fost de moarte? A fost nevoie de o întreagă echipă medicală ca să te ţină în viaţă. De ce te-ar fi lăsat singură în spitalul ăla nenorocit dacă nu ar fi vrut să te omoare?"

„Evacuam", spuse ea încet, măsurându-şi cuvintele, limba ei obţinând treptat controlul.

„Singuri?"

„Eu eram... la comandă." Se simţea straniu de lucidă. „Soldaţii... nu meritau să moară singuri."

Încercă să se ridice. Simţea că ar putea gândi mai clar dacă s-ar putea ridica pentru un minut şi ar putea înţelege ce i se întâmplase.

„Păi, nu am văzut pe nimeni acolo în timp ce mureai."

Nu era sigură de ce încerca să-l convingă, dar voia să se calmeze, ca să se poată reorienta.

„E război, Kaine. Oamenii mor. Având în vedere numărul tău personal de victime, ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine altcineva. Ştii că nu voi pune supravieţuirea mea înaintea supravieţuirii celorlalţi."

El o privi fix pentru un moment lung şi teribil, cu furia evidentă pe chip. „Ei bine, ar trebui să o faci." Dintr-o dată, deveni rece ca gheaţa, iar ochii îi străluceau atât de argintii încât erau aproape albi. „Pentru că te-am avertizat că, dacă ţi se întâmplă ceva, voi distruge personal întregul Ordin al Flăcării Eterne. Nu este o ameninţare, este o promisiune. Consideră că supravieţuirea ta este la fel de necesară pentru Rezistenţă ca şi cea a lui Holdfast. Dacă mori, îi voi ucide pe toţi. Având în vedere că riscul pentru vieţile lor este singura modalitate de a te face să-ţi preţuieşti propria viaţă."

Helena îl privi, mută de şoc, care se transformă încet în furie.

„Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti!" Vocea ei se înălţă atât de mult, încât se rupse.

Dacă ar fi putut să se miște, s-ar fi aruncat asupra lui și ar fi încercat să-l omoare cu mâinile goale. Voia să țipe la el.

Dar dincolo de furia ei era un sentiment și mai mare de groază față de ceea ce însemna asta. El devenise chiar amenințarea de care se temea Crowther. Odată, el le-ar fi fost loial pentru a-și răzbuna mama, dar Helena îi uzurpase loialitatea, dându-i o nouă sursă incontrolabilă de obsesie și furie.

Ea închise ochii, incapabilă să-l privească, și ouroborosul îi trecu prin minte, acea imagine a autodistrugerii fără sfârșit. Un dragon care se consumă veșnic pe sine însuși.

Ea scoase un suspin răgușit care îi zguduia violent plămânii și, în timp ce se lupta să respire, camera rămase nemișcată.

Suprafața de sub ea se mișcă. Degetele îi ascunseră o buclă rătăcită în spatele urechii, înainte de a-i mângâia obrazul.

„Îți cunosc prea bine fața." El suspină. „Te gândești că va trebui să mă omori acum, nu-i așa? Că sunt o povară prea mare."

Ea nu spuse nimic, refuzând să deschidă ochii.

„Chiar ai face-o?"

Ea îl privi. „Știi... știi că nu te voi alege pe tine cu prețul tuturor. Nici măcar nu te-ar salva dacă aș face-o."

El își întoarse privirea. „Nu ți-ai ierta niciodată."

Maxilarul ei tremură. „Nu. Nu aș..." Gâtul i se înțepeni. Se strădui să înghită, incapabilă să ridice capul. „Dar nu ar fi primul lucru de neiertat pe care l-am făcut. Ce mai contează încă o linie în cărțile de istorie?"

El rămase tăcut mult timp.

„Ce vei face când nu voi mai fi?", întrebă el, de parcă asta era tot ce conta.

„Sunt sigură că îți poți imagina."

Tavanul se estompa la gândul unei lumi în care Kaine nu mai era și ea era singură, fără nimeni pe care să dea vina în afară de ea însăși.

Ura acest război. Credea că poate face orice. Că era suficient de puternică pentru asta. Că nu ar fi existat nicio limită la ceea ce era dispusă să facă sau să îndure. Se pare că Kaine devenise limita ei.

Nu se putea imagina fără el. Nu credea că ar mai exista.

Ea scoase un suspin sufocant, luptându-se să respire, plămânii îi șuierau.

Deodată, Kaine se aplecă peste ea, ţinându-i faţa în mâini, înclinându-i capul pentru ca ea să poată respira. Era tot ce putea face pentru a o îmbrăţişa.

„Trăieşte, Helena." Vocea lui tremura. „Asta e tot ce-ţi cer să faci pentru mine."

Helena scoase un suspin slab, plămânii ei şuierând în timp ce se lupta să respire. „Nu pot promite asta. Ştii că nu pot promite asta. Dar nu pot risca ce vei face dacă mor."

El o sărută. Ea putea simţi rugămintea pe buzele lui.

„Îmi pare rău", repeta ea iar şi iar, „îmi pare rău că ţi-am făcut asta."

Un zumzet ascuţit rupse liniştea. Kaine se înţepeni şi se retrase brusc, înjurând. Alt zumzet. Două lungi şi două scurte. De fiecare dată când se auzea zgomotul, luminile din cameră se estompau, pâlpâind ameninţător.

Se uită în jur, strângând din dinţi. „La naiba. Sunt chemat înapoi în oraş." Se îndepărtă, dar continuă să o privească. Ea putea vedea calculul din ochii lui, care părea să ezite în privinţa a ceva. În cele din urmă, o expresie de disperare îi străbătu chipul.

„Davies", spuse el. Vocea lui abia se auzea, iar privirea îi deveni neclară pentru o clipă. „Vino aici."

Uşa din spatele lui se deschise şi o femeie intră. Helena nu ştia suficient despre uniformele servitorilor pentru a-şi da seama ce era, dar recunoscu numele.

Camerista lui Enid Ferron stătea lângă Kaine, privind-o pe Helena cu ochii ei albaştri şi lăcrimaţi. Un miros slab de ceva uscat, dar organic, plutea în cameră odată cu ea. Era moartă, dar reanimată atât de priceput, încât părea aproape vie.

Helena se uită în jurul camerei şi spre fereastră, realizând că nu vedea niciun clădire, doar cerul şi copacii.

„Unde suntem?", întrebă ea brusc. Nici măcar nu ştia cât timp fusese inconştientă.

„Spirefell. Proprietatea familiei mele", spuse Kaine, îmbrăcându-şi uniforma, haina neagră şi mantia. „Îţi voi explica mai multe mai târziu. Trebuie să plec. Nu-ţi fie teamă de Davies. Nu-ţi va face rău.

"

Helena continua să se uite la necrothrall. Una dintre servitoare care murise când Kaine devenise nemuritor, a cărei viaţă era responsabilă pentru nemurirea şi imuabilitatea lui. El o reanimase?

„Îmi pare rău”, spuse el, „credeam că am mai mult timp să-ți explic. Aici vei fi în siguranță. Nimeni nu te va găsi. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Davies, ai grijă de ea.” Se aplecă asupra Helenei pentru ultima oară, mângâindu-i părul. „Ești în siguranță. Îți promit.”

Apoi dispăru. Auzea ceva mișcându-se în pereți și podea, dar nu putea vedea ce era, deoarece era paralizată, în grija unui necrothrall.

Se uită din nou la el – la ea. Davies stătea și o privea pe Helena, cu o privire vagă, dar constantă.

„Îmi dai puțină apă?”, întrebă Helena în cele din urmă.

Davies turnă o cană cu apă dintr-un ulcior de pe o masă din apropiere, apoi i-o aduse Helenei și o ajută să bea suficient cât să-și umezească gura. Avea un gust amar; Helena recunoscu gustul laudanumului.

Nu avea idee că era posibil să reanimezi necrothrall-urile în asemenea măsură. Femeia părea vie.

„Erai camerista lui Enid Ferron, nu-i așa?”, întrebă Helena, luptându-se cu valul de epuizare pe care i-l provocase drogul.

Davies dădu din cap încet, ca și cum ar fi înțeles întrebarea. Helena se strădui să se concentreze.

„Ai fost aici tot timpul?”

Un alt semn din cap. Davies a articulat un cuvânt în tăcere. Kaine.

Dacă era adevărat, însemna că fusese reanimată de aproape șapte ani fără să dea semne de descompunere. Helena nu știa că era posibil așa ceva.

„De ce? De ce ți-ar face asta?”

Dacă necrothrall-ul a răspuns, Helena nu era suficient de conștientă pentru a vedea.

Își pierdea și își recăpăta luciditatea, simțind mai multă durere de fiecare dată când se trezea. Davies stătea pe un scaun lângă ea, tricotând ceea ce părea a fi șosete. Amorțeala începea să dispară. Durerea se transforma dintr-o senzație îndepărtată într-o greutate care apăsa din ce în ce mai tare.

Gâtul îi era vânăt și iritat în interior; probabil că fusese conectată la un aparat de respirație la un moment dat.

Când durerea a devenit suficient de apăsătoare încât să o trezească din nou, a descoperit că Kaine se întorsese. Stătea lângă ea, înlocuind câteva dintre flacoanele conectate la perfuzia intravenoasă.

„Ce s-a întâmplat cu echipa medicală?”, întrebă Helena, cu limba din nou uscată şi greoaie. „Oamenii pe care i-ai pus să mă salveze. Ce le-ai făcut?”

El o privi fix. Camera era întunecată; uniforma lui neagră îl făcea să se confunde cu umbrele, dar părul şi ochii lui palizi aproape că străluceau.

„Nu pune întrebări la care nu vrei să afli răspunsul.”

„I-ai ucis?”, întrebă ea cu voce ascuțită.

El apăsă un întrerupător, umplând camera cu o lumină portocalie slabă.

„Nu, nu i-am ucis. Moartea întregii echipe medicale ar fi ridicat semne de întrebare. Ei cred că au salvat o femeie care a murit ieri în timpul interogatoriului. Şi nu le pasă deloc că au petrecut ore întregi salvându-te, cu scopul aparent de a te tortura până la moarte după aceea. Erau mândri că au putut fi de ajutor. La urma urmei, eşti o teroristă, au spus ei.”

Ea ştia că el încerca să-i distragă atenția. „Deci i-ai fi ucis, dar nu ai făcut-o pentru că ar fi ridicat întrebări incomode.”

Ochii lui sclipiră. „Da, am făcut toate astea din comoditate, pe care, după cum ştii, o am din belşug în viața mea cu cei doi stăpâni ai mei care se exclud reciproc.”

Vina se aşează în gâtul Helenei ca o piatră. „Nu vreau să ucizi oameni din cauza mea.”

El a râs zgomotos. „Ce crezi că fac eu mai exact tot timpul? Omor oameni. Ordonez altora să omoare oameni. Antrenez oameni să omoare oameni. Sabotez şi subminez oameni pentru ca ei să fie uciși, şi fac toate astea din cauza ta. Fiecare cuvânt. Fiecare viață. Din cauza ta.”

Ea a răsuflat zgomotos, în timp ce camera se înclina, ameţindu-se pe măsură ce sângele se scurgea din capul ei.

Răutatea din expresia lui dispăru. „Stai. Helena, eu nu am...”

„Nu”, spuse ea aspru. „Nici măcar nu încerca să retragi ce ai spus.”

„Eu...” Vocea lui era blândă. Implorătoare.

„Nu”, spuse ea din nou. „E adevărat. Ce ai spus e complet adevărat. Tot ce faci e şi vina mea. Fiecare viață...”

„Nu.” El se aşează pe marginea patului şi îi luă mâna dreaptă. „Nu o purta. Nu este a ta. Nu mai încerca să porți pe umeri un întreg război blestemat.”

„Totuşi, este numai vina mea”, spuse ea. „Eu ți-am făcut asta. Eu te-am făcut aşa. Cineva ar trebui să regrete asta, iar tu nu poți. Dar dacă o fac eu... poate că va fi suficient pentru ca tu să te opreşti într-o zi.”

El îşi întoarse privirea şi nu spuse nimic. Ea îi urmărea degetele mişcându-se peste ale ei, dorindu-şi să le poată simţi.

„Ce se întâmplă în oraş?", întrebă ea.

El rămase tăcut câteva secunde. „Althorne a murit. Mai multe unităţi au fost prinse într-una dintre clădiri; au reuşit să le scoată, dar el a murit în timpul retragerii. Din estimările noastre, Rezistența a pierdut cel puţin jumătate din forţele active. Am recucerit porturile acum două zile."

Niciun sentiment de disperare nu putea să-i treacă prin minte în afară de cel provocat de această informaţie. Niciun sentiment de groază în stomac; niciun sentiment de goliciune. Nu-şi putea simţi corpul. Nu putea decât să gândească.

„Totuşi, bombardamentul a provocat reacţii negative considerabile. Nu se aşteptau ca praful să contamineze ambele insule. A fost panică şi indignare din cauza pierderii pe scară largă a rezonanţei, spitalele sunt copleşite de pacienţi care au nevoie de chelatori, iar numărul morţilor din Rezistenţă, deşi semnificativ, nu ne-a adus aproape niciun necrothrall nou, deoarece Durant a uitat că compusul de anulare ar interfera cu reanimarea. Trebuie să pompeze sânge proaspăt în cadavre pentru a le reanima. Aşa că mă îndoiesc că se va întâmpla din nou. Cel puţin nu la aceeaşi scară."

O sursă de consolare nesemnificativă, dar era ceva.

„Nu ştiu ce să fac", spuse ea în cele din urmă. „Nu pot ignora o ameninţare la adresa Flăcării Eterne."

El suspină, aplecând capul. „Eram doar furios."

„Eşti mereu furios, dar nu poţi face ameninţări de genul ăsta sau reduce un război ca acesta la un simplu joc al vina. Şi nu poţi ţine Rezistența ostatică pentru a mă controla."

Umărul lui se lăsă în jos. „Dacă mori, Helena, eu sunt terminat. Nu voi continua asta. Sunt obosit."

El o privi, iar ea putea vedea întregul război în ochii lui, preţul pe care îl plătea pentru lupta fără sfârşit, condus de teroarea a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar opri vreodată.

„Vorbesc serios. Nu-i voi ucide, dar voi renunţa. Tu eşti condiţia mea de serviciu. Contractul este nul dacă mori."

Ea reuşi să întoarcă puţin capul. „Există o viaţă pentru tine de cealaltă parte a acestui război. Ai Piatra. Dacă Morrough moare, s-ar putea să fii bine şi să fii liberă. Ai putea face... tot felul de lucruri. Nu-ţi reduce lumea la mine."

Buza lui se curba, arătând dinții. „Oh, și ai o listă de planuri postbelice pe care ai uitat să le menționezi?”

Ea își întoarse privirea. „ Fă cum spun eu, nu cum fac eu.”

El le împletise degetele, în timp ce se cufundaseră într-o tăcere la fel de goală ca viitorul.

„Ai putea... să devii vindecător”, spuse ea în cele din urmă, străduindu-se să simtă senzația mâinii lui pe a ei.

Un zâmbet îi apăru în colțul gurii. „Nu m-am gândit la asta.”

„Ar trebui. Ai talent pentru asta, deși manierele tale cu pacienții sunt groaznice.”

„Ar fi ceva care să compenseze numărul morților pe care i-am provocat”, spuse el, fără să o privească.

„Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu e vina ta.”

El clătină din cap, privind fix peretele. „Poate că asta era adevărat odată, dar cred că acum sunt responsabil pentru tot.”

Ea înghiți în sec, încercând să-și miște degetele pentru a-i strânge mâna. „Ești mult mai mult decât ceea ce ți-a făcut războiul.”

Vocea ei tremura de convingere, dar el tot nu o privea.

„Ești”, spuse ea disperată. „La fel ca mine. Amândoi suntem mai mult decât atât – doar așteptăm să ieșim la iveală. Într-o zi, vom lăsa toate astea în urmă. Vom pleca departe și vei vedea. Noi doi – cred că putem.”

El nu răspunse, dar ea simți vag cum degetele lui îi strângeau mâna mai tare.

„Îți promit... o să vezi...” Pleoapele ei începură să se închidă.

„Culcă-te. Ai o lungă recuperare în față.”

Ea se opuse, încercând să rămână trează. „De cât timp sunt aici?”

„Nu-ți face griji pentru asta.”

„Cât timp?”

„... Au trecut patru zile de la bombardament.”

Patru zile? Sângele îi bătea brusc în urechi, iar plămânii îi șuierau când încerca să respire.

„Kaine, trebuie să-i spui lui Crowther că sunt în viață.”

„Nu-ți face griji pentru ei.” Vocea lui era dură.

„Nu, ascultă-mă. Trebuie să-i spui.”

El îi mângâie obrazul. „Odihnește-te.”

Ea se strădui să se miște, dorind ca el să înțeleagă. „Nu. Promite-mi. Promite-mi că îi vei transmite. Asigură-te că știe că mă voi întoarce."

Dacă Crowther credea că ea era moartă, ar fi putut decide că Kaine era un risc prea mare pentru a fi ținut în viață.

„Promite-mi... promite-mi că îi vei transmite..."

„Bine. Îi voi transmite, promit. Odihnește-te."

Pulsul care îi bătea în cap încetini, iar ea se relaxă. El îi ascunse o buclă după ureche.

„Vei sta aici cel puțin trei săptămâni, dacă nulliumul nu dispare din sângele tău înainte."

„Există un chelator dezvoltat de Eternal Flame..."

El îi atinse vârful nasului. „Cei Nemuritori au chimişti şi sunt familiarizaţi cu agenţii de sechestrare a metalelor. "

Ea a dat din ochi.

„Îți vei recăpăta rezonanța... dar va dura mult timp. Ai avut mai multe răni provocate de șrapnel și ai inhalat și o cantitate semnificativă. E greu de spus cât va dura. Va trebui să te recuperezi în mod tradițional. Culcă-te. Deși nu-mi place să recunosc, războiul va fi încă aici când te vei trezi."

CAPITOLUL 60

Junius 1787

A FI RĂNIT ERA ORIBIL. HELENA ERA OBIŞNUITĂ cu eficienţa vindecării pentru a ocoli aspectele cele mai lente şi mai insuportabile ale recuperării; a fi nevoită să suporte brusc viteza naturală a vindecării era o adevărată suferinţă.

A petrecut mare parte din prima săptămână într-o stare de stupoare indusă de medicamente, febrilă din cauza unei infecţii. Când şi-a revenit în sfârşit, l-a găsit pe Kaine încă lângă ea. Avea o grămadă mare de cărţi şi folio pe care le răsfoia.

„Ce faci?", l-a întrebat după ce l-a observat puţin.

El a ridicat privirea. „Studiez anatomia umană pentru viitoarea mea carieră de vindecător", a răspuns el cu voce seacă.

Ea ştia că răspunsul real era că el va trebui să fie vindecătorul ei odată ce nulliumul va fi eliminat din organismul ei, dar a intrat în joc. „Putem deschide un cabinet împreună, aşa cum au făcut părinţii mei. Sus, pe o stâncă. Vom putea privi pe fereastră şi vom vedea mareea."

El a ridicat o sprânceană. „Am vreun cuvânt de spus în legătură cu viitorul nostru sau tu iei toate deciziile?”

„Ai vreo idee?”

Urmă o pauză. „Nu pot spune că am.”

Ea inspiră încet. Acum putea să-şi mişte degetele. În timp ce îşi flexa degetele, îşi dădu seama că mâna dreaptă era bandajată, degetele imobilizate, şi îşi aminti ultimele momente petrecute în spitalul de campanie.

„Aproape că uitasem”, spuse ea. „Cred că am descoperit ceva în spital.”

El ridică privirea.

„Obsidianul despre care ţi-am povestit. Aveam puţin în buzunar când au venit necrothrallii. Cred... cred că am întrerupt o reanimare cu el.”

„Eşti sigură?”

Ea strânse ochii, încercând să-şi amintească mai multe detalii, dar tot ce-şi amintea era lumina roşu-portocalie şi durerea. „Nu în totalitate, dar cred că ar trebui să-l testăm din nou.”

„Ei bine, nu-ţi face griji pentru asta acum.” El închise brusc cartea şi se apropie pentru a schimba bandajele.

Ea îşi recăpătase suficientă mobilitate încât, în timp ce el îndepărta tifonul, ea ridică capul, hotărâtă să vadă. Pe centrul pieptului ei se întindea o incizie uriaşă, cusută cu fir negru şi sârmă pentru oase. Pielea era umflată, galbenă, albă şi roz.

Helena văzuse mai multe răni decât putea număra, văzuse nenumărate persoane îndurerate de pierderea a ceea ce fuseseră înainte şi de ceea ce deveniseră corpurile lor. Ştia toate lucrurile pe care trebuia să le spună, cuvintele de încurajare şi de liniştire, că totul va fi bine, că va fi mai bine.

Privind rana, uită toate acestea.

„Zeii mei”, spuse ea, lăsând capul în jos, cu gâtul convulsiv, prea îngrozită pentru a continua să privească.

„Se va vindeca. Dă-i timp”, spuse el încet, în timp ce verifica dacă există semne de infecţie.

Ştia din tratarea Lilei că va rămâne cu cicatrici. Chiar dacă încerca să se vindece singură după aceea, organizând toate matricile, exista un interval de timp limitat pentru prevenirea cicatricilor, iar ceva legat de nullium părea să aibă un efect keloid uşor asupra ţesutului.

Ea inspiră de câteva ori brusc.

Era norocoasă că era în viaţă. Câteva cicatrici nu erau nimic în comparaţie cu rănile pe care alţii din Rezistenţă le vor purta toată viaţa. Ea încă avea toate membrele, ambii ochi şi urechi. Chiar şi toţi dinţii.

Era foarte norocoasă din orice punct de vedere. Ce importanţă avea o cicatrice? Va fi bine.

Ea simţea că Kaine o privea şi se forţă să vorbească. „Cred că cicatricile tale sunt mai frumoase decât ale mele", spuse ea în cele din urmă.

„Am un vindecător mai bun."

A DURAT TREI SĂPTĂMÂNI doar ca nulliumul din sângele Helenei să se reducă suficient încât Kaine să poată folosi rezonanţa pentru a-i monitoriza vindecarea, deşi transmutarea propriu-zisă era încă departe.

Rezonanţa ei era abia un zumzet în venele ei.

Ori de câte ori Kaine era absent, Davies rămânea cu ea. Mintea Helenei era în sfârşit suficient de limpede pentru a observa mai mult din împrejurimile ei.

Camera era sterilă. Aproape goală. Era un pat, un dulap înalt, un birou şi un scaun. Falcon Matias avea camere mai luxoase, iar el trebuia să fie un ascet.

Când îl tachină pe Kaine în legătură cu asta, el făcu o grimasă. „Asta e camera mea."

Helena tăcu, uitându-se din nou în jur, ruşinată. „Oh. Credeam că o casă la ţară ar avea camere mai mari."

El dădu din cap. „Există camere mai mari. M-am mutat aici pentru că era mai aproape de camera mamei mele, apoi nu am mai plecat."

„Îmi pare rău că te-am adus înapoi", spuse ea.

El clătină din cap. „Nu ai făcut asta. M-am întors să verific servitorii."

Ea ezită, apoi întrebă: „Sunt toţi morţi?"

El dădu din cap.

„De ce ai...?"

El îşi întoarse privirea, înghiţind în sec în timp ce îşi freca mâinile. „A fost imediat după. Nu-mi amintesc totul. Îi simţeam ţipând în interiorul meu. Le-am găsit cadavrele îngrămădite într-un colţ, ca nişte zdrenţe aruncate. Erau încă calde. Niciodată nu... Nici măcar nu mi-am dat seama ce făceam. Încercam să le pun la loc."

„Deci ei sunt... ei?"

El a dat din cap. „Nu știu ce sunt. Îmi place să cred că am reușit să pun o parte din ei la loc, că de aceea a devenit mai ușor după aceea, dar este mai probabil că se comportă așa cum sunt pentru că eu vreau asta. Pur și simplu... nu pot să renunț."

Când Helena a reușit în sfârșit să aibă o pernă, Davies îi punea cărți pe care să le citească în timpul orelor în care Kaine era absent. Era curioasă să afle ce fel de bibliotecă exista la Spirefell, dar, din păcate, Davies nu părea să fie alfabetizat, cel puțin nu mai era. Cărțile pe care le primea Helena erau în mare parte aleatorii. Într-o zi, a primit o enciclopedie a speciilor de fluturi, iar a doua zi, un florilegiu al primelor scrieri ale lui Cetus.

Deoarece „Cetus" scrisese mii de texte și scrisori alchimice, datate de-a lungul secolelor, fragmente din acestea erau adesea adunate în diverse colecții de către cărturari, pe baza părților din opera și istoria sa pe care le considerau legitime. În funcție de ediția florilegiumului, Cetus se născuse în zece țări diferite. Uneori era rege, alteori preot; unele scrisori susțineau chiar că lucrase cu Orion însuși.

În florilegiu pe care Helena l-a primit, Cetus era foarte fascinat de un cult antic Khemish, care susținea că rezonanța umană era alchimizarea omenirii. Că alchimiștii erau o formă ascendentă.

„Sună ca ceva ce alchimiștii ar crede despre ei înșiși", a spus Kaine seara târziu, în timp ce ea îi povestea despre asta. El era mult mai interesat de plămânii Helenei decât de cultele antice.

Helena încercă să nu se strâmbe când i se scoaseră bandajele. „Nemuritorii au o religie?"

„Marele Necromant este zeul nostru", spuse Kaine, urmărind cu atenție rezonanța de-a lungul coastelor ei, unde mai multe erau fracturate. „Viețile noastre sunt în slujba puterii sale infinite."

„Dacă este atât de puternic, de ce nu iese la iveală și câștigă războiul?"

El ridică privirea pentru o clipă. „Este un zeu. Vei observa că a-i face pe oameni să moară pentru ei este modul principal de operare al zeilor. Ai crede că Sol ar putea să-i pedepsească personal pe câțiva necromanți dacă îi urăște atât de pasional, dar, cumva, întotdeauna Holdfasts coordonează aceste eforturi. Te face să te întrebi dacă îi pasă cu adevărat."

De când îi povestise despre Orion și despre motivul pentru care Holdfasts deveniseră Principate, el părea să creadă că, dacă critica suficient Flacăra Eternă, ea ar renunța la Rezistență.

Suspinul ei îi făcu plămânii să vibreze, iar Kaine păru să uite complet conversaţia pentru câteva minute.

„De când Holdfast a început să apară în luptă, Morrough a rămas departe de linia frontului”, spuse el în cele din urmă.

„Dar dacă îi este atât de frică de Luc, de ce nu l-a ucis când a fost capturat?”

Kaine clătină din cap. „Nu cred că vrea să moară. Ordinele au fost întotdeauna să-l prindă viu. Obişnuiam să cred că era din cauză că Morrough se temea de uzurparea tronului de către cel care îi dădea lovitura fatală, dar acum, după capturarea aceea, cred că este altceva. Holdfast este pe linia frontului de şase ani. Chiar crezi că, dacă Morrough ar fi vrut să-l omoare, nu ar fi găsit până acum o modalitate de a face asta?”

AU TRECUT PATRU SĂPTĂMÂNI de la bombardament până când Helena a putut să se ridice fără să simtă că se va sparge în bucăţi. Rezonanţa ei revenise slab, iar bandajele fuseseră scoase, dar cablurile rămăseseră, deoarece sternul ei era încă îngrijorător de fragil. Înainte de a-şi pune corsetul, s-a aşezat cu o oglindă, uitându-se la cicatricea care îi traversa pieptul.

Era departe de a fi frumoasă.

Întotdeauna admirase felul în care Lila îşi purta cicatricile, glumele ei despre numirea lor; abia acum începuse să realizeze cât de greu era să fii mândru de ele.

Dovada vizuală a rănirii nu va dispărea niciodată. Într-un moment de intimitate, asta era tot ce se putea vedea. Privind-o în lumina rece a zilei, nu putea să nu se gândească că, într-o zi, Kaine s-ar putea să nu mai vrea pe cineva care avea războiul atât de evident întipărit în piele. Cu siguranţă, el ar vrea să poată uita uneori.

Acum, cu ea, asta era imposibil.

El sorta flacoanele cu medicamente de pe masă, dar ea simţea că o observă din colţul ochiului.

„O să dispară”, spuse ea repede.

Faţa îi ardea. Lăsă oglinda să cadă şi îşi acoperi cicatricea cu mâna pentru a o ascunde. O acoperea cu toată palma.

„Când o să mă simt mai bine, o să o tratez în fiecare zi, aşa că o să dispară mai repede”, spuse ea.

Simţea o adâncitură în osul care refuzase să se regenereze. Putea ataşa o placă de titan acolo pentru a întări osul, dar, având în vedere repertoriul ei, aceasta ar fi

putut interfera cu munca ei. Unul dintre motivele pentru care titanul era atât de util din punct de vedere medical pentru alchimişti era faptul că rezonanţa acestuia era rară.

Maxilarul îi tremura. „Nu va arăta aşa pentru totdeauna."

El a pus jos o fiolă. Ochii lui argintii erau concentraţi, atenţia lui era ca un fascicul de lumină prin lupă, concentrată brusc numai asupra ei. S-a apropiat şi i-a tras mâna cu blândeţe, dar ferm.

Ştia că el văzuse cicatricea mai mult decât ea şi în stadii mult mai grave decât acesta, dar ura să-l lase să o privească.

„Tu îmi vezi cicatricile în felul acesta?", a spus el în cele din urmă.

„Când te uiţi la mine, asta e tot ce vezi?"

Ea tresări. „Nu."

„Ei bine." El o privi în ochi. „Nici eu nu te văd aşa. Eşti a mea." El îi dădu drumul la încheietură şi ridică mâna, degetele urmărind cicatricea până când aceasta fu acoperită de palma lui, caldă pe pielea ei goală, apoi alunecând în sus pentru a se curba în jurul gâtului ei. „ Eşti. Nu contează ce se întâmplă cu tine, vei fi în continuare a mea."

HELENA VĂZEA DOAR FRAGMENTE din casă. Spirefell. Se plimbau pe holurile întunecate, în timp ce ea încerca să se adapteze la durerea din piept pe care o simţea când se mişca. Respiraţia profundă îi dădea senzaţia că sternul îi va ceda. Casa era veche, în stil greoi, abandonată de mult în oraş. Peste tot erau detalii din fier forjat întunecat, chiar şi podelele erau acoperite cu el. Avea o frumuseţe melancolică.

În hol, un mozaic complex al dragonului ouroboros era încrustat în podeaua de marmură. Redat meticulos atât în măreţie, cât şi în sălbăticie. Ea îl studia de pe palierul de deasupra.

Familia Ferron trebuie să fi fost foarte mândră când a fost construită casa. Probabil că au crezut că l-au învins pe Dumnezeu.

În acea noapte, ea l-a tras pe Kaine în pat. El dormea în fiecare noapte în scaunul de lângă pat, ţinând-o de mână şi ignorând argumentele ei că sigur existau şi alte paturi în casa lui.

Acum, în sfârşit, cedase în faţa ei.

Ea se ghemui lângă el, dorindu-i căldura şi confortul corpului său.

Încă câteva zile şi se va întoarce. Se recuperase acolo mai mult decât intenţionase, dar călătoria de întoarcere va fi grea, iar ea nu va fi de niciun folos la Cartierul General dacă nu se va recupera complet.

Totul va fi diferit. Bombardamentul a decimat Rezistenţa, le-a distrus proviziile. Tot ce câştigaseră în ultimul an s-a dus, iar acum Morrough ştia că există un spion. Nemuritorii îl căutau pe Kaine, încercând să-l ademenească afară, dar asta nu-i va opri pe Ilva sau Crowther să-l constrângă să facă orice considerau necesar.

Trebuia să se întoarcă.

Îl strânse în braţe, inima ei bătând atât de tare încât îi făcea pieptul să vibreze.

Îl trase mai aproape, înclinând capul pe spate, şi îl sărută. El ridică mâna să-i mângâie obrazul, dar începu să se retragă. Ştia că urma să-i spună că încă se recupera. Era atât de sătulă de convalescenţa ei. De faptul că avea atât de puţin timp şi nu putea să-l petreacă aşa cum voia.

„Va fi bine dacă suntem atenţi", spuse ea, fără să-i dea drumul. „Te rog. Te vreau înainte să plec."

El era atent. Lent şi blând. O atinge ca şi cum ar fi fost din sticlă.

El o penetră, iar ea îi cuprinse faţa cu mâinile, trăgându-l aproape, astfel încât nasurile şi frunţile lor se atinseră, degetele ei tremurând.

Te iubesc.

Cuvintele îi erau pe vârful limbii, dar ezită, muşcându-şi buzele.

O parte din ea simţea că, dacă le-ar fi rostit, ar fi condamnat relaţia lor. Dacă existau lucruri importante nespuse, mâine ar fi venit.

În schimb, îl sărută.

Te iubesc. I-a spus asta prin felul în care l-a strâns în braţe, prin felul în care buzele ei s-au întâlnit cu ale lui, prin felul în care mâinile ei i-au mângâiat pielea, explorându-l, memorând fiecare detaliu al felului în care era să fie cu el, cicatricile lui sub degetele ei.

Te iubesc.

Te iubesc.

I-a spus asta prin felul în care s-a lăsat purtată de val şi s-a agăţat de el. Cu fiecare bătaie a inimii ei. Te iubesc. Te voi iubi mereu. Voi avea mereu grijă de tine.

ERA AMURG CÂND ea a plecat. A ieşit afară pentru prima dată. Spirefell era o casă întinsă, care se curba, conectându-se cu celelalte clădiri pentru a forma o curte mare, cu o grădină luxuriantă în centru.

Amaris era acolo, aşteptând neliniştită. Aripile ei se desfăşurau şi fluturau.

Kaine o ridică cu grijă pe Helena, corsetul absorbind presiunea greutăţii ei. În timp ce se urcă în spatele ei, ea se uită spre casă. În amurgul verii, arăta aproape ca un imens dragon adormit, ghemuit, cu turnurile ca nişte spini. Era acoperită de trandafiri cățărători care se întindeau pe toată fațada, acoperind-o aproape în întregime.

Davies şi un servitor bătrân, probabil un majordom, stăteau în vârful scării largi de piatră, privind.

Când Amaris s-a lansat în aer, a fost ca şi cum ar fi primit un pumn în coaste. Helena s-a îndoit în două, gâfâind de durere, şi l-a simţit pe Kaine încordându-se şi aproape întorcându-l pe Amaris.

Ea îl apucă de picior. „Sunt bine."

Au zburat mai mult decât Helena zburase vreodată.

Amaris zbura spre munţi, încercând să ajungă înaintea răsăritului lunii. Era destul de aproape de Abeyance, încât Lumithia era o semilună, nu prea strălucitoare când răsărea. Au aterizat pe acoperişul unei clădiri periculos de aproape de Cartierul General. Când Helena privi spre sud, înţelese de ce.

Fusese ridicat un zid, care marca teritoriul Rezistenţei. Acesta se întindea pe mai mult de jumătate din insulă. Dincolo de el, putea vedea crăpătura care tăia oraşul în două, locul unde explodase bomba, clădirile prăbuşite. Centrul insulei era acoperit de cratere.

„Am pierdut atât de mult?"

„Nu, dar nu ai forţele necesare pentru a rezista mai mult", spuse Kaine cu gravitate, coborând şi ajutând-o cu grijă să coboare de pe spatele lui Amaris.

Era ameţită de durere, luptându-se din greu să respire în timp ce strângea mâna lui Kaine, dar nu se putea hotărî să-şi ia rămas bun. Avea o teamă crescândă de orice era definitiv. Simţea că totul se apropia de sfârşit.

„Ai grijă", a fost tot ce a spus.

„Helena, te rog..." Vocea lui s-a rupt, oprind-o din drum.

Ea s-a întors, iar el a apucat-o de umeri.

Ştia ce voia să o întrebe, putea să vadă asta în ochii lui. Fugi şi nu te mai întoarce.

Dar el știa că ea nu o va face. Înghiți în sec, fără să o privească în ochi. „Nu te mai răni”, îi spuse în schimb. „Nu...”

Ea se ridică pe vârfuri și îl întrerupse cu un sărut.

„Ai grijă”, îi șopti ea. „Nu muri.”

CÂND HELENA APĂRĂ la porți îmbrăcată în haine de băiat, luptându-se să respire, primirea ei a fost mai degrabă una de suspiciune decât de bucurie. A fost pusă într-o celulă de detenție timp de o oră, înainte ca Crowther să apară și să o elibereze.

„Ești sigur?”, îl întrebă gardianul. „Ea figurează pe lista morților de aproape o lună.”

„Da, a fost găsită de una dintre facțiunile disidente”, a răspuns Crowther. „Știam că o vor trimite înapoi până la urmă. Las-o să iasă.”

Helena nu știa dacă facțiunile disidente ale luptătorilor din Rezistență existau cu adevărat sau dacă erau o invenție pentru a acoperi toate activitățile ilicite ale lui Crowther. O mare parte din informațiile și activitățile lui Kaine erau atribuite acestor presupuse grupuri.

Crowther părea că nu dormise de săptămâni întregi. Avea fața trasă, ochii roșii și părea mai ales supărat că trebuia să facă eforturi pentru a o elibera pe Helena.

Helena voia să știe ce se întâmplase în timpul cât fusese plecată, dar înainte ca ușa celulei să fie descuiată, el deja se îndepărta.

„Du-te la spital. Matroana este de serviciu. Mă ocup de tine mâine”, îi spuse el peste umăr.

Matroana Pace plânse când o văzu. „Ești în viață! Ar fi trebuit să plec. Când am auzit că te-au trimis... eu...”

„Mă bucur că nu ai făcut-o”, a spus Helena. Era epuizată după zbor și călătoria de întoarcere. Simțea o durere ascuțită în piept. Și-a apăsat ușor mâna pe stern, încercând să ușureze presiunea.

Pace a condus-o într-un spațiu închis cu perdele. „Cum ai supraviețuit?”

Helena a rămas la capriciile scuzei lui Crowther. „Nu-mi amintesc prea bine. Eram în spital și a avut loc o altă explozie. Când m-am trezit, nu eram sigură unde mă aflam. Fusesem operată și fusesem lăsată să mă recuperez.”

„Să văd.”

Dacă ar fi fost Pace, ar fi făcut la fel, așa că a permis să i se scoată hainele și să i se desfacă cu grijă bandajul de la piept, pentru a dezvălui cicatricile de pe piept.

„Oh.” Mâna lui Pace tremură, dar apoi o inspectă mai atent. „Este... o treabă bună.”

Era clar că se aşteptase la o operaţie de mântuială, făcută cu sfoară şi cuţite de bucătărie. „Oricine ar fi chirurgul lor, ar trebui să încercăm să-l aducem aici.”

„Nu am văzut cine era”, spuse Helena. „Mă simt mai bine, dar rezonanţa mea este încă instabilă.”

Pace încercă să zâmbească, dar ieşi mai degrabă o grimasă. „Din fericire, chelatorul este unul dintre puţinele lucruri pe care încă le avem în cantitate suficientă.”

„Cât de gravă este situaţia?”, întrebă Helena.

Pace nu se opri din mişcare, continuând să o examineze pe Helena şi începând să-i pregătească braţul pentru o perfuzie intravenoasă. „Am auzit doar zvonuri.”

„Cât de gravă spun oamenii că este situaţia?”

Pace clătină din cap. „Dintre combatanţii care ne-au mai rămas, mai mult de o treime încă prezintă semne de otrăvire cu nullium. Vântul s-a schimbat, aşa că acum suntem feriţi de cea mai mare parte a prafului, dar chiar şi părţile insulei care sunt încă intacte sunt periculoase. Cel puţin până când va ploua.”

„Am auzit că Althorne a murit.”

„Şi Ilva.”

„Ce?” Helena o privi pe Pace şocată.

„Acum puţin mai mult de o săptămână. Inima ei a cedat din cauza stresului. Luc este inconsolabil. Ar trebui să te duci mâine să o vezi pe Lila. A fost devastată când a aflat că eşti pe lista morţilor.”

Nu a menţionat reacţia lui Luc la presupusa moarte a Helenei. Gâtul i se strânse.

„Cum se simte?”

„Progresează. Totul este în regulă.”

BOMBARDAMENTUL DETERIORASE fundaţia structurală a insulei şi infrastructura de protecţie împotriva inundaţiilor, iar repararea era imposibilă din cauza riscului de expunere la nullium. Rezistenţa pierduse, de asemenea, aproape toţi prizonierii, deoarece clădirea se prăbuşise, inclusiv pe Crowther, pe care îl mutase pentru a-l feri de Ivy. Toţi erau consideraţi morţi, dar era imposibil să se verifice ceva în zona exploziei.

Chiar și ajutorul contrabandă primit de la Novis era acum dificil de obținut, iar amploarea rănilor era prea mare pentru a permite evacuarea pacienților la Novis. Vecinul lor monarhic începea să dea semne de entuziasm în scădere atât pentru furnizarea de resurse, cât și pentru absorbția răniților din Paladia.

Războiul trecuse de la o situație de echilibru la o cădere liberă a Rezistenței. Fără Althorne sau Ilva, Consiliul se redusese la trei membri: Matias și Crowther, care aveau opinii aproape complet opuse, și Luc, care nu avea încredere în niciunul dintre ei.

Crowther acționase întotdeauna din umbră, permițându-i Ilvei să preia conducerea cu sprijinul său tacit. Acum era singur, părând să se micșoreze și să se zvârcolească sub privirea strălucitoare a lui Luc, ca un păianjen fără pânză, bâjbâind cu picioarele sale prea lungi.

O parte din Helena voia să-l lase în voia sorții, dar știa că, cu cât Crowther se simțea mai neputincios, cu atât era mai mare pericolul pe care îl reprezenta pentru Kaine.

Ea stătea și-l privea cum se mișca prin birou, oprindu-se la diverse hărți și diagrame acum brăzdate de linii negre de cerneală.

„Cât de mult ai comunicat cu Ferron?", îl întrebă ea, epuizată de călătoria de la spital la Turn.

„Deloc, cu excepția faptului că ești în viață și că vei fi returnată odată ce vei fi în afara pericolului. De ce?"

Helena respiră greu. „Cred că am descoperit ceva. De când Wagner... Studiam matricea, gândindu-mă la diferitele tipuri de energie de rezonanță pentru a înțelege procesul folosit de Morrough."

O privire precaută apăru în ochii lui Crowther.

„Știi, în mod normal, matricile sunt elementare sau celeste, cu cinci sau opt puncte axiale. Dar piromanzia lui Luc folosește șapte, iar Wagner a desenat nouă pentru ritual. Kaine a confirmat că erau nouă, așa că am încercat să gândesc diferit despre energie. Când încercam să-mi imaginez cum ar funcționa, mă gândeam la un sentiment pe care îl am uneori în spital..."

„Marino, treci la subiect."

„Când un pacient moare, există o formă inversată a energiei pe care Morrough o utilizează pentru a crea Nemuritorii. Vitalitatea se schimbă și există acest moment în care se disipă, când o simt."

„Și…”

„Înainte de bombardament, am găsit o modalitate de a o canaliza și de a o prinde în obsidian. Nu părea să aibă niciun efect, dar când eram la spitalul de campanie, am tăiat unul dintre necrothralls cu ea și s-a prăbușit – ca și cum reanimarea ar fi fost întreruptă.”

Crowther se uită brusc la ea. „Ești sigură?”

Ea se mișcă și se strâmbă când durerea îi străbătu pieptul ca un fulger. „Ei bine, eram rănită, dar sunt destul de sigură. Am retrăit momentul de nenumărate ori. Ar trebui să-l testăm.” Înghiți cu greu. „Mai am câteva bucăți și, odată ce rezonanța mea va fi din nou stabilă, pot face mai multe.”

„Adu-le, o să văd cui pot să-i vând ideea.” O alungă cu un gest al mâinii.

Helena nu se mișcă. Nu că se aștepta să fie creditată; pur și simplu nu avea de gând să-l mai lase pe Crowther să o exploateze în continuare.

„Probabil ești foarte ocupat acum”, spuse ea.

„Într-adevăr. Sunt.”

„Te voi ajuta, dar vreau ceva în schimb.”

Crowther ridică sprâncenele. „Și ce anume, te rog?”

„Vreau să știu și să aprob fiecare ordin pe care i-l dai lui Kaine.”

Ochii injectați ai lui Crowther sclipiră periculos.

Helena nu clipi. „Îți propun o înțelegere. Ceea ce faci este ilegal și nu mai ai aliați în Consiliu care să te acopere. Ai nevoie de cineva. Îți ofer să fiu umbra ta. Îți voi oferi ceea ce ai nevoie, la fel cum ai făcut tu pentru Ilva. Dar Kaine este condiția mea.”

Expresia lui deveni sarcastică. „Îți supraestimezi valoarea, Marino.”

Helena zâmbi amar. „Nu o fac, nu-i așa? Tu însuți ai spus-o: sunt un atu excepțional. De ce altfel tu și Ilva ați petrece atât de mult timp manipulându-mă? Ați fost întotdeauna atât de grăbiți să profitați de ceea ce pot face, tratând-o ca și cum nu ar fi de folos nimănui. Înlocuiește-mă, dacă poți.”

Crowther strânse pumnii și îngustă ochii, dar nu spuse nimic.

Inima ei bătea cu putere împotriva osului fracturat. „L-ai folosit excesiv pe Kaine. Dacă aș fi fost un vindecător de calibru inferior, l-ai fi ucis de zeci de ori în ultimele luni. Ți-am spus asta, dar ai ignorat-o pentru că știi că voi face orice este necesar pentru a-l salva.”

Fața ei se contorsionă de furie. „Dar faptul că el va face orice îi ceri nu înseamnă că poți continua să îi ceri asta. Am făcut lucruri nejustificate pentru Flacăra

Eternă și l-am lăsat să sufere pentru asta, pentru că ce altă alegere aveam? Dar acum, tot ce am realizat, pentru care el a plătit, s-a dus. Nu avem nimic cu care să ne mândrim. Nu te voi lăsa să îl forțezi în continuare să plătească prețul în timp ce tu tragi de timp."

Crowther rămase tăcut pentru o clipă. „Un târg, atunci? Asta propui? Pe tine însăți, cooperarea ta, în schimbul siguranței lui Ferron?"

Helena dădu din cap cu hotărâre. Dacă Kaine ar fi știut ce venise să facă, probabil că și-ar fi smuls propriul talisman înainte să o lase să se întoarcă. Era clar că învăța; nu mai era atât de ușor de citit.

Urmă o pauză, apoi Crowther râse.

„Ce întorsătură ciudată a evenimentelor." Se ridică, încă chicotind. „Foarte bine. Urmează-mi ordinele și el va rămâne în viață. Nu sunt Ilva; nu am niciun interes să-l văd pe Ferron mort prematur din dorința de răzbunare. De ce să ne supărăm pe o armă pentru că este folosită? Chiar dacă acea armă este o abominație."

Ocoli biroul, cu un zâmbet sinistru pe față. „Știi, am avut o conversație aproape identică cu Ferron la începutul acestui an."

Helena refuză să reacționeze, privindu-l în ochi.

„Atâta timp cât îmi ești de folos, te voi lăsa să aprobi misiunile lui Ferron. Dar dacă îmi vei nesocoti vreodată ordinele sau mă vei contrazice, voi..."

„Da, știu ce vei face", spuse Helena.

A DURAT O SĂPTĂMÂNĂ PÂNĂ CÂND Helena rezonanța Helenei să se stabilizeze din nou. În acest timp, ea a funcționat ca subiect de testare pentru Shiseo, care dezvolta o formă de comprimate pentru chelatori, pentru a reduce supraaglomerarea și cererea de soluție salină.

În aceeași săptămână, un specialist în arme i-a dat o suliță de obsidian unui tânăr ambițios care spera să se alăture unității lui Luc. Chiar înainte de întoarcerea lui, la Cartierul General au ajuns zvonuri despre o armă miraculos de eficientă.

Specialistul în arme a fost evaziv în privința metodelor sale, deși a fost obligat să recunoască că Crowther era cel care îi dăduse obsidianul.

Toată lumea a ajuns la concluzia că proprietățile obsidianului proveneau din piromancie, că obsidianul trebuie să fie infuzat cu foc sfânt, purificator.

Noua armă i-a asigurat lui Crowther locul și influența nu numai în Consiliu, ci și asupra Flăcării Eterne. Când Helena și-a revenit suficient pentru a-și relua munca, i s-

a spus că, din cauza rănilor sale, nu va mai lucra în secţia de urgenţe, ci i se va atribui sarcina mai puţin riguroasă de îngrijire paliativă şi ultima împărtăşanie.

Purta o haină neagră grea, cu o mulţime de buzunare ascunse umplute cu sticlă de obsidian, şi îngrijea pacienţii care nu mai puteau fi salvaţi. Credea că văzuse ce era mai rău în spital, dar acum îşi dădea seama că se obişnuise să vadă doar cei care aveau şanse de supravieţuire.

Acum stătea lângă bărbaţi ale căror corpuri păreau întoarse pe dos, cu inimile expuse, feţele tăiate, uneori rămânând atât de puţin din ei încât părea imposibil să mai fie în viaţă. Se agăţau de ea, confundând-o adesea cu altcineva, în timp ce ea îi îngrijea ca o pasăre de pradă.

Deşi obsidianul era o descoperire fără precedent, era imposibil să se ţină pasul cu cererea, mai ales în mâinile soldaţilor antrenaţi cu oţelul. Deşi marginile sale erau mai ascuţite decât lamele de ras, sticla se spărgea uşor, făcând armele nesigure.

Obsidianul era eficient nu numai asupra necrothrall-urilor, ci şi asupra lichelor. Când un soldat a reuşit să lovească pieptul, lichul a murit, iar toţi necrothrall-urile sale s-au prăbuşit odată cu el.

Talismanul a fost adus înapoi, iar Helena l-a examinat. Nu emana niciun fel de energie. L-a comparat cu altele. Când a fost tăiat în două, s-a revărsat o pulbere fină ca praful.

Kaine a chemat-o în acea noapte. Inelul ei a ars de două ori, iar ea a fugit practic din sediu. Stătea pe acoperiş, cu mâna apăsată pe piept, amorţindu-şi durerea chinuitoare în timp ce aştepta.

„Ce s-a întâmplat astăzi?", a întrebat el când Amaris a aterizat greoi pe acoperiş. Nu a descălecat, ceea ce însemna că conversaţia va fi scurtă. Ea putea simţi fiecare secundă în care fuseseră despărţiţi, greutatea ei.

„Ce vrei să spui?"

„Am fost chemaţi cu toţii înapoi din luptă. Cu efect imediat. Sclavii şi aspiranţii vor continua să lupte, dar nemuritorii au fost retrasi cu toţii de pe linia frontului."

„Cineva a ucis un lich cu obsidianul", spuse Helena. „Crezi că poate el – lichul – a murit? Că Morrough nu-l mai poate readuce la viaţă?"

Kaine rămase tăcut câteva clipe.

„Se pare că ai găsit o armă cu care să ne ucizi", spuse el în cele din urmă.

Ea nu putea citi emoţia din vocea lui. Toată bucuria i se scursese din suflet.

Petrecuse atât de mult timp temându-se de nemurirea lui Kaine, știind că descoperirea sau prinderea lui nu ar fi lăsat niciun mijloc de scăpare; el ar fi putut fi torturat pentru totdeauna, fără nici măcar speranța morții. Acum era foarte probabil ca el să poată muri.

Ea făcuse acest lucru posibil. Nu îl salvase; în schimb, crease o nouă modalitate de a-l pierde.

„

„Ai grijă", îi spuse ea.

El o studia. „Te-au lăsat să-ți revii înainte să te pună din nou la muncă?"

Ea reuși să zâmbească. „Da. M-au mutat din secția de urgențe. Sarcinile mele sunt mai puțin riguroase acum."

El dădu din cap. „Ei bine, asta e ceva."

Urmă o pauză. Avea atâtea lucruri pe care voia să i le spună, să i le povestească, dar știa că el deja zăbovise prea mult.

„Dacă obsidianul face ceea ce credem noi, Flacăra Eternă va fi o amenințare reală pentru Morrough acum. Cu siguranță va reacționa în consecință", spuse el în cele din urmă. „Ar trebui să te pregătești pentru asta."

Ea dădu din cap fără să spună nimic, iar el relaxă frâiele, Amaris pornind imediat la galop, vântul suflând în jurul aripilor ei.

„Nu muri."

Probabil că o spusese prea încet, pentru că el nu răspunse.

CAPITOLUL 61

Julius 1787

CÂND HELENA NU AVEA RITUALURI DE ÎNDEPLINIT, Crowther o ținea ocupată.

Deoarece își dovedise utilitatea în cazul lui Mandl, el nu vedea niciun motiv să nu o folosească în continuare pentru a-și spori influența și controlul în Consiliu. Ea refuza să-și folosească vivimantia pentru tortură, experimentând în schimb cu animantia, încercând să perfecționeze metodele de extragere a informațiilor. Nu-și putea permite să eșueze.

Helena de acum doi ani nu ar fi recunoscut persoana care devenea.

Fiecare limită pe care odată credea că nu o poate depăși, acum o trecea fără ezitare.

Uneori, mergea prea departe, până când simţea că se strecoară sub pielea prizonierului, conştiinţa lui şi a ei ocupând pentru scurt timp acelaşi spaţiu mental. După aceea, ei se îmbolnăveau de febră, ca şi cum ar fi suferit de un fel de otrăvire, dar era eficient, aşa că ea trecea cu vederea efectele secundare, considerându-le gestionabile, până când Crowther i-a spus că doi dintre „subiecţii" ei muriseră.

Nu mai provocase niciodată moartea cuiva. Nu în felul acela. A devenit foarte prudentă, chiar dacă Crowther considera că era o pierdere de timp şi de milă. A descoperit că sesiunile scurte şi repetate erau mai sigure decât cele lungi, febra era mai uşoară, ca şi cum se putea dezvolta toleranţă. Şi odată ce se întâmpla asta, îi era şi mai uşor să extragă ceea ce voia.

„Cred că aş putea să-l vindec pe Titus Bayard", i-a spus ea lui Shiseo într-o noapte târziu.

Flacăra Eternă alesese un nou general pentru Consiliu. Pierduseră atât de mulţi în bombardament, încât linia de succesiune devenise complicată. Hutchens avea un palmares bun, dar era prea intimidat de Luc.

Shiseo a făcut o pauză, ridicând privirea de la cuţitul de obsidian pe care îl confecţiona.

Helena respiră adânc. „Când generalul Bayard a fost rănit, nu am înţeles ce trebuia făcut – nu mi-am dat seama că o rană ca a lui nu era la fel ca alte răni. Am avut o idee la începutul acestui an, dar când am încercat să o testez, Titus a reacţionat prost. Totuşi." Ea privi în jos. „Cu munca mea din ultima vreme, mi-am dat seama că trucul este să lucrezi în etape şi să construieşti o toleranţă. Odată ce fac asta, cred că ar putea funcţiona."

Shiseo înclină capul. „Cum?"

Ea îşi umezi buzele. „Există căi pe care le urmează mintea, gânduri şi amintiri. Când l-am vindecat pe Titus, nu ştiam asta şi l-am prins în capcană. Poate că e prea târziu, dar dacă aş putea intra, poate aş putea găsi o cale de ieşire pentru el." Înghiţi cu dificultate. „Uneori fac ceva similar cu mine însămi. Îmi folosesc rezonanţa pentru a-mi modifica modul de gândire, direcţia în care se îndreaptă mintea mea."

Shiseo se gândi o clipă. „Pare complicat."

Ea privi în jos. „Cred că voi încerca măcar."

Crowther arătă un interes rece. „Dacă doreşti. Dacă îl omori pe Bayard, ne vei scuti de o gură de hrănit."

Ea înghiţi cu greu. „Încerc să fiu de ajutor."

El îşi strânse buzele. „Când voi dori ceva, Marino, îţi voi spune.”

Tocmai primiseră vestea că Kaine fusese trimis la Hevgoss într-o misiune diplomatică, fără avertisment. Nici măcar nu avusese timp să-i spună, doar trimisese un mesaj codat pe unul dintre canalele radio şi apoi dispăruse. Fără niciun rămas bun.

SINGURUL LUCRU CARE MEREA BINE era sarcina Lilei. Lila era plictisită, dar sănătoasă, mai sănătoasă decât o văzuse Helena de ani de zile. Sarcina nu prezenta niciun risc de avort spontan.

„Te simţi bine?”, întrebă Lila. Helena avea mâna pe burta Lilei, cu ochii închişi, încercând să distingă bătăile inimii mai puternice ale Lilei de cele ale bebeluşului, pentru a-şi da seama dacă era sănătos.

Bătăile inimii fetale erau mult mai rapide, dar era confuz să simţi două persoane simultan.

Helena deschise ochii, uscaţi şi arzând de oboseală.

„Sunt bine”, spuse ea, deşi se simţea de parcă sângera până la moarte în interior. Îl văzuse atât de puţin pe Kaine, iar acum el plecase şi ea nu ştia când se va întoarce. Îşi petrecea zilele aşteptând ca oamenii să moară, fără să mai încerce măcar să-i salveze.

Lila părea sceptică. „Nu arăţi bine. Nu arăţi deloc ca şi cum ai dormi. Pace a spus că ai fost grav rănită. Te-ai recuperat? Tu ştii mai bine ca oricine cât de importantă este recuperarea completă.”

Helena clătină din cap. „Nu e asta. Turele mele sunt mai lungi acum, dar nu sunt grele. Trebuie să plec, am... mai mult de lucru.”

Lila vorbi în timp ce se ridica. „Nu o spui, dar crezi că sunt egoistă, nu-i aşa?”

Helena suspină, privindu-şi mâinile. „Ai trecut prin multe; nu te condamn că vrei ceva. Doar că nu înţeleg de ce vrei asta chiar acum. Ar trebui măcar să te duci la Novis, unde vei fi în siguranţă.” Ea ridică din umeri. „Poate că faptul că ai moştenitorul Principatului ar fi suficient pentru a-i convinge să trimită nişte provizii medicale.”

Lila refuzase până acum să „iasă din carantină” şi încă se prefăcea că este contagioasă cu tusea de mlaştină.

„Vreau să mai aştept puţin”, spuse Lila. „Doar pentru a fi sigură.”

RHEA ŞI TITUS AŞTEPTAU într-una dintre camerele private. Helena îi scrisese Rheei, spunându-i că există o posibilă oportunitate de tratament pe care voia să o discute.

„ Ce ar implica mai exact?", întrebă Rhea, apucându-l pe Titus de braţ pentru a-l împiedica să se plimbe.

„Ar fi o serie de proceduri", spuse Helena, frecându-şi mâinile de veşmântul negru, încercând să-şi usuce palmele. „Este similar cu ceea ce am încercat la începutul acestui an, dar acum ştiu cum să controlez reacţia. Dacă lucrăm încet, cu proceduri scurte, urmate de perioade de recuperare, cred că Titus se va adapta la proces. Şi atunci pot încerca să-l vindec fără să provoc reacţia pe care a avut-o data trecută."

Rhea strânse mâna lui Titus, aplecându-se spre Helena, cu ochii strălucitori. „Deci ai mai făcut asta înainte?" Vocea ei tremura de nerăbdare.

Helena îşi curăţă gâtul, dorind să tempereze aşteptările. „Nu exact asta. Dar o procedură similară. Totuşi, nu este lipsită de riscuri. Eşti familiarizată cu mitridatismul?"

Rhea clătină din cap.

Helena inspiră adânc. „Este o metodă de a dezvolta imunitate la otravă prin doze mici. Procesul de a merge suficient de adânc pentru a-l vindeca pe Titus va avea similitudini; el va avea un fel de răspuns imunitar la rezonanţa mea, sub forma febrei cerebrale. Va trebui să le monitorizăm, să le ţinem sub control. Dacă sunt prea mari, va trebui să luăm pauze mai lungi. Scopul va fi să-i creştem toleranţa la rezonanţa mea în părţile delicate ale creierului."

Era în mare parte adevărat, cu doar câteva detalii omise.

Rhea dădu din cap. „Da... da... orice spui tu..."

Uşa se deschise înainte să apuce să termine de vorbit şi Luc intră, urmat de Sebastian.

„Rhea, ce faci?", întrebă Luc, cu vocea fără suflu.

Rhea părea surprinsă de intruziune. „Helena a găsit o modalitate de a-l vindeca pe Titus."

Luc se uită la Helena, cu ochii duri, strălucitori şi febrili. „Nu poţi vorbi serios."

Helena începu să răspundă, dar nu era o întrebare şi nu era adresată ei. El se întoarse spre Rhea.

„Ai de gând să ai încredere în ea după ce i-a făcut lui Soren?"

Helena tresări, mintea ei aproape aruncându-se în rana care o sfâșia pe dinăuntru. Înghiți cu greu. „Luc, Soren a murit. Îmi pare rău că nu l-am putut salva, dar această procedură pentru Titus ar putea funcționa. Gândește-te cât de valoros ar fi să-l recuperăm."

Luc se uită din nou la ea, cu o privire dezgustată în ochi. „Asta înseamnă pentru tine? Valoare?" Se uită la Titus, care devenise neliniștit din cauza tensiunii din cameră. „Te uiți la ce i-ai făcut și vezi o resursă militară irosită?"

„Ce? Nu. Nu asta am vrut să spun."

O privi din nou, cu ochii aprinși ca de arsură solară. „Dacă îndrăznești să-l atingi măcar cu un deget, o să..."

„Nu o va face", interveni Rhea. „Mulțumesc, Helena... Vindecătoare Marino, apreciez oferta, dar cred că o vom refuza."

Luc dădu din cap brusc, apoi se întoarse pe călcâie și ieși fără să se uite înapoi. Sebastian ezită, uitându-se la Rhea și Titus, cu o expresie conflictuală pe chip, înainte de a se întoarce și a-l urma pe Luc. Când plecară, fața Rheei se strâmbă și ea scoase un suspin audibil înainte de a-și ascunde fața în mâini.

Helena nu găsea cuvinte. Stătea amorțită de șoc, în timp ce Rhea se ridică, fără să se uite la Helena, și îl conducea pe Titus afară.

Odată rămasă singură, Helena își puse mănușile și se îndreptă spre Turnul Alchimiei. Când liftul se deschise, fu surprinsă să-l vadă pe Sebastian ieșind singur, cu o expresie obosită pe chip. El se opri, punându-i o mână pe umăr. „A fost frumos din partea ta că ai încercat."

Helena nu reuși să-l privească. Se uită la pieptul lui, la blazonul de pe armura lui.

„De ce face asta?", întrebă ea. „Toată lumea înțelege. Chiar dacă cred că a greșit, înțeleg. El nici măcar nu încearcă."

Sebastian suspină. „Știi de ce."

Nu era sigură că știe, dar dădu din cap și intră în lift. Trei gardieni stăteau în fața ușii lui Luc și au dat din cap când ea s-a apropiat.

S-a dus în camera ei, a ieșit pe fereastră și a mers cu grijă pe panta joasă. Părul lui Luc strălucea auriu în soarele apus. Stătea ghemuit pe călcâie, învârtind ceva între degete. L-a dus la gură, iar flăcări au țâșnit din vârfurile degetelor când a inhalat.

Întregul său corp părea să se relaxeze și se lăsă pe spate.

Privindu-l, îşi aminti cât de blând era chipul lui odinioară, cât de luminos. Acum, războiul îl măcinase până la oase. Stătea acolo, fără armură, atât de zbârcit încât îi amintea de exoscheletul unui insect, ca larvele de libelule care se agăţau de stuf. Era gol pe dinăuntru.

Fumul se încolăcea din buzele lui în timp ce expira încet.

Fuma opiu.

Ea privea cu groază cât de natural o făcea. De parcă ar fi fost un obicei vechi.

El scoase pipa din gură şi o zări. Expresia lui se întări, devenind mai alertă. „Pleacă."

„Nu", spuse ea şi se apropie.

El învârti din nou pipa între degete, maxilarul lui tremurând de furie. Dacă o lovea din nou, probabil că ea ar fi căzut de pe Turn şi ar fi murit.

Ea stătea la doar câţiva paşi distanţă. „Nu l-am putut salva. Chiar dacă m-aş fi sinucis încercând, nu ar fi fost suficient. Ce ai fi vrut să fac în schimb?"

În loc să răspundă, el tremura ca o frunză de toamnă pe punctul de a cădea. Părea că încearcă să vorbească, dar în acelaşi timp mâna lui ducea pipa la buze, degetele aprinzând o flacără slabă. Inhală atât de mult încât, când se opri, pipa aproape că îi căzu din degete.

Ea se temea că va cădea şi îngenunche pentru a-l prinde, dar el ridică privirea, întâlnindu-i ochii, şi... nu mai părea supărat, ci doar epuizat.

„Ce s-a întâmplat cu noi, Hel?"

Ea îl privi fix, iar inima ei patetică şi înfometată tresări pentru o clipă, înainte să-şi dea seama de ceea ce era evident. Acesta nu era Luc; era opiul care vorbea.

„Un război." Ea îşi îndreptă privirea de la el către oraşul ruinat din faţa lor. O privelişte care odată fusese atât de frumoasă.

„Obişnuiai să crezi în mine", spuse el, cu vocea îndepărtată. „Ce am făcut de te-am făcut să încetezi?"

„Încă cred în tine, Luc", spuse ea. „Dar trebuie să câştigăm acest război. Nu putem face alegeri pentru că vrem să avem o anumită poveste de spus mai târziu. Miza este prea mare."

„Nu", spuse el. „Aşa câştigăm. Aşa am câştigat întotdeauna.

Tatăl meu, bunicul meu, toţi Principatele până înapoi la Orion. Au câştigat având încredere că binele va triumfa asupra răului, şi eu voi face la fel."

Ea îl privi cu disperare.

Degetul său arătător lovi degetul mare, inelele de aprindere scânteiară şi din nou focul îi umplu palma, curgând de-a lungul degetelor.

El ţinu flăcările ca pe un pisoi înainte ca degetele sale să se închidă în jurul lor, lăsând doar o limbă în timp ce îşi puse pipa de opiu între buze şi apropie din nou flacăra de bol.

Ea strânse mâna în pumn, luptându-se să nu se crispeze în timp ce îl asculta inhalând.

„Dar dacă nu e atât de simplu?", spuse ea. „Toţi cei care câştigă spun că au fost buni, dar ei sunt cei care spun povestea. Ei aleg cum ne amintim cu toţii. Dar dacă nu e niciodată atât de simplu?"

El clătină din cap. „Orion a devenit binecuvântat de soare pentru că a refuzat să-şi încalce credinţa."

Helena expiră, ascunzându-şi faţa în mâini.

Auzi inelele lui scânteind, iar pipa şuieră când opiul se vaporiză.

„Luc, te rog, lasă-mă să te ajut." Încercă să se apropie de el.

El se retrase brusc, furia luminându-i brusc faţa. „Nu mă atinge."

Se afla într-un echilibru periculos, aproape de acea prăpastie imensă, ca şi cum Abisul încă îl chema. Ea nu mai ştia cum să-l aducă înapoi, ce să-i spună ca să o mai asculte.

„Îţi aminteşti ce ţi-am promis, Luc, în noaptea în care ai venit aici?", îl întrebă ea, cu voce implorătoare.

El nu răspunse. Privirea lui se întorsese la o stare de stupoare vagă, apusul de soare conturându-i trăsăturile slăbite, ca şi cum l-ar fi aurit.

„Ţi-am promis că voi face orice pentru tine." Îşi strânse degetele în pumn. „Poate că nu ţi-ai dat seama cât de departe eram dispusă să merg."

„Nu spune asta", spuse el, brusc din nou alert. „Nu da vina doar pe mine.

Credeam că îl poţi vindeca."

Ea închise ochii. „Uneori oamenii mor. Nu poţi salva pe toată lumea. Niciunul dintre noi nu poate. Te rog, lasă-mă să încerc să-l vindec pe Titus."

„Nu pot." Se ridică, se împiedică pe balconul camerei sale şi dispăru.

TRECUSERĂ MAI BINE DE DOUĂ săptămâni fără veşti când inelul Helenei se aprinse din nou.

Ea ieşi în fugă din sediu fără să se uite înapoi.

Când ajunse pe acoperiș și îl văzu pe Kaine deja acolo, stând lângă Amaris, genunchii îi cedară. El era în uniformă, curată și lustruită, purtând o serie de medalii, de parcă tocmai venise de la o ceremonie.

„Te-ai întors.” Era tot ce reuși să spună, întinzându-se deja spre el când el era încă la câțiva pași distanță.

El o trase în brațele sale. „Ai fost bine?”

Ea reuși să dea din cap, dar apoi capul îi căzu pe pieptul lui și era atât de obosită, încât închise ochii, ascultând bătăile inimii lui, cu picioarele amenințând să-i cedeze. Se întorsese. Nu putea cere mai mult de atât, dar îi păruse atât de lung timp. De parcă fiecare minut al absenței lui o tăiase.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă el în cele din urmă.

Totul.

„Nimic”, a răspuns ea. „Cred că am uitat să respir după ce ai plecat.”

El și-a înfășurat din nou brațele în jurul umerilor ei, dar era tensionat, cu atenția în altă parte. Frica s-a infiltrat în ea ca sângele în apă.

Ea ridică capul. „Ce este?”

El nu se uita la ea; privea spre lumina strălucitoare a Turnului Alchimiei. „Sunt sigur că ți-ai dat seama: călătoria mea a fost o misiune diplomatică. Am mers să stabilim o alianță formală cu Hevgoss, cercetare alchimică proprietară în schimbul forțelor lor mercenare.”

„Ne-am dat seama că asta era.”

„Noul ambasador hevgothian este... favorabil companiei mele. Responsabilitatea mea principală în acest moment este să-l distrez. Crowther are vreo ordine specială?”

Ea clătină din cap. „Nu. Am așteptat să vedem ce se întâmplă. Va dori un raport, dar asta e tot pentru moment.”

El strânse ochii. „Nimic?” Vocea lui era tensionată.

„Nu încă. Abia te-ai întors.”

În loc să pară ușurat, ochii lui căpătară acea expresie tensionată care apărea când era sigur că ea era rănită și el pur și simplu nu știa; se retrase, privind-o cu atenție. „Ce s-a întâmplat?”

Ea încruntă sprâncenele, scuturând din cap. „Nimic.”

Ea își dădu seama că el nu o credea. Panica îi cuprinse trăsăturile. Își dorea să fi găsit o misiune pentru el; era clar că el era convins că i se întâmplase ceva pentru a primi o amânare. Ea suspină și îi apucă mâna.

„După ce Althorne și Ilva au murit, i-am spus lui Crowther că ești suprasolicitat și l-am convins să nu-ți mai dea atâtea sarcini."

El a râs disprețuitor. „Și a fost de acord cu asta?"

„Nu. Am făcut o înțelegere cu el. Din cauza obsidianului și a instabilității Consiliului, el este vulnerabil, are nevoie de cineva, iar eu i-am spus că aș putea fi eu aceea, dar numai dacă voi aproba ordinele tale de acum încolo."

În loc să pară ușurat, el și-a smuls mâna din mâna ei.

„Ce ai făcut?" a întrebat el cu dispreț.

„Ai crezut că asta m-ar ajuta? Este ultimul lucru pe care mi-l doresc."

O durere ascuțită, epuizantă și furioasă o străbătu. „De ce? Protecția este exclusiv dreptul tău? Ar trebui să stau degeaba în timp ce tu câștigi războiul pentru mine? Așa vezi tu lucrurile?" Ea gesticulă furios între ei.

„Așa era înțelegerea", a replicat el.

„Ei bine, eu nu am fost de acord cu asta. În plus, nu fac nimic periculos. Nici măcar nu mai am voie să ies afară."

El o privi furios.

„Kaine, nu fi așa."

El nu se clinti. Spațiul dintre ei era rece ca gheața, de parcă toate fantomele lor îi înconjurau. Amândoi erau îmbibați de moarte.

Războiul era un abis care lua totul și nu era niciodată satisfăcut. Întotdeauna era nevoie de mai mult. O altă viață. O măsură suplimentară de sânge. Fii mai bun. Mai inteligent. Mai nemilos. Mai rapid. Mai viclean. Acceptă o a doua porție de durere.

Niciodată nu era de ajuns.

Helena nu mai avea nimic de sacrificat. Tot ce mai rămăsese ar fi costat prea mult să piardă. Cu toate acestea, se aștepta ca ea să fie docilă și cooperantă, o posesiune reconfortantă, iar ea nu era.

Înghiți cu amărăciune. „Ce te așteptai să fac?"

„Nu te vreau în războiul ăsta nenorocit." Furia din vocea lui era crudă. „Tot ce fac este să-mi fac griji pentru ce se va întâmpla cu tine dacă nu îndeplinesc toate cerințele. Dacă ești capturată, habar n-ai ce-ți vor face..."

„Știu”, îl întrerupse ea brusc. „Ce crezi că fac tot timpul? Îi vindec pe cei pe care Nemuritorii nu reușesc să-i omoare. Pe toți – pe toți cei din laboratorul de lângă Portul de Est, i-am tratat – i-am văzut murind. Toți au murit. Sunt atât de conștientă de riscuri, încât uneori cred că o să înnebunesc din cauza asta. De ce crezi că lupt atât de tare?”

Vocea ei se frânse. Se întoarse, cuprinsă de disperare. Își spusese că totul va fi mai bine odată ce el se va întoarce. Că va putea respira din nou.

Dar tot ce simțea era o teroare reînnoită, sentimentul că totul se prăbușea și că nu putea opri asta, până când ajunse să trăiască fiecare secundă pregătindu-se pentru ce urma, incapabilă să se bucure măcar de momentele pe care le aveau.

„Îi voi spune lui Crowther că te-ai întors.” Vocea ei era goală. „Și îți voi spune ce vrea.”

Voia să dispară. Era atât de obosită de toate, de a-l implora să nu fie prins, să nu moară, să se întoarcă la ea. De a încerca să se convingă că o promisiune însemna ceva într-un război ca acesta.

„Ai grijă”, spuse ea.

El o prinse de braț. „Așteaptă. Nu pleca.”

Ea clătină din cap. „Kaine... sunt atât de obosită... nu vreau să lupt.”

„Nu vom lupta.” Acum o privea mai atent. „Vino cu mine. Ai muncit până la epuizare. Pot să te scutească pentru o noapte. Nu vom lupta.”

Ea reuși să dea din cap. Zborul era o ceață plictisitoare; abia simțea vântul. Era pe jumătate adormită când Amaris ateriză. Kaine o duse înăuntru și o așeză pe pat. Îl simți cum îi scoase pantofii, apoi se așeză pe marginea saltelei, cu mâna între umerii ei.

Era în siguranță. Se întorsese.

Se trezi în clipa în care mâna lui se retrase.

El se opri. „Trebuie să mănânc și să mă spăl.”

Ea îi prinse mâna, strângând-o atât de tare încât unghiile îi înfipseră în piele. „Mi-era teamă că vei muri. Ai spus că nu poți pleca fără aranjamente speciale, iar tu ai plecat atât de brusc, încât am crezut că s-ar putea să nu te mai întorci.” Vocea ei era îngroșată. „Ești mereu în pericol și nu pot să-ți cer să te oprești.”

El îi mângâie cu degetul mare articulațiile degetelor. „Știi că aș face-o dacă aș putea. Aș fugi cu tine și nu m-aș uita înapoi.”

„Știu...” Vocea ei se rupse. „Nu muri, Kaine. Nu mă poți lăsa în urmă.”

Se lăsă înapoi lângă ea şi nu plecă până când ea nu încetă să plângă şi adormi.

Când patul se înclină, ea se trezi şi îl găsi pe partea cealaltă a saltelei. Părul lui era umed şi îi atârna peste ochi. Se mută pe pat şi se cuibări în braţele lui, închizând ochii în timp ce îi mângâia pielea cu degetele. L-ar fi recunoscut şi pe nevăzute.

El îi prinse mâna şi o rostogoli sub el.

O studiă, cu acea durere omniprezentă vizibilă în ochii lui, până când ea ridică capul şi îl sărută.

Mâna lui alunecă în sus pentru a-i cuprinde gâtul, iar degetul lui mare se cuibări sub maxilarul ei. Un sărut gradual, tot mai profund. Ea îşi împletise degetele prin părul lui alb-argintiu.

Nu crezuse niciodată că ar putea cunoaşte o persoană cu o intimitate atât de lentă. Ştia exact cum îşi va lipi buzele de pulsul gâtului ei, felul în care corpul lui se mişca când ea era sub el. Strânsoarea mâinilor lui pe şoldurile ei, dinţii lui care îi zgâriau coapsele şi căldura limbii lui.

„A mea. Eşti a mea", îi spuse el în timp ce o săruta.

„Pentru totdeauna."

CAPITOLUL 62

August 1787

Vestea alianţei dintre Nemuritori şi Hevgoss nu a fost o surpriză.

Au fost trimise scrisori ţărilor învecinate, îndemnându-le să se opună, să facă presiuni asupra Hevgoss pentru a se retrage, dar răspunsul a fost slab. Chiar şi Novis a răspuns cu întârziere şi a condamnat alianţa fără prea mult entuziasm.

„Să ne concentrăm pe partea bună:

Această alianţă cu Hevgoss este un semn clar că ofensiva noastră obsidiană are efect", a spus generalul Hutchens cu o siguranţă dezinvolte membrilor adunaţi ai Flăcării Eterne.

Pe hârtie, Hutchens avea un palmares excelent – fusese la comanda porturilor şi le cedase doar după bombardament, deoarece Rezistenţa nu putea menţine controlul asupra lor fără a lăsa vulnerabil sediul central. Hutchens nu numai că reuşise să saboteze porturile în mod extensiv înainte de retragere, dar o făcuse aproape fără victime. Era o alegere bună, dar era şi un adevărat credincios în Luc, Sol şi Flacăra Eternă, iar încrederea lui în victoria lor finală era implicită.

Detalii precum aprovizionarea şi munca monotonă de război tindeau să nu fie luate în considerare de el. Sol se va ocupa de asta.

Crowther nu putea şi nu avea încredere în el, iar acest lucru crea o prăpastie tot mai mare între circumstanţele reale ale războiului şi modul în care Hutchens şi restul Consiliului le înţelegeau.

„Ce trebuie să facem este să ne mărim rezervele de obsidian şi să-i lovim puternic înainte să sosească mercenarii hevgotieni."

Helena voia să vomite la simpla gândire de a produce mai mult obsidian. Chiar dacă ar fi putut, prea mulţi oameni muriseră în circumstanţe în care ea putea fi prezentă.

„Am pierdut mai mult de jumătate din forţele şi teritoriul nostru ultima dată când am fost pe punctul de a lansa o ofensivă similară." Cu toate tulburările din Consiliu, Crowther a fost nevoit să vorbească în numele său, şi chiar şi atunci când comentariile sale erau pertinente, îi lipsea carisma necesară pentru a-i convinge pe ceilalţi să fie de acord cu el.

„Deşi sunt optimist în privinţa efectului obsidianului nostru, există riscul ca mercenarii hevgoti să folosească mai mult nullium. Hevgoss are puţini alchimişti; batalioanele care vor sosi vor proveni din închisori."

Hutchens clătină din cap. „Mă îndoiesc că vom vedea mai mult nullium. Nu cred că îşi pot permite să distrugă şi mai mult teritoriu. Praful a afectat şi Insula de Vest."

„De data asta vom planifica mai bine", spuse Luc. Acum folosea un anumit ton în şedinţe. Era mai profund, mai autoritar. În trecut, vorbea cu ezitare, dacă nu era provocat. „Indiferent de ce s-a întâmplat în trecut, nu ne putem permite să pierdem mai mult. Nemuritorii nu au vrut niciodată soldaţi vii. Această schimbare de tactică este un semn incontestabil că facem ceva bine. Întrebaţi pe oricine a luptat recent – au scos toţi Nemuritorii, atât cei vii, cât şi lichii, au rămas doar necrothrall-ii şi Aspiranţii. Obsidianul a schimbat totul. Negocierea unei alianţe este o recunoaştere a faptului că nu pot câştiga singuri. Sunt de acord cu Hutchens, eu zic să-i lovim cu putere. Nemuritorii încearcă să se ascundă; noi îi vom scoate la lumină."

„ Chiar dacă ar fi posibil să câştigăm atât de decisiv, există totuşi riscul ca Hevgoss să încerce să intervină şi să culeagă roadele războiului, indiferent de partea care va ieşi victorioasă", a spus Crowther. „Poate că este momentul să negociem cu Novis. Deşi au fost reticente în ultimele luni, mă îndoiesc că regina este încântată de ameninţarea ca Hevgoss să obţină resursele Paladiei. Cu stimulentele potrivite, ea ar

putea să-şi reînnoiască sprijinul. Poate o vizită diplomatică de înalt nivel, ca dovadă de respect...”

„Nu plec din Paladia”, spuse Luc, întrerupându-l pe Crowther cu o privire de dispreţ evident. „Crezi că ar inspira încredere trupelor noastre dacă m-ar vedea plecând într-o misiune diplomatică în mijlocul zvonurilor despre întăriri venite din Hevgoss?”

Crowther strânse sprâncenele. „Tu ai fi cel mai eficient negociator. Prezența ta la curtea din Novis ar fi un compliment mai mare decât orice alte resurse sau reprezentanţi pe care ne-am putea permite să-i trimitem. Orice împuternicit ar...”

„Este exclus. Dacă vrei să trimiţi pe cineva la Novis, n-ai decât. Dar eu nu plec din Paladia.”

Vocea lui Luc era plină de furie.

Helena ştia că Crowther intenționa să facă o astfel de propunere. El chiar luase în considerare posibilitatea de a dezvălui sarcina Lilei, încercând să-l convingă pe Luc să facă călătoria sub pretextul de a o escorta pe ea şi pe „moştenitorul” său în siguranţă. Cu toate acestea, Lila era încă hotărâtă să ascundă sarcina. Dezvăluirea acesteia în contextul fugii ei la Novis ar fi fost un pariu periculos.

În cele din urmă, Matias a fost cel care a plecat, împreună cu o cutie cu aur transformată de Luc. Nu era ceea ce îşi dorea nimeni, dar, în timp ce Helena îl privea pe Matias plecând ceremonios, un vechi nod din pieptul ei s-a dezlegat la vederea lui plecând.

Abia trecuse granița când Rezistența se pregătea de luptă.

Era sinucidere curată. Nu aveau combatanţi şi nici resurse suficiente pentru asta. Grupuri de jefuitori au intrat în ruine, încercând să recupereze armele şi armurile pe care le puteau găsi. Li se interzicea strict să aducă înapoi cadavrele. Cei care muriseră în zona de decontaminare trebuiau lăsaţi acolo până când se găsea o modalitate sigură de a-i îngropa.

Oricine voia să lupte putea să lupte, alchimist sau nu, adult sau nu, bărbat sau nu. Nu era timp să antreneze pe nimeni. Nici măcar nu aveau arme pentru ei. Erau băieţi şi fete care se antrenau cu bețe, încercând să-şi facă praştii. Nu aveau armuri, pentru că nu existau în mărimea lor.

Priveliştea o făcea pe Helena să se simtă rău.

Erau carne de tun. Urma să fie măcelăriţi în câteva minute.

Dar preferau asta decât să permită necromancia. Acest asalt condamnat la eşec se baza pe un miracol, pe convingerea că, riscând totul, vor fi răsplătiţi. Glorie, binecuvântări şi eternitate pentru cei care credeau.

La fel cum Sol îl binecuvântase pe Orion.

Dar acum nu mai era Ilva să facă un miracol.

„Vreau să construiesc o bombă", spuse ea, intrând în biroul lui Crowther în mijlocul nopţii şi găsindu-l acolo, treaz. El era mereu treaz. Faţa lui, deja îngustă, devenise scheletică. Arăta de optzeci de ani, dar ea ştia că nu avea nici măcar cincizeci.

„Nu ştiam că explozivii fac parte din domeniul tău de expertiză", spuse el cu dispreţ sec.

Ea se aşeză fără să fie invitată. Crowther suspină.

Helena crezuse odată că Kaine testase limitele extreme ale capacităţii ei de conflict intern, dar Crowther era cu totul altceva. Niciodată nu urâse şi nu avuese nevoie de cineva atât de intens.

El era singurul mijloc prin care ea putea face ceva semnificativ, singurul membru al Flăcării Eterne care o asculta. Totuşi, el îi ţinea ascultarea ca pe un cuţit la gâtul lui Kaine.

Vânătoarea de spioni în cadrul Undying se intensificase. Toţi ceilalţi informatori ai lor dispăruseră fără urmă. Riscul de a-l folosi pe Kaine sau chiar informaţiile pe care le trimitea era prea mare.

„Obişnuiam să-l ajut pe Luc cu fundamentele piromanţiei. Sunt familiarizată cu procesele tehnice ale funcţiei incendiare. Regulile se aplică cu sau fără rezonanţă", spuse ea.

Crowther ridică o sprânceană, iar degetele de la mâna stângă îi fluturară, inelele de aprindere frecându-se unele de altele.

„Mă gândesc la asta de ceva vreme…" Gâtul îi era înţepenit de nervozitate. „Vom folosi obsidianul în acelaşi mod în care Nemuritorii au folosit bomba nullium. Am putea folosi şi nullium."

„Explozia nu ar topi obsidianul?"

„Nu. Shiseo are ceva experienţă cu pirotehnica; se foloseşte în sărbătorile orientale. Între noi doi, avem o cantitate decentă de cunoştinţe tehnice. Dacă o construim corect, putem valorifica forţa explozivă, dar limita căldura. Nu va fi nimic comparabil cu amploarea bombardamentului lor, dar nici nu avem nevoie de asta."

„Eşti remarcabil de încrezător pentru cineva care nu are decât o certificare de bază în alchimie."

Helena strânse din dinţi, dar continuă. „Avem o mulţime de resturi de obsidian. Tăierea unei margini cu obsidian lasă o mulţime de cioburi şi bucăţi aruncate, care sunt fie prea subţiri, fie prea mici pentru a fi folosite. Astea sunt tot ce am nevoie, aşa că nu vor interfera cu producţia."

Ea scoase o grămadă de hârtii împăturite. „Vom avea nevoie de aceste componente forjate în cuptorul Athanor."

El aruncă o privire asupra schiţelor. „Nu pot promite nimic. Dar..." Suflă. „Presupun că ar putea fi de folos."

HELENA ERA ATÂT DISPERATĂ, CÂT ŞI ÎNSPĂIMÂNTATĂ de ceea ce urma să se întâmple. Dacă atacul avea succes, dacă bomba era suficient de puternică pentru a-l slăbi pe Morrough, Luc îl putea ucide?

Dacă o făcea, ce se va întâmpla cu Kaine?

Când dormea, avea coşmaruri nesfârşite în care săpa cu mâinile goale în întuneric prin cadavrul lui Morrough, cu braţele acoperite de sângele lui, smulgându-i oasele, încercând disperată să găsească piesa care ţinea viaţa lui Kaine. În visele ei, Luc se apropia mereu, ca un soare răsărit.

Ea cerea timp, încerca să se explice, dar Luc nu o asculta niciodată. De fiecare dată ardea şi ea.

În lumina rece a zilei, ştia că nu va fi aşa. Ea va fi la Cartierul General, la spital. Nu va şti nimic până când nu va fi prea târziu.

În fiecare zi se întreba dacă nu cumva lucra pentru propria ei pieire şi distrugerea lui Kaine.

După ce a reacţionat atât de prost la simpla implicare a Helenei în efortul de război, ea nu i-a spus despre bombă. Nu era greu să ascundă asta; el era atât de ocupat cu ambasadorul, încât abia aveau timp să facă altceva decât să schimbe informaţii urgente.

Abia când ea şi Shiseo au terminat toate componentele, s-a dus pe acoperiş şi l-a chemat. A trebuit să aştepte mult timp. Când Kaine a sosit, era îmbrăcat în ţinută formală, elegant şi îngrijit.

„Nu pot rămâne", a spus el. „Ce este?"

„Avem o nouă armă”, a spus ea repede. „Există un moment sau un loc în care mulţi dintre Nemuritori vor fi în apropiere? Undeva unde tu nu vei fi. Ar putea fi plasată cu până la două zile înainte.”

Expresia lui s-a întărit. „O bombă?”

Ea a dat din cap tensionată.

„Obsidian?”

„Şi nullium, aşa că trebuie să fii la distanţă.”

El dădu din cap şi o privi insistent. „Sper că nu o construiesc la sediul central.”

Ea scutură din cap. „Nu. Este în afara sediului.”

El expiră. „Ei bine, Rezistenţa ia în serios acest asalt final, cel puţin. Forţele hevgotiene vor traversa graniţa de vest în decursul săptămânii, dar mai mulţi militanţi şi oficiali vor sosi într-o zi. Va avea loc un banchet de bun venit pentru ei în seara următoare. Majoritatea Nemuritorilor vor fi prezenţi; chiar şi Morrough ar putea fi acolo pentru scurt timp.”

Ea dădu din cap. Asta ar funcţiona. „Poţi să-l plasezi fără să trezeşti suspiciuni? Şi apoi să fugi?”

Privirea lui se înmui. „Nimeni nu acordă atenţie necromorţilor aşa cum ar trebui. Presupun că oricine îi foloseşte trebuie să fie de partea lor. Dacă distrug reanimarea, pot prelua controlul asupra altcuiva şi să-l folosesc pentru a face livrarea. Nu va fi uşor de urmărit până la mine.”

„Şi tu nu vei fi acolo? Când va exploda.” Îi era teamă că el evita întrebarea.

Stând acolo, cei doi păreau la distanţă de lumi întregi. El era curat şi imaculat, într-o uniformă croită pe măsură, purtând o serie de medalii complicate, în timp ce ea stătea zdrenţăroasă, în haine standard de bărbaţi, spălate până la fir.

„Cât de departe trebuie să fiu?”

„Suficient de departe încât să nu inhalezi. Vor fi microfragmente în aer. Nu ştim ce efect vor avea. Ar trebui să fii departe.”

„Voi face o comisioară în jurul acelei ore. Ambasadorului îi place să se facă incomod. Sunt sigură că îl pot convinge să vrea ceva nerezonabil şi îndepărtat.”

Ea dădu din cap. „Fă o comisioară lungă. O voi aduce mâine seară.”

„Nu.” Vocea lui se rupse ca un bici, iar toată blândeţea dispăru. „Crowther nu te foloseşte pentru a transporta o bombă.”

Ea scutură din cap. „Nu va fi activată până când componentele nu vor fi asamblate, iar atunci va începe numărătoarea inversă. Nu voi fi aruncată în aer în

timp ce o transport", spuse ea. „Nu o poți asambla singură dacă nu știi cum să unești piesele."

„Nu-mi pasă. Spune-i lui Crowther să găsească altă soluție." Era palid ca sângele, iar sub piele îi strălucea acea lumină inumană.

„Dar dacă nu vin", spuse ea, gata să recurgă la orice, doar să coopereze, „asta înseamnă că nu te voi mai vedea până... până după."

El nu se clinti. „Atunci ne vedem după. Trimite pe altcineva."

Respirația i se opri în plămâni. „Kaine…"

El o privi cu ură. „Te-am găsit după un bombardament. A trebuit să-i privesc cum te-au deschis, încercând să scoată șrapnelul. Ai fost pe punctul de a muri de atâtea ori pe masa de operație, încât am pierdut numărul. Dacă ai fi fost cu un centimetru mai aproape de explozie, șrapnelul ăla ți-ar fi străpuns inima. Vrei să pun o bombă, o voi face, dar tu nu te vei atinge de ea. Înțelegi?"

Înghiți cu amărăciune, recunoscătoare că nu îi spusese niciun detaliu care ar fi putut dezvălui implicarea ei. „Bine. Dacă asta vrei."

Se întoarse să plece. Avea atâtea de făcut. Să facă inventarul, să termine bomba, să ajute la pregătirea spitalului. Fusese repartizată din nou la secția de urgențe.

Kaine o trase spre el. „Întoarce-te aici peste câteva ore."

Ea clătină din cap. „Acum nu e momentul."

El nu părea să-și amintească că el era cel care nu putea zăbovi. Nu voia să-i dea drumul. Ea își dorea ca toate acestea să fi început mai devreme; pierduseră atât de mult timp.

„Bine", spuse ea în cele din urmă, cedând. „Dar trebuie să pleci acum."

El o lăsă să plece încet. „O să te sun."

După ce îi raportă lui Crowther, se îndreptă spre laboratorul din afara bazei, unde ea și Shiseo își foloseau rezonanța în tandem pentru a asambla componentele finale. Construiseră bomba cât mai compactă posibil, dar era totuși aproape de mărimea unui copil. Trebuia să fie plasată în centrul unei camere.

Bombele în sine nu erau o inovație alchimică, dar fuseseră interzise de aproape o sută de ani, după ce se decisese că erau necivilizate. Cu toate că interzicerea lor nu împiedicase în niciun fel dezvoltarea lor, Hevgoss era cunoscut pentru preferința sa pentru astfel de tehnologie, considerând-o un egalizator împotriva alchimiștilor.

Cu manipularea corectă a aerului și a flăcărilor, Luc ținea bombe incendiare în vârful degetelor. O mare parte din temele sale implicau matrice și studii tehnice,

exersând toate modalităţile prin care focul putea fi manipulat şi transformat în armă. Helena utilizase o mare parte din acestea.

Trucul a fost să proiecteze ceva care să provoace o explozie puternică fără a topi obsidianul.

Shiseo i-a învăţat o tehnică pentru fuziunea unei aliaje combinate, utilizând transmutarea cu matrice dublă. Era complicată şi periculoasă. Chiar şi cu toate matricele care stabilizau rezonanţa, Helena şi-a ars vârfurile degetelor aproape până la os.

„Eşti bine?", a întrebat Shiseo, în timp ce stătea jos, încercând să regenereze rapid ţesutul.

Vârfurile degetelor o dureau atât de tare, încât îi era greu să-şi simtă rezonanţa, dar ani de practică o ajutaseră să-şi calmeze şi să-şi regenereze terminaţiile nervoase deteriorate. Mai târziu, avea să repare stratul dermic, astfel încât să nu se vadă cu ochiul liber.

„Nu e nimic", reuşi în cele din urmă să spună, clipind puternic şi privindu-şi mâinile, liniile care îi traversau degetele şi palma.

Din obişnuinţă, îşi apăsă degetele pe stern, simţind uşoara adâncitură din os. Cicatricele se estompaseră puţin, dar durerea din locul în care osul se rupse persista. „Ai terminat?"

El aşeză cele două piese pe masa de lucru, iar ea le privi obosită.

El o privi. „Vom termina mâine. Mâinile tale trebuie să se refacă, iar tu ai nevoie de odihnă."

Ea îi zâmbi slab. „O să mă odihnesc în seara asta."

RĂMĂS PREOCUPATĂ PÂNĂ TÂRZIU în noapte, verificând din nou inventarul medical. Injecţiile cu epinefrină erau aproape epuizate, dar nu exista nicio evidenţă a celui care le luase. Helena lăsă un bilet sec. Dacă Elain urma să conducă totul, măcar putea să aplice regulile.

Ea înfăşura o grămadă de bandaje sterilizate în bobine când inelul ei a început să ardă.

Amaris abia a aterizat; Kaine a luat-o de pe acoperiş şi au zburat. În clipa în care au intrat, el a lipit-o de perete, buzele lui devorându-i-le pe ale ei.

Ea l-a strâns cu putere. Vârfurile degetelor îi erau încă amorţite, dar abia dacă a observat.

Mâinile lui alunecară în sus până când fața ei era cuprinsă între ele. Fruntea lui se lipi de a ei, respirațiile lor se amestecară pentru o clipă înainte ca el să o sărute din nou, trăgând-o mai adânc înăuntru. Fiecare pas al lor era grăbit. Întotdeauna erau în criză de timp.

Într-o zi, își promise ea, într-o zi îl voi iubi într-un moment care nu va fi furat.

„Ești bine?", o întrebă el odată ce intrară înăuntru, unde era suficientă lumină încât să o poată privi.

El întinse mâna, iar ea știa că, dacă o atinge, își va folosi rezonanța și își va da seama că mâinile ei fuseseră rănite recent, așa că îi prinse mâna în a ei, îi strânse degetele și o lipi de pieptul ei.

„Da." Ea dădu din cap. „Acum sunt bine."

El o privi fix, iar ea știa că arăta obosită, slăbită și palidă din cauza faptului că stătea mereu înăuntru, fără lumină naturală. Bombardamentul spărsese majoritatea ferestrelor, iar chiar și cele câteva care supraviețuiseră erau acoperite cu scânduri și sigilate, în caz că vântul aducea din nou nulliumul spre Cartierul General.

„Ar fi trebuit să te sun mai devreme." Degetul lui mare îi mângâie pomeții.

Ea clătină din cap. „Nu ar fi meritat riscul. E periculos pentru tine să zbori atât de aproape. Cineva ar putea să te împuște cu obsidian." Un tremur o cuprinse doar rostind aceste cuvinte cu voce tare. „Nu ar trebui să facem asta. E o prostie să ne asumăm acest risc."

Deodată, îi era greu să respire. El își retrase mâna și apoi îi cuprinse capul cu ambele mâini, ca și cum ar fi încercat să-i liniștească mintea.

„Aici suntem în siguranță", spuse el.

Deocamdată. În acest moment.

Dar nu chiar. Niciodată.

Totuși, ea dădu din cap, încercând să creadă, nevrând să otrăvească puținul timp care le mai rămăsese. Se ridică pe vârfuri, sărutându-l și trăgându-i brațele în jurul ei.

Să nu fie asta ultima dată.

Ea nu închise ochii. Le ținu deschise și îl privi, încercând să observe fiecare detaliu. Voia să-și amintească totul, felul în care îl simțea sub mâinile ei și pe pielea ei, ca și cum detaliile suficiente ar putea face acest lucru secret suficient de real pentru a dăinui; ca și cum ar putea să-l scrie în univers atât de adânc încât nici măcar un război nu l-ar putea șterge.

După aceea, el o strânse la piept, cu bărbia sprijinită pe capul ei, în timp ce degetele îi desenau modele pe piele.

O să am grijă de tine. O să am mereu grijă de tine.

Nu a spus-o cu voce tare, dar ea a putut auzi în mişcarea aerului, în felul în care i s-a mişcat maxilarul când a rostit cuvintele.

Spera să doarmă, să se bucure de o ultimă oră de liniște, dar era prea speriată. Când s-a ridicat, ochii argintii ai lui Kaine au devenit instantaneu precauți. Ea nu a spus nimic pentru o clipă, ținându-i mâna în a ei, studiindu-i fața, acest aspect al lui care era doar al ei.

Ea și-a împletit degetele cu ale lui, încercând să găsească cuvintele potrivite.

„Kaine", spuse ea în cele din urmă, „există o șansă... sperăm că acest atac va fi sfârşitul războiului. Nu știm... nu suntem siguri cât vom mai rezista dacă nu va fi așa".

Mâna lui se crispă.

„Dacă nu va fi așa..." Pieptul ei se zbătu şi ea scoase un râs strâns, pe jumătate plâns. „... atunci vom continua să luptăm. Dar dacă va fi așa... eu... nu știu ce se va întâmpla cu tine. Îmi pare rău. Am încercat să găsesc o soluție" – ea privi în jos – „nu am reușit să-mi dau seama..."

„Nu-i nimic", spuse el.

Ea clătină din cap. „Poate că dacă Morrough este ucis, sufletul tău se va întoarce la tine. Nu știm că nu se va întâmpla asta. Există o șansă. Sau poate că Piatra ar fi suficientă pentru a..."

Ea se agăța de speranțe, şi amândoi ştiau asta.

„Ar putea", spuse ea insistent, strângându-i mâna. „Deci, dacă se întâmplă asta, dacă eşti bine când se termină, trebuie să fugi. Bine? Fugi cât poți de repede. Nu te lăsa prins."

El strânse ochii. „Tu unde vei fi?"

Helena privi în jos, jucându-se cu inelul de pe mâna lui. Trecuse atât de mult timp de când nu-l mai văzuse pe al ei.

„Mă cunoşti, voi fi la spital. Vor fi mulți răniți, așa că nu voi fi gata imediat – așa că pleacă tu, iar eu te voi ajunge din urmă."

El râse disprețuitor. „Dacă supraviețuiesc, nu plec nicăieri fără tine."

Ea îi apăsă degetele pe buze, făcându-l să tacă. „Nu. Nu poți risca să fii prins."

El îi îndepărtă degetele de la gură, dar ea nu-l lăsă să o întrerupă. Se gândise la asta în cercuri şi erau puține şanse ca Crowther să o lase să scape fără să plătească

pentru necromancia ei. Dacă avea noroc, ar fi fost doar expulzată din Flacăra Eternă. Ar fi cea mai rapidă şi mai discretă soluţie, dar chiar şi asta ar putea dura săptămâni sau luni.

„Du-te spre sud, spre mare. Când voi putea, voi veni, te voi căuta şi va fi exact cum am spus – vom dispărea."

Ochii lui se îngustară. „Şi cât timp crezi că voi aştepta?"

Helena îşi coborî privirea. „Nu ştiu. S-ar putea să dureze... puţin."

„De ce?"

„Pentru că... se vor întâmpla multe lucruri odată ce se va termina. Dar sunt sigură că, odată ce se va termina, vor prefera să dispar, aşa că atunci voi veni să te caut, bine? Cred că ar fi bine aşa. Pentru tine. S-ar putea să-ţi dai seama că vrei alte lucruri odată ce vei avea alegeri reale..."

Degetele lui se încleştară în jurul gâtului ei, trăgând-o aproape până când feţele lor aproape se atinseră.

„Eşti a mea", îi spuse el aproape pe buze. „A mea. Ai jurat asta. Rezistenţa ta te-a vândut mie. Nu plec nicăieri fără tine. Şi dacă cineva te atinge, nemuritor sau nu, îl voi ucide."

Nu aşteptă un răspuns; o sărută ca şi cum buzele lui ar fi fost un semn pe ale ei.

SHISEO ERA SINGURA ALTERNATIVĂ pentru livrarea bombei. El şi Helena au acoperit exteriorul acesteia cu un strat fin de mo'lian'shi pe care Shiseo îl extrasese din praf de nullium. După aceea, a fost acoperită cu elixirul oglinditor al Helenei. Shiseo a modificat compoziţia şi a făcut-o funcţională pe suprafeţe mai mari.

Odată asamblată, bomba era greu de observat, iar inerţia exterioară o făcea invizibilă pentru oricine o căuta prin rezonanţă.

Când au terminat, Helena şi-a scos inelul şi l-a studiat. Oglindirea se ştergea. Dacă ar fi fost arestată, ar fi fost percheziţionată şi i s-ar fi confiscat orice obiect metalic. Asta includea şi inelul lui Kaine.

„Mo'lian'shi ar interfera cu o legătură?" întrebă ea.

Shiseo studiă inelul pe jumătate vizibil. „Dacă ai lăsa o mică parte expusă, probabil că l-ai putea folosi în continuare." El o privi cu înţeles. „Asta l-ar ţine ascuns dacă cineva te-ar percheziţiona folosind rezonanţa, cu excepţia cazului în care ar fi foarte meticulos."

Asta era tot ce trebuia să știe. Murmurând o scuză către Kaine pentru arsură pe care urma să o primească, ea a acoperit totul, cu excepția unei secțiuni. Odată ce s-a răcit, ea a scufundat inelul în elixirul oglinditor, reîmprospătând ascunderea, urmărind cum dispare.

ÎN TIMP CE SHISEO LIVRA bomba, Helena s-a dus să o verifice pe Lila. Dacă spitalul ar fi fost inundat, ar fi trecut ceva timp până să se întoarcă.

Umflătura dintre șoldurile Lilei devenise evidentă, dar Lila era aproape maniacală de regret, punându-și la îndoială decizia pentru prima dată. Își roase unghiile până la sânge. „Nu-mi vine să cred că bătălia finală are loc acum", spuse ea, urmărind combatanții care se înghesuiau jos. „Ar trebui să fiu acolo."

„Nu e ca și cum ai fi știut", spuse Helena, obosită. Era prea târziu pentru Lila să se răzgândească acum.

„Crezi că asta va fi tot?", întrebă Lila. „Avem șanse bune?"

„Cât se poate de bune", spuse Helena.

Indiferent dacă vor câștiga sau vor pierde, tot ce simțea era teamă, dar totul trebuia să se termine acum. Nu mai putea continua așa.

„S-a trezit", spuse Lila, întinzând mâna spre Helena. „Vino să simți. Chiar aici."

Lila apucă mâna Helenei și o apăsă pe stomacul ei, chiar deasupra osului șoldului. Se lăsă o pauză, apoi, fără să folosească rezonanța, Helena simți o fluturare ciudată în palma ei.

„Simți asta?", întrebă Lila.

Helena dădu din cap, lăsând rezonanța să treacă prin Lila către copil, găsind bătăile inimii rapide ca fluturarea aripilor unei păsări.

Nu mai erau lovituri.

„Probabil a adormit", spuse Lila. Helena încă nu știa de unde Lila avea convingerea că copilul era băiat, dar ea îl numise Apollo și îi spunea Pol.

„Ar trebui să-l simți noaptea – cred că face tumbe. Își ridică picioarele până la coastele mele."

„Nu-mi pot imagina de unde a moștenit genele atletice și scandalagii", spuse Helena cu voce seacă, retrăgându-și mâna.

„O să se bucure de tot ce noi am ratat", spuse Lila, lăsându-și cămașa să-i cadă peste burtă. „Știi, cred că o să mă bucur că e un copil născut în timp de pace. Pun pariu

că vor fi mulţi copii în următorii ani. O să meargă cu toţii la Institut, aşa cum am făcut noi. Crezi că o să ai vreodată copii?"

Helena clătină din cap fără să spună nimic.

„S-ar putea să te răzgândeşti într-o zi", spuse Lila pe un ton mângâietor. „Trebuie doar să găseşti persoana potrivită pentru tine. Ai fi o mamă bună."

„Sunt vindecătoare; noi nu facem astfel de lucruri", spuse Helena.

„Dar ai devenit vindecătoare doar din cauza războiului. Nimeni nu se va aştepta să continui să faci asta odată ce războiul se va termina."

În ciuda excepţionalităţii Lilei şi a înţelegerii rolului periculos pe care îl ocupa, cumva nu părea să realizeze că majoritatea oamenilor nu aveau şansele pe care le avea ea, fie prin naştere, fie prin abilităţi. Lila era un talent unic, cu o frumuseţe pe măsură şi un nume cu secole de tradiţie în spate. Regulile nu se aplicau la fel pentru nimeni altcineva. Mai ales nu pentru Helena.

Schimbă subiectul.

„Chiar cred că ar trebui să-i spui lui Luc. Ar trebui să ştie înainte să înceapă această bătălie. Astfel, dacă lucrurile merg prost, Flacăra Eternă va şti cât de important este să te pună în siguranţă."

Lila a tăcut pentru un moment surprinzător de lung.

„El ştie deja", a spus ea în cele din urmă în şoaptă, evitând privirea Helenei.

„Ce?"

„A intrat prin fereastră, când am fost pusă prima dată în carantină. Era atât de îngrijorat încât i-am spus adevărul. Mi-a spus că, dacă oamenii ar afla, m-ar obliga să plec. M-ar trimite la Novis. Avea nevoie de mine, aşa că i-am spus că vreau să rămână secret. M-a pus să-i promit că nu voi spune nimănui."

Helena a rămas mută de uimire pentru câteva clipe. „A ştiut tot timpul? Că eşti însărcinată şi că eu sunt cea care are grijă de tine?"

Dacă Luc ştia şi permitea asta, de ce se opunea atât de tare ca ea să-l vindece pe Titus? Nu avea sens.

Lila se înroşi. „Îmi pare rău. Voiam să-ţi spun, dar nu voiam să-l supăr. Încă nu se simte prea bine."

„Trebuie să plec", spuse Helena, ridicându-se nesigură.

Lila încercă să o oprească, blocând uşa. „Nu. Eşti supărată, îmi dau seama. Te rog, lasă-mă să-ţi explic."

Helena o privi fix. Lila semăna foarte mult cu tatăl ei, într-o versiune feminină – înălțimea, părul deschis la culoare și ochii albaștri, chiar și o cicatrice pe o parte a capului.

„Nu am nevoie de explicații de la tine”, spuse Helena. „Trebuie să vorbesc cu el.”

L-a căutat pe Luc peste tot. Toți cei pe care i-a întrebat i-au dat informații diferite: era într-o ședință, dormea, era în sala comună, în cantină. Oriunde se ducea, el era mereu cu câteva minute înaintea ei.

În cele din urmă, l-a găsit în spital, dar era într-o cameră privată, păzit, fără acces.

Helena așteptă, iar în cele din urmă Elain ieși cu o tavă pe care se aflau mai multe seringi și flacoane goale, cu o încruntare tensionată între sprâncene.

„Trebuie să-l văd pe Luc”, spuse Helena.

Elain tresări când o văzu. „Se odihnește.”

Helena se uită la tavă, iar Elain încercă să o ascundă de privirea ei.

„De ce îi dai toate astea?”

întrebă Helena, ochii ei trecând de la o fiolă la alta. „Acestea nu ar trebui combinate, iar el este prea tânăr pentru a avea nevoie de jumătate dintre ele. Iar acestea...” Ea apucă o seringă pe care era scris numele ei. „... acestea sunt doar pentru urgențe grave. Dacă le folosești în exces, îi vei provoca insuficiență cardiacă. Cine a aprobat asta?”

Ochii lui Elain sclipiră indignați. „Eu sunt vindecătorul lui.”

CAPITOLUL 63

August 1787

Timpul a încetinit până la un pas lent A doua zi, sediul central s-a golit, iar combatanții au fost trimiși. Nu a fost timp sau ocazie să vorbesc cu Luc înainte să plece.

Helena și toți ceilalți vindecători și personalul medical au așteptat într-o sală de spital pregătită, așteptând vești, așteptând răniți. Ceasul indica faptul că bomba ar fi trebuit să explodeze, dar nu se auzea niciun sunet și nu se simțea nicio vibrație.

Niciun semn că ceva ar fi început.

Desigur, era o bombă mai mică, destinată să explodeze într-o zonă închisă. Era puțin probabil să o simtă, iar luptele se vor desfășura în mare parte pe Insula de Vest.

Știind asta nu făcea așteptarea mai ușoară. După atâția ani, simțea că totul se apropia de sfârșit și se temea de aproape orice rezultat posibil.

Poate că se va termina, vor câștiga și totul va fi bine, dar Kaine va dispărea în urma evenimentelor și ea nu va ști dacă este mort sau viu, prins sub dărâmături sau dacă a fugit undeva departe.

Va trebui să-l caute până va afla.

Fiecare tic-tac al ceasului o făcea să tresară. Infirmierii, medicii și vindecătorii vorbeau între ei, dar Helena stătea nemișcată, cu coastele strânse în jurul plămânilor.

Ai făcut o greșeală. Ai construit bomba greșit. Kaine a fost prins în timp ce o planta și este torturat, iar tu nici măcar nu știi. Toată lumea va muri și este vina ta.

Vârfurile degetelor și brațele începuseră să o înțepenească, amorțindu-se.

Ușile se deschiseră brusc. Camera era atât de înceţoşată, încât Helena nu putea distinge cine era, dar auzi strigăte: avusese loc o explozie pe Insula de Vest. Rezistența atacase.

Helena stătea clătinându-se, încercând să simtă ceva, dar se simțea în continuare goală.

Căldura i-a cuprins degetul. Doar o dată.

S-a uitat la mâna ei, la inelul care abia se vedea, și genunchii i s-au îndoit.

A căzut direct pe podea și a izbucnit în lacrimi, durerea îi străbătea pieptul.

În jurul ei se auzeau voci, dar nu le putea urmări. Tot ce putea face era să încerce să respire, dar plămânii ei refuzau să se deschidă.

O mână caldă i-a cuprins cotul, ridicând-o în picioare.

„Hai să stăm puțin”, spuse Pace, în timp ce o îmbrățișa pe Helena și o conducea în micul ei birou din magazie. „Elain poate suna când aduce cineva pe cineva.”

O împinse pe Helena într-un scaun.

Helena se lăsă condusă, așezându-se cu ochii închiși. Își apăsă degetele pe piept, simțind cicatricea prin haine, calmându-și ritmul cardiac.

Când deschise din nou ochii, o văzu pe Pace privind-o.

„Ce se întâmplă?”, întrebă Pace.

Helena scutură din cap. „Nimic. Sunt doar obosită.”

Pace era foarte serioasă. „Știi, se spune că există un moment în care Toll devine exponențial.”

Helena ridică din umeri. „Se spun multe lucruri despre vindecători. Nu știu dacă măcar jumătate dintre ele sunt adevărate.”

„Poate, dar mă îndoiesc că cineva a vindecat vreodată la fel de mult şi de intens ca tine. Nu te simţi bine de mult timp. Crezi că nu mi-am dat seama de ce ai început să-ţi completezi tratamentele cu toate tonicele şi injecţiile alea? Ucenicii tăi abia ştiu să vindece fără ele, dar tu ai lucrat singură ani de zile. Din câte ştii, ai putea risca ani din viaţa ta de fiecare dată..."

„Nu cred că e asta..." Ea întinse mâna absentă după lanţ, dar acesta dispăruse de mult.

Pace clătină din cap, îngrijorarea gravată pe faţa ei lată. „E din cauza nulliumului? Vedem atât de multe efecte secundare ale bombardamentului, iar tu ai fost una dintre cele mai expuse dintre supravieţuitori. Şi asta fără să luăm în considerare rănile pe care le-ai suferit atunci."

Înainte ca Helena să apuce să clatine din cap, Pace continuă. „Mergem la întâmplare în toată chestia asta, fără să avem idee despre potenţialele efecte pe termen lung. Bănuiesc că febra cerebrală a lui Luc este un simptom al nulliumului rezidual din creier."

Helena o privi confuză. „Luc are febră cerebrală?"

Pace suspină. „Ai văzut cum era imediat după salvare."

Helena dădu din cap. „Credeam că au încetat."

„Încearcă să le ascundă, nu vrea să provoace îngrijorare, dar uneori sunt atât de severe încât încă delirează, îşi zgârie pielea, nu lasă niciun bărbat în cameră, nici măcar pe Sebastian, ţipând lucruri de genul „Scoateţi-l afară". Elain trebuie să-l sedeze până trec, altfel se va răni."

Helena se simţea de parcă ar fi privit un puzzle din unghiul greşit timp de luni de zile; acum putea să-l vadă brusc clar.

„El spune: «Scoateţi-l afară»?" Vocea ei părea să vină de departe.

„De obicei."

Capul Helenei pulsa. „Poţi să-mi descrii aceste febre?"

Pace încruntă sprâncenele. „Păi, l-am examinat doar de câteva ori. Elain se ocupă de el acum; el cooperează mai bine cu ea. Ea crede că este cauzat de o inflamaţie cerebrală recurentă. Simptomele sunt delirul şi bătăile rapide ale inimii. Credeam că are legătură cu leziunile organelor, dar se pare că sunt afecţiuni separate."

„Pentru ce este opiul?", întrebă Helena.

Pace suspină şi îşi întoarse privirea. „Febra lui pare să fie provocată de o afecţiune a nervilor. Calmarea lui împiedică agravarea acesteia. Am încercat totul, dar inhalarea vaporilor este singurul lucru care o previne. Dacă ajunge în stare de delir complet, poate dura zile întregi până se recuperează şi are nevoie de tratament intens pentru a-şi reveni."

„Asta doar maschează simptomele. Nu rezolvă nimic. Ar fi trebuit să-mi spui ce se întâmplă."

Nu se poate.

„Helena", spuse Matron Pace cu fermitate, „a fost examinat de nenumărate ori de mine, de Maier şi de Elain. Nu există nicio cauză. Totul este în mintea lui. Tot ce putem face este să gestionăm simptomele. A specificat că nu vrea să te implici. De fiecare dată când se menţiona numele tău, starea lui se înrăutăţea."

„Şi nu ai pus niciodată la îndoială asta?"

Pace o privi cu milă. „Nu e ca şi cum ai avea vreo experienţă specială cu febra cerebrală."

Helena clătină din cap. Pace se înşela. Avea o experienţă recentă bogată cu febra cerebrală. Ştia exact ce o provoca. Animancie.

Dar nu era singura dată când se confruntase cu febra cerebrală. Mai văzuse şi înainte. Exact simptomele descrise de Pace. Febra imposibil de ridicată, de parcă mintea încerca să ardă ceva din interior. Automutilarea, ţipetele „Scoateţi-l de aici".

Văzuse toate astea chiar înainte ca tatăl ei să fie ucis.

La spitalul de campanie.

Dar Luc nu avea un talisman ca al acelor liche. Fusese verificat şi reverificat. Ar fi fost găsit....

cu excepţia cazului în care talismanul nu era acoperit cu lumithium, ceea ce l-ar fi făcut nedetectabil.

Morrough îl capturase pe Luc, dar nu îl omorâse, şi ei crezuseră că asta se întâmplase doar pentru că ajunseseră la timp.

Dar poate că, până la urmă, ajunseseră prea târziu.

Ea se ridică brusc din scaun. Pace întinse mâna, încercând să o oprească, dar Helena ieşi în fugă din cameră, traversând spitalul şi îndreptându-se direct spre camera de război. Nu era nimeni acolo, cu excepţia unui cadet, care ridică privirea nervos şi îi spuse că nu avea autorizaţie să se afle acolo.

Ea îl privi cu severitate. „Știi unde este Crowther? Trebuie să vorbesc urgent cu el.”

El clătină din cap, evident nemulțumit că păzea o cameră goală. „Nu. L-au căutat mai devreme. Se pare că a dispărut aseară.”

Nu avea niciun sens.

Era ca și cum ar fi stat într-o capcană întinsă cu domino. Simțea cum cad în jurul ei. Se apropiau.

„Știi unde este batalionul lui Luc?”

Băiatul a dat din ochi și s-a ridicat. „Nu ai autorizație să...”

Helena a privit harta de pe masă. Era un steag auriu în mijlocul mării de albastru.

S-a întors și a plecat înainte ca cadetul să termine de vorbit.

A alergat la laboratorul ei, luând tot ce i-a căzut în mână. Mai întâi, noul ei set de cuțite. Apoi, câteva cuțite de obsidian cu care Shiseo experimentase. A răscolit restul proviziilor sale medicale.

Shiseo intră cu o cutie de la laboratorul extern în timp ce ea îndesa ultima fiolă în geanta ei deja plină. El era probabil singura persoană care ar fi acceptat un avertisment de la ea fără să ceară dovezi sau explicații.

„Ieși din sediu”, îi spuse ea. „Ia tot ce poți și întoarce-te la laboratorul extern. O să-ți trimit un mesaj dacă e sigur să te întorci. Nu pot să-ți explic acum, dar ceva e pe cale să meargă prost.”

Se duse la biroul lui Crowther, dar era gol. Unde era? Nu avea timp să-l caute. Plecă.

A traversat insula pe jos. Știa din zborurile deasupra insulei care părți erau încă intacte și că se îndrepta în direcția corectă când aerul a început să miroasă a fum și carne arsă.

De fiecare dată când vedea unități ale Rezistenței, cerea informații actualizate. Rapoartele erau contradictorii, dar existau povestiri consistente despre mulți necrothralli care cădeau, lăsând întregi districte cu doar câțiva aspiranți dezorientați să le apere. Ei făceau grămezi cu necrothrall-ii și îi ardeau pentru a se asigura că nu pot fi recuperați și reanimați.

Cu toate veștile bune, Helena a început să se îndoiască de ea însăși. Era paranoică? Totul mergea atât de bine. Totuși, a refuzat să se întoarcă; trebuia să-l găsească pe Luc.

Un comandant cu umeri laţi, pe care l-a recunoscut vag ca făcând parte din batalionul lui Luc, a ieşit dintr-o clădire.

„Marino?” El îi spuse numele cu îndoială.

„Trebuie să-l văd pe Luc”, spuse ea, strângând cu putere un cuţit de obsidian din buzunar, încât mânerul îi intră în piele.

„Păi, nu e aici, e la luptă”, spuse bărbatul.

Probabil că părea nebună. „Știu, dar e urgent. Pot lucra cu medicii de la faţa locului până se întoarce.”

Comandantul părea confuz, dar nu obiectă.

Vindecarea pe front nu avea nimic din organizarea folosită în spital. Cea mai mare parte a muncii ei consta în oprirea pierderii de sânge prin tamponarea şi închiderea rănilor, vindecând doar rănile simple. Prioritatea era finalizarea intervenţiilor cele mai urgente şi apoi trimiterea pacienţilor la sediul central pentru tratament complet.

Se credea că bombardamentul era fie un accident, fie un act de sabotaj. Nimeni nu se gândea că Rezistenţa ar fi putut planta o bombă.

Oamenii spuneau că miracolele începuseră. Zeii erau de partea lor.

Ziua Victoriei, o numeau deja. Vor recuceri întregul oraş.

Numărul combatanţilor răniţi care soseau a scăzut, deoarece batalionul avansase atât de mult în Insula de Vest, încât nimeni nu mai era adus înapoi.

Comandantul de pe teren era la radio, dorind să ştie dacă trebuiau să se mute mai aproape de acţiune. Nu primiseră instrucţiuni cu privire la ce să facă.

Baza actuală de operaţiuni se afla într-o clădire veche, la nivelul mediu al oraşului. Avea ziduri solide şi ferestre mici. Era un loc bun pentru retragere, destul de uşor de apărat. Aerul din interior devenise sufocant, încălzit de corpuri şi mişcare. Camionul de transport medical plecase spre spital şi nu se întorsese încă.

Helena închidea o tăietură adâncă de-a lungul coapsei interioare când cineva din afară a strigat: „Au cucerit cartierul general!”

Toată lumea a ridicat privirea, uitându-se unii la alţii cu confuzie.

Şoferul camionului a intrat clătinându-se, gâfâind după aer, cu capul sângerând. „Nemuritorii au cucerit Cartierul General!”

Nimeni nu a vorbit pentru o clipă, în timp ce şocul se răspândea prin încăpere. În toţi aceşti ani, Cartierul General nu fusese niciodată atins. Existau atât de multe măsuri de protecţie. Era cel mai sigur loc din întreg oraşul.

Toată lumea părea să-şi revină la viaţă. Se auzeau voci furioase, toată lumea se năpusti asupra şoferului, cerând informaţii. Helena se strecură printre ei, verificându-i capul. Avea o zgârietură şi mâinile îi erau sfâşiate.

„Am trecut prin toate punctele de control", spuse el, lăsând-o pe Helena să-i încline capul într-o parte şi să-i închidă rana.

„Am arătat actele, mi s-a făcut semn să trec. Totul era... normal. Am oprit, pacienţii erau descărcaţi." Şi-a şters fruntea, întinzând sânge pe faţă. „Tăcere, totuşi. Tăcere totală. Mă simt al naibii de incomod când e prea tăcut. Prefer să vorbesc, ştii? Am pus o întrebare unui paznic. Niciun răspuns. Am crezut că tot sângele de pe ei era de la transportul răniţilor. Am pus o altă întrebare. Au început să se îndrepte spre mine. Atunci mi-am dat seama. Erau toţi cenuşii. Proaspăt ucişi, încă calzi. Am plecat cu maşina – am călcat câţiva, nu m-am uitat înapoi. La primul punct de control, am încercat să raportez. Nici ei nu vorbeau. Baricada era ridicată. Aşa că am fugit. Nu ştiam unde să mă duc, decât să mă întorc."

Clădirea era cuprinsă de o linişte palpabilă, în timp ce toată lumea încerca să asimileze informaţia. Era de necrezut.

Necromorţii ar fi avut nevoie de informaţii detaliate despre protocoalele de securitate pentru a se infiltra, de un spion cu acces la informaţii secrete de nivel înalt pentru a pătrunde înăuntru şi de cunoştinţe aprofundate pentru a crea necrothralls cu instrucţiunile potrivite. Cum s-a putut întâmpla asta? Fără niciun cuvânt? Fără semnale de ajutor?

Comandantul a încercat să contacteze cartierul general prin radio, dar nu se auzea decât zgomot static.

„Transmiteţi semnalul către oricine puteţi, fără a declanşa alarme. Tu, tu şi tu", a spus comandantul de teren, arătând spre mai mulţi bărbaţi. „Duceţi-vă să verificaţi cel mai apropiat punct de control."

Doar doi bărbaţi s-au întors.

„Erau toţi morţi", a spus unul, ţinând mâna pe stomac, de unde sângele îi curgea printre degete. „Ne aşteptau."

Comandantul de teren a trimis pe oricine era capabil să transmită mesajul pentru a intercepta şi chema înapoi orice unităţi sau camioane pe care le întâlneau, apoi s-a aşezat la radio şi a început să rostească o serie de jargon pe canal după canal, certându-se furios cu toţi cei care răspundeau, pentru că nimeni nu voia să creadă raportul.

Uşa s-a deschis brusc şi Luc a intrat cu paşi mari, Sebastian la doar câţiva paşi în spatele lui, ascunzându-şi şchiopătatul, restul batalionului înghesuindu-se în spatele lui.

Faţa lui Luc era palidă şi acoperită de sânge şi fum. Deşi părea scheletic de slab, ochii lui erau aprinşi, de un albastru strălucitor şi febril, dar, în loc să-l salute pe comandantul de teren, atenţia lui se îndreptă direct spre Helena.

„Ce faci aici?", spuse el.

Ea se ridică în picioare. „Trebuie să vorbesc cu tine, Luc. Urgent."

El clipi şi se întoarse în cele din urmă spre comandantul său de teren. „Cine a lăsat-o să intre aici?"

Înainte ca cineva să poată răspunde, Helena vorbi din nou.

„E vorba despre Lila", spuse ea.

Cuvintele au funcţionat ca prin minune. Atenţia lui Luc se îndreptă spre ea, iar gâtul i se strânse în timp ce ochii îi zburau prin cameră.

„Bine", spuse el după o pauză. „Să vorbim. Sebastian, pregăteşte-i pe toţi să plece. Recucerim cartierul general."

„Nu, adu-l, îl voi vindeca în timp ce vorbim", spuse Helena. „Vom economisi timp."

Luc o privi cu precauţie, dar dădu din cap. Părea atât de familiar, şi totuşi... era ceva ciudat la el.

Ar fi trebuit să ştii. Ar fi trebuit să observi.

Se întoarse către comandantul de teren, care părea pierdut. „Ia pe toţi cei care pot lupta şi începe să te îndrepţi spre Cartierul General. Sebastian şi cu mine vom veni după voi."

În depozit erau camere mai adânci, care făceau legătura cu clădirea alăturată, şi, în timp ce se îndreptau spre ele, Helena strecură unul dintre cuţitele de obsidian în cureaua din spatele fustei, ascuns sub jachetă.

Sebastian avea coastele rupte şi o tăietură la picior, unde un cuţit îi străpunsese un punct slab al armurii.

Helena îi dădu una dintre ultimele ei fiolete cu medicament pentru a o ajuta să susţină cantitatea de ţesut şi sânge pe care urma să o regenereze. Înainte ca ea să-l poată opri, el îşi descheie şi începu să-şi scoată platoşa.

„Ce s-a întâmplat cu Lila?", întrebă Luc în clipa în care uşa se închise şi cei trei rămăseseră singuri.

„Nimic”, răspunse Helena. „E bine.”

Furia i-a luminat fața lui Luc.

„Nu mi-am dat seama că știai despre copil”, a spus Helena, privindu-l în ochi.

Sebastian a început: „Ce copil?”

Luc s-a încordat atât de tare încât armura lui a scârțâit, dar expresia lui era controlată. Nici măcar nu s-a uitat la Sebastian.

„Ce copil?”, a întrebat Sebastian din nou.

„De asta ai venit aici?” întrebă Luc, ochii lui albaştri strălucind rece. „Din cauza asta?”

Inima Helenei bătea atât de repede, încât îi vibra în piept. „Nu, am venit pentru că nu înțeleg de ce nu m-ai lăsat să-l vindec pe Titus, dar m-ai lăsat să am grijă de moştenitorul tău.”

„Luc, ce ai făcut?”, spuse Sebastian.

Luc îl ignoră pe paladinul său; toată atenția lui era îndreptată spre Helena. „Lila se poate proteja singură. I-ai făcut deja destul lui Titus.”

Helena simți un nod în gât, dar în acel moment își dădu seama: acesta nu era Luc.

Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme, dar petrecuse atât de mult timp temându-se de respingerea lui, temându-se de schisma inevitabilă, încât nu pusese la îndoială faptul că se întâmplase.

Ea își întoarse privirea. „Știi, eram într-unul dintre spitalele de campanie în timpul masacrului. Când licheii s-au infiltrat folosind corpuri vii. Se pare că un corp viu nu acceptă un alt suflet; este ca o infecție, corpul încearcă să-l ardă. De aceea au venit bolnavi de febră cerebrală, țipând și zgâriindu-se, spunând: „Scoateți-l afară”, până au murit.”

Ea respiră încet, în timp ce termina de vindecat piciorul lui Sebastian. „Cunoşti pe cineva care suferă de astfel de febră, Luc?”

Sebastian rămăsese nemişcat.

Luc scutură din cap. „Nu pot spune că da.”

El spuse asta calm, dar în aer se simțea o tensiune crescândă.

Helena găsi fisurile din coasta lui Sebastian. „Te-ai predat pentru a o salva pe Lila. Știai că te va costa totul, dar ai făcut-o oricum. Mi-ai spus că ai ales-o ca paladin pentru că o voiai lângă tine, ca să ai șansa să o protejezi, chiar dacă știai că nu ar fi trebuit să o faci. Știu cât de mult te-a durut de fiecare dată când ea a fost rănită. Nici

măcar nu ai vrut să o las să lupte din nou după ce și-a pierdut piciorul." Ea continua să caute orice urmă a persoanei pe care o cunoștea. „Acum ea este mama copilului tău și, în loc să o duci într-un loc sigur, ai ținut-o izolată luni de zile. Și în acest moment, ai toate motivele să crezi că a fost capturată, că ar fi una dintre primele persoane pe care le-ar ucide, dar în loc să fugi la ea, ești aici cu mine. Luc nu ar face niciodată asta."

„Luc, ce ai făcut?" Sebastian îl privea îngrozit.

Helena întrebă: „Cine ești?"

Era ca și cum s-ar fi tras cortina.

Într-o clipă, expresia și trăsăturile erau încă acolo, iar apoi Luc suspină și păru să dispară sub propria piele.

„Ei bine." Le zâmbi amândurora, un zâmbet ca o tăietură pe gât. „Credeam că vă veți da seama cu luni în urmă, dar sunteți toți niște proști când vine vorba de Holdfasts."

Sebastian tremura sub degetele Helenei, în timp ce amândoi se uitau la această creatură care stătea în fața lor.

Mâna Helenei alunecă spre spate. „Cine ești?", întrebă ea din nou.

„Am avut atâtea nume, încât nici nu le mai țin minte pe toate", spuse persoana din corpul lui Luc. „Odată, cu mult timp în urmă, fratele meu îmi spunea Cetus."

Helena deschise ochii mari.

„Cetus?", spuse ea.

El înclină capul, dar ea clătină din cap.

Asta l-ar face mai bătrân decât Paladia, mai bătrân decât Holdfasts, mai bătrân decât primul Război Necromantic. Nimeni nu putea trăi atât de mult. Cetus era o invenție, secole de alchimiști care scriau sub pseudonim sub un singur nume. Nu era o persoană.

Trebuia să fie o minciună, o încercare de a-i distrage atenția.

„L-am verificat pe Luc", spuse Helena, încercând să-și păstreze vocea calmă. „Nu era niciun talisman. Cum e posibil?"

„Cetus" înclină capul într-o parte, astfel încât gâtul lui Luc pocni, de parcă corpul lui Luc ar fi fost o armură care nu se potrivea bine.

„Fratele meu și cu mine ne-am născut împletiți. Am venit pe lume ca unul singur când am ieșit din pântecele mamei noastre.

Am supt-o până la epuizare din interior, iar focul rugului ei ne-a lins pielea, marcându-ne de la naștere. Ne numeau copii blestemați, când ne numeau ceva.

Sângele nostru comun a dăinuit secole întregi şi acum suntem din nou una, aşa cum ar fi trebuit să fim dintotdeauna." El a arătat spre el însuşi.

„Eşti... rudă cu Luc?" a spus Helena, neîncrezătoare.

Zâmbetul îi lumină din nou faţa lui Luc.

„Ar fi trebuit să-l vezi pe Orion. Avea un fel al lui. Oamenii venerau pământul pe care păşea. Putea fermeca cu o singură privire. Ne-a găsit sponsori, cazare, fonduri, astfel încât eu să pot realiza Marea Operă, iar el să poată găsi publicul care să-l adore. Ar fi făcut orice pentru a fi adorat, iar eu l-am învăţat trucurile necesare pentru a reuşi. Aur şi foc, şi el credea că asta ar trebui să ne ajungă; ne-am fi putut cumpăra un regat." Cetus părea dispreţuitor. „Dar eu aveam aspiraţii mai mari. Regii şi regatele se ridică şi cad. Noi eram făcuţi pentru eternitate, fratele meu şi cu mine, eram zei.

„Nu aveam farmecul natural al fratelui meu, dar sunt un actor bun. Orion atrăgea atât de multă atenţie, majoritatea mă ignorau, aşa că m-am prefăcut că sunt Orion şi i-am convins pe câţiva dintre adepţii lui să coopereze. Aveam nevoie de încredere, de genul celei pe care el o câştiga atât de uşor. Era necesară pentru munca mea, iar el beneficia întotdeauna cel mai mult, dar când Orion a aflat ce făcusem, sursa acestei noi puteri, m-a numit monstru şi m-a părăsit. Ştiam că se va întoarce, odată ce voi descoperi adevăratele secrete ale nemuririi. Când şi-a dat seama că oamenii erau simple marionete şi a văzut ce puteam oferi, m-a implorat să-l iau înapoi.

„Tu erai Necromantul", a spus Helena, realizând. „Cel care a construit cultul în Rivertide. După ce ai creat Piatra, l-ai chemat pe Orion aici, dar când a văzut ce ai făcut, a încercat să te omoare."

Furia îi străbătu chipul lui Cetus. „Mintea lui era otrăvită de paladinii lui. Dacă ar fi venit singur, ar fi înţeles..."

„De ce te-ai întors acum?", întrebă Helena. „Ai dispărut timp de jumătate de mileniu. Holdfasts nu vor nimic de la tine. De ce îl ajuţi pe Morrough?"

Ea îl studiă pe Luc, sau ce mai rămăsese din el. Slăbit, transpirat până aproape de oase. Era pe moarte; era doar o moarte mai lentă decât cea pe care o văzuse în spitalul de campanie.

Luc râse. Era timbrul şi nota pe care le auzise de mii de ori de-a lungul anilor, dar răutatea şi batjocura din ele erau cu totul noi. „Eu sunt Morrough."

Sebastian sări în picioare, dar înainte să apuce să scoată arma, Luc îşi scoase sabia şi îl opri, clătinând din cap.

„O parte din el, aş spune. Când tânărul Luc s-a predat cu atâta curaj, am fost curios să văd cât de asemănători eram. Eu trăiesc de atâta timp, iar el era atât de... proaspăt. Am legat o parte din sufletul meu de osul meu şi l-am pus în el. Speram că mă va accepta, speram că vom putea fi una, aşa cum ar fi trebuit să fim eu şi fratele meu, dar el este la fel de îngâmfat ca Orion. Din fericire, vindecătoarea Boyle este atât de dornică să mulţumească, încât îl ţine sedat pentru mine."

„Atunci Luc este încă în viaţă?" Vocea Helenei tremura.

„Desigur. La urma urmei, acesta este corpul lui." Morrough, sau Cetus, sau oricine ar fi fost, a făcut un gest în jos. „Sunt doar o umbră în mintea lui, sau aş fi fost, dacă nu ar fi înnebunit încercând să mă scoată de acolo, încât l-au drogat până l-au adormit. Mi-au dat mână liberă."

„Îl manipulezi ca pe o marionetă? Aşa ai pătruns în sediul central?"

Luc se strâmbă ofensat. „Nu sunt o marionetă. Ştiu ce este în interesul sinelui meu primar şi am găsit mijloacele de a-l urmări. Poţi să mă omori, dar asta nu va schimba nimic – doar Luc va muri. În ceea ce priveşte Cartierul General..." Scutură din cap. „Se pare că tânărul Luc nu este singurul tău trădător."

„ Dar pentru ce e toate astea? întrebă Helena. Apollo, Luc, Lila... nu înţelegea. „De ce să te întorci în Paladia după atâtea secole?"

„Pentru că vreau să şterg moştenirea fratelui meu, la fel cum el mi-a distrus-o pe a mea." Furia se aşternu pe chipul lui Luc. „A încercat să-mi şteargă numele din istorie, să discrediteze orice lucrare a mea pe care nu a putut să o fure şi să o revendice ca fiind a lui. A atribuit descoperirile mele unor şarlatani, mi-a furat cercetările şi s-a transformat într-un zeu cu ele. E corect să-i întorc favoarea."

Helena clătină din cap. Nu credea asta. Morrough avusese prea multe ocazii să-i distrugă pe Holdfasts; chiar şi Kaine remarcase că Luc era cruţat intenţionat.

Se gândi la Luc, tăiat pe masa aceea, cu toate organele putrezite în interiorul lui.

„Eşti pe moarte", spuse ea. „Corpul tău original, oriunde ar fi. Ai venit în Paladia pentru că toată puterea din lume nu este suficientă pentru a te regenera la nesfârşit. Există o limită şi ai atins-o şi nu poţi să o depăşeşti, indiferent câtă vitalitate şi câte suflete culegi. Când l-ai ucis pe Apollo, i-ai luat inima, iar când l-ai avut pe Luc, nu am putut vindeca leziunile organelor sale, pentru că acele organe erau ale tale. Culegi descendenţii lui Orion pentru piese de schimb. Şi..." Îi dădu seama încet. „... de aceea

Lila este însărcinată. Îţi faci un alt descendent. De aceea nu ai lăsat-o să plece la Novis: pentru că vei avea nevoie de copilul acela în viitor."

Cetus o privi fix, cu o expresie bizară de calcul în ochii lui Luc. „Eşti inteligentă", spuse el. „Familia Holdfast nu avea habar ce găsise când te-a adus. Un animancer angajat cu contract. Poate că Apollo era mai viclean decât îmi dădeam seama. Am ştiut ce eşti în clipa în care ai intrat în rezonanţă cu mine – dacă nu te-aş fi aruncat în cealaltă parte a camerei, m-ai fi găsit. Păcat, într-adevăr. N-am avut de ales decât să te trimit pe front. Matias a fost foarte fericit să mă ajute. Dar, cumva, te-ai întors târându-te ca un gândac."

Cetus zâmbi, cu o sclipire crudă în ochi, pe care Luc nu o avusese niciodată. „Nu contează, totuşi. Mă bucur că pot face asta personal. Sebastian" – se uită la ultimul paladin rămas al lui Luc – „în sfârşit vei muri protejând un Holdfast de un necromancer. "

Luc se mişcă foarte repede. Se auzi un scârţâit metalic când Sebastian scoase arma şi blocă atacul. Camera era mică. Helena se aruncă din calea lui Sebastian, care îl împinse pe Cetus înapoi, scoase o altă armă şi lovi cu mânerul mâna lui Luc înainte ca acesta să poată lansa o undă de foc.

Corpul lui Luc era slăbit, obosit de luptă şi pe moarte, iar Sebastian era furios cum Helena nu mai văzuse niciodată. Într-o clipă, îl împinse pe Luc într-un colţ, îi sparge apărarea şi ridică braţul pentru a da lovitura fatală.

În clipa înainte ca Sebastian să lovească cu arma, expresia lui Cetus se schimbă, batjocura dispărând şi transformându-se în faţa lui Luc, cu ochii albaştri larg deschişi de şoc.

„Îmi pare rău", spuse el.

Sebastian ezită mai puţin de o clipă, iar cuţitul lui Luc se afundă în baza gâtului lui Sebastian. Nu era nicio armură care să-l oprească. Cetus trase lama în jos, rupând coastele lui Sebastian şi eviscerându-l.

Sebastian căzu fără să scoată un sunet.

Cetus nici măcar nu se uită la Sebastian cum murea; se întorsese deja spre Helena. „E rândul tău."

El bloca uşa, iar dacă ea ar fi ţipat, nimeni dintre cei care ar fi venit nu ar fi crezut-o pe ea în locul lui Luc.

În timp ce Cetus se apropia de ea, ea se concentră pe tot ce Kaine îi băgase în cap. Avea nevoie de contact direct.

O clipă ar fi fost suficientă.

El îşi învârti sabia spre capul ei, dar era obosit, iar mâna îi era rănită de Sebastian.

Lovitură era lentă şi slabă. Ea scoase unul dintre cuţitele ei de titan şi reuşi să-l transforme suficient de repede pentru a bloca lovitura. Cuţitul lui Cetus străluci, sângele lui Sebastian împroşcând, îndreptat spre gâtul ei. Cu cealaltă mână, ea îi lovi încheietura mâinii cu mânerul cuţitului ei de obsidian. Vederea sticlei negre captă atenţia lui Cetus.

Helena a aruncat cuţitul de titan, mâna ei goală ţâşnind, palma împotriva frunţii lui, degetele încurcându-se în părul lui.

Rezonanţa ei i-a lovit capul cu forţa unei săgeţi, folosind acelaşi truc de paralizie pe care Kaine îl folosise asupra ei cu mult timp în urmă.

Cuţitul şi sabia din mâinile lui Luc căzură zgomotos pe podea, iar genunchii lui cedară. Ea îl lăsă să alunece pe pământ, cu palma încă apăsată ferm pe craniul lui, împingându-şi rezonanţa adânc în mintea lui.

Helena nu fusese niciodată în conştiinţa lui Luc, dar ştia din munca ei de interogator că mintea era ca o casă. Avea sentimentul persoanei. Mintea lui Luc era ca şi cum ai intra într-o casă şi ai găsi pereţii acoperiţi de sânge şi sfâşiaţi. Un parazit crescuse prin conştiinţa lui şi se hrănea cu fiecare licărire a persoanei care ar fi trebuit să fie acolo.

Cetus îl canibalizase pe Luc, purtându-l ca pe o piele.

Îşi smulse conştiinţa înapoi şi aproape se îndoi de groază şi greaţă.

Ochii lui Cetus dansau, deşi faţa lui era tensionată de incapacitatea de a respira.

„Luc, întoarce-te", ceru Helena, cu vocea tremurândă. „Ştiu că încă mai e o parte din tine acolo. Sunt Hel. Întoarce-te. Te voi ajuta."

Ea mută paralizia suficient cât să-l lase pe Luc să respire.

Cetus o studiă cu interes. Nu era deloc speriat. „Eşti talentată. Dacă te-ai alătura mie, abilităţile tale ar fi apreciate."

Ea îl privi rece. „Lasă-mă să vorbesc cu Luc."

În ochii lui se citea o foame ciudată. „Tu eşti cea care face obsidianul, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Crowther era atât de discret. Spune-mi cum faci asta."

Ea strânse ochii. „Lasă-mă să vorbesc cu Luc şi îţi voi spune."

Furia se reflectă pe chipul lui Cetus. „De ce să te deranjezi cu el? E slab și inutil, la fel ca Orion, atât de mulţumit cu simple trucuri încât și-a suprimat adevărata putere, negându-și animanția."

„Luc e animanţ?" spuse ea șocată.

Cetus avea o expresie batjocoritoare. „Nu ai observat niciodată? Nu ai simţit niciodată felul în care putea schimba atmosfera unei camere, cum putea cuceri publicul?"

Da, dar ea întotdeauna presupusese că asta avea legătură cu piromanția lui. Senzația de presiune care o cuprindea când el era supărat. Ea clătină din cap.

„Asta nu e animanță."

„Este o formă a acesteia, una la care Orion era deosebit de talentat. Voia ca oamenii să-l iubească și se asigura că o fac, în timp ce reprima și respingea restul. Apoi i-a vânat pe toţi cei care aveau abilități similare până i-a exterminat."

Ea clătină din nou din cap, dar Luc avusese întotdeauna un magnetism straniu. Nu pusese niciodată la îndoială acest lucru. Oare el știa?

„Lasă-mă să vorbesc cu Luc", spuse ea din nou, „și îți voi spune cum să faci obsidianul."

Expresia lui Cetus se schimbă. „Hel?" Vocea îi tremura.

Helena strânse degetele în pumn, închizându-i gâtul, sufocându-l. Îl scutură. „Ăsta nu e Luc. Crezi că nu-mi dau seama? Dă-mi-l pe Luc."

Cetus o privi cu furie, iar ochii lui se întoarseră înapoi. De data aceasta, Helena simți o schimbare în mintea lui, ca și cum ceva ar fi fost smuls de sub straturile de membrană.

Cetus scoase un geamăt răguşit, iar ochii lui se întoarseră ameţiți înapoi la normal.

Fața lui Luc se golise de orice culoare.

„Fugi", zise Luc cu voce răgușită. „Hel, fugi. O să te omoare."

„Nu, nu plec nicăieri", spuse Helena, simțind că îi vine să plângă. „Te am pe tine. Sunt aici acum. Îmi pare rău că am întârziat atât."

Simți că peisajul minții lui Luc se schimba din nou. Că era tras înapoi, dar ea era atentă și descoperise forma lui Cetus, modul în care era împletit cu Luc. După ani de practică ca vindecătoare, luni de interogatorii și sarcina dificilă de a învăța să simtă copilul Lilei – o scânteie de viață ascunsă în interiorul altei scântei – rezonanța ei era chirurgicală. Ea îl înfășură pe Cetus, zdrobindu-l până la supunere.

Ochii lui Luc se estompară şi el scoase un geamăt de durere, clătinându-se ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina.

„Luc?", spuse Helena ascuţit. „Luc, concentrează-te. Ascultă-mă. O să găsesc o cale să te salvez. O să scap de el."

Vocea ei tremura, deoarece atenţia ei era împărţită între a vorbi cu Luc şi a încerca să-l ţină pe Cetus la distanţă fără să-l rănească şi mai mult pe Luc. „Vreau doar să mai reziști puțin."

„Hel…" Vocea lui Luc era abia mai mult decât un şoaptă. „Am încercat să lupt. El a ucis-o pe Ilva."

„Îmi pare atât de rău." Lacrimile îi umplură ochii şi îi căzură pe faţa lui. „O să rezolv asta. Îţi promit."

Luc clătină din cap. „Nu. Omoară-mă, e singura cale de a-l opri."

„Nu!" spuse ea ascuţit. „Uită-te la mine. O să te salvez. De asta am devenit vindecătoare, îţi aminteşti? Ca într-o zi, când vei avea nevoie de mine, să te pot salva."

El părea să nu o audă. Vorbea, cuvintele ieşindu-i în grabă.

„Lila... ea a crezut că el era eu..."

„Îmi pare rău." Nu ştia ce altceva să spună.

Maxilarul lui tremura. „Nu-i spune."

„Nu o să mori, Luc."

Mintea ei parcă era pe punctul de a se rupe în două din efortul de a-l ţine pe Cetus sub control.

Abia mai vedea clar.

„Ai o şansă. Omoară-l. Nimeni altcineva nu poate..."

„Nu..."

Luc avea un cuţit în mână. Ea l-a văzut prea târziu.

Era atât de concentrată să-l ţină pe Cetus sub control, încât a lăsat paralizia să-i scape.

Nu s-a gândit.

L-a blocat din instinct şi a parat exact aşa cum o învăţase Kaine: o mişcare rapidă a cuţitului, atât de rapidă încât i-a smuls lama din degete. În aceeaşi mişcare, cuţitul de obsidian s-a înfipt până la mâner în partea stângă a pieptului lui Luc, în locul de sub braţ, unde armura era slabă.

El a scos un geamăt gutural, iar corpul i se convulsiona incontrolabil. Helena a ţipat panicată când el s-a prăbuşit în braţele ei.

„Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău”, a spus el.

Ea a smuls cuțitul, îndepărtându-i armura cu rezonanța ei, încercând să ajungă la rană.

„Nu! Nu, nu. Nu-mi face asta. Luc, nu.” Ea a închis rana cât de repede a putut. A durat doar câteva secunde să oprească sângerarea și să repare locul unde cuțitul ei tăiase aorta.

Degetele i se încleștară în jurul gâtului, înfingându-se în trahee, iar ea privi expresia de ură pură a lui Cetus.

„Târfă proastă”, spuse el, în timp ce ea simți un puls rapid al acelei energii moarte.

Fața lui Luc se lumină, în timp ce el răsuflă ușurat.

„L-am prins”, spuse Luc, eliberând-o și forțând un zâmbet.

Înainte ca Helena să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie puternică în ușă. „Principatule, ești bine?”

Helena se aștepta ca ușa să se deschidă brusc și camera să se umple de soldați care o vor găsi îngenuncheată lângă Luc, cu un cuțit însângerat, în timp ce Sebastian zăcea măcelărit lângă ei.

„Sunt bine”, strigă imediat Luc, cu vocea încordată. „Ies imediat.”

Pașii se îndepărtară, dar Luc nu era bine.

Helena îi închise rana, fizic nu era nimic în neregulă cu el, dar ea îngenunche acolo și simți că el era pe moarte. Se întâmpla încet. Nu era o pulsare rece și bruscă, ci parcă sângera până la moarte, vitalitatea lui scurgându-se mai degrabă decât sângele.

Nu era niciun motiv pentru asta, nimic de remediat, dar ea simți asta prin rezonanța ei. Parcă se destrăma.

„Ce se întâmplă?” Degetele ei se zbăteau, încercând să găsească o soluție, dar ea nu întâlnise niciodată o moarte ca aceasta.

Mâna lui se închise peste a ei, strângând-o suficient de tare încât să-i oprească rezonanța. „E în regulă.”

„Nu, nu e”, spuse ea, încercând să-și elibereze mâinile. „Pot să rezolv asta.

Dar dacă mi-ai fi dat timp, aș fi...

„Am murit acum câteva luni, Hel...”, spuse el, respirând cu dificultate.

„Nu, ești încă în viață. Voi rezolva asta dacă tu doar...” Încercă să-și elibereze mâna.

„Oprește-te”, spuse el mai ferm, trăgând-o aproape și făcând-o să se uite la el, la fața lui slăbită, aproape scheletică.

„Ascultă-mă. Trebuie să pleci de aici înainte să-și dea seama cineva. Te voi ajuta. Cred că pot rezista atât de mult. Ia-o pe Lila, du-o departe, unde Cetus... Morrough... oricare ar fi el, nu o poate găsi. Nu va pleca dacă eu sunt încă în viață.” „Nici nu va pleca dacă ești mort. Vei veni cu noi.

Vom pleca cu toții. Te voi vindeca, și apoi...”

Luc înghiți în sec. „Ea are un alt... un alt Holdfast de protejat. Nu pe mine... nu mai.”

Helena clătină din cap. „Luc, nu-mi face asta.”

„Îmi pare rău. Nu ar trebui să fii tu, dar trebuie să fii.”

Ea încercă să-l atingă din nou, să-i împingă viața înapoi acolo de unde se scurgea prin pielea lui.

„Trebuie să plecăm acum.” Vocea lui se ridică, dură și autoritară. El o scutură ca și cum ar fi încercat să o sperie pentru a o face să se supună.

„Trezește-l pe Sebastian. Oamenii vor observa dacă nu e cu mine.”

Ea îl privi fix, înainte de a se uita la Sebastian, care zăcea într-o baltă de sânge.

„Vrei să folosesc necromancia?”

„Trebuie să plecăm împreună”, spuse Luc, ultimele urme de culoare dispărând de pe fața lui în timp ce se ridica și își punea armura. „Pune-l pe picioare.”

Inima îi bătea cu putere în piept în timp ce închidea rănile lui Sebastian, regenerând doar cât era necesar, și îl ridica în picioare. Învățase lecția când îl reanimase pe Soren. Era atentă și readusese la viață doar o umbră.

El se ridică, cu privirea goală. Gol. Ea îi puse armura înapoi pentru a ascunde sângele.

Se pregăti în timp ce se uită spre Luc.

Luc stătea și se uita la ultimul său paladin cu durere deschisă, dar când ochii lui se opriră asupra ei, era doar aceeași tristețe. „Întotdeauna ai făcut cele mai rele lucruri din cauza mea.”

Cuvintele o răni adânc. Ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să-l cunoască mai bine pe Luc, suficient încât să știe că nu s-ar fi întors împotriva ei în felul acela. Era prea loial.

Ea a tras aer în piept. „Ți-am promis că voi face orice pentru tine.”

Ea l-a ajutat să se ridice, iar el a tras-o mai aproape, într-o îmbrățișare puternică. Bărbia lui se odihnea pe capul ei.

Ochii Helenei ardeau. Armura lui i-a zgâriat uniforma suficient de tare încât să-i lase vânătăi. Mâna lui i-a strâns umărul în timp ce își recăpăta respirația și deschidea ușa.

Se îndreptă în timp ce ieșeau. Depozitul era aproape abandonat; doar câțiva dintre cei nevătămați mai rămăseseră, așteptându-l pe Luc. Toți erau împroșcați cu sânge; abia observară sângele proaspăt de pe Luc sau Sebastian. Toți stăteau în poziție de drepți.

Luc mergea cu capul sus, umerii drepți, corpul său micuț adoptând în mod natural postura pe care fusese învățat să o ia.

„Sebastian și cu mine plecăm", spuse el. „Voi rămâneți aici; aceasta este o bază solidă și avem nevoie ca ea să rămână apărată. Dacă nu putem recupera Cartierul General, vom depinde de locuri ca acesta pentru ca forțele noastre să se retragă."

„Dar..." începu unul dintre soldați.

„Acestea sunt ordinele mele", spuse Luc. Picături de sudoare i se formară pe tâmple, iar Helena simți că se clatină, că se estompează, că energia rece se scurge în aerul din jurul lui. „Sebastian, vino cu mine. Marino, și tu."

Au parcurs o stradă și au cotit la colț într-o alee îngustă între două turnuri, înainte ca picioarele lui Luc să cedeze. Era prea greu pentru Helena singură; Sebastian a trebuit să-l prindă, târându-l în afara câmpului vizual.

Luc s-a prăbușit lângă zid, respirând superficial, în timp ce clipea la bucățile mici de cer vizibile deasupra capului, între clădirile înalte.

„E zori?", a întrebat el, cu voce aproape mirată.

Helena dădu din cap. „Primele raze."

El expiră. „Urma să vedem lumea împreună, îți amintești?"

Degetele lui se agitară să-i găsească mâna, ochii lui rămânând ațintiți spre cer.

Ea îi luă mâna, strângând-o puternic, de parcă ar fi putut să-l țină mai mult dacă ar fi ținut-o.

„N-am apucat să văd Etras...", spuse el, cu vocea slabă. „Îmi pare rău. Ți-am promis că te voi duce înapoi.

"

„Nu-i nimic", spuse ea.

„Vei avea grijă de Lila? Și de copil?"

Ea dădu din cap.

„Nu-i spune Lilei...”

„Nu-i voi spune.”

Mâna lui tremura în a ei. „Promiți...?”

Ea înghiți în sec. „Promit.”

El nu mai spuse nimic. Când ea ridică privirea, ochii lui erau goi, zorii reflectându-se în albastrul gol.

CAPITOLUL 64

August 1787

HELENA L-A LĂSAT PE SEBASTIAN CU LUC, ELIBERÂNDU-L de reanimare şi lăsându-i pe cei doi ascunşi în alee.

Gândurile ei erau îndreptate doar spre Lila.

Aerul era plin de fum şi sânge. Auzea luptele în timp ce se deplasa prin oraş, încercând să rămână ascunsă. Nu putea să-i salveze pe toți. Pe nimeni.

Trebuia să ajungă la Lila.

Se apropie de ultimul zid care marca teritoriul Rezistenței. Erau necrothralls care îl păzeau. Fețe cunoscute. Comandantul de teren din unitatea lui Luc, cu o tăietură în craniu care lăsa să se vadă țesutul cerebral de dedesubt.

Kaine spusese că nimeni nu acorda atenţie cui aparţineau necrothralls. Se presupunea că un necrothrall aparţinea unuia dintre Nemuritori. Dacă ar fi reanimat câţiva, i-ar fi putut folosi pentru a o escorta la Cartierul General ca prizonieră, dar aceştia erau prea bine înarmaţi.

Avea nevoie de ţinte mai uşoare. Se întoarse şi fugise, ascunzându-se în clădiri, urcând şi coborând scări vechi şi scări de evacuare, încercând să găsească o cale de întoarcere la Cartierul General. Toţi combatanţii aveau hamuri pe care le foloseau pentru a se balanța și a se coborî pe străzi, navigând cu ușurință prin nivelurile orașului, dar ea trebuia să găsească o rută pe jos.

Necrothrall-ii continuau să o urmărească. Își dădea seama că era vânată, urmărită cu perseverență. Nu putea să reziste morților.

Se ascunse, ghemuindu-se în spatele unui stâlp pe jumătate acoperit de moloz, încercând să-și recapete respirația.

Paşii se apropiau. Inima îi bătea ca un tambur. A tras aer în piept şi a sărit în picioare, fugind din ascunzătoare. A dat nas în nas cu unul dintre Nemuritori, îmbrăcat în negru.

Înainte să apuce să reacţioneze, o mână mare i-a apucat capul şi totul s-a întunecat.

HELENA S-A TREZIT CU UN suspin de PANICĂ. Kaine era aplecat peste ea, cu degetele la baza capului ei. Ea s-a îndepărtat brusc, cu ochii rătăciţi, neştiind unde se află. Capul îi era ameţit.

„E în regulă. Eşti în siguranţă", i-a spus el.

Ea l-a privit confuză, încercând să-şi amintească cum ajunsese acolo.

Totul i-a revenit în minte. Luc. Luc era mort.

Ea îl omorâse.

Amintirea era ca un pumn în gât.

„Ce... ce s-a întâmplat?" Avea gura uscată. Se uită în jur ameţită, încercând să-şi dea seama unde se aflau.

Degetele lui Kaine i-au alunecat de pe ceafă. Expresia lui era calmă, dar ochii îi erau furioşi.

„Războiul s-a terminat", spuse el. „Nemuritorii au cucerit oraşul, inclusiv sediul vostru. Fracţiunile rămase ale Rezistenţei sunt încolţite; dacă nu se predau, vor fi îngropate sub dărâmături până la sfârşitul zilei."

Ea se ridică, prea ameţită ca să gândească limpede. Încercase să o contacteze pe Lila... şi apoi? Nu-şi mai amintea nimic.

Kaine începu să se plimbe prin cameră.

„Cum s-a întâmplat asta? Ce fel de plan a fost să vă răspândiţi în tot oraşul şi să lăsaţi cartierul general nepăzit? Şi unde naiba e Holdfast?"

Helena tresări. „E mort."

Kaine îngheţă şi se întoarse brusc. „Ce vrei să spui?"

Helena se uită la mâinile ei. Purta aceleaşi haine. Sângele lui Luc era printre pete, dar nu putea să-l distingă pe al lui. Nu putea să vorbească.

„Cum?" întrebă Kaine.

Ea înghiţi în sec. „A fost... un accident."

Ea îi spuse totul. Ce îşi dăduse seama, cine fusese şi tot ce se întâmplase în ultimele luni. Că Luc o păcălise, ea reacţionase, iar apoi era prea târziu.

„Am încercat să-l vindec...”, spuse ea, cu vocea tremurândă. „Dar era ca şi cum nu mai rămăsese destul din el pentru a rezista.

Se destrăma şi eu nu puteam...” Pieptul i se strânse, ameninţând să se sfărâme. „Trebuia să-l salvez...” Cuvintele ieşiră ca un şoaptă.

Gâtul i se strânse, tot corpul îi tremura şi nu putea să vorbească. Kaine rămase tăcut până când ea reuşi să se calmeze.

„Morrough trebuie să fie foarte bătrân”, spuse ea. „Paladia are peste cinci sute de ani.”

„ „Tot războiul ăsta a fost doar o luptă între doi fraţi pentru a decide cine va juca rolul lui Dumnezeu?” Kaine râse cu amărăciune, neîncrezător. „Crezi că alegi o tabără, dar eşti doar pe partea opusă a aceleiaşi monede nenorocite.”

Helena nu spuse nimic, strângând păturile care o acopereau până când i se albiră articulaţiile. Trebuia să se ridice, dar se simţea ca un pahar pe punctul de a se sparge. „Trebuie să o iau pe Lila.”

„Războiul s-a terminat, Helena.”

Ea tresări la felul în care el îi pronunţă numele. La faptul că îl folosise pentru a spune asta.

„Ştiu”, spuse ea, simţind cum o cuprinde un val de căldură şi frig. „Nu trebuie să-mi spui. Ştiu că am pierdut!”

Îşi strânse buzele şi îşi apăsă palmele pe ochi, încercând să se controleze.

„Nu spun că nu s-a terminat.” Vocea ei încă tremura. „Dar acum avem obsidianul, putem reuşi amândoi, şi dacă suntem mai discreţi... încă îl putem secătui ucigând Nemuritorii.”

„Nu mai există „noi””, spuse Kaine. „Tu părăseşti Paladia.”

Ea ridică brusc privirea. El stătea deasupra ei, cu braţele încrucişate.

„Îi voi ucide, dar tu ai terminat. Holdfast e mort. Flacăra Eternă a dispărut. E timpul să pleci.”

Ea clătină din cap. „Nu te pot lăsa aici.”

Expresia lui era dură ca piatra. „Nu te vreau aici. Îmi va fi mai uşor să lucrez dacă Morrough va considera că a obţinut o victorie completă.”

Helena strânse din dinţi. „Bine”, spuse ea în cele din urmă, cu voce tensionată. „Voi colabora de la distanţă la început, dacă crezi că asta va uşura lucrurile.”

„Bine.” El făcu un pas înapoi, întorcându-se cu spatele. „Voi aranja totul.”

Ea îl privi cu precauţie, nefiind sigură că îl crede. Oricât de rezonabil ar fi fost, ştia că el deja voia să o alunge din Paladia. Totuşi, nu avea altă opţiune. Trebuia să o ducă pe Lila într-un loc sigur. Până când Lila nu era în siguranţă, Helena nu avea ce negocia.

„Plec doar dacă Lila vine cu mine", spuse ea.

Kaine se lăsă pe spate. „Nici vorbă. Dacă va dispărea, o vor căuta pe tot continentul. Nu merită efortul."

Helena se ridică. „Nu te rog. Trebuie să o iau cu mine. Dacă nu este cu mine, nu plec. I-am promis lui Luc că voi avea grijă de ea. A fost în carantină în vârful Turnului Alchimiei. Poate că nu au găsit-o încă. Cu cât plecăm mai repede, cu atât avem şanse mai mari să o luăm fără să fim observaţi. Am putea... putem găsi un cadavru şi voi folosi vivimancie, îl voi deghiza, astfel încât să semene cu ea. Nimeni nu va şti că a dispărut."

Ceva la Kaine s-a schimbat brusc, o tensiune în jurul gurii.

„Poţi să mă iei prizonieră, să foloseşti asta ca scuză pentru a intra. Au trecut doar câteva ore..."

„Helena..."

El îi spuse numele încet, cu o notă de avertisment, dar şi cu o rugăminte în felul în care o spuse. Ochii lui se uitară în jur, oprindu-se scurt asupra perdelelor. Vocea ei se stinse. Pe jumătate ameţită, se ridică şi se îndreptă înainte, trăgând perdeaua. Afară era întuneric.

Era noapte.

Dar cum putea fi noapte? Era zori; soarele tocmai răsărea când Luc murise.

„Cât... cât timp m-ai ţinut inconştientă?" Vocea ei tremura. „Cât... cât timp a trecut?"

El nu răspunse.

Ea se întoarse şi se aruncă spre uşă, dar el o prinse, trăgând-o înapoi. „Pot să explic..."

Ea se zbătu, încercând să se elibereze. „Ce ai făcut?" Vocea ei se înălţă. „Cât timp am fost inconştientă?"

„Ascultă." El o scutură, iar în ochii lui se citea o sălbăticie. „După ce bomba a explodat, când Rezistenţa a început să atace, Morrough a ordonat tuturor celor rămaşi să se retragă. Ştiau numărul vostru, câţi combatanţi mai aveţi. Era evident că Cartierul General va fi vulnerabil. Se aşteptau la un atac înainte de sosirea lui Hevgoss – îl

aşteptau. Aveau pe cineva în interior. Odată ce forţele voastre au fost atrase pe Insula de Vest, ne-au trimis să ne infiltrăm. Când am ajuns acolo, tu dispăruseşi. Nimeni nu ştia unde te dusesei. Mi-am abandonat postul pentru a te găsi. Odată ce te-am pus în siguranţă, a trebuit să mă întorc."

„Deci m-ai lăsat aici cât timp? O zi?" Vocea ei era răguşită de trădare.

„M-am întors cât de repede am putut."

Ea a început să tremure, corpul ei intrând în şoc. „Voiam să o iau pe Lila. Acolo mă îndreptam, dar am fost întreruptă şi..." Ea a tresărit. „Tu ai fost, nu-i aşa? Tu m-ai lovit. Nici măcar nu..."

Toţi acei necrothralli care o urmăreau. El îi omorâse pe soldaţii aceia, îi pusese acolo, să o urmărească şi să o aştepte. Avea atâta sânge pe mâini.

El îi cuprinse faţa cu mâinile. „Ce voiai să fac? Să te las să te întorci în acel masacru? Ordinele erau să ucid pe oricine încerca să opună rezistenţă. "

„Sunt toţi...?" Nici măcar nu a putut termina întrebarea. Nu conta. „Nu plec fără Lila. Poţi să mă ajuţi sau voi merge singură, dar mă întorc după ea."

Kaine a rămas impasibil. „Dacă vrei să-l învingi pe Morrough, nu poţi salva pe nimeni."

„Nu-l vom învinge dacă nu o salvăm pe Lila. E însărcinată. Morrough are nevoie de un alt Holdfast, iar Lila e cea care îl poartă. I-am promis lui Luc că o voi scoate de acolo – a fost ultimul lucru pe care i l-am spus înainte să moară. Era tot ce conta pentru el."

„De ce mi-ar păsa de ce voia Holdfast?", spuse el, cu voce implacabilă.

Nu avea de gând să facă asta. Nici măcar pentru ea.

Pieptul i se strânse. Simţea coastele curbându-se în jurul inimii ca o cuşcă.

Întotdeauna pierzi.

Toţi cei pe care îi iubeşti mor.

„Pentru că, dacă o faci, voi renunţa la tot", spuse ea. „Voi pleca şi nu mă voi mai întoarce. Exact cum vrei tu, dacă mă ajuţi să o salvez pe Lila Bayard. Orice vrei. Orice îmi ceri. O voi face, jur."

Degetele îi tremurau când se întinse spre el.

„Te rog."

El rămăsese nemişcat. „O vei face?"

Ea dădu din cap. „Da…" Vocea îi tremura şi se stinse. „Da, promit."

El o studiă, cu ochii mijiți și calculând. „Astea sunt condițiile tale? Fata Bayard, și apoi vei face orice îți cer?”

Gâtul i se încleștă. „Da. Orice îmi ceri. Jur.”

El dădu încet din cap. „Bine. Dacă astea sunt condițiile tale, o voi prinde pentru tine.”

Helena răsuflă ușurată. „Mulțumesc.”

El doar dădu din cap, dar părea distras. Ea așteptă să audă cum vor proceda, dar el tăcea, doar studiind-o.

„Ce vrei să fac?”, întrebă ea în cele din urmă.

Iritarea îi străbătu instantaneu chipul. „ Rămâi aici.”

Ea ridică sprâncenele. „Dar aș putea să te ajut. Pot să...”

„Nu am nevoie de ajutor.”

Când ea deschise gura să conteste, el o privi de sus până jos. „Ești prea ușor de recunoscut. Îmi va fi mai ușor să o caut singur. Dacă vrei să o scot de acolo, rămâi aici și lasă-mă să lucrez în liniște, fără să cedezi nevoii disperate de a te amesteca în tot ce fac.”

Ea încercă să protesteze, iar el ridică un deget, arătând spre fața ei.

„Dacă părăsești apartamentul ăsta cât sunt plecat, dacă am cea mai mică bănuială că încerci să mă ajuți în vreun fel, mă voi întoarce și înțelegerea va fi anulată. Înțelegi? Rămâi aici.”

Maxilarul i se încordă, gâtul i se strânse, dar dădu din cap.

„Ai mâncare în dulap. Ține perdelele trase. Nu ar trebui să dureze prea mult.”

„Unde suntem?”, întrebă ea, uitându-se în jur.

El suspină. „Acesta era apartamentul ambasadorului Hevgotian, care a murit tragic într-o explozie recentă.”

„Cel pe care îl...”

El dădu din cap și plecă fără să mai spună nimic.

Helena așteptă. Kaine îi recuperase geanta când o arestase, iar ea făcu inventarul proviziilor care îi mai rămăseseră. Nu mai avea aproape nimic, în afară de ceea ce păstrase pentru Kaine. Le verifică cu atenție, sperând că nu va avea nevoie de ele când se va întoarce cu Lila.

Era foarte probabil ca Lila să fie rănită. Nu se va lăsa prinsă fără să opună rezistență. Cum o va convinge Kaine să coopereze?

Helena se ridică şi se îndreptă spre uşă, dar se abţinu să o atingă. Cu siguranţă el avea un plan.

Se întoarse la inventariere. Kaine îi pusese cuţitele înapoi în buzunarul exterior.

Încercă să se ţină ocupată, pentru că, dacă se oprea să se gândească, durerea şi vinovăţia o vor zdrobi. Luc. Era numai vina ei. L-ar fi putut salva dacă ar fi observat. Acum îi lăsa pe toţi în urmă, ştiind ce se va întâmpla probabil cu ei.

Toate temerile ei cele mai rele se împlineau şi nu putea face nimic.

Nu poţi salva pe toată lumea. Niciodată nu ai putut.

Asta era singura soluţie.

Odată ce Lila era în siguranţă, dacă Kaine putea să-i omoare încet pe Nemuritori, în cele din urmă coşmarul se va sfârşi.

Timpul părea să treacă încet. Helena făcu un duş, spălând sângele şi murdăria din oraş. Sângele lui Luc. Sângele lui Sebastian.

Găsi haine în dulap. Erau haine tradiţionale hevgotiene, care aveau un număr neaşteptat de ciucuri. În dulap era pâine şi brânză tare, foarte puternică, pe care s-a forţat să o mănânce, deşi totul avea gust de cretă în gura ei.

Era pe punctul de a ignora ordinele lui Kaine şi de a pleca să-l caute oricum, când uşa s-a deschis brusc şi Kaine a intrat, cu Lila atârnând moale în braţele lui. Proteza ei dispăruse şi avea benzi metalice în jurul ambelor încheieturi.

Helena s-a aruncat în cealaltă parte a camerei în timp ce el o aşeza pe Lila pe pat.

Helena a căutat semne de rănire, dar Lila nu era rănită deloc, în afară de câteva vânătăi. În timp ce Helena o cerceta, rezonanţa ei a eşuat la încheieturile mâinilor Lilei şi şi-a dat seama că erau cătuşe care suprimau alchimia.

Erau făcute grosolan; avea nevoie doar de câteva unelte pentru a le scoate.

”

Mai era în Turn? întrebă ea, deschizând un ochi, încercând să-şi dea seama dacă Lila fusese lovită fizic sau sedată.

„Nu”, răspunse Kaine. „O transportaseră deja când am ajuns acolo.”

Suprimarea alchimiei era externă şi, deoarece efectele se manifestau la mâinile Lilei, Helena putea să-şi folosească rezonanţa în restul corpului.

„Unde era?”, întrebă ea, verificând bătăile inimii bebeluşului.

„O dusese la laboratorul lui Bennet, dar am reuşit să o recuperez. Trebuie să ne mişcăm repede acum. Amândoi trebuie să părăsiţi oraşul înainte de răsărit."

Helena era atât de panicată din cauza Lilei, încât nu observă imediat că era ceva neliniştitor în vocea lui Kaine. Ridică privirea. El o privea cu o expresie aproape înfometată; nu-l mai văzuse niciodată aşa.

Întinzând mâna, ea îi luă mâna, căutând vreun semn de rănire. Nu era rănit, însă. Părul său palid era pătat de fum, dar părea nevătămat. Şi totuşi, era ceva ciudat în expresia lui.

„Ce s-a întâmplat?", întrebă ea, ridicându-se în picioare şi uitând de Lila.

Colţul gurii lui se curba într-un zâmbet melancolic şi el inspiră adânc.

„Kaine?" Ea îi cercetă faţa. „Ce s-a întâmplat?"

El privi fix podeaua pentru o clipă, înainte de a-i întâlni în sfârşit privirea. „Mi-am dat de gol acoperirea încercând să o aduc pe fata Bayard pentru tine."

Lumea s-a oprit din rotire. Timpul s-a oprit, aerul s-a îngheţat şi erau doar ei, nimic altceva nu mai exista.

„Ce?" Ea a încercat din nou, scuturând din cap. „Tu... tu ce?"

Era sigură că îl înţelesese greşit, dar era scris în ochii lui. Îşi lua rămas bun de la ea.

Ea a scuturat din nou din cap. „Nu."

El nu spuse nimic. Protestul ei se pierdu în tăcere, înlocuit de o linişte îngrozitoare, ca spaţiul dintre bătăile încetinite ale inimii, când inima se opreşte în cele din urmă. Sunetul sfârşitului.

„Nu", spuse ea, cu vocea încordată, rupând din nou liniştea, refuzând să-l creadă.

„Nu era altă cale", spuse el blând, prindând-o de braţ când ea se clătină.

Inima ei începuse să bată din nou, iar acum bătea din ce în ce mai repede. Ea continua să scuture din cap, îndepărtându-se de el, cu ochii îndreptaţi spre uşă, căutând o scăpare, o ieşire. Asta nu se întâmpla.

El o prinse, ţinând-o de umeri. „Ştii că au căutat spionul. În laborator existau măsuri de contraspionaj şi nu era timp să găsim o cale de a le ocoli. Pentru a ajunge la Bayard, există înregistrări de intrare care indică faptul că am fost acolo, că am intrat într-un laborator cu acces strict controlat. Nu puteam incendia clădirea şi să lupt pentru a ieşi din ea, cărând o femeie însărcinată şi inconştientă. Când mâine va începe

următorul schimb de securitate, laboratorul va fi găsit și înregistrările vor arăta că eu am fost singurul care a ieșit viu."

Ea clătină din nou din cap, eliberându-se din strânsoarea lui. „Nu. Nu, putem să ne întoarcem." Se întoarse să-și ia geanta. „Trebuie să existe o modalitate de a distruge înregistrările... Pot să..."

El o trase înapoi, cu o expresie hotărâtă. „Pleci, îți amintești? Asta a fost înțelegerea pe care ai făcut-o, Marino. Eu am respectat condițiile."

Helena scoase un sunet slab, plin de durere, în timp ce se îndepărta de el.

Ochii lui străluceau, ca și cum ar fi vrut să o facă să înțeleagă. Privirea lui se opri pe chipul ei, ca și cum ar fi încercat să o însușească, să o memoreze, pentru că acesta era sfârșitul. Era ultima oară când o vedea.

Poate că l-ar fi iertat pentru asta, dar admirația din ochii lui era temperată de un triumf ascuțit. Satisfacția de a fi obținut ce voia.

„Orice aș fi vrut dacă m-aș fi dus să-l aduc pe Bayard pentru tine; astea erau condițiile tale."

I-ar fi făcut mai puțin rău dacă ar fi întins mâna și i-ar fi smuls inima.

„Ți-ai dat cuvântul", spuse el, când ea refuză să răspundă, vocea lui devenind mai dură.

„Nu..." Vocea ei se rupse.

Expresia lui se înmuie când ea încetă să se mai zbată. „Am avut o relație frumoasă, dar nu avea cum să dureze." Degetele lui îi strânseră o buclă liberă în spatele urechii, înainte ca mâna lui să coboare ușor și să se oprească pentru o clipă la baza gâtului ei. „Știai asta."

„Kaine, te rog, lasă-mă să..." începu ea, cu vocea tremurândă.

Expresia lui se răci din nou. „Orice aș fi vrut. A fost înțelegerea ta."

Plămânii ei începeau să ardă. Încercă din nou să se îndepărteze, dar nu putea respira. Contururile lui clare se estompau. El vorbea, dar cuvintele lui deveneau neclare.

Kaine o trase mai aproape, iar determinarea rece de pe fața lui se transformă în îngrijorare.

„Helena... respiră."

Viziunea ei se îngustă, totul era întuneric în afară de el.

El o scutură. „Helena... nu... haide... respiră... Helena, te rog..."

Degetele ei îl apucară în timp ce se lupta să vorbească.

„Nu...” Vocea ei era întreruptă. „... nu-mi face asta.”

Devastarea o înghiţi ca un val uriaş, iar el dispăru.

CÂND ÎŞI VENI ÎN SIMŢIRI, KAINE era din nou aplecat peste ea. Ea îl privi fix. Braţul stâng o durea ca şi cum ar fi avut o vânătaie adâncă chiar sub umăr. Corpul ei nu se simţea bine. Era amorţit. Mintea îi era înceţoşată.

Clipi, şi chiar şi asta îi ceru efort şi concentrare. Apoi totul îi reveni în minte cu o durere aproape violentă.

Se strădui să se concentreze. Durerea din braţ era probabil cauzată de un sedativ injectat. Kaine o drogase, dar simţea şi un gust de sare minerală pe limbă, pe care îl recunoscu ca fiind al pastilelor ei. Le folosise pentru a-i şterge valul de adrenalină provocat de panică, pentru a-i stabiliza ritmul cardiac. O făcuse calmă şi maleabilă.

Îl privi cu ură, încercând să găsească cuvintele potrivite.

„Nu te voi ierta niciodată pentru asta”, reuşi în cele din urmă să spună. Cuvintele îi ieşiră neclare, dându-le un ritm neregulat.

Buzele lui Kaine se strânseră într-o linie dreaptă, dar apoi el dădu din cap. „Ştiu că nu o vei face, dar vei fi în viaţă şi departe de război. Acestea au fost întotdeauna condiţiile mele.”

Helena tăcu, încercând să gândească în ciuda faptului că era transformată până la limita incoerenţei.

O furie clocotea în ea, pe care nu o putea atinge, de parcă ar fi fost chiar dincolo de vârful degetelor.

Trebuia să gândească încet, cu greutate, luptându-se să-şi păstreze concentrarea ascuţită, pentru că, atunci când o lăsa să slăbească, gândurile ei deveneau neclare. Era discretă în timp ce îşi strângea degetele pe palmă, suficient cât să-şi trimită rezonanţa prin propriul corp, încercând să inverseze manipularea lui Kaine, dar aceasta se stabilizase.

„Dacă mori, cine îl va opri pe Morrough?” Vocea ei era monotonă.

Expresia lui deveni rece. „Poate să ia Paladia, din partea mea. Dacă Flacăra Eternă voia să câştige, ar fi trebuit să facă alegeri mai bune. Toţi cunoşteau riscurile, dar asta nu a fost niciodată un stimulent suficient pentru ei. Au refuzat să plătească preţul pe care îl cere victoria, iar eu m-am săturat să te văd încercând să-l plăteşti tu în locul lor.”

El încercă să-i ia mâna, dar ea se retrase. Durerea îi străfulgeră ochii, dar el înghiți, strângând din dinți.

„E timpul să plecăm”, spuse el.

„Nu.”

Ochii lui se îngustară și deveniți ca piatra. „Ți-ai dat cuvântul.”

Helena inspiră printre dinții strânși. „Știu. Și voi pleca, conform cerințelor tale, dar trebuie să vorbesc cu... Shiseo. Dacă îl pot învăța cum să folosească obsidianul pe care l-am lăsat, el poate transmite informația supraviețuitorilor, iar atunci cel puțin vor avea o șansă...”

„Ți-ai dat cuvântul.”

Helena îl privi în ochi. „Știi că voi alege întotdeauna Flacăra Eternă în primul rând.”

El o privi fix, ochii lui mărindu-se ca şi cum ea l-ar fi lovit. Gura lui se strânse într-o linie dură, iar privirea îi căzu. Ea îi urmă gâtul cum se mişca şi continuă să vorbească.

„Dacă mă forţezi să plec fără să vorbesc cu Shiseo, ultimul lucru pe care îl vei face vreodată va fi să mă trădezi pe mine şi pe toți cei pe care îi iubesc. Pentru mine, vei fi doar un trădător, dar dacă mă laşi să fac asta, poate că într-o zi voi putea să te iert.”

Durerea îi strălucea în ochi, o privire goală de disperare, dar ea îi răspunse cu o privire aprigă. Era prea drogată ca să-şi arate emoțiile.

„Bine.” Vocea lui era plină de amărăciune şi nu se mai uită la ea.

Ea se ridică cu greutate şi desenă o hartă care arăta în ce parte a oraşului se afla laboratorul extern, sperând că acesta trecuse neobservat. Adăugă o listă vagă cu lucrurile pe care voia ca Shiseo să le aducă. „Ar trebui să fie acolo, dacă nu l-a găsit nimeni. Voi avea nevoie de el să aducă toate astea, ca să-i pot explica cum funcționează.”

Kaine se uită la hartă şi la listă, strângând ochii. „Cine este el mai exact?”

„Un estic. Ajută ici şi colo.”

„Şi ai încredere în el?”

„Mai mult decât am încredere în tine”, spuse ea.

Kaine păli, dar îndoie listă şi o băgă în buzunar. „Nu pleca”, spuse el.

Ea se întoarse cu spatele la el. Lila zăcea lângă ea, încă inconştientă.

În clipa în care el plecă, Helena se ridică şi începu să răscolească apartamentul, găsind şi smulgând fiecare bucată de metal pe care o putea găsi. Distrugea fără discernământ; rupea tot ce nu era imediat vizibil, apoi identifica componentele şi le transforma în bare compacte din diverse aliaje şi metale, oprindu-se la fiecare câteva minute pentru a-şi limpezi mintea de efectul drogului.

Era sigură că Kaine o va duce pe ea şi pe Lila mai întâi în Novis. Era în raza de acţiune. El va folosi Amaris pentru a traversa râul fără a se confrunta cu punctele de control sau cu formalităţile de rechiziţionare a unei bărci. Cu toate acestea, oricât de mare era Amaris, Helena se îndoia că himera putea transporta trei persoane. Râul era larg în bazin. Doi călăreţi ar fi fost suficienţi pentru a o obosi pe Amaris şi pentru a o obliga să se odihnească înainte de a se întoarce.

Helena nu avea încredere în Novis cu Lila, nu acum, când Luc era mort. În mâinile lui Novis, cu Falcon Matias în jurul lui, fiul lui Luc ar fi fost puţin mai mult decât un pion, un prinţ crescut cu aceleaşi minciuni şi manipulări care îl bântuiseră pe Luc.

Lila trebuia ascunsă.

Kaine avea deja în minte un loc, dar aranjamentele de călătorie nu ar fi fost rapide. Chiar dacă avea bani la îndemână, obţinerea unui transport sigur şi discret ar fi fost complicată.

Se duse la fereastră, se uită afară, încercând să-şi dea seama la ce înălţime se afla, şi văzu o stradă la doar câteva etaje mai jos. Apartamentul se afla într-una dintre părţile mai înalte ale oraşului, departe de violenţă, dar exista o pasarelă mare care lega toate clădirile din apropiere, cu o piaţă şi grădini cu vedere spre părţile mai joase ale oraşului.

Exista şi o scară de incendiu chiar lângă fereastră. Nu era una funcţională, ci un fel de balcon decorativ din fier forjat.

A auzit paşi mai repede decât se aşteptase şi s-a grăbit înapoi la pat, încercând să pară ameţită când uşa s-a deschis şi Kaine a intrat, cu Shiseo în urma lui.

S-a ridicat, frecându-şi ochii. „L-ai găsit."

„Dă-i informaţiile tale, ca să poată pleca."

Helena a răspuns neclar. „E doar un asistent. Va trebui să verific totul. "

Shiseo a clipit la Helena, iar ea i-a fost recunoscătoare pentru faptul că era imposibil de citit.

Kaine a şuierat printre dinţi, strângând pumnii. „Bine."

Ea îi perturba planurile. Îi simțea nerăbdarea disperată.

„O să folosești Amaris, nu? Ca să ne duci peste râu?", întrebă ea.

Kaine se uită la Shiseo, dar acesta dădu din cap ușor.

„Poate să ne ducă pe toți atât de departe?"

Maxilarul lui se încordă. „Va trebui să facă două drumuri."

Ea dădu din cap vag și se apropie de el, observând cum se aplecă spre ea fără să pară că-și dă seama.

Se opri brusc și coborî vocea. „Ar trebui să o iei pe Lila, înainte să se trezească."

El se ridică. „Vrei să plec?"

Expresia ei se strâmbă amar. „Păi, nu are rost să te învăț nimic din toate astea, nu-i așa?" Ridică din umeri. „M-am gândit doar că, dacă o iei pe ea prima, poate vom avea ceva timp să ne luăm rămas bun când va veni rândul meu. Dar poate că asta nu contează."

Se întoarse, recunoscătoare că era atât de drogată încât putea în sfârșit să mintă fără efort. Simțea privirea lui Kaine asupra ei în timp ce găsea o teanc de hârtie groasă, de calitate superioară, în sertarul biroului și căuta un stilou.

Inima Helenei bătea cu putere, un ritm lent de teamă, în timp ce se așeză și începu să scrie, încet și metodic, fără să-l mai privească.

„Când mă întorc, vei pleca, indiferent dacă ești pregătită sau nu."

Inima Helenei îi bătea în gât. I-a luat un moment să vorbească.

„Bine." Nu îndrăznea să ridice privirea.

L-a urmărit din colțul ochiului cum s-a dus și a ridicat-o pe Lila.

S-a oprit în prag și s-a uitat înapoi la ea. „Mă întorc în câteva ore. Nu părăsi camera asta."

Helena simți un nod în gât. Se uită înspre el și deschise buzele, ca să spună...

Ca să spună...

Se uită înapoi la hârtia din fața ei. „Te voi aștepta."

Ușa se închise și ea nu se mișcă, așteptându-se să se deschidă din nou. Urma o lungă tăcere înainte ca ea să ridice în sfârșit privirea.

„Cum te-a adus aici?", îl întrebă pe Shiseo, apăsându-și mâna pe partea laterală a gâtului și încercând să-și calmeze corpul suficient cât să poată gândi coerent.

„Era o mașină. A dus-o în subteran. Avea un card special care ne-a permis să trecem și am urcat într-un lift lung."

Se întoarse şi se îndreptă spre cutia cu provizii adusă de Shiseo, sortându-le cât de repede putea şi aşezându-le pe toate în bucătăria mică. Trebuia să lucreze în grabă pentru a rămâne cu un pas înaintea sedativului. Luând o foaie de gravură, începu să schiţeze în grabă o serie de elemente pentru a-şi stabiliza construcţia componentelor.

„A spus că ai nevoie de mine", spuse Shiseo după câteva minute.

„Îmi pare rău, nu am nevoie",

spuse Helena, degetele ei modelând rapid diverse bare metalice într-o multitudine de sfere. „Aveam nevoie doar de o scuză ca să plece şi să-mi aducă aceste provizii. Îmi imaginez că ţi-a spus că am pierdut. Luc e mort. Ar trebui să te duci la Novis, acolo vei fi în siguranţă."

Shiseo părea nepăsătoare. „Ce faci?"

Ea se opri. „Construiesc o bombă. Trebuie să arunc în aer un laborator."

Urma o lungă tăcere. „Am folosit deja componentele Athanor."

Helena ridică din umeri în timp ce începea să împartă materialele, calculând cât avea. Nu era suficient. Căută prin dulapurile din bucătărie şi găsi un sac de făină.

„Va fi un alt fel de bombă", spuse ea. „Voi folosi tot obsidian, dar voi aplica un principiu piromanic diferit. Cărţile lui Luc avertizau mereu împotriva folosirii piromaniei în spaţii închise, deoarece, dacă flăcările consumă tot oxigenul, se creează un vid. Evident, nu sunt piroman, dar când eram mică, a avut loc un incendiu la moară. Făina din aer a luat foc şi a ars întreaga clădire."

Ea a făcut o pauză, folosindu-şi rezonanţa pentru a opri din nou efectele sedativului, înainte de a măsura disulfura de carbon în sfere sigilate, având grijă să nu inhaleze nimic.

Mâinile ei trebuiau să fie stabile, concentrarea ei extrem de precisă.

„Vei arde un laborator?"

Ea a dat din cap. „Laboratorul West Port. Îţi aminteşti de Vanya Gettlich? Femeia cu nullium în sânge? A fost opera West Port. Dacă îl ard, nu vor realiza că Kaine a salvat-o pe Lila. Dacă vor crede că a murit într-un incendiu, nu o vor căuta. Şi va fi..." Înghiţi cu greu. „Va fi o moarte mai rapidă pentru toţi cei dinăuntru decât ceea ce li s-ar întâmpla altfel." Îşi apăsă din nou mâna pe cap, limpezindu-şi mintea, apoi îi făcu semn să plece. „Ar trebui să pleci. Nu vei vrea să fii aici când se va întoarce Kaine, iar dacă greşesc ceva, s-ar putea să arunc în aer clădirea asta."

„Nu te vei întoarce?"

Helena folosi mojarul şi pistilul pentru a măcina obsidianul în micro-fragmente. „Bineînţeles că mă voi întoarce. I-am spus lui Kaine că îl voi aştepta. Doar că..."

Se opri şi clipi pentru a-şi reţine lacrimile. „Am făcut o înţelegere să plec şi trebuie să o respect." Înghiţi cu greu. „El va fi... va fi singur aici. Trebuie să mă asigur că este în siguranţă înainte să plec."

Nu putea respira. Plămânii ei scoteau un sunet îngrozitor şi se aplecă, strângându-şi pieptul, încercând să-şi bage degetele sub corsetul toracic.

Shiseo îi luă mojarul şi pistilul.

„Mişcarea încheieturii mâinii încă necesită exersare", spuse el în timp ce măcina obsidianul pentru ea. „Aşa, vezi?"

Ea privi, sedativul începând să-şi facă efectul. Pieptul ei încetă încet să se mai convulsioneze. Îl lăsă să termine înainte de a se îndrepta cu o grimasă.

Când termină cu obsidianul, o ajută să transforme barele de metal în diverse forme de care avea nevoie. El era mai priceput la lucrările delicate de transformare decât ea; făcu nişte ace frumos şi delicat, care urmau să fie îndepărtate pentru a permite disulfurii de carbon să se evapore şi să aprindă fosforul alb.

Helena făcu cât mai multe bombe putu. Ambasadorul hevgotian avea un rucsac foarte mare şi robust, pe care Helena îl umplu cu ele, sperând că toate sferele erau uniforme şi nu se vor sparge în timpul călătoriei. Îşi scoase cuţitele din geantă, le-a băgat în buzunarele unei jachete cu ciucuri, împreună cu puţinele provizii rămase din trusa de urgenţă, şi şi-a tras şapca pe ochi pentru a-şi ascunde faţa şi părul negru.

După ce a ezitat, a aşezat unul dintre cuţitele de obsidian deasupra biletului pe care îl scrisese. Kaine ar trebui să aibă unul, dacă nu avea deja.

Îşi aruncă rucsacul în spate, având grijă să nu-l zgâlţâie, apoi se apropie, deschise fereastra şi se aplecă afară. O ceaţă roşie se ridica din nordul oraşului, dar farul Flăcării Eterne, care ardea de secole şi era vizibil de la kilometri distanţă, dispăruse. Se stinsese.

Era pe punctul de a ieşi pe fereastră când Shiseo vorbi.

„Aşteaptă."

Ea îl privi.

„Te vei întoarce?"

Ea îşi strânse buzele şi dădu din cap, trecând un picior peste pervaz.

„Aşteaptă”, spuse Shiseo din nou. Inspiră adânc. „Nu am obiceiul să mă agăţ de... lucruri. De oameni.” Scutură din cap.

„Eram foarte tânăr când tatăl meu a regretat căsătoria sa. Eram o dezamăgire. Familia mamei mele nu s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor, aşa că ne-a dat la o parte şi a început din nou. Când fratele meu vitreg a devenit împărat, am fost considerat o ameninţare, dar m-a trimis să supraveghez minele imperiale şi am crezut că poate nu voia să mă omoare. Dar când am fost acuzat că am furat metale imperiale, mi-am dat seama că trebuie să rătăcesc mereu.”

Helena ştia că el încerca să-i comunice ceva important, dar era prea concentrată pe un singur aspect. „Fratele tău este împărat?”

Shiseo a ignorat întrebarea şi părea foarte concentrat pe povestea pe care i-o spunea.

„Întotdeauna am crezut că este mai bine să laşi viaţa să curgă în linişte. Mulţi ani am făcut asta.”

Helena nu era sigură dacă era emoţionată sau exasperată de nevoia lui bruscă de a-i spune asta.

„Când au spus că ai murit, am regretat că nu te-am cunoscut bine. Nu-mi place să fac presupuneri. Să pun întrebări. Dar mi-a plăcut laboratorul nostru.”

El i-a zâmbit.

Helena a expirat, zâmbind înapoi. „Şi mie. Aş fi vrut să fi lucrat la alte lucruri.” Ea s-a strecurat prin fereastră pe balconul metalic.

„Aşteaptă.”

Ea s-a încordat de frustrare.

El se întinse după ea. „Ar trebui să plec. Dacă sunt prins, le voi spune despre fratele meu. Nu mă vor ucide. Înţelegi?”

Îşi întinse mâna după rucsac, cu o urgenţă vizibilă pe chip.

Helena îl privi pentru o clipă, apoi îi împinse mâna. „Voi folosi necromancia pentru a planta bombele. Trebuie să fiu eu.”

El lăsă mâna în jos.

„Ai grijă, Shiseo”, îi spuse ea. Începu să se întoarcă, apoi se opri. „Dacă nu mă întorc... dacă îl vezi vreodată pe Kaine, spune-i... spune-i că eu...”

Capul îi căzu în jos şi îşi trecu repede degetele peste obraji. Îşi curăţă gâtul şi scutură din cap. „Nu contează. Îmi imaginez că ştie.”

CAPITOLUL 65

August 1787

HELENA RAR VIZITASE INSULA DE VEST chiar şi înainte de război, dar ştia că trebuia să se îndrepte spre sud, spre nivelurile inferioare ale insulei, pentru a ajunge la micul port.

Era întuneric şi liniște; în piață, nici nu-ţi dădeai seama că era război. Lifturile necesitau bilet şi act de identitate, presupunând că erau funcţionale, dar existau întotdeauna scări, unele mari, iar altele destinate lucrătorilor de întreţinere şi service. Acestea erau cele mai eficiente. Când dădea de porţi, încuietorile erau de obicei suficient de simple pentru a fi deschise cu ajutorul unei tehnici elementare de transmutare.

Era aproape de nivelurile inferioare când a văzut pe cineva. A ajuns la o poartă şi, tocmai când a reuşit să o descuie, două persoane au apărut la capătul scărilor, urcând. Helena a încercat să se ascundă lângă perete şi să-i lase să treacă fără să atragă atenţia asupra ei, dar când a riscat să arunce o privire în sus, a răsuflat surprinsă.

Era Crowther. El i-a întâlnit privirea fără expresie, dar s-a oprit din mers când persoana de lângă el s-a întors şi s-a uitat la Helena.

Ivy a zâmbit uşor. „Şi tu ai scăpat. Speram să o faci."

Helena o privi îngrozită, apoi se uită din nou la Crowther, cu faţa inexpresivă şi ochii goi. Era mort.

„Ce ai făcut?", întrebă Helena cu voce tremurândă.

Zâmbetul de pe faţa lui Ivy dispăru. „Necromantul o are pe Sofia. A spus că mi-o va da înapoi dacă îi dau sediul central şi pe Crowther. Îl voiau viu, dar au spus că nu-i nimic dacă trebuie să-l omor. Aşa că am făcut-o."

Pentru că se credea că Crowther era cel care fabrica obsidianul. Helena se simţea ameţită.

„Tu le-ai dat toate informaţiile?", spuse ea. „Tu i-ai lăsat să intre în sediu?"

Nu era Cetus. Aici stătea adevăratul trădător.

„A trebuit să o fac", spuse Ivy. „Era singura cale de a o recupera pe Sofia."

„Ivy, sora ta e moartă."

„Nu!" Ivy clătină din cap. „E în viaţă. Am văzut-o, mă recunoaşte când o vizitez. El mi-o va da înapoi când îi voi aduce pe Crowther."

„Cum ai putut?" fu tot ce putu spune Helena. „Toţi acei oameni..."

„Oricum ar fi murit cu toţii”, spuse Ivy cu un gest indiferent al capului.

„Aşa a fost rapid. M-am asigurat că planul îi va face pe toţi să moară repede.” Ea clătină din cap. „Nu sunt o trădătoare. Oricum ar fi murit.”

Ivy se întoarse şi continuă, cu cadavrul lui Crowther în spatele ei.

LABORATORUL WEST PORT era o clădire uriaşă, fără ferestre, construită iniţial ca depozit industrial pentru transport maritim. Kaine îi dăduse Eternal Flame o schiţă a interiorului laboratorului mai devreme în acel an, dar nu avusese niciodată ocazia să folosească informaţia.

În clădire existau doar ţevi mici pentru circulaţia aerului, menite să respingă atacurile piromantice externe. Ventilaţia era slabă. Exact ceea ce avea nevoie Helena.

În jurul clădirii erau câteva clădiri mai mici, pe care le privi cu atenţie în timp ce trecea pe lângă ele.

În timp ce stătea şi studia depozitul, un necrothrall se apropie de ea; prezenţa ei casuală era suficientă pentru a merita o investigaţie, dar o figură solitară şi neînarmată nu era un motiv de alarmă. Pe măsură ce se apropia, Helena îşi apăsă mâna pe gât, limpezindu-şi din nou mintea, apoi întinse mâna şi scoase energia din necrothrall, la fel de uşor cum ar fi scos o scame de pe o jachetă.

Cadavrul se lăsă pe ea, mirosul de putreziciune apropiindu-se. Îşi împinse propria rezonanţă prin cadavru, reanimându-l din nou.

Nu era un cadavru foarte bun. Era în stadiul incipient de umflare, ţesuturile şi ligamentele fiind toate deteriorate.

Ea a avut grijă să folosească doar puţină energie.

Noul ei necrothrall s-a întors şi l-a ţinut pe următorul necrothrall pe loc, în timp ce ea a repetat procesul până când au fost mai mult de douăzeci de gri adunaţi în jurul ei.

Concentrarea ei s-a estompat pe măsură ce marginea conştiinţei ei s-a fragmentat în toate minţile umbrite, dar de data aceasta a fost doar marginea; mintea ei a rămas a ei.

„Găsiţi deschiderile”, le-a spus ea, în timp ce începea să activeze şi să distribuie bombele.

Efectul sedativului era mai puternic acum, cu necromancia. Concentrarea necesară era epuizantă. Din fericire, toţi aveau de îndeplinit sarcini aproape identice.

A strâns din dinți în timp ce începea să transforme fiecare bombă, efectuând ultimul pas înainte de a trimite necrothrall-urile cât mai repede posibil.

Era un echilibru delicat între a rămâne suficient de departe încât să nu fie prinsă în zona exploziei, dar suficient de aproape încât fosforul să nu se aprindă prematur după activarea inițială.

I-a urmărit cum ajungeau la depozit și începeau să se cațere pe pereți.

A început să se retragă, iar ochii i s-au defocalizat în timp ce urmărea cenușii, sus, sus. Fără centre de durere care să simtă cum degetele lor se sfâșiau.

Strânse ochii, încercând să se concentreze asupra progresului lor.

Ajunseră la țevile și fante din depozit. Câțiva erau pe acoperiș, smulgând capacele de ventilație. Inima îi bătea cu putere când unul dintre necrothralls, cu o vedere mai clară, ținu o sferă lângă țeavă și confirmă că se potrivea.

În unison, necrothrall-ii au scos știfturile delicate pe care Shiseo le transformase pentru ea, apoi au aruncat sferele în conducte. Trimițându-le în depozitul întărit și izolat.

Când ultima dintre ele a căzut, Helena s-a întors și a început să fugă.

În spatele ei s-a auzit o explozie înăbușită, aproape perfect simultană, când a avut loc explozia inițială. S-a uitat înapoi și a văzut mici nori de praf, unii strălucitori, alții albi.

Lumea a explodat.

Aerul a fost zdrobit de violența exploziei, o undă care a răsucit aerul în timp ce Helena alerga, o căldură arzătoare care părea să o urmărească.

Focul încerca să înghită totul, canibalizându-se pe sine în timp ce ardea, furios și înfometat, trăgând aerul pentru a se alimenta până când a creat o tornadă de vânt. Helena a comis toate păcatele piromanice despre care îl avertizase pe Luc.

Depozitele erau proiectate pentru depozitare, nu pentru integritate structurală. Planurile arătau exact unde se aflau cele câteva suporturi structurale. Clădirea s-a prăbușit și apoi a explodat cu o altă explozie bruscă. Orice arme ar fi dezvoltat Bennet, orice resurse periculoase, inflamabile, incendiare ar fi avut din propriile bombe, focul le-a găsit.

Pământul se mișca ca un lichid sub picioarele ei. Pietrele de pavaj se crăpau.

A fost aruncată împotriva uneia dintre clădiri.

Focul încă ardea când a clipit din nou. Sedativul îi absorbise durerea loviturii. Zăcea pe pământ, încercând să-şi recapete respiraţia, o pulsare care ar fi trebuit să fie o agonie apăsând-o pe craniu.

Totul era în flăcări. Simţea căldura, distingea vag alte explozii. Avea un sunet ascuţit şi dureros în urechi, care acoperea toate celelalte sunete. Se uită în locul unde fusese laboratorul, dar nu erau decât moloz şi flăcări.

Picioarele îi tremurau, cedând când încercă să se ridice. Se prăbuşi, gâfâind nesigur. Plămânii îi ardeau, dar respiraţia îi făcea capul să se învârtă.

Poate că era nullium.

Îşi scoase jacheta şi o apăsă peste gură şi nas, încercând să respire încet.

Ridică-te. Fugi.

Dar era atât de obosită. Nimic nu părea real. Trebuia să fie un coşmar. Tot acest timp. Toţi aceşti ani, tot ce făcuse, spunându-şi că totul va merita în final. Toate minciuni. Îl ucisese pe Luc. Prima persoană pe care trebuia să o salveze, o înjunghiase în inimă.

Zăcea prăbuşită în pierderea ei. Copleşită de greutatea durerii sale. Cum putea să se ridice acum? Cum putea să suporte?

Kaine.

Ochii i se deschiseră brusc şi îşi apucă gâtul, încercând să respingă sedativul, fumul umplându-i plămânii. Îi spusese că îl va aştepta.

Dacă nu se întorcea, el se va întoarce şi va găsi o grămadă de explozibili asamblaţi în grabă şi biletul ei scris în grabă.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Se forţă să se ridice. Nu avea de gând să moară. Nu-l va părăsi. Trebuia să se întoarcă.

Reuşi să facă câţiva paşi înainte ca picioarele să i se înmoaie din nou. Se apropiau nişte siluete prin fum, dar nu putea să-şi ţină picioarele.

Căută în buzunar şi găsi flaconul şi seringa pe care le pusese acolo. Ultima soluţie.

O scoase, cu mâna tremurândă, în timp ce înfigea acul în flacon şi trăgea pistonul, umplându-l. Inspiră adânc şi se pregăti, în timp ce îl înfigea direct în inimă şi îl injecta.

Cocktailul de stimulente fusese formulat pentru Kaine. Îi lovi ca o undă de şoc, energia răsunând prin corpul ei, smulgând orice urmă rămasă din sedativ şi din

transmutarea lui Kaine. Energia părea să zumzăie în venele ei. Simţea cum mintea i se limpezea, totul devenea mai luminos, mai clar.

Sări în picioare şi alergă mai repede decât alergase vreodată în viaţa ei. Abia îşi simţea corpul. Ştia că trebuie să fugă.

Ceva o trânti la pământ. Se răsuci, încercând să-şi ia cuţitele, dar simţi blană. Îşi apucă atacatorul şi îşi împinse rezonanţa prin el, găsind toate locurile în care transmutarea cususe creatura. Le dezlegă.

Chimera muri instantaneu.

Se ridică în grabă, scoţând un cuţit de obsidian în timp ce necrothrall-urile ajungeau la ea. Trecu prin ele, abia simţind încercările lor de a o prinde. Ochii ei erau aţintiţi asupra turnurilor înalte ale insulei. Se îndrepta în acea direcţie. Se va întoarce. Va fi acolo, aşteptându-l pe Kaine.

Nu avea de gând să moară.

Nu era timp să reanimeze necrothrall-urile pentru a lupta pentru ea. A distrus totul în calea ei cu o eficienţă sălbatică. Era atâta putere explodând prin corpul ei, încât inima ei ameninţa să se rupă în două dacă nu continua să se mişte. S-a eliberat şi a fugit din nou. Sângele îi vuia în urechi. Alte siluete au apărut din fum. Helena s-a oprit brusc, îngrozită.

Printre ele se afla Althorne.

Nu avea idee cum reuşiseră să-l reînvie cu contaminarea cu nullium. Probabil că făcuseră un efort special pentru general. Lângă Althorne stătea altcineva, un tânăr cu părul de culoarea grâului şi faţa pătrată.

Lancaster.

Crowther spusese că toţi prizonierii lui muriseră în bombardament. Era clar că se înşelase. Se uită în jur, temându-se de cine ar mai putea apărea din fum.

„Uite, ai avut dreptate”, îi spuse Lancaster lui Althorne. „ Mai e cineva aici.”

„Luaţi-o”, zise lichul cu voce răguşită. Althorne o privi prin fum, strângând ochii. „Poate ştie cine a atacat laboratorul.”

„Dacă o prind, pot să o păstrez?”, zise Lancaster, cu ochii luminându-se, aruncând din nou o privire către Helena. Era clar că o recunoscuse într-un fel.

„După ce anchetatorii termină cu ea”, zise lichul. „Grăbiţi-vă.”

Helena privi cum Lancaster avansa, schimbând lama de obsidian cu pumnalul ei lung de titan. Dacă el era trimis în timp ce lichul rămânea în urmă, probabil că era un semn că era încă un Aspirant.

Dar asta însemna şi că lichul era cel care controla toţi necrothrall-ii. Trebuia să scape de el, altfel ar fi ajuns să fie urmărită prin oraş. Mai întâi însă, Lancaster.

Principalul ei avantaj în această situaţie era faptul că era căutată în viaţă.

„Lasă-mă să trec", spuse Helena când Lancaster se apropie şi lichul începu să dispară în fum. Încercă să-l urmărească cu privirea, să vadă unde se duce.

Lancaster clătină din cap. „Haide, nu-ţi îngreuna situaţia. Eşti depăşită numeric. Aruncă cuţitul."

Necrothrall-ii se răspândiseră în jurul ei. Aveau arme cu rază lungă de acţiune. Helena privi în stânga şi în dreapta, căutând o cale de scăpare, încercând să-şi dea seama ce să facă. Sângele îi vuia în urechi, spunându-i să se mişte, să atace, să fugă. Trebuia să fie inteligentă.

Strânse pumnalul încă o clipă, simţind textura, toate detaliile fin lucrate, înghiţind cu greu în timp ce îl lăsă să-i alunece din degete şi să cadă zgomotos pe pământ. Coborî capul şi avansă supusă, în timp ce degetele îi alunecară în jos pentru a apuca celălalt.

Mergea ezitantă spre Lancaster.

„Luaţi-o."

Necrothrall-ii făcură un pas înainte, coborând armele, în timp ce unul dintre ei începu să o apuce de braţ.

Helena lovi.

Cuţitul ei străluci, transformându-se în mijlocul mişcării până când îşi dublă lungimea. Tăie mâna, eviscera necrothrall-ul şi înfipse lama scurtată în craniu altuia.

Evită o sabie care cânta în timp ce trecea peste capul ei şi se înfipse într-un necrothrall din spatele ei. El ţipă.

Deci nu erau toţi necrothralli. Ei bine, asta îi făcea mai uşor de ucis. Ea nu încerca să câştige, asta nu era o bătălie; voia doar să scape. Se îndreptă în direcţia în care dispăruse lichul.

Nu poţi muri aici.

Încheietura mâinii stângi îi era prinsă într-o strânsoare brutală. Se răsuci, încercând să se elibereze, o durere albă şi fierbinte învăluindu-i umărul în timp ce braţul îi ieşea din articulaţie. Se întoarse brusc, punând mâna pe atacator. Nu se opri să gândească, ci doar sfâşie tot ce atinse rezonanţa ei. Se auzi un ţipăt animalic de agonie când încheietura mâinii ei se eliberă.

Se târî mai departe, încercând să-şi pună umărul la loc. Abia putea să-şi mişte degetele, dar refuză să se oprească.

Rapidă şi inteligentă, spusese Kaine. Asta trebuia să fie pentru a supravieţui.

Lancaster se aruncă în calea ei, cu un zâmbet triumfător pe faţă, crezând că o învinsese. Ea îi înfipse pumnalul în piept. El căzu ca o piatră.

Ea se ridică în picioare şi alergă direct în fum. Putea vedea oraşul dincolo, strălucind cu toate promisiunile sale false.

Necrothrall-ii încă o urmăreau; îi putea auzi prin fum. Era atât de obosită încât vederea îi era înceţoşată. Combinaţia de stimulente şi sedative făcea o treabă remarcabilă în a o împiedica să simtă cât de rănită era în acel moment.

Văzu o siluetă mare în fum şi se îndreptă spre ea. Althorne. Îşi căută pumnalul de obsidian, dorindu-şi ca braţul stâng să funcţioneze. Îşi intensifică rezonanţa până când aceasta cântă în jurul ei într-un tor, în timp ce se repezi înainte.

Prin fum, ceva uriaş şi greu se îndreptă spre ea. Abia reuşi să se ferească la timp. Obiectul se izbi de pământ.

Lichul lupta cu o glaivă, la fel ca Lila, dar cu mult mai puţină viteză şi eleganţă. Helena nu luptase niciodată cu un lich, dar acesta nu părea obişnuit cu corpul. Dacă ar fi reuşit să-l lovească o dată cu obsidianul, ar fi întrerupt reanimarea corpului. Dacă ar fi înjunghiat destul de aproape de talisman, ar fi ucis pe oricine ar fi fost el.

„Eşti o alchimistă destul de bună", se auzi vocea lui Althorne. Glaiva trecu pe lângă ea, atât de aproape încât vântul ei aproape îi tăie obrazul. „Ce eşti tu?"

Helena era prea obosită ca să răspundă. Se concentra pe arma lui şi pe a o ocoli. Acum îl putea vedea clar pe Althorne. Faţa lui era cenuşie şi avea o rană purulentă la cap. Purta armură, ceea ce făcea mai dificil să-l înjunghie.

Când în sfârşit se apropie prea mult pentru glaive-ul lui, el o lovi cu dosul palmei. Ea zbură, dar obsidianul îi prinse încheietura mâinii, tăindu-i pielea cenuşie. Se lovi de pământ atât de tare, încât nu mai putea respira. Îşi ridică capul cu forţă, gâfâind în timp ce privea reanimarea cadavrului lui Althorne, ca o infecţie care se răspândea pe braţul lui.

Se ridică cu greu în picioare.

Necrothrall-urile continuau să vină, dar mai încet. Lichul nu o respinse când se apropie din nou. Helena avea doar o mână funcţională şi abia reuşi să apuce obsidianul cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta rupse armura. Lichul observă atunci, încercă să o apuce, dar ea îl prinse de gât şi îl strânse. Esofagul lui Althorne ieşi.

El căzu. Ea se clătină, împingând armura lui la o parte, încercând să găsească talismanul, să identifice locul unde să înjunghie. Sânge violet și mort se scurgea din gâtul lui, acoperind totul, hainele și armura și lanțul de argint care atârna în jurul gâtului lui. Un pandantiv, acoperit de sânge, aproape căzuse în rana deschisă.

Era un dragon, cu aripile arcuite deasupra lui și coada prinsă între dinți.

Ea se opri, privind fix. Acesta era Atreus Ferron.

Încercă să apuce pumnalul, dar brațul stâng îi era amorțit. Era mai bine să-l omoare sau să-i dea talismanul lui Kaine și să-l lase pe el să aleagă ce să facă?

Nu. Trebuia să facă asta. Kaine nu ar fi trebuit să-și omoare propriul tată.

Își întinse din nou mâna cu rezonanța, încercând să găsească talismanul.

Thwack!

Roșul îi explodă în fața ochilor când ceva o lovi în cap. Se prăbuși peste cadavrul lui Althorne și, când încercă să se ridice, totul se învârti în jurul ei. Se ridică pe jumătate și se prăbuși din nou.

Lancaster se împiedică spre ea, cu jumătate din piept acoperit de sânge. Ținea glaiva în mână. Folosise partea cu mânerul pentru a o lovi pe Helena în ceafă.

„O să te omor", spuse ea, încercând din nou să se ridice.

El râse șuierător. „Încearcă." Îi făcu semn. „Ridicați-o."

Doi aspiranți o ridicară pe Helena de la pământ, lovind cu piciorul cuțitul de obsidian din mâna ei. Picioarele abia o țineau. Totul se învârtea, dar drogul încă îi curgea prin vene, iar rezonanța ei era ascuțită ca un brici. Nu se luptă, ci se lăsă pe cel mai bine înarmat dintre cei doi.

Erau proști să cadă de două ori în aceeași capcană.

Găsi un cuțit suficient de slăbit încât să alunece din teacă în timp ce o trăgeau spre Lancaster. Un cuțit de luptă standard. Era foarte familiarizată cu modelul.

Lancaster era palid din cauza pierderii de sânge, dar zâmbea și păstra distanța, preferând în mod clar să-și rișteze compatrioții. „O să mă distrez foarte tare cu tine. Odată ce voi deveni Nemuritor, o să-i pun să te țină în viață în timp ce te vor eviscera."

Ea își folosi ultima fărâmă de putere pentru a se arunca asupra lui.

L-ar fi înjunghiat direct în inimă, dar el reuși să se ferească. Era păcat pentru el că ea avea o rezonanță atât de puternică. Ea îi înfipse cuțitul în armură ca și cum ar fi fost hârtie. Ea îl transformă, răsucindu-l, sfâșiindu-i plămânii înainte ca mâna ei să se îndrepte spre gâtul lui.

Degetele i se înfipseseră în păr, smulgând-o înainte să-i spulbere creierul cu rezonanţa ei. Ea zgâria pe toţi cei care o ţineau, degetele ei afundându-se în carne, sfâşiind tot ce putea apuca.

„Rupeţi-i mâna. Rupeţi-i mâna, la naiba!" Lancaster ţipa în timp ce se agăţa de cuţitul înfipt în pieptul său, incapabil să-l scoată fără să-şi sfâşie propriii plămâni.

O mână i-a încleştat antebraţul şi s-a auzit un zgomot îngrozitor când o cizmă i-a căzut pe încheietura mâinii drepte.

A privit cum călcâiul îi zdrobea încheietura în pietre.

Au dat-o drumul şi ea a rămas întinsă pe stradă. Lancaster se prăbuşise deja.

A încercat să se ridice cu braţul dislocat.

Fugi, Helena. Trebuie să fugi.

Unul dintre Aspiranţi mai avea doar o mână, dar scoase sabia şi îi lovi capul cu mânerul.

HELENA SE TREZI CU UN ŢIPET.

Era întinsă pe ceva rece şi dur, iar când încercă să deschidă ochii, aceştia erau lipiţi de cruste. Ridică o mână să-i frece, iar o durere albă şi arzătoare îi aprinse întregul creier. Ochii ei încercau să se deschidă, dar tot nu reuşeau.

„E în regulă. Uşor. Ai sânge pe gene." Era o voce familiară. Simţi nişte degete frecându-i ochii. „Gata."

Helena privi în jur, cu vederea înceţoşată, şi o văzu pe Matron Pace uitându-se la ea. Helena era întinsă cu capul în poala lui Pace. Era încă întuneric, singura lumină provenind de la torţe.

Simţurile îi reveneau încet. Avea dureri foarte mari, dar îşi dădea seama că încă nu le simţea pe toate. Simţea mirosul sângelui. Sânge uscat şi sânge proaspăt.

Se auzeau ţipete care nu se opreau.

Şi râsete, de asemenea.

Încercă să se ridice, dar Pace o ţinu jos.

„Nu face asta. Eşti grav rănită", îi spuse ea.

„Ţi-am pus umărul la loc, dar ţi-au rupt pieptul şi ai încheietura mâinii grav fracturată."

„Unde suntem?", reuşi Helena să întrebe. Ochii ei nu se puteau focaliza, dar recunoscu unul dintre vindecători, precum şi medici şi infirmieri. Erau adunaţi în jurul ei.

Pace zâmbi forțat. „La sediul central. În sala comună."

Helena privi peste Pace; era ceva deasupra capului ei. Se aflau într-o cuşcă. Una mare, de genul celor folosite pentru animale. În jurul lor erau zeci de cuști împrăştiate.

„Lasă-mă să mă ridic." Helena se strădui să se ridice, corpul ei începând să protesteze în timp ce stimulentele şi sedativele îşi pierdeau efectul. Fără aparatul ortopedic, efortul îi apăsa sternul în timp ce se uita peste bare. Căuta sursa țipetelor.

Atârnată de încheieturi, Rhea țipa. Titus stătea lângă ea. Era acoperit de sânge, iar din el ieșeau cuțite, bețe şi sulițe. Scoase un cuțit din picior şi începu să-i taie pielea Rheei cu el.

Apoi îl băgă în gură şi îl mâncă.

Era mort. Trebuia să fie mort, dar vederea lui o lăsă pe Helena îngrozită.

Iar Rhea nu era moartă.

Lângă ea atârnau bucăți de carne de lanțuri. Helena se uită chiorâş în lumina slabă.

Brațe tăiate.

Un trunchi.

Capul lui Alister.

Gâtul i se strânse, se rostogoli pe o parte şi vomită atât de violent, încât simți o durere sfâşietoare în spate, în timp ce corpul îi era convulsivat.

Ridică din nou privirea când Pace îi şterse gura cu o bucată de pânză.

Helena se întoarse cu spatele. „De cât timp sunt..."

„A început la apus", spuse Pace, cu vocea tremurândă, „odată ce s-au asigurat că sediul central era în siguranță. Totuşi, nu-l au pe Luc, nici pe Sebastian. Încă mai există speranță."

Gâtul Helenei se strânse atât de tare, încât crezu că se va sufoca.

Nu se putea hotărî să-i spună lui Pace că Luc nu va veni, că nu poate.

Se uită în jos la ea. Fusese dezbrăcată complet şi îmbrăcată într-o halat gri. Totul dispăruse: agrafe de păr, cravate, brățara de apel a spitalului. Singurul lucru care rămăsese era inelul lui Kaine, care plutea în colțul vederii ei chiar şi când se uita direct la el. Funcționase; nici măcar rezonanța nu-l găsise în timpul percheziției corporale.

Acum, încheietura stângă îi era încătușată, la fel ca încheieturile Lilei. Încheietura dreaptă era liberă, aparent prea umflată pentru ca încătușarea să se potrivească.

Țipetele Rheei se auzeau din ce în ce mai slab.

Se auzi un urlet de entuziasm, iar Helena ridică privirea, îngrozită de ce urma să se întâmple.

O mașină lungă și joasă intra pe poartă. Inima Helenei se opri când mașina se opri la treptele care duceau spre Turn. Ușa se deschise și Luc ieși, cu o expresie ezitantă, aproape timidă, ca și cum ar fi întârziat la o petrecere.

O liniște căzu peste curte. Toată lumea privea șocată în timp ce el inspecta scena din jurul său.

„Nu...", spuse Helena în același timp cu Pace.

Luc se întoarse și făcu o plecăciune joasă și servilă când altcineva ieși din spatele mașinii. Persoana era înaltă, îmbrăcată în robe decorate în mod complex și o mantie albastră și aurie, cu o coroană în formă de semilună ridicându-se deasupra capului său. Morrough.

El a trecut în fața lui Luc, urcând scările de marmură, care erau pătate de sânge. Toate rămășițele liderilor militari ai Flăcării Eterne erau împrăștiate pe jos sau atârnau de pereți.

Morrough se întoarse în timp ce Luc urca în spatele lui, dezvăluind un chip mascat; semiluna, ca un soare eclipsat, îi ascundea jumătatea superioară a feței. Singura porțiune de piele vizibilă era o gură palidă, fără buze.

Helena nu îl văzuse niciodată pe Morrough. Se povesteau lucruri despre apariția lui în câteva bătălii timpurii, dar el lăsase pe Undying să lupte în războiul lui.

Deci acesta era Cetus. Primul alchimist din Nord.

Tăcerea a rămas, în timp ce Luc l-a urmat ascultător pe scări, iar Morrough și-a privit audiența.

„Paladia a urmat prea mult timp această familie de zei falși", a spus Morrough cu o voce răgușită, care abia se auzea. „V-au arătat foc și aur, iar voi ați crezut că aceste trucuri mărunte sunt divine." Gura i s-a strâmbat în dispreț.

„Am învins moartea. Nemurirea este darul meu și nu ascund această cunoaștere secretă, ci o acord tuturor celor care sunt demni."

Au urmat urale puternice. Dar asta nu era cel mai rău. În timp ce Morrough vorbea, Luc a căzut în genunchi, ca şi cum ar fi fost unul dintre cei care cerşeau nemurirea.

Helena a urmărit fiecare mişcare a lui Luc, încercând să înţeleagă ce vedea.

Luc era mort, ea ştia că era mort. Morrough probabil că îl găsise şi îl reanimase, făcându-l să pară atât de viu pentru a avea satisfacţia de a fi călăul lui.

În timp ce toţi priveau, Luc se aplecă în faţă, apăsându-şi capul pe pietrele acoperite de sânge; acesta îi pata hainele, pielea, părul. Sângele celor care îl urmau cu atâta credinţă pe el şi familia lui.

„Cerşeşti nemurirea?", întrebă Morrough.

Luc ezită, ca şi cum ar fi fost ruşinat, apoi ridică capul, privindu-l pe Morrough ca un supus, cu ochii albaştri mari, şi dădu din cap.

„Nu eşti demn", spuse Morrough, dar întinse o mână lungă şi osoasă, ca şi cum i-ar fi întins-o lui Luc. Apoi îşi întoarse încheietura mâinii, cu palma în jos, deasupra capului lui Luc.

Chiar şi de la distanţă, Helena simţi rezonanţa din aer, iar capul lui Luc se izbi de marmură, craniul se sparge, rupându-se ca un ou crăpat. Faţa lui se adânci, iar corpul se prăbuşi, creierul împrăştiindu-se pe marmura îmbibată de sânge.

Aerul se umplu de ţipete de groază.

Morrough se întoarse cu spatele la cadavru. „Puneţi-l la păstrare. Nu va arde niciodată."

Apoi intră în Turnul Alchimiei, monumentul construit de fratele său pentru a comemora înfrângerea necromanţiei.

Timpul trecu într-o ceaţă. Cei care nu intraseră în Turn cu Morrough începură să sorteze prizonierii rămaşi, împărţindu-i şi notând numerele de pe cătuşe în dosare.

Acum că „festivităţile" se terminaseră, soseau maşini suplimentare. Membrii mai decoraţi ai Undying, în uniformele lor negre. Alţii care păreau a fi oficiali guvernamentali. Adunarea Breslei. Guvernatorul Greenfinch.

Majoritatea intrau în Turnul Alchimiei, care fusese curăţat de tot sângele.

Uşa cuştii în care se afla Helena s-a deschis cu zgomot, iar gardienii au început să scoată prizonierii, împingându-i spre diferite zone.

„Atenție!” a strigat Pace când Helena a fost apucată de braț și trasă în picioare. „Are încheietura mâinii ruptă. Are nevoie de îngrijiri medicale. Acestea sunt femei inteligente și capabile. Ar trebui să...”

Gardianul i-a zâmbit sarcastic lui Pace. „Avem o mulțime de prizonieri de toate felurile.” O privi pe Helena. „Va intra în grupul de selecție, la fel ca tine, bătrână.”

Ignoră încercările lui Pace de a-l convinge, nu pentru ea, ci pentru Helena, încercând să-l convingă de abilitățile ei excepționale, în timp ce copia numărul de pe cătușele Helenei pe o listă, alături de cel al lui Pace. Fuseseră împinse spre o altă cușcă și apucate de un alt gardian, care le împinse neglijent înăuntru.

Pace încercă să se opună, protestând în continuare, și se împiedică, căzând prea repede pentru ca Helena să poată reacționa. Capul ei lovi una dintre barele de fier cu un zgomot ascuțit și nu se mai mișcă.

Mâna stângă a Helenei tremura în timp ce se sprijinea de bare, folosindu-și corpul pentru a o acoperi pe Pace, în timp ce mai mulți prizonieri erau împinși în cușca de selecție, căutând cu disperare un puls. Toți cei împinși înăuntru erau fie grav răniți, fie extrem de bătrâni. Cadetul care păzea camera de război era prăbușit lângă ea, palid ca moartea, cu intestinele scurgându-i-se printre degete în timp ce încerca să le țină înăuntru.

Nu putea să-l ajute.

Se prăbuși lângă Pace, ridicându-i capul pe poală, sperând că era moartă, că nu va fi martoră la ceea ce urma să se întâmple.

O umbră a căzut peste ea.

A ridicat privirea, cu inima în gât, și apoi a înghețat la vederea lui Mandl.

„Măi, măi”, a spus Mandl, cu gura larg deschisă într-un zâmbet, „mi s-a părut că recunosc părul tău”.

Helena era prea epuizată ca să simtă ceva la vederea ei.

Mandl a făcut un gest rapid cu mâna. „Scoateți-o afară.”

Gărzile care îl împinseseră pe Pace se uitară înspre ea. „Asta e cușca de sacrificare.”

Mandl se întoarse spre el. „Nu-mi pasă ce fel de „cușcă” e, scoateți-o afară.”

Helena fu târâtă afară, mâna ei lovindu-se brutal de alte corpuri. Își înăbuși un geamăt de durere, iar umărul îi fu aproape smuls din loc din nou.

„Chiar ești tu.” Mandl o evaluă pe Helena în timp ce aceasta era aruncată la picioarele ei. „Cu siguranță ai opus rezistență. Ți-era teamă că te voi găsi?”

Helena abia se gândise la Mandl de când aceasta terminase interogatoriul.

„Speram să mă găseşti.” Respiraţia lui Mandl o lovi pe Helena. Mirosea ascuţit şi acru, ca formaldehida.

„O să mă asigur că Bennet te va lua pentru unul dintre proiectele sale speciale.”

Garda îşi curăţă gâtul.

„Ce s-a întâmplat?” Ea se întoarse brusc spre el.

„Se spune că Bennet a dispărut.”

„Ce?”

Garda coborî vocea. „Se zvoneşte că Hevgoss este responsabil. Bombardamentele sunt... genul lor de acţiune. Nimeni nu spune prea multe, totuşi. Stroud a luat un lot mai devreme şi a trebuit să le aducă pe toate înapoi. Spune că întregul laborator a dispărut. Bennet şi toţi ceilalţi. Dar nu ar trebui să se afle printre...” El a făcut un gest în jurul sălii comune.

O sclipire de triumf a izbucnit în pieptul Helenei. Bennet dispăruse; nu-i va mai face rău niciodată lui Kaine sau altcuiva.

Mandl stătea în picioare, uimit. „Dar atunci ce se va întâmpla cu depozitul de stază? Va fi dezafectat?”

Înainte ca paznicul să poată răspunde, ea însăşi a răspuns. „Bineînţeles că nu. Nemuritorii vor avea în continuare nevoie de corpuri imaculate în rezervă. Chiar şi fără Bennet.”

Ea s-a uitat din nou la Helena, care încerca să nu pară că ascultă.

„Ei bine, dacă el a dispărut, asta înseamnă că eu sunt responsabilă de procesul de selecţie.” Ea s-a aplecat în faţă şi a apucat-o pe Helena de braţ. „Cred că te voi alege pe tine prima.”

Rezonanţa lui Mandl străpuse mâna Helenei. Nervii ei erau brusc în flăcări, sfâşiaţi. Agonia îi străbătu umărul, trecu prin corp şi ajunse în creier, ca şi cum i s-ar fi înfipt un cui ascuţit.

Muşchii ei începură să se contracte în spasme, în timp ce ea ţipa.

„Oh, dragă”, spuse Mandl cu o falsă îngrijorare, ţinând-o în continuare pe Helena strâns. „ Nu asta am vrut să fac. Încercam să fac asta.” O apucă pe Helena de ceafă.

O nouă durere o străbătu, coborând pe coloana vertebrală şi de-a lungul fiecărui nerv. Se intensifică până când inima Helenei ameninţă să explodeze. Şi-ar fi rupt toate oasele dacă asta i-ar fi permis să scape. Şi-ar fi ros membrele.

Simţea cum mintea ei se zbătea să se elibereze de agonie. Doar rupte. Doar rupte.

„Nu sunt fragilă. Nu o să mă rup. Te rog să crezi asta despre mine."

Promisese. Corpul ei se convulsiona, dar în cele din urmă se opri. Fu aruncată cu putere la pământ. Muşchii ei continuau să se contracte. Mandl îngenunche, întinzându-se din nou spre ea, iar Helena se ghemui.

Gura largă a lui Mandl se întindea pe toată faţa ei. „Vezi cât de repede poţi învăţa să-ţi fie frică?"

Ea luă mâna dreaptă a Helenei, repoziţionând şi vindecând oasele rupte. Ar fi fost într-adevăr o vindecătoare excepţională dacă nu ar fi fost o psihopată.

Apoi, ceva rece apăsă pe încheietura mâinii Helenei, recent vindecată, făcând un clic când se fixă în poziţie.

Ea se uită la el ameţită, luptându-se să respire. Era o altă cătuşă. Numărul era diferit. Nu reuşea să-l deslușească.

Mandl se ridică, scuturându-se. „Puneţi-o în camionul de transport."

În timp ce Helena era târâtă de pe jos, un tânăr păşi în faţă, bâlbâindu-se.

„Staţi. Pe aceea... pe aceea am prins-o noi. Trebuie să fie interogată. Cred. Sunt destul de sigur că cineva a spus ceva despre asta."

Mandl clipi încet, ca o reptilă. „Era în cuşca de sacrificare."

El se înroşi şi se scărpină în cap. „Am primit ordine."

„Ale cui ordine?"

„Păi, era unul dintre cei morţi. Nu-mi amintesc. I-a spus ceva lui Lancaster despre asta."

„Şi Lancaster este?"

„Păi, e în sala de operaţii."

Mandl strânse buzele şi părea că e pe cale să-l mănânce pe Aspirant. „Deci ce vrei să fac? Să o pun înapoi în cuşca de sacrificare? Ai autoritatea să o iei?"

El bâlbâi şi se retrase. „Eu doar... asta am auzit. Poate că altcineva ştie."

Helena nu era sigură dacă tocmai fusese salvată sau condamnată. Interogatoriul era ceea ce voia Atreus. Să găsească atentatorul. Se strădui să gândească. Corpul ei continua să aibă spasme. Toate medicamentele din organism îi făceau mintea să se învârtă pe măsură ce efectul lor dispărea.

Câţiva lichei se apropieră şi o târâră pe Helena şi pe alţi prizonieri spre un camion, împingându-i în spate.

Interogatoriul ar fi periculos. Dacă cineva îşi dădea seama că ea era atentatoarea, ar fi vrut să ştie cum. De ce.

Acum ştia prea bine pericolele interogatoriului. Erau momente în care mintea ceda, în care durerea era tot ce mai rămânea. Nemuritorii o vor răni în orice mod necesar pentru a obţine răspunsurile.

Kaine spunea că animanţia era specială. Rară. Dacă Bennet era mort, Kaine şi Morrough ar fi putut fi singurii rămaşi cu această abilitate, ceea ce însemna că ar fi putut să-l aducă şi să o tortureze în faţa lui sau să-l pună pe el să o tortureze.

Dacă Morrough o interoga personal, îl va găsi pe Kaine în gândurile şi amintirile ei. Niciun fel de evaziune nu-l putea ascunde; el era structura gândurilor ei. Fiecare acţiune a ei era legată de el.

Chiar dacă moartea ei era rapidă, pedeapsa lui Kaine pentru trădarea lui ar fi eternă. Sau altfel, o vor folosi, la fel cum au făcut cu mama lui.

Ar fi tot ceea ce el se temea.

Dacă îl găseau în memoria ei.

Dacă.

Trebuia să-l alunge, aşa cum alungase amintirea lui...

Soren.

Îşi va redirecţiona gândurile, îşi va transforma amintirile până când mintea ei nu se va mai gândi la el. Nu putea mărturisi ceva ce nu-şi amintea.

Îşi apăsă mâinile pe tâmple, strâmbându-se când îşi mişcă mâna dreaptă. Oasele erau reparate, dar ţesutul era încă deteriorat şi vânătăile rămăseseră. Nuliumul din cătuşe zumzăia, estompându-i rezonanţa, dar suprimarea era imperfectă.

Încă mai avea rezonanţa, deşi nu era la fel de puternică. Dar nu avea nevoie de putere; avea nevoie de precizie şi răbdare. Închise ochii, folosind acea slabă rezonanţă asupra propriei conştiinţe. După ce petrecuse atât de mult timp navigând în minţile altora, era uşor să-şi manipuleze propria minte – fără reacţie, fără rezistenţă.

În ultimii doi ani din viaţa ei, ea a împins totul sub suprafaţă, ca şi cum ar fi vrut să-i înece. Nu exista altă cale. Kaine era aproape totul acum.

Fără el, nu exista decât goliciune. Rutina ei. Ore şi zile în spital care se confunda, ani de coşmar fără sfârşit.

Singură. Toţi morţi. Pentru că întotdeauna mureau. Ea încerca să-i salveze, dar, în final, întotdeauna mureau. Viaţa ei era un cimitir.

Unde era un spaţiu pe care nu-l putea împăca, îl umplea cu Luc. Nu moartea lui, nu Luc din război; Luc pe care promisese să-l salveze.

Versiunea lui pe care încercase să o fie. Luc care crezuse mereu în ea.

Era modul în care merita să fie amintit.

Era pierdută în propriile gânduri când camionul a intrat într-un depozit. Un vechi abator cu cârlige pentru carne deasupra capului şi mese metalice peste tot, şi o podea de ciment care putea fi uşor spălată cu apă pentru a îndepărta sângele. Ceilalţi prizonieri au început să intre în panică, scoţând-o din gândurile ei.

„Nu ne vor ucide încă", a spus Helena, cu vocea răguşită. „Ne pun în stare de stază. Pentru a ne păstra proaspeţi."

Au fost scoşi afară, unul câte unul, şi li s-a injectat ceva.

Procesul era sincronizat în mod îngrozitor. Mecanic. Pe măsură ce prizonierii se relaxau, erau ridicaţi pe mese lungi, unul lângă altul. Un gardian a trecut pe lângă ei, dezbrăcându-i.

Câţiva au încercat să se opună. Un băiat a fost lovit în stomac pentru eforturile sale, înainte ca acul să-i intre în gât. A strigat după mama lui, după Sol, după Luc.

Femeia – Mandl, îşi aminti Helena cu întârziere – stătea şi observa, iar când Helena a fost scosă, i-a făcut semn să se ducă în capătul îndepărtat al depozitului. „Puneţi-o acolo. Mă ocup eu personal de ea."

Un ac s-a înfipt în partea laterală a gâtului Helenei. Era gros, doza de paralizant fiind inutil de mare.

Muşchii i s-au amorţit, dar nu şi nervii senzoriali. Putea simţi lucrurile, dar nu se putea mişca.

Faţa lui Mandl apăru deasupra ei, cu un zâmbet satisfăcut pe buze, ochii trecând rapid de la cap la picioare. „Crezi că ştii ce urmează să ţi se întâmple, nu-i aşa?"

Helena zăcea acolo în timp ce Mandl îi dădea părul la o parte şi îi punea ceva adeziv la baza gâtului, peste coloană.

„Asta e pentru a-ţi menţine muşchii în ordine."

Un impuls electric a făcut ca corpul Helenei să se contracte, muşchii contractându-se şi relaxându-se de mai multe ori.

Degetele lui Mandl au trecut peste pielea rece a Helenei, părând să tremure de emoţie. Ace cu tuburi i-au fost înfipte în braţe.

„Păcat de Bennet”, a spus Mandl. „Întotdeauna am găsit ideile lui inspiratoare. Dacă te-ar fi prins, te-ar fi ținut în viață mult timp, dacă i-aș fi cerut asta.

Interogatoriile sunt atât de rapide, iar după aceea vei fi complet distrusă.”

Ea a pus o mască pe fața Helenei, care se întindea deasupra sprâncenelor până la bărbie. Era un fel de adeziv care o fixa pe piele. Era suficient de transparentă încât Helena putea să vadă prin ea și să o observe pe Mandl luând o seringă mare cu un lichid albastru pal în interior. „Asta te va băga într-o mică comă plăcută. Bennet a spus că e ca și cum ai face carnea mai fragedă ținând porcii calmi înainte de sacrificare.”

Ea a apăsat pistonul. Helena a auzit lichidul stropind pe podea.

Apoi s-a auzit sunetul hârtiei rupându-se când Mandl a smuls un formular de pe un clipboard și l-a mototolit. Pentru o clipă, a putut distinge numărul din partea de sus, 19819.

Fără acel formular, nu ar fi existat nicio dovadă că Helena fusese acolo. Ar fi dispărut. O eroare administrativă.

Mandl îi trecu degetele prin părul Helenei. „În timp ce aștepți, vreau să te gândești la toate lucrurile pe care ți le voi face când mă voi întoarce.”

Mandl se întoarse. „Am terminat aici. Puneți-o lângă ceilalți.”

Helena a fost ridicată pe un cărucior care a traversat zgomotos podeaua către o a doua cameră. Era un frig cumplit. Helena putea vedea din colțul ochilor rândurile de rezervoare secționate. Fotografiile de la raid i-au apărut în minte, cu toate cadavrele plutind în ele. Toți morți.

Gărzile, purtând mănuși mari de cauciuc până la umeri, ridicau prizonierii unul câte unul și îi băgau în rezervoare, conectând tuburile și firele la o serie de mașini care se aflau la capătul îndepărtat.

Inima Helenei bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce era ridicată și lichidul rece o înconjura.

Nu se putea mișca. Era prinsă în propriul corp, ca într-o cușcă care o închidea în mintea ei. Răceala se infiltra în ea, încetinindu-i inima și scăzându-i metabolismul. I se păru că dură o eternitate și, în același timp, că nu dură deloc, până când lumina dispăru și ea.

Helena rămase în întuneric și tăcere.

Inima îi bătea cu putere, cuprinsă de o teroare nealterată. Capacul era la câțiva centimetri de fața ei, dar ea nu-l putea vedea. Libertatea era atât de aproape, dar complet inaccesibilă.

A încercat să respire încet, dar nu a reușit. A început să gâfâie, căldura și aburul umplând masca de pe fața ei.

A încercat să țipe, dar tot ce a ieșit a fost un geamăt slab și neregulat. Corpul ei devenea din ce în ce mai rece, iar plămânii îi erau cuprinși de spasme, pe măsură ce panica îi consuma oxigenul limitat care intra prin mască. Pieptul îi începea să o doară și să ardă după aer. A continuat să încerce să respire, dar nu era nimic de respirat.

S-a simțit ușurată când a leșinat. Era mai bine decât să fie trează.

Ceva fierbinte i-a readus-o conștiința.

Uitaseră unde se afla și a intrat în panică când și-a amintit totul. Spațiul mic și închis de sub suprafață, în întuneric. Nu era suficient aer și nu se putea mișca.

Arsură reveni, întrerupându-i panica în timp ce încerca să-și dea seama de unde venea senzația. Cunoștea acea senzație.

Mâna ei. Mâna stângă îi ardea. Inelul. Inima i se opri.

Kaine. Se întorsese și o găsise dispărută. Îi spusese că o va aștepta, iar ea nu era acolo. Inelul ardea iar și iar și iar.

El o căuta. Venise după ea.

Așa făcea întotdeauna.

Dar ea nu putea să se gândească la asta.

Trebuia să uite. Dacă își amintea și era interogată, Kaine nu putea fi găsit.

Nu putea să se gândească la el. Prinsă în capcană, înghețată, fără să-și poată folosi mâinile, nu putea decât să-și concentreze rezonanța în interior. Era obișnuită să o folosească în luptă. Acum era ca o plasă pe care o închidea în jurul minții sale.

Putea simți textura slabă din mintea ei a manipulărilor sale, alterându-i gândurile, îndreptându-le în jurul tuturor lucrurilor la care nu trebuia să se gândească. A urmat noile căi, iar și iar, creând noi șanțuri, învățându-și mintea să se stabilească acolo și să nu mai caute mai departe. A numărat. A creat rutine. A încercat să nu-și amintească.

Dacă Kaine o găsea, el ar fi înțeles.

Putea aștepta.

Rezistă. Ai promis că nu vei ceda.

.

PART THREE

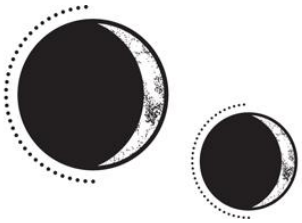

CAPITOLUL 66

Maius 1789

CONȘTIINȚA ÎI DESCHISE MINTEA HELENEI.

Se ridică brusc, cu capul pulsând, nebună de durere. Tot ce putea gândi era „Fugi, fugi”. Nevoia de a scăpa o consuma. Oriunde se uita, era întuneric.

Încercă să se miște, dar corpul ei nu o ascultă. Mișcările îi erau sacadate, iar durerea îi înflorea din încheieturi, trecea prin mâini şi ajungea în braţe când încerca să se ridice. Se chinuia să respire, deoarece coastele îi strângeau puternic plămânii.

Nu era rezervorul, dar era totuşi foarte întuneric şi abia se putea mişca.

O mână i-a atins umărul.

A scos un ţipăt înăbuşit şi a ridicat brusc capul. Era Kaine. Se apleca peste ea, părul său pal şi ochii argintii strălucind în întuneric. Degetele îi tremurau în timp ce o privea.

Ea l-a studiat şocată.

Era diferit. Mai în vârstă. Nu era bătrân, dar ochii lui păreau că trecuseră zeci de ani de când îl văzuse ultima oară.

Ea a scos un suspin şi a întins mâna spre el.

„Eşti viu”, a spus ea.

El s-a dat înapoi, iar disperarea i-a cuprins chipul. Ea nu înţelegea de ce. Apoi, vocea înspăimântată a lui Grace s-a ridicat dintr-un colţ îndepărtat al minţii ei.

„Lila Bayard a fost prima pe care a adus-o înapoi.”

Totul i-a revenit în minte: cătuşele. Transferul. Închisoarea din Spirefell. Toţi erau morţi pentru că High Reeve îi ucisese.

El era High Reeve.

Sângele i s-a răcit şi şi-a retras mâna, împingându-se departe de el, ignorând durerea ascuţită din încheieturi. Ceva era încurcat în jurul cotului ei şi ea l-a smuls în timp ce se îndepărta. Braţele şi picioarele îi tremurau sub propria greutate şi aproape

că a căzut de pe partea cealaltă a patului. A alunecat pe podea și s-a îngenunchiat, privindu-l peste saltea în camera întunecată din casa întunecată în care era captivă.

Kaine era încă în viață.

Dar dacă era în viață, asta însemna că nu venise după ea, iar ea așteptase.

Disonanța mentală o făcea să vrea să țipe. Trecutul și prezentul se ciocneau între ele, în timp ce ea îngenunchea în ruinele lor.

Nu putea fi el. Ferron o rănise. O violase. Și îi omorâse pe toți.

Kaine n-ar fi făcut asta.

El promisese că întotdeauna...

Durerea îi străbătu creierul. Viziunea îi dispăru. Un geamăt de durere îi scăpă. Își ascunse fața în mâini, pe măsură ce durerea creștea, străpungându-i mintea, atât de chinuitoare încât abia putea să rămână conștientă.

Capul îi era în flăcări, craniul îi era tăiat, presiunea îi emulsiona creierul. Țipă, încercând să elibereze durerea. A continuat să țipe până când a rămas fără aer. Când a ridicat din nou privirea, era singură.

Poate că fusese mereu singură, iar chipul lui Kaine fusese o apariție pe care ea o conjurase.

Poate că totul fusese doar un vis. El era mort, iar ea era încă în rezervor, putrezind și uitată în întuneric, unde nimeni nu o va găsi vreodată.

Se prăbuși, iar o mână o apucă de umăr înainte să atingă podeaua. Se trezi și el era din nou acolo. Când privirile lor se întâlni, expresia lui se schimbă.

„Îți amintești, nu-i așa?”

Reuși să dea din cap, întinzându-se și apucându-i încheietura mâinii, simțindu-i pielea și oasele sub degete. Era real.

Era încă în viață. Era atât de sigură că toți erau morți, dar el nu era, și totuși asta era și mai rău.

Își întoarse fața, apăsând-o în plapumă, dorind să țipe din nou. Toate contradicțiile și ororile se înghesuiau în mintea ei, în timp ce încerca să-și descurce gândurile. Nimic nu părea real. Totul era o minciună.

Claritatea o lovi și îl apucă mai tare, unghiile înfingându-se în pielea lui.

„Obsidianul... Mandl și restul... ai fost tu...?”

„Da.”

Maxilarul îi tremura, ochii îi ardeau. „Ai fost... mereu tu?”

„Da.”

Toţi luptătorii din Rezistenţă, membrii secreţi ai Flăcării Eterne pe care se convinsese că îi există, s-au topit până când a rămas doar Kaine. Răpitorul şi coşmarul ei.

Ea dădu din cap, uitându-se în altă parte, incapabilă să-şi împace simultanele sentimente de uşurare şi groază.

El era în viaţă. Ea îl ţinuse în viaţă. Asta era ceea ce voise, dar...

Nu aşa.

„De ce ai ucis-o pe Lila?" Vocea ei se frânse.

„Nu am făcut-o. Ea e în viaţă."

Ea se uită fix la el. Durerea din capul ei părea să-l facă să strălucească. „Grace i-a văzut cadavrul. Toată lumea de la Outpost l-a văzut. Mandl a ţinut-o la poartă."

„Era însărcinată şi era singura supravieţuitoare din familia Bayard. Nu aveau de gând să renunţe la căutarea ei până nu găseau cadavrul. Eu am făcut unul. A fost ideea ta."

Helena nu-şi amintea asta. Nu ştia cum să creadă ceva din ce spunea el, atâtea minciuni se interpusese între ei.

„Acum are un fiu. Un copil extrem de zgomotos, numit după bunicul său. Şi de fiecare dată când am văzut-o, a încercat să mă omoare de cel puţin două ori."

Asta părea a fi în stilul Lilei. Helena ridică capul, gâtul ei durând de dorinţa de a-l crede. „Unde este?"

El scutură din cap. „Nu este în Paladia, dar o vei vedea în curând. I-ai promis lui Holdfast că vei avea grijă de ei, îţi aminteşti? Te-au aşteptat."

Inima ei se umplu de bucurie, dar apoi îşi aminti toate celelalte lucruri pe care i le spusese, pe care i le spusese. Se retrase.

„Nu te cred." Maxilarul îi tremura incontrolabil.

„Ştiu."

Ea clătină din cap. „Nu înţeleg. Nu-mi amintesc... Îmi amintesc doar de tine."

Voia să se convingă că el era real, dar nu putea fi real. Persoana din memoria ei nu putea exista, pentru că Kaine Ferron îi ucisese pe toţi. Distrusese Flacăra Eternă, vânase pe toţi cei din Rezistenţă care îndrăzniseră să fugă. Era îmbibat în sânge.

Gâtul i se încleştă. „Ce... îţi aminteşti despre mine?"

Era familiar şi totuşi complet schimbat, ca şi cum ar fi fost sculptat după chipul persoanei pe care o cunoştea.

„Tu... tu spionai pentru Flacăra Eternă”, spuse ea, cu o voce abia mai mult decât un șoaptă. „Obișnuiai să mă chemi, iar eu veneam și te vindecam... și... annnn...”

Limba i se lipi de cuvânt, în timp ce o durere strălucitoare, de un roșu aprins, îi străbătu capul și totul se înclină.

Clipi rapid, încercând să gândească. Spusese ceva... ceva... Limba îi era confuză. Când încercă să deschidă gura, maxilarul îi tresări, pocnind repetat.

Membrele și degetele i se curbară rigid spre interior, ca și cum ar fi fost un păianjen mort. Se prăbuși, iar Kaine o prinse chiar înainte să cadă cu fața în podea.

Nu putea vorbi.

Maxilarul îi continua să pocnească, iar plămânii îi șuierau în timp ce respira cu dificultate. Capul îi începu să se zbată, lovindu-se de pieptul lui, până când el își apăsă mâna pe fruntea ei, ținând-o nemișcată. Inima îi bătea cu putere, cuprinsă de panică.

„E în regulă”, îi spuse el. „Așteaptă un minut. O să treacă.”

Îl simți inspirând în timp ce ea continua să se zbată în brațele lui.

„Ți-a afectat destul de mult creierul.” Vocea lui era calmă. „Toate barierele tale transformate se destramă acum. O să treacă.”

Gâtul ei se contractă, iar fiecare tendon și mușchi din corpul ei părea să fie tras spre interior, amenințând să se rupă. El spusese că o să treacă, dar nu trecea.

„Mai ai puțin”, îi spuse el.

În cele din urmă, capul ei încetă să se mai zbată, iar corpul îi rămase moale în brațele lui, mintea încețoșată și dezorganizată. El o ridică. Oasele ei ieșeau în afară, articulațiile apăsându-l pe el în timp ce o așeza înapoi pe pat, acoperind-o cu plapuma. Ea voia să protesteze, dar maxilarul îi era rigid, gura refuzând să se miște corect.

Era un motiv pentru care el nu trebuia să o țină în brațe. Ea nu voia asta, dar nu-și mai amintea de ce. Totuși, era îngrozită că, dacă el o va lăsa, va dispărea în întuneric și o va lăsa acolo singură.

El se mișcă în liniște în jurul patului și aprinse o lumânare, căutând într-o tavă cu flacoane de lângă pat. Lumina slabă pâlpâia între ei.

„Ai fost inconștientă timp de o săptămână”, spuse el fără să ridice privirea, de parcă simțea că ea îl privește. „Tu...” Se opri, strângând buzele în timp ce inspira. „Ai avut o criză și nu te-ai mai trezit după aceea. Se pare că ai menținut în mod inconștient toate acele bariere în creierul tău. Tot acest timp. Când ai rămas însărcinată, prețul a fost prea mare. Te-ai epuizat.”

Însărcinată? Uitaseră că era însărcinată. Un suspin zgomotos de panică o zgudui când își aminti. Copilul pe care îl dorea Morrough. Stătuse pur și simplu acolo și lăsase să se întâmple și...

„De ce...” Un singur cuvânt era tot ce putea spune.

Kaine ezită, ochii lui trecând repede de la obiectele din fața lui la ea. Le puse jos și se aplecă.

„Uită-te la mine. Știu că vrei să-ți amintești totul, dar mintea ta trebuie să se stabilizeze; totul este fragil în acest moment.” Ochii lui erau imploratori. „În cele din urmă, totul va avea sens.”

Nu a folosit rezonanța când a vorbit. Ar fi înrăutățit lucrurile dacă ar fi făcut-o. Doar fiind aproape de el, corpul ei s-a calmat intuitiv, chiar dacă își amintea atât de vivid toate modurile în care el o rănise în această închisoare rece numită casă.

Un tremur o cuprinse.

„Mai durează puțin”, spuse el, „și totul se va termina”.

Ea avea însă atâtea întrebări. Ce s-a întâmplat? De ce nu ai venit? De ce m-ai rănit? De ce m-ai violat?

De ce ai devenit High Reeve?

„De ce...” Vocea ei se întrerupse. „... de ce i-ai ucis pe toți?”

El păru surprins de întrebare, de parcă se așteptase la alta. „Încercam să te găsesc.”

Inima ei se opri, corpul și mintea ei fiind împărțite între groază și ușurare.

„M-ai căutat?” Vocea ei se rupse.

O expresie de suferință îi străbătu ochii. „Bineînțeles că te-am căutat. Te-am căutat peste tot. Credeai că te-am lăsat acolo?”

Ea încercă să-și amintească ce gândise. „Trebuia să fiu interogată. Erai atât de prezent în mintea mea. M-am gândit că, dacă nu-mi voi aminti, nu te vor putea găsi. Nu a venit nimeni. Am crezut că toți sunt morți.”

El părea că o să-l sfâșie și a făcut un pas înapoi, întorcându-se cu spatele la ea.

„Te-am căutat peste tot. Mai întâi în ruinele navei, apoi în Centru și în Avanpost, dar dispăruseși. Era un document de transfer despre o persoană de interes capturată lângă West Port, iar tu erai listată ca fiind prea grav rănită pentru reabilitare și eliminată. Am căutat printre morți încercând să te găsesc, dar nu erai acolo.

Am căutat în fiecare închisoare, în fiecare dosar, dar dispăruseşi, aşa că m-am oferit voluntar să-i caut pe cei dispăruţi. Credeam că, în cele din urmă, ceva mă va conduce la tine." Îşi strânse maxilarul. „Trebuia să-i aduc pe toţi înapoi. Dacă eşuam, sarcina ar fi fost redistribuită."

Nu o privi în ochi când spuse asta, ci se uită în cealaltă parte a camerei. „Am fost la Hevgoss de câteva ori. M-am gândit că poate ai ajuns cumva acolo. Am fost chiar şi în depozitul acela o dată, verificând toate dosarele de acolo pentru a găsi pe cineva care să se potrivească descrierii tale. Dar nu am deschis rezervoarele, aşa că..."

Maxilarul îi tremura vizibil şi nu mai spuse nimic, ci se întoarse să sorteze tăvile.

„De ce nu ai presupus că sunt moartă?", întrebă ea.

Mâinile lui se opriră. „Trebuia să ştiu."

El inspiră adânc. „Camera asta e sigură, dar Morrough are ochi în casă. Uneori te supraveghează din hol. Acum că eşti însărcinată, e puţin probabil să te mai aducă aici, dar atâta timp cât exista riscul, există întotdeauna posibilitatea ca el să vadă tot ce se întâmplă aici."

Înţelegerea i-a venit încet. În toate aceste luni, Kaine a jucat pentru Morrough prin ochii Helenei, ştiind că orice moment petrecut între ei putea fi văzut.

Ce a fost real, atunci? Ceva? Nimic?

Un val de oboseală o cuprinse. Se simţea de parcă toate amintirile ei fuseseră zguduite şi zăceau amestecate şi răsturnate, în dezordine. Era greu să gândească clar.

Voia să doarmă, să se scufunde din nou în abis, dar se temea că amintirile ei ar putea să-i scape din nou. Că Kaine ar putea dispărea, iar când se va trezi, va fi din nou Ferron, rece ca gheaţa şi crud.

Oricât ar fi încercat, cei doi erau categoric separaţi în mintea ei.

Kaine, ştia.

Dar Ferron era un monstru. Frica şi ura ei faţă de el erau adânc înrădăcinate în ea. Scaunul acela oribil cu cadavre, grămada lui de victime. Nu putea uita asta.

Capul îi pulsa, craniul ameninţând să-i zdrobească ochii. Îi închise cu putere. Patul se înclină, iar Kaine o apucă de braţ. Simţi cum îi umflă venele şi simţi o înţepătură de ac când el îi puse o nouă perfuzie intravenoasă.

„Nu o scoate", îi spuse el în timp ce lucra. „Ai petrecut atâţia ani în spital şi totuşi eşti o pacientă groaznică."

El îi lăsă braţul jos şi începu să verifice din nou flacoanele, găsi unul şi îl adăugă la toate tuburile care se uneau cu soluţia salină care îi curgea în braţ.

„Ar trebui să dormi acum”, îi spuse el. „Vorbim mâine.”

„Dacă uit din nou?” Vocea ei era slabă, aproape tremurând de frică.

El nu răspunse.

„Vei... vei reveni la fel cum erai, dacă uit?”

„Aproape s-a terminat”, îi spuse el, fără să-i răspundă la întrebare.

Simţea medicamentele în vene, ca un giulgiu greu care o apăsa. Se lupta să ţină ochii deschişi, să rămână trează, să-şi amintească.

„Şi apoi?”

Camera părea mai întunecată.

„O să ai grijă de Lila, aşa cum ai promis.”

Când deschise din nou ochii, o rază slabă de lumină se strecură printre perdele. Putea vedea camera, închisoarea ei. Kaine dispăruse.

Era trează de doar câteva minute când uşa se deschise şi unul dintre necrothrall-uri intră. Helena îl privi fix.

„Te-am mai văzut înainte...”, spuse Helena, în timp ce necrothrall-ul aşeză o tavă cu un castron de supă pe ea. „Am mai fost aici.

”

De ce ar fi fost aici?

„Shhhhh...”, necrothrall-ul scoase un şuierat uşor printre dinţi, scuturând capul ca şi cum ar fi dat un avertisment.

Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie împăturită, întinzând-o către Helena.

Era scris un singur cuvânt, cu litere clare.

ODIHNĂ.

Hârtia îi alunecă din degete, iar necrothrall o luă imediat, punând-o înapoi în buzunar înainte de a-i oferi supa.

Helena înghiţi cu greu câteva linguri, dar corpul ei se revoltă, încercând să le vomite. Încercă să nu se gândească, să nu mai încerce să-şi amintească, dar era ca şi cum ar fi încercat să o ignore pe Lumithia în Ascendance.

În tot acest timp, Kaine o cunoştea. Din momentul în care sosise.

Procesul de transfer... era ideea ei. Procedura pe care voia să o folosească pe Titus Bayard.

Și Shiseo...

Se uită la încheieturile mâinilor cu un oroare reînnoită.

Transferul, cătușele... acestea nu erau lucruri pe care Kaine le cunoștea. Shiseo era cea care le cunoștea. Transferul era motivul pentru care Morrough voia să înceapă programul de repopulare.

Gâtul i se convulsiona și vomită toată supa pe podea, lângă pat.

Încercă să nu se mai gândească la asta. Să-și amintească cine era înainte, să se împace cu persoana pe care o uitase. În procesul de uitare, se aplatizase, uitase toată furia ei. Capacitatea ei de a fi monstruoasă.

Aceea era persoana pe care o voia Kaine. Pentru care făcuse toate astea.

Dar acea Helena nu mai exista. Tot ce mai rămăsese acum era o umbră.

Era întuneric când s-a întors Kaine.

Inima i s-a umplut de ușurare, dar groaza a cuprins-o când l-a văzut. L-a privit în întuneric, în timp ce el stătea lângă ușă, fără intenția de a rămâne, evaluând-o rece de la capătul camerei.

Nu știa ce voia să facă el. Nu voia să fie acolo, dar să nu-l vadă era și mai rău, pentru că, dacă pleca, putea să moară și nu-l mai vedea niciodată.

„Ești supărat pe mine pentru ceva?", îl întrebă ea, când el nu spuse nimic.

Buzele lui se strânseră într-o linie și intră, închizând ușa. „Nu."

Se îndreptă spre fereastră, trăgând perdelele suficient cât să lase să intre o rază slabă de lumină argintie. Era în uniformă.

Helena îl privi, încercând să-și dea seama ce era atât de diferit la el acum.

„Tu ești", spuse ea. „Simt că știu că ești, dar nu-mi amintesc de ce."

El nu o privi. „Nu contează. Totul e în trecut."

„Atunci de ce m-ai căutat, dacă trecutul nu contează?"

El strânse din dinți. „Îți amintești cum ai fost capturată?"

Ea dădu din cap. „Am aruncat în aer laboratorul West Port."

El dădu scurt din cap, continuând să privească pe fereastră. „Îți amintești de ce?"

Ea încruntă sprâncenele. Răspunsul părea evident, dar nu-și putea aminti exact.

„Nu te forța dacă nu-ți amintești”, spuse el, aruncându-i o privire ascuțită când ea rămase tăcută.

„A fost din cauza ta, nu-i așa?”, întrebă ea, cumva sigură că așa fusese, deși nu-și amintea nimic în afară de foc, de urechile care îi bubuiau și de încercarea de a fugi.

El își întoarse din nou privirea, dar dădu din cap.

Helena nu era sigură de ce ar fi supărat pentru asta. Închise ochii. Se simțea atât de obosită acum că el era acolo, de parcă îl așteptase pentru a se odihni.

„Când dormeai, îți promiteam că voi avea grijă de tine”, spuse ea.

„Nu.” El o spuse aspru. „Eu eram acela. Eu eram cel care spunea asta.”

Ea deschise ochii. „Eu îți răspundeam la fel. Cred că nu știai.”

Expresia lui deveni îngrozită, apoi își întoarse privirea, trântind perdelele, astfel încât era prea întuneric ca să-i mai poată distinge chipul.

„Care e planul?”, întrebă ea în întuneric. „Ai spus că e aproape gata? Ce înseamnă asta?”

Ochii lui păreau să strălucească. „ Așteptăm doar să vină vara Abeyance. Să te ducem cât mai departe posibil. Te vei integra dacă te duci în sud.”

„Acolo este Lila? În sud?”

„Da, este încă pe continent, lângă coastă. A rămas la jumătatea drumului în timp ce noi încercam să te găsim.”

„Noi?” Speranța îi creștea în piept. Erau supraviețuitori.

„Shiseo.”

Helena se retrase la auzul numelui.

Kaine era mai aproape acum, își dădea seama după vocea lui, dar camera era atât de întunecată încât nu-l putea vedea. „S-a predat, prezentând documente și un sigiliu care îl identificau ca membru al familiei imperiale și oferindu-se să facă cercetări. El a proiectat acele cătușe în speranța că, dacă vei apărea vreodată, el va fi cel chemat să ți le pună.”

„ „Ei bine, cu siguranță a reușit”, spuse Helena cu voce răgușită. „Este numai vina lui. Dacă nu le-ar fi spus despre transfer...”

„Morrough ți-ar fi vivisecat creierul în ziua în care te-au găsit, dacă Shiseo nu ar fi intervenit”, spuse Kaine. „Nu avea de unde să știe ce ar fi făcut Morrough cu metoda asta.”

Ea tăcu.

„Era singurul lucru pe care îl putea face pentru a-mi da acces la tine şi pentru a câştiga suficient timp. El va fi cel care te va duce la Lila."

„Dar care este planul pentru Paladia?"

Kaine tăcu câteva clipe. „Morrough slăbeşte. A încercat să folosească Holdfast pentru piese de schimb, dar nu a fost suficient, chiar dacă s-a mutilat adăugându-şi oasele. Destui dintre Nemuritori au dispărut acum, încât nu se poate mişca sau respira fără monstruozitatea lui. De aceea este atât de disperat după un animancer – crede că îl va ajuta să o ia de la capăt."

Oasele lui Luc. Folosise oasele lui Luc.

„Totul ţine de a lovi la momentul potrivit", spunea Kaine. „Activităţile lui Morrough şi amploarea masacrului de aici au început să aibă impact asupra continentului. Ţările învecinate vor interveni în curând. Există zvonuri despre o alianţă la care cooperează chiar şi Hevgoss. Paladia este o sursă importantă de lumithium şi o putere industrială care nu poate fi înlocuită uşor, având în vedere că atât de mulţi alchimişti au murit. Poate că celelalte ţări nu s-au interesat când era vorba de un conflict civil, dar acum vor acţiona pentru a-şi proteja interesele. Odată ce vor fi siguri că Morrough este slab, vor acţiona rapid."

Era o siguranţă în modul în care o spunea, de parcă totul era aranjat, fiecare detaliu fiind deja stabilit. Helena s-a înveselit, încercând să-şi amintească ce citise în ziare.

„Cum vei...?"

„Nu trebuie să-ţi faci griji pentru detalii", a spus el, întrerupând-o. „Vei pleca înainte de asta. Dacă vrei să ajuţi, mănâncă şi întăreşte-te suficient pentru a călători."

A plecat fără să mai spună nimic.

Nu s-a mai întors câteva zile.

Ea a devenit neliniştită pe măsură ce seara după seară trecea şi el nu apărea nici măcar pentru scurt timp. Nu se putea abţine să nu încerce să-şi amintească, să pună cap la cap răspunsurile la întrebările de ce era supărat şi de ce nu se întorsese. Amintirile izbucneau, pătând-i vederea în roşu, răsturnându-i gândurile, lăsând-o să se înece în valuri dezordonate de emoţii şi fragmente de conversaţii.

Avea crize toată ziua. Davies a adăugat flacoane cu diverse medicamente la perfuzia cu soluţie salină până când Helena a căzut într-o stare de stupoare, incapabilă să gândească.

Era întuneric când salteaua s-a afundat şi o mână rece i-a dat la o parte buclele care îi acopereau faţa, ascunzându-le după ureche. Mâna ei a fost ridicată, degetele lungi împletindu-se cu ale ei. Degetul mare al lui Kaine i-a mângâiat articulaţiile, oprindu-se în cele din urmă la degetul inelar, învârtind încet ceva acolo.

Inelul.

Uitaseră complet de el.

Odată ce criza s-a oprit, Kaine s-a retras din nou, dar nu a dispărut complet. La început, ea a crezut că îşi imaginează, dar era de necontestat că el se distanţa.

Stătea în picioare, cu mâinile la spate, fără să o privească, răspunzând doar scurt la întrebările ei. Ea rareori ştia ce să spună; totul părea fie banal, fie prea devastator pentru a fi exprimat în cuvinte. Nu ştia de unde să înceapă.

Rezistă, îşi spunea ea în repetate rânduri în interiorul rezervorului. Nu ceda. Credea că reuşise, dar acum ştia că nu mai rămăsese decât bucăţi din ea.

Stătea în pat, privindu-l cum se uita pe fereastră. Era noapte şi nu era nimic de văzut; pur şi simplu nu voia să se uite la ea. Ştia că va pleca într-o clipă, dacă nu spunea ceva.

„ „Ce mai faci?", întrebă ea în cele din urmă, disperată, apoi se strâmbă, pentru că era o întrebare stupidă.

„Bine", răspunse el.

Ea clipi, privindu-şi poala. „Eşti căsătorit."

El se înţepeni la auzul acestor cuvinte, iar ea îl privi cum inspiră adânc. „Da, cu Aurelia Ingram."

Ea dădu din cap. Nu ştia de ce conta, având în vedere toate celelalte. Nu îşi imaginase niciodată că Kaine s-ar fi căsătorit cu ea. Totuşi, mintea ei nu putea să treacă peste acest detaliu. Acum avea o soţie. Ceea ce o făcea pe ea...

Nu era sigură ce era. Ce fusese vreodată.

„Morrough a ordonat asta", spuse el, deşi ea nu mai spusese nimic. „

Adunarea Breslei voia un eveniment de mare amploare, o dovadă că lucrurile reveniseră la normal. N-am avut de ales."

Ea dădu din cap din nou, fără să spună nimic.

„Eu..." El se uită spre ea şi începu să vorbească din nou, dar apoi se opri.

Spaţiul dintre ei era ca un abis plin cu toate păcatele pe care le comisese unul împotriva celuilalt, dar chiar şi de la acea distanţă, ea îi putea simţi furia.

Indiferent ce ar fi spus, ea ştia că era supărat pe ea.

„Acum poţi călători?”, întrebă ea. „Ai spus că ai fost de multe ori la Hevgoss.”

„Da.”

Ea răsuci cu degetele marginea de in a cearşafului. „Atunci... după ce se termină treburile de aici, vei... vei veni şi tu în sud?”

„Lila are o ură destul de profundă faţă de mine.”

Helena aştepta un răspuns. Trebuie să fugim împreună. Ai promis.

El a aruncat o privire în curte. „Cu puţin noroc, nu voi mai rămâne mult timp în Paladia după aceea.”

„Deci vei veni... în cele din urmă?” Vocea ei era plină de speranţă.

Părea imposibil ca lucrurile să se repare vreodată în spaţiul sufocant din Spirefell, dar dacă plecau undeva departe, poate că ar fi fost posibil. La urma urmei, se găsiseră o dată. Cu timpul, ar fi putut să o facă din nou.

Ochii lui sclipiră pentru o clipă, iar ea văzu un zâmbet scurt pe buzele lui, în timp ce el spuse încet: „Dacă asta vrei.”

Părea o minciună.

CAPITOLUL 67

Maius 1789

TIMPUL NU A VINDECAT TOATE RĂNILE, DAR a făcut o diferenţă pentru mintea Helenei. Cu fiecare zi, amintirile ei păreau să se aşeze, căzând într-o aparentă ordine.

Îşi amintea treptat că îl păcălise pe Kaine şi înţelegea în sfârşit de ce fusese atât de profund paranoic din momentul sosirii ei. De ce îi verificase mintea, dorind să afle chiar şi cele mai neînsemnate ocupaţii ale ei.

O subestimase o dată; acum nu mai avea să aibă încredere în ea niciodată. Încă o minţea.

Ea bănuise, dar era dificil să se bazeze pe judecata sau interpretarea ei asupra oricărui lucru. Lacunele erau împrăştiate în conştiinţa ei. Gândurile ei încă se îndepărtau compulsiv de concluziile lor, iar mintea ei avea tendinţa obişnuită de a trece cu vederea ceea ce lipsea. Dar, pe măsură ce timpul trecea, ea devenea tot mai sigură de înşelăciunea lui.

El o controla, „îi menţinea mediul” şi încerca să o păcălească chiar şi acum. Nu era sigură care era înşelăciunea. Se gândi la asta, încercând să simtă lacunele din naraţiunea atent elaborată pe care el începuse să i-o servească din momentul în care

îşi recăpătase cunoştinţa. Avea nevoie de mai multă perspectivă, de un simţ mai puternic al ceea ce era real şi ceea ce nu era.

Ieşi în hol, privind în jos pe coridoare. Holurile, casa, sentimentul înfiorător de moarte şi doliu care le pătrundea o îngrozeau.

Stătea acolo, privind cum spaţiul din jurul ei dispărea în umbre. Era bântuit, până la urmă.

Ea fusese fantoma.

Rătăci încet pe hol, cu picioarele goale. Fierul rece din podea o ţinea prezentă, sigură de ceea ce era real.

Kaine apăru pe palierul de sub ea când ajunse la scări. Era îmbrăcat în negru, cu excepţia albului imaculat de la gât şi a marginilor subţiri ale manşetelor vizibile la încheieturi. Culorile lui erau atât de intense acum, încât arăta aproape ca un desen în cerneală, cu linii clare şi contrastul dintre alb şi negru.

„Credeam că eşti plecat", spuse ea când el nu vorbi.

„Am observat că eşti trează. Crezi că poţi face o excursie până la aripa principală?"

Nu, dar ea dădu din cap, curioasă să afle unde o va duce.

El păstră o distanţă conştiincioasă pe parcursul călătoriei, avertizând-o în şoaptă despre locurile de unde Morrough ar putea să-i urmărească.

Ea continuă să-l privească, observând asprimea lui, precizia excesivă. Era exigent într-o măsură care îl făcea aproape inuman. Era aranjamentul, îşi dădu seama ea cu groază. Era mai mult decât distilat. Îl transformase până când nu mai rămăsese nimic altceva decât calităţile pe care le permitea.

În căutarea ei, lăsase aranjamentul să-l consume.

Se opriră în faţa unei perechi de uşi mari care fuseseră întotdeauna încuiate în timpul explorării casei de către Helena. Odată deschise, dezvăluiră o bibliotecă.

„Te-aş fi adus aici mai devreme, dar mi-era teamă că Aurelia ar fi devenit suspicioasă dacă ai fi fost prea des în această aripă", spuse el, dându-se la o parte pentru a-i face loc să intre. „Voi fi plecat până seara, dar m-am gândit că un stimulent pentru exerciţii fizice şi o modalitate de a-ţi petrece timpul ţi-ar prinde bine."

Helena nu se mişcă, privind în spaţiul cavernos. În partea opusă, putea vedea câteva ferestre orientate spre nord. Chiar şi la sfârşitul primăverii, lumina din aripă era slabă, culoarele erau umbroase, iar tavanul era atât de înalt încât abia îl putea distinge. Întunericul ameninţa să coboare şi să o înghită.

Ar fi dispărut pur şi simplu.

„Aurelia ar putea observa acum”, spuse ea, fără să treacă pragul uşii.

„A plecat.”

Ea îl privi cu asprime.

„Rămâne în oraş pentru moment. Mă îndoiesc că se va întoarce, dar vei fi avertizată dacă o va face.”

Helena înghiţi în sec. „Poate... poate ne-am putea întoarce mai târziu.”

Kaine se aşteptase clar ca asta să o tenteze. La urma urmei, ea se plictisise teribil în captivitate, iar acum el îi oferea o lume plină de preocupări. Ochii lui o scrutară rapid.

Helena îşi odihni degetele pe perete, simţind textura tapetului în timp ce îşi umezea buzele.

„E doar puţin întuneric... acolo”, spuse ea. „Tavanul. N-ar fi prea bine dacă aş avea o criză... şi mai e şi... copilul.” Se împiedică de cuvânt. Era prima dată când reuşea să recunoască acest lucru de când îşi revenise în simţiri. Mintea ei se abătu cu putere de la această realitate, incapabilă să-i înfrunte implicaţiile.

Kaine tresări şi el.

„Prefer să nu intru. Dacă e în regulă”, spuse ea.

„Ajut...” El începu să se îndrepte spre ea, dar ea se încordă, iar el se opri brusc.

Rămase în picioare, privind-o, cu o mână întinsă. Obrajii ei ardeau şi ea îşi întoarse privirea.

Cum trebuie să fie să fii blocat cu această versiune a ei, când ea era atât de mult mai mult? Nici măcar nu-şi amintea complet şi totuşi găsea asta intolerabil. Maxilarul îi tremura.

„Ştiu că e ilogic să-ţi fie frică de întuneric. Ştiu”, spuse ea, iar vocea îi tremura. „Încerc... Ştiu...”

El făcu un pas înapoi, închizând uşile, iar inima ei se strânse când distanţa dintre ei se mări. Chiar dacă nu voia să o atingă, simţea o dorinţă disperată ca el să o îmbrăţişeze din nou. Mintea şi corpul ei erau în continuă contradicţie.

El nu putea ocupa spaţiul imposibil dintre ei, unde ea îl dorea, pentru că nu exista o distanţă suficient de mare pentru a şterge ceea ce se întâmplase şi care îl lăsa încă la îndemâna ei.

„E în regulă”, spuse el fără să o privească. „M-am gândit că ai vrea, dar, desigur, nu eşti familiarizată cu spaţiul. Dacă ai nevoie de ceva, îţi aduc eu.”

Ea dădu din cap în mod forțat.

„Te conduc înapoi”, spuse el.

„Nu, ar trebui să pleci”, spuse ea, apăsând mâna pe perete până când cătușa îi strânse încheietura mâinii. „Te voi încetini prea mult. Știu drumul.”

Ochii lui clipiră. „Dacă asta vrei.”

El se întoarse, iar ea întinse mâna din instinct. „Kaine…”

El se opri, iar ea își retrase instantaneu mâna.

Ea forță un zâmbet strâns. „Ai grijă. Nu muri.”

El rămase nemișcat pentru o clipă, privind-o fix, apoi se întoarse. „Bine.”

ERA DEJA NOAPTE CÂND se întoarse. Helena stătea pe canapeaua din camera ei, privind modelul de pe covor în timp ce aștepta. Își petrecuse întreaga zi încercând să se asigure că minciuna era credibilă, punând totul cap la cap iar și iar.

El Se opri în prag, fără să intre, ca și cum ar fi vrut să clarifice că urma să fie o vizită scurtă, impersonală. Ea îl privi cu atenție. El fusese întotdeauna predispus să stea nemișcat. Își amintea asta despre el.

„Știi ce cărți ți-ar plăcea?”, întrebă el în cele din urmă.

Ea clătină din cap. „M-am gândit astăzi.”

El ridică o sprânceană.

„Planul tău nu are niciun sens pentru mine”, spuse ea.

„Păi, nu toți avem intelectul tău excepțional”, spuse el ușor, dar nu se mișcă din prag.

Helena studiă spațiul dintre ei. Dacă Morrough ar fi privit, ce ar fi văzut? Nimic. Nu era nimic de văzut, era doar goliciune între ei.

„Astăzi, nu ai spus că vei veni întotdeauna după mine”, spuse ea.

„Obișnuiai să spui asta când trebuia să plec. Când eu...” Ea clipi, o mână tremurându-i. „Cred. Nu-i așa?”

Fața lui Kaine se strâmbă într-o grimasă, iar el păși în cameră, închizând ușa și sprijinindu-se de ea. „Mi s-a părut o promisiune destul de goală în acest moment.”

Ea clătină din cap. „Nu a fost vina ta. Ai căutat peste tot. Mandl...”

El râse aspru. Helena tresări, inima îi bătea cu putere în gât.

„Da, mulțumesc. Desigur”, spuse el, cu sarcasm în voce. „Peste tot. Da, am căutat peste tot, nu-i așa?”

Ea îl privi fix, în timp ce vocea lui devenea meditativă, dar ochii îi rămâneau duri şi strălucitori.

„Prin ruine şi mormane de cadavre, prin închisori şi mine şi laboratoare şi pe un continent blestemat. Am căutat peste tot – cu excepţia singurului loc care conta." Vocea lui se frânse, dar el zâmbi. „Mulţumesc, sincer, pentru că mi-ai recunoscut eforturile excepţionale."

Era ceva familiar în felul în care vorbea. Stomacul i se strânse şi vederea îi păli. Faţa lui se apropie brusc şi ea nu mai era sigură unde se afla. În trecut? În prezent? În ambele?

El râse din nou, readucând-o brusc în prezent.

Expresia lui se schimbase. „Nu e vina mea?", spuse el, arătându-i dinţii. „Asta vrei să-mi spun?" Îşi puse mâna palidă pe inimă. „Crezi că acceptarea statutului de victimă eternă mă va face să mă simt mai bine?"

Era cuprins de o furie atât de mare, încât ea o putea simţi în aer. Ea privi în jos, încercând să respire încet.

Erau atât de multe lucruri la care încerca să nu se gândească, luptându-se să-şi ţină faţa deasupra suprafeţei înainte de a se îneca în mlaştina minţii sale.

Dar ştia că el o mintea. Era ceva ce el nu voia să ştie, ceva ce era hotărât să o împiedice să realizeze, şi dacă ar fi putut să-şi amintească mai clar, ar fi ştiut ce era.

„Nu asta vreau să spun", zise ea. „Nu încerc să vorbesc despre asta. Ce nu înţeleg este de ce aştepţi până când voi pleca. Morrough va şti că l-ai trădat sau că l-ai dezamăgit dacă voi scăpa."

El inspiră adânc, calmându-se, ascuţit şi crud ca o capcană de oţel. „Aşa cum am spus, totul are un moment foarte precis, dar nimic din toate astea nu te priveşte."

El încerca să o rănească pentru a o reduce la tăcere, dar ea refuză să-l lase.

„Dacă eu plec, Morrough va şti că tu eşti trădătorul", spuse ea încăpăţânată. „Chiar dacă nu va şti, te va învinovăţi că m-ai lăsat să scap.

E disperat, iar acest copil e cea mai bună şansă a lui. Dacă ai putea să-l răneşti suficient încât să răstorni regimul, ai fi făcut-o deja, dacă nu te reţine ceva."

Acum Kaine nu mai spuse nimic.

Ea inspiră adânc. „Ai spus că lucrurile sunt instabile, şi asta e adevărat, dar există un lucru care ţine totul împreună, un lucru care împiedică prăbuşirea. Înaltul Reeve. De el se teme toată lumea. Toţi presupun că, dacă se întâmplă ceva cu Morrough, Înaltul Reeve va prelua puterea. Şi acum lumea ştie că tu eşti acela.

„Având în vedere acest lucru, nu pot să mă gândesc decât la un singur lucru care l-ar face pe Morrough să pară suficient de slab încât celelalte ţări să-l atace în sfârşit."

El ridică din umeri. „Nu te consider foarte bine informată despre climatul politic actual. Doar pentru că nu te poţi gândi decât la un singur lucru, nu înseamnă că nu există altceva."

Ea îl privi în ochi. „Atunci de ce nu-mi spui ce ai de gând? Şi vom vedea dacă îmi scapă ceva."

El înclină capul, o intensitate rece şi batjocoritoare apărând brusc. „Ce parte din „nu te priveşte" nu înţelegi? Ţi-a scăpat din minte semnificaţia unuia dintre aceste cuvinte? Ar trebui să aduc un dicţionar, poate?"

Gâtul i se strânse, degetele îi tremurau. El era întotdeauna cel mai crud când era vulnerabil.

Ea îl privi în ochi. „ Dacă ai fi avut o modalitate de a-l slăbi sau ucide pe Morrough, ai fi făcut-o deja. Nu ai fi..." Gâtul i se închise. „Nu aş fi... însărcinată. Ceea ce înseamnă că ceva te împiedică să o faci. Şi eu sunt aceea, nu-i aşa? Aştepţi până când nu voi mai fi, pentru că atunci nu va mai conta dacă Morrough află că eşti un trădător, pentru că vei fi mort. Pentru că asta e singura cale rămasă pentru a-l slăbi pe Morrough, pierderea Înaltului Reeve."

El a rămas nemişcat încă un moment, apoi faţada a căzut. A oftat lung.

„Speram cu adevărat că biblioteca te va ţine ocupată cel puţin o săptămână", a spus el, arătând epuizat.

Helena aşteptă să-i dea o explicaţie, dar el nu o făcu.

„Ăsta e planul tău?" Vocea ei se ridică, tremurând de neîncredere. „În tot acest timp ai avut acelaşi plan, să mă ascunzi undeva şi să te laşi ucis ca trădător, şi crezi că o să fiu de acord cu asta?"

El râse atât de încet, încât îi vibră oasele.

„Ai o soluţie mai bună pentru noi şi de data asta?", întrebă el încet. „La urma urmei, nu toate ororile pe care mi le-am imaginat ţi s-au întâmplat încă. Să te pierd şi să petrec paisprezece luni încercând fără succes să te găsesc. Să te recuperez în sfârşit, torturată şi distrusă. Să te ţin prizonieră – transferul – să te violez..." Vocea lui devenea aspră de durere şi furie.

Se albise, devenise alb ca focul. „Nu e de ajuns? Fără îndoială, există încă adâncimi neexplorate ale potențialei suferințe dintre noi. Să încercăm să le atingem pe toate?”

Ea tăcu. Avea atâtea de spus, dar îi părea imposibil să găsească un mod de a începe, de a se împăca cu toate acestea. Mintea ei era prea mică acum, prea simplă pentru a le cuprinde. Dacă ar fi încercat, s-ar fi sfărâmat.

El expiră brusc, iar expresia lui se închise, strălucirea dispărând. Maxilarul îi tremura. „Asta e tot ce pot face, Helena. Îmi pare rău, știu că pentru tine nu a fost niciodată suficient.”

„Kaine...” Numele lui îi ieşi sacadat.

El suspină, sprijinindu-şi mâna de tocul uşii, ca şi cum aceasta l-ar fi susţinut. „ Ştiu că vrei să-i salvezi pe toți; întotdeauna vrei asta. Din păcate, nu este un talent pe care îl posed. Cel puţin aşa vei vedea sfârşitul războiului. Îți pot oferi asta.”

„Nu!” spuse ea cu forță.

El o privi, cu fața împietrită. „Întotdeauna ai spus că nu m-ai alege pe mine în detrimentul celorlalți. Sunt legat de o navă care se scufundă. Nu te voi lua cu mine.”

„Am mințit!” Cuvintele ieşiră ca un țipăt. „Nu am... nu am putut... nu eram g-g...”

Ea gâfâia după aer, strângându-şi pieptul. Inima îi bătea atât de neregulat, încât nu o lăsa să respire. Îşi apăsă cu putere o mână pe stern, ignorând durerea care îi străbătea braţul. Camera se învârtea.

Furia lui Kaine dispăru, iar el se apropie de ea ezitant, îngenunchind ca şi cum ar fi fost un animal speriat. O luă uşor de umeri, ținând-o în picioare.

„Helena... respiră. Te rog. Trebuie să respiri.” Ochii lui erau imploratori.

Ea îşi aminti de el. De asta. Că odată erau aşa. Se agăţă de el, cu degetele strângându-i umerii, fruntea ei atingându-i fruntea.

„Te rog, respiră”, îi spunea el în continuu, greutatea mâinilor lui pe umerii ei ținând-o pe loc până când pieptul ei încetă să mai aibă spasme.

„Trebuie să existe o altă cale”, spuse ea, când putu vorbi din nou. „Am spus că vom fugi împreună. Îți amintești? De ce nu putem fugi? Ai spus că ai călătorit; am putea fugi şi voi găsi o cale să repar ce ți s-a întâmplat. Celelalte țări se vor ocupa de Morrough dacă tu nu mai eşti.

De ce nu putem face asta?”

„Te-aș fi luat deja cu mine dacă aș fi putut. Morrough mi-a permis să am filacterul meu în timp ce vânam fugari, dar el... a devenit suspicios anul trecut. De aceea trebuie să fie Shiseo cea care te ia."

Ea a dat din cap. „Nu..."

El i-a luat mâna în a lui.

„Mi-ai promis că îmi vei îndeplini orice dorință dacă îl salvez pe Bayard pentru tine, îți amintești? Ei bine, iată ce vreau. Vreau să părăsești această țară blestemată și să te duci să-ți trăiești viața undeva departe. I-ai jurat lui Holdfast că o vei proteja pe Lila și pe moștenitorul său. Mă aștept ca promisiunea asta să te țină ocupat pentru mult timp." „Am promis că voi avea grijă mai întâi de tine", spuse ea, retrăgându-și mâna.

„Întotdeauna. Ți-am promis întotdeauna. Dacă ai fi făcut cum ai vrut, m-ai fi trimis departe și nici măcar nu mi-aș fi amintit de tine. Nu aș fi avut nicio idee până când ar fi fost prea târziu..."

„Ei bine." Vocea lui era tensionată. „Ultima dată când am fost sincer cu tine, ai dispărut și nu te-ai mai întors."

Ea tresări și respirația i se opri din nou. „Dar am încercat. Eu... eu mă întorceam. Am încercat să..."

„Știu că ai încercat. Ai fost o adevărată forță distructivă, dacă rapoartele sunt de crezut. Dacă tatăl meu nu ar fi fost acolo și tu nu ți-ai fi dat seama, ai fi putut scăpa. Știu că ai încercat." El se retrase.

„Dar, în final, nu a fost suficient, și nu a fost vina ta, așa stau lucrurile."

Ea îl apucă, nepermițându-i să se îndepărteze, ținându-i fața aproape de a ei. „Dar dacă am fi fost acolo împreună? Dacă am fi salvat-o pe Lila împreună, totul ar fi putut fi diferit. De ce nu putem lucra împreună acum?"

Ceva îi trecu pe chip și el se limită să o privească, cu sprâncenele încruntate. Ea își dădu seama de absurditatea întrebării sale. Pentru că ea nu mai era acea persoană; era puțin mai mult decât o fantomă.

El se limită să privească în jos. „Avem un lung rămas bun în fața noastră. Nu vreau să mă cert cu tine, dar nu voi face nimic care să te pună în pericol."

„Lasă-mă să încerc să găsesc altă soluție", spuse ea. „Dacă aș putea cerceta, s-ar putea să găsesc ceva ce nu am luat încă în considerare."

El tăcu. Ea îl privi cântărind costurile și riscurile, iar în cele din urmă el suspină. „Te voi lăsa să încerci, cu două condiții. Dacă sănătatea ta se deteriorează din

cauza stresului, te vei opri, iar când Shiseo va sosi, indiferent cât de aproape crezi că eşti de o descoperire sau de un răspuns, vei pleca fără să mă obligi să te forţez. Nu mă vei mai păcăli şi nu mă vei mai manipula; îţi vei lua rămas bun şi vei pleca." El o privi în ochi. „Eşti de acord?"

Helena înghiţi în sec. „O singură condiţie."

Maxilarul lui se crispă. „Care?"

„Nu mă mai minţi. Nu vreau să mă întreb de fiecare dată dacă spui adevărul."

CAPITOLUL 68

Maius 1789

IMEDIAT CE A FOST DE ACORD, KAINE SE RIDICĂ, dându-i drumul.

„E târziu. Ar trebui să te odihneşti", spuse el. „Mâine voi vedea ce pot găsi. Cred că Shiseo a adunat câteva lucruri pentru tine."

„Aşteaptă", spuse ea repede, apucându-l, echilibrul ameninţând să dispară pe măsură ce spaţiul fizic dintre ei se redeschidea. „Nu... nu pleca."

El o privi aspru, înainte ca acea privire prefăcută de detaşare să revină la locul ei. „De ce?"

Degetele ei se strânseră în pumn. „Ori de câte ori pleci, nu sunt niciodată sigură ce... ce versiune a ta se va întoarce. Amintirile mele... sunt toate în dezordine şi devin confuze. Eşti întotdeauna atât de... atât de rece când eşti departe."

Mâna lui se crispă când dispăru în spatele lui. „Atunci ce ai vrea să fac?", întrebă el, cuvintele părând forţate.

„Vreau să rămâi", spuse ea, cu voce şoptită.

Se ridică şi se îndreptă spre patul ei. În timp ce trecea pe lângă el, se întoarse cu fermitate în prezent, dar nu în acest prezent.

Ea se îndrepta spre pat, iar el îşi scotea haina pentru a o aşeza pe canapea. Ea se întindea, se uita la baldachin şi încerca să rămână nemişcată...

Îngheţă în mijlocul paşilor, plămânii i se închiseră până când se sufocă, iar capul îi pulsa, ameninţând să se despice.

Cum ar putea rezolva vreodată asta?

„Helena..."

Vocea lui o scoase din reverie. Se uită înapoi la el.

El scutură din cap. „Să nu facem asta", spuse el. „O să mă întorc mâine şi o să încerc să..."

„Nu.” Ea clătină din cap. „Trebuie să mă obișnuiesc din nou cu tine. Trebuie să-mi amintesc.”

El expiră și se așeză pe marginea patului ei, așa cum făcuse de atâtea ori înainte, ținând-o de mână și privind în gol.

Degetele lui continuau să tremure. Încerca să le țină nemișcate, dar tensionarea nu făcea decât să înrăutățească situația. Ea nu înțelegea de ce avea tremurături.

„De ce nu te mai vindeci?”, îl întrebă ea.

El nu o privi. „Cu atât de puțini Nemuritori rămași, Morrough exercită o presiune mai mare asupra celor rămași. Regenerarea durează mai mult acum. Dar... nu știu de ce mâinile mele nu se opresc. Prețul orgolului, presupun.”

În toate aceste luni, ea îl văzuse cum se destrăma. El îi exterminase încet pe Nemuritori, deși știa că, cu fiecare ucidere, pedeapsa la care era supus creștea, pe măsură ce capacitatea lui de a se recupera din ea diminuase.

„Îmi pare atât de rău, Kaine”, spuse ea încet.

El tresări și aproape că-și smulse mâna de lângă ea.

„Nu-ți cere scuze”, îi spuse el aspru, privind-o cu ochii încruntați.

„Dar ești supărat pe mine, nu-i așa?”

El privi înapoi în cameră, înghițind în sec. „Asta nu înseamnă că ai vreun motiv să-ți ceri scuze.”

„De ce nu?”

„Pentru că...” Vocea îi pierdu puterea și el privi în jos. „Eu trebuie să-mi cer scuze primul și eu... eu... nu știu cum să încep. Speram că nu-ți vei aminti niciodată nimic din toate astea. Dacă te-aș fi mințit despre cum l-am scos pe Bayard. Dacă te-aș fi lăsat să pleci, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.”

Helena se ridică în șezut. „M-ar fi ucis. Dacă m-ai fi trimis departe și aș fi aflat mai târziu că ai fost descoperit din cauza mea, pentru că te-am obligat să te întorci după Lila, m-ar fi ucis. Aș face totul din nou, fiecare secundă, ca să te salvez.”

El se întoarse să o privească, șocul și furia trecând peste chipul lui.

„Nu m-ai salvat”, spuse el când reuși în sfârșit să vorbească.

„Tu doar ne-ai băgat în iad timp de doi ani.”

Dacă ar fi lovit-o, ar fi durut mai puțin. Sângele i se scurse din față, iar corpul îi deveni rece ca gheața.

„Am încercat să mă întorc...”, spuse ea, cu vocea tremurândă. „Chiar am încercat.”

Expresia lui devenise plină de regret. „Știu. Nu am vrut să...”

Ea se îndepărtă de el, simțind că ar putea să vomite dacă l-ar privi în acel moment.

„Nu ar fi trebuit să presupui că aș fi dispusă să te pierd”, spuse ea. „Credeai că nu-mi pasă pentru că aveam alte obligații? Că nu simt lucrurile la fel de intens ca tine? Am făcut tot ce am putut pentru a te proteja. Nu știi tot ce am făcut.”

„Voiam doar să spun...”

„ De fiecare dată când m-ai întrebat, ți-am promis că sunt a ta. Întotdeauna. Nu există excepții sau date de expirare pentru „întotdeauna”.

HELENA S-A TREZIT CU O DURERE Copleșitoare în cap. Stătea întinsă în întuneric, încercând să-și dea seama unde se află. Simțea degetele lui Kaine, încă împletite cu ale ei. L-a căutat și l-a găsit pe podea, așezat lângă pat, cu capul aplecat într-o parte.

Se apropie, studiindu-l în lumina slabă.

Erau spațiile intermediare cu care se lupta, când amintirile ei se învârteau ca o monedă aruncată, luptându-se între trecut și prezent. Dar atât de aproape, în ciuda modificărilor timpului, el era al ei. Încă. La fel cum fusese.

O iubise, chiar dacă nu se așteptase niciodată ca relația lor să fie altceva decât sortită eșecului. O iubise la fel.

„

„O să am grijă de tine”, îi spuse ea în tăcere.

Simți momentul în care se trezi. Tensiunea îi străbătu corpul, ochii i se deschiseră brusc, degetele îi tremurară. Se înțepeni, apoi se relaxă pentru o clipă când o văzu. Își strânse ochii și se ridică, aplecându-se peste ea. „Te simți bine?”

„Doar o durere de cap”, spuse ea.

El îi atinse fruntea, rezonanța lui amorțindu-i presiunea din spatele ochilor.

„Poți să-mi aduci cercetarea astăzi?”, întrebă ea.

El își încruntă sprâncenele. „Cred că ar trebui să te odihnești.”

„Nu. Voi fi neliniștită dacă nu am ceva la care să mă gândesc.”

El suspină, dar nu se certă, însă ea își dădu seama că el se gândea la ceva în timp ce o studia. În cele din urmă, el inspiră adânc și îi luă mâna. „Am încredere în tine – te implor – să nu mă faci să regret asta.” ”

Nu era sigură ce voia să spună până când el nu i-a înfășurat degetele în jurul încheieturii și panglica de metal s-a desfăcut brusc.

Ea a privit cu ochii mari cum el o desfăcea și tubul de nullium încastrat a alunecat din încheietura ei. Punctura era sfâșiată pe margini, cicatrizată de toate ocaziile în care ea căzuse sau folosise prea multă forță asupra încheieturilor.

A fost surprinsă de cât de mici erau tubul și incizia. I se părea mai mare, de parcă ar fi umplut tot spațiul dintre oasele încheieturii. Degetele i s-au desfăcut, simțind rezonanța din ele pentru prima dată după atâta timp.

„Va trebui să porți în continuare cătușele", a spus el, cu voce tensionată. „Dar am încredere că vei fi atentă și nu vei ucide servitorii sau nu vei fugi."

Helena reuși să dea din cap tremurând, prea copleșită pentru a face altceva.

„Va trebui să pun nulliumul la loc când va veni Stroud, altfel va observa. Sper că înțelegi de ce nu am putut face asta mai devreme."

Ea dădu din cap din nou.

El inspiră adânc și îi luă celălalt încheiet, scoțând și cătușa de acolo. Îi lăsă un minut, răsucindu-i încheieturile și simțind rezonanța ei ajungând până la vârfurile degetelor.

„Nu mi-am dat seama cât de mult făcea parte din mine până când a dispărut", spuse ea, apăsându-și palmele pe cap și calmându-și inflamația frenetică a creierului. Mintea ei era un peisaj bizar, ca și cum două versiuni ale ei se suprapuneau una peste alta, conștiința ei oscilând între ele.

Ridică privirea. „Cred că pot să mănânc."

Continuă să-și desfacă degetele, savurând senzația rezonanței sale. Kaine o privea, clar împărțit între dorința de a o ține într-o stare și într-un loc pe care le putea controla pe deplin și dorința de a nu mai fi capturatorul ei.

A trebuit să aleagă și a eliberat-o.

Ea nu voia ca el să regrete asta.

Ea petrecu câteva minute încercând să repare leziunile musculare și tendinoase provocate de tuburi, dar majoritatea erau prea vechi și agravate pentru a putea fi restaurate. Timpul și rănile îi lăsaseră degetele neîndemânatice, dexteritatea lor anterioară dispărând aproape complet. În cele din urmă, renunță și îi întinse încheieturile, pentru ca el să poată înfășura panglica de cupru în jurul lor.

Kaine băgă tuburile de nullium în buzunar. „Îți voi trimite tot ce găsesc din cercetări."

El începu să se ridice, dar Helena îi prinse mâna. Acum putea apuca obiecte fără efort, așa că îl ținu până când el se întoarse spre ea.

„Ai grijă”, îi spuse ea. „Nu...” Cuvântul i se opri în gât. Îi strânse mâna. „Întoarce-te la mine, bine?”

„O voi face.”

Era amiază când Davies aduse un dosar și Helena stătea și descifra o serie de note acumulate. Majoritatea erau scrise cu o caligrafie necunoscută, folosind o stenografie alchimică și notații cu care ea nu era familiarizată, dar erau și câteva note pe care le recunoscu ca fiind scrise de Shiseo, cu caligrafia sa fluentă, și chiar și de Kaine.

Erau numeroase matrice și formule parțiale. Unele îi păreau ciudat de familiare. Continuă să se uite la ele, chinuindu-și mintea până când simbolurile se estompară, întinzându-se pe pagini.

Se ghemui pe o parte, cu brațele înfășurate în jurul capului, și leșină.

Când se trezi, Kaine stătea lângă ea. Avea ghidul ei de sarcină deschis, ochii lui parcurgând paginile.

Ea se strâmbă la vederea lui.

Nu voia să se gândească la sarcină. Știa că era acolo, dar era prea mult. Alte lucruri erau mai urgente.

El închise imediat cartea.

Capul ei încă o durea, așa că închise ochii. „De unde sunt notițele alea?”

„Unele sunt ale lui Bennet, cred. Shiseo a colectat toate matricele nemetalurgice pe care le-a întâlnit. A spus că era ceva la care te-a văzut lucrând.”

O nouă lacună în memoria ei părea să iasă la suprafață. Lucrase la ceva de genul ăsta?

„Nu-mi amintesc.” Cât de mult îi mai lipsea?

„Sunt sigur că-ți vei aminti”, spuse el.

Dar era atât de puțin timp. Ea deschise ochii, mintea ei lucrând ca niște roți blocate. „Nu am folosit niciodată matrice pentru vivimantie sau animantie, nu cred.” Sprâncenele ei se încruntară. „Poate că nu ar funcționa cu formule celeste sau elementale. Ai folosit vreodată alte numere pentru o matrice?”

Kaine scutură din cap.

Conversația era dureros de stânjenitoare. Ea mergea orb prin propria memorie, încercând să rezolve un puzzle fără să-și amintească ce piese avea. În timp ce ea vorbea despre ideile sale, Kaine dădea din cap, cu o expresie atentă, dar ochii lui se uitau mereu la ceas și nu arăta nicio emoție când ea încerca să-l implice în discuție.

Încet, începu să-și dea seama că el o răsfăța. Notițele, scoaterea cătușelor: totul era o încercare de a o liniști. Era biblioteca. El o ținea ocupată și motivată să-și recupereze puterile, dar nu se aștepta ca asta să schimbe ceva. O controla.

Ea încetă să mai vorbească.

El dădu din cap din nou, ca și cum ar fi fost de acord cu ceva din ce spusese ea, și se ridică. „O să mă asigur că ai tot ce-ți trebuie."

Se îndreptă spre ușă, apoi se opri brusc și se întoarse. Rămase mult timp privind-o pe ea și camera, înainte să vorbească în sfârșit.

„Știu că noi..." Se opri și strânse pumnul, ascunzându-l în spatele spatelui. Clipi, privind puțin peste ea.

„Din câte am înțeles", spuse în cele din urmă, cu o voce stranie și distantă, „este puțin probabil ca metodele simple de avort să fie fezabile până când vei evada.

Există alte metode care pot fi aplicate prin vivimantie sau chirurgie. Când vei pleca, voi încerca să mă asigur că ai materialele necesare pentru a rezolva problema, dar dacă ai nevoie de ceva anume, spune-mi. Mă voi asigura că vei avea."

Înainte ca ea să poată răspunde, el se întoarse și plecă.

Helena se lăsă pe spate, împingând dosarul și forțându-se să-și privească corpul.

Ezitantă, fără tragere de inimă, întinse mâna și își apăsă degetele pe stomac, chiar sub buric, găsind ușoara umflătură a uterului. Mâna îi tremura aproape violent în timp ce își lăsa rezonanța să pătrundă.

Văzuse ecranul de rezonanță, dar era diferit să o atingă ea însăși.

Era surprinzător cât de mic era.

Își retrase mâna brusc, inima bătându-i neregulat.

Helena nu se gândise niciodată la copii. Nu până când aceștia deveniseră ceva ce nu putea avea și, prin urmare, nu mai conta ce voia ea. Cu o lună în urmă, s-ar fi sinucis într-o clipă pentru a împiedica un copil, orice copil, să cadă în mâinile lui Morrough. Sarcina nu existase pentru ea în afara acelui context.

Dar dacă ar fi scăpat, dacă ar fi avut de ales, ce ar fi făcut?

Când Davies a sosit în seara aceea cu cina, a adus plăci de gravură și un stilou. Helena a ținut stiloul în mână, nevenindu-i să creadă. Dacă l-ar fi găsit vreodată căutând prin casă, ar fi încercat să se înjunghie în inimă cu el.

Kaine o cunoștea prea bine.

„Kaine e aici?", întrebă ea.

Davies scutură din cap.

„Când se întoarce, poți să-i spui că vreau să-l văd?"

Era amurg, lumina era slabă când ușa se deschise și Kaine stătea acolo, de parcă nici nu era sigur dacă ar trebui să treacă pragul.

Helena ridică privirea din dosar, urând spațiul acela.

„Ți-am spus că am fost sterilizată?"

El intră, închizând ușa. „Nu, dar am presupus. Era o practică obișnuită pentru Credință. Una dintre cele mai mari îngrijorări ale tatălui meu era că, dacă aș fi fost vreodată descoperită folosind vivimanția, m-ar fi tăiat și ar fi pus capăt liniei familiei."

„Oh."

Atunci se bucura că nu avuseseră niciodată acea conversație.

El strânse din dinți. „Nu mi-a trecut prin cap că Stroud ar putea inversa procesul. Credeam că ești ferită de program."

Mâinile ei se strecurară spre stomac. „Vreau să vorbim despre ce ai spus mai devreme, înainte să pleci."

Expresia lui se închise.

Helena simți un nod în piept. Erau prea multe momente, atât din trecut, cât și din prezent, în care el o privise așa. Închise ochii, încercând să le alunge din minte.

„Poți să te apropii?" Gura i se uscase. „E greu să vorbim când ești atât de departe."

Era clar că el nu voia să fie lângă ea pentru această conversație, dar ea avea nevoie să-l aibă lângă ea.

Se uită la mâinile ei. „Nu mi-am dat seama că te așteptai să întrerup sarcina când am fugit. Adică, înțeleg de ce ai vrea asta, dar nu o voi face."

Ridică privirea, încercând să-i evalueze reacția, dar el nu se uita la ea.

„S-ar putea să te răzgândești odată ce vei fi liberă", spuse el, cu vocea lipsită de emoție, de parcă nu ar fi avut nimic de-a face cu el.

Ea clătină din cap. „Nu o voi face."

Maxilarul lui se contractă, iar tensiunea îi deveni vizibilă în jurul ochilor. „Nu ai niciun motiv să-ţi iei un astfel de angajament faţă de mine.” Vocea lui tremura. „Fă ce vrei.”

„Aşa fac”, spuse ea. „Şi vreau să ştii asta. Dacă nu aş face-o, m-aş întreba despre toate lucrurile. Dacă copilul nostru va avea ochii tăi sau ai mei.

Ce fel de rezonanţă ar avea. Dacă ar avea vreuna sau dacă ar fi doar obişnuită.” Vorbea repede, pentru că gâtul îi era înţepenit. „M-aş întreba dacă ar avea părul ca al meu sau dacă ar fi drept ca al tău. Dacă ar trebui să trăiesc fără tine – dacă tu – dacă ai muri – aş vrea să le spun totul despre tine.” Înghiţi cu greu. „Nu am apucat să spun nimănui despre tine. Aş vrea ca cineva să ştie cum erai.”

Atunci el o privi.

„Cum eram?” spuse el în cele din urmă. „Cum crezi că eram, mai exact?” zise el batjocoritor, scuturând din cap. „Ai şansa la o viaţă nouă. Nu trage după tine amintirea mea.” ”

Helena clătină din cap, iar expresia lui se întări, totul la el devenind mai ascuţit.

„Chiar vrei să-ţi petreci restul vieţii cu unul dintre bastarzii Nemuritorului legat de tine?”, întrebă el. „Toată lumea ştie că eşti aici, la cine ai fost trimisă. Crezi că nu vor ghici cine era tatăl şi cum s-a întâmplat? Indiferent de culoarea ochilor sau de vârsta pe care o va avea, va fi copilul unui criminal, conceput pentru că te-am violat când erai prizoniera mea, şi toată lumea va şti asta. Toată lumea.”

Faţa lui era furioasă, degetele i se strângeau ca şi cum ar fi vrut să o scuture, dar se întoarse, cu expresia contorsionată.

„Lasă totul în urmă.” Respiră greu. „Vrei copii? Fă-i cu altcineva.”

Ea îl privi, increduloasă. „Asta crezi că voi face? Voi fugi şi voi pretinde că ai fost un monstru de care am avut norocul să scap?”

El o privi, cu o resemnare goală pe chip, înainte de a-şi întoarce din nou privirea. „Este adevărul.”

Pieptul ei se strânse, zdrobindu-i inima.

„Kaine…” Se întinse spre el. „Nu eşti un monstru. N-ai avut de ales. Niciunul dintre noi… am fost amândoi violaţi.”

El se retrase brusc, evitând degetele ei. „Nu.”

Ea făcu un pas înainte şi îi cuprinse faţa cu mâinile, ţinându-l strâns.

„Eşti al meu”, spuse ea, inima bătând neregulat în piept. „Chiar credeai că te voi urî în continuare după ce îmi voi aminti?” Ea scutură din cap. „Chiar şi înainte să-mi

amintesc, tu erai singurul lucru care îmi dădea siguranţă. Credeam că înnebunesc, dar o parte din mine te-a cunoscut întotdeauna. Am lăsat un bilet. Nu l-ai primit? Te iubesc."

El tresări ca şi cum ar fi fost lovit şi începu să scuture din cap, dar ea îl opri, forţându-l să o privească în ochi.

„Da", spuse ea mai ferm, vocea ei tremurând de intensitate. „Te iubesc. Şi te voi iubi mereu. Mereu."

Se ridică pe vârfuri, îl trase mai aproape şi îl sărută.

El rămase nemişcat când buzele ei îi atinseră pe ale lui.

„Te iubesc", îi spuse ea, ca şi cum i-ar fi suflat cuvintele în gură.

El rămase nemişcat încă o clipă, apoi se cutremură, cuprinzându-i faţa cu palmele, cu degetele încurcate în părul ei, trăgând-o mai aproape, cu gura arzând în timp ce o săruta.

O sărută ca şi cum ar fi fost înfometat. Ca şi cum ar fi încercat să se toarne în ea sau să o consume.

El este al meu. Este numai al meu, era tot ce putea gândi ea. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, răspunzând la fiecare mângâiere a buzelor lui pe ale ei.

El se retrase doar cât să poată vorbi, cu palma curbată în jurul cefei ei, fruntea lui odihnindu-se pe a ei.

„Îmi pare rău... Îmi pare rău... Îmi pare atât de rău pentru tot ce ţi-am făcut", spuse el, cu vocea răguşită şi întreruptă. „Te iubesc.

Ai plecat, iar eu nu ţi-am spus niciodată."

HELENA ÎŞI PETRECEA ZILELE SCRIIND note, răsfoind fiecare carte şi fiecare fragment de informaţie pe care îl găsea, încercând să înţeleagă conceptele fragmentare pe care Shiseo le adunase. Acum îşi amintea de Wagner şi de încercările ei repetate de a înţelege schiţa lui amatoricească.

Sarcina de a o reconstrui părea imposibilă, dar era singurul lucru la care se putea gândi, singura soluţie pe care o putea imagina. La cererea ei, Kaine i-a furnizat operele complete ale lui Cetus, toate scrisorile şi florile de gardă, toate acele secole de scrieri atribuite în mod dubios lui. Ea spera că, dacă ar fi reuşit să descopere care erau autentice, ar fi putut înţelege mai bine metodele sale alchimice.

În timp ce lucra, a ignorat teama sâcâitoare că totul era inutil, că era o iluzie; dacă nu reuşise să găsească o soluţie înainte, ce şanse avea să o rezolve acum? A

continuat să lucreze; pur şi simplu nu putea exista un viitor în care să-l lase pe Kaine în urmă să moară.

Şi-a smuls cu forţa mintea din locul în care o constrânsese şi o sufocase pentru a accepta plictiseala goală la care îşi limitase amintirile, dar efortul îi provoca dureri de cap atât de puternice încât nu putea lucra decât pentru perioade scurte de timp.

Într-o dimineaţă s-a trezit cu servitorii adunând toate cărţile şi cercetările ei şi transportându-le într-o cameră alăturată celei în care se afla ea. Uşa dintre cele două camere fusese întotdeauna încuiată în trecut. Kaine stătea lângă pat.

„Stroud vine astăzi", spuse el. „Trebuie să introduc nulliumul."

Helena simţi că i se uscă gura. „Desigur", spuse ea, forţându-se să întindă mâinile şi să nu se ferească când tuburile îi alunecară în încheieturi, rezonanţa ei dispărând. Ştia că nu era vina lui, dar un sentiment bolnăvicios de trădare o cuprinse când se uită la mâinile ei imobilizate.

Se ghemui înapoi în pat, inima bătându-i cu putere de teamă, încercând să-şi frece senzaţia de greaţă şi amorţeală de la încheieturi, în timp ce Kaine plecă să-l însoţească pe Stroud.

„Uite cine şi-a revenit", spuse Stroud când intră. „High Reeve era foarte îngrijorat pentru tine. Cred că se aştepta să mori. Se pare că, până la urmă, ai ascultat de tatăl tău."

Kaine strânse din dinţi şi nu încercă să-şi ascundă dispreţul faţă de Stroud. „Poate ar trebui să te concentrezi pe motivul vizitei tale."

Stroud îşi sugea dinţii, aşezându-şi geanta pe masa de lângă pat şi aplecându-se peste Helena, atingând-o cu degetul şi verificând rezonanţa.

„Ei bine, se pare că boala a trecut. Începe să recâştige ceva greutate." Ea apăsă cu câteva degete pe fruntea Helenei, dar folosi doar o mică cantitate de energie, clătinând din cap. „Creierul ei este încă grav inflamat, totuşi. Nu m-aş baza prea mult pe faptul că acele amintiri vor supravieţui restul sarcinii. Cea mai gravă Toll apare, în general, la sfârşit, presupunând că acest copil este ceea ce sperăm."

Stroud era concentrată pe Helena, altfel ar fi văzut că Kaine pălise.

„Acum că mănâncă, trebuie să te asiguri că iese afară şi face mişcare. Cu cât e mai slăbită, cu atât e mai puţin probabil să obţinem viabilitate."

Stroud o lăsă pe Helena şi se aplecă spre geanta ei, scoţând un ecran de rezonanţă. „Acum să vedem cum stau lucrurile."

Ea a tras păturile în jos şi hainele Helenei în sus. Kaine s-a întors cu spatele.

„Foarte sănătos”, a spus Stroud cu un zâmbet satisfăcut, dând din cap către forma vag pulsândă vizibilă în gaz. „Nu pare că coma sau crizele au avut vreun impact asupra dezvoltării fetale. Ar fi fost destul de nefericit. Cred că suntem suficient de avansaţi încât să pot...”

Stroud a strâns ochii, iar ecranul s-a transformat, forma întinzându-se şi umflându-se. Faţa lui Stroud s-a întristat brusc.

„E fată.”

CAPITOLUL 69

Junius 1789

O FATA.

Helena nici măcar nu se gândise să afle sexul copilului. Îşi amintea că Lila încercase să-l afle, dar erau atâtea alte lucruri de care să-şi facă griji, încât nu-i trecuse prin minte.

Sarcina devenise brusc atât de reală, încât era şocantă. Înainte, copilul era doar un concept, puţin mai mult decât o posibilitate efemeră. Acum era o fetiţă.

Stroud apăsă mai ferm pe pelvisul inferior al Helenei, iar ridurile de pe faţa ei se adânciră.

„Ei bine, este dezamăgitor. Ne doream un băiat”, spuse ea, privind-o pe Helena cu o privire severă, de parcă aceasta ar fi conceput intenţionat copilul de sexul greşit. Helena rămase impasibilă, privind fix baldachinul, de parcă ar fi fost prea slăbită pentru a-şi exprima opinia.

Stroud se întoarse către Kaine. „Marele Necromancer nu va fi mulţumit. O fată este... exclus. Practic de neconceput.”

„Şansa era întotdeauna de cincizeci la sută”, spuse Kaine, părând nepăsătoare. „Aveam impresia că orice copil animancer ar fi fost bun în acest moment.”

„Da, dar o fată.” Stroud părea să se refere la un fel de rozător. „El nu va fi mulţumit.”

Ea îşi apăsă mâna pe frunte, expirând zgomotos. „Dar acum e prea târziu. Nu mai e timp să o luăm de la capăt. Şi, în starea în care se află, s-ar putea să nu supravieţuiască unei a doua încercări. Va trebui să continuăm. Odată ce vom perfecţiona procesul, sunt sigură că vom reuşi să facem un băiat. Va fi ceva temporar. O supraveghezi îndeaproape? O ţii calmă?”

„Da”, spuse Kaine strângând din dinți și arătând spre ușă. „Hai să vorbim în altă parte, ce zici?”

„Da, da”, spuse Stroud nerăbdătoare, împachetându-și geanta și ieșind, urmată îndeaproape de Kaine. Helena se ridică în pat când ușa se închise.

Se uită la burta ei, apăsând cu mâna pe umflătura dintre șolduri. Fără rezonanță, nu simțea decât liniște; era prea devreme pentru mișcări.

O fetiță.

Kaine încă nu recunoștea sarcina decât în măsura în care aceasta avea legătură cu sănătatea Helenei. Era sarcina ei. Copilul ei. El refuza să o trateze ca având vreo legătură cu el.

Totuși, ea nu putea să nu se întrebe: l-ar deranja faptul că era o fetiță? Fiii erau cei care purtau numele și moșteneau în cadrul breslelor. O fetiță cu talent pentru alchimie era adesea considerată o pierdere, bună doar pentru o alianță matrimonială. Nu că ar fi contat în vreun fel, având în vedere că era un copil nelegitim.

Stomacul i se strânse ca un nod.

Când Kaine se întoarse, expresia lui era precaută. Se apropie, punându-i mâna pe umăr. Ea îi simțea rezonanța prin nervi și știa că el căuta ceva.

„Sunt bine”, spuse ea. „Copilul nu-mi face nimic, dacă asta te îngrijorează.”

El îi studiă cu atenție fața. „S-ar putea să se înrăutățească mai târziu. Și tu...”

Îi atinse partea laterală a capului cu vârful degetelor. Ea îl văzu estimând anii petrecuți în spital, numărul de pacienți, cum se adunau, cât timp i-ar mai rămâne.

Ea clătină din cap, prindându-i mâna în a ei. „Ai spus că vitalitatea nu se ia așa. În cazul mamei tale, vivimancerul a spus că era din cauză că ea nu-și dădea seama că o face. Lila e vivimancer și Rhea n-a avut niciodată probleme.”

Kaine încă părea că o privește cum se stinge în fața ochilor lui.

„În plus, mi-ai făcut ceva, nu-i așa?” Ea îl studiă.

„Credeam că e un vis, dar ai folosit Piatra într-un fel.”

„Nu știu cât de mult a ajutat, totuși”, spuse el, „erai atât de departe, iar apoi ai intrat în comă. Nu voi fi acolo la final dacă...”

„Voi fi atentă”, spuse ea. „Voi putea să simt. Toll are semne. Nu se întâmplă brusc.”

El dădu încet din cap, dar ea știa că orice risc era prea mare pentru el.

„E fetiță”, spuse ea în cele din urmă, încercând să-i distragă atenția.

El dădu din cap absent.

Inima ei se strânse. Petrecuse atât de mult timp îngrijorându-se pentru acest copil care abia exista, pentru că era singurul lucru de care trebuia să-i pese. Kaine avusese dreptate când o numise disperată să iubească pe cineva. Părea să fie defectul ei fatal.

Acum avea atâtea lucruri de care să-i pese, încât încetase să-şi mai facă griji pentru sarcină, gândindu-se că poate aştepta. Dar nu putea. Fusese acolo tot timpul, iar acum era o fetiţă pe care nimeni nu o voia, în afară de ea.

Confruntată cu indiferenţa, Helena simţi că devenea posesivă. Îşi retrase mâna de pe Kaine şi se îndreptă spre dulap, îmbrăcându-se încet.

„Ce faci?", a întrebat Kaine în timp ce ea îşi încheia rochia.

„Mă duc să mă plimb", a răspuns ea fără să-l privească. „E bine pentru copil."

„Vin cu tine."

Nu era sigură că voia să vină cu ea dacă el avea de gând să se gândească la asta şi să o scruteze, dar a dat din cap.

El îi scoase nulliumul din cătuşe şi, în loc să meargă în curte, o duse în spatele casei, unde se aflau labirintul de gard viu şi grădinile acoperite de vegetaţie. Era o alee acoperită de trandafiri căţărători.

Helena ezită. „Morrow nu va observa?"

„El supraveghează doar curtea."

Mergeau în tăcere până când au ajuns la un măr noduros, cu florile ofilite, acoperit de frunze verzi proaspete. Kaine s-a oprit brusc şi a rămas privindu-l.

„Obişnuiam să mă caţăr în acest copac când eram copil", a spus el. „În memoria mea este mai mare."

Nu mai vorbise niciodată despre trecutul său fără să fie îndemnat.

Tot ce ştia ea despre copilăria lui era singurătatea. Un tată absent, o mamă bolnavă şi servitorii ale căror amintiri fantomatice încă îl înconjurau. „Odată m-am blocat chiar aici", spuse el, întinzând mâna şi atingând o ramură mare care abia ajungea la talia Helenei. „Eram sigur că o să cad şi o să-mi sparg capul dacă mă mişc. Am stat acolo jumătate de zi, strigând-o pe mama.

Ea nu trebuia să se dea jos din pat, dar eu nu voiam să ascult, voiam să vină după mine. Voiam să vadă cât de sus urcasem. În cele din urmă, a venit." Îşi lăsă mâna în jos. „Când am crescut, m-am simţit foarte vinovat pentru asta. Toate prostiile pe care le faci când eşti tânăr şi nu înţelegi nimic."

Helena abia îşi putea imagina pe Kaine atât de tânăr.

El arătă spre o breșă în gardul viu. „Dacă mergem pe acolo, este un iaz. Erau tot felul de broaşte şi tritoni acolo. Credeam că le pot îmblânzi, că le pot învăţa să facă trucuri."

Spuse toate acestea fără nicio emoţie, recitând monoton. Se uită în jur.

„Ar trebui să te duc la turnuri", spuse el în cele din urmă. „Cred că mi-aş aminti mai multe de acolo. E ciudat... Nu ştiu de ce îmi este atât de greu să-mi amintesc momentele."

Începu să se întoarcă, cu privirea rătăcindă, ca şi cum ar fi căutat ceva în grădini. Se opri, mișcând buzele de câteva ori înainte de a vorbi în cele din urmă.

„Mama mea se numea Enid."

Helena dădu din cap. Îşi amintea asta.

El privi spre grădină, strângând pumnii. „Întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta."

Încet, Helena îşi dădu seama ce făcea el.

Era încercarea lui de a-i da ceea ce îşi dorea ea. Pentru el, a recunoaşte că va avea un copil, o fiică, însemna a recunoaşte că nu va apuca să o cunoască. Îi povestea aceste lucruri pentru ca Helena să îi poată spune fiicei lor despre el, despre cum era înainte de Institut şi de război.

Se uită spre oraşul care se înălţa deasupra copacilor. „Nu sunt sigur ce se va întâmpla cu proprietatea şi moştenirea. Am transferat cât am putut într-un cont din străinătate, dar dacă te-ai întoarce vreodată, nu sunt sigur dacă ea ar putea să le revendice. Pot să verific, dacă vrei."

Helena simţi un nod în gât, umerii îi începură să tremure şi nu mai putea să respire.

Kaine se uită la ea. „Te-am adus prea departe."

Ea scutură din cap, dar nu se putea mişca. Erau atâtea lucruri pe care voia să le spună, dar nu ştia cum să o facă fără să se destăinuie.

El se apropie. „Poţi să mergi înapoi?"

Ea reuşi să scuture din cap.

Mişcându-se încet, el îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi o ridică în braţe.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi îşi ascunse faţa în umărul lui.

„Enid e un nume frumos", reuşi în cele din urmă să spună, cu vocea răguşită. „Şi mie îmi place."

KAINE SE ÎNTINSE PE PAT lângă ea, cu capul rezemat pe pieptul lui, în timp ce ea privea ceasul. Nu mai avea timp. Niciodată nu avea destul. Mai era mai puţin de o lună până la Abeyance.

Kaine era şi el treaz, cu degetele urmărind contururile braţului ei.

Se ridică, se aplecă în faţă şi îl sărută încet, memorând senzaţia buzelor lor care se întâlneau, vârful nasului lui urmărind conturul obrazului ei.

Îşi strecură degetele prin părul lui, adâncind sărutul, dorind să se piardă în familiaritatea lui. Mai simţise asta înainte.

Mâna lui Kaine se ridică şi se curba în jurul gâtului ei, provocându-i un fior de căldură, sângele ei aprinzându-se în vene.

Îngropase amintirile acestea în cele mai adânci colţuri ale minţii sale.

Se aplecă mai aproape, mâna ei alunecând pe pieptul lui.

Mâna lui se închise instantaneu în jurul încheieturii ei, imobilizând-o. „Ce faci?”

Se ridică în şezut, inspirând adânc. „Vreau să fac sex cu tine.”

Vârfurile urechilor îi ardeau pentru că o spusese atât de direct, dar îl privea în timp ce vorbea. Căutând reacţia lui.

În ochii lui se citea o privire dură, ca piatra, vizibilă chiar şi în lumina palidă a lunii.

„Nu.”

Ea îşi trase din nou încheietura mâinii, iar el îi dădu drumul. Ea îşi trase genunchii la piept, înfăşurându-şi braţele în jurul lor. Inima îi bătea cu putere, într-un ritm neregulat.

„Nu vreau ca ultima dată să fie când tu erai...” Înghiţi în sec. „... când eram forţaţi.”

„Nu”, a fost tot ce a spus el.

Degetele ei s-au crispat, dar ea a dat din cap şi s-a aşezat, privind umbrele din ce în ce mai adânci din cameră.

„De ce?”, a întrebat el în cele din urmă.

„Tocmai ţi-am spus.”

„Niciodată nu există un singur motiv în cazul tău”, spuse el.

Ea nu răspunse multă vreme. „Nu-mi amintesc cum era. Înainte. Ştiu că s-a întâmplat, dar când... când încerc să-mi amintesc detalii, sunt mereu aici. Dacă nu-mi voi aminti niciodată... asta va fi tot ce-mi voi aminti.”

A făcut o pauză, gândindu-se la toate modurile în care ar putea merge prost. Nu mai era cale de întoarcere. Ce avuseseră se dusese. Nu era ceva ce puteau recrea pur și simplu. Încercarea ar fi putut distruge refugiul fragil pe care îl aveau încă unul în celălalt.

„Nu contează." A scuturat din cap. „Ai dreptate, e o idee proastă."

El nu spuse nimic, dar a doua zi, când o sărută, era diferit.

Mai înfometat.

După ce lipsește câteva zile, se întoarse și atingerea lui era ca focul, dinții lui îi zgâriau gâtul, fața lui era îngropată în pielea ei, inspirând-o. Căldura o cuprinse și ea scoase un geamăt tremurat, corpul ei devenind lichid în brațele lui.

„Spune-mi să mă opresc", îi spuse el, cu gura pe gâtul ei. „Spune-mi să mă opresc."

Ea îl trase mai aproape. „Nu te opri. Nu vreau să te oprești."

Dinții lui îi zgâriau pielea, iar ea îi trase mâinile spre nasturii rochiei, ajutându-l să-i desfacă. Degetele lui alunecau pe pielea ei goală, în timp ce ea tremura la atingerea lui, dorindu-l cu ardoare.

Așa era înainte. Simțind din nou asta, își putea aminti cum o atingea, o ținea în brațe, o consuma.

El îi sărută gâtul până când ea își lăsă capul pe spate și începu să gâfâie. Mâinile ei îi urmăriră conturul maxilarului, coborând peste umerii lui, în timp ce amintirea fizică a lui se trezi sub pielea ei.

Ea îi aduse fața înapoi la a ei. „Te iubesc", îi spuse, sărutându-l. „Aș fi vrut să-ți spun de o mie de ori."

Găsi nasturii de la cămașa lui și începu să-i desfacă, împingând hainele lui la o parte, trecând cu mâinile peste pielea lui, degetele ei tânjind după căldura corpului lui.

„Spune-mi să mă opresc și mă voi opri", îi spuse el, cu vocea răgușită.

„Nu te opri", spuse ea, cu degetele tremurând în timp ce mângâiau modelele familiare sculptate pe spatele lui. Hainele ei alunecau, iar dorința o trăgea din interior.

A fost împinsă pe pat, corpul ei sub al lui, în timp ce el îi săruta sânii, dar apoi totul s-a inversat; ea zăcea acolo, încercând să rămână nemișcată și tăcută, înghețată de frica de ce s-ar putea întâmpla dacă nu ar face-o, baldachinul patului deasupra ei și corpul deasupra ei, fiecare senzație fiind o trădare mizerabilă.

Mâinile i se înghețară și ochii i se măriră, în timp ce coastele i se strânseră în jurul plămânilor, sufocând-o.

„Oprește-te.” Cuvântul îi ieși din gură, atât de dureros încât îi luă și plămânii odată cu el.

Kaine îngheță, tresărind înapoi, dar ea îl prinse, trăgându-l spre ea, nepermițându-i să plece, îngropându-și fața în umerii lui, respirând și amintindu-și că era el. Și el era al ei, nu putea să-l lase să plece.

Corpul ei tremura, în timp ce își înăbușea un suspin.

Kaine nici măcar nu respira.

„A fost doar pentru o clipă”, spuse ea, cu pieptul tremurând.

„A fost prea mult pentru o clipă. Va fi mai bine acum că știu că pot spune stop. A fost bine.” Ea nu-l lăsa să plece. „A fost bine. A fost doar pentru o clipă că eu... A fost bine.”

Dar el s-a îndepărtat până când ea l-a lăsat în sfârșit să plece. S-a ridicat încet, cu fața trasă, pupilele contractate, astfel încât ochii lui semănau cu gheață crăpată. Arăta atât de fragil.

Era acoperit de cicatrici. Mâna ei tremura când se întinse și atinse una care se întindea aproape pe toată lungimea toracelui lui. „Ce ți-a făcut?”

El își întoarse privirea. „Tot ce a vrut.”

Ea își odihni capul pe umărul lui, împletindu-și brațul cu al lui, în timp ce stăteau acolo, în întunericul tot mai dens, în mijlocul ruinelor a tot ceea ce fuseseră odată. Aveau nevoie doar de mai mult timp.

HELENA CITISE TOATE lucrările atribuite lui Cetus, organizându-le în ordinea probabilității de autenticitate. Simțea că începea să înțeleagă ideile fundamentale ale lui Cetus cu privire la alchimie, dar avea nevoie disperată de o privire mai recentă asupra metodelor sale și știa exact unde putea găsi una.

Când Kaine a plecat, ea a ieșit din camera ei, mișcându-se încet, evitând umbrele, folosind pereții ca punct de reper.

Știa din ce camere ar putea să o observe Morrough și avea grijă să le evite pe cât posibil.

Davies a apărut când Helena a ajuns în hol, dar Helena a trecut prin aripa principală, continuând să înainteze.

În cele din urmă, s-a oprit și s-a uitat în jur. „Morrough mă poate vedea aici?”

Davies a dat încet din cap.

Helena se îndreptă spre uşa din capătul celălalt. Cadrul era deformat pentru a o bloca în poziţie. Fără rezonanţă de fier, o persoană nu ar fi putut trece niciodată. Rezonanţa Helenei zumzăia în degetele ei în timp ce îşi punea mâinile pe cadru şi împingea fierul înapoi ca pe o perdea. Apucă mânerul; era un mecanism simplu de blocare.

Se uită înapoi la Davies, care avea o expresie de teroare pe faţă, singura emoţie pe care părea să o mai exprime.

„Îmi pare rău", spuse Helena. „Trebuie să văd."

„Nu...", spuse Davies; vocea ei era deformată, goală şi şuierătoare. Nu ştia dacă era Kaine sau umbra rămasă a femeii care protesta.

Helena clătină din cap. „Trebuie să ştiu cum s-a făcut."

Davies nu o urmă, ci rămase lângă uşă, şocată, rostind un „Nu" îngrozitor, în timp ce Helena aprinse lumina şi se îndreptă spre cuşcă.

Luminile pâlpâiau instabil deasupra capului. Privind cuşca aceea prea mică, ştiind cine trăise în ea luni de zile, Helena se simţi rău. Inima îi bătea cu putere. Îşi forţă privirea să treacă peste asta, concentrându-se.

Stătea la marginea ansamblului, examinând toată munca minuţioasă de a ascunde ceea ce fusese acolo, încercând să suprapună schiţa pe care Wagner i-o dăduse şi schiţele din folio-ul lui Bennet. Undeva, printre cele trei, se afla matricea completă.

Degetele ei se mişcau încet, încercând să simtă potenţiale modele, dar trecuse atât de mult timp de când nu mai făcuse altceva decât simplă vivimantie.

Se aşeză în genunchi şi începu să-şi treacă degetele peste fiecare formă şi model. Primele câteva ori când se târî pe podea urmând liniile, încercând să vizualizeze modelele de energie, era de neînţeles. Abia a treia oară a început să înţeleagă.

Era o matrice de animanţie. Recunoscu senzaţia energiei, modelele pe care le urma.

Rezonanţa ei se răspândi prin degete în timp ce le trecu de-a lungul unei linii a matricei. Da, cunoştea senzaţia aceea. O altă linie. Fals. Energia nu s-ar fi răsucit niciodată în felul acela.

Se târî din nou pe podea, mai încet, urmărind fiecare linie din nou şi din nou, ignorând aşchii care i se înfigeau în vârfurile degetelor.

Inima ei începu să bată cu putere, ușurată. Putea rezolva asta. Putea să-și dea seama. O durere se răspândi în pieptul ei, în ritmul neregulat al bătăilor inimii, dar ea o ignoră, încercând să termine. Inima începu să bată din ce în ce mai repede, până când plămânii ei începură să o doară. Încă puțin. Trebuia să aibă întreaga matrice completă în minte, pentru a o putea grava.

Podeaua se estompa. Clipi puternic, încercând să se concentreze.

Degetele îi sângerau când le ridică pentru a le apăsa pe inimă, iar corpul îi devenise rece. Inima îi bătea incontrolabil. Încercă să o încetinească, dar era ca și cum ar fi încercat să prindă un cal în galop.

Camera se clătină. Cușca de fier și ușa se deschiseră grațios în lateral, răsturnându-se când umărul ei lovi podeaua.

Camera se întunecă, iar lumina pâlpâitoare se stinse.

SE TREZI, AMEȚITĂ, ZCĂTÂND ÎN patul din camera ei, cu pieptul dureros, de parcă ar fi fost strivit de o greutate de plumb. Kaine stătea lângă ea, ținându-i mâna.

Nu-și amintea cum ajunsese acolo. Îi pulsau încheieturile și simțea senzația de amorțeală a nulliumului în ele.

„Doctorul tocmai a plecat", spuse el fără să se uite la ea. „Se pare că ai dezvoltat o aritmie cardiacă din cauza stresului și a suferinței provocate de închisoare și sarcină. Au detectat-o în timpul comăi, dar mi s-a spus că, dacă te pot menține calmă, s-ar putea rezolva de la sine. Acum pare puțin probabil, totuși."

Helena nu știa ce să spună.

Maxilarul lui se mișcă de câteva ori. „Ai idee cum a fost să te găsesc prăbușită în mijlocul acelui blestemat de dispozitiv din camera de tortură?"

„Îmi pare rău", spuse ea. „Nu am vrut să te fac să te întorci acolo."

El expiră, lăsând capul în jos. Părea furios, dar îi strângea mâna în a lui.

„Nu a fost un atac de panică", spuse ea. „Cred că știu cum a folosit Morrough dispozitivul, cum funcționează. Mi-am dat seama cum a făcut-o. Eram doar ușurată. Inima mea a pierdut controlul."

El o privi, cu ochii aprinși. „Crezi că asta face lucrurile mai bune? Inima ta ar putea ceda, iar dacă eu nu sunt aici, vei muri. La fel ca..." Se opri. „Nu-mi face asta."

Gura i se uscă. „Dar trebuie să te salvez."

„Nu." Cuvântul era ascuțit. „Nu trebuie. Și nu poți. Ești singura persoană care nu a înțeles niciodată asta."

Ea deschise gura, dar el o întrerupse.

„Am făcut o înţelegere să ne spunem adevărul unul altuia, iar acesta este adevărul. Nu mă poţi salva. Eu nu pot fi salvat."

Ea se strădui să se ridice, pieptul ei durând de parcă sternul i se rupse din nou. „Nu ştii asta. Lasă-mă să încerc."

El se smulse de lângă ea şi se ridică. Ea crezu că va ieşi furios din cameră. Se strecură din pat, întinzându-se după el.

„Kaine."

El se opri la picioarele patului. „Nu poţi avea totul, Helena", spuse el în cele din urmă. „Vine un moment în care trebuie să realizezi că nu vei obţine tot ce-ţi doreşti. Trebuie să alegi şi să te mulţumeşti cu asta. Ai şi alte persoane. I-ai promis lui Holdfast că vei avea grijă de Lila şi de fiul ei. Ai un copil care are nevoie de tine şi ştii asta."

Ea clătină din cap. „Nu vreau să aleg. Mereu trebuie să aleg şi niciodată nu te aleg pe tine. M-am săturat să nu te aleg pe tine."

El se uită la ea. „Nu alegi. Mi-ai promis că îmi vei da tot ce vreau. Vreau să încetezi să te distrugi încercând să mă salvezi. Pleacă. Trăieşte. Spune-i fiicei noastre că v-am salvat pe amândouă. Asta... asta vreau."

„Dar sunt atât de aproape. Pot să rezolv asta."

El se întoarse spre ea. „Mi-ai promis că, dacă cercetarea îţi afectează sănătatea, vei renunța."

„Știu, dar..."

El râse cu greu, mai degrabă un hohot de plâns. „Ştiai că eşti cea mai proastă persoană care îşi ţine promisiunile pe care am întâlnit-o vreodată?"

Gâtul i se strânse. „Le ţin pe cele care contează."

„Nu." El clătină din cap. „Ce faci tu este să faci atâtea promisiuni contradictorii încât poţi alege în funcţie de ce vrei. M-am gândit la metodologia ta." El privi în jos. „De aceea pare că nu ţii niciodată promisiunile care contează pentru mine."

Se întinse spre ea, degetele lui atingându-i şoldul. „Ţii la acest copil. Eşti atât de îngrijorată pentru ea, încât ţi-ai distrus inima cu frica de ce i s-ar putea întâmpla. Acum eşti atât de preocupată să mă salvezi, încât uiţi că ea depinde de tine. Nu o pot proteja de tine. Punându-te în pericol încercând să mă salvezi, o pui pe ea în pericol."

Helena simţi un nod în gât. Încercă să se retragă, dar el o prinse, apucând-o de umeri şi forţând-o să-l privească. „Trebuie să mă laşi să plec acum."

„Nu pot.” Ea scutură din cap. „Crezi că voi fi calmă dacă mă opresc? Dacă nu am nimic de făcut decât să stau în camera asta şi să aştept să te pierd? Tu nu ai face asta. Niciodată.”

În cele din urmă, au ajuns la un compromis.

Kaine o ducea înapoi în cameră şi o lăsa să petreacă ore întregi târându-se pe podea, copiind fiecare detaliu al matricei pe plăci gravate. Când avea timp, mergea cu ea la bibliotecă şi o lăsa să-şi folosească animanţa asupra lui, studiind talismanul din pieptul lui, dar ea nu mai ieşea din cameră fără el.

Într-o seară, el s-a întors după o absenţă de mai bine de o zi, cu o expresie impasibilă. „Mâine va trebui să rămâi în cameră. Va avea loc o cină. Aurelia se întoarce pentru asta, împreună cu restul Nemuritorilor.”

„Pentru ce?”

El i-a zâmbit slab. „Trebuie să-i conving că nu e nimic în neregulă.”

CAPITOLUL 70

Iulius 1789

HELENA PRIVEA PRIN PERDELE CUM ALŢI servitori, atât vii, cât şi morţi, erau aduşi din oraş. Kaine încuiase uşa pentru a se asigura că nu va primi vizitatori nepoftiţi, lăsând una dintre servitoare în cameră cu ea.

Nu observase niciodată cât de grea şi de întărită era uşa.

Maşinile au sosit seara. Era aproape amuzant să-i priveşti pe Nemuritori intrând în casa chiar a celui pe care îl temeau.

Ea a încercat să nu-şi facă griji. Kaine nu părea îngrijorat în legătură cu seara, dar era un mincinos convingător.

Pe măsură ce seara se scurgea, ea încerca să se concentreze asupra încercărilor sale de a inversa structura matricei lui Morrough, când menajera, care stătuse nemişcată ca o statuie, a sărit brusc în acţiune, adunând rapid cărţile şi notiţele Helenei şi împingându-le pe toate sub pat.

Cineva venea.

Tocmai ascunseseră ultimele hârtii, asigurându-se că totul era acoperit de fusta patului, când camera s-a umplut de sunetul fierului care se mişca.

Helena se aruncă pe pat, ghemuindu-se pe o parte. O clipă mai târziu, uşa se deschise, dezvăluind pe Stroud, urmat îndeaproape de Kaine. „Nu văd cum ar putea ajuta asta”, spuse el, în timp ce Helena clipea la ei, prefăcându-se confuză.

„Știi cât de delicată este situația ei.”

„Există foarte multe situații delicate în acest moment”, spuse Stroud, apropiindu-se și scuturând-o pe Helena. „Marele Necromant a fost foarte clar că trebuie să proiectăm o imagine de forță. Toate aceste asasinate le-au amenințat sentimentul de invulnerabilitate, iar dacă le permitem temerilor lor să submineze regimul, vom suferi cu toții. Trebuie să le arătăm că se lucrează la o soluție.”

„ Și crezi că expunerea unei prizoniere însărcinate, trimisă aici pentru interogatoriu, îi va liniști?”

„Cred că explicarea motivului pentru care este însărcinată va fi suficientă. Sunt prea paranoici ca să ne creadă pe cuvânt, dar vor crede odată ce o vor vedea. Ea a fost ultima studentă sponsorizată de Principat.” Stroud se uită la Helena. „Ridică-te și îmbracă-te cu ceva suficient de subțire încât să-ți se vadă burta.”

Sarcina nu se vedea deloc, decât dacă era goală; Helena se îndoia că exista ceva ce putea purta pentru a o face vizibilă. Un detaliu care a devenit imediat evident când s-a ridicat în picioare.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu.” Stroud s-a dus la dulap și a scos o cămașă, apoi a îndesat-o în fața rochiei Helenei, astfel încât burta ei să pară vizibil umflată.

„Gata.

Haide.” Stroud o luă pe Helena de braț și începu să o tragă spre ușă.

Helena se uită la Kaine, dar nu putea face nimic.

Călătoria până la aripa principală era simultan mai lungă și mai scurtă decât își amintea Helena. Când ajunseră în holul mare, Helena simți o strângere în piept. Se strădui să respire încet în timp ce era trasă în camera mare unde îl văzuse prima dată pe Kaine la Spirefell.

Stroud o strânse puternic de braț. „Nu spune nimic.”

Toată lumea se întoarse când Stroud intră cu Helena, iar ea se simți expusă și evidentă, cu părul desfăcut, vizibil însărcinată, o stare în care nicio femeie respectabilă din Nord nu ar fi fost văzută.

Apariția ei fu întâmpinată cu tăcere. Helena privi în jur. Recunoscu câteva fețe; Aurelia era prezentă, stând supărată lângă Crowther.

Atreus, își aminti Helena. Pielea lui era cenușie, cu pete ușoare pe tâmple, și purta acum inele de aprindere.

„Acesta este proiectul secret?”, spuse un bărbat cu o neîncredere furioasă. Helena îi recunoscu vocea. Avea perciuni lungi şi o linie a părului în retragere. „Proiectul despre care a citit întreaga ţară în ziare?”

„Bineînţeles că nu”, spuse Stroud, cu o notă de defensivitate în voce. „Credeţi că Marele Necromant îşi publică planurile reale în ziare? Ea a fost adusă aici cu un alt scop, iar voi sunteţi cei privilegiaţi care îl veţi afla. Sunt sigură că vă amintiţi cu toţii că aceasta este studenta străină pe care familia Holdfast a cheltuit atât de mult pentru a o aduce aici.”

Mai multe feţe s-au întunecat la această amintire.

„Marele Necromant a descoperit că ea posedă o formă rară de rezonanţă pe care el este foarte interesat să o cultive. Odată ce procesul va fi finalizat, Marele Necromant va atinge culmi de putere nemaiîntâlnite până acum.”

„Deci recunoşti că este ceva în neregulă cu el?” Aceasta a fost întrebarea unui lich din partea opusă a camerei. Inima Helenei s-a oprit la vederea lui Sebastian Bayard, cu părul şi ochii lui palizi, dar cu pielea acum cenuşie.

Stroud strânse buzele. „Ceea ce recunosc este că Marele Necromant a învins mortalitatea într-un mod nemaivăzut de niciun alt suflet de pe acest pământ, iar când va reuşi, aşa cum ştiu că va face, va fi în beneficiul nostru al tuturor. Unii dintre voi vă amintiţi probabil că, în timpul războiului, Bennet a încercat o metodă de a plasa talismane în corpuri vii noi. Era un obiectiv foarte important.”

Câţiva dintre lichei au dat din cap.

„Acele încercări iniţiale nu au avut succes şi, din cauza constrângerilor războiului, a fost necesar să ne concentrăm eforturile în altă parte. Cu toate acestea, de atunci, a fost descoperită o nouă metodă, pe care Înaltul Reeve şi cu mine am perfecţionat-o în strânsă colaborare. Forma fizică a Marelui Necromant este în descompunere, dar nimeni nu îndrăzneşte să-i nege puterea. El îşi va transfera sufletul într-un corp nou şi astfel va ajunge la culmi de putere inimaginabile. Şi când va face asta, vă va permite şi vouă să faceţi la fel.”

„Ce corp nou?” Primul bărbat a fost cel care a vorbit.

Stroud a zâmbit, împingând-o pe Helena în faţă, astfel încât să fie mai vizibilă. „Cel pe care prizonierul nostru îl produce pentru noi.”

Toţi se uitau la Helena. Inima îi bătea cu putere şi nu putea auzi ce se spunea, pentru că era concentrată să rămână calmă. Simţea furia lui Kaine clocotind sub piele.

Se auziră râsete batjocoritoare.

Camera se estompa.

„Nu te gândi la el ca la un copil”, spuse Stroud aspru, suficient de tare încât Helena să poată auzi peste bătăile inimii sale. „Este pur şi simplu material uman cu rezonanţa potrivită.” Faţa lui Stroud era roşie ca focul. Era clar că se aşteptase la admiraţie, în loc de batjocura pe care o primea. O trase pe Helena înapoi cu brutalitate.

„Am lucrat cu Bennet la proiectul chimera; sunt bine familiarizată cu metodele de accelerare a creşterii. Încă câteva luni şi fătul va fi viabil, iar eu voi avea materialele cu rezonanţa necesară pentru a crea un nou corp pentru liderul nostru. Odată ce va fi ascensionat la noua sa formă, el le va permite celor care l-au slujit cu credinţă să-l urmeze şi să primească şi ei corpuri noi.”

Câţiva dintre lichei se îndreptară, dorinţa lor fiind vizibilă.

„Deci pentru asta era programul tău?”

Helena tremură la auzul vocii lui Crowther, care se auzea din fundul camerei, unde Atreus stătea încă lângă Aurelia. Părea să o placă pe noua doamnă Ferron mult mai mult decât fiul său.

„Beneficiul economic al procesului este legitim”, spuse Stroud cu o privire severă.

„Dar recunosc că am motive ascunse.”

„Staţi.” Vocea Aureliei răsună în cameră ca un geam spart. „Cine este tatăl?”

„Înaltul Necromant, evident...” spuse unul dintre Nemuritori, dar apoi se opri, privind-o pe Helena şi părând să se răzgândească.

Un altul, un bărbat cu faţa lucioasă de ulei şi mustaţă groasă, izbucni într-un râs zgomotos. „Ştiam că te distrai cu ea, Ferron.”

Obrajii Aureliei se înroşiră.

„Paternitatea a fost determinată pe baza rezonanţei. Marele Necromant l-a considerat pe soţul tău cel mai potrivit”, spuse Stroud cu voce conciliantă. „Te asigur, doamnă Ferron, cooperarea soţului tău nu a fost în niciun fel o reflectare a ta...”

Câţiva oameni râseră.

Aurelia păli periculos. „Ieşiţi afară! Toţi, ieşiţi afară!” Luă primul obiect pe care îl găsi, un vas, şi îl aruncă direct spre Helena.

Helena fu smulsă cu forţa din strânsoarea lui Stroud. Porţelanul trecu pe lângă capul ei, spărgându-se de peretele din spatele ei.

Kaine stătea lângă ea, cu ochii strălucind atât de tare încât erau aproape albi. „Sunt de acord.” Vocea lui zumzăia ca o rezonanță în aer. „Dacă cineva mai are îndoieli cu privire la puterea sau stabilitatea regimului, este binevenit să vină la mine pentru a se convinge personal.”

A urmat o pauză, apoi câțiva dintre Nemuritori au murmurat scuze, îndreptându-se spre ușă.

Pe măsură ce camera se golește, Stroud se întoarce spre Kaine. „Marele Necromant a specificat că aceasta urma să fie o întâlnire diplomatică și că nu trebuia să-i amenințați pentru a-i determina să se conformeze.”

Ochii lui Kaine încă străluceau. „Singurul lucru pe care îl înțeleg este puterea și frica. Nu poți discuta rațional cu cineva al cărui sentiment de îndreptățire este amenințat. Acum am o situație domestică neplăcută de rezolvat, mulțumită ție. Poți să pleci și să-l asiguri pe marele nostru lider că Nemuritorii vor continua să țină capul jos, pentru că știu că este singura modalitate de a-i păstra pe cei pe care îi au.”

Stroud se încruntă, dar se ridică și plecă.

Helena se uită în jur în timp ce ultimii rămași plecau și clipi când recunoscu încă două fețe. Erau singurele alte femei din cameră, în afară de Stroud și Aurelia. Stăteau lângă ferestre. Amândouă erau frumoase, deși una avea pielea ușor cenușie; trăsăturile ei erau delicate, iar privirea îi era detașată. Cealaltă avea un aer aproape de vulpe. Se uita fix la Helena, cu buza inferioară prinsă între dinți.

Erau Ivy și Sofia Purnell.

Ivy aruncă o privire spre Kaine, cu o expresie confuză pe chip. Se întoarse spre Helena, parcă voia să spună ceva, dar apoi își întoarse privirea și o luă pe Sofia de mână, plecând.

În cele din urmă, Helena și Kaine rămăseseră singuri cu Atreus și Aurelia.

Kaine trecu pe lângă Helena, îndreptându-se spre familia sa. „Du-o înapoi în camera ei”, spuse el peste umăr.

Doi servitori se apropieră, dar Aurelia interveni.

„Nu! Ar trebui să rămână. Mereu ai ascuns-o, asigurându-te că ești singurul care are voie să se apropie de ea. Până la urmă, era exact cum bănuiam.”

Kaine se încruntă.

„Așa cum a spus Stroud, a fost la ordinul personal al Marelui Necromant. Te asigur că nimic din acest proces nu a fost plăcut pentru nimeni dintre cei implicați.” „Păcat”, spuse Atreus cu vocea joasă a lui Crowther. Ochii înceţoşaţi ai lui Crowther se

îndreptară încet spre Helena în timp ce se apropia, emanând un miros îngrozitor de substanţe chimice astringente şi lavandă.

„Speram să aud că asta te-a motivat măcar să-ţi îndeplineşti datoria faţă de familia ta. Am informaţii din surse sigure că, în timpul războiului, frecventai regulat anumite localuri din oraş. Aşadar, este clar că nu îţi lipseşte experienţa sau capacitatea, ceea ce mă face să presupun că îţi lipseşte motivaţia."

„Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi fac griji pentru moştenirea ta", spuse Kaine, cu ochii strălucind de răutate.

Atreus îl privi cu ură pentru o clipă, apoi se îndreptă brusc spre Helena. Ea se retrase instinctiv spre Kaine.

Atreus îl privi aspru pe fiul său. „Pentru o captivă, nu pare să se teamă prea mult de tine."

Kaine se aplecă şi o smulse pe Helena din braţele tatălui său. „Ei bine, asta datorită Aureliei. După ce mi-a atacat prizoniera într-un acces de furie, am ajuns să joc rolul eroic de salvator." Kaine zâmbi către Helena, cu ochii reci ca gheaţa şi batjocoritori. „Nu-i aşa?"

Helena nu trebuia să se prefacă că tremură. Inima îi bătea atât de tare, încât camera se învârtea în jurul ei.

„ E timpul să o duc să se culce. Puteţi pleca amândoi." Kaine se întoarse să plece, parcă târând-o pe Helena după el.

Atreus vorbi din nou. „Poate că Marele Necromant ţi-a dat frâu liber în trecut, dar ţi-ai supraestimat atât abilităţile, cât şi importanţa, lăsându-l să te folosească ca pe un câine. Acum te tratează ca atare. Se pare că uciderea este singurul lucru pe care l-ai făcut bine vreodată."

Expresia lui Kaine nu trăda nimic, dar Helena simţi că se înfioră.

„Poţi să-i ameninţi pe ceilalţi să se supună, dar eu nu mă tem de tine", spuse Atreus. „Ai zburat prea sus şi tot ce ţi-a mai rămas este o cădere imensă."

Degetele lui Kaine se crispară pe braţul Helenei.

„Aceasta este casa mea", spuse Atreus, „şi acum că sarcinile tale eşuate sunt ale mele, nu mai ai autoritate asupra mea. Poate că, după ce voi termina, îi voi cere marelui nostru lider să-ţi ordone să produci un moştenitor, deoarece ascultarea servilă pare să fie singura calitate pe care o ai."

Kaine nu se uită înapoi. „Fă cum doreşti. Nu-mi pasă."

Mergea repede şi nu se opri până când ajunseră în aripa de vest a casei, lăsându-i pe Atreus şi Aurelia departe în urmă. Atunci se opri, se întoarse şi îi cuprinse faţa, studiindu-i ochii, iar ea simţi rezonanţa lui în nervii ei, încetinind bătăile neregulate ale inimii.

Îşi lipi fruntea de a ei. „Îmi pare rău. Nu mi-a trecut prin cap că Stroud ar face ceva atât de stupid."

„Nu contează. Acum s-a terminat", spuse ea. „Ce a vrut să spună tatăl tău când a zis că sarcinile tale eşuate sunt acum ale lui?"

„Nu e nimic. Haide, să te duc înapoi în camera ta."

Ea nu se clinti. „Ce s-a întâmplat?"

El expiră. „Sarcina de a-l vâna pe ucigaş a fost reatribuită tatălui meu."

„Ce înseamnă asta?"

„Nimic. Nu va găsi nimic. Trimisul lui Shiseo se va întoarce peste puţin mai mult de o săptămână."

Vestea era ca un pumn în stomac. Ştia că timpul se scurgea, o vedea de fiecare dată când privea cerul nopţii, dar vestea întoarcerii lui Shiseo o făcea să pară mult mai definitivă. A tăcut până au ajuns în camera ei.

„Fata care a fost aici, cu sora ei. O cunoşti?"

Kaine a strâns ochii. „Ea a fost cea care i-a lăsat pe toţi să intre în Institut."

„Era una dintre oamenii lui Crowther. L-a ucis pentru că sora ei a murit când l-am salvat pe Luc", spuse Helena, dând din cap. „E convinsă că necrothrall-ul care e cu ea e viu."

„Reanimarea e opera lui Morrough. El rareori se ocupă de astfel de lucrări elaborate, dar asta explică totul. Aş fi ucis-o deja, dar ea îmi îngreunează sarcina pentru că nu pleacă nicăieri fără necrothrall şi nu ţine alţii lângă ea."

SPIREFELL SE SIMŢEA DIN NOU BÂNTUIT de prezenţa lui Atreus şi Aurelia.

Cu o cameră cu vedere spre curte, Helena auzea când sosea cineva. Îi privi pe Kaine şi pe tatăl său stând pe trepte, în timp ce un camion intra şi prizonierii erau târâţi într-una dintre clădirile depozitului.

Kaine începu să se îndepărteze, dar Atreus îl strigă aspru. Kaine se întoarse încet, urmându-şi tatăl înăuntru.

Ţipetele care au urmat au străpuns ferestrele, plutind prin holurile întortocheate ale casei. Nu se mai opreau.

Helena a tras perdelele şi s-a ghemuit în colţul îndepărtat al camerei, încercând să blocheze sunetele. Avea prea multe amintiri legate de ţipete ca acelea.

A tresărit la o atingere şi a ridicat privirea, găsindu-l pe Kaine în faţa ei. L-a studiat. Îşi dădea seama că se spălase recent; părul îi era umed.

Se priviră unul pe celălalt, simţind greutatea situaţiei.

„A spus vreunul dintre ei ceva care te-ar putea incrimina?", întrebă ea, cu vocea răguşită.

Ochii lui clipiră. „Nu. Niciunul dintre ei nu ştia nimic."

Ea înghiţi în sec.

Fiecare cuvânt. Fiecare viaţă. Din cauza ta.

Nu putea să vorbească.

„E târziu. Mănânci ceva?", întrebă Kaine în cele din urmă.

Ea se uită în jur şi zări o tavă aşezată pe masa din colţul camerei. Umbrele din cameră erau lungi. Se ascunsese în colţ o zi întreagă.

Maxilarul îi tremura, iar gâtul i se îngroşase.

„De ce face asta aici?", întrebă ea, de parcă ar fi contat unde se întâmpla.

„El crede că există spioni şi că de aceea ucigaşul a fost atât de eficient.

Este convins că Spirefell este singurul loc care rămâne sigur." El privi în jos. „Ar trebui să încerci să mănânci. Mă aşteaptă să iau cina cu el şi cu Aurelia în seara asta."

El începu să se ridice, dar ea întinse mâna. „Te vei întoarce după aceea?"

Ea îi putea vedea ochii argintii în întuneric.

„Dacă vrei tu."

În liniște, ea se duse şi scoase matricea, toate notiţele, studiindu-le, modificând anumite componente ale proiectului pe care îl dezvoltase, strângând ochii în timp ce trecea cu degetele peste modele, încercând să simtă energia şi să-şi amintească dacă era corectă.

Nu existau cărţi, nici surse de referinţă pentru matricele alchimice proiectate pentru animanţă. Trebuia să se bazeze pe fragmente de informaţii şi pe propria experienţă.

Matricea putea dura ani, uneori decenii, pentru a fi perfecţionată.

În cel mai bun caz, avea o singură şansă să o facă corect.

„SHISEO VA AJUNGE ÎN NOVIS DE EST în câteva zile", îi spuse Kaine. Mergeau prin labirintul de gard viu, pentru că acolo nu puteau fi văzuţi de la casă şi era

suficient de departe încât ea să nu poată auzi țipetele bruște. „Va fi aici în decurs de o săptămână.”

Helena simți un gol în stomac. „Oh.”

Știa că el îi spunea să se pregătească pentru ceea ce urma să se întâmple în curând, dar nu se simțea pregătită – se simțea lovită.

Își mișcă gâtul de câteva ori. „Crezi că aș putea merge cu tine la bibliotecă? Vreau doar să văd dacă nu am trecut cu vederea ceva.”

„Dacă asta vrei.”

În bibliotecă, simțea greutatea privirii lui în timp ce se plimba încet pe culoare, căutând istorii vechi și comentarii despre calitățile alchimiei. Când o privea, în ochii lui se citea o durere atât de vizibilă, încât nu știa cum de nu o recunoscuse mai devreme.

Știa că, pentru el, ceea ce făcea ea era să le fure timpul. Dacă nu găsea nimic, totul era în zadar. Momentele pe care le-ar fi putut petrece împreună, ea le petrecuse căutând o soluție care nu exista.

Totuși, ea luă o altă carte de pe raft, cu degetele tremurând, și o adăugă la teanc.

„Și astea.”

„Cred că am descoperit matricea și toate materialele de care am nevoie pentru a-ți restaura sufletul”, spuse ea când Kaine veni a doua zi. Stătea pe marginea patului, cu mâinile goale, fără să se fi atins de mâncare.

El se opri, închizând ușa. „Oh?”

Mâna ei stângă continua să se contracte incontrolabil, iar inima îi bătea ca un pumn în piept.

„Dacă modificăm baza matricei, aș putea folosi componentele interne ale acesteia pentru a reține energia în timp ce îmi folosesc animanța pentru a-ți separa sufletul de celelalte.”

„Dar?”

Ea înghiți în sec. „ Când Luc a murit, s-a întâmplat încet. Cetus... Morrough l-a rănit atât de grav, încât sufletul lui nu a mai putut rezista odată ce Cetus a murit. Nu știam cum să... Sufletul tău a fost smuls din corpul tău. Dacă îl pot readuce înapoi, cu timpul s-ar putea să se reintegreze, dar ar trebui să-l asigurăm cel puțin inițial, așa cum fac acum sufletele servitorilor, la filacterie.”

„Ai avea nevoie de un suflet sacrificial.”

Ea dădu din cap. „Ar trebui să fie dispuși. Nu ar rezista, nu ar funcţiona dacă nu ar fi.”

„Ah”, fu tot ce spuse el.

Ea înghiți cu greu, maxilarul tremurându-i. „Poate dacă o iau de la capăt, pot găsi altceva. Poate am abordat problema din unghiul greșit.”

El tăcu.

Pieptul ei se convulsiona. „Sau... mă gândeam, ce-ar fi dacă am da prioritate doar obținerii filacteriei mai întâi și am pleca. Atunci aș mai avea o lună să-l studiez, nu? Aș putea construi o bombă... am putea... ai o veche forjă aici. Nu ar fi nevoie de căldură mare sau de o detonare puternică. Dacă am folosi nullium, odată ce Morrough ar fi rănit... ai putea lua filacterul și apoi am fugi, și... și atunci aș putea găsi o soluție.”

Kaine avea o expresie impenetrabilă, iar privirea lui era enervant de răbdătoare în timp ce se apropia de ea. „Poți să manipulezi în siguranță explozibilii în timpul sarcinii?”

Gâtul i se încleștă. „Am putea lucra împreună – ți-aș putea spune cum să...”

Kaine îi luă mâna și o așeză pe a lui. Degetele lui se mișcară de câteva ori, iar întreaga mână a Helenei se crispă.

„Care dintre noi are mâinile suficient de sigure pentru a construi o bombă?”

Helena își retrase mâna, strângând degetele într-un pumn atât de strâns încât putea simți oasele metacarpiene sub vârfurile degetelor. Camera se învârtea, amenințând să o răstoarne din pat. Își sprijinise ferm cealaltă mână de saltea pentru a se stabiliza. „Păi, poate dacă eu...”

„Helena, sunt obosit.”

Ea ridică privirea și văzu asta în ochii lui. Războiul îl consumase; îl sculptase până la os și nici atunci nu se oprise. Era puțin mai mult decât o fantomă.

Ea știa, din momentul în care văzuse dispozitivul de pe spatele lui, că dacă va supraviețui, acesta îl va determina să-și reducă lumea la un singur punct și nu se va mai abate niciodată de la el. El făcuse din acel punct pe ea.

Nu se putea opri atâta timp cât ea era în pericol, iar asta îl epuizase aproape complet. Voia doar un punct final spre care să se îndrepte.

Umărul ei tremură. „Dar... vreau să te salvez.”

„Știu.” Spuse el blând. „Și dacă cineva ar putea, tu ai fi aceea. Dar aș vrea să-mi iau rămas bun de la tine înainte să pleci și să te pierzi în asta.”

O trase în braţe, cu bărbia sprijinită pe capul ei.

Dar mintea ei nu se oprea din alergat. Când el plecă, ea se întoarse la cercetările ei. Începând de la zero. Când îl auzi venind, puse totul deoparte şi nu menţionă nimic. El ştia oricum, dar se prefăceau.

Ea îl sărută. Îl împinse pe pat şi îşi strecură picioarele până ajunse în poala lui, cu degetele prinse în părul lui deschis la culoare, în timp ce îşi mulează corpul pe al lui, dorindu-l pe tot.

În timp ce el îi săruta gâtul, ea găsi nasturii şi închizătorile de la hainele lui până când putu să-i atingă pielea, împingându-i cămaşa de pe umeri şi ghidându-i mâinile spre talia ei.

Mâinile lui o strânseră, degetele mari apăsând pe coastele ei inferioare, arcuind-o mai aproape.

Mâinile ei tremurau când începu să-şi descheie rochia, degetele tremurând atât de tare încât se împiedicau de nasturi. Kaine încercă să-şi închidă mâinile peste ale ei, dar ea le smulse.

„Vreau asta", spuse ea, cu vocea tremurândă. „Vreau asta în condiţiile noastre înainte să plec... te rog..."

Vocea ei se rupse.

„Asta era a noastră..." Înghiţi, clipind puternic. „Ne-au luat-o, dar era a noastră."

Reuşi să descheie restul nasturilor şi lăsă rochia să-i alunece, adunându-se la talie. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, trăgându-l aproape, sărutându-l.

Rămase călare pe el, coapsele ei înconjurându-i şoldurile în timp ce trupurile lor se uneau. Degetele lui se încleştară în jurul taliei ei, dar nu o împinse în jos, nu o făcu să depăşească ritmul pentru care se simţea pregătită. El scoase un gemet încet când ea îşi mişcă şoldurile înainte.

Ea încercă să nu-şi amintească, să nu compare cu alte momente, încercând doar să se concentreze pe prezent, să se ancoreze în momentul respectiv, dar era ceva familiar...

Îşi amintea că fusese aşa şi înainte, lent şi intim. Venerația arzătoare a atingerii lui când făcuse dragoste cu ea.

Aşa fusese. Făcuseră dragoste. Asta avuseseră.

CAPITOLUL 71

Julius 1789

HELENA SE CORODEA CA METALUL; SE DIZOLVA, SE DESCOMPUNE, se sfărâma în bucăți. Simțea o durere constantă în piept, pe măsură ce simțea că se destramă.

Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună lui Kaine, dar abia putea să le gândească fără ca gâtul să-i înceapă să o doară, inima să-i bată cu putere și să înceapă să plângă. Nu fusese niciodată predispusă la plâns, dar sarcina părea să-i provoace asta. Numărătoarea inversă până la plecarea ei o distrugea încet.

Într-o zi, în loc să plângă, a izbucnit și s-a înfuriat pe el.

Planurile lui erau stupide și egoiste. Nu era corect ca el să moară și ea să rămână să trăiască cu toate astea. Dacă ar fi lăsat-o să o ajute să o salveze pe Lila, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dacă ar fi avut încredere în ea și nu ar fi fost atât de autoritar, dacă le-ar fi lăsat să lucreze împreună, totul ar fi putut fi diferit. Era numai vina lui.

El a lăsat-o să spună totul, până când ea a rămas fără suflu, cu mâinile strângând pieptul, încercând să-și forțeze inima să bată uniform, iar când el a trebuit să o facă în locul ei, ea a încercat să-i smulgă mâinile.

Când tatăl său l-a chemat, ea a rămas să fiarbă de furie și și-a dat seama că el făcea asta intenționat.

El știa cât de distructivă putea fi mintea ei. Din momentul în care ea ajunsese la Spirefell, el făcuse tot posibilul să o irite și să o provoace, încercând să o provoace. El îi dăduse un țel. Când ea îl ura, era mai puțin autodistructivă.

Dacă era furioasă acum, plecarea îi va fi mai ușoară.

El o manipula. Ea și-a înghițit furia, dar toate emoțiile ei stăteau ca un otravă în interiorul ei.

Un camion a adus un nou lot de prizonieri la Spirefell, iar Kaine a plecat din nou.

Helena nu putea să nu se întrebe care era relația dintre Kaine și tatăl său. Amândoi își arătau disprețul unul față de celălalt. Atreus părea să găsească atât de multe lucruri de disprețuit la fiul său, și totuși părea să găsească constant motive pentru a avea nevoie de el. Kaine își învinuia tatăl pentru tragedia mamei sale, și totuși Atreus se număra printre Nemuritorii pe care îi cruțase, în ciuda faptului că părea o țintă ușoară.

Helena stătea amorțită de disperare când ușa se deschise.

Ridică privirea, sângele înghețându-i în vene când unul dintre paznicii în uniformă ai camionului păși în cameră.

Își dădu înapoi șapca de pe cap și se văzu că era Ivy.

Helena o privi cu o surprindere amorțită, în timp ce Ivy îi zâmbi timid.

„A fost greu să ajung la tine."

Helena nu se mișcă. „Ce faci aici?"

„Am venit să te salvez."

Ivy abia apucase să vorbească când se auzi un scârțâit metalic, iar fierul din jurul ușii se deforma spre interior, blocând-o. Ivy se întoarse și încercă să deschidă ușa, dar aceasta era complet imobilă. Se întoarse și începu să se îndrepte spre Helena.

„Nu", spuse Helena ascuțit, ridicându-se în picioare. „Ultima dată când cineva s-a apropiat prea mult, și-a rupt aproape toate oasele din corp înainte să ajungă aici."

Ivy îngheță, ochii ei luând expresia unui animal în cușcă. Oricât de greu fusese să ajungă la Helena, era clar că aceasta nu era o operațiune de salvare bine planificată.

„De ce ești aici?", spuse Helena, privindu-o fix pe fată. Era o fată. Era atât de tânără. „Știai că sunt prizonieră aici de anul trecut. De ce ești aici acum?"

Ivy se retrase și apoi o ocoli pe Helena într-un arc larg, îndreptându-se spre fereastră, zgâlțâind-o cu forță și încercând să spargă geamurile. Fata își pierduse îndemânarea sau poate fusese prea impulsivă, prea grești în ceea ce credea că va fi dificultatea infiltrării.

„Credeam că ești aici pentru interogatoriu", spuse Ivy. „Nu știam că Înaltul Reeve ar face..."

Privirea ei se îndreptă spre stomacul Helenei. „... asta cu tine."

Helena râse disprețuitor. „Fac același lucru cu multe fete din Centru. De ce îți pasă de mine?"

Ivy se opri. „Sofia te plăcea. Voia să fiu prietena ta. Îmi spunea mereu că ar trebui să fiu mai mult ca tine. Că ar trebui să ajut oamenii. Nu am ascultat-o niciodată."

„ „Nu vreau să fiu prietena ta", spuse Helena rece. „Sora ta e moartă. Ne-ai trădat pe toți pentru un cadavru."

„Știu!" Vocea lui Ivy răsuna de durere în timp ce se întoarse spre Helena, cu fața palidă și ochii strălucitori. „Știu, dar nu puteam... Nu puteam să o las să moară. Credeam..." Fața i se strâmbă. „... Mi-am spus că era doar rănită, dar că se va întoarce.

Dar nu se întoarce. Nu poate. Chiar dacă s-ar întoarce, nu m-ar ierta niciodată pentru toate astea. Nu-i aşa?"

Helena nu simţea nicio simpatie. „Ne-ai costat totul. Chiar dacă eram sortiţi să pierdem, erau oameni care ar fi putut fugi, ar fi putut scăpa dacă ar fi avut timp. Dar tu te-ai asigurat că nu o vor face."

În timp ce vorbea, uşile se deformează, metalul scârţâie, iar Kaine intră. Fierul forjat se desprinde de podea, alungindu-se în nenumărate puncte, toate îndreptate spre Ivy. O mişcare a mâinii lui şi Ivy ar fi străpunsă din toate părţile.

Ar putea încerca să fugă, dar nu ar reuşi să facă nici doi paşi.

Ivy se întoarce cu faţa spre el, cu o expresie ciudat de resemnată.

„Ce trădător neaşteptat", spuse Kaine cu o lipsă totală de sinceritate. „Trebuie să recunosc că am crezut că eşti prea inteligentă ca să cazi într-o capcană atât de evidentă."

Ivy zâmbi amar şi scutură din cap aproape cu tristeţe. „Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa? Am crezut că până la urmă o vei face."

Kaine o studiă. „Nu pot spune că-mi amintesc."

„Eram diferită când ne-am cunoscut. Mai mică. Ţipam."

Kaine clătină din cap, de parcă ar fi putut fi vorba de nenumărate persoane.

„Obişnuiam să port două codiţe. Cu fundiţe." Ivy făcu un gest cu ambele mâini de-a lungul umerilor. „După ce Nemuritorii mi-au ucis părinţii, i-au folosit pentru a mă târî pe podea şi ţi i-au pus în mâini. Şi tu erai mai tânăr pe atunci."

Recunoaşterea se ivi încet în ochii lui Kaine.

Ivy îşi strânse buzele, inspirând. „Când ai fugit, ceilalţi Nemuritori te-au urmărit. Au uitat complet de mine şi de sora mea. Am încercat să-i tai capul mamei cu cuţitul de tort, ca să o fac să înceteze să-i mai facă rău Sofiei. Atunci am realizat ce pot face cu mâinile mele." Se uită la degetele ei. „După ce am fugit, Sofia era încă în viaţă, dar era ca şi cum ar fi fost într-un vis. Nu se mişca decât dacă o mişcam eu şi nu mânca decât dacă o hrăneam eu. Ne-am ascuns în mahalale. Când s-a trezit în sfârşit, ultimul lucru pe care şi-l amintea era că fusese ziua mea de naştere. Nu-şi amintea nimic din ce se întâmplase. Am fi murit, dacă nu erai tu."

Expresia lui Kaine deveni dispreţuitoare. „Un alt motiv să regret acţiunile mele din acea zi."

Ivy se întoarse confuză, până când Kaine îşi băgă mâna în haină şi scoase un pumnal de obsidian. Atunci ochii ei ascuţiţi se măriră, nu de frică, ci de surprindere, aproape de bucurie. „Tu eşti ucigaşul."

El zâmbi. „Da, şi pe tine, în special, te aşteptam cu nerăbdare. "

Ivy se întoarse spre Helena. „Şi tu ştiai?" Se uită la amândoi. „Totul e o prefăcătorie?"

„Într-un fel", spuse Helena. Nu crezuse că o să-i pese să o vadă pe Ivy moartă, dar se părea că era sortită să simtă milă pentru oricine înţelegea. Crowther menţionase că Ivy venea din mahalale şi lucra pentru el în schimbul protecţiei surorii sale. Dacă Sofia era într-o stare de fugă, nu era de mirare că Ivy se agăţase de fantezia că Sofia era încă în viaţă.

„Nu o omorî", spuse Helena.

Kaine o privi. „Nu te poţi aştepta să o cruţ."

Helena clătină din cap. „Nu cred că se aşteaptă să fie cruţată", spuse ea, bănuind că era pe cale să facă o greşeală teribilă, dar nu mai avea niciun motiv să nu rişte totul. Se uită spre Ivy. „Cei Nemuritori sunt cu toţii condamnaţi. Ştii asta, nu-i aşa?"

Ivy dădu din cap. Helena se îndoia că devenise Nemuritoare din interes pentru nemurire; mai degrabă fusese o condiţie impusă de Morrough, la fel ca în cazul lui Kaine, o lesă în jurul gâtului unei vivimanceri letale.

„Ne vei ajuta?", întrebă Helena.

Ochii ascuţiţi ai lui Ivy săriră între Helena şi Kaine, expresia ei fiind prudentă şi calculată, dar ea înclină capul.

„Nu", spuse Kaine aspru. „Nu poţi avea încredere în ea." Se întoarse spre Helena, iar rezonanţa lui zumzăia ameninţător, fierul din cameră scotând un gemet înfiorător. „Va spune orice pentru a ieşi vie din această cameră, iar apoi te va trăda, la fel cum i-a trădat pe toţi ceilalţi."

Helena se uită la Ivy şi apoi din nou la Kaine. „Cred că putem. Îţi este datoare. Îţi datorează ani din viaţa surorii ei. O va face pentru Sofia."

„De ce ai nevoie?", întrebă Ivy. Ochii ei erau ascuţiţi şi curioşi, acea privire strălucitoare pe care Helena o ţinea bine minte.

Helena se uită la ea. „Filacterul lui Kaine. Face parte din osul exterior al braţului drept al lui Morrough."

Ivy tremură aproape imperceptibil. Era clar mai mult decât se aşteptase. „De ce?”

Helena se uită la ea, apoi la Kaine. „Am nevoie de el pentru a-l salva.”

Ivy dădu din cap încet. „O să încerc. Dacă există o cale, o voi găsi.”

„Nu vei supravieţui dacă faci asta”, spuse Helena, privind-o pe Ivy, începând să se îndoiască de ea însăşi, dar incapabilă să se oprească. Orice şansă era mai bună decât niciuna.

Ivy ridică bărbia. „Fac asta pentru Sofia. Nu mai poate fi rănită. Nu contează ce se întâmplă cu mine.” Se uită la Kaine. „Tu ai fost motivul pentru care am putut să o salvez o dată. Aşa că asta va fi mulţumirea mea pentru asta.”

„Nu vreau mulţumirile tale”, spuse Kaine, strâmbând din buze, dar Helena îi apucă încheietura mâinii, îndemnându-l să coboare braţul. El o privi cu ură. „Nu merită. Nici măcar nu e competentă.”

Helena se ridică şi vorbi încet, ca să nu se audă vocea ei. „Spune-mi sincer, ai fi fost altfel dacă ai fi crezut că asta o poate salva pe mama ta? Spune nu şi te las să o omori.”

El strânse din dinţi şi coborî cuţitul.

„Ieşi înainte să mă răzgândesc”, spuse el.

Ivy ezită o clipă, iar Helena dădu din cap, îndemnând-o să plece. Rapidă ca un fulger, ea traversă camera, ocolind fierul şi ieşind pe uşă. Camera se reasamblă încet, iar Kaine o privi pe Helena, cu acuzaţie în ochi.

„După toate astea, vei risca totul pentru asta?”, întrebă el.

„Dacă te salvează, merită.”

„Şi dacă nu?”

Ea se uită în jur. Nici măcar nu simţea vreun sentiment de speranţă sau încredere că asta ar putea funcţiona; pur şi simplu nu mai putea sta în disperare fără să facă nimic. „Atunci voi muri ştiind că am încercat totul, ceea ce este mai fericit decât să trăiesc dacă te las aici. Ea nu are nimic de câştigat dacă ne trădează. A pierdut deja totul.”

El băgă cuţitul de obsidian înapoi în teacă. „Ei bine, cred că vom afla în scurt timp.”

El plecă şi se întoarse cu două cuţite, unul din obsidian şi celălalt din vechiul ei set pe care îl recuperase din bombardament, şi o pastilă sinucigaşă. Dacă Ivy îi trăda şi el nu ajungea la ea la timp, ea ar fi avut şansa unei scăpări rapide pentru ea şi copil.

Ziua trecu cu o intensitate nemiloasă. Noaptea veni şi nu se întâmplă nimic, cu excepţia veştii că trimisul lui Shiseo trecea graniţa spre Novis. Mai rămăseseră doar câteva zile şi timpul se va scurge, indiferent de ce va face Ivy.

Când casa era întunecată şi tăcută, Kaine veni la ea. Petrecură fiecare clipă împreună, încet. Nu mai era timp; nu puteau să-l irosească grăbindu-se.

Ea zăcea în braţele lui, ascultându-i inima. Când încerca să-şi imagineze casa, acest sentiment era tot ce putea să-şi imagineze. Se rostogoli pe spate şi îi găsi mâna, apăsând-o pe umflătura dintre şoldurile ei.

„Ea este", spuse ea. „O să..." Gâtul i se strânse. „Probabil o să o simt mişcându-se în următoarea lună. Cartea spune că la început se simte ca o fluturare."

Trebuia să înghită cu greu pentru a putea continua să vorbească.

„Se numeşte quickening – când simţi pentru prima dată mişcarea copilului." Ea inspiră adânc. „Dacă îţi foloseşti rezonanţa, o vei putea simţi acum. Dacă vrei."

Mâna lui se mişcă şi el ezită.

„O putem face împreună", spuse ea. „Ar trebui să o cunoşti."

A ZIUA URMĂTOARE, ÎN LOC să se plimbe prin labirintul de gard viu, Kaine o duse înapoi în curte.

Ea îngheţă, cu inima în gât, la mirosul de sânge vechi şi descompunere prins acolo în aerul liniştit al verii. Stomacul îi era pe cale să se răstoarne.

Cel puţin treizeci de prizonieri fuseseră aduşi la Spirefell de când se întorsese Atreus. Helena nu ştia dacă era mai bine sau mai rău dacă vreunul dintre ei mai era în viaţă.

„Trebuie să mergem pe aici?", întrebă ea.

Kaine o privi. Exista riscul să fie observaţi, aşa că expresia lui era rece şi indiferentă, dar vocea lui era blândă. „Doar de data asta. Nu va dura mult."

Ea încuviinţă cu greu.

Curtea era mult mai frumoasă vara. Viţa de vie care acoperea casa ca nişte vene înnegrite iarna înflorise în trandafiri căţărători.

În faţa casei mai erau încă doi necrothralli, acum abia mai mult decât nişte oase, iar Helena îi privi cu precauţie în timp ce Kaine o conducea prin grădina din curte.

„Nu trebuie să-ți faci griji pentru ei”, îi șopti el. „Morrough e prea preocupat de propria persoană ca să-și irosească energia pe necrothralli. Simțurile lor aproape că au dispărut, iar el nu a observat. Vino.

Avem o reuniune care se lasă așteptată.”

Atunci își dădu seama unde se duceau.

„Amaris…”

Kaine descuie ușa grajdului. „A trecut prin momente grele când ai sosit tu.”

Ușa se deschise, iar în lumina slabă a grajdului, o umbră neagră enormă se desfășură din colț și se ridică în picioare, cu aripile arcuite și întinse. Chimera se apropie, cu lanțul greu târându-se în urma ei.

„Mi-era teamă că ne va da de gol dacă o las să se apropie de tine. Are o reputație destul de proastă în zilele noastre”, spuse el. „Tu ești singura persoană pe care a acceptat-o vreodată.”

Helena consideră că era o descriere destul de generoasă a relației ei cu Amaris.

Gura i se uscă. Amaris crescuse. Era cu câteva palme mai înaltă, iar ochii ei imenși și galbeni străluceau în lumina slabă. Helena își amintea că himera era foarte atentă și blândă cu Kaine când era rănit, felul în care se ghemuia lângă spatele Helenei, protejând-o de frig, dar avea o amintire mult mai vie despre momentul în care intrase în grajd și fusese aproape mușcată în două.

Făcu un pas nervos înapoi. „Nu sunt sigură că își amintește de mine.”

Kaine ridică mâna și Amaris se opri. „Oh, asta. Nu erai tu. Erau necrothrall-urile. Nu le suportă.” Amaris dădea din cap nerăbdătoare. El se apropie și îi ciufuli blana. „Toleră personalul, dar orice reanimare a lui Morrough care se apropie... ei bine.”

El o privi pe Helena. „Își amintește foarte bine de tine. A urlat jumătate de zi când ai sosit.”

Helena se apropie ezitantă și o lăsă pe Amaris să-i miroasă și să-i lingă degetele. Când văzu că nu-și pierde mâna, făcu un pas mai aproape.

„Tu și Shiseo o veți lua cu voi când veți pleca”, spuse Kaine când ea îndrăzni să-și pună mâna pe capul lui Amaris. „Zburați noaptea. Va dura câteva zile să ajungeți la Lila, dar așa va fi greu să fiți urmăriți.” El îi mângâie umărul lui Amaris, chiar sub o aripă imensă. „O veți lăsa în urmă când veți lua nava.”

Mâna Helenei se opri. „O să o părăsiți?”

„O să fie bine”, spuse el, dar vocea lui era aspră. „Poate vâna singură și nu-i plac majoritatea oamenilor, așa că va evita zonele populate. Cu puțin noroc, se va întoarce în Paladia să mă caute. Va ajunge în munți.”

„Dar nu are nevoie de cineva care să... Transmutările ei trebuie menținute dacă încă crește.”

Maxilarul lui se contractă. „Există o singură himeră supraviețuitoare din război și toată lumea știe cui aparține. Dacă va fi văzută, asta va fi suficient pentru a da unui aspirant ambițios un motiv să te vâneze. Trebuie să o părăsești.”

El își odihni capul pe Amaris, iar aripile ei fluturară. Ea își întoarse gâtul pentru a-l ciupi.

„Vom pleca împreună, nu-i așa, bătrână fată? Ultimele două monștri ale lui Bennet.”

Aerul din grajd îi ardea ochii. Helena se întoarse și ieși.

Aerul din apropierea casei era mai proaspăt și ea a tras câteva răsuflări puternice, cu mâna apăsată pe inimă, până când a auzit pași rapizi și a ridicat privirea pentru a o vedea pe Aurelia coborând în fugă scările spre ea.

Aurelia era palidă, cu ochii strălucind de furie. Purta o rochie roz pal, cu detalii stacojii. Pe măsură ce se apropia, Helena a observat că și tivul și pantofii ei erau stacojii.

„Unde este Kaine?”

„Aurelia.” Vocea lui Kaine se auzi din interiorul întunecat al grajdului. „Ce ți-am spus despre a vorbi cu prizoniera mea?”

Aurelia se întoarse spre grajd. „Trebuie să vorbesc cu tine! Cum să stau departe de ea și să vorbesc cu tine când ești mereu cu ea?”

Kaine ieși din grajd, cu ochii strălucind. „Ce vrei?”

Aurelia înghiți de câteva ori. „Vreau să vorbești cu tatăl tău. El distruge casa.”

Kaine ridică o sprânceană, părând indiferent. „Credeam că ești mulțumită că a venit să stea la noi.”

Ochii Aureliei se măriră. „Asta era înainte să transforme casa într-o cameră de tortură. Era una când stăteau în magazie, dar acum le aduce în casă! Sunt grămezi de bucăți de corp peste tot, și am călcat într-o baltă de sânge pentru că a jupuit pe cineva în mijlocul holului.”

Helena își dădu seama atunci că rochia Aureliei nu avea deloc detalii roșii.

„Ți-am sfătuit să rămâi în oraș”, spuse Kaine, părând indiferent la toate acestea. „Dar ai refuzat pentru că tatăl meu a spus ceva despre dominare care însuflețește sângele, și tu te-ai gândit, ce?” Se aplecă spre ea, cu buzele strânse. „Că aș putea să-mi îndrept atenția spre tine?”

Aurelia era albă ca varul, cu două pete roșii pe obraji. „Sunt soția ta.”

Kaine înclină capul într-o parte. „Nu te-am cerut.”

„Ce se întâmplă?” Atreus ieși din magazie. Avea sânge până la coate și ținea în mână un cuțit lung folosit pentru eviscerarea peștilor.

Aurelia tresări, apucându-se de gât cu mâinile ei cu inele de fier, şi se retrase spre Kaine, dar Kaine se îndepărtă de ea, interpunându-se între Helena şi tatăl său, care stăteau față în față.

„Mă tem că Aurelia nu prea îi pasă de ce am făcut cu casa, tată”, spuse Kaine. „Cred că ne consideră destul de... necivilizați.”

Atreus se uită fix la Kaine pentru o clipă, nările înguste ale lui Crowther dilatându-se într-un mod pe care Helena îl recunoscu ca fiind furie reprimată. „Așa zici? Presupun că e cam excesiv. Aşteptam să obiectezi. Credeam că la un moment dat vei simți cu siguranță un sentiment de apartenență. Ai crescut aici...” Vocea lui se stinse în timp ce se întoarse să privească imensa casă care se înălța în jurul lor. „Aceasta era casa mamei tale. Ea a plantat trandafirii aceia în vara în care ne-am căsătorit.”

Atreus strânse cu putere cuțitul, iar pentru o clipă Helena simți rezonanța lui Kaine în dinții ei.

„Mă tem că proprietatea nu a avut niciodată o valoare sentimentală pentru mine”, spuse Kaine. „Poate că, dacă te-ai fi întors mai devreme, ai fi făcut efortul să o întreții.”

„Da, pari hotărât să distrugi tot ce a construit această familie”, spuse Atreus, cu fața atât de contorsionată, încât părea că pielea cenușie și moartă se va rupe în timp ce își privea fiul cu ură.

„Ce păcat a comis mama ta pentru a merita un astfel de fiu?”

Kaine se aplecă în față, un zâmbet subțire ca lama unui brici răspândindu-se pe fața lui, cu dispreț pur în ochi. „Cred că a fost când s-a căsătorit cu tine.”

Furia părea să se aprindă în interiorul lui Atreus, dar Aurelia interveni.

„Vezi? Vezi? Ți-am spus eu. Totul e vina lui! Eu am fost o soție perfectă. Ar fi trebuit să vezi acest loc urât şi putred când m-a adus aici. Am făcut tot ce mi-a stat în

putinţă pentru a fi o soţie bună, încercând să restaurez această casă, să scap de toate lucrurile urâte, vechi şi demodate şi să o transform în centrul societăţii. Tot ce este decent în această casă se datorează mie. Sunt exact ca soţia ta, eu...”

Atreus se întoarse brusc. Se auzi un sunet umed şi un gâfâit înăbuşit când Aurelia încetă să mai vorbească.

Ea a ridicat mâna spre gât, în timp ce un şuvoi de sânge ţâşnea dintr-o tăietură pe gât. A clipit o dată, deschizând gura, dar nu a scos niciun sunet, doar un suspin plin de sânge, apoi capul i s-a răsturnat pe spate, gâtul tăiat s-a deschis, corpul a urmat, şi ea s-a prăbuşit pe pietrişul alb. Rochia ei roz a devenit din ce în ce mai roşie.

Helena a trebuit să-şi apese mâna pe gură pentru a înăbuşi sunetul care aproape îi scăpase.

Partea laterală a gâtului îi ardea, iar inima îi bătea cu putere, dar nu se putea mişca, în timp ce Atreus se uita cu ură la fosta sa noră, cuţitul de peşte atârnând din nou de vârful degetelor sale, cu o picătură de sânge pe vârful curbat.

„Să nu te compari niciodată cu soţia mea”, spuse el, privind-o pe Aurelia.

Kaine nu făcu niciun gest, în afară de a păşi în faţă şi a-i bloca lui Helena vederea gâtului tăiat al Aureliei.

„Sper că intenţionezi să te ocupi de familia Ingram”, spuse el. „Având în vedere că m-ai angajat să mă căsătoresc cu ea.”

„Ce pot face ei?”, spuse Atreus cu un rânjet pe care Helena îl cunoştea bine. Era înfiorător să vadă trăsăturile lui Kaine pe faţa moartă a lui Crowther. „Era clar că nu aveai intenţia să-i dai vreodată un moştenitor.”

Atreus se aplecă, ridicând corpul Aureliei de pe pământ cu un braţ. „Mă voi ocupa de asta, dar odată ce problema va fi rezolvată, îmi vei da numele unei femei cu care vei coopera pentru a te căsători şi a avea un moştenitor al breslei. Altfel, odată ce voi găsi ultimul membru al Flăcării Eterne şi îl voi dărui Marelui Necromant, îi voi cere să-ţi ordone să cooperezi pentru a avea un moştenitor, iar eu voi alege mireasa.”

Atreus se întoarse şi dispăru în casă, târând-o pe Aurelia după el. Mirosul trandafirilor se amestecă cu mirosul de sânge proaspăt.

Helena se întoarse şi plecă, îndreptându-se spre aripa îndepărtată a casei. Odată ce ajunseră înăuntru, într-un hol unde nu puteau fi văzuţi, se opri. Kaine era la doar câţiva paşi în spatele ei. Ştia că era pe cale să o întrebe dacă era bine, dar ea vorbi prima.

„Tu ai plănuit asta.”

El îngheță pentru o clipă. „Ce te face să spui asta?” Vocea lui era ușoară.

„Pentru că ea este o problemă nerezolvată. Dacă o vei lăsa pe Amaris să moară, nu o vei lăsa pe Aurelia să trăiască.”

Expresia lui se întări. „La ce te așteptai? Ea a încercat să-ți scoată ochii.”

Helena se cutremură la amintirea ghearelor Aureliei care i se înfigeau în globul ocular. Teroarea de a rămâne oarbă, abandonată în întuneric pentru totdeauna. „Nu am uitat.”

„Aș fi ucis-o atunci, dar prezența unei soții frumoase în casă distrăgea suspiciunile. Faptul că locuiam aici singur cu tine ar fi putut atrage atenția. Acesta a fost singurul motiv pentru care am lăsat-o să trăiască.”

Helena dădu din cap apatică. Nimic din toate astea nu o surprindea, dar nici nu schimba nimic. „Urăsc când omori oameni din cauza mea”, spuse ea.

Își ridică mâna stângă și o apăsă pe cicatricea de pe gât, amintindu-și de fața tatălui ei și de tăietura oribilă de sub maxilarul lui. Zâmbetul lui batjocoritor era ultima amintire pe care o avea despre el.

Erau atâtea morți ușoare, indiferente. Se amestecaseră între ele. Cantitatea crescuse dincolo de o tragedie, ajungând la o cifră atât de mare încât era aproape abstractă. Chiar și pentru ea, după atâția ani în care luptase pentru fiecare viață, dedicându-se conservării lor, în cele din urmă încetase să mai sângereze. Acum erau atât de multe, încât era greu de înțeles.

Ea și Kaine stăteau în centrul lor.

„Ești mult mai mult decât atât”, spuse ea, „dar uneori simt că tot ce fac este să scot la iveală ce e mai rău în tine. N-ai fi ajuns atât de departe dacă n-aș fi fost eu. N-ai fi așa. Eu ți-am făcut asta.”

„Ai dreptate. Nu cred că aș fi.”

„Aveam atâtea visuri pentru noi”, spuse ea, cu vocea îngroșată. „Când îmi făceam griji pentru tine, când făceam lucruri pe care nu voiam să le fac, când războiul era atât de greu încât eram sigură că voi ceda sub greutatea lui, îmi spuneam: Într-o zi vei fugi cu el. Undeva, într-un loc liniștit.

Nu vei cere prea mult, doar tu și el, și asta va fi suficient.” Un nod i se formă în gât și scutură din cap. „Asta era tot ce-mi doream. Era visul meu, să văd ce am putea fi departe de război. Credeam că totul va merita pentru asta.”

Ea expiră, strângând mâna dreaptă, simţind cicatricile de la amuletă pe palmă. „Dar uite la tot ce am făcut şi tot nu e de ajuns. Cred că, în final, sunt ca Luc. Credeam că putem suferi destul pentru a ne câştiga unul pe celălalt."

El nu spuse nimic, iar ea era atât de obosită de resemnarea lui.

„De ce eşti mereu atât de pregătit să mori?", spuse ea, învârtindu-se spre el, deşi jurase că nu va mai fi supărată. „Chiar şi la început, când i-ai făcut oferta lui Crowther, deja plănuiai să mori, de parcă nu ar fi contat pentru nimeni. Dar de ce eşti încă aşa, acum, când contează?"

Kaine suspină, cu maxilarul înaintat. Degetul mare îi apăsa inelul de pe mână. „Nu aveam pe nimeni, Helena", spuse el încet. „După ce a murit mama, am rămas singur. Viaţa mea s-a destrămat când m-am întors acasă la şaisprezece ani, iar tot ce am făcut de atunci a fost să încerc să nu pierd singurul lucru care mi-a mai rămas. Când a murit ea, nu mai conta. Răzbunarea era singurul lucru pe care îl puteam face pentru a compensa, iar moartea pentru asta nu conta pentru nimeni – până când ai apărut tu."

Vocea lui deveni amară.

„Nu am făcut planuri după război pentru că nu aveam niciun plan de făcut. Holdfast, Flacăra Eternă, nu aveau cum să câştige, şi eu am ştiut asta dintotdeauna. Faptul că m-am îndrăgostit de tine nu a schimbat asta – doar că... doar că a făcut ca adevărul să fie şi mai dureros."

Luminile pâlpâiră, iar un zumzet îndepărtat se auzi din aripa principală.

Kaine se încordă, întorcând brusc capul spre dreapta. „Ceva nu e în regulă. Nu mai foloseşte asta ca să mă cheme. Du-te în camera ta şi încuie uşa."

El plecă repede. Ea îl privi de la fereastră cum ieşi în uniformă, inclusiv cu casca care îi ascundea părul. O scoase pe Amaris, se urcă pe spatele ei, apoi dispărură, zburând spre oraş.

Helena aşteptă. În mai puţin de o oră, veni o maşină. Ea o privi cum oprea, cu cuţitul în mână. Ivy fusese capturată sau îi trădase? Chemarea fusese menită să-l atragă pe Kaine departe de proprietate?

În schimb, Atreus a ieşit în uniformă, urcând în spate. Maşina a plecat.

Ce făcuse Ivy?

Era miezul nopţii când a auzit uşa descuiată din exterior.

Kaine a intrat, încă în uniformă, cu casca în mână.

Expresia lui era de necitit.

„Am primit vestea că, în timp ce trimisul din Est trecea prin Novis, trenul a fost atacat. Toţi cei aflaţi la bord au fost ucişi, inclusiv Shiseo.”

CAPITOLUL 72

Iulius 1789

SHISEO ERA MORT.

Întoarcerea lui atârna deasupra Helenei ca o sabie ridicată, o concluzie previzibilă de mult timp. El se va întoarce şi ea va pleca. Acest fapt părea imuabil.

Kaine clătina încet din cap, de parcă nici el nu putea să creadă.

„Este confirmat?”

„Au trimis capul lui. Novis susţine că nu a avut nicio implicare directă, că este vorba de o facţiune supravieţuitoare a Flăcării Eterne, dar... nu există aşa ceva. Nu cu astfel de abilităţi. A fost o salvă experimentală. Regina este calculată şi vrea să vadă dacă ţările aliate se vor distanţa dacă vor fi presate să aleagă o tabără şi dacă New Paladia are vreo soluţie.” El a coborât capul, iar aerul s-a deformat cu rezonanţa lui, dar apoi a râs. „Ironia este că asta este ceea ce am orchestrat noi, acesta a fost planul nostru, cu excepţia faptului că ei nu trebuiau să o facă până nu plecam eu.”

Aruncă casca împotriva peretelui. „Acum i-au dat lui Morrough avertismentul şi timpul necesar pentru a aduna forţe şi a chema necrothrallii din mine, iar eu sunt încă aici şi nu pot refuza ordinele. La naiba!”

Deci urmau să moară cu toţii. Kaine urma să moară, ea urma să moară, fiica lor urma să moară. Spirefell era o cuşcă şi un mormânt.

Ea se întinse spre el, cu degetele aproape amorţite. „E în regulă, Kaine. Ai făcut tot ce ai putut.”

Prefer să mor în braţele tale.

Sprâncenele lui se încruntară pentru o clipă. „Tot pleci.”

Helena îl privi, neînţelegând. Planul de evadare depindea de Shiseo.

Îşi scoase mănuşile. „Există şi alte metode, doar că... nu sunt la fel de curate. Riscul de a fi urmăriţi este mai mare dacă se grăbesc să vă urmărească, ceea ce este probabil să se întâmple. Morrough va face orice pentru a vă recupera. Dacă ajungeţi la coastă la timp, veţi dispărea în insule cu mult înainte ca ei să vă ajungă din urmă. Dar... va trebui să ajungi singură la Lila. Doar dacă nu crezi că eşti suficient de puternică să te descurci singură cu Amaris.”

„Cum... singură?”

Chiar și înainte, în timpul războiului, când era mai puternică și nu era predispusă la crize de panofobie, zborul cu Amaris era ceva pe care îl suporta doar din necesitate. Înălțimea și viteza o îngrozeau întotdeauna, iar Amaris știa unde să meargă, fără să aibă nevoie de îndrumarea Helenei.

Zborul pe timp de noapte, când semiluna Lumithiei dispărea din vedere, era aproape de neimaginat. Ar fi fost întuneric beznă, iar lumea ar fi fost un abis sub ea. Capul îi era ușor doar gândindu-se la asta.

„Te voi duce cât de departe pot, iar în aval va fi o navă care va naviga spre coastă. Îți voi arăta hărțile și ruta pe care o vei urma în interiorul țării pentru a o găsi pe Lila. Pot aranja transportul, dar ar fi mai sigur dacă ai parcurge cel puțin o parte din drum pe jos, dacă crezi că poți face față distanței. Chiar înainte de Abeyance, te vei duce la porturi; acolo te așteaptă un bilet și documente de identitate false. Vei lua o navă spre Etras. Am aranjat un loc acolo."

Inima îi bătea cu putere, în timp ce încerca să gândească.

„Nu trebuie să te hotărăști acum", spuse Kaine, punându-i mâna pe umăr. „Voi aranja ambele variante și poți alege. Știu că va fi greu, dar va merita. Lila te așteaptă de mult timp."

Ea dădu din cap, tremurând.

Totul trebuia să se miște repede. Abeyance nu avea de gând să aștepte, iar dacă urma să izbucnească un război între Paladia și țările învecinate, Kaine nu voia ca ea să fie acolo.

După toți acești ani în care speraseră că Novis sau vreuna dintre țările vecine ar putea interveni în favoarea lor, acum acționau în cel mai prost moment posibil.

„Trebuie să plec", spuse el după un timp.

„O să vin să te văd când pot. Încearcă să mănânci și să te odihnești cât poți. Ține ușile încuiate. Din fericire, odată cu dispariția Aureliei, ușa este mai sigură. Crowther nu avea nicio rezonanță de fier, în ciuda eforturilor tatălui meu de a extrage ceva din adâncurile decrepite ale cadavrului său. Atâta timp cât ușa este încuiată, el nu o poate deschide."

Vorbea aiurea, pentru că era nervos; lucrurile îi scăpau de sub control. Toate planurile sale atent elaborate fuseseră distruse chiar de intervenția pe care Rezistența o așteptase când fusese anihilată.

DUPĂ ACEEA, ABIA L-A MAI VĂZUT PE KAINE. A lipsit zile întregi; ea nu credea că el dormea deloc. A încercat să-şi facă partea, să mănânce şi să facă exerciţii calisthenice în camera ei pentru a-şi întări rezistenţa şi a deveni puţin mai puternică, astfel încât pregătirile să nu fie atât de limitate de ea.

Atreus s-a întors la Spirefell, aparent fără să fi păţit nimic pentru uciderea Aureliei, presupunând că se aflase. Părea să fi rămas fără prizonieri; în schimb, se plimba prin casă. Ea îi auzea paşii pe holul de lângă uşa ei şi îl zărea intrând şi ieşind din capelă de mai multe ori.

Când ferestrele zgâriau de vântul aripilor lui Amaris, ea ştia că Kaine se întorsese, cel puţin pentru scurt timp. El era ocupat cu mai mult decât simplele pregătiri pentru evadarea ei. Era Înaltul Reeve; se aştepta ca el să coordoneze răspunsul la atac.

A fost surprinsă când, doar câteva minute mai târziu, uşa s-a deschis şi el a intrat.

Ochii lui erau atât de strălucitori, încât păreau să lumineze. Era cât se poate de departe de a părea uman. S-a îndreptat spre ea ca şi cum ar fi simţit-o, dar fără să o vadă.

„Kaine?", a spus ea, cu inima în gât.

El nu a răspuns. Ceva era în neregulă cu el, era evident. Un fior rece o cuprinse. Instinctul de a fugi îi zgudui fiecare nerv, dar se îndreptă spre el.

Îi atinse faţa. „Ce s-a întâmplat?"

El clipi, şi păru să-şi recapete puţin din umanitate. Ea îi ţinu faţa, înclinând-o spre a ei.

„Kaine?"

„N-am mai ucis niciodată atât de mulţi odată...", spuse el încet.

„Câţi?"

Ochii lui clipiră, mişcându-se rapid, ca şi cum ar fi încercat să calculeze numărul. Apoi scutură din cap.

„Ce s-a întâmplat?"

El privea prin ea, ca şi cum încă nu era pe deplin prezent.

„Mi s-a ordonat să fac o demonstraţie de forţă. Un avertisment." Înghiţi în sec. „Erau rânduri şi rânduri de prizonieri.

Nu ştiu de unde au adunat atâţia."

În timp ce vorbea, expresia lui se înmuiase încet, devenind din ce în ce mai tânără, până când arăta dureros de copilăros, cu ochii mari. Intrase în stare de şoc. Nu părea să vorbească cu Helena, ci mai degrabă să încerce să-şi explice lui însuşi.

„Nu ştiam că vor fi atât de mulţi", spuse el. „Asta nu trebuia să se întâmple până nu plecam eu."

Ea îl trase mai aproape, înfăşurându-şi braţele în jurul umerilor lui. El era rece, deşi era aproape mijlocul verii, iar pielea lui era umedă.

Părea imposibil să mai poată continua mult timp. De parcă încerca să fugă de soartă, dar de fiecare dată când reuşea să o depăşească, Morrough îi cerea altceva.

Şi ea nu putea face nimic. Impotenţa o ardea pe dinăuntru. „Ai văzut-o pe Ivy? Ţi-a spus ceva? Încă mai încearcă? Poate dacă voi doi..."

Clipi şi păru să-şi revină. Scutură din cap, îndreptându-se. „Nu. Sunt bine... doar obosit. O să fiu bine. Aproape s-a terminat."

Voia să o liniştească, dar cuvintele o lăsară goală, în timp ce el dispăru din nou prin uşă.

Era atât de nervoasă după ce Kaine plecase din nou, încât, când a simţit o senzaţie în abdomenul inferior, prima ei reacţie a fost panica pură.

A rămas nemişcată, cu inima bătând cu putere, şi senzaţia a revenit. Fluturând.

S-a uitat în jos, şi-a netezit rochia pentru a-şi putea trece mâinile peste umflătura dintre şolduri.

Uneori încă uita că era însărcinată.

Oricât de incredibil ar fi fost faptul că Lila rămăsese însărcinată în timpul războiului, ei îi plăcuseră întotdeauna copiii; aceştia erau atraşi de ea, iar Lila ştia exact cum să-i facă să râdă.

Helena nu avusese niciodată acest tip de farmec. Nu ştia dacă putea fi o mamă bună sau dacă dorinţa de a păstra acest copil nu era doar egoismul ei care ieşea la iveală. Incapacitatea ei de a renunţa.

De a iubi pe cineva. De a fi necesară.

Mâna îi tremura violent în timp ce o apăsa pe burtă, lăsând rezonanţa să pătrundă ezitant în interior, simţind oasele mici, mai moi decât cartilajul, venele ca nişte fire.

În curând, asta era tot ce mai rămăsese din Kaine în întreaga lume.

„O să am grijă de tine", şopti ea. „Este... felul nostru."

Abia rostise cuvintele când uşa se deschise şi Kaine intră cu paşi mari. Trecea aproape o zi, dar culoarea lui era încă neliniştitoare, ochii lui prea strălucitori.

„Stroud vine", spuse el, cu vocea tensionată. „Am venit cât de repede am putut, dar trebuie să..."

De îndată ce ajunse lângă ea, îi scoase cătuşele şi introduse tuburile de nullium la locul lor. Helena se strâmbă când rezonanţa ei dispăru ca o lumină stinsă.

Kaine abia terminase de le fixa când ochii lui îşi pierduseră focalizarea. „E aici. Asigură-te că totul e ascuns."

Când Stroud a sosit, era clar că tensiunile actuale nu îi conveneau. Avea cearcăne sub ochi. Obrajii îi erau roşii de la capilarele sparte.

„Centrul este special conceput pentru a acomoda gestaţia", spunea ea cu voce stridentă. „Marino este subiectul nostru cel mai important.

Ar trebui să fie acolo, unde pot supraveghea îndeaproape dezvoltarea fătului şi putem acţiona rapid odată ce viabilitatea este atinsă."

„Şi crezi că „mediul de gestaţie" pe care l-ai creat este propice pentru cineva cu o afecţiune cardiacă agravată de stres? Ai putea la fel de bine să-i ceri să încerce un avort spontan", spuse Kaine, rânjind la Stroud. „Marino este prizoniera mea. Marele Necromant mi-a încredinţat-o şi nu şi-a schimbat părerea în această privinţă. Nu te voi lăsa să te amesteci în misiunea mea doar pentru că nu mai ai munca lui Shiseo cu care să te legitimezi."

Stroud s-a înroşit furioasă, de parcă un nou val de capilare se rupeau sub suprafaţa pielii ei. „Voi face apel."

„Eşti liberă să încerci, dar i-am spus despre amestecul tău şi despre contribuţia ta la starea ei actuală. Poate că nu ar fi avut deloc probleme cu inima dacă nu ai fi grăbit interogatoriul ei injectându-i o doză aproape letală de stimulente şi ameninţând-o că îi tai limba dacă nu rămâne însărcinată. Acum continuă cu orice pretext te-a adus aici."

Faţa lui Stroud era aproape roşie ca sfecla în timp ce efectua o verificare superficială a stării inimii şi a sarcinii Helenei. Se pare că sperase să se strecoare în Spirefell şi să o răpească pe Helena în timp ce Kaine era ocupat.

În câteva minute, termină şi îşi împachetă furioasă geanta, astfel încât Kaine să o poată escorta înapoi.

Helena privea de la fereastră cum Stroud se urca într-o mașină și pleca. Mașina abia trecuse de poartă când luminile din camera ei pâlpâiră și auzi un zumzet îndepărtat din aripa principală. Kaine era deja chemat din nou.

Ea privi prin fereastră cum Kaine ieșea din casă, urcându-se pe spatele lui Amaris. Chimera alergă jumătate din lungimea curții și se înălță în aer.

Helena apăsă mâna pe fereastră, tubul nullium apăsând pe tendoanele încheieturii mâinii.

Ziarul zilei a sosit odată cu prânzul. Fotografia de pe copertă era suficientă pentru a-i întoarce stomacul.

Era făcută de la porțile principale ale Institutului, care se deschideau chiar în fața treptelor Turnului Alchimiei. Acolo, pe trepte, stătea Kaine, fără cască, fără nimic care să-i ascundă identitatea; fața lui era vizibilă pentru toți, ochii lui atât de strălucitori încât distorsionau fotografia. Între el și poartă, acoperind zona comună, se aflau rânduri de cadavre.

Ea aștepta în continuare ca Kaine să se întoarcă, dar au trecut ore și el nu a venit. Nu era genul lui să o lase în casă cu Atreus, decât dacă ea putea să asigure ușa.

Noaptea a căzut și Lumithia era puțin mai mult decât o fâșie de lumină, ca și cum cerul nopții ar fi fost o perdea neagră care ascundea lumina zilei și cineva ar fi străpuns-o cu un cuțit.

Un urlet slab se auzi prin casă. Helena se duse la fereastră.

Amaris stătea în curte, o umbră uriașă, doar marginile ei fiind luminate de lumina lunii. Capul ei se apleca în continuu pentru a mirosi ceva de pe pământ, apoi își înclina capul înapoi și scotea un urlet ușor, cu plămânii ei de cal, ca o rafală de vânt gemând.

În timp ce Helena privea, Amaris se învârtea și scormonea pământul, bătând nervos din aripi. Pentru o clipă, lumina slabă a lunii a ajuns la pământ, iluminând părul pal.

Helena a alergat la ușă și a găsit unul dintre servitori în hol.

„Cheamă-l pe Davies și pe majordom, nu știu cum îl cheamă”, a spus Helena. „Kaine e în curte.”

Se mișca, dar foarte încet.

Helena abia avea timp să se gândească la întuneric sau la umbre, agățându-se de perete în timp ce cobora scările, încercând să-și mențină inima calmă. Ea ezită la

uşă. Casa era întunecată; nu era niciun semn de Atreus. Încercă să-şi spună că era bine că era întuneric, Morrough nu ar fi putut vedea bine dacă o urmărea.

Respiră adânc şi se grăbi să traverseze pietrişul până la locul unde Amaris scotea un alt urlet neputincios.

Chimera mârâi, învârtindu-se când Helena se apropie. Helena se opri, arătându-şi mâinile goale.

„Sunt eu", spuse ea. „Îţi aminteşti? O să-l ajut."

Amaris încetă să mai mârâie, dar botul îi rămase îndoit înapoi. Ea o lăsă pe Helena să îngenuncheze şi să se târască până la Kaine.

El zăcea cu faţa în jos şi, când ea îl întoarse, mâinile îi rămăseseră umede de sânge. Mirosea a putreziciune, a acelui hol îngrozitor de sub pământ. Pielea îi era rece şi abia mai respira.

„Kaine? Kaine? Ce ţi-a făcut?" Îl scutură uşor. Îl mai văzuse rănit de nullium, dar niciodată nu văzuse ceva asemănător. Nu avea rezonanţă pentru a afla ce era în neregulă. Afară era atât de întuneric, încât abia îi putea vedea conturul. Îi simţi pulsul, dar era neregulat într-un mod care ar fi ucis un om. Se oprea intermitent, apoi repornea, pulsând şi oprindu-se din nou.

Ea încercă să-l ridice, dar cu nulliumul din încheieturile mâinilor, nu putea să-l ţină. Îşi agăţă coatele sub braţele lui, dar nu avea greutatea sau forţa necesară pentru a-l mişca pe pământ. Se lăsă înapoi în pietriş, iar capul lui se lăsă pe umărul ei.

„Kaine..."

El nu răspunse.

Se uită în jur după servitori şi îi zări pe Davies, majordomul şi alţi câţiva servitori ieşind, cu lanterne electrice în mâini. Se mişcau de parcă ar fi fost pe jumătate prezenţi.

Amaris mârâi, iar Helena o linişti, mângâindu-i urechile şi îndemnând-o să se retragă suficient încât servitorii să poată ajunge la Kaine.

„Duceţi-l în camera mea", spuse ea încet. „Fiţi blânzi, nu ştiu unde este rănit."

Majordomul îl trase cu grijă pe Kaine peste umăr.

Amaris tremura şi scotea un geamăt slab, urmărind cu nasul pe Kaine pe scări, cu capul mişcându-se ca şi cum ar fi vrut să intre cu el în casă.

„O să fie bine. O să am grijă de el. Ai făcut tot ce ai putut." Helena mai rămase o clipă, lipită de căldura imensă şi liniştitoare a himerei, apoi se forţă să se întoarcă şi să traverseze pietrişul deschis până la uşa din spate.

Calmă. Rămâi calmă, îşi spuse ea în repetate rânduri, obligându-şi inima să rămână liniştită, să nu lase mintea să-i alunece în umbră. Trebuie să urci la Kaine.

Ajunsese în camera ei înaintea servitorilor, la timp pentru a face patul şi a curăţa masa de tot, cu excepţia medicamentelor pe care le considera utile. În timp ce aştepta, începu să ude prosoape.

Majordomul era pătat de sânge în locul în care corpul lui Kaine se lipise de el.

„Ţine-l, ca să-i pot scoate hainele", spuse Helena, smulgându-i hainele şi aruncându-le pe podea, încercând să găsească sursa rănii, acum că avea lumină. Nu era nicio rană nicăieri. Nu mai era. Ce i-au făcut? De unde venea sângele?

Cu cât nu găsea cauza, cu atât pieptul i se strângea de teamă. Îi făcuseră ceva în interior?

„Aduceţi-mi toate medicamentele pe care le aveţi în casă", le-a spus celorlalţi doi servitori care stăteau nefolositori, cu privirea şi mai neclară decât de obicei. „Şi grăbiţi-vă, dacă puteţi."

Majordomul îl aşeză pe pat, iar ea şterse sângele rămas.

Îl înveli cu toate păturile, încercând să-l ţină cald, apoi se grăbi înapoi la grămada de haine îmbibate de sânge şi mirositoare care zăceau pe podea, scotocind prin haina lui până când degetele ei atinseră o formă familiară. Ea scoase un mic suspin de uşurare şi scoase trusa medicală.

Era încă intactă, până la foaia cerată cu instrucţiuni scrise, împăturită cu grijă şi păstrată. Mai multe flacoane erau de mult goale, dar în locul pe care îl căuta se afla un flacon nou, plin, şi seringa necesară. Era clar că era ceva ce el folosea regulat.

Ea îşi lipi fruntea de trusă, suspinând de uşurare, şi se grăbi să se întoarcă.

Îi verifică pulsul. Era încă intermitent, pornind şi oprindu-se, slăbind şi apoi pornind din nou.

Îi şterse sângele rămas pe piept.

„Îmi pare rău", spuse ea în timp ce umplea seringa, lovind-o uşor pentru a elimina bulele de aer, apoi i-o înfipse în piept, chiar deasupra inimii, apăsând pe piston şi injectându-i întreaga doză.

Kaine s-a ridicat brusc, aproape mai repede decât Helena a putut să retragă seringa, apucându-se de piept. Apoi a căzut înapoi pe pat, rămânând inert. Acum era conştient, ochii lui rătăcind orb în jurul camerei.

„Kaine?"

„—H-lena…?" Numele ei i-a ieşit neclar de pe buze.

Părea dezorientat. Ea a pus seringa jos şi s-a apropiat, dar ochii lui nu o urmau. Continuau să rătăcească, ca şi cum ar fi încercat să găsească ceva pe care să se oprească. Ea s-a aplecat peste el, mângâindu-i părul.

„Sunt aici. Ce ţi-a făcut?"

El şi-a încruntat sprâncenele. „Unde suntem?"

Gâtul i se strânse şi se uită în jur. Luminile erau aprinse, camera îi era familiară. Faţa ei era chiar deasupra lui, dar el privea prin ea.

„Suntem în camera mea. Ai leşinat afară şi am pus servitorii să te aducă aici. Mă vezi?"

„Nu pot... g..." Gura lui se mişca şi ea nu-l văzuse niciodată atât de speriat. „Nu pot... vedea..."

Brusc, expresia lui se schimbă şi el o apucă orb, lovind-o cu mâna în braţ. „Eşti bine? Inima ta? Inima ta..."

Ea îi prinse mâna şi o apăsă pe pieptul ei, apoi pe faţa ei. Degetele lui se crispară pe obrazul ei. „Sunt bine. Inima mea e bine. Sunt vindecătoare, îţi aminteşti? Te-am îngrijit de multe ori. Calmează-te."

Ea îşi curăţă gâtul, aşezându-se pe marginea patului, astfel încât el să-i simtă apropierea, verificându-i din nou bătăile inimii şi pulsul. Acum era accelerat, prea rapid, dar măcar nu ceda. „A trebuit să-ţi injectez stimulentul pentru a-ţi menţine inima în funcţiune. Continua să cedeze, dar nu am rezonanţa mea. Poţi să încerci să-mi scoţi cătuşele, ca să te pot verifica?"

Ea îi conduse mâinile spre încheieturile ei, aşezându-le pe cătuşe, dar mişcările lui erau dezordonate, iar degetele îi tremurau ciudat. Orice i s-ar fi făcut, trebuie să fi fost ceva neurologic; nu avusese niciodată astfel de simptome. El încercă de mai multe ori. În cele din urmă, ea îi apucă degetele, imobilizându-le.

„Nu contează", spuse ea, încercând să-şi păstreze vocea calmă. „Nu contează.

O să lucrez manual." Înghiţi în sec. „Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? De ce ţi-a făcut asta? Ai făcut tot ce a vrut el."

El rămase tăcut o vreme; când în sfârşit vorbi, cuvintele lui erau mai fluide, nu mai erau atât de dezordonate. „Hevgoss a anunţat alianţa cu Frontul de Eliberare în această după-amiază."

Ar fi trebuit să fie o veste bună.

„În declarația lor, au invocat „masacrul meu barbar” ca motiv. Se pare că ar fi trebuit să prevăd asta și să refuz ordinele. Am fost dat ca exemplu – prețul eșecului și al incompetenței.”

Pieptul lui se convulsiona, de parcă ar fi încercat să râdă.

„Ce a făcut?”, spuse Helena, temându-se de felul în care el evitase întrebarea.

El expiră. „Mai întâi mi-a smuls inima. A spus că era... potrivit...”

Helena rămase fără cuvinte. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că cineva ar putea supraviețui așa ceva.

El reuși să zâmbească cu o grimasă. „Cred că îi datorez Principatului niște scuze... a fost un mod îngrozitor de a muri. Deși cea mai grea parte a fost regenerarea...”

Vocea lui se stinse din nou.

Era bucuroasă că el nu putea să o vadă în timp ce se forța să respire încet de câteva ori. Își apăsă mâna peste inima lui, simțind bătăile inimii.

„Și apoi?”, îl întrebă ea.

Fața lui se strâmbă. „Nu sunt... Eram încă...” Arătă spre pieptul lui. „Era ceva... la coloana vertebrală, cred. Nu puteam să văd. Nu mă puteam mișca. Nu-mi amintesc când mi s-au închis ochii...”

Helena simți un nod în gât, dar își păstră vocea calmă. „Ei bine, inima ta este stabilă acum. Nu știu cât vor dura simptomele neurologice. Cel mai bun lucru este să te odihnești și să-i dai corpului tău timp să se recupereze.”

Servitorii se întorseră în sfârșit, cărând mai multe cutii de lemn cu provizii medicale.

Helena se așeză lângă el, verificând conținutul lor. Mai multe flacoane cu stimulent, pe care spera să nu le folosească. Kaine adormi după puțin timp, dar continua să se zbată, degetele lui tremurând spasmodic. Se trezea brusc, încă orb, căutând-o, cu degetele întinse, încercând să-i simtă bătăile inimii.

Helena îl asigura că era bine, iar el adormea din nou.

Cel mai mult o îngrijora spasticitatea lui. Continua să se tensioneze, să se zbată, mușchii lui se contractau, mâinile și degetele se curbau ca niște gheare.

Helena știa că stimulentul provoca astfel de simptome de sevraj, dar era îngrijorată că aceste simptome erau combinate cu un fel de leziune cerebrală sau spinală. Ar fi trebuit să-l lase în pace? Era posibil să rămână cu leziuni nervoase permanente? Acum se regenera foarte slab.

Ea îi luă mâna dreaptă în a ei, lucrând încet, articulație cu articulație, până când mușchii nu mai erau încordați și rigizi. De fiecare dată când își mișca degetele mari, tendoanele se loveau de nullium, dar nu-i păsa. A continuat, lucrând de la braț până la umeri, apoi a început cu cealaltă mână. O durere chinuitoare i-a străbătut brațul stâng, dar nu se putea opri.

Era tot ce putea face și o va face.

Îi verifică inima. În sfârșit era stabilă. Expresia lui se relaxă când ea îi vorbi. Așa că îi vorbi încet, despre orice îi venea în minte. Toate lucrurile pe care voise întotdeauna să i le spună.

După o jumătate de zi fără să se trezească, îi puse o perfuzie cu ser fiziologic. El tot nu se mișca. De câteva ori, auzi pași pe hol, dar dacă Atreus se furișa din nou prin casă, nu se apropie prea mult.

În cele din urmă, Kaine a clipit și a deschis ochii, privind-o.

Ea a rămas nemișcată. „Mă vezi?"

El a strâns ochii. „Cel puțin contururile." A închis ochii, a făcut o grimasă și i-a redeschis. „Cred că se îmbunătățește."

„Bine." Ea dădu din cap tremurând. „Mă gândeam că poate rana la inimă ar fi putut provoca coagularea sângelui, sau poate a fost o tensiune nervoasă. Ambele ar putea provoca orbire temporară."

El dădu din cap absent, pentru că oricum nu conta. Degetele lui se întinseră, găsind-o. „Ești bine?"

„Desigur", spuse ea, recunoscătoare că el nu putea vedea clar, pentru că era prea obosită să mintă convingător.

El începu să închidă ochii, dar apoi îi deschise brusc. „Tatăl meu e la ușă." Se ridică rigid, gemând. „Trebuie să mă ocup de el. Mai sunt aranjamente pe care nu le-am făcut..."

Helena îl prinse de umăr. „Nu te poți ridica încă. Nu te-ai recuperat."

El își puse mâna peste a ei, încercând să o strângă, dar în schimb degetele îi tremurară. „Tatăl meu nu trebuie să mă găsească aici. Nu mai am nevoie să mă recuperez. Trebuie să pleci în seara asta. Nu pot să-ți organizez o călătorie perfectă, dar am pregătit destul. Te vei descurca."

„În seara asta?"

Nu mai spuse nimic. Se ridică, scoase acul din braț și se îmbrăcă repede. Se luptă cu nasturii de la cămașă; Helena trebuia să-l ajute.

„Ochii mei deja se îmbunătățesc”, spuse el, cu vocea răgușită. „Văd cât de dezaprobatoare ești.”

El îi luă mâinile în ale sale și, după ceva efort, reuși să-și stabilizeze degetele suficient cât să-i scoată cătușele. Ea își închise singură cătușele de cupru în jurul încheieturilor.

„Ține ușa încuiată”, îi spuse el. „Mă întorc până la căderea nopții.”

CAPITOLUL 73

Iulius 1789

HELENA A STUDIAT CAMERA DIN JURUL EI. Era încă rece acolo, chiar şi în căldura verii. Tot fierul nu permitea prea multă căldură. Cearşafurile patului ei erau pătate cu sânge. Mirosul de descompunere plutea în aer, o putreziciune necrotică înfiorătoare care infectase totul în viața ei.

Era ciudat să stea într-o închisoare şi să-i fie teamă să o părăsească.

A auzit strigăte şi s-a dus la fereastră la timp pentru a-l vedea pe Kaine ieşind pe uşa din față. Acum se mişca mai uşor. Atreus stătea în pragul uşii, țipând la el cu atâta furie încât Helena nu-i putea desluşi cuvintele.

Kaine a intrat în grajd şi a scos-o pe Amaris, urcându-se pe spatele ei cu o uşurință aproape convingătoare.

Atreus încă striga în timp ce Amaris zbura.

Ea îl privi cum scutura pumnii spre cer. Văzând cadavrul viu al lui Crowther nu înceta să o neliniştească.

Atreus încetă în cele din urmă să mai țipe la cer şi rămase nemişcat încă o clipă, înainte de a privi direct spre fereastra la care stătea Helena.

Ea se retrase instantaneu, dar era prea târziu; el o văzuse privindu-l. Un sentiment inexplicabil de teamă o străbătu până în măduva oaselor.

Se duse să verifice dacă uşa era bine încuiată, pipăind toate elementele de fier din interiorul uşii şi al pereților. Era baricadată şi întărită. Nu avea cum să intre.

Liniştită, se aşeză şi studiă schema pe care o proiectase, urmărind cu degetele liniile. Proiectul ar fi funcţionat, ar fi creat puterea şi stabilitatea de care avea nevoie, dar nu conta, pentru că era nevoie de cinci componente, iar ea avea doar trei.

Pierduse atât de mult timp.

Îşi ascunse fața în mâini pentru o clipă, dar ridică brusc capul la mirosul de fum şi carne arsă.

Fum negru se răspândea în camera ei, iar apoi uşa a început să se carbonizeze, barele de fier fumegând, în timp ce o strălucire roşie slabă devenea încet mai puternică.

„Ieşi, ieşi, micuță prizonieră.” Vocea lui Crowther se auzea de cealaltă parte. „Vreau să vorbesc cu tine.”

Helena privea îngrozită cum lemnul se carboniza, iar Atreus devenea vizibil prin barele de fier. Părea aproape viu, strălucirea roşie dând culoare pielii cenuşii şi moarte.

Barele care îl ţineau afară deveneau din ce în ce mai fierbinţi şi mai strălucitoare, schimbându-şi culoarea din roşu în portocaliu, iar camera începu să ia foc, tapetul aprinzându-se spontan. Se auzi o pocnitură ascuțită când vitrina din colţ se sparge, ochiul prăbuşindu-se în focul care se întindea pe perete.

Crowther nu s-ar fi deranjat niciodată în viața lui să-şi folosească piromanţia pentru a manipula ceva atât de inferior precum fierul, dar Atreus Ferron, maestrul breslei fierarilor, încerca să supună fierul voinţei sale încă o dată.

Dacă nu reuşea, probabil că o va arde de vie în această cameră.

„Ce vrei?”, spuse ea.

„Am nişte întrebări pentru tine”, spuse Atreus. „Vino aici.”

Ea ezită.

„Nu vrei să mori sufocată în camera aia, nu-i aşa?” Covoarul începu să fumege. „Vino. Aici.”

Helena înainta cu grijă, încercând să se ferească de căldura intensă. Nu putea decât să spere că Atreus nu avea talentul lui Luc şi Crowther pentru piromancie la distanţă.

Un zâmbet teribil i se întinse pe faţă. „Am avut multe corpuri de-a lungul anilor, dar este ciudat – acesta are o reacţie violentă când te vede. Îl cunoşteai, nu-i aşa? Ei bine, cred.”

Helena se opri. Nu auzise niciodată că licheii păstrează amintirile cadavrelor pe care le ocupau, dar nu era niciun motiv pentru care unele rămăşiţe să nu persiste.

„La început nu mi-am amintit de tine. Am crezut că era doar cadavrul care reacţiona, dar când l-ai atacat pe fiul meu, mi-am amintit de acea noapte. Abia îmi aminteam de acel corp, era mort de prea mult timp înainte să-l readucă la viaţă, dar mi-am amintit de tine. Marele Necromant era mulţumit că a primit în sfârşit nişte răspunsuri despre acel atentat. Ca recompensă, mi-a împărtăşit o parte din tehnica

necesară pentru această rezonanţă." Degetele lui Crowther, asemănătoare cu ale unui păianjen, se răsuci, iar căldura se intensifică.

Helena nu spuse nimic. Fierul dintre ei strălucea mai puternic, iar peretele ardea mocnit, carbonizându-se. Atreus ţinea focul sub control, dar ar fi putut arde camera din jurul ei dacă ar fi vrut.

Căldura fierului incandescent distorsiona aerul şi ameninţa să-i ardă pielea.

„Ciudat atac, acel atentat cu bombă. Câinele ăla de Lancaster era înnebunit când te-a văzut. Mi s-a spus că ai făcut totul singură, dar am văzut dosarul tău. Erai o nimeni. Fără pregătire, fără experienţă de luptă. Ar trebui să cred că o vindecătoare fără rang a fost singura responsabilă pentru unul dintre cele mai devastatoare atacuri pe care le-am suferit?"

Stroud comentase şi el lipsa dosarelor referitoare la Helena. Ea nu pusese întrebări la momentul respectiv – mare parte din activitatea ei de vindecătoare fusese tratată ca o intervenţie religioasă, mai degrabă decât ca o activitate medicală –, dar Crowther o obligase să-şi treacă numele în dosarele prizonierilor, legând-o de el. Şi mai era toată munca ei cu Shiseo, medicamentele, chelatorii. Bomba. Ar fi existat dosare despre asta.

Doar dacă...

Kaine nu ar fi vrut ca ea să fie o persoană de interes pentru Nemuritori. Iar Shiseo, dacă fusese plantat acolo, aşteptând în Central în cazul în care Helena ar fi reapărut, nu putea avea nicio înregistrare care să-l lege de ea.

„Ai fost o momeală, nu-i aşa?", spuse Atreus, întrerupându-i gândurile. „Toată lumea ştie cum vă vedeau cei din Eternal Flame pe voi; cine ar fi mai potrivit să fie folosit ca pion sacrificial pentru a proteja adevăratul ultim membru al Eternal Flame."

Zâmbi maniacal în timp ce spunea asta, faţa lui strălucind de triumf.

Helena presupusese că Atreus venise pentru că era suspicios în legătură cu rana lui Kaine, dar nu, era vorba despre misiunea lui. Toate interogatoriile şi victimele sale nu dăduseră niciun rezultat, aşa că îşi îndreptase atenţia spre Helena.

„Ai fost trimisă aici pentru că ştii ceva de o importanţă vitală.

Marele Necromant i-a încredinţat fiului meu sarcina de a o găsi, dar acum este atât de preocupat de ceea ce creşte în tine, încât a uitat că tu ştii cine este ucigaşul. Cel care a bombardat banchetul şi laboratorul din Portul de Vest. Odată ce îl voi prinde, Marele Necromant nu va mai avea de ce să se teamă."

Fierul strălucea galben, iar barele începeau să se lase pe măsură ce se topeau.

„Nu-mi amintesc”, spuse Helena, sângele ei devenind o presiune zgomotoasă în urechi, pe măsură ce căldura crescândă îi brăzdă pielea. Îi era din ce în ce mai greu să respire. „Nu-mi amintesc nimic despre asta. Înaltul Reeve a încercat să afle, dar dacă am ştiut vreodată, acum am uitat.”

„ Nu te cred.” Atreus făcu un pas înapoi şi lovi uşa cu piciorul. Barele de fier lăsate se îndoiră şi se prăbuşiră. Când trecu pragul, Helena zări o masă carbonizată ghemuită pe podea.

Unul dintre servitori încercase să-l oprească.

Atreus o forţă să se retragă. La fiecare pocnitură din degete, flăcări roşii aprinse se materializau în jurul lui.

Atreus înclină capul. „Fiul meu îşi face mereu griji pentru tine. Inima ta delicată. Cineva ar putea crede că eşti o floare exotică. El crede că succesul vine dacă te comporţi ca un sclav suficient de ascultător.” Atreus clătină din cap. „A fost mereu prea speriat de eşec pentru a înţelege că succesul necesită riscuri ...”

Vocea lui Atreus se stinse.

Ochii Helenei se îndreptară spre fereastră, sperând cu disperare să-l zărească pe Amaris.

„Speri că va veni să te salveze?” Atreus se apropie brusc, înfricoşător de aproape. O apucă de braţ şi o târăşte spre fereastră, lipind-o cu pieptul de geam. „Fiul meu. Crezi că te va salva?”

Gâtul Helenei se strânse când degetele subţiri, ca de păianjen, ale lui Crowther i se înfipseră în braţ, iar grilajul de fier al ferestrei îi zgâria pielea. Cerul era gol.

Era singură.

Nu luptase niciodată cu un piromancer. Dacă încerca să riposteze folosindu-şi rezonanţa, îl va da de gol pe Kaine. Atreus ar fi aflat imediat cine îi înlăturase suprimarea de pe cătuşe. Trebuia să-l omoare. De data asta, fără ezitare. Cuţitul de obsidian era ascuns sub salteaua patului, dar patul era în flăcări. Camera era în flăcări.

Atreus îşi apropie faţa de a ei, privind împreună cu ea cerul gol. Mirosul pudrat de lavandă de pe pielea lui aproape că acoperea mirosul de sânge de pe hainele lui.

„Îl iubeşti, nu-i aşa? Poţi să recunoşti. La urma urmei, te scoate la plimbare şi te ţine confortabil în această cameră, cu servitori protectori la dispoziţia ta. Cred că îi place să aibă în preajmă o creatură dornică ca tine. Holdfasts trebuie să te fi antrenat bine.”

Helena reuşi să tragă doar o singură răsuflare sacadată.

Buzele lui Crowther îi atinseră urechea. „Fiul meu se va bucura mult mai puțin de tine dacă voi fi nevoit să-ți scot informațiile cu forța.”

O singură șansă. Avea o singură șansă să-l prindă cu garda jos și să-i smulgă talismanul.

„Nu-mi amintesc”, repetă ea, încercând să evalueze cât de repede trebuia să se miște și în ce direcție să se răsucească pentru a se elibera.

„Poate că nu ți-ai dorit suficient”, spuse Atreus și, înainte ca ea să poată să se miște, degetele lui pocniră.

Durerea îi explodă în spate când rochia îi luă foc. Durerea era ca o arsură pe umeri. Genunchii îi cedară în timp ce țipa.

Se auzi un șuierat și focul de pe umerii ei dispăru, dar durerea nu încetă, căldura nu dispăru. Gura îi lucra fără sunet, vederea îi deveni albă.

Tot ce putea mirosi era fum și păr ars.

„Acesta a fost singurul tău avertisment. Nu mă minți”, spuse Atreus, trăgând-o înapoi în picioare și imobilizând-o lângă fereastră, greutatea lui apăsând pe arsuri, forțând-o să scoată un țipăt răgușit. „De obicei nu mă mișc atât de repede în timpul interogatoriilor, dar nu am timp să-ți creez teamă.” Gura lui se apropie de urechea ei.

„Spune-mi cine este, sau te voi răni în mod plăcut.”

„Nu știu...”, spuse ea. Cuvintele îi ieșiră pe jumătate în suspin. „Îți promit că nu știu.”

Atreus suspină. „Kaine va fi foarte dezamăgit când te va găsi.”

Degetele lui pocniră din nou. Focul îi curgea pe spate ca o lovitură de bici.

Se zbătu atât de violent încât capul ei se lovi de fereastră, aproape că o lăsă fără cunoștință.

Urechile îi țiuiau de la lovitură și totul părea să se miște mai încet, panica ei lăsând loc unei lente lucidități.

Kaine nu avea să ajungă la timp.

Își epuizaseră tot norocul supraviețuind atât de mult. Cu jumătate de zi mai devreme și s-ar fi terminat.

Atreus o ridică din nou în picioare. „Nu sunt proastă. Toată lumea știa că era un spion printre Nemuritori în anul care a precedat înfrângerea Flăcării Eterne. Rezistența știa prea multe. Marele Necromant bănuia că unul dintre cei mai de încredere oameni ai săi îl trădase, dar nu a fost niciodată identificat. Ei sunt piesa care rămâne neidentificată. Dovezile sunt incontestabile. Masacrele și actele de sabotaj

care erau atât de necaracteristice pentru Flacăra Eternă. Acea persoană era responsabilă pentru atentatele cu bombă, inclusiv cel care a distrus Laboratorul West Port. A dispărut după bătălia finală, pentru a reapărea la scurt timp după tine. Știi exact cine este."

Helena a încercat să se elibereze, zgâriindu-l cu degetele, încercând să-i atingă fața. Tot ce avea nevoie era contactul, dar Atreus și-a apăsat greutatea asupra umerilor ei înfierbântați, forțând-o să scoată un țipăt înăbușit. Vedea pete negre în fața ochilor.

„Spune-mi cine este." El o scutură.

„Kaine va fi ucisă... dacă îmi faci rău", spuse ea cu voce sufocată. Corpul ei se amorțea, scufundând-o într-un șoc disociativ, ca și cum ar fi fost o pradă deja atârnată de gât.

„Marele Necromant îmi va ierta mijloacele dacă găsesc ucigașul", spuse Atreus. Ea îi putea vedea fața reflectată în sticlă. Ochii lui aveau o privire arzătoare de disperare totală. Era ciudat cât de mult îi aminteau expresiile lui Kaine, chiar și pe fața lui Crowther.

„Kaine va supraviețui. Poate avea mai mulți copii", spuse el.

Helena se simți amețită. Abia putea respira în fum. Camera era cuprinsă de flăcări în spatele lor.

Știind că nu-l va mai vedea niciodată pe Kaine, nu se putea abține să nu caute urme ale lui în Atreus. Era o evazivitate similară în ochii lor, în felul în care vorbeau. Aceeași privire de disperare furioasă pe care Kaine o avea prea des când era încolțit, când credea că nu mai are nimic de pierdut.

În ciuda disprețului pe care și-l purtau reciproc, Kaine moștenise defectele fatale ale tatălui său.

Enid fusese totul pentru Atreus, iar acum ea dispăruse, iar el rămăsese să se agațe de umbre.

Cum ar fi fost Kaine cu cineva care îi amintea constant de ceea ce pierduse? Poate ca Atreus, care nu-și putea suporta fiul, dar nici nu putea sta departe de el.

În sfârșit, ea înțelese.

„O să-l omoare pe Kaine... dacă nu găsești ucigașul, nu-i așa? Pedeapsa aceea... nu era doar din cauza lui Hevgoss, era un avertisment pentru tine, nu-i așa?"

Expresia lui Atreus se întunecă. O scutură atât de violent încât ea aproape leșină. „Cine este ultimul membru al Flăcării Eterne?"

„Seamănă cu soţia ta, nu-i aşa? Ochii şi gura; sunt atât de asemănătoare cu ale ei. El e tot ce ţi-a mai rămas de la ea. Dar de fiecare dată când te vede, te urăşte cu ochii soţiei tale."

Atreus ridică mâna, inelele de aprindere strălucind.

„Eu sunt cea care a aruncat în aer laboratorul din Portul de Vest", spuse ea repede, înainte ca inelele să poată scânteia.

„O ajutam pe Luc să studieze teoria piromanţiei. Nu trebuia să o fac, dar el se descurca mai bine cu companie, aşa că am studiat-o şi eu, chiar dacă nu aveam rezonanţa necesară. Am folosit acele principii şi teorii pentru a proiecta bombele, apoi am folosit necrothralls pentru a le planta. Pentru că eu sunt ultimul membru al Flăcării Eterne."

Ea inspiră adânc. „Dar ai dreptate, era un spion. Eu eram supervizorul lui."

În ochii lui Atreus se aprinse o sclipire de triumf. Vedea victoria la îndemână.

„Dar nu-l vei salva pe Kaine găsindu-l pe el. Ucigaşul pe care îl cauţi este fiul tău."

Atreus o privi uimit, înainte ca expresia lui să se transforme în furie. Uită de piromanţie. Degetele lui i se înfăşurară în jurul gâtului ei. „Fiul meu nu s-ar alia niciodată cu Flacăra Eternă."

„Ba da, ar face-o. Îl urăşte pe Morrough", spuse ea cu voce răguşită. „Îl urăşte dintotdeauna. Nu te-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu familia ta după ce ai fost arestat?"

Atreus îi zâmbi dispreţuitor. „Nimic. Când Kaine l-a ucis pe Principat, eşecul meu a fost iertat."

Helena clătină din cap. „Atunci de ce există o cuşcă de fier inertă în această casă şi o matrice transmutatională sculptată în podea? De ce sunt toţi servitorii tăi morţi? Chiar crezi că cineva ca Morrough a fost înţelegător în toate acele luni înainte ca Kaine să se întoarcă la Institut?"

Îndoiala se reflectă pe chipul lui Atreus.

„El a ţinut-o pe soţia ta în cuşca aceea; a torturat-o. A obligat-o să privească cum îi smulge sufletul fiului tău. Kaine l-a ucis pe Apollo încercând să o salveze. Şi totul a fost vina ta."

„Minţi!"

Ştia că ar fi trebuit să-l omoare, dar voia să-l rănească.

Îl apucă de cap, chiar dacă umerii îi strigau în semn de protest, şi îşi împinse rezonanţa prin craniul lui. El era prea surprins ca să o oprească.

Nu mai folosise niciodată vreun tip de animanţă pe un lich. Era uşor, ca şi cum şi-ar fi băgat mâna într-o tărtăcuţă putredă. Mintea lui era simplă; îi lipsea zgomotul celor cu adevărat vii. Gândurile lui Atreus erau liniare, plate. Toate se îndreptau spre Kaine şi numai spre Kaine, pentru că asta era tot ce îi mai rămăsese din Enid.

Ştia că, atunci când Kaine îi verificase amintirile, îi simţise conştiinţa, emoţiile. Nu era niciun motiv pentru care nu-şi putea împinge propriile amintiri prin acea conexiune, în loc să le caute pe ale lui Atreus.

Voia ca el să ştie. Să înţeleagă consecinţele faptelor sale.

Mintea ei era o cacofonie de furie, şi o împinse pe toată prin craniul lui Atreus.

Kaine era îngenuncheat în faţa ei, în timp ce ea se întindea spre el.

„A spus vreunul dintre ei ceva care te-ar putea incrimina?”

Nu. Nu asta voia să-i arate. Încercă să se concentreze.

Kaine o săruta, cu mâinile cuprinzându-i faţa, împingând-o înapoi pe pat, cu corpul lui peste al ei, lipit de ea.

Amintirile ei erau atât de dezorganizate şi suprapuse, încât nici măcar nu era sigură dacă acea amintire era veche sau nouă.

„Sufletul tău a fost smuls din corpul tău. Cu timpul, cred că se va reintegra, dar iniţial va trebui să fie asigurat, aşa cum fac sufletele servitorilor cu filacterul.”

„Un suflet sacrificial.”

Ea dădu din cap, incapabilă să ridice privirea. „Persoana ar trebui să fie de acord.”

Nu asta. Enid. Ceva legat de Enid.

„Viaţa mea s-a destrămat când m-am întors acasă la şaisprezece ani, iar tot ce am făcut de atunci a fost să încerc să nu pierd singurul lucru care mi-a mai rămas. Când a murit... nu mai conta...”

Putea simţi şocul lui Atreus, neîncrederea lui indignată. El încercă să se elibereze, iar ea aproape că-şi pierdu controlul. Legătura dintre minţile lor se înroşi.

Faţa lui Kaine, vizibil mai tânăr, cu părul încă negru, apăru în faţa ei, radiind furie. „Cine crezi că era singur cu Marele Necromant când s-a aflat că tatăl meu fusese prins şi mărturisise?”

Atreus încetă să se mai zbată. Plămânii Helenei se luptau să respire, dar ea era pierdută în amintirile sale, încercând să le cristalizeze.

„Uneori o auzeam țipând ore în șir.”

Căldura arzătoare o înghițea, dar Helena nu se oprea.

„Repeta că era vina ei și că inima ei se oprise...”

Helena se trezi brusc. Capul îi căzu pe spate și, oriunde se uita, focul se întindea pe pereți, consumând totul.

O față palidă se ivi în fața ei. Se străduia să se concentreze.

„Rezistă.”

Vocea era distorsionată, dar o recunoscu. Întinse mâna amețită, în timp ce fața lui Kaine îi apăru în fața ochilor.

„Ai venit...” Întinse mâna spre el. „Cred că întotdeauna vii.”

„Rezistă, te scot de aici”, spuse el, apăsându-i mâna și trăgând-o aproape.

Ceva dureros de greu o înconjura strâns, iar el o ridică în brațe. Ea se arcuie în agonie când brațul lui îi apăsă umerii răniți, dar el o strânse tare, purtând-o prin flăcări. Holul era plin de fum, focul se întindea din camera ei, dar el nu se opri până nu ajunseră afară.

Ea inspiră cu lăcomie aerul curat și proaspăt când el o așeză jos.

„Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut?” Mâinile lui Kaine tremurau atât de tare, încât nu putea forma un canal de rezonanță stabil.

Ceva uriaș și negru se apropie brusc de ea, acoperind cerul, până când Kaine dădu un ordin și Amaris se retrase.

Helena nu putea să scoată niciun cuvânt. Plămânii ei continuau să se contracte în căutarea aerului, iar totul se învârtea în jurul ei. Respirația o făcea să vrea să țipe de durere. Kaine continua să pună întrebări, dar mintea ei se străduia să se concentreze.

Atreus ieși clătinându-se în curte. Fața lui era acoperită de fum, iar expresia lui era aprinsă de furie.

Văzându-l, Helena se agăță de brațul lui Kaine. „Știe despre mama ta. Îmi pare rău. I-am spus.”

„Nu contează”, spuse el în timp ce se ridica.

Fumul negru umplea curtea ca și cum casa ar fi fost un cadavru fumegând.

„De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu mama ta?”, întrebă Atreus, cu vocea joasă și răgușită.

Kaine îl privi, cu umerii încordați. „Ce diferență ar fi făcut?”

Atreus se năpusti asupra lui Kaine. „Ar fi trebuit să-mi spui. Era a mea!”

Kaine se feri, dar nu la fel de uşor cum ar fi făcut-o în mod normal. Mişcarea era rigidă, degetele îi tremurau în mod neobişnuit. Helena îi zări faţa. Ochii îi străluceau.

„Da, şi ce blestem teribil a fost pentru ea. I-ai spus lui Morrough, până la urmă. Nu ţi-a păsat niciodată de zvonurile care circulau în oraş, dar i-ai spus despre ea, că era totul pentru tine, că ai fi făcut orice pentru ea. Ea era dovada loialităţii tale faţă de cauză." Vocea lui Kaine era plină de furie. „Crezi că i-a păsat cât a durat tortura până te-a frânt? Nu. Tot ce conta era că te-ai prăbuşit, iar ea era chiar acolo. Cea mai preţioasă posesiune a ta. Ai iubit-o până în mormânt."

Degetele lungi şi subţiri ale lui Atreus, asemănătoare cu cele ale unui păianjen, s-au încovoiat, inelele de aprindere strălucind pe mâinile sale.

Kaine a râs amar. „Probabil că ţi-au găsit teribil de amuzant când te-au adus înapoi şi ai rămas loial. Şi tu m-ai numit câine."

Pielea cenuşie a lui Atreus s-a înroşit de furie. „Trebuia să-mi spui."

„De ce? Ce s-ar fi întâmplat dacă ţi-aş fi spus? Ce răzbunare măreaţă ai fi cerut, încât să-mi risc munca ca să-ţi spun?"

„Ce muncă e asta? Să te târăşti, să te plângi între picioarele curvei preferate a lui Holdfast?" Atreus şi-a dispreţuit fiul. Inelele lui s-au lovit între ele.

Rezonanţa lui Kaine despică aerul. Scânteia de foc rămase suspendată în aer în timp ce Atreus zbura într-o direcţie, iar inelele sale de aprindere erau smulse în alta. Atreus lovi pietrişul, alunecând câţiva metri. Flăcările dispărură. Când ridică capul, sânge purpuriu se scurgea din tăieturile de pe o parte a feţei sale.

„O, dragă", spuse Kaine, stând deasupra lui, cu răutate pură în fiecare cuvânt. „Se pare că ţi-ai pierdut din nou focul, tată."

CAPITOLUL 74

Iulius 1789

FIERUL FORJAT CARE ÎMBOGĂŢEA CASA se desfăşură ca nişte şerpi şi se înfăşură în jurul lui Atreus, imobilizându-l ca pe un insect. I-ar fi rupt toate oasele din corp înainte să poată scăpa.

Kaine se întoarse la Helena. Mâna îi tremura când îi atinse faţa. „Cât de grav te-a rănit..."

„Doar... doar spatele, şi nu e... prea adânc. Nervii sunt încă intacti." Ceea ce era un lucru bun, dar era şi motivul pentru care durerea era chinuitoare. Ea stătea

aşezată, sprijinită pe genunchi, în timp ce simţea rezonanţa lui mângâindu-i spatele, amorţind durerea arzătoare.

„Trebuie doar să-mi recapăt respiraţia”, spuse ea, dar tremura incontrolabil.

„Aproape s-a terminat. Odată ce te vei vindeca, vei merge pe Amaris. Crezi că poţi?”

Nu era sigură dacă va mai putea rămâne conştientă mult timp, dar nu putea să-l refuze.

„Pentru asta a fost totul?” Vocea furioasă a lui Atreus se auzi de unde zăcea contorsionat pe pământ. „Toate astea pentru că încerci să o salvezi?”

Helena credea că Kaine îl va ignora pe tatăl său, dar el îl privi. „Se pare că sunt blestemat să iubesc la fel ca tine.”

„După ce te va ucide, Morrough o va vâna până la capătul pământului. Nu are unde să se ascundă. Te iroseşti degeaba.”

Kaine îl ignoră, ochii lui devenind pentru o clipă neclari. „Focul s-a stins. Hai să te ducem înăuntru.”

Înainte să apuce să se ridice, un zgomot puternic a răsunat în aer. Pentru o clipă, Helena a crezut că era soneria, că Kaine era chemat din nou, dar zgomotul venea din altă direcţie.

S-au întors la timp pentru a vedea un camion venind cu viteză pe şosea, apropiindu-se atât de repede încât ameninţa să spargă porţile.

„Vin! Eliberează-mă!” a strigat Atreus. „Eliberează-mă!”

Camionul se opri brusc şi o siluetă se rostogoli din partea şoferului, strângând ceva la piept, ca şi cum ar fi fugit cu un copil în braţe.

„Am luat-o! Am luat-o. Ia-o repede.”

Era Ivy. Era lipită de poartă, cu ochii sălbatici, şi se uita peste umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie urmărită.

Helena se împiedică traversând curtea până la poartă, întinzându-se spre ea.

„Cum ai...?” Vocea Helenei tremura de neîncredere, în timp ce Ivy îi împinse pachetul prin poartă. Era ud şi mirosea a cangrenă şi formaldehidă. Materialul căzu la o parte, dezvăluind un braţ putrezit, smuls de la cot, cu zeci de oase lipsă, pielea desprinsă, trei degete rămase. Se mişcau ca şi cum ar fi fost încă vii.

„Sofia a făcut-o”, spuse Ivy, cu vocea fără suflu şi tremurândă. Ochii îi erau roşii, faţa îi era brăzdată de lacrimi şi pătată de putregai. „Am încercat tot felul de metode să mă apropii suficient.” Scutură din cap. „Nu am reuşit. Ea a făcut-o.”

„Cum?”

„Morrough nu-şi supraveghează propriii necrothralls”, spuse Ivy, cu faţa contorsionată de recunoaştere.

„Dar ea face ce îi spun eu. Întotdeauna. S-a apropiat şi el nici măcar nu a observat-o. L-a smuls şi mi l-a aruncat. El a atacat-o prima, aşa că am putut să fug.” Faţa ei s-a strâmbat. „Crezi că m-ar ierta acum, dacă ar şti?”

Helena nu ştia ce să spună. „Te iubea.”

Ivy stătea tremurând.

Kaine ajunsese lângă ele, cu o expresie de necitit, dar îşi băgă mâna în uniformă şi scoase un cuţit de obsidian.

„Ce faci...”, începu Helena, dar el întoarse mânerul cuţitului şi i-l întinse lui Ivy. Ea îl luă fără să ezite.

„Prin piept, lângă inimă”, spuse el. „Aşa e cel mai rapid.”

Ivy dădu din cap şi se întoarse, urcându-se înapoi în camion. În câteva secunde dispăruse, zgomotul motorului estompându-se până când singura urmă a prezenţei ei era praful de deasupra drumului şi pachetul strâns în mâinile Helenei.

„Kaine”, spuse ea, cu vocea răguşită de fum. „Acum poţi veni cu mine. Putem fugi împreună.”

El scutură din cap. „Intră în casă.”

Ea îl privi cu neîncredere, nemişcându-se când el încercă să o conducă înapoi spre casă. El strânse din dinţi şi o luă în braţe.

„Ce vrei să spui?”, zise ea, ţinând în continuare pachetul în braţe şi încercând să coboare, deşi ştia că îşi rupe rănile de pe spate. „Asta era ceea ce ne trebuia. Asta ne asigură o lună, voi putea găsi o soluţie...”

„Nu pot să vin cu tine”, spuse el, îndreptându-se spre casă. „Tatăl meu are dreptate. Când vei fugi, indiferent dacă e război sau nu, vei fi vânată. Dacă aş veni cu tine, am avea o lună la dispoziţie şi te-aş putea proteja, dar apoi aş dispărea, iar Morrough ar şti în ce direcţie nu s-au întors vânătorii. În cele din urmă, te vor găsi. Dacă rămân, acum că avem asta şi el nu mă mai poate controla, pot să mă asigur că nimeni din cei pe care îi trimite nu va ieşi din oraş până când tu nu vei fi dispărut în siguranţă.”

Ea îl apucă de umăr, încercând să-l facă să o asculte. „Dar dacă inversez situaţia...”

El clătină din cap în timp ce se apropiau de uşă. „Ai nevoie de un suflet dispus să facă asta, şi nu vei găsi unul, pentru că singura persoană care ar muri pentru mine eşti tu."

Ea îl privi ca şi cum el ar fi lovit-o în gât.

„Ce? Nici măcar nu o să mă întrebi?"

Vocea lui Atreus se auzi batjocoritoare de la pământ.

Helena răsuflă, trăgând de umărul lui Kaine pentru a-l vedea pe tatăl său. Atreus zăcea încă la pământ, legat cu lanţuri de fier, abia putând să-şi mişte degetele.

„Ai face-o?", întrebă Helena.

„Mai degrabă aş muri", răspunse Kaine înainte ca tatăl său să apuce să răspundă.

„Ai nevoie de cineva dispus să o facă", spuse Atreus, uitându-se la Helena. „Nu-i aşa, suflet dispus? Ai filacterul meu acolo. Este osul mijlociu al degetului arătător."

Ea se uită în jos la braţul putrezit. Acesta scurgea un mucus gros şi negru în locul sângelui, dar osul mijlociu al degetului arătător era printre cele rămase. Inima ei bătu cu putere, nevenindu-i să creadă.

„De ce ai fi dispus să o faci?", întrebă Kaine, privindu-l cu dispreţ, cu ochii arzând de furie. „M-ai urât încă dinainte să mă nasc."

Atreus îşi întoarse privirea. „Mama ta ar fi vrut să te salvez."

„Ei bine, ai ajuns prea târziu", spuse Kaine.

El o duse pe Helena înăuntru, refuzând să se oprească, chiar şi când ea îl imploră să o facă.

„Nu vreau să discut despre asta", spuse el.

„Singurul lucru care mai rămâne de făcut este să te scot de aici cât mai repede posibil. Noroc că ochii acelor necrothralls practic putreziseră în capetele lor, altfel am fi fost deja prinşi."

Trecu pe lângă rămăşiţele carbonizate ale camerei ei, călcând peste un cadavru. Era una dintre servitoare. Ceilalţi servitori erau în cameră, aruncând apă pentru a se asigura că nu mai erau flăcări reziduale, adunând bucăţile şi resturile de lucruri care supravieţuiseră. Ferestrele erau deschise, aerul se curăţa, dar încă mirosea a covor ars, a lemn ud şi a fier topit.

O aşează jos şi descuie o cameră câteva uşi mai jos. Înăuntru erau provizii medicale, precum şi bagaje împachetate. Scoase o cutie.

„Cum să...? Pentru arsuri, n-am niciodată..."

„Dacă tatăl tău...”

„Nu vorbim despre asta până nu te vindec”, spuse el, cu voce dură. „Acum dă-mi asta.”

Îi luă braţul, îl aruncă într-un dulap şi închise uşa pentru a bloca mirosul.

Ea se îndoia că el avea intenţia să discute despre asta după ce se vindeca, dar trebuia să o facă oricum.

„Taie-mi rochia;

va trebui să folosim soluţie salină pentru a încerca să slăbim materialul acolo unde s-a lipit.”

El aduse resturile carbonizate ale părului ei în faţă şi scoase o foarfecă, tăind cu grijă partea din spate a rochiei.

„Uram rochiile astea”, spuse ea în timp ce el îi spăla spatele, încercând să înmoaie materialul rămas. Ea îşi atinse umărul, folosindu-şi rezonanţa pentru a simţi leziunea. Arsura era mai profundă decât îşi dăduse seama. Nervii erau intacti, dar, având in vedere dimensiunea si adancimea arsurii, ar fi fost nevoie de mai mult timp decat aveau la dispozitie pentru a o vindeca complet. Mâinile lui Kaine aveau spasme prea puternice pentru acest tip de regenerare repetativa a tesutului, iar Helena nu ar fi putut sa-si contorsioneze umerii pentru a ajunge la ea. El a reusit sa trateze zonele cele mai superficiale, dar, in cele din urma, degetele lui au devenit atat de necooperante incat rezonanta lui a continuat sa eşueze. S-a indepartat, respirand greu.

„E în regulă”, spuse ea.

„Nu e.”

„Chiar dacă mâinile tale ar fi stabile, ar dura prea mult să vindeci totul acum”, spuse ea. „Dacă e curat şi amorţit, va rezista până mai târziu.”

El dădu din cap încet şi căută într-o cutie de carton, scoţând un borcan familiar cu unguent. „Ar fi bun asta?”

Ea râse slab. „Da, va fi bine.”

El îl aplică cu grijă şi îi înfăşură spatele în bandaje de mătase, pentru că erau mai delicate decât cele de in.

„Săracul tău spate nu a beneficiat de un tratament atât de luxos”, spuse ea în timp ce el lucra.

Ea simţi rezonanţa lui pe pielea ei în toate locurile care erau dureroase din cauza aerului fierbinte şi o mică tăietură pe frunte pe care nu nici măcar nu realizase că era acolo. Lucruri mărunte pe care el le putea rezolva.

„Kaine", spuse ea când el termină. „Trebuie să vorbesc cu tatăl tău."

„Nu te va ajuta; încearcă doar să-ţi dea speranţe pentru a te răni. Şi chiar dacă nu ar fi aşa, eu sunt deja destul de asemănătoare cu el, nu vreau o parte din sufletul lui în mine."

Ea îi întoarse faţa spre a ei. „Tu eşti tot ce i-a mai rămas din mama ta. Când se uită la tine acum, o vede pe ea. Ştia riscul pe care şi-l asuma urmărindu-mă. A făcut-o pentru că a crezut că te va salva."

Ea inspiră. „Ştiu că nu vrei să crezi că este posibil, pentru că speranţa te înspăimântă. Dar aş prefera să mor încercând să te salvez decât să trăiesc ştiind că a existat o şansă şi nu am profitat de ea."

Simţea că el ezită.

„Ai promis că vom fugi împreună", spuse ea. „Îţi aminteşti?"

El îşi plecă capul. „De ce trebuie să-mi ţin toate promisiunile, dar tu nu pari să-ţi ţii niciuna?"

Ea scutură din cap, ridicând faţa astfel încât frunţile lor se atinseră.

„Prima promisiune pe care ţi-am făcut-o a fost că voi fi a ta atât timp cât voi trăi. Pe aceea o ţin."

CAMERA HELENEI ERA ÎN RUINE, hainele ei nu mai erau decât cenuşă. Din fericire, Kaine îi pregătise haine de călătorie. Haine de călărie rezistente, de culoare neutră. Se îmbrăcă cu grijă, încercând să nu agraveze arsurile de pe spate.

Holul era îmbibat cu apă, redus la ruine carbonizate, dar fierul rămăsese ca oasele unei fiare.

Atreus zăcea încă pe pământ, acolo unde Kaine îl lăsase, cu ochii închişi. Îi deschise la sunetul paşilor care se apropiau şi ridică capul. Se uită la Kaine şi Helena şi râse.

Helena îl apucă pe Kaine de braţ înainte ca el să poată reacţiona.

„Vreau să vorbesc cu el singur", spuse ea.

„Nu."

„Nu-mi poate face nimic. Aşteaptă aici."

Simţi privirea lui Kaine asupra ei în timp ce se îndrepta spre Atreus. Atreus o urmărea apropiindu-se cu un interes la fel de pătrunzător.

„Nu ţi-am făcut mie oferta”, spuse Atreus când ea se apropie.

Ea îngenunche lângă el. „Ştii că nu va cere.”

El îşi îndreptă privirea în altă parte. „Atunci consider-o retrasă.”

Inima i se strânse de teamă. Era tentată să implore, dar ştia că lui Atreus nu-i păsa de umanitatea sau umilirea ei.

„Voi evada indiferent de ce vei face. Refuzul tău nu va face decât să-l omoare.”

Atreus privi peste ea, spre Kaine, care stătea şi îi privea.

Dorul ca o foame strălucea în ochii lui Atreus în timp ce îşi privea fiul. Ea voia să vorbească, dar aşteptă. În cele din urmă, Atreus rupse tăcerea.

„Abia când m-am întors mi-am dat seama cât de mult semăna cu ea. Nu observasem asta când era mic.”

Ochii lui erau tensionaţi, încercând să-l distingă pe Kaine de la distanţă. „N-am înţeles niciodată de ce îşi dorea atât de mult un copil. Aş fi adoptat un moştenitor dintr-o altă familie din breasla fierarilor, dacă ar fi fost nevoie. Eu ar fi trebuit să-i fiu de ajuns.”

Helena îl privi cu milă. Era patetic de gelos.

„El e tot ce a mai rămas din ea acum.”

În cele din urmă, el o privi. „Chiar poţi să-l salvezi?”

„Da, dacă vrei cu adevărat să trăiască.”

El nu răspunse imediat. Inima ei se prăbuşi ca o piatră. Dacă el nu era complet dispus, legătura se va estompa, iar Kaine va dispărea, la fel cum dispăruse Luc.

„Enid era viaţa mea”, spuse el în cele din urmă. „Dacă ar fi aici, mi-ar spune să-l salvez. Niciodată nu am putut să-i spun nu în privinţa vreunui lucru.”

Helena întinse mâna şi îndoi fierul. El se ridică încet. Nu se uită la ea sau la Kaine, ci se întoarse şi intră în casă.

CÂND INTRAU ÎN SALON, Atreus nu-şi putea lua ochii de la cuşcă. Oare nu o văzuse? Sau pur şi simplu nu se oprise niciodată să se întrebe care era scopul ei?

„Cât timp a fost...?” Degetele îi tremurau când atinse barele. Se lăsă în genunchi, de parcă intenţiona să se târască înăuntru pentru a ocupa acelaşi spaţiu.

„Patru luni”, spuse Kaine, cu voce monotonă. Ochii îi zburau în toate părţile, aşa cum făceau întotdeauna în acea cameră.

Helena voia să-l consoleze, dar nu mai aveau timp. Aveau atâtea de făcut.

Ea începu să lucreze la matricea de pe podea. Matricea pe care o gravase fusese topită și distrusă de foc, dar ea memorase fiecare detaliu. Avea nevoie doar de partea centrală a matricei originale, dar defăimarea trebuia reparată și modificată. Avea nevoie de ea pentru a ține sufletul lui Kaine în loc până când îl putea asigura.

Noua matrice era din fier. Era perfectă pentru scopurile lor și ușor de procurat.

Ea și Kaine îngenuncheră pe părți opuse. El închise ochii și, când îi deschise, străluceau. Deși mâinile îi erau tremurânde, rezonanța lui era mai puternică decât a ei. Aerul tremură în timp ce casa scârțâia, iar fierul începu să curgă spre ei ca apa. Când ajunse la matrice, Helena își folosi propria rezonanță pentru a-l direcționa, trimitându-l să se transforme pe anumite căi sculptate în podea, îndreptându-se spre cercul de reținere din mijloc.

Matricile breslelor industriale puteau fi mari cât clădirile, dar Helena nu lucrase niciodată cu o matrice mai mare decât putea ea să țină. Matricea de pe podea era prea mare pentru a o vedea dintr-o singură privire, așa că a trebuit să se târască peste ea, verificând dacă fiecare linie și simbol erau corecte. Trebuia să fie perfectă.

Inima îi bătea în gât, ritmul ei neregulat și instabil provocând-o.

O singură șansă.

„E gata”, spuse ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare în centrul formației. „Putem începe.”

Kaine dădu din cap, dar apoi se îndreptă spre ușă. Ceilalți servitori erau adunați în holul din spate, cu Davies în frunte.

„Amaris e gata?”, întrebă el.

Unul dintre ei dădu din cap.

Kaine stătea acolo, nemișcat. „Nu v-am spus niciodată... Îmi pare rău că nu v-am putut salva pe niciunul dintre voi.”

Davies făcu un pas ezitant înainte, rostind numele lui, așa cum făcea adesea. Îi netezi părul, așa cum ar fi făcut o mamă, apoi își puse ambele mâini pe pieptul lui și îl împinse înapoi. Departe de ei.

Helena se duse acolo unde Kaine lăsase brațul lui Morrough. Mirosul acestuia era ca o lovitură în stomac de fiecare dată, și ea lucră repede, dezmembrându-l. Lucrul era respingător. Ținându-l, putea simți toată puterea pe care o conținea, viețile atâtor oameni trecând prin fiecare os. În secțiunea cubitusului cea mai apropiată de mână,

era un sentiment oribil de familiaritate. Piesa folosită pentru a-l lega pe Kaine. Ea a îndepărtat ceea ce avea nevoie şi a aruncat restul.

Kaine stătea în centrul camerei, dezbrăcat până la brâu, acoperit de cicatrici violente, iar matricea de pe spatele său era cea mai evidentă dintre toate. Atreus se holba; era evident că nu o mai văzuse niciodată.

Kaine era concentrat în totalitate asupra ei.

Nu exista nicio platformă deasupra acestui model. Ea urma să fie lângă el.

„Întinde-te pe spate", îi spuse ea.

Ea îngenunche, ghidându-i mâinile către locurile în care avea nevoie de ele pe model, apoi îl privi în ochi. Inima ei se zbătea, ameninţând să bată neregulat.

„Va funcţiona", îi spuse ea. „Îţi promit. O să te salvez."

Îşi apăsă mâinile pe fierul rece şi îşi lăsă rezonanţa să curgă în el.

Nu îşi turnase niciodată animanţa într-un ansamblu, cu excepţia unor mici experimente pe plăcile de gravare. Era nevoie de mult mai multă putere decât se aşteptase. Pe măsură ce matricea se activa, o strălucire se răspândi încet de-a lungul fierului, până când întreaga matrice începu să vibreze. Kaine părea să devină atât de translucid încât ea putea să vadă prin el, oasele şi organele lui şi talismanul încurcat lângă inima lui.

Ea scoase filacterul. Osul era atât de vechi încât părea că se va transforma în praf, iar ea trebuia să se concentreze pentru a simţi energia din el. Era ca un pachet legat cu fir, atât de încurcat încât era greu să distingi firele. Dar ea trebuia să lucreze cu atenţie, altfel risca să provoace daune. Ea desfăcu şi desfăcu cu rezonanţa ei, iar firele păreau să continue la nesfârşit, până când se auzi o lovitură bruscă, şi ea a ridicat privirea când unul dintre servitori din hol s-a prăbuşit la pământ.

Ea şi-a îndreptat privirea în altă parte.

A continuat, tresărind când altul a căzut la pământ. Şi altul. Şi altul. Şi, bineînţeles, ultimul, ceea ce însemna că ea fusese prima care murise, era Davies. Ea a întâlnit privirea Helenei în clipa dinainte de a cădea.

A fost o explozie de energie când fragmentul de os s-a sfărâmat, convulsia înainte ca energia să se transforme în acel val rece al morţii, dar în loc să se transforme, a fost trasă în jos în matrice.

Aerul s-a luminat, iar părul Helenei s-a ridicat de pe umerii ei.

Kaine a început să ţipe.

Ochii lui deveniseră rigizi, mari şi fără vedere. Spatele i se arcuise, mâinile îi zgâriau podeaua până când vârfurile degetelor şi unghiile îi erau sfâşiate şi însângerate. Helena se aplecă peste el.

„Nu. Nu face asta. Rezistă", spuse ea, luptându-se să-l ţină jos. El trebuia să rămână în centru.

Ea îi forţă inima să se calmeze, paralizându-i membrele până când nu mai putea să se zbată, dar el nu încetă să ţipe.

Degetele ei căutau cu disperare relicvariul lui Atreus. Era frenetică în timp ce îl elibera, rupând firele încâlcite de energie. Osul s-a sfărâmat, iar energia din matrice a încercat să atragă şi sufletul lui Atreus.

Ea l-a apucat cu mâna stângă şi nu l-a mai dat drumul. Nu se putea amesteca cu al lui Kaine. Îşi forţă rezonanţa atât de tare, încât mâna i se înţepeni, durerea străbătându-i antebraţul. Cu mâna dreaptă, apăsă pe pieptul lui Kaine, trăgând de marea de energie care se învârtea prin matrice, încercând să o tragă în el, dar agonia lui împinse rezonanţa lui spre exterior, împotriva ei, şi oricât de mult se străduia, nu putea să treacă.

Se aplecă spre Kaine până când fruntea ei îi atinse fruntea. El încetase să mai ţipe pentru că îşi pierduse vocea. Ochii lui erau neclari.

„Am nevoie de tine", îi spuse ea. „Suntem aproape de final acum. Dar trebuie să te întorci la mine.

Fugim, îţi aminteşti? Tu, eu şi copilul nostru. Vom fi liberi. Te voi salva, dar am nevoie să lupţi alături de mine."

O durere bruscă i-a străbătut mâna stângă, iar două dintre degetele ei şi-au pierdut sensibilitatea, rămânând moi, şi abia a reuşit să-şi menţină rezonanţa pentru a-şi păstra prinderea.

S-a aplecat în faţă, sărutându-l pe Kaine pe faţă. „Întoarce-te la mine. Rămâi cu mine."

Ochii lui păreau să o găsească.

Ea se lipi din nou de pieptul lui şi era ca şi cum ar fi respirat într-o cameră plină de oxigen, încercând să forţeze toată energia din interiorul lui. Marginile exterioare ale matricei încetară să mai strălucească, scurgându-se încet spre interior, până când lumina dispăru sub Kaine şi tensiunea din mâna ei stângă încetă în sfârşit.

El abia respira, un sunet răguşit şi zgomotos ieşind din el de fiecare dată când inspira.

Helena lucra repede. Nu voia să permită ca ceea ce i se întâmplase lui Luc să se repete. De data asta putea să repare situația.

Ea a mutilat sufletul lui Atreus, rezonanța ei animantică întinzându-l subțire ca un fir și legându-l în același mod în care sufletele fuseseră legate în jurul relicvariilor, înfășurând energia iar și iar, ca o pânză de păianjen încurcată, prin coastele lui Kaine și în jurul talismanului.

Nu era suficient pentru a crea un nou parazit ca Cetus, dar era suficient pentru a câștiga timp până când corpul lui Kaine își amintea ce înseamnă să ai un suflet.

Când termină, Kaine zăcea nemișcat. Ea își apăsă mâna pe pieptul lui, simțindu-l. Viu și muritor.

Niciun semn de frig.

Helena se prăbuși, atât de obosită încât ar fi putut leșina lângă el, dar încă nu se terminase. Acesta era doar începutul.

Se ridică în picioare, nesigură.

Cadavrul lui Crowther zăcea din nou lângă cușcă.

Mâna ei stângă era încă strânsă într-un pumn contorsionat, ținând încă rămășițele sfâșiate ale sufletului lui Atreus.

Atinse cadavrul și îi trebuia doar puțin din nimicurile care îi mai rămăseseră pentru a-l reanima. Își apăsă mâna stângă pe pieptul lui și împinse înapoi în el ceea ce mai rămăsese din Atreus.

Ochii lui își reveneau încet la normal. Îngenunchiată lângă el, simțea aceeași senzație pe care o simțise când Luc murise treptat. Acea scurgere lentă a vieții, dar, deocamdată, el nu era mort.

El se uită spre Kaine, care zăcea nemișcat pe podea. „E viu?”

Ea dădu din cap. „Mă ajuți să-l duc? Nu pot să-l ridic singură.”

Atreus se ridică și se îndreptă spre Kaine, în timp ce Helena se opri, încercând să-și repare mâna stângă. Îl urmă pe Atreus, care îl ridica pe Kaine și îl îmbrăca repede. Le trebuia amândurora să-l ridice pe Kaine de pe podea. Capul îi atârna pe spate și picioarele îi erau grele. Se opri din nou, reanimând servitorii, pentru ultima oară, având nevoie de ajutorul lor.

Se întunecase de mult; Lumithia abia se mai vedea, Luna era o semilună în creștere, iar cerul nopții era luminat de stele.

Amaris stătea chiar în fața ușii, bătând nervos din picioare. Era deja încărcată cu bagaje de călătorie. Aripile îi fluturau în timp ce servitorii îl duceau pe Kaine afară.

„E în regulă. El e bine”, spuse Helena, îndreptându-se ezitant spre Amaris şi făcând-o să tacă, încercând să o calmeze şi să o convingă să se aşeze pe pământ, pentru că ar fi fost imposibil să-l ridice pe Kaine pe chimera dacă ea rămânea în picioare. Trase în jos de hamul de pe capul lui Amaris. Foarte reticentă, chimera se ghemui, ochii ei galbeni urmărind-o pe Kaine.

Kaine părea să fi început abia să-şi recapete cunoştinţa, ochii lui fiind leneşi în timp ce era întins pe şa. Erau curele şi un ham, care probabil erau destinate Helenei. Ea îl fixă pe şa.

Amaris continua să încerce să întoarcă capul, scotând un scâncet slab din gât.

„E în regulă”, continua Helena să spună în timp ce se urcă în spatele lui Kaine pe şa.

Ea îşi băgă mâna în buzunare, găsi inelele de aprindere ale lui Atreus şi le întinse.

„Reţeaua trebuie distrusă”, spuse ea în timp ce el le lua. „Nimeni nu trebuie să afle că el mai este în viaţă.”

Amaris se ridică în picioare, cu aripile deja întinse, gata de zbor, iar Helena era pe punctul de a da drumul frâielor şi de a o lăsa să fugă, când Atreus vorbi.

„Kaine...”, spuse el.

Kaine ridică capul suficient cât să vadă ce mai rămăsese din tatăl său. Faţa lui Kaine era epuizată şi îndurerată, dar răutatea şi ura dispăruseră în timp ce îl privea pe Atreus.

„Tată...”

Faţa lui Atreus păru să se înmoaie. Începu să întindă mâna, dar Amaris mârâi în semn de avertisment, iar degetele lui lungi se retrăseră.

„

Mama ta a fost întotdeauna foarte mândră de tine. Spunea că eşti cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.” Apoi Atreus se uită la Helena. „Salvează-l.”

Helena nu răspunse, ci doar slăbi frâiele. Amaris alergă prin curte, muşchii de zbor încordaţi şi unduindu-se sub şa, şi sări, lansându-se în zbor. Aripile ei de onix băteau împotriva cerului negru şi se înălţau tot mai sus. Aerul şuiera în jurul lor, iar Helena se agăţă de hamul care îl ţinea pe Kaine.

Oraşul era luminos, dar continentul era ca un vid, un abis negru de care încercau să fugă, întinzându-se spre stele.

În timp ce Amaris se stabiliza, ceva pâlpâia dedesubt. Creştea, devenind un inel imens şi strălucitor de lumină, în timp ce Spirefell era consumat de flăcări urlătoare.

CAPITOLUL 75

Iulius 1789

MUNŢII NOVIS SE PROFILAU CLAR ÎMPOTRIVA cerului înstelat. Helena le-a întors spatele, zburând spre sud.

Amaris era mai tânără şi mai mică când Helena o călărea ultima oară. Aripile ei erau mai puternice şi mai stabile. Odată ce Helena o îndreptă spre sud, părea să ştie să urmeze râul.

Întunericul de dedesubt era aproape nesfârşit, punctat de luminile aglomerate ale oraşelor şi satelor.

Oriunde se uita Helena, era întuneric nesfârşit. Îşi îngropă faţa în spatele lui Kaine, încercând să respire.

„Nu muri, Kaine", repeta ea, apăsându-şi faţa între umerii lui, simţind bătăile slabe ale inimii lui pe fruntea ei, pentru a se asigura că era încă în viaţă.

Nu ştia cât timp au zburat; noaptea părea nesfârşită.

Amaris a început să coboare fără avertisment, iar Helena aproape că a alunecat lateral. Pentru o clipă terifiantă, a crezut că va cădea.

Kaine s-a trezit brusc din starea de semi-conştienţă. A întins mâna şi a apucat-o, ţinând-o strâns în timp ce ea reuşea să-şi recâştige echilibrul. A încercat să-l strângă cu picioarele, dar erau atât de obosite încât abia mai putea să se ţină.

Amaris a aterizat în viteză şi Helena aproape că şi-a muşcat limba. S-a uitat în jur disperată, încercând să-şi dea seama unde se aflau, în timp ce Amaris galopa prin întuneric. Era o lanternă electrică într-una dintre sacoşele de şa, dar nu-şi mai amintea în care. Amaris se opri, rămânând în picioare şi aşteptând ca Helena să se dea jos, alunecând în jos.

Amaris era cu câteva palme mai înaltă decât îşi amintea. Pământul nu îi întâmpină picioarele când se aştepta. Căzu restul drumului, prinsă de iarba groasă şi luxuriantă de vară. Stătu întinsă, privind stelele, o cale strălucitoare pe cer.

Înainte de Dezastru, se spunea că oamenii puteau călători urmând stelele, dar nimeni nu mai ştia unde se duceau acestea. Se ridică cu greu în picioare.

„Kaine", spuse ea, bâjbâind în întuneric până când îl găsi pe Amaris şi apoi piciorul lui Kaine, cu cizmă agăţată în scară. „Nu ştiu unde suntem. Ce facem acum?"

El ridică încet capul. Ea nu putea să-i vadă decât silueta în întuneric. El încercă să coboare, dar își dădu seama că era prins de șa.

Helena se îndreptă spre capul lui Amaris și o împinse spre pământ, apoi găsi curelele și clemele și le descheie cât putu de bine. Kaine se sprijini de ea în timp ce descălecă.

„Cabana de vânătoare e chiar...” Vocea lui suna răguşită.

Înaintează încet, apoi găsiră niște trepte și o ușă de lemn și se împiedicară înăuntru. Lângă ușă era un raft pe care se afla o torță, iar ea o aprinse. Era puțin mai mult decât o baracă. Simplă și grosolană, doar un loc unde să dormi.

Erau două paturi înguste, dar Helena și Kaine se prăbușiră într-unul, fără să se obosească să-și scoată cizmele sau mantalele.

„Am reuşit, Kaine”, spuse ea. „Exact cum am spus mereu că vom face.”

S-A TREZIT DIN CAUZA DURERII din spate, iar încheietura mâinii stângi îi pulsa cu o durere aproape paralizantă. S-a chinuit să deschidă ochii, privind în jur cu uimire înainte să-și amintească unde se aflau.

Kaine stătea lângă ea, treaz, dar epuizat. Era aplecat în față, cu o mână apăsată pe piept, de parcă toate coastele îi erau rupte.

„Ești... bine?” S-a chinuit să se ridice.

El dădu din cap brusc. „Bine. Sunt sigur că va trece.”

Gâtul lui era încă răguşit și iritat. Îl sfâșiase țipând, iar acum astfel de lucruri aveau nevoie de timp pentru a se vindeca singure.

„Ce va trece?” Ea încercă să se întindă, dar reuși doar să-i atingă haina cu degetele. Corpul ei părea lipsit de vlagă. „Ce se întâmplă?”

„Nu e nimic.

Doar că nu mai sunt obișnuit să mă simt... uman”, spuse el.

Ea reuși să se apropie suficient încât să-l atingă. Avea dreptate, nu era nimic în neregulă, dar se simțea fragil ca o pânză de păianjen în interior. Dacă un singur fir se rupea, totul ar fi putut fi în zadar.

Ea își odihni capul pe umărul lui, respirând încet. „Trebuie să fii foarte atent. Ar putea dura luni, poate chiar ani, până când sufletul tău se va integra din nou complet. Fără vivimantie sau animantie, nimic care ți-ar putea afecta vitalitatea. O singură greșeală ar putea fi suficientă pentru a te ucide. Și nu te mai poți sprijini de matrice. Nu te vei regenera și ți-ar putea arde spatele.”

El îi ascunse o buclă în spatele urechii. „Mi-ai spus deja toate astea ieri. Știi, am obiceiul să ascult când vorbești.”

Ea dădu din cap, dar nu se putu abține. „Trebuie să fii atent.”

„Voi fi. Acum, ești bine?”

„Doar obosită”, spuse ea, lăsându-se pe spate, dar durerea din umeri era ca și cum ar fi fost marcată din nou.

„Cum e spatele tău?”

Ea se strâmbă. Nu voia să aducă vorba despre asta, pentru că știa că îl va deranja faptul că nu o putea vindeca.

„Cred că unguentul și-a pierdut efectul”, spuse ea. „Începe să mă doară puțin.”

El începu să se întindă.

„Nu”, spuse ea. „Lasă-mă un minut și apoi vom folosi unguentul, ca să putem pleca.”

„Vom odihni până se întunecă”, spuse el. „Amaris este prea ușor de recunoscut pentru a călători în timpul zilei. Sunt câteva zile de călătorie până la coastă.”

Când își deschise din nou ochii, afară era întuneric. Kaine împacheta sacii de șa. Ridică privirea în clipa în care ea se mișcă. „Ești suficient de puternică pentru a continua călătoria?”

Ar fi rămas dacă ea ar fi spus nu, dar ea știa că, cu cât se îndepărtau mai mult de Paladia, cu atât era mai puțin probabil să fie găsiți. Erau într-o cursă contra cronometru. Abeyance nu avea să aștepte.

„Da”, minți ea.

Au zburat aproape toată noaptea. Cerul se argintase cu semne de zori când Amaris ateriză din nou. Nu era nici o cabană. Kaine scoase șaua lui Amaris și adormiră sprijinindu-se de părul ei, aripile ei negre ascunzând lumina zilei pe măsură ce soarele răsărea.

Când Helena deschise ochii, Kaine încă dormea lângă ea, cu fața întorsă spre ea, de parcă adormise privind-o.

Îi urmări cu privirea fața. Fața lui acum muritoare, iluminată ușor.

Erau liberi.

Inima îi bătea cu putere în piept.

Părea un vis. O mișcare greșită și totul s-ar fi destrămat. Chiar și privindu-l, nu putea scăpa de sentimentul că nu era real. Și chiar dacă ar fi fost, nu ar fi durat.

Lucrurile frumoase din viața ei nu durau niciodată.

El era atât de nemișcat încât ea întinse mâna, cu degetele tremurând. La atingerea ei, el încruntă sprâncenele şi deschise ochii. Ea privi lumina care îi umplea ochii în timp ce el o privea.

„Bună”, spuse ea, pentru că era prea copleşită ca să spună altceva. Se răcni şi se ridică în şezut. „Trebuie să te verific. ”

Amaris se ridică, se întinse şi îi părăsi, rătăcind prin pădure, în timp ce Helena îl rugă pe Kaine să-şi deschidă cămaşa. Ea îşi apăsă mâna pe pieptul lui, încercând să-i simtă starea, acum că nu mai era ameţită de oboseală.

El încă nu era deloc natural, asta era de necontestat, dar nu puteau face nimic altceva decât să-i acorde timp şi să spere că trupul său îşi va găsi drumul înapoi către o aparentă normalitate. Vitalitatea lui era fragilă şi subţire, de parcă o atingere neatentă ar fi putut-o distruge.

Era la fel de îngrijorată şi de starea lui fizică. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut aştepta. El încă se recupera după ce îi făcuse Morrough, iar acum era posibil să nu se mai refacă complet niciodată. Atât inima lui, cât şi tremurăturile îl îngrijorau, iar gândul că matricea îi va arde spatele dacă se va apleca din nou asupra ei îi strângea gâtul. Mâinile îi tremurau.

„Sunt lucruri pe care le consideri obişnuite, dar fără de care nu mai poţi supravieţui”, spuse ea.

„Ştiu”, răspunse el. Vocea lui era încă răguşită. Ea se apropie, apăsându-şi mâna pe gâtul lui pentru a repara toate ţesuturile deteriorate.

„Ştiu că înţelegi raţional”, spuse ea, „dar mă refer la instinct. Ai ani de obiceiuri proaste de care nu-ţi dai seama.”

Gândul o îngrozea. Ce se întâmplă dacă sunt atacaţi? Kaine era foarte competent în luptă, dar nemurirea era un sprijin fără de care nu ştia să lupte.

Ar fi trebuit să planifice mai atent. El îi spusese să-şi recâştige puterea, dar ea se concentrase pe cercetare, iar asta îl salvase, dar dacă erau atacaţi şi ea nu putea lupta, iar el era ucis? Dacă totul era în zadar?

Frica îi străbătu pieptul ca o fisură.

Se uită în jur, încercând să găsească sacul de şa. În el erau cuţite. Trebuia să le ia. Ar fi trebuit să le poarte la ea.

Totul era atât de luminos, de neclar...

„Helena... Helena, respiră. Uită-te la mine. Voi fi atent. Nu voi lăsa nimic să mă ia de lângă tine.”

Ea încercă să dea din cap, dar gâtul i se înțepeni.

„Dar dacă ceva nu merge bine?”, întrebă ea, cu vocea încordată. „Totul se va destrăma. Întotdeauna... se destramă.”

Încercă să se retragă, privind în jur. Se aflau în pădurea deschisă și nesfârșită din jurul lor. Pericolul putea veni din orice direcție. Nici măcar nu trebuia să fie Undying. Putea fi oricine.

El o întoarse astfel încât să-l privească. „Uită-te la mine. Nu am lăsat nicio urmă care să ne poată fi urmărită. Am vânat fugari, știu cum ești prins. Și noi nu vom fi prinși. M-ai văzut luptând neglijent pentru că îmi permiteam în trecut, dar am învățat să fiu mai atent. Regenerarea mai lentă m-a învățat să fiu prudent. Uită-te la mine: am avut încredere în tine și ne-ai adus aici. E rândul tău să ai încredere în mine.”

Ea dădu din cap brusc.

„Acum”, spuse el, întinzându-se spre poala ei, „o să-mi spui ce ai la mână?”

Ea privi în jos. Ultimele două degete ale mâinii stângi erau curbate spre interior și nu se mișcau odată cu celelalte. Ea își strânse mâna în pumn pentru a le ascunde.

„Arma avea o forță destul de mare. A fost nevoie de un efort considerabil pentru a controla totul. Nervul ulnar pur și simplu... s-a rupt. Am încercat să-l repar, dar... era prea multă deteriorare pe termen lung, nu mai putea fi salvat.”

Kaine îi luă mâna stângă cu blândețe în a lui și îi îndreptă toate degetele. Când degetul lui mare îi mângâie ultimele două, Helena nu simți nimic. Nici în degete, nici pe partea exterioară a palmei. Degetele lui tremurau.

„E în regulă”, spuse ea. „Nici măcar nu e mâna mea dominantă, așa că pot să fac în continuare majoritatea lucrurilor legate de alchimie. Pun pariu că abia o să observ.”

„Nu”, spuse el prin dinți. „Nu te comporta de parcă ar fi în regulă.”

Ea își retrase mâna. „Este în regulă dacă te iau pe tine în schimb.”

În sacii de șa se afla mâncare, iar Helena se folosi de recuperarea lor ca pretext pentru a-și scoate pumnalele și a le ascunde în haine.

Ziua trecea. Cu cât erau mai mult timp liberi, cu atât ea devenea mai neliniștită.

Kaine era și el neliniștit, deși ascundea mai bine acest lucru. Cu cât se recupera mai mult, cu atât voia mai mult să patruleze și să verifice dacă erau în siguranță, așa cum susținea el, dar rămânea lângă ea, ca ea să-și poată îngropa fața în pieptul lui, cu degetele încurcate în cămașa lui, dormind neliniștită.

După ce au zburat în acea noapte, au ajuns la o altă cabană de vânătoare. Călătoria i-a epuizat pe amândoi. Abia au vorbit, doar au dormit îmbrățișați până aproape de seară. Când s-a trezit, Kaine stătea lângă ea. Ochii lui aveau din nou o strălucire slabă.

Arăta aproape ca o pictură.

Ea putea vedea posesivitatea din ochii lui, suficientă pentru a-și da seama cât de absentă fusese în încercările lui de a o lăsa să plece. El s-a aplecat peste ea și a sărutat-o.

Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui, dorindu-l mai aproape, sub pielea ei, sub coastele ei, în inima ei. Să-l țină atât de aproape încât nimic să nu-i mai despartă și teroarea de a-l pierde să se sfârșească în sfârșit.

Timpul se scurgea mereu pentru ei. Petrecuseră ani întregi supraviețuind din momente furate, iar acum ea simțea în sfârșit cât de înfometată o lăsase asta.

Abia după aceea, când stătea întinsă lângă el, cu degetele urmărind absent cicatricile, își dădu seama că nu o mai durea spatele. Ar fi trebuit să o doară, dar nu era așa.

Își întinse brațul, atingându-și umerii. Kaine se ridică.

„Ce ai făcut? M-ai vindecat?" Se întoarse brusc spre el. „Ți-am spus, te-am avertizat să nu folosești vivimancie."

El nu părea deloc că-i pare rău. „Sunt bine. Am fost atent, și știi că multe vindecări nu folosesc vitalitate. Ești deja prea rănită pentru o călătorie atât de lungă fără tortura tatălui meu încă întipărită pe spatele tău."

Ea se întinse spre el, cu degetele tremurând în timp ce-și apăsa mâna pe pieptul lui, îngrozită de ce ar putea găsi, că el deja se îndepărta de ea.

Dacă s-ar fi trezit și l-ar fi găsit mort lângă ea, și ar fi rămas singură acolo să-și dea seama de ce? Verifică iar și iar.

Gâtul ei se mișcă de câteva ori înainte să poată vorbi.

„Nu trebuia să faci asta", spuse ea, cu vocea tremurândă. „Nu a meritat. Mulți oameni se vindecă de arsuri fără vivimancie. Eram bine. Eram."

El îi ținu fața în mâini. „Helena, uită-te la tine. Te-ai distrus în repetate rânduri din cauza mea și se pare că nu înțelegi că asta mă ucide. Viața nu are valoare pentru mine dacă tu ești cea care plătește prețul pentru asta. Lasă-mă să repar ce pot."

Ea închise ochii, cu fața ascunsă în pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii, încercând să se convingă că el era bine.

„Trebuie să încetăm să ne rănim reciproc”, spuse ea în cele din urmă. „Amândoi. Nu vom rezista dacă acesta este singurul mod în care ştim să iubim.”

Când se lăsă noaptea, ei zburau mai departe. Din întuneric, ceva vast şi slab argintiu se ridică în faţa lor. Helena îşi ţinu respiraţia.

Era marea.

Ei virară, îndepărtându-se de râu, marea strălucind în dreapta lor.

Kaine părea să ştie unde se îndrepta, în ciuda întunericului. Trecură peste câteva întinderi mici de apă, luminile unui sat, şi mai departe prin întuneric, până când zăriră o mică lumină pâlpâitoare vizibilă prin obloane.

Amaris coborî direct spre ea. Obloanele zăngăniră violent în timp ce aripile lui Amaris fluturau. Helena alunecă jos, cu picioarele dureroase.

O uşă se deschise brusc şi o lumină caldă se revărsă afară. Helena clipi.

În pragul uşii stătea Lila, înconjurată de un halou.

CAPITOLUL 76

Julius 1789

LILA SCOSOI UN SUSPIN GREU ŞI ÎNTRERUPT ŞI se împiedică pe trepte. Avea o proteză rudimentară şi o cârjă, dar asta nu o împiedică să o tragă pe Helena în braţe şi să o îmbrăţişeze cu putere.

„Hel, Hel. Chiar eşti în viaţă.”

Mâinile Lilei o mângâiau pe Helena, atingându-i faţa şi umerii, de parcă nu-i venea să creadă că Helena era reală.

Helena o privea pe Lila cu aceeaşi neîncredere. Deşi ştia că Lila era în viaţă, era atât de obişnuită cu gândul că toţi erau morţi, încât nu putea nu putea să înţeleagă pe deplin acest lucru, chiar şi privind-o.

Lila arăta atât de diferită. Părul ei blond era vopsit în brun, iar chipul ei era marcat de o oboseală hăituită. Cicatricele neregulate încă îi brăzdau faţa, iar ea plângea în timp ce o îmbrăţişa pe Helena.

„Lila…” Inima Helenei parcă era gata să explodeze. Nu era pregătită pentru cât de visceral reîntâlnirea îi va aminti de toţi cei care nu mai erau.

„Credeam că nu voi mai vedea pe nimeni niciodată. Uită-te la tine. Eşti atât de slabă.”

Privirea ei se opri pe corpul Helenei, la stomac, şi îngheţă.

Helena simți un nod în piept. „Știi, nu-i așa? Kaine mi-a spus că a luat legătura cu tine.”

Lila dădu încet din cap.

În spatele lor, Kaine descălecă.

Lila ridică brusc capul, de parcă nu îl observase până în acel moment. „Ce faci aici?”

Fără avertisment, Lila se aruncă spre el.

Helena a trebuit să se arunce între ei, împingând-o înapoi. „Am fugit împreună. Lila, nu-i face rău, nu mai e Nemuritor.”

O lumină sălbatică a apărut în ochii albaştri ai Lilei. „Serios?”

„Nu vei avea mai mult noroc să mă omori acum decât ai avut în trecut, Bayard”, a spus Kaine. „Dacă mai pierzi vreun membru, nu vei mai putea să-ți protejezi micul Principat.”

Lila mârâi ca o pisică sălbatică, gata să-i scoată ochii lui Kaine.

„Opriți-vă, amândoi”, spuse Helena, furioasă că reuşiseră să strice reuniunea în mai puțin de un minut.

Lila încetă să mai încerce să-l atace pe Kaine şi se mulțumi să-l privească cu ură. „Cred că nu ar trebui să fiu surprinsă că, până la urmă, nu aveai de gând să mori salvând-o.”

„Taci, Lila”, spuse Helena aspru. „Eu l-am adus aici. Dacă vrei să fii supărată că el este încă în viață, atunci va trebui să fii supărată pe mine.”

”

Lila se uită la Helena, cu neîncredere şi apoi cu resemnare disperată pe chip, în timp ce făcea un pas înapoi. „Bine. O să-mi țin gura închisă. Pune-ți monstrul ăla deoparte, Ferron. Nu-l vreau lângă Pol.”

„Intră”, îi spuse Kaine Helenei. „Nu-ți face griji. Ştiam deja că Bayard şi cu mine nu vom avea o reuniune fericită.”

Se întoarse spre Amaris şi o conduse spre grajd.

Helena îi privi dispărând înăuntru, apoi se întoarse spre Lila, simțindu-se brusc epuizată. Cumva, crezuse că va fi suficientă bucurie pentru a dura cel puțin o seară, dar deja se simțea epuizată.

Nu era vorba că se aşteptase ca lucrurile să fie simple; o mare de pierderi îi înconjura. Nu-şi putea imagina cum se simțea Lila față de Kaine după atâta timp.

Totuşi, nu se aşteptase să trebuiască să legitimeze atât de repede ceva atât de personal precum relaţia ei cu Kaine.

„Lila, dacă îi faci rău, nu te voi ierta niciodată”, spuse ea.

Lila doar clătină din cap. „Ai putea găsi pe cineva mult mai bun.”

„Nu. El este ceea ce am nevoie şi el este ceea ce a fost necesar pentru a te salva.”

Putea vedea o mulţime de obiecţii ridicându-se pe buzele Lilei.

„Intră”, spuse Lila în schimb, uitându-se în altă parte.

Abia când se aflau într-un loc bine luminat, Helena îşi dădu seama că Lila purta încă cătuşe. Nu erau cătuşele complete pe care le purtase Helena, dar erau suficiente pentru a-i menţine rezonanţa slăbită.

„Nu ţi le-a scos niciodată?”, spuse Helena.

Lila privi în jos cu o grimasă. „Da, pentru o vreme, până când aproape i-am smuls talismanul. Când m-am trezit.” Îşi scutură încheietura mâinii. „A trecut mult timp de atunci.”

Helena se uită în jur. Casa era mică şi vizibil locuită. Avea o bucătărie, o masă şi un pat în colţul îndepărtat, ascuns în mare parte în spatele unei perdele. Părea atât de obişnuită pentru Lila. O lume departe de Institut şi de Solis Splendour, strălucitoarea armură de paladin.

Helena se simţi pierdută.

„Ai fost aici tot timpul?” întrebă ea în cele din urmă.

Lila scutură din cap. „Nu. Când Ferron credea că te va găsi în curând, eram chiar peste râu, în Novis. Mai târziu m-a adus pe mine şi pe Pol aici.” Ea zâmbi palid. „Doarme, vrei să-l vezi?”

Helena o urmă cu ezitare şi amândouă se uitară pe după perdea, pentru a vedea un băieţel cu părul auriu, cu obrajii rotunzi şi moi, gene groase şi întunecate şi membre dolofane întinse ca o stea de mare pe pat.

Lila se uită la fiul ei, cu o adoraţie profundă în ochi. „O să fie foarte încântat să aibă companie”, spuse ea încet. „Nu mergem prea des în sat. De cele mai multe ori suntem doar noi doi.”

„Nu ai fugit niciodată?”

Lila înghiţi în sec. „Nu puteam să fug. Mai întâi eram însărcinată, apoi aveam un copil mic. Şi nu aveam picior. Când am ajuns aici... mi-am dat seama că nu aveam unde să mă duc. Ferron a spus că, chiar dacă aş fi ajuns undeva, cum ar fi curtea Novis, şi m-

ar fi crezut, aş fi fost o paladină căzută în dizgraţie, cu un copil nelegitim. Dacă ar fi decis să-l trateze pe Pol ca pe un prinţ, nu ar fi lăsat pe cineva ca mine să aibă grijă de el sau să-l protejeze. Ar fi fost periculos să caut familia mamei mele. De fiecare dată când mă gândeam să plec, îmi făceam griji că, în clipa în care aş fi făcut-o, ai fi apărut tu şi ne-am fi ratat unul pe celălalt.

Lila trase perdeaua pentru a bloca lumina care cădea asupra lui Pol, întorcându-se cu spatele. „Ferron a plătit pe cineva din sat pentru a se asigura că nu vom muri de foame, deoarece nu mă pricep prea bine la agricultură. Avem găini şi aceste raţe groaznice. Acum tricotez, la fel cum făcea mama mea, deşi Pol creşte atât de repede încât nu apuc să-i fac haine noi."

„Ştii că nu rămânem aici", spuse Helena. „Vom lua o navă."

Expresia Lilei se înăspri, dar ea dădu din cap. „Da. Ferron a menţionat planul. Deşi a spus multe lucruri. Am învăţat să nu mă aştept la prea multe." Ea expiră. „Chiar vine cu noi? Plănuieşti să te joci de-a casa cu el?"

Helena încorduă umerii. „Da. Planul nostru a fost întotdeauna să fugim împreună. Te-am adăugat şi pe tine pentru că Luc mi-a cerut să mă asigur că tu şi Pol sunteţi în siguranţă."

Lila rămase cu ochii mari. „L-ai văzut pe Luc înainte să...?"

Helena simţi un gol în stomac când îşi dădu seama de minciuna pe care era pe cale să o spună. Putea să facă asta? Să o mintă pe Lila pentru totdeauna?

Începu să vorbească, dar Lila părea atât de disperată să afle ultimele detalii despre Luc, despre ultimele lui clipe. Înghiţi în sec.

„Eram îngrijorată pentru el în ziua aceea, aşa că am părăsit Cartierul General. Ne-am împăcat chiar înainte ca unitatea lui să se întoarcă la Cartierul General. Cred că, într-un fel, el ştia că lucrurile mergeau prost – mi-a cerut să-i promit că voi avea grijă de tine. A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus."

Lila scoase un sunet tensionat din gât. „Ştii cum a fost capturat, cum l-au prins?"

Helena strânse buzele şi scutură din cap.

Pentru lume, pentru istorie, Lucien Holdfast murise pe treptele Turnului Alchimiei. Lila trebuia să creadă şi ea asta.

Uşa se deschise şi Kaine intră. Emoţiile vizibile ale Lilei dispărură, iar temperatura camerei scăzu. Kaine nu-i acordă nicio atenţie, ochii lui fiind aţintiţi doar asupra Helenei. Se încruntă.

„I-ai dat să mănânce?” Se uită la Lila.

„Nu…” Lila se uită la Helena. „Ți-e foame?”

„E însărcinată și nu aveam decât rații de călătorie, așa că abia a mâncat în ultimele zile”, spuse Kaine, uitându-se urât la Lila.

„Puteai să spui.” Lila se duse la un dulap și căută ceva, aducând un ulcior cu lapte și niște pâine, brânză și struguri, pe care le așeză pe masă.

Helena mâncă puțin, pentru că Kaine o privea, dar stomacul ei era încă tulburat și nu știa dacă era din cauza oboselii călătoriei sau a unei anxietăți generale agravate de reîntâlnire și de realizarea că nu avea rost să se aștepte ca lucrurile să fie ușoare.

„Înainte să plecăm”, spuse ea, „trebuie să-i scoatem cătușele Lilei. Și există vreo posibilitate să obținem materiale pentru a-i face o proteză?”

Lila se înveseli la auzul acestor cuvinte, dar Kaine strânse din dinți, apoi suspină.

„Nu e nevoie”, spuse el. Își băgă mâna în buzunar și scoase o cheie mică de sârmă, aruncând-o Lilei.

Fără alte explicații, se întoarse afară. Când se întorcu, purta un cufăr metalic acoperit de pământ, de parcă ar fi fost dezgropat. Avea un lacăt care se deschidea ușor, iar înăuntru se afla proteza Lilei, înfășurată în pânză, dar care nu părea prea uzată.

„A fost aici tot timpul?”, întrebă Lila după un minut de tăcere uluită.

„Am adus-o aici înainte să sosiți”, a răspuns Kaine. „Dar nu aveam încredere că nu veți atrage atenția asupra voastră. Voiam să-i spun Helenei unde să o găsească. Era în ruinele bombardamentului.

„Abeyance este peste trei zile”, a spus Kaine în timp ce Helena se juca cu proteza, asigurându-se că componentele încă funcționau în timp ce o potrivea din nou pentru Lila. „Rutele comerciale sunt deschise de două săptămâni, dar marea este cea mai calmă acum și navele vor fi cele mai aglomerate, ceea ce ne va fi de folos.”

„Unde mergem mai exact?”, întrebă Lila în timp ce Helena regla echilibrul.

„Sunt sute de insule care se întind de la Etras spre continent”, spuse Kaine. „Ne îndreptăm spre una dintre insulele mai mici, situată lângă unul dintre orașele comerciale.”

HELENA L-A ÎNTÂLNIT PE APOLLO HOLDFAST a doua zi.

Pol era timid, ascunzându-şi faţa în gâtul Lilei şi privind-o pe Helena cu ochii sclipitori, în timp ce mama lui îi făcea cunoştinţă.

Era un băiat robust, cu o constituţie mai degrabă ca a lui Bayard. Helena îşi dădu seama doar uitându-se la el că va creşte foarte înalt.

„Pol", spuse Lila, ascunzându-şi faţa în părul lui blond şi dezordonat, „ea este naşa ta, Helena. Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre ea? Era una dintre cele mai bune prietene ale tatălui tău. Întotdeauna a avut grijă de el şi de mine, iar acum..." Lila înghiţi în sec. „Acum va avea grijă şi de tine. Nu-i aşa că e minunat? A venit aici cu Ferron. Poate că nu-ţi aminteşti de el, dar l-ai cunoscut când erai mai mic."

Pol o privi pe Helena prin părul Lilei, cu ochii dansatori ai lui Luc, şi era ca şi cum l-ar fi întâlnit din nou pe Luc – versiunea tânără a lui, pe care o văzuse dispărând.

Gâtul i se strânse şi se strădui să vorbească. „Bună, Pol, mă bucur să te cunosc în sfârşit."

Pol oftă şi îşi acoperi faţa cu mâna.

„O să se obişnuiască cu tine în curând", a spus Lila. „N-a întâlnit niciodată o fiinţă vie cu care să nu vrea să fie cel mai bun prieten."

„Seamănă atât de mult cu Luc", a fost tot ce a putut să spună Helena. Inima îi bătea cu putere şi nu mai auzea ce spunea Lila, ceva despre dinţi. Vocea lui Kaine a întrerupt brusc conversaţia.

„Cred că Helena are nevoie de odihnă."

Expresia Lilei îngheţă, dar apoi se uită mai atent la Helena şi dădu din cap. „Ai dreptate. Pol şi cu mine trebuie să hrănim găinile. Haide, băiete."

Helena îi privi ieşind pe uşă, Lila mişcându-se din nou cu uşurinţă. Se uită la Kaine şi aproape sări în sus.

Părul lui era castaniu, aproape la fel de închis ca înainte. Îl făcea să pară mai sever, având în vedere contrastul cu pielea şi ochii lui palizi. Era îmbrăcat în haine obişnuite, pantaloni maro şi o cămaşă din ţesătură aspră. Părea complet deplasat. Nimeni nu l-ar fi privit şi ar fi crezut că este fermier.

„Nu-ţi place", spuse el, atingându-şi părul.

Ea nu se putea opri din privit. „Nu sunt obişnuită cu asta", spuse ea, aproape dorind să râdă în timp ce întindea mâna, atingându-l, amintindu-şi când începuse să-şi piardă culoarea. „O să-mi lipsească argintiul."

„O să se spele. O să-l mai vezi uneori."

El spunea asta, dar ea nu-l vedea prea des pe Kaine. Helena rămânea în casă; când ieşea afară, spaţiul deschis şi liniştea o nelinişteau. După ce petrecuse atât de mult timp în pericol şi în mişcare, obişnuinţa căsuţei părea ireală.

Kaine şi Lila păreau să alterneze cine stătea înăuntru cu ea. Când Lila era cu Helena, el ieşea şi reapărea doar când Lila îl ducea pe Pol afară.

Helena presupuse că era ocupat cu ultimele pregătiri, până când Lila îi spuse că era în grajd. Că era mereu în grajd.

Auzind asta, Helena se grăbi imediat afară, oprindu-se doar o clipă înainte de a intra în interiorul întunecat.

Exact cum spusese Lila, el stătea pe podea în grajd, iar Amaris era întinsă, cu capul ei enorm odihnindu-se pe poala lui.

El nu a ridicat privirea când ea a intrat; el îi mângâia blana lui Amaris în spatele urechilor.

„Ar trebui să o eutanasiez", a spus el încet. „Ar fi cel mai bun lucru. Ea nu va înţelege dacă o las în urmă."

Helena simţi un nod în gât când se apropie.

„Ai spus că poate vâna singură", spuse ea.

El dădu din cap. „Dar transformările ei vor dispărea în timp. În cele din urmă, o vor ucide, aşa cum s-a întâmplat cu toate celelalte, presupunând că nu o va face altcineva înainte. Şi dacă va fi văzută în această zonă, ar putea indica unde am fost noi."

„S-a auzit ceva?"

„Niciuna care să fi ajuns atât de departe în sud."

Helena se uită la Amaris. „A terminat de crescut, nu-i aşa? Poate că nu va mai avea nevoie de ajutor. S-ar putea să se descurce singură."

El rămase tăcut mult timp. „Nu merită riscul."

Helena simţi un nod în gât. „Nu cred că e corect să nu-i dăm o şansă. Nu am fi aici fără ea."

„E doar un animal."

Helena nu spuse nimic, pentru că el nu se adresa ei. Îşi dădu seama că era un argument pe care îl repetase zile întregi în sinea lui. Amaris ridică capul, scânci uşor şi îi linge pe toată faţa lui Kaine. El se strâmbă şi îi împinse nasul.

Suflă, înclinând capul pe spate. „Am ucis atâţia oameni", spuse el în cele din urmă. „Nu m-am gândit niciodată că voi rămâne blocat cu un animal."

În dimineața în care plecau, Kaine se ridică în tăcere și ieși în grajd, în timp ce Lila împacheta ultimele lucruri pe care voia să le ia cu ea. Helena stătea tensionată în timp ce el dispărea înăuntru, stomacul ei strângându-se într-un nod dureros.

Un minut mai târziu, el se întoarse. Stătea acolo, privind cerul atât de mult timp, încât inima ei începu să bată cu putere în piept. Când în sfârșit se întoarse înăuntru, se opri în spatele ei.

„Într-o zi", spuse el încet, punându-i o mână pe umăr, „milă ta va avea consecințe".

Ea îi ținu mâna pe loc. „Avem destul sânge pe mâinile noastre, fără să mai adăugăm și al ei".

El îi strânse umărul.

„Bayard", spuse el după un minut. „E timpul să plecăm".

Marea era sălbatică și agitată chiar și la refluxul cel mai scăzut și mai calm. Portul era aglomerat de oameni care soseau și plecau. La serviciul poștal din orașul portuar îi așteptau documente de identitate false.

Helena uitase cât de diferită putea fi lumea. În nord, moda și trăsăturile fizice erau atât de uniforme, încât se obișnuise cu ele, dar un oraș portuar în timpul Abeyance era un creuzet de marinari și călători din toate țările de peste mare, care profitau de ocazia anuală de a călători între continente într-o săptămână, în loc de luni.

Erau destui nordici încât Kaine și Lila să se integreze, în timp ce Helena dispărea printre mulțimea de etrasieni. Nu mai văzuse atâția oameni cu părul negru și creț și pielea măslinie de când plecase din Etras. Era șocant să audă limba etrasiană vorbită cu naturalețe și să realizeze că trecuse atât de mult timp încât acum se chinuia să o înțeleagă.

Au coborât stâncile până la debarcader, iar Helena s-a agățat de mâna lui Kaine cu o strânsoare aproape mortală în timp ce documentele lor erau aprobate și biletele ștampilate.

Puntea navei era aglomerată. Lila era atât de îngrozită că Pol ar fi putut fi aruncat în mare, încât au intrat înăuntru pentru a privi pe fereastră, în loc să stea pe punte.

Inima Helenei bătea cu putere în piept, pregătindu-se ca cineva să-i recunoască pe unul dintre ei. Să audă o voce ridicată strigându-le numele.

Kaine stătea tensionat şi precaut. Ea putea simţi rezonanţa lui urmărindu-i bătăile inimii, în timp ce degetul lui mare se mişca în cercuri lente pe palma ei, ţinând-o cu picioarele pe pământ. În mijlocul zgomotului, o voce puternică din nord se auzi de la masa de lângă ei.

„Încerc să transport cât mai mult petrol înainte să înceapă noul război. Eliberatorii vor plăti scump pentru el odată ce vor ajunge în Paladia."

Lila se întoarse brusc. „Ce război?"

Degetele lui Kaine se crispară, strângând încheietura mâinii Helenei. În mijlocul pregătirilor şi încercărilor de a menţine pacea, Helena evitase să menţioneze ce lăsaseră ea şi Kaine în urmă când fugiseră.

Un nordic cu mustaţă şi perciuni mari se uită la Lila. „Nu citeşti ziarele? Înaltul Reeve al Paladiei a plecat în sfârşit. Se aşteaptă ca Novis şi celelalte ţări să acţioneze în orice moment. A fost în toate ştirile în ultima vreme."

Faţa Lilei păru să se albească. „Ai un ziar?"

Bărbatul a băgat mâna în buzunarul redingotei şi a scos o broşură. „Vezi? Vor veni o mulţime de utilaje, care se vor ocupa de toate cadavrele şi de orice altceva au pus la cale necromanţii aceia. Vor avea nevoie de petrol. Dacă ajung la Khem şi mă întorc înainte de Abeyance, voi face o avere, dar chiar dacă voi merge pe uscat, dacă voi primi prima comandă, tot voi câştiga bine. Ar fi trebuit să vezi cât de mult se vindea opiul acum câţiva ani." Mustaţa lui se ridică. „Nimic nu se compară cu războiul când vine vorba de bani."

Toţi erau prea distraşi, adunaţi în jurul ziarului, ca să răspundă. Nu era un ziar propriu-zis, cu articole complete, ci un buletin, de genul celor populare printre oamenii de afaceri.

În partea de sus, primul buletin scria cu litere aldine: HIGH REEVE DECEDAT, iar mai jos, cu litere mai mici: Lumea răsuflă uşurată la vestea că magnatul oţelului şi moştenitorul breslei fierului, Kaine Ferron, mai cunoscut lumii sub numele de High Reeve, a fost ucis în cel mai recent atac al Rezistenţei, paralizând regimul Undying.

Helena strânse mâna lui Kaine.

În următorul buletin se aflau cuvintele „STEAGURILE FLĂCĂRII ETERNE SE RIDICĂ DIN NOU: PE MĂSURĂ CE ŢĂRILE SE UNESC ÎMPOTRIVA PALADIEI, UNELE O FAC ÎN MEMORIA LUI".

Lila vorbi în sfârşit. „Ştiai că se întâmplă asta?"

Kaine nu a spus nimic.

Helena a răspuns în șoaptă, întinzându-se să strângă mâna goală a Lilei. „Știam că se forma o alianță, dar nu știam cât de repede se va mișca sau dacă vor crede vestea morții.”

Lila s-a așezat pe spate, strângându-l pe Pol în brațe, dar se uita pe fereastră, înapoi spre continent, în timp ce sirenele navei sunau, semnalând plecarea.

Lila continua să scuture din cap. „Nu aveam nicio idee.”

HELENA A SUFERIT DE RĂU DE MARE aproape toată călătoria, sarcina agravând simptomele care ar fi fost ușoare în mod normal. Încă se simțea rău când au ajuns pe una dintre insulele comerciale importante. Kaine s-a oferit să ia o cameră la un han și să termine călătoria a doua zi, dar Helena știa că el voia să lase cât mai puține urme în urma călătoriei lor. Cu cât opreau în mai puține locuri și vorbeau cu mai puțini oameni, cu atât era mai greu să fie găsiți. Au traversat insula cu autobuzul. Era atât de diferită de nord. Orașul se întindea în lățime, în loc să se ridice în înălțime, cum era cazul Paladiei. Zidăria era complet diferită de arhitectura care folosea alchimia. Au traversat cu o căruță un drum maritim care ducea la destinația lor.

Drumul de mare era o imensă cale de acces construită și pavată pentru a permite traversarea insulei în timpul majorității mareelor joase lunare. Cu Abeyance care îndepărta complet mareele, fundul mării era gol, mult sub calea de acces. Erau oameni care se plimbau pe acolo, adunând orice comori lăsase mareea.

Helena și tatăl ei obișnuiau să coboare la maree, căutând scoici și comori, studiind peștii prinși în bazinele de maree. Vânătoarea de comori era populară în timpul Abeyance. Numeroase orașe fuseseră spălate de dezastru și, chiar și după milenii, rămășițele lor zăceau sub valuri.

Ea se uită să vadă reacțiile Lilei și ale lui Kaine la toate acestea. Kaine era impasibil, ochii lui scrutând orizontul. Lila, însă, părea mai speriată decât o văzuse Helena vreodată. Îi luă un moment să-și amintească că marea era considerată înfricoșătoare în Nord. Chiar și coastele erau considerate pline de pericole, de parcă ar fi fost un act de curaj sinucigaș pentru omenire să persevereze într-un astfel de loc. Pentru cei din interiorul continentului, ideea de a trăi lângă mare era pur și simplu prea străină.

„Nu-ți face griji”, îi spuse ea Lilei. „O să-l învăț pe Pol să fie atent cu marea. Dar o să-i placă. O să vă placă amândurora.”

Lila dădu din cap nervoasă.

Reşedinţa la care ajunseră era situată sus, pe o stâncă. Era o casă mare din piatră, cu două etaje, cu un grajd şi câteva alte clădiri. Insula, menţionă Kaine în treacăt, era proprietate privată, iar casa aparţinuse fostului proprietar, motiv pentru care era mult mai mare decât cele din satul pe care îl traversaseră.

Era în mare parte mobilată. O femeie din sat fusese plătită să o întreţină şi să despacheteze obiectele care sosiseră. Pardoselile erau din piatră caldă, grinzile erau nefinisate, iar lumina soarelui pătrundea prin toate ferestrele deschise, aducând cu ea mirosul puternic al mării.

Kaine a intrat primul în casă, traversând-o repede. Helena simţea precauţia lui, rezonanţa lui colorând aerul. Şi-a muşcat limba, dorind să-i amintească să fie atent, dar paranoia lui era adânc înrădăcinată şi el ar fi revenit la înşelăciune.

„Trebuie să mă asigur că totul este în ordine aici", spuse el, lăsându-le pe Helena şi Lila în casă.

„Ei bine, asta este cu siguranţă mai mare", spuse Lila, ţinându-l pe Pol adormit în braţe şi uitându-se în jur. „Să căutăm dormitoarele? Braţul meu e pe cale să cadă."

Urcau scările, aruncând o privire în diferite camere în căutarea paturilor.

Primul dormitor pe care îl găsiră era foarte mare, dar arăta mai degrabă ca o bibliotecă cu un pat în ea. Lila aruncă o privire şi strâmbă din nas. „Cred că acesta ar trebui să fie al tău. Ar trebui să te odihneşti – încă arăţi palidă. Pol şi cu mine vom găsi altundeva. Care crezi că sunt şansele ca Ferron să-mi dea o sabie dacă promit să nu o folosesc împotriva lui? "

Lila plecă, iar Helena intră în cameră.

Nu era prea mare; tavanele erau văruite în alb, cu grinzi expuse deasupra capului, ceea ce făcea spaţiul mai puţin copleşitor decât camerele întunecate din Spirefell. În partea îndepărtată a camerei, unde se afla patul, erau ferestre cu vedere la mare.

Se mişcă cu grijă de-a lungul peretelui, trecând cu degetele peste rafturi, observând diversele titluri şi colecţii. Cărţi de alchimie, dar şi literatură şi istorie, precum şi jurnale de călătorie.

Erau un birou şi scaune, o canapea şi un covor moale sub picioare. Se opri la birou şi găsi hârtii şi stilouri, plăci de gravură şi stylusuri, toate aranjate în sertare, parcă aşteptând-o.

În această cameră erau suficiente lucruri care să o ţină ocupată o viaţă întreagă.

Asta era camera, o viaţă pe care Kaine încercase să i-o ofere.

Voia să aprecieze efortul pe care trebuie să-l fi presupus, dar totul părea greşit. Prea perfect. De parcă totul era o capcană pusă special pentru a o ademeni şi a o linişti cu un fals sentiment de siguranţă.

Kaine era atât de vulnerabilă acum.

Lila nu era nici pe departe în formă de luptă, şi chiar dacă ar fi fost, prioritatea ei ar fi fost întotdeauna siguranţa lui Pol. Dacă Helena se lăsa convinsă că erau în siguranţă, dacă îşi lăsa garda jos pentru o clipă, ceva ar fi mers prost. Era sigură de asta.

Viaţa ei era o numărătoare inversă perpetuă către dezastre pe care nu reuşea niciodată să le prevadă. Se ghemui în colţ, între pat şi perete, cu mâna dreaptă strângând pieptul, încercând să-şi menţină inima calmă.

Calmează-te. Închise ochii cu putere. Respiră.

Unde era Kaine? În afara Spirefell, el nu avea de unde să ştie că ea avea nevoie de el...

Ochii i se deschiseră brusc şi îşi apucă mâna stângă, găsind inelul pe degetul inelar amorţit. Strângându-l cu putere, îşi folosi rezonanţa pentru a trimite o undă rapidă de căldură prin argint.

O clipă mai târziu, căldura îi răspunse cu o pulsaţie.

Rămase unde era, cu ochii închişi, cu mâna apăsată pe inimă, până când auzi uşa deschizându-se.

„Helena?”

„Aici.” Vocea ei era slabă, tremurândă.

Într-o clipă, Kaine era în faţa ei. „Ce s-a întâmplat?”

Înghiţi de câteva ori înainte să poată vorbi. „Credeam că o să mă bucur să ajung aici, dar... dacă ne prind? Dacă cineva ne găseşte pentru că am încetat să fugim?”

El îşi încruntă sprâncenele în timp ce îi mângâia obrazul cu degetul mare. „Vrei să continuăm să fugim?”

Stomacul ei se răsuci la gândul altor nave şi locuri noi şi al faptului că nu se vor opri niciodată, că vor trebui să se uite mereu peste umăr. „Nu, dar de ce totul pare greşit? De parcă nici măcar nu ar fi real. Asta ne-am dorit.”

El o trase în braţele sale, ascunzându-i capul sub bărbie. „Nu cred că o viaţă obişnuită va părea vreodată reală pentru niciunul dintre noi.”

O disperare epuizantă o cuprinse când îşi dădu seama că el avea dreptate. „Cred că întotdeauna am considerat fuga ca fiind destinaţia. Nu m-am gândit niciodată la ce va mai rămâne din mine când voi ajunge aici."

Rămase acolo, amorţită de această realizare.

„Îţi place casa?" întrebă el în cele din urmă.

Ea se uită în jurul camerei, încercând să-şi revină. „Da. Cum ai reuşit asta?"

„În mare parte prin corespondenţă. Ai vorbit despre mare, aşa că am început să caut înainte de sfârşitul războiului. M-am gândit că ţi-ar fi mai uşor dacă te-ai duce într-un loc care îţi place."

„Doar eu. În casa asta mare?" O spuse cu uşurinţă, dar era îngrozită de idee.

„Lila făcea parte din aranjament la momentul respectiv. Am venit aici pentru scurt timp vara trecută. A fost una dintre ultimele mele călătorii", spuse el încet. „Înainte de asta, trimiteam lucruri pe măsură ce mă gândeam la ceva care credeam că ţi-ar plăcea."

Ea se uită din nou în jur. Toate acestea, în timp ce el nici măcar nu ştia dacă ea era în viaţă.

„Haide. O să-ţi placă mai mult după ce te odihneşti."

"

El închise obloanele, iar Helena se prăbuşi în pat. Lenjeria era moale şi aerisită de briza mării, şi era ca şi cum ar fi venit acasă. Kaine stătea lângă ea, cu degetele împletite, degetul lui mare alungindu-se de-a lungul crestăturilor articulaţiilor ei. De fiecare dată când ajungea la ultimele două, se producea o pauză ciudată, iar ea nu mai simţea mişcarea degetelor lui.

Ea începea să adoarmă când el îi lăsă mâna jos.

Ea îl privi prin gene cum se plimba încet prin cameră, îngenunchiindu-se şi trecând cu degetele peste podea, apoi trecând la pereţi, uitându-se cu atenţie în colţurile camerei. Se îndreptă spre uşă, cu paşi atât de uşori încât nu făceau niciun zgomot.

„Kaine."

El îngheţă şi se întoarse.

„Suntem în siguranţă?"

Degetele lui se crispară şi le strânse în pumn. „Da... Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le ajustez... dar am fost atenţi. Mă îndoiesc că cineva ar fi putut să se mişte suficient de repede încât să învingă valurile. Nu trebuie să-ţi faci griji."

„Tu trebuie să-ţi faci griji?”

Părea nedumerit de întrebare. Ea întinse mâna.

„Ar trebui să ne odihnim acum”, spuse ea.

„Amândoi. Nu te-am adus aici ca să continui să lupţi.”

Privirea lui se plimbă prin cameră şi, brusc, păru copilăros şi nesigur.

Ea îl studiă cu tristeţe, realizând diferenţa dintre ei: el nu avea niciun vis despre ce ar fi făcut sau ce ar fi devenit după război. Nici măcar nu luase în considerare această posibilitate. Nu ştia să facă altceva decât să fie soldat.

Deschise gura să vorbească, dar nu scoase niciun sunet.

„Rămâi cu mine”, îi spuse ea. „Şi tu trebuie să te odihneşti acum.”

El dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles ideea la nivel conceptual, dar rămase în picioare lângă uşă. Ea se apropie de el şi îl luă de mână. Găsi un număr surprinzător de arme neobişnuite ascunse în hainele lui simple, iar sub ele purta o vestă antiglonţ, pe care nici nu îşi dăduse seama că o adusese.

„Ai mai adus şi altceva?”, îl întrebă ea glumeţ, când îl făcu să se aşeze pe marginea patului şi găsi un cuţit de obsidian ascuns în pantoful lui.

El evită întrebarea.

Stăteau întinşi unul lângă celălalt, dar ochii lui continuau să se îndrepte spre armele pe care ea le luase. Ea îi atinse bărbia cu degetul arătător, atrăgându-i din nou atenţia.

„Ce voiai să faci înainte de război?”, îl întrebă ea.

„Eram moştenitorul breslei fierarilor – asta era tot ce mi se permitea să fiu”, răspunse el.

„Singurul lucru pe care l-am făcut şi pe care mi-l doream era să rămân la Institut după ce am obţinut certificarea. Tatăl meu nu credea că era necesar, dar mama mea îşi dorise să studieze mai mult când fusese acolo. Familia ei nu îşi putea permite. Eu aveam calificarea necesară, aşa că ea l-a convins pe tatăl meu să mă lase. Dar când m-am întors, Crowther a apărut, dorind să ştie de ce cineva din clasa mea voia mai mult decât o educaţie profesională. Tatăl meu era furios. Mă îndoiesc că m-aş fi întors anul următor dacă el nu ar fi fost arestat.”

„Atunci va trebui să găsim o soluţie”, a spus ea şi şi-a lipit capul de umărul lui. El şi-a încurcat mâna în părul ei, ţinând-o strâns. „Suntem cu adevărat în siguranţă?”

„Da.”

Ea a respirat adânc şi a închis ochii. „Bine. Sunt atât de obosită.”

Când se trezi, Kaine dormea. Nu se mişcă, nici măcar când ea se mişcă. Era ca şi cum ani de epuizare se adunaseră şi îl înghiţiseră.

Dormi zile întregi. Nici măcar nu se mişcă când Helena îşi apăsă mâna pe pieptul lui, rezonanţa ei ajungând până la el. Sufletul lui părea în sfârşit să înceapă să se integreze din nou în el.

Helena dormi lângă el în prima săptămână. Nu crezuse că era suficient de obosită încât să doarmă zile întregi, dar era ca şi cum o tensiune neîncetată se eliberase în sfârşit şi era pentru prima dată când se odihnea cu adevărat.

Se trezeau pentru a mânca, iar Kaine ieşea afară, iar ea îl privea cum mergea de-a lungul marginii stâncii şi inspecta insula şi rătăcea prin casă, apoi se întorcea şi leşina din nou.

Dar el dormea doar dacă Helena stătea lângă el. Când ea se ridică şi se duse să examineze rafturile pentru a vedea ce fel de cărţi erau acolo, el se ridică imediat.

„Acum pot să mă ridic", spuse el.

„Nu. Încă sunt obosită", minţi ea.

„Vreau doar să citesc puţin."

Ea a adus câteva cărţi şi şi-a împletit degetele cu ale lui în timp ce citea, iar el a adormit din nou în câteva minute. Când l-a atins cu rezonanţa ei, el a încetat să se mai simtă ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se destrăma.

El dormea de aproape două săptămâni când uşa s-a deschis şi Lila s-a uitat la ei din cealaltă parte a camerei. „Pol doarme. Pot să intru?"

Helena închise cartea şi dădu din cap. Se văzuseră doar în trecere de când sosiseră.

Lila se apropie şi se uită la Kaine pentru o clipă, înainte să se întoarcă şi să se aşeze pe marginea patului, cu spatele la el. „Voiam să vorbesc cu tine, dar n-am avut timp. Oamenii din sat spun că mareea va creşte în curând peste drumul de coastă."

Helena dădu din cap.

Lila inspiră adânc. „Ştii, când mi-a spus despre voi doi, nu l-am crezut. A spus că Luc şi toţi ceilalţi erau morţi. A adus ziare ca să dovedească asta şi a spus că singurul motiv pentru care eu eram încă în viaţă era datorită ţie. L-am crezut în mare parte, dar nu şi ce a spus despre tine." Lila se uita fix la podea în timp ce vorbea. „Nu puteam să cred că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, că tu nu ai fi făcut niciodată asta, dar apoi m-am gândit la cât de retrasă ai devenit, chiar când lucrurile începeau să se îmbunătăţească. Obişnuiam să vorbim despre asta, Luc, Soren şi cu mine, şi niciunul

dintre noi nu înţelegea de ce. Când Ferron mi-a spus când a început totul, mi-am dat seama că era cam în aceeaşi perioadă. Dar eram sigură că l-ai păcălit pe Ferron să creadă că ţii la el. Credeam că e patetic pentru că a crezut asta."

Degetele Helenei, împletite cu ale lui Kaine, se crispară.

„La început, venea să mă vadă aproape în fiecare săptămână. Era ca şi cum priveam pe cineva murind de foame, el căutându-te. Cred că a înnebunit pentru o vreme. A început să mă ameninţe, spunând că era vina mea. Dacă nu eram eu, ai fi fost în siguranţă, şi a început să-mi spună că, atunci când te va găsi, va fi treaba mea să am grijă de tine, pentru o schimbare. În cele din urmă, a încetat să mai spună ceva despre ce se va întâmpla odată ce te va găsi."

Lila îşi strânse buzele. „Apoi am aflat că ai fost găsit, dar el a spus că ai uitat totul, despre el, despre mine şi despre Pol, că vor încerca să te scoată din ţară înainte de Abeyance, dar trebuia să fie chiar înainte, pentru că vei fi vânat când vei evada. Apoi am început să aud zvonuri despre programul de repopulare. Nu credeam că vei face parte din el..."

„Nu avea de ales", spuse Helena. „Dacă nu ar fi fost el, ar fi fost altcineva. Era asta sau să mă omoare."

Lila respiră tremurând. „Păi, mă bucur că eşti în viaţă", spuse ea în cele din urmă. „Dar tot îl urăsc şi urăsc faptul că eşti prinsă cu el. Pentru că ai avut dreptate şi nimeni nu te-a ascultat; ai rămas cu noi, deşi ştiai tot timpul. Nu meritai nimic din toate astea. Nu ar trebui să-ţi petreci restul vieţii prinsă în capcana tuturor promisiunilor pe care oamenii te-au forţat să le faci."

Helena se înţepeni, iar Lila observă că îi tremura gura. „Nu mă refer doar la Ferron. Mă refer şi la mine şi la Pol. Luc te-a făcut să promiţi şi ştiu că ai rămâne cu noi pentru tot restul vieţii fără să te plângi vreodată, dar nu eşti obligată să faci asta. Ai făcut deja mai mult decât ar fi trebuit să-ţi ceară cineva vreodată. Meriţi să iei nişte decizii pentru tine. Nu-ţi mai petrece viaţa legată de vechile promisiuni. Pentru nimeni. Nici pentru Luc, nici pentru mine, nici pentru Ferron."

Lila închise ochii şi expiră. „Trebuia să spun asta măcar o dată, înainte să rămânem cu toţii blocaţi pe insula asta."

Se ridică şi ieşi din cameră la fel de silenţios cum intrase.

Helena rămase tăcută pentru o clipă, apoi coborî privirea. „Poţi să nu te mai prefaci că dormi."

Ochii argintii ai lui Kaine se deschiseră şi el o privi, cu o expresie atent ascunsă.

Helena ridică sprâncenele. „Chiar crezi că m-am chinuit să te salvez doar din cauza unei promisiuni vechi?”

El nu spuse nimic, dar ea știa că așa era.

Ea scuturǎ din cap, cu gâtul înțepenit. „Nu e corect. Ai spus că sunt cea mai proastă persoană care își ține promisiunile pe care ai întâlnit-o vreodată. Nu poți să ai ambele variante, să știi.”

„Helena…” El îi spuse numele cu blândețe.

Ea nu-l lăsă să termine.

„Am spus pentru totdeauna, nu-i așa?” întrebă ea, cu vocea încordată. „Pentru totdeauna. Ei bine, dacă nu mai vrei acea promisiune în întregime, ți-o voi da în etape.” Ea îi strânse mâna mai tare. „În fiecare zi. Te voi alege pe tine. Astfel vei ști că încă asta îmi doresc.”

Ea privi spre marea în creștere. „Sunt sigură că vor fi zile bune și zile rele pentru noi. S-au întâmplat prea multe lucruri ca să le putem lăsa în urmă, dar dacă tu mă alegi pe mine, iar eu te aleg pe tine, cred că suntem suficient de puternici ca să reușim.”

Un pachet de ziare vechi din nord sosise chiar înainte ca mareea să izoleze insula de restul Etrasului.

Se scrisese un articol complet despre moartea lui High Reeve. Spirefell fusese arsă din temelii. Tot ce mai rămăsese era un schelet de fier deformat. Nenumărate cadavre carbonizate fuseseră recuperate din ruine. Kaine Ferron, soția sa, Aurelia, și Atreus Ferron erau trecuți pe lista morților. Ucigașa fusese identificată ca fiind Ivy Purnell; se sinucisese în apropiere, folosind una dintre armele de obsidian dezvoltate de Flacăra Eternă. Purnell era una dintre Nemuritoare, dar familia ei avea legături cu Flacăra Eternă înainte de război. Se credea că ea era responsabilă pentru toate asasinatele din ultimul an.

Au apărut și articole despre Frontul de Eliberare, o confederație de armate organizate împotriva Paladiei. Părea doar o chestiune de timp până când vor ataca, dar, întrucât Etras era din nou izolat de continente, declarația de război încă nu fusese făcută.

Pe insulă, timpul se deforma. Era atât de mult. În afară de schimbările de maree, totul devenea neclar și fără grabă.

Alchimia. Paladia. Războiul. Toate acestea abia existau în Etras.

Helena a început să culeagă din nou plante medicinale şi, în curând, bucătăria era plină de ierburi, iar ea avea decocturi şi infuzii de uleiuri, extracte şi distilate. Erau mai multe medicamente decât ar fi avut nevoie patru persoane, aşa că Lila, care era mai sociabilă decât Kaine sau Helena, le ducea în sat.

Lui Kaine nu-i plăcea ideea. Nu voia ca Helena să devină responsabilă pentru un sat de străini, dar a cedat, deoarece faptul că avea lucruri de făcut o împiedica pe Helena să fie măcinată de anxietate.

Cazurile în care nordicii din clasa superioară fugeau spre sud pentru a scăpa de scandaluri erau aparent relativ frecvente. Foştii proprietari ai casei fuseseră o familie nobilă minoră din Novisia, iar sosirea noilor străini din nord era, în mod previzibil, o sursă de curiozitate pe insulă.

Kaine, Helena şi Lila discutau frecvent despre riscuri şi despre echilibrul potrivit între a se izola fără a părea că încearcă să se ascundă. Câteva zvonuri neglijente care ar fi scăpat de pe insulă ar fi putut fi suficiente pentru a-i descoperi. Cu toate acestea, odată ce Helena, ea însăşi etrasiană, s-a dovedit a fi utilă, satul a devenit protector şi discret în privinţa vecinilor lor ciudaţi.

Kaine a avut cele mai mari dificultăţi în a se adapta. Era mereu paranoic, pregătindu-se pentru ce era mai rău. Când nu era cu Helena, se plimba constant pe proprietate şi mergea în sat pentru a aduce veşti de pe insulele principale, fiind atent la semne care ar fi indicat sosirea unor nou-veniţi.

Într-o seară târziu, Helena stătea şi lucra la un dispozitiv de susţinere pentru mâna stângă. Scopul era să-i facă cele două degete paralizate să se îndoaie şi să se deschidă cu ajutorul unui dispozitiv de transmutare conectat la celelalte degete.

Un vânt slab urla, iar obloanele zăngăneau. La început, ea nu i-a dat importanţă, până când a observat că Kaine rămăsese nemişcat în mod neobişnuit. A ridicat privirea când o altă rafală de vânt a trecut prin casă.

Ochii i s-au mărit şi amândoi s-au repezit la uşa din faţă. În faţa casei, alergând înainte şi înapoi, cu aripile întinse şi nasul lipit de pământ, era Amaris.

Ea a ridicat privirea când Kaine a ieşit pe uşă şi s-a aruncat imediat pe burtă, târându-se pe jos spre el, bătând din aripi şi din coadă, scâncind şi gemând tot timpul. El i-a strâns capul enorm în braţe.

„Nebuno, cum ai ajuns aici?” Abia a reuşit să scoată întrebarea, pentru că Amaris îi lingea faţa încontinuu, iar aripile ei ridicau un nor de praf.

„Cred că nu a putut să te lase să pleci”, spuse Helena.

Amaris era ţinută în grajd, din care avea voie să iasă doar noaptea. Era cea mai bună soluţie la care puteau ajunge, având în vedere dimensiunile şi calităţile ei neobişnuite. Ea nu părea să se supere. Seara, ieşea în fugă şi alerga în cercuri pentru o vreme, iar Kaine o ducea să zboare peste mare.

Helena era bucuroasă că el avea în sfârşit ceva de făcut. Până la reapariţia lui Amaris, el plutea. Citea şi îi ţinea companie Helenei, dar nu părea să ştie cum să-şi dorească ceva. Îşi petrecuse întreaga viaţă cu un colier în jurul gâtului.

Pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, posesivitatea lui a început să se manifeste din nou. În timpul zilei, o privea pe Helena lucrând cu o intensitate pe care ea o simţea până în măduva oaselor. Când erau singuri, ea se oprea din ceea ce făcea şi îl lăsa să o consume. Buzele lui îi şopteau „perfectă, frumoasă, a mea" cu fiecare muşcătură şi mângâiere.

„A ta, pentru totdeauna", îi promitea ea.

Era din ce în ce mai evident că Helena se afla în centrul universului lui Kaine, iar acum că era în siguranţă, atenţia lui neîngrădită nu mai avea nimic altceva pe care să se concentreze. Totul în afară de Helena era de prisos. La început, ea credea că era doar o fază, dar odată cu venirea toamnei şi trecerea Ascendenţei, a început să bănuiască că el nu avea nicio intenţie să se intereseze de altceva. Lila, Pol, proiectele de alchimie: Totul era pentru a o satisface pe ea.

Chiar şi copilul. Sarcina Helenei devenea din ce în ce mai mult o parte incontestabilă a relaţiei lor, dar preocuparea lui rămânea limitată la Helena. Starea inimii ei. Riscul ca Toll să se manifeste din nou.

Când nu-i amintea că „fiica lor" avea nevoie de Helena pentru a respira şi că ea trebuia să se protejeze pentru „fiica lor", interesul lui se estompa.

Într-o noapte, când erau întinşi în pat şi ea încerca să-i arate cum să simtă loviturile constante la care era supusă, şi-a dat seama că atenţia lui se îndreptase spre încheieturile ei, spre urmele lăsate de cătuşe care încă le traversau pe amândouă.

Ştia că el se temea că ruperea nervului ulnar era doar începutul şi că ar putea exista şi alte leziuni. El o supraveghea constant în timp ce lucra şi rareori îi permitea să care sau să ridice ceva care i-ar fi putut solicita încheieturile.

„Kaine", îi spuse ea încetişor.

Atenţia lui se întoarse brusc spre ea.

„Kaine, trebuie să-ţi pese de ea."

El o privi fără să înţeleagă.

Gura i se uscă. „Nu poţi fi ca tatăl tău.”

Expresia lui se închise, dar ea se ridică şi îi strânse mâna.

„Trebuie să-ţi pese. Trebuie să alegi să-ţi pese. Aşa cum eşti tu, dacă nu o faci, nu o vei face – şi ea va şti. La fel cum ai ştiut şi tu. Nu-i poţi face asta. Ea trebuie să fie cineva de care decizi să-ţi pese.”

Înghiţi cu greu, privind în jos. „Nu ştim cât timp voi mai... după toate astea. Vreau să-mi promiţi că, dacă nu voi mai fi aici, o vei iubi în locul meu” – vocea ei se frânse – „aşa cum aş iubi-o eu. Trebuie să fie atât de importantă pentru tine. Îmi promiţi?”

Kaine păli, dar dădu din cap. „Bine.”

„Promite-mi.”

„Promit.”

HELENA A FOST PUSĂ LA REPOS LA PAT în ultima lună de sarcină, când inima ei a început să aibă probleme chiar şi cu lucruri simple, cum ar fi urcatul scărilor.

Aproape a leşinat, iar înainte ca ameţeala să treacă, Kaine a pus-o în pat şi nu i-a mai dat voie să se ridice.

Călărind pe Amaris, el s-a dus pe insulele mai mari şi a găsit câteva texte medicale despre sarcină, pe care le-a citit din scoarţă în scoarţă, numindu-se obstetrician. Nu voia să audă de Helena făcând nimic, iar când ea încerca să protesteze, el cita pasaje din cărţi.

Mai multe femei din sat au venit la casă şi au ajutat-o pe Lila să se ocupe de gătit şi curăţenie. Neavând altceva de făcut, Helena a început să scrie, umplând un jurnal cu tot ce-i trecea prin minte. Voia să scrie totul: versiunea ei asupra evenimentelor. Cine era, ce alesese şi de ce. Răspunsuri la toate întrebările pe care şi-ar fi dorit să i le pună mamei sale.

Solstiţiul de iarnă a trecut, la fel şi data naşterii Helenei, iar ea credea că va rămâne mereu însărcinată şi nu va părăsi niciodată patul când, în sfârşit, a început travaliul. Acesta a avansat încet, fără încetare, timp de mai mult de o zi, fără prea multe progrese, iar Kaine devenea din ce în ce mai îngrijorat. Lila era, cumva, cea mai echilibrată dintre ei.

„Suntem toţi vivimanţi. Nu avem niciun motiv să credem că nu putem scoate un copil”, spuse Lila, îngenunchind lângă picioarele Helenei, în timp ce Helena se

sprijinea de Kaine, cu mâna lui apăsată pe inima ei, asigurându-se că ritmul rămânea constant chiar şi când contracţiile atingeau apogeul şi se atenuau.

„Urăsc asta", spuse Helena în cele din urmă, începând să simtă că nu se va termina niciodată, cu fruntea transpirată şi buclele lipite de faţă.

„Ştiu." Kaine îi netezi părul.

„Doare."

„Da."

„Sunt obosită. Împing de ore întregi."

„Ştiu."

„Nu mai fi de acord cu mine."

Kaine nu mai vorbi după aceea şi nu scoase niciun cuvânt de protest când ea aproape îi rupse mâna strângând-o cu putere în timpul unei contracţii, întregul ei corp încovoiindu-se cu forţă.

„Aproape ai reuşit", spuse Lila.

„Capul a ieşit. Încă o dată şi vor ieşi şi umerii." Se uită la Kaine. „Vrei să o prinzi?"

El clătină din cap.

Helena simţea cum inima îi bate cu putere. Atât de aproape, atât de aproape. Încă o dată şi totul se va termina.

„Aşa! Da! Umerii au ieşit, respiră, va ieşi..."

Se auzi un plâns neclar când Lila ridică un pachet ud şi zvârcolitor şi îl aruncă în braţele Helenei. Helena răsuflă surprinsă când faţa micuţă şi zbârcită a fiicei sale se lipi de ea. Capul bebeluşului era acoperit de bucle întunecate şi ude.

Toată oboseala ei a fost uitată. Mâinile Helenei tremurau în timp ce ţinea copilul în braţe. Capul micuţ s-a ridicat, uitându-se spre Helena, iar gurița s-a deschis pentru a scoate un strigăt furios, de protest.

Lila spunea ceva, dar Helena nu putea decât să se uite la copilul care îşi încrunta sprâncenele uşoare ca pene, ochii mărindu-se pentru o clipă.

Erau argintii şi strălucitori ca o furtună cu fulgere.

Helena a suspinat şi a strâns-o mai tare în braţe. „Kaine, are ochii tăi."

CAPITOLUL 77
Janua 1790

HELENA STĂTEA ÎN PAT, NUMĂRÂND DEGETELE DE LA MÂINI ŞI PICIOARE ALE FIICEI SALE, studiind unghiile mici şi profilul strivit. Lila frecase bine vernixul şi înfăşurase copilul cu o viteză de profesionist înainte de a i-l înapoia Helenei.

Părul castaniu încâlcit începea să se usuce şi să stea în smocuri mici în jurul capului ei moale.

„Se pare că a moştenit părul meu", spuse Helena, ridicând privirea şi zâmbind.

Kaine stătea aproape cât se putea de departe de ea, fără să se îndrepte spre uşă.

Ea îl privi confuză. El abia se îndepărtase de ea de câteva săptămâni, dar acum părea încolţit.

„Kaine... vino să o vezi."

El înghiţi în sec. „Helena..."

„E fiica ta."

Muşchiul maxilarului îi tresări. „Da. Ştiu. Îmi amintesc cum s-a întâmplat."

Zâmbetul de pe faţa Helenei dispăru.

Ea privi în jos, iar tăcerea din cameră era atât de apăsătoare încât se simţea zdrobită de ea. Unele răni nu se vindecau niciodată, iar uneori simţea că ea şi Kaine aveau un număr aproape letal din acest fel.

„Cred că ar trebui să plec."

„Vino aici", spuse Helena, fără să-i dea timp să interpreteze tăcerea ei ca pe un semn de acord. Vocea ei era dură şi monotonă.

El expiră, cu ochii plini de disperare, de parcă inima i-ar fi fost scoasă din piept, dar nu se mişcă.

„Kaine... vino aici", spuse ea cu fermitate.

El înghiţi în sec şi se apropie.

„Nu am avut de ales. Tu nu ai avut. Dar acum s-a terminat. Am spus că vom o lua de la capăt când am fugit. Asta facem acum. Ea nu va cunoaşte niciodată lumea aceea."

Kaine se uita în orice parte, numai la copil nu.

„Ea nu-ţi va face rău, iar tu nu-i vei face rău."

„Helena." Vocea lui era tensionată. „Nu ar trebui să am această viaţă. Paladia se îneacă în sângele pe care l-am vărsat. Crezi că asta nu include şi copiii? Uciderea este singurul lucru pe care l-am făcut bine vreodată.

Chiar vrei ca cineva ca mine să fie lângă fiica ta?"

Helena îngheță, privindu-l fix, și în cele din urmă își coborî privirea. „Nu ai avut de ales”, spuse ea. „Și nu e tot ce ai făcut. M-ai salvat. Ai salvat-o pe Lila și pe Pol. Noi... am făcut ce trebuia să facem pentru a supraviețui. Dar acum putem fi mai buni decât atât. O vom face pentru ea.”

În cele din urmă, și-a îndreptat privirea de la peretele îndepărtat.

Ochii argintii ai fiicei lor îi priveau. Părul ei se uscase, formând o coroană de bucle castanii. Fața ei era strâmbă din naștere, iar ambele mâini scăpaseră din înfășat și se aflau lângă față. Sugea agresiv articulațiile mâinii drepte.

Era cea mai frumoasă ființă pe care Helena o văzuse vreodată.

„Uită-te la ea. E a noastră. E numai a noastră. Nu o să-i faci rău.”

Kaine era înghețat în timp ce o privea. Își oprise respirația, iar degetele îi tremurau spasmodic când, în cele din urmă, întinse mâna. Abia atinse palma bebelușului, de parcă ar fi crezut că atingerea lui ar putea-o otrăvi sau rupe. Mâna micuță se închise instantaneu în jurul degetului lui, strângându-l.

Helena îl privi și recunoscu expresia care îi umplu încet ochii în timp ce se uita la micuța persoană care se agăța cu tenacitate de el: adorare posesivă.

ENID ROSE FERRON ERA, potrivit Lilei, cel mai ușor copil care s-a născut vreodată. Cu cât creștea, cu atât semăna mai mult cu Helena, cu excepția ochilor, care erau, ca culoare și formă, exact ca ai lui Kaine și ai bunicii după care fusese numită.

Dormea frumos și plângea rar. Dormea ore întregi în brațele tatălui ei excesiv de indulgent, ațipind pe pieptul lui în timp ce el o privea pe Helena lucrând în bucătărie sau în micul laborator amenajat într-una din clădirile anexe.

Enid avea curiozitatea solemnă a unei bufnițe, întorcând capul pentru a observa pe toți cei din jurul ei. Helena o purta într-un ham, strânsă la piept, unde putea să-și înfășoare brațele strâns și protector în jurul corpului micuț al lui Enid când umbrele se lungeau prea mult.

Odată ce Enid putea să stea în siguranță, își petrecea jumătate din zi așezată pe umerii lui Kaine, plimbându-se cu el în timp ce el mergea în jurul proprietății, verificând toate clădirile și vizitând-o pe Amaris, care vibra de emoție, dar stătea nemișcată când Enid îi trăgea de urechi și o mângâia.

Kaine vorbea cu Enid mai mult decât cu oricine altcineva, chiar și cu Helena. Îi povestea despre toate: copacii, marea, mareea și lunile, tehnicile alchimiei și teoriile

matriceale, cum ar putea fi vremea, iar Enid îl asculta cu atenție, neliniștindu-se dacă el se distrăgea sau tăcea prea mult.

Când a sosit următoarea vară, Abeyance a adus veşti din nord, detaliind asediul în curs, modul în care oraşul era înfometat pentru a se supune, deoarece cererile de capitulare erau ignorate.

Toţi au fost uşuraţi când Abeyance s-a terminat şi nu mai exista nicio întrebare nerostită în aer dacă puteau sau ar fi trebuit să facă ceva mai mult.

Enid ar fi putut fi un copil perfect, dacă nu ar fi fost influența teribilă a lui Apollo Holdfast.

În clipa în care Enid a început să meargă, liniştea idilică a insulei a fost distrusă pentru totdeauna. Cei doi copii alergau prin casă, ţipând şi strigând, fără să-şi dea seama că părinţii lor tresăreau şi se speriau la zgomotele bruşte.

De la Pol, Enid a învăţat să se cațere pe dealuri şi în copaci, rupându-şi hainele în bucăţi în timp ce se cățăra pe stânci. Făcea plăcinte din noroi, supe şi poţiuni „vindecătoare" în borcane furate din bucătărie. A învăţat să se lupte şi să se bată cu săbiile de jucărie pe care Lila le făcuse pentru a-l învăța pe Pol bazele luptei.

Pol voia să devină războinic într-o bună zi, iar Enid voia şi ea să devină războinică. Ambii copii o respectau foarte mult pe Lila, pentru că era o războinică cu un picior de metal, pe care îl găseau mult mai interesant decât propriile lor picioare.

Pol a dat dovadă de o pricepere excepţională pentru piromancie încă de la o vârstă fragedă. Apoi Enid, aparent pentru a nu fi mai prejos, i-a vindecat buza lui Pol după ce acesta şi-a spintecat-o lovindu-se de o uşă. Helena a fost îngrozită de manifestarea timpurie a puterilor sale, dar Lila a liniştit-o spunându-i că şi ea era la fel de tânără când abilităţile sale au început să se manifeste sporadic.

Enid citea când a sosit vestea că Paladia se predase în sfârşit. Aliaţii au invadat oraşul, asigurând şi eliminând necrothralls atât de slabi şi malnutriţi încât abia au opus rezistenţă. Au circulat poveşti despre condiţiile găsite acolo, despre cetăţeni atât de înfometaţi încât au fost confundaţi cu necrothralls când s-au înghesuit în jurul soldaţilor eliberatori, cerşind mâncare.

Din toate punctele de vedere, a fost o campanie excepţional de reuşită, cu puţine victime în rândul armatelor aliate. Frontul de Eliberare a fost lăudat neîncetat pentru că a pus capăt tiraniei Nemuritorilor.

Dar Helena se simţea rău citind despre asta, copleşită de un sentiment de trădare. Cât de diferit ar fi putut fi dacă comunitatea internaţională ar fi decis să

depună măcar un efort neglijabil pentru a se ocupa mai devreme de această problemă. Dacă Hevgoss şi Novis ar fi fost mai puţin preocupaţi de cine va controla Paladia după aceea. Toţi au aşteptat momentul potrivit, până când situaţia a devenit intolerabilă pentru ei, şi au lovit doar după ce victoria lor era asigurată, şi totuşi, cumva, erau eroici.

În ziare, toate poveştile de groază despre condiţiile din interiorul oraşului, descrise în detalii macabre, erau împărtăşite doar pentru a evidenţia de ce fuseseră salvaţi paladianii, mai degrabă decât ca o mustrare pentru ceea ce fuseseră nevoiţi să îndure.

Morrough nu se număra printre victime sau prizonieri. Cumva, el rămăsese în viaţă în peşterile de sub Institut şi, după câteva încercări eşuate de a pătrunde în subteran, Frontul de Eliberare l-a lăsat acolo, sperând că va muri singur.

Odată „eliberarea" încheiată, atenţia aliaţilor s-a îndreptat către problema urgentă de a face Paladia din nou productivă din punct de vedere economic, cu dezbateri aprinse despre cum ar trebui să arate Paladia în viitor, dacă ar trebui să existe sau poate să devină un teritoriu comun pe care Hevgoss şi Novis să îl controleze în colaborare.

Se aştepta ca procesele să înceapă în curând. Comunitatea internaţională a negat orice cunoştinţă despre munca forţată din avanpost sau despre faptul că tot lumitiul vital pentru industrie fusese extras de necrothralls în ultimii ani. Cu toate acestea, nu au putut nega cunoştinţa despre programul de repopulare, aşa că au insistat că, din câte ştiau, participarea fusese voluntară.

La un moment dat în timpul asediului sau capturării oraşului, Stroud dispăruse.

Când femeile au început să fie eliberate din Turn, au început să apară poveşti despre program – abuzurile şi torturile permise de Stroud, copiii născuţi şi supuşi experimentelor pentru a studia rezonanţa din copilărie şi modul în care se dezvolta –, dar acestea erau considerate prea îngrozitoare pentru a fi publicate. Cea mai mare parte a atenţiei s-a concentrat asupra muncii forţate din avanpost şi din mine şi asupra malnutriţiei populaţiei civile supravieţuitoare.

Au existat presiuni pentru ca problema programului de repopulare să fie rezolvată în linişte. Femeile au fost îndemnate să treacă mai departe, în loc să fie retraumatizate în instanţă; nu se putea aştepta ca mamele necăsătorite şi isterice să ofere mărturii admisibile. Faptul că astfel de atrocităţi avuseseră loc era o pată pe

identitatea nordică, așa că a fost tratat ca o idee malefică și perversă care izvorâse din regimul Undying, de parcă reproducerea selectivă nu ar fi fost de mult înrădăcinată în cultura breslelor.

Nu, vor exista mănăstiri pentru mame și, pentru copii, un orfelinat unde vor putea crește pentru a deveni membri productivi ai societății. Și astfel totul putea fi uitat.

Kaine era singura care nu părea surprinsă de modul în care se desfășurau lucrurile. Helena era atât de supărată încât a fost bolnavă zile întregi, iar Lila a început să dispară, lăsându-l pe Pol cu Helena și Enid pentru perioade lungi de timp.

Într-o seară, după ce copiii s-au culcat, Lila a intrat în bucătărie, unde Helena lucra la un proiect de chimie care, spera ea, ar fi putut-o ajuta să-și controleze inima.

„Trebuie să vorbesc cu tine", a spus Lila. Era foarte palidă; era tăcută și retrasă de când trecuse Abeyance. S-a așezat și s-a uitat mult timp la foc. „Trebuie să mă întorc."

Helena știa că această zi va veni, dar anunțul i-a provocat un nod în stomac. Lila nu era făcută pentru o viață liniștită. Nu ar fi fost niciodată fericită pe o insulă. Rămăsese din cauza lui Pol și a Helenei. Dar din momentul în care citiseră buletinul informativ de pe navă, Helena știa că, dacă Lila nu ar fi fost mama unui copil mic, probabil ar fi sărit de pe navă și s-ar fi alăturat Forței de Eliberare.

„Mă gândesc la asta de ceva vreme. Nu pot să-i las să facă asta. Șterg totul. Pe toată lumea. Vor îngropa tot ce s-a întâmplat. Nu le pasă; vor doar să reia producția. E ca și cum ai privi vulturii care se apropie după ce ne-au privit murind atâția ani."

Helena suspină. „Ce vei obține dacă te întorci, Lila?"

„O să-l omor pe Morrough", spuse Lila. „O să intru și o să-l omor. Și apoi o să mă asigur că nimeni nu va uita vreodată de Rezistență." Gâtul Lilei se mișcă repetat, cicatricea contorsionându-i fața. „Așa că am nevoie să ai grijă de Pol pentru mine. Și trebuie să învăț să lupt folosind vivimanția și să iau tot ce a mai rămas din obsidian. Și, Helena, vreau să mă înveți cum să construiesc o bombă."

„Morrough ar putea fi mort într-un an."

„Știu. Nu voi aștepta atât de mult. Voi pleca în timpul iernii Abeyance."

„Este o călătorie incredibil de periculoasă", spuse Helena aspră.

„Trebuie să plec!" vocea Lilei se înălță. „Mi-au ucis familia, l-au ucis pe Luc, au ucis... pe toată lumea. Nu pot să-i spun lui Pol cât de curajos și minunat era tatăl lui, știind că persoana care l-a ucis este încă în libertate. Nimănui nu-i pasă de felul în care

Luc a luptat şi a suferit încercând să ne salveze" – gesticulă furioasă – „pentru că nu a câştigat. Vor uita totul despre el dacă nu mă întorc."

„Ai putea muri. Nu-l lăsa pe Pol orfan."

Lila se uita fix la foc, cu o expresie atât de intensă, atât de plină de dor, încât părea că ar fi putut să-şi bage mâinile în el dacă asta i-ar fi permis să-l atingă din nou pe Luc.

„Am jurat că voi muri înainte să-l las pe Luc să păţească ceva, dar el a murit şi eu sunt încă aici. Am încercat să suport asta, pentru Pol, dar nu pot. Nu mai pot."

HELENA A COMPILAT CU RETICENŢĂ CERCETĂRILE sale despre fabricarea bombelor. Tehnica folosită pentru a bombarda laboratorul West Port avea cel mai mare potenţial, mai ales dacă puteau găsi sursele de oxigen care alimentau subteranul.

Se gândise la proiect de-a lungul anilor. Se grăbise şi improvizase, folosind materialele disponibile. Cu timp şi resurse, ar fi putut fi mult mai eficient.

Între timp, Kaine o antrenase pe Lila în vivimancie de luptă. Spre surprinderea nimănui, Lila se antrenase în secret. Obiectiv vorbind, era o luptătoare mai bună, cu excepţia faptului că Kaine nu respecta nicio regulă. Trecea constant de la vivimantie la alchimie de luptă şi la viclenie, astfel încât, în momentul în care Lila avea un avantaj, lupta devenea cu totul altceva. Era brutal cu ea, exigent şi nerăbdător într-o măsură pe care o moderase dramatic cu Helena. Nu-i acorda Lilei nicio consideraţie. Îi învingea slăbiciunile.

Helena nu îşi dăduse seama cât timp şi câtă atenţie îi dedicase Kaine gândirii la uciderea lui Morrough. Strategia necesară. De parcă ar fi petrecut ani de zile pe insulă aşteptând ca Lila să îi ceară asta. Poate că aşa era. Sau poate că ar fi încercat să o facă el însuşi dacă ar fi fost capabil fizic, dar nu era. Nu se recuperase complet după tortura pe care Morrough i-o aplicase ultima oară. Sub stres, tremurăturile lui erau mai grave decât ale Helenei.

„Ar trebui să-ţi pui numele pe asta", spuse Lila când Helena îi dădu în sfârşit un proiect pentru bombă. „Chiar dacă oamenii cred că eşti moartă, ar trebui să primeşti credit pentru munca ta. Luc spunea mereu că tu vei fi cea care ne va întrece pe toţi."

Helena a dat din cap. „Nu vreau ca nimeni să se întrebe despre mine sau să cerceteze prea mult. Nu merită riscul. Spune doar că ai luat proiectul când ai fugit şi că nu ştii cine l-a dezvoltat."

Pol a început să înțeleagă încet că mama lui pleca. Avea cinci ani pe atunci, iar el și Enid aveau zilele de naștere aproape una de alta. Ca cadou anticipat, Lila și Pol s-au dus pe una dintre insulele mai mari și s-au întors cu un cățeluș alb, cu picioare lungi, pe nume Cobalt, numit după calul tatălui său.

„Îți va ține companie și te va proteja până mă întorc", a spus Lila.

Lăsase vopseaua din păr să se estompeze, lăsându-l să crească din nou blond. Era împletit și prins în jurul capului, pentru că așa voia ca Pol să-și amintească de ea. „Nu voi putea să-ți trimit scrisori, dar îți voi trimite mesaje uneori, bine? Și ori de câte ori o vezi pe Lumithia, înseamnă că mă gândesc la tine, iar când vezi soarele strălucind, acela este tatăl tău, care te veghează în locul meu."

Ochii Lilei străluceau de lacrimi. „Și o să ai grijă de Enid? E cea mai bună prietenă a ta. Trebuie să rămâneți împreună, pentru că asta fac cei mai buni prieteni."

MARELE NECROMANT, MORROUGH, CUNOSCUT odinioară ca primul alchimist din Nord, Cetus, a murit într-o zi de primăvară.

Potrivit ziarelor, fortăreața subterană a fost cucerită de o echipă de elită formată din militari novi și hevgotieni, însoțiți de paladina Lila Bayard, ultimul membru supraviețuitor al Ordinului Flăcării Eterne. În atacul inițial a fost folosită o bombă piromantică misterioasă.

Explozia a provocat prăbușirea celebrului Turn al Alchimiei, iar rămășițele au fost excavate cu mare grijă și infiltrate, în timp ce echipa era atacată de necrothralls.

Mulți au fost uciși în atac. Lila Bayard a fost aproape ucisă. Generalul care conducea atacul a ordonat tuturor să se retragă, dar Lila a refuzat. Ea a continuat singură.

Ziarele de pe întreg continentul au publicat o fotografie cu Lila Bayard ieșind din ruinele Turnului Alchimiei, fără cască, cu fața murdară și armura pătată de sânge. Cicatricele brutale de pe fața ei erau vizibile, accentuând privirea rece de triumf în timp ce trăgea după ea rămășițele cadavrului mutant și putrezit al lui Morrough.

Nu se putea nega eroismul Lilei Bayard. Ea realizase ceea ce o duzină de țări nu reușiseră să facă.

Faptul că aveau un membru viu al Flăcării Eterne care realizase imposibilul făcea mai dificil pentru națiunile aliate să trateze Paladia ca pe o națiune complet eșuată, care avea nevoie de control extern. Lilei i s-au oferit tot felul de roluri ceremoniale, dar ea le-a refuzat.

Nu se întorsese pentru a domni. Voia ca cei pierduţi să fie amintiţi şi voia ca tragedia războiului să fie înfruntată, nu îngropată, pentru ca ea să nu se mai repete.

ÎN ABSENŢA LILEI, POL ŞI Enid s-au ataşat intens unul de celălalt, până la punctul în care Helena şi Kaine au început să-i privească cu îngrijorare.

„Nu va face faţă", a spus Helena în timp ce îi priveau pe Enid şi Pol alergând de la o baltă la alta. „Seamănă atât de mult cu noi.

Nu ştiu dacă va fi mai bine sau mai rău să încep să o pregătesc pentru asta."

Kaine dădu din cap în timp ce copiii necăjeau un crab mare, care apoi îi urmărea, mişcându-se lateral. Enid şi Pol se împiedicară amândoi, ţipând de râs în timp ce încercau să se tragă unul pe altul departe de cleştii care îi urmăreau, iar Cobalt lătra sălbatic.

Se zvonea că Lila conducea eforturile de reconstrucţie pentru redeschiderea Institutului de Alchimie. Ar fi existat un nou Turn, o nouă şcoală, dar nu toată alchimia din nord ar fi fost canalizată prin rata îngustă de admitere a Institutului. Generaţii de cunoştinţe şi alchimie fuseseră distruse; continentul avea nevoie disperată de mai mulţi alchimişti, câţi puteau fi instruiţi. Certificarea în alchimie nu mai era exclusivă pentru studenţii Institutului, ci era supravegheată de organisme externe şi acordată oricui putea trece testele şi examenele de rezonanţă necesare.

Institutul urma să revină la scopul său iniţial de a atinge noi culmi şi progrese în alchimie.

După o dezbatere aprigă, vivimancia a fost adăugată ca domeniu de studiu alchimic la Institut. Lila insistase asupra acestui lucru. Vindecătorii fuseseră vitali pentru Flacăra Eternă în timpul războiului. Potenţialul rezonanţei era demonizat şi irosit de paranoia superstiţioasă; nu ar trebui să fie o abilitate exclusivă a celor dispuşi să abuzeze de ea. Tratamentul discriminatoriu al Paladiei faţă de vivimanţi a jucat un rol important în uşurinţa cu care Nemuritorii i-au recrutat. Paladia trebuia să evolueze.

A durat un an şi jumătate, dar în cele din urmă Lila s-a întors, însă nu venise să rămână. Îl ducea pe Pol acasă.

Helena a încercat să o facă să se răzgândească, dar Lila nu s-a lăsat convinsă. Fiul lui Luc trebuia să meargă în Paladia şi să vadă ce construise familia lui.

Singura consolare pentru Helena era că Pol nu va fi niciodată Principatul, pentru că Principatul nu va mai exista.

Lumea îl văzuse pe Lucien Holdfast îngenunchiat la picioarele lui Morrough, implorând nemurirea înainte de execuţie. Chiar dacă se spunea că poate fusese constrâns, că i se promisese clemenţă pentru restul Flăcării Eterne, mitul care înconjura familia Holdfast şi ideea unei descendenţe divine fuseseră distruse iremediabil.

Pol se va duce la Paladia ca un Holdfast, iar el şi mama lui vor reconstrui ceea ce era cel mai drag familiei sale. Institutul de Alchimie.

„Vino înapoi cu mine, Helena", spuse Lila în timp ce Kaine ducea copiii la o plimbare de-a lungul stâncilor. „Poţi conduce departamentul de vivimantie; gândeşte-te ce diferenţă ai putea face. Ai crea un domeniu alchimic complet nou şi formalizat. Ai fi perfectă pentru asta."

„Cum ar funcţiona asta?", întrebă Helena. Îşi dădea seama că Lila începea să înţeleagă realitatea, să realizeze toate jocurile politice şi presiunile care erau preţul alegerilor sale.

„S-o las pe Enid aici? Sau s-o iau cu mine în timp ce încerc să-i reabilitez numele lui Kaine?"

Lila îşi îndreptă privirea spre mare. „Nu-i poţi reabilita numele. Nu se va întâmpla niciodată. Ştiu că tu crezi că e un erou tragic care n-a avut de ales, dar a făcut lucruri îngrozitoare. Oamenii vorbesc despre Morrough, fac glume pe seama lui, dar ştii despre cine nu glumeşte nimeni? High Reeve. Oamenii se simt rău doar când auzi numele lui. Semnătura şi sigiliul lui sunt peste tot. Era implicat în toate. Nu era nimic în acel regim despre care Kaine să nu ştie."

Helena simţi un nod în gât. „Păi, asta e problema când eşti spion şi destabilizezi un regim. Trebuie să ştii lucrurile. Cum altfel te aşteptai să o facă?"

Lila lăsă umerii în jos. Helena înţelese de ce Lila nu voia să fie singura supravieţuitoare, eroina singuratică. În Paladia, era încă înconjurată de vulturi, care o urmăreau, aşteptând orice greşeală, orice ocazie de a o distruge, la fel cum făcuseră când era paladin.

Acum Pol ar fi fost în ghearele lor, dar chiar ştiind asta, Lila nu putea să-şi părăsească familia, ţara sau moştenirea. Nu era în firea ei să renunţe la luptă.

„Nu am de gând să-l părăsesc", spuse Helena după o pauză. „Nu există nicio versiune a mea care să fi supravieţuit războiului fără Kaine. Am fost loială lui Luc şi ştiu că vrei ca Paladia să-şi amintească de el, dar acea ţară l-a ucis, la fel de mult ca Morrough. Nu mă pot întoarce acolo."

Lila dădu din cap, începând să se întoarcă, dar apoi se opri.

„ Știu că am spus că nu voi mai spune nimic, dar trebuie să spun asta înainte să plec și să te las aici.” Gâtul Lilei se strânse, cicatricea ei devenind vizibilă pe față, așa cum se întâmpla când era supărată. „Ești tot ce mi-a mai rămas în afară de Pol. Știu că îl iubești pe Kaine, iar el te iubește, nu neg asta. Dar nu cred că îți dai seama cât de rece este față de oricine nu ești tu sau E. Restul lumii ar putea arde și lui nu i-ar păsa. Nu cred că ar observa măcar. Chiar asta vrei?”

„Știu cum este”, spuse Helena ascuțit. „De asta tu și cu mine suntem în viață.”

Frustrarea i-a luminat fața Lilei, care a început să deschidă gura.

„Când l-ai ucis pe Morrough, la ce te-ai gândit?”, întrebă Helena.

Lila închise gura și își întoarse privirea, cu o expresie chinuită pe chip. „La Luc. M-am gândit la tot ce i-a făcut lui Luc.”

Helena se uită la mâna stângă. Ascunderea inelului se estompase cu timpul, dar acum atela de pe mâna ei îl acoperea aproape în întregime.

„Iubirea nu este atât de frumoasă sau pură pe cât cred oamenii. Uneori, există o parte întunecată în ea. Kaine și cu mine mergem mână în mână. Eu l-am făcut să fie ceea ce este. Știam ce înseamnă acea matrice când l-am salvat. Dacă el este un monstru, atunci eu sunt creatoarea lui.”

CÂND ENID A REALIZAT că Lila îl lua pe Pol, inițial nu a înțeles, apoi a devenit isterică.

„Nu! Nu, nu poți! El este al meu. Este cel mai bun prieten al meu. Nu-l poți lua!”

A refuzat să fie consolată de Kaine sau Helena. S-a agățat de Pol, neplângându-l. Pol era clar în conflict, dar nu a dat drumul mâinii Lilei nici măcar o secundă.

„Ea poate veni cu noi”, a spus el, uitându-se serios la Helena.

„O să am eu grijă de ea.”

Helena simți un nod în gât. „Nu. Nu, Enid trebuie să rămână aici până când va fi mai mare”, spuse ea, încercând să o desprindă pe Enid.

„Vreau să merg.” Enid plângea în hohote în timp ce Helena îi desprindea degetele de pantalonii lui Pol. „Vreau și eu să locuiesc în Paladia. De ce nu putem merge toți? ”

„Îmi pare rău, nu putem”, spuse Helena, ținând-o strâns în brațe pe Enid, care încerca să se prăbușească pe podea și să se târască spre Pol. „Nu e sigur pentru noi. De aceea locuim pe insulă, îți amintești? Pentru că inima mamei bate prea repede când

facem prea multe călătorii. Mama nu poate merge în locuri care îi fac inima să bată repede."

„Dar Pol e cel mai bun prieten al meu. Fără el, voi fi singură."

Kaine se întoarse şi intră pentru o clipă în camera alăturată, cu mâinile tremurând.

Pol îi dădu drumul Lilei şi se duse la Enid.

„E", îi spuse el ezitant, „trebuie să rămâi cu mama şi tata. Nu poţi veni încă în Paladia."

„De ce nu? Tu poţi."

„Da", spuse Pol încet, cu ochii lui albaştri mari şi gânditori, iar apoi expresia lui deveni dureroasă. „Dar tu trebuie să ai grijă de Cobalt. Oraşul nu e un loc potrivit pentru un câine, ştii. El nu vine când îi spunem, aşa că ar putea fi lovit de un camion."

Enid ridică brusc capul. „Serios?", spuse ea cu voce tremurândă.

„Da", spuse Pol.

„Şi bărcile sunt periculoase, ştii. Aşa că trebuie să ai grijă de el pentru mine. Are nevoie să fie plimbat în fiecare zi."

Enid dădu din cap, înţelegând cu fervoare responsabilitatea serioasă care îi era încredinţată, iar Pol îi dădu lesa.

În timp ce Lila şi Pol plecau, Enid stătea pe stâncă, ţinându-l pe Cobalt în braţe şi plângând.

CAPITOLUL 78

Patru ani mai târziu

„MAMĂ."

Helena ridică privirea de la tinctura pe care o prepara. În sat erau anumite lucruri care erau mereu la cerere. Enid stătea în bucătărie şi o privea cum lucra.

De la plecarea lui Pol, Enid îşi pierduse mult din veselia ei. Kaine şi Helena încercaseră să-i redea bucuria, să-i găsească copii în sat cu care Enid să se împrietenească, dar ea se abţinea mereu.

Erau prea multe obstacole: fără alchimie, fără a menţiona numele reale ale lui Kaine sau Helena, sau unde plecaseră Pol şi Lila. Regulile şi barierele o stresau pe Enid şi, ca urmare, se retrăsese în casă, ieşind doar cu părinţii ei sau pentru a-l plimba zilnic pe Cobalt.

În nopţile întunecate, Kaine o lua să călărească pe Amaris. Uneori zburau împreună către alte insule, dar indiferent unde mergea, Enid nu voia niciodată prieteni.

Singurul moment luminos din viaţa ei erau cele două săptămâni din fiecare vară când familia călătorea în nordul continentului, pentru a-i vizita pe Lila şi Pol în oraşul portuar.

„De ce ai găuri în încheieturi?", întrebă Enid. „Nimeni altcineva nu are găuri ca alea."

Helena simţi un nod în gât când privi în jos. De obicei, avea grijă să le acopere, dar fusese distrasă şi îşi ridicase mânecile pentru a lucra. Opt ani era o perioadă lungă pentru a ascunde ceva de un copil curios.

„Nu, nu sunt mulţi oameni care au aşa ceva", spuse ea încet. „În timpul războiului, oamenii credeau că pot câştiga dacă cealaltă parte nu avea rezonanţa lor, aşa că au încercat să găsească modalităţi de a o face să dispară. Şi... aceste găuri erau una dintre ideile pe care le-au avut."

„Ţi-a făcut rezonanţa să dispară?" Enid se aplecă mai aproape, uitându-se la ele.

Helena strânse buzele şi dădu din cap. „Da."

„Dar acum a revenit?"

Helena dădu din cap. „Tatăl tău mi-a redat-o. A fost cu mult timp în urmă, dar unele cicatrici nu dispar niciodată. Arată ciudat, nu-i aşa?"

Enid întinse mâna şi atinse una dintre ele cu curiozitate. „Ai fost capturată în timpul războiului?"

Helena simţi un nod în gât. Se îndepărtă, se duse la dulap, luă o tabletă, o băgă în gură şi bău repede un pahar cu apă. Ştia că aceste conversaţii vor apărea în cele din urmă. Enid era prea mare ca să le mai evite, mai ales având în vedere cât de disperată era să meargă la Paladia şi să studieze alchimia ca Pol, care tocmai începuse primul an la Institut.

„Da", spuse ea în cele din urmă.

„Am fost capturată pentru o vreme şi nu a fost foarte plăcut, aşa că am decis să fug şi să te am pe tine în schimb. A fost mult mai distractiv."

Kaine intră în cameră, iar Helena se înţepeni.

„E", spuse ea, „te superi dacă te duci până în sat să cumperi nişte brânză pentru cină? Nu mai avem."

Enid sări în picioare, părul ei cârlionțat zbura în toate părțile, și dispăru pe ușă.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă Kaine imediat ce Enid plecă.

„Enid a observat cicatricile de la cătușe”, spuse Helena fără să-l privească în ochi.

„Ce i-ai spus?”

Helena inspiră adânc. „Atât cât am crezut că era pregătită să afle. Nu am mințit-o.”

Kaine ridică o sprânceană. Helena strânse din dinți, se duse la un raft și luă un ziar.

„Azi a sosit o cutie cu ele”, spuse ea. „Mă uitam prin ele și am găsit asta.”

Ridică ziarul. CRIMINAL DE RĂZBOI GĂSIT ÎNECAT ÎN HEVGOSS.

Ochii lui Kaine străluceau.

Helena privi în jos, studiind cuvintele. „Era Stroud. A fost găsită într-un lac. Se pare că a suferit un atac de cord în timp ce înota. Hevgoss se confruntă cu întrebări – se pare că au primit-o și i-au acordat imunitate în schimbul cercetărilor sale. Ceea ce este ironic, având în vedere toate procesele pe care le-au prezidat, în care fiecare gardian a fost găsit vinovat. Dar se pare că cea mai rea dintre ele a fost iertată în tăcere.”

Urma o scurtă tăcere.

„Păcat că nu a ucis-o cineva”, spuse în cele din urmă Kaine.

„Cineva a făcut-o”, spuse Helena cu o voce care era aproape un șuierat.

Kaine o privi fără să înțeleagă.

„Nu”, spuse ea. „Să nu îndrăznești să mă minți.”

Kaine oftă ușor, iar când ridică privirea, asprimea lui reapăru ca o lamă ascuțită.

Versiunea lui pe care o purta perfect pe insulă ori de câte ori Enid îl putea vedea – blândețe, zâmbete strâmbe, monologuri liniștite. Totul dispăruse, iar acum era din nou el însuși. Rece și strălucitor ca oțelul ascuțit ca o lamă.

„De ce ai face asta?”, spuse Helena, simțind ca și cum ar fi existat un abis în interiorul ei.

„Nu am făcut destul? De ce ai risca așa ceva? Te-ai gândit măcar la ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost prinsă...”

„Am fost atent”, spuse el, fără să se apere deloc. „Chiar credeai că o voi lăsa în viață?”

Helena încercă să înghită. Petrecuse ziua încercând să-şi controleze inima, dar era prea supărată ca să-şi stăpânească suferinţa. „M-ai minţit. A fost când eram în porturi, nu-i aşa? Când ai spus că trebuie să te ocupi de nişte probleme financiare, dar asta făceai de fapt. Acum, de fiecare dată când pleci – oriunde – o să mă întreb unde eşti de fapt. Şi o să-mi fac griji că nu o să te mai întorci niciodată la mine..."

Vocea i se rupse.

Kaine se întinse spre ea, dar ea se îndepărtă de el. Îşi apăsă mâna pe piept, încercând să-şi ţină inima sub control, ca să poată continua să vorbească, să continue să fie furioasă. Era atât de furioasă.

„Nu-ţi ajunge asta? Viaţa asta e atât de nesatisfăcătoare încât răzbunarea merită riscul?" Ochii îi ardeau. „ Peste câţiva ani, va trebui să-i spunem lui Enid cine ai fost. În curând va merge la şcoală şi chiar şi aici, în Etras, va auzi despre război şi va auzi numele tău. Amândoi ştim exact unde va ajunge şi nu va putea ascunde lucrurile pe care le-ai făcut. Îi va distruge lumea, chiar dacă o va auzi mai întâi de la tine."

Kaine strânse din dinţi. „Eu..."

„Nu putem avea tot ce ne dorim în viaţa asta. Îţi aminteşti? Tu mi-ai spus asta. Ai spus că va veni un moment în care va trebui să realizez că nu voi obţine tot ce îmi doresc şi că va trebui să aleg şi să mă mulţumesc cu ce am. Credeam că am ales asta. M-am minţit singură tot acest timp?"

Plămânii ei începură să se contracte atât de violent, încât un fluierat îngrozitor îi răsună în gât.

„Merita să moară după ce ţi-a făcut." Vocea lui era neîndurătoare, fără remuşcări. „Nu puteam să o las în pace odată ce am aflat unde se ascundea."

Ea clătină din cap. „Nu trebuia să o cauţi. Trebuia să o laşi în pace."

Ea îl privi cu ură încă o clipă, apoi izbucni în lacrimi. „Mă bucur atât de mult că a murit."

Kaine făcu doi paşi rapizi şi o prinse înainte să poată să se îndepărteze, cu degetele strânse, agăţându-se de cămaşa lui.

„Sper că a suferit, dar nu voiam să fii tu... De ce eşti mereu tu?" Îşi ascunse faţa în pieptul lui. „O uram. O uram atât de mult. Mă bucur atât de mult că a murit."

„Ştiu", spuse el, îmbrăţişând-o. „Acum nu mai e. Nu va mai fi nimeni altcineva."

Zece ani mai târziu

STĂTEAU ÎMPREUNĂ, CU DEGETELE ÎMPREUNATE, ÎN TIMP CE ultimul nor de fum al vaporului dispărea.

„Acum suntem doar noi doi”, spuse Helena cu nostalgie.

Kaine tăcea, cu ochii argintii aţintiţi spre mare, de parcă încă mai putea zări vaporul la orizont.

Ea îi strânse mâna. „Îţi dai seama de ce pleacă, nu-i aşa?”

Kaine se strâmbă. „Da...”

Helena îşi sprijinise capul pe umărul lui. „Presupun că era inevitabil. Nu prea ne stă în fire să lăsăm lucrurile să treacă.”

El oftă. „Eu am avut momentele mele, cel puţin. Tu, pe de altă parte...”

Ea râse, privindu-l. Părul lui era încă vopsit brun, iar ea era surprinsă de cât de des îi lipsea albul argintiu. Încă câţiva ani şi probabil că ar fi putut să nu-l mai vopsească. Totuşi, ochii lui erau la fel. Indiferent cât de mult îi studia, părea că întotdeauna existau nuanţe în modul în care se schimba culoarea, sclipiri de emoţie care se vedeau.

Când el o privea, lumea din jurul lor dispărea.

Stomacul ei se întoarse pe dos. „Deci, ce facem acum?”

Colţul gurii lui se curba într-un zâmbet care fusese întotdeauna doar pentru ea. „Orice. Orice vrei tu.”

Epilog

Iulius 1808

FERIBOTUL NAVIGA PE RÂUL ŞERPUIT, ajungând la ultima cotitură şi dezvăluind Paladia celor aflaţi la bord. Suspinele audibile trădeau pe cei care nu văzuseră niciodată faimosul oraş.

Strălucea ca o coroană uriaşă aşezată în râu, încadrată de munţi falnici.

În faţa navei, o tânără cu ochi mari, de un gri argintiu, privea oraşul care se apropia, abia putând să-şi ia ochii de la el în timp ce feribotul acosta şi pasagerii începeau să debarce.

Se opri în vârful pasarelei, căutând în mulţime un chip familiar.

„Enid!”, strigă o voce.

Câţiva oameni se întoarseră să o vadă pe fosta paladină Lila Bayard alergând spre navă, cu fiul ei Apollo în urma ei şi câţiva gardieni care încercau să ţină pasul.

Lila ajunse prima la Enid şi o îmbrăţişă cu putere înainte de a se da înapoi.

„Uită-te la tine. A trecut prea mult timp.” Lila vorbi în şoaptă. „Mi-era teamă că nu te voi recunoaşte, dar semeni atât de mult cu mama ta.”

Enid zâmbi. „Da”, spuse ea cu un accent slab etrasian. „Tata spune mereu asta.”

Lila clătină din cap. „Nu-mi vine să cred că te-au lăsat în sfârşit să vii. Credeam că vor să continui să studiezi în Khem, dar sunt atât de încântată că vei participa la program.”

Enid zâmbi şiret. „Păi, ştiau că întotdeauna mi-am dorit să studiez la Institut. Uceniciile în Khem se desfăşoară altfel – acolo se studiază în principal metalurgia.”

Lila se întinse în spate şi îl trase pe Pol, care stătea incomod în spate, în conversaţie. Ochii lui Enid şi ai lui Pol se întâlniţi doar pentru o clipă, înainte de a se îndepărta repede.

„Păi, aş fi vrut să te lase să vii mai devreme.” Lila suspină. „Calităţile tale academice ar fi fost extrem de utile aici. Din păcate, Pol a moştenit obiceiurile proaste de studiu ale tatălui său şi ale mele, şi de aceea a trebuit să susţină de două ori examenul de certificare în piromancie.”

Pol se înroşi ca focul. „A fost doar la proba scrisă şi asta a fost acum mulţi ani”, mormăi el. „Am trecut examenul.”

„Se presupune că într-o zi vei conduce Institutul de Alchimie. Cum va putea cineva să te ia în serios cu astfel de note?”, spuse Lila. „Avem noroc că Enid este aici acum. Ea ne va oferi o legitimitate academică adecvată.”

Lila se uită la unul dintre paznici. „Trimite-i bagajele la Solis Splendour. Vom lua ruta pitorească înapoi la Institut.”

O maşină se strecură prin oraş, urcând încet în spirală de la porturi către nivelurile superioare, îndreptându-se spre nord. Se opri într-o piaţă cu o zonă deschisă mare. Erau mai multe coloane înalte care înconjurau o statuie.

Lila ezită o clipă, apoi începu să deschidă uşa. „Ar trebui să vezi asta”, spuse ea, coborând. „Este nouă, terminată abia acum câteva săptămâni.”

Era o mică mulţime prezentă, iar majoritatea oamenilor s-au dat la o parte pentru a lăsa grupul să treacă, în timp ce Lila conducea spre centru.

Statuia era a unui soldat al Rezistenţei în armură de luptă şi ham de rapel. La picioarele sale se aflau cuvintele „PLECAT, DAR NU UITAT”.

Coloanele erau din marmură netedă, acoperite cu nume. APOLLO HOLDFAST, LUCIEN HOLDFAST, SOREN BAYARD, SEBASTIAN BAYARD, EDDARD ALTHORNE, JAN CROWTHER, TITUS BAYARD ... şi lista continua.

Lila stătea şi se uita în jur. „Aici a explodat bomba nullium. Unul dintre ultimele locuri reconstruite, pentru că era foarte greu de protejat de contaminare. Am vrut un memorial pentru toţi cei care au murit în timpul războiului, şi aici l-au amplasat. Cred că îmi place, dar ... poate că nimic nu pare vreodată suficient. Tu ce părere ai?"

Enid ridică din umeri, dar ochii ei ageri scanau rapid coloanele. „Nu am mai văzut niciodată un memorial de război. Nu ştiu exact ce sentiment ar trebui să-ţi provoace."

Lila inspiră adânc. „Nici eu nu ştiu, speram doar să fie mai..."

Înainte ca Lila să-şi poată termina gândul, o femeie o apucă pe Enid de braţ, trăgând-o spre ea. „Helena?"

Enid se întoarse să se uite la străină, o femeie cu cicatrici lungi pe faţă.

Femeia se opri brusc, retrăgându-şi mâna. Avea o mică înţepătură chiar în încheietura mâinii. „Nu. Nu, bineînţeles că nu. Îmi pare rău. Am crezut că eşti cineva cunoscut."

Lila se întoarse, iar buzele îi tremurară puţin înainte să vorbească. „Penny, ea este Enid Romano; a venit aici pentru a se înscrie la programul de licenţă în vivimantie. Pol şi cu mine îi făceam un tur."

Penny se uită la Enid încă o clipă, încruntând sprâncenele. „Oh." Vocea ei era tensionată. „Îmi pare rău, probabil te-am speriat, apucându-te aşa. Din spate, arătai exact ca cineva pe care îl cunoşteam. Lila, nu-i aşa că seamănă cu Helena?"

Enid avea o expresie inexpresivă şi o privi întrebător pe Lila.

Lila strânse ochii, ca şi cum ar fi încercat să vadă la ce se referea Penny. „Cred că e din cauza părului." Lila se uită la Enid. „Helena Marino, făcea parte din Rezistenţă, dar a murit înainte de Eliberare."

Enid se uită din nou la Penny. „Îmi pare rău pentru pierderea ta."

Penny a rămas o clipă privind-o pe Enid ca şi cum ar fi fost o fantomă, înainte de a se întoarce.

Abia au rămas singure o clipă, când o altă voce le-a întrerupt.

„Lila, aici erai, nu te-am mai văzut de când s-a deschis memorialul."

O grimasă i-a traversat faţa Lilei, înainte de a forţa un zâmbet şi de a se întoarce. „Doamnă Forrester, ce surpriză plăcută."

Femeia era de vârstă mijlocie şi respira greu. „Ce-i adevărul despre zvonurile că familia Holdfast a revenit la vechile obiceiuri de a importa studenţi străini?"

Zâmbetul de pe fața Lilei dispăru. Se îndreptă, profitând la maximum de înălțimea ei. „Enid era o studentă renumită în Khem şi a prezentat o propunere promițătoare privind utilizarea matricilor vivimantice pentru tratarea leziunilor pulmonare. Institutul a invitat-o aici pentru a-i susține cercetarea, deoarece mai multe dintre bolile asociate cu bombardamentul cu nullium încă nu au un tratament eficient."

Fața doamnei Forrester s-a înroşit şi a tuşit de câteva ori, apăsând o batistă peste gură. „Oh, tratament pulmonar, zici? Interesant."

Enid s-a îndepărtat, lăsând-o pe Lila să accepte scuzele slabe. S-a dus la coloane, scanând numele, dar erau atât de multe, înghesuite una lângă alta, nume după nume.

În câteva minute, Lila şi Pol aveau amândoi mulțimi adunate în jurul lor. Poate că Principatul nu mai exista, dar farmecul Holdfasturilor dăinuia.

Peste piață, una dintre clădiri avea o serie de magazine. Enid se îndreptă spre ele, aruncând o privire înapoi şi întâlnind ochii trişti ai lui Pol înainte de a dispărea într-o librărie.

Chiar în interior era o mare expoziție de cărți groase.

O istorie cuprinzătoare a războiului necromanției paladiene de William Dover

Enid se opri, privind cărțile pentru o clipă înainte de a lua un exemplar.

„A apărut săptămâna asta", spuse un vânzător, care stătea lângă ea şi privea cartea din mâinile ei.

„Nu am recunoscut titlul, aşa că m-am gândit că probabil este", spuse Enid, deschizând cartea pentru a citi cuprinsul, degetul ei oprindu-se pentru o clipă pe parcurs.

„Ei bine, dacă vrei să înțelegi Paladia şi războiul, aceasta este cu siguranță cea mai bună carte.

Adică, dialectul tău pare destul de bun, dar dacă vrei să afli toate detaliile şi explicațiile pentru tot ce s-a întâmplat, asta e cartea potrivită."

Enid ridică o sprânceană. Vânzătorul păru să interpreteze gestul ca pe un semn de încurajare şi se apropie. „Dover a lucrat la ea mai mult de zece ani. A obținut permisiunea specială din partea Adunării şi a Frontului de Eliberare pentru a avea acces la toate înregistrările, chiar şi la transcrierile proceselor care nu erau încă publice. Este şocant. Unele capitole... nu recomand să le citeşti dacă nu ai un stomac

puternic. Dar dacă vrei să afli ce s-a întâmplat, aceasta este cartea care îți va spune. Totul este acolo. Tot ce ar trebui să știe oamenii."

„Știi?", întrebă Enid.

Vânzătorul părea nesigur.

„Știi tot ce ar trebui să știe oamenii despre război?", clarifică Enid.

Vânzătorul își curăță gâtul. „Păi... pentru mine e greu să nu știu. Eu sunt unul dintre cei născuți în Turn. Dacă știi ce înseamnă asta. Au fost procese. Ne mutau dintr-un loc în altul în timp ce se certau ce să facă cu noi."

„Îmi pare foarte rău."

El își curăță gâtul. „Oricum. Citind asta... m-a ajutat să văd totul în perspectivă."

Enid se uită din nou la copertă. „Atunci va trebui să o verific. Sunt din Etras, dar chiar și acolo oamenii încă vorbesc despre Războiul Paladian."

Ținând în continuare cartea, Enid trecu pe lângă vânzător și se îndreptă spre interiorul magazinului. Odată ce găsi un culoar liber, deschise repede cartea la index și căută cu degetul până găsi titlul capitolului pe care îl căuta.

A deschis pagina.

Kaine Ferron, cunoscut în lume ca High Reeve, este cel mai infam criminal în serie din istorie. După toate estimările, el a fost cel mai tânăr care s-a alăturat Morrough's Undying, având doar șaisprezece ani când l-a asasinat pe Principatul Apollo Holdfast, aruncând orașul-stat Paladia într-unul dintre cele mai devastatoare războaie din istorie. Ferron s-a dedicat urcării în rang în cadrul Undying. Nu numai că a fost cel mai tânăr care a „urcat", dar a devenit și cel mai tânăr individ care a atins rangul de general în timpul războiului.

Competența lui Ferron ca alchimist și vivimancer era considerată de mulți ca fiind nefirească și rezultatul experimentelor umane oribile care au definit regimul Undying, dar, spre deosebire de majoritatea subiecților lui Artemon Bennet, participarea lui Ferron a fost voluntară.

Mulți dintre Nemuritori s-au retras din serviciu după război. Cu toate acestea, ascensiunea lui Ferron abia începea. El a condus eforturile de capturare și interogare a tuturor membrilor Răscoalei rămași, ucigându-i pentru a-i folosi în minele de lumithium. Predilecția sa pentru măcel a fost esențială în obținerea statutului de High Reeve și recunoașterea sa finală ca succesor al lui Morrough.

Mulți cred că, dacă familia Ferron nu ar fi fost ucisă de Ivy Purnell, regimul Nemuritorilor ar fi putut dura încă zeci de ani. Starea lui Morrough era atât de

deteriorată încât mulţi cred că i-ar fi cedat controlul asupra Paladiei lui Ferron înainte de sfârşitul anului.

Eustace Sederis, specialist în necromancie, a scris în cartea sa Ferron: A Biography of the High Reeve (Ferron: Biografia Înaltului Reeve): „Kaine Ferron era un monstru cu mult înainte ca Morrough să ajungă în Paladia. Alăturarea la Nemuritori i-a permis pur şi simplu unui psihopat înnăscut să se dedice cruzimii sale, iar când nici nemurirea şi imuabilitatea nu i-au putut satisface impulsurile sadice, s-a supus unor experimente brutale pentru a-şi atinge scopurile."

COPILĂRIA

Kaine Ferron s-a născut ca singurul copil al ...

Se auzi un zgomot în spatele lui Enid, care închise brusc cartea şi se întoarse. Pol stătea la capătul culoarului, cu un zâmbet triumfător pe faţă.

Apollo Holdfast era o combinaţie echilibrată între părinţii săi. Deşi multe dintre trăsăturile sale erau tradiţionale pentru familia Holdfast – ochi albastru-deschis, păr auriu şi un zâmbet cald ca razele soarelui –, avea oasele lui Bayard, ceea ce îl făcea mai înalt chiar şi decât mama sa.

„Bună", spuse el.

Un zâmbet ironic se ivise în colţul gurii lui Enid, iar ea ridică o sprânceană, ochii ei argintii studiindu-l cu răceală. „Bună."

Pol îşi puse mâna pe raftul de deasupra capului lui Enid, astfel încât să o domine. Enid ridică pur şi simplu bărbia.

„Deja te ascunzi de noi?", întrebă el.

Zâmbetul de pe buzele lui Enid dispăru şi ea privi cartea din mâinile sale. „Nu. Era o carte nouă despre război şi m-am gândit să caut secţiunea despre High Reeve."

Zâmbetul de pe faţa lui Pol dispăru. „Nu o face. Nu vor spune niciodată cum a fost."

Enid ridică din umeri şi dădu din cap. „Ştiu. Doar că... simt că trebuie să ştiu ce spun. Totuşi, e mereu acelaşi lucru. Şi ştiu că aşa va fi, dar nu mă pot abţine. Aceasta includea chiar şi citatul lui Sederis."

Ea ridică din nou din umeri, într-un gest aproape convingător de indiferenţă. „Care crezi că sunt şansele ca mama să fie măcar în index? "

Pol îi puse mâna pe încheietură. „Nu face asta."

Dar Enid nu-l ascultă. Se întoarse, aşează cartea pe marginea raftului şi deschise indexul din spate, trecând cu degetul până când se opri.

Expiră încet. „Uite...”

Răsfoi rapid cartea, oprindu-se în cele din urmă la o pagină cu fotografii lucioase din capitolul despre Lucien Holdfast.

Enid şi Pol se uitară amândoi la fotografie.

Soren Bayard, Helena Marino şi Luc Holdfast stăteau împreună pe o canapea, braţul lui Luc în jurul umerilor Helenei, iar toţi trei priveau spre aparatul foto.

Helena era în centru, dureros de slabă, îmbrăcată într-o uniformă medicală prea mare pentru ea şi un pulover tricotat. Părul îi era strâns în două împletituri tensionate, prinse într-un nod gros la baza capului. Faţa îi era marcată de ochi mari, devastaţi, care trădeau zâmbetul pe care încerca să-l afişeze.

Enid privi fotografia câteva minute, apoi întinse mâna şi o atinse uşor. „ Nu am văzut niciodată o fotografie cu ea din timpul războiului. Mama ta i-a trimis fotografii din timpul studiilor la Institut, dar nu mai erau altele.”

Pol nu a spus nimic, dar când Enid nu a încetat să se uite la fotografie, el şi-a aşezat ezitant mâna pe umărul ei. Ea a ridicat privirea şi l-a privit în ochi, apoi i-a zâmbit trist, amintind de fata din fotografie.

A privit din nou în jos şi a trecut cu degetele peste cuvintele care însoţeau fotografia, de parcă ar fi vrut să le şteargă.

„Într-o zi... cineva ar trebui să clarifice lucrurile”, a spus ea încet.

Pol şi-a curăţat gâtul. „Ştii că mama s-a oferit să o facă. Voia să spună ce s-a întâmplat cu adevărat cu ei, până la incendiu. Mama şi tata tău nu au vrut să o facă.”

Enid dădu încet din cap, cu ochii încă lipiţi de fotografie. „Ştiu. Ştiu că nu vor. Înţeleg. Dacă aş fi trăit tot ce au trăit ei, aş vrea doar să las totul în urmă. Nu are rost să încerci să explici aşa ceva; nimeni nu va vrea să înţeleagă vreodată.

„Dar...” maxilarul lui Enid tremura. „...ea nu merită să fie uitată aşa. Nu ar trebui să fie o notă de subsol. Asta nu ar trebui să fie singura menţiune despre ea. Merită un capitol întreg. Merită o carte întreagă numai pentru ea.” Vocea îi tremura. „Şi lucrurile pe care le spun despre tata... că el a vrut totul, că a cerut să i se facă asta...” Îşi şterse ochii cu dosul palmei şi inspiră adânc. „Îmi pare rău. Mereu cred că pot face faţă, dar apoi mă enervez atât de tare încât simt că o să mi se facă rău.”

Clipi rapid. „Totuşi, mă bucur că am venit aici. Aveam nevoie să văd. Oraşul, locul unde s-a întâmplat totul. E atât de greu să nu ai pe nimeni cu care să vorbeşti despre asta. Mama spune că pot vorbi oricând cu ea sau cu tata, dar ea trebuie să ia pastile dacă fac asta şi apoi începe să-şi apese degetele lângă inimă când crede că nu

observ. Nu vreau să o supăr doar pentru că vreau să vorbesc. Iar tata, de fiecare dată când vine vorba despre asta, îmi dau seama că crede că nu o să mai vorbesc niciodată cu el. ”

Îi albiseră articulaţiile degetelor în timp ce strângea cartea. În cele din urmă, o lăsă jos şi expiră. „Nu ştiu ce m-aş face fără tine şi fără mătuşa Lila. Cred că eşti singura persoană care mă cunoaşte.”

Pol îi zâmbi, cu ochii strălucitori şi sinceri. „Mereu mă vei avea pe mine.”

Enid dădu din cap, cu buzele strânse, dar apoi îi zâmbi încet.

A urmat o pauză în timp ce stăteau împreună, amândoi conştientizând brusc că erau singuri într-un culoar gol.

Enid s-a înroşit la obraji. Ochii lui Pol s-au întunecat şi s-a apropiat, micşorând distanţa dintre ei.

Clopoţelul de la uşă a sunat ascuţit. Pol s-a îndreptat, retrăgându-şi mâna şi trecându-şi-o prin păr de câteva ori, în timp ce îşi curăţa gâtul.

„Mama probabil va apărea în orice clipă. Sau paznicii. Dar odată ce ajungem acasă... ar trebui să vorbim... mai mult” – dădu din cap – „despre...” Se răcni din nou. „Ei bine, doar dacă vrei să... vorbeşti despre... orice.”

Enid clipi şi apoi dădu din cap brusc. „Da! Ar trebui. Dar acasă. E mai bine să... vorbim acolo.”

Ea dădu din nou din cap şi se grăbi să treacă pe lângă el şi să iasă din culoar.

Se grăbiră împreună spre intrarea în librărie, lăsând în urmă cartea de istorie, încă deschisă la pagina cu fotografia. Legenda fotografiei spunea:

SOLSTIŢIUL DE IARNĂ, ANUL SOLAR 1786 PD. Principatul Lucien Holdfast cu paladinul Soren Bayard (Vezi: Bayard, Soren; capitolul 12, „O viaţă de moştenire”) şi alchimista de origine străină Helena Marino. Marino a părăsit oraşul la începutul Războiului Civil Paladian pentru a studia medicina. A supravieţuit războiului, dar a murit în timpul detenţiei, înainte de Eliberare. Era membru neactiv al Ordinului Flăcării Eterne şi nu a luptat.

HIBERNAL SOLSTICE, SOLAR YEAR 1786 PD. Principate Lucien Holdfast with Paladin
Soren Bayard (See: Bayard, Soren; chapter 12, "A Life of Legacy") and foreign-born alchemist
Helena Marino. Marino left the city at the start of the Paladian Civil War to study healing. She
survived the war but died during imprisonment prior to Liberation. She was a non-active
member of the Order of the Eternal Flame and did not fight.

Note privind conţinutul din partea autorului

Alchemised este o operă de fantezie întunecată care conţine violenţă în timp de război, abuzuri religioase, descrieri ale unor traume complexe, idei suicidale, automutilare, experimente pe oameni, tortură medicală, eugenie, canibalism, agresiune sexuală, viol şi aluzii la necrofilie. Vă rugăm să reţineţi că descrierea nu reprezintă aprobarea autorului. Deoarece Alchemised este

povestită din perspectiva unei persoane terțe, implică în mod necesar unele distorsiuni ale viziunii, precum și evenimente omise sau interpretate greșit. Se recomandă discreție din partea cititorului.